R6.3
M84

114933

T.D.R.C 675

R.R. 1-12-4-1884

பூர்ணிய

சாங்கோபாங்க: ஞ்யபற்ரி.

முதற் காண்டம்.

கிறீஸ்தவர்களுக்குஞ் சந்நியாசிகளுக்குமுரிய

புண்ணிய சாங்கோபாங்க முயற்சி.

1127

இதை

மகா பேர்பெற்ற அல்போன்சுஸ் ரோத்ரிகேஸ் என்னும்

இயேசு சபை சுவாமியார் இயற்றித்தந்த

வண்ணம்

இயேசு சபை சுவாமிமார்களில் ஒருவர் தமிழ் மொழி

பெயர்த்துத் தந்தனர்.

675

230

மதுரைநாட்டு அப்போஸ்தோலிக்கு விக்காரியராகிய

அலெக்சிஸ் கானோஸ் என்னும்

நாமதேயம் கொண்டிருக்கிற

தாமாசேன் மேற்றிராணியாரவர்கள்

அநுமதியில்.

முதற் புத்தகம்.

திரிசிராப்பள்ளி:

வ. பாக்கியம் பிள்ளை

...ந்தன் இந்திரா ...ம்ல அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1884.

114739

Ob:3
M89

அல்போன்சுஸ் ரோதிரீகேஸ்

என்பவர் சரித்திர சங்க்ஷேபம்

இப்பிரபந்தத்தை இயற்றித்தந்த அல்போன்சுஸ் ரோதிரீகேஸ் என்
[illegible]சுவாமியார் கர்த்தர் மனுஷாவதாரம் [illegible] ஆயிரத்து அஞ்
ஞூற்று இருபத்தாறும் வருஷம் இஸ்பானியா தேசத்திலுள்ள வல்லதோ
லீதென்னும் பட்டணத்தில் பிறந்து இருபதுவயது நடக்கும்போது
உலோகத்தை வெறுத்து இயேசு சபையில் உட்பட்டார். அதில் ப
னிரண்டு பதின்மூன்று வருஷமாய் வேதசாஸ்திரம் கற்றுக்கொடுத்த
பின் நவசந்நியாசிகளுக்கு ஞானவிதைக் கற்றுக்கொடுக்கும் உபாத்தி
யாரும் மற்றச் சந்நியாசிகளுக்கு வாரந்தோறும் உ[illegible] போதகம்
சொல்லும் பிரசங்கியுமானார். முப்பது வருஷகாலமாய் இவ்விரண்டு அ
லுவல்களையும் ம[illegible]ற்றுதலோடு அவர் நடத்திக்கொண்டு வருமளவி
ல் ஆத்துமாக்களைப்புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் நடத்துவதற்கு அ
வரிடத்தில் இருந்த அருமையின திறமை இவ்வளவென்று வெளிப்பட்ட
து. அதின்பின் கோர்துவென்னும் பட்டணத்தில் இருந்த இயேசுசபை
யாருடைய ஆத்துமத்தை விசாரிக்கும் ஞானபிதாவாகிப் பன்னிரண்டு
வருஷமளவாய் அவர்களுக்கு ஞானப்போதகம்செய்து வந்தார். இந்தப்
பன்னிரண்டுவருஷத்துக்குப்பின் தாம்முன்னே செய்துவந்த ஞானப்போ
தகங்களையெல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து ஒருங்குடன் இப்பிரபந்தத்தை
உண்டாக்கித்தந்தார். அதின்பின் அவர் வியாதிப்பட்டுப்பலவீனராகி
ப் பூசைமுதலாய்ச் செய்யக் கூடாதவரானார். ஆகிலும் தினந்தோறும்
திவ்விய நற்கருணை வாங்கி இன்னம் இரண்டுவருஷம் உயிரோடிருந்து
ஆயிரத்து அறுநூற்றுப்பதினொரும்வருஷம் [illegible]பிரவரி[illegible]ம் [illegible]
சாங்கோபாங்க புண்ணியப்பேறு நிறைந்தவராய் மோக்ஷபிராப்தமானார். ச
கலரும் அவருடைய அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தின்பேரில் மகாமேலான எ
ண்ணமுள்ளிருந்ததினாலே அவருடைய மரணத்தின் நிமித்தம் மிகவும்
அங்கலாய்ப்படைந்தார்கள். மேலும் ஏகாந்தமும் அற்புதங்களை மு
[illegible]பூர்வமான சுறுசுறுப்போடு அநுசரித்ததும் ஆத்துமாக்களை
ஈடேற்றுவதற்கு அளவுகடந்த ஆவலும் இவரிடத்தில் விளங்கின பிரதா

[illegible] புண்ணியங்களாகும். அன்றியும் சொற்பமாகிலும் சுய்சிநேகப்பற்று [illegible] அற்றவராய்ச்சகலத்திலும் சர்வேசுரனையே நாடிநடப்பார். தமது அலுவலைச்செய்து முடிப்பதற்கு அவசரமானநேரம்போக [illegible] ராச்சநேரமெல்லாம் [illegible]யானத்திலும் ஞானவாசகத்திலும் செலவழிப்பார். இடைவிடா[illegible] தமது [illegible]ரத்தைஒறுத்து மரணபரியந்தம் கடினதவமபுரிவா[illegible] இ[illegible]க்க[illegible] நீர்எத்தனைதரமும் இவ்வளவுகடினதபசு பண்ண[illegible] கேட்கும்போது சரீரத்தைஒறுக்காதி சந்நியாசி நடைபிணமென்பார். [illegible] அவரிடத்தில் விளங்கின ஆச்[illegible]யமான அர்ச்சியசிஷ்[illegible] தனத்துக்[illegible] அவர் உண்டாக்கித்தந்த இப்பிர[illegible] மே தகுந்த அ[illegible] தாட்சி[illegible]கும். என்னன்றால் அவர்தாம் அநுசரித்துக் காட்டாத பு[illegible]ணியம் ஒன்றையும் [illegible]ரபந்தத்தில் எழுதவில்லையென்பதினாலே அவ[illegible] அர்ச்சியசிஷ்டதனம் எவ்வளவென்று வெளிப்படும்.

[illegible]முத்தற் போதகம்.

[illegible]ண்ணிய வர்த்திப்புக்கு அடுத்த [illegible]வகள் [illegible]தையும் அதற்குதவியான அனேக [illegible]ரியங்களையும் நாம் [illegible]னமாய் எண்ணிப்பற்று [illegible] தேடவேணு மென்பதி[illegible] பேரில்.

முதல் [illegible]திகாரம்

ஞான[illegible]ங்களை நாம் [illegible]ராய் மதிக்கவேணும் என்பதின் [illegible]ல்.

ஞானியானவர் சொன்னதாவது [illegible]நான் அறிவைஅபேட்சித்தேன்; [illegible]னக்குஅறிவுண்டா[illegible]. கர்த்தரைமன்றாடினேன்; [illegible]மென்னும் [illegible] எனக்குவந்[illegible]. அதைஇராச்சியபாரத்துக்கும் [illegible]மாசனத்துக்கு மேலாக எண்[illegible]னேன். ஞானமென்னும் பொ[illegible]த்துக்கு முன்பாக நவ[illegible]திஎல்லாம் [illegible] தவாதென்றுஎனக்[illegible] இத் [illegible] இரத்தினங்களையும் இதற்குநான் இணையிடவில்[illegible]. ஏனென்[illegible]ல் இத் [illegible] [illegible]தோடு ஒப்பிட்[illegible]ப்பார்த்தால் தங்கமெல்லாம் ஒருசிறுமணல்[illegible] வெள்ளிஎல்லாம் சேறுபோலவும் தோ[illegible]றுமென்றார். நாம் தேடவேண்டிய மெய்ஞ்ஞானமானது புண்ண[illegible] சிநேகத்தால் சர்வேசுரனோடு ஐக்கியமா[illegible] இருப்பதே பு[illegible]ங்கோபாங்கமாகும். இதற்குஅத்தாட்[illegible] அர்ச். சின்னப்பர்உரைத்ததைக் கேள்: எல்லா[illegible]வைதயும் விடத் தே[illegible]வசிநேகத்தை உங்களுக்கு[illegible] [illegible] வபுண்ணியசாங்கோபாங்கத்துக்குப்பந்தனமாகி நம[illegible] [illegible]ரேம். [illegible] சர்வேசுரனோடு ஐக்கியப்படுத்து[illegible]மென்றார். ஆகையால் சலோமோன்னும் ஞானியானவர் ஞானத்[illegible], எவ்வளவுமதித்தாரோ அவ்வளவா

[illegible]நாம்புண்ணியசாங்கோபாங்கத்தையும் அதை அடைவதற்கு உதவியா[illegible] சகலத்தையும் கனமாய் மதித்து அர்ச். இன்னாசியார் சொல்லுவது[illegible]போலே, இ[illegible]துநாதரே நமக்குச் சொந்தமானால் போதும்; ம[illegible] சேரும் அ[illegible] நிச்சயித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

[illegible] புண்ணிய [illegible]ங்கோபாங்கத்தை இப்படியே மதிப்பது அதை அடைவதற்கு [illegible] [illegible]பாடாகும். ஏனென்றால் இந்த[illegible] [illegible]நாம் இருதயத்தில் எவ்வள[illegible] [illegible]வளருமோ அவ்வளவாய்ப் புண்ணி[illegible]த்தில் வர்த்தித்துச் சிந்[illegible] [illegible] தங்களும் துலங்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அதேதென்றால் ஒ[illegible] [illegible]ருளை எவ்வளவுக்கு[illegible]மாய் மதிக்கிறோமோ அ[illegible]ளவு அதை [illegible]போடு [illegible] அபேட்சித்துத் தேடுவோமல்லோ? மனதானது [illegible] இந்திரியமாகக்கொள்ளப் புத்தி கனமாகத் தோற்றுவிக்கிற பொருளை மனது அபேட்சித்துத் தேடும். ஆகையால் ஒரு பொருளின்பேரில் நமக்குள்ள [illegible] எண்[illegible]மே அதை அபேட்சிகிறதற்கு [illegible]வும் திட்டமு[illegible]. அன்[illegible]ம் மனதானது [illegible] டத்திலுள்ள உள்ளிந்திரியங்க[illegible]யும் பஞ்சேந்திரி[illegible]ம் ஆட்சோ ளனும் எசமான்போல் இரு[illegible] [illegible]னிலே, அதுஒருபொருளை எவ்வளவு ஆசிக்குமோ அவ்வளவு நாமு[illegible] அதைத்தேடி அடைய வருந்துவ[illegible] [illegible]க்கம். ஆகையால்நாம் புண்ணிய [illegible]ங்கோபாங்கத்திலே வர்த்திப்பதற்கு அடுத்தயாவற்றையும் மகா கனமாய்மதிப்பது மிகவும் அவசரமாமே. இப் படிப்பட்டமே[illegible] எண்ணம் நம்மிடத்தில் இருந்தால், அதை அபேட்சித்[illegible] [illegible]வதற்குத் தேவை[illegible] உழைப்போமென்ப[illegible] [illegible]ருச் சந்தேகமே[illegible] [illegible] ஏனென்றால் புத்தியின் [illegible]புக்கும் மனதின் ப[illegible] [illegible]பந்தத்தின் [illegible] ஒருபொருளை மதிக்[illegible] [illegible]க்களவாக மனதும் அதை ஆசித்துத் [illegible]பது குன்றுத [illegible]ந்தியமாகும்.

முத்[illegible] [illegible] தான் [illegible] தொழிலிலே கருத்திடைக்காரனா ய் இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் [illegible]ப்பொருளுக்காகவிலைபா[illegible] [illegible] முத்தைக்கொடுத்து ஏமாறிப்[illegible] [illegible]மே. நாமும் புண்ணியவியா [illegible]ப்பும் ஞானவியாபாரிகளல்[illegible]லோ? இதினாலேதா[illegible] இ[illegible]கா [illegible]மோக்ஷராச்சியமானது சேத்திர[illegible] முத்துகளைத்தேடு[illegible] வியா பாரிக்கு ஒப்பாய் இருக்கிறதென்றார். [illegible]மவியாபாரம்செய்யும் ச[illegible] [illegible] புண்ணியத்தின் விலையை நன்றாய்ச் [illegible]ணித்து அறிந்துகொள்ளவேண்

டும். அறியாவிட்டால் தங்கத்தைக் கொடுத்து[illegible]ச் சேற்றையும் மோசத்[illegible] [illegible]த்தைக்கொடுத்து மண்ணாங்கட்டிப் பூமியையும்விலைக்குவாங்கிக்கொள்ளு வோ[illegible]மென்பது நிச்சயம். எரேமியாசென்பவர்வாயாலே கர்த்தர் சொல்லுகி [illegible]றதாவது: ஞானியானவன் தன்னிடத்திலுள்ள ஞானத்தின்நிமி [illegible]த்தமும் வீரனானவன் தன் பராக்கிரமத்தின் நிமித்தமும் ஐசுவரியவானாந [illegible]ன் பொருள் திரட்சியின் நிமித்தமும் பெருமைபாரா[illegible] [illegible]வேண்டியதில் லை. யாராமொருவன உள்ளபடி மகிமைபாராட்ட[illegible]மானால், [illegible] [illegible] நன்[illegible] அறிந்திருக்கிற நிமித்தமாகத்தான் பெருமைபாராட்டக்கட [illegible]னன்றி [illegible] சர்வேசுரனை அறிந்து நேசித்து அவருக்கு ஊழியம் செ [illegible]ய்வதும் சகல[illegible] [illegible]லும் மே[illegible] [illegible]லாபாக்கியமாகும்; இதுவே நாம் செய்யவேண்[illegible]யமேல[illegible] [illegible] அலுவல், சரியாய்ச் சொல்லவேணுமானால் இ துஒன்றேநாம் செய்[illegible]ண்டிய அலுவல்; இ[illegible]க்காகவே சர்வேசுரன் ந[illegible] மமை உண்டாக்கினர்; இதற்காகவே நாம் சந்நியாசிகளானோம்; இது வே நமக்குஏககதியல்லோ? சர்வேசுரனைச் சிநேகித்து அவருக்கு ஊழிய ம்செய்வதே நமக்கு அறுதலும்பெ[illegible]மையுமாய் இருக்கவேண்டியதாமே.

ஆகையால் புண்ணிய சாங்கோப[illegible]கத்தின் பேரிலும் அதற்குத [illegible]வியான ஞானக்கிருத்தியங்களின்பேரில் [illegible]வும் மேலான எண்ணம் [illegible] இருதயத்திலும் விசேஷமாய்ச் சந்நியாசிகள் இருதயத்திலும் [illegible]திரமாய்ப் பதியவேண்டியது. அ[illegible]றியும் நம்முடைய வார்த்தையி லேயும் கிரிகையி[illegible]லேயும் ஒருவர் ஒருவரிடத்தில் [illegible]த மேலான எண்ணத்தை வளர்ப்பிக்கப் பிரயாசப்படவேண்டும். [illegible]தினாலே புண் ணிய நெறியைத் [illegible]வக்குகிறவர்களும் புண்ணி[illegible]லே கொஞ்சம் வர்த்தித்தவர்களும் [illegible] நம்முடைய நடக்[illegible]யைக் கண்[illegible] [illegible]யாசத்தில் இருக்கிறவர்கள் ஞா[illegible]க்கிருத்தியங்களைக் கனமாய் எண்ணு [illegible]றதேயொழிய மற்ற[illegible]தல் [illegible]த்தையும் அற்பமாய் நினைக்கிறார்களென்று அறிந்து கொள்ளவேண்டியது. அர்ச். [illegible]ஞ்ஞாசியார் இயேசு சபை ஏற்பாட்டாகமத்தில் சொல்லுமாப்போல [illegible] அ[illegible] [illegible]சாஸ்திர[illegible] அரு மையான பிரசங்கத்திறமை முதலிய இலௌகிக நன்மைகள் நிமித்தம் [illegible]யாசியைக் கனமாய் எண்ண[illegible]மல் தாழ்ச்சி கீழ்ப்படிதல் மன ஏகா [illegible]தம் [illegible]ம் முதலிய புண்ணியங்க[illegible] அவனிடத்தில் இருந்தால், அவ [illegible]மாய் மதிக்கவேண்டும். சந்நியாசத்திலே பிரவேசிக்கிறவர்கள் எல்[illegible]ருக்கும் முந்த முந்த இந்தச் சத்தியத்தை நன்றாய்ச் சொல்லிக் கா[illegible] துவக்கத்திலேயே இதைப்பாலாக ஊட்டிவளர்க்கவேண்டும்.

[illegible]டலை வீணுட்டத்தை முழுதும் வெறுத்துத் தள்ளின சந்நியாசிகள் சாஸ்திர தவம் செபத்தியானம் முதலிய ஞான முயற்சிகளைமாத்திரம் மேலாக எண்ணி அதின்பேரிலே முழுப் பற்றுதல் வைத்து நிற்கிறதை நவ சந்நியாசிகள் கண்டால், தாங்களும் கல்வி சாஸ்திரத்திலே தேறவும் அதிலே நிறைவு அடையவும் கூடாமல் தாழ்ச்சியிலும் [illegible]தும சரீர ஒறுத்தலிலும் மற்றவர்களை மேற்கொள்ள வருந்துவார்கள். ஆனால் இதினாலே மற்றவர்கள் நம்மைக் கனமாய் எண்ணிச் சிநேகிக்கும்படியாகப் புண்ணியஞ் செய்யவேணுமென்று சொல்லுகிறோமோ? அல்லவே. நாம் சொல்லுகிறது ஏதென்றால் புண்ணியம் ஒன்றைமாத்திரம் சந்நியாசிகள் கனமாய் மதிக்கிறதல்லாமல் மற்றதெல்லாத்தையும் சட்டைபண்ணுகிறதில்லையென்று சகலரும் அறிந்துகொள்ளுவார்களானால் புண்ணியம் ஒன்றே மதிக்கத்தக்க காரியமென்று எளிதாய் உணர்ந்துகொள்ளுவார்கள். உணர்ந்துகொண்டு தாங்கள் நடக்கவேண்டியபாதை இன்னதென்று அறிந்துகொண்டு புண்ணியம் சம்பாதிக்கிறதற்குத் தங்கள் பிரயாசமெல்லாம்பட்டுப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் வர்த்திக்கக் கண்டிப்பாய்த் தெண்டிக்கிறவர்கள் புண்ணியம் ஒன்றேதவிர மற்றதெல்லாம் வீணுட்டமென்றும் புத்தியீனமென்றும் நிச்சயித்துக்கொள்ளுவார்கள்.

இங்கே சொன்னதெல்லாம் [illegible]க்குமளவில் கல்விகலைக்கியானம் கெட்டிக்காரத்தனம் விசித்திரம் முதலான லௌகீக காரியங்களையும் அதில் தேர்ந்தவர்களையும் புகழ்ச்சி பாராட்டிப் பேசுகிற சந்நியாசிகளாலே சந்நியாசசபைக்கு மிகுந்த கேடுண்டாகிறதென்று அறிந்துகொள்ளலாம். இப்படிப்பட்ட சிலாக்கியத்துக்கடுத்த பேச்சு நவ சந்நியாசிகள் காதில் விழவே மேற்சொல்லிய இலௌகீக காரியங்களைப் பழைய சந்நியாசிகள் கனமாய் எண்ணுகிறார்களென்று நினைத்துத் தாங்களும் அதில் பெயர்போனவர்களாகத் தேடுவார்கள். அப்படித்தேடவே அவர்கள் [illegible]த்தில் [illegible]லகலைவ[illegible]த்தின்பேரில் விருப்பம் பெருகப்பெருகத் தாழ்ச்சி தவம் ஒறுத்தல் முதலியதின்பேரில் பற்றுதலும் நாளுக்குநாள் குறைந்துபோகும். கடைசியாய் அவர்கள் படிப்பு அலுவல் முதலிய இலௌகீககாரியங்களின் பேரில் கொண்டபற்றுதல் [illegible]க்கும் தங்கள் அந்தஸ்தின் பிரதான கடமைகளைமுதலாய் அசட்டைபண்ணுவார்கள். இதினாலே அவர்கள் பக்தியில் தளர்ந்து கெட்டுப்போய்ச் சந்நியாசத்தை முதலாய் விட்டுப்போவார்கள். இப்படிப்பட்ட பேச்சி

னாலே புத்திக் கூர்மையுள்ளவர்களும் படிப்பாளிகளும் கெட்டிக்காரரு மென்று பேர்வாங்குவதற்கு வாலசந்நியாசிகளுடைய இருதயத்திலே ஆசை மூட்டுகிறவர்கள் அவர்களைக் கெடுக்கிறதற்கு ஆரம்பம் பண்ணுகிறார்களாமே. இந்தப் பேச்சைவிட்டுப் புண்ணியவான்களும் தாழ்ச்சி உள்ளவர்களுமாகிறது எவ்வளவு அவசரமென்றும் புண்ணியமும் தாழ்ச்சியுமில்லாமல் படிப்பாளிகளும் கெட்டிக்காரருமாயிருக்கிறது எவ்வளவு கேடுள்ளதென்றும் நவ சந்நியாசிகளுடைய காதிலே இடைவிடாமல் புகட்டுவதல்லோ தாவின்.

அர்ச். [illegible]ஞ்சியார் சரித்திரத்தில் மடாதிபதியான குருசெய்பவர் சொல்லியிருக்கிற [illegible]த்தமாய் நாம்இங்கே சொல்லுகிறதை விளக்கிக்காட்டும். இந்த [illegible]ரிய சிஷ்டவர் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட சந்நியாசிகளில் சிலர் பகல்முழுதும் வீட்டுப்பணிவிடைக்கான வேலைகளை ஓயாமல்செய்துவந்தாலும் பக்திக்கடுத்தமுயற்சிகளைச்சட்டை பண்ணாமல் செபத்தியானம் ஞானவாசகம் [illegible] ஏகாந்தம் முதலிய ஞானமுயற்சிகளின் அத்தனை பற்றுதலில்லாமல் இருக்கிறதாகக் கண்டால் இவர்களை கனமாய் மதிக்கமாட்டார். வேறு சிலர் பலவீனத்தினாலேயாகிலும் வியாதியினாலேயாகிலும் ஒரு வேலையும் செய்யக்கூடாதிருந்தாலும் [illegible]முயற்சிகளின்பேரில் பற்றுதல் வைத்துப் புண்ணியத்தில் வர்த்திக்கிறதற்குத் தண்டித்துப் பிரயாசப்படுகிறதைக் கண்டால், இவர்களை மிகுந்த பட்சத்தோடே நேசித்துக் கனம்பண்ணுவார். இதுவே புத்திக்கும் நியாயத்துக்கும் ஒத்த காரியம். சிரேஷ்டருக்குக் கீழ்ப்படியாத இவர்களிடத்திலே படிப்பு சாமர்த்தியமும் இருந்தால், என்னபிரயோசனம். இப்படிப்பட்ட இலௌகீக தன்மைகளின் நிமித்தமாகத் தங்கள் மனதுபோலே நடக்கவும் ஒழுங்குகளை மீறவும் யாராகிலும் துணிந்தால், அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் புத்தி சாமர்த்தியமில்லாமல் இருப்பது மிகவும் நாவினையல்லவோ? தீர்வைநாளில் உனக்குக்கீழ்ப்பட்ட சந்நியாசிகள் உழைப்பாளிகளோ? புத்திக்கூர்மை உள்ளவர்களோவென்று சர்வேசுரன் சிரேஷ்டரிடத்தில் கணக்குக் கேட்பாரோ? இல்லையே. உனக்குக் கீழ்ப்பட்ட சந்நியாசிகள் செபத்தியானம் நன்றாய்ச் செய்துவந்தார்களோ? புண்ணியத்திலே நாளுக்குநாள் வர்த்தித்து வந்தார்களோ, [illegible]வேலை செய்யும்போது அதினாலே புண்ணியவர்த்திப்புக்கு விக்கினம் வராதபடிக்கு எச்சரிக்கையோடு நடந்துகொண்டார்களோவென்று சிரேஷ்டரிடத்தில் கணக்குக் கேட்பாரேயொழிய மற்றப்படியல்ல.

ஒத்[...]ருவரும் இந்தக் கணக்கையே சர்வேசுரனுக்குக் கொடுக்கவே
[...]ருக்கும். கிறிஸ்துநாதர் அநுசாரத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்
போலே என்ன வாசித்[...]ரென்று தீர்வைநாளிலே சர்வேசுரன் கணக்
குக்கேளாமல் என்னசெ[...]தோமென்று கேட்பார். எவ்வளவு நேர்த்தி
யப் பேசினோமென்று [...]ளாமல் மெய்யான கிறிஸ்தவனுக்கடுத்த கட
மைகள்எல்லாத்தையும் [...]ன்றாய் அநுசரித்தோமோ வென்று கணக்குக்
கேட்பாரொழிய மற்றப்படியல்ல.

இயேசுநாதசுவாமி தமது சிஷ்யர்களை ஒருதடவை பிர[...]கிக்[...] அனு
ப்பினார். அவர்கள் திரும்பிவந்து [...]சாசுகள் முதலாய் [...]ருடைய நாம
த்தினாலே தங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்[...]தென்[று] [...]ம் பூரி[...]துச் சொன்னா
ர்கள். அப்பொழுது உலக இரட்சகர் அவர்களை நோக்கி நீங்கள் புதுமை
செய்ததினாலேயும் பேய்கள் உங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்ததினாலேயும் சந்
தோஷியாமல் உங்கள் நாமம் மோக்ஷத்தில் பதிந்திருக்கிறதினாலே சந்
தோஷப்படுங்களென்றார். மோக்ஷ இராச்சியத்தைச் சம்பாதிப்பதே நம
க்குப் பாக்கியமும் சந்தோஷமுமாய் இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால்
மோக்ஷம்ஒன்றேதவிர மற்றதெல்லாம் ஒன்றுமில்லையே. ஒருவன் உலக
த்தை எல்லாம் கட்டி ஆண்டாலும் தன்னாத்துமத்தைக் கெடுத்துக்
கொண்டால், அதினால் அவனுக்கு வரும் பிரயோசனமென்ன?

இயேசுநாதர் உரை[...]த வாக்கியத்தை உற்றுப்பார்த்தால்,
புறத்தியாருடைய ஆத்தும இரட்சணி[...]துக்கடுத்த [...] நிமித்
த முதலாய் நம்முடைய ஆத்தும இ[ர]ட்சணியத்தை மறக்கவொண்ணா
தென்று தோன்றுமே. அதேனென்றால் நம்முடைய ஆத்துமத்துக்காக
நாம் தண்டித்து உழைக்காவிட்டால் பிறருடைய ஆத்துமத்துக்கு உத
வுகிறது வீணாய்இருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பிறர் ஆத்தும
இரட்சணிய அலுவல்நிமித்தமாக்முதலாய் நம்முடைய புண்ணியவர்த்
திப்பை அசட்டை பண்ணக்கூடாதென்றிருக்கையிலே வெறு வேலை
நிமித்தமாய் நமதாத்தும நன்மையை மறந்துபோகிறது அக்கிரமமல்
லோ? இவ்வண்ணமே சந்நியாசிகள் [...]டிப்பில் அமிழ்ந்தி வெளி[...]
யில் பராக்காகித் தங்கள் ஆத்தும காரியத்தை விசாரியாமல் [...]
யானம், ஆத்துமசோதனை, தவம், ஆத்துமசரீரஒறுத்தல் முதலிய[...]
அசட்டைபண்ணுகிறதும் ஞானமுயற்சிகளைக் கழிக்கிறைக்கா[...]
றென்னை மற்ற வேலைஎல்லாம் செய்து மிஞ்சநேரத்திலே பக்திமுய[...]

[...]களைச் செய்கிறதும் ஞானக்கிருத்தியங்களையும் மற்ற வேலைகளையும
செய்வதற்கு நேரம் அகப்படாமல்போனால் ஞானமுயற்சிகளை விட்டு
வெளிவேலை செய்கிறதும் புத்திக்கும் [...]யாயத்துக்கும் அடாத பைத்தி
யமல்லோ? இது மோக்ஷநன்மையின்பேரில் [...]ருப்பபற்றுதலுமில்லாத
[...]யோக்கியருடைய [...]க்கேயல்லாமல் [...]யோ[...]கடுத்த ஒழு
க்கமல்ல.

இ[...]ராச்சியத்திலே அர்ச். தொரோத்தேயார் வெளிப்படுத்தின சங்க
[...] அவர் மடநிபுநியாயிருக்குங்காலத்தில் அவருக்குட்
[...] [...]ளில் ஒருவரான தொசித்தேயென்பவர் நோவாளிகளை
பட்ட சந்நியா[...]
விசாரித்துக்[...]கார். அவர் அந்த அலுவலைக் குறையற முழு
த்து நோவாளிகள் பேரில் வெகு [...]லே வைத்து அவர்கள் கட்டிலையும்
அறைகளையும் நன்றாய்ச்சுத்திகரித்துச் சகலத்தையும் ஒழுங்கோடே நே
ர்த்தியாய்நடத்திவந்தார். அர்ச். தொரோத்தேயார் ஒருநாள் நோவாளிகள்
சாலை[...] விசாரிக்கப் போயிருக்கும்போது தொசித்தேயென்பவர் அ
வரை நோக்கிச் சொன்னதாவது: சுவாமீ என்னி[...]லே நான் உத்தம
மானவிதமாய்ச் செய்துவருகி[...]னாலே தேவரீர் என்பேரிலே பட்சமா
ய் இருக்கிறீரென்று பெருமையான [...]வு எனக்கு வருகிறதென்றார். அ
[...]ந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் சொன்[ன] மாறுத்தரமானது அவருடைய
ஆங்காரத்தைத் தணித்தது. [...]டியென்றால் அர்ச். தொரோத்தே
யார் அவரை நோக்கி நீ நோவாளிகளை [...] நேர்த்தியாய் விசாரிக்கிறது
உண்[...]; ஆ[...]லும் [...]ல்ல சந்நியாசியானாயென்று இன்னம் நம
க்குத் தோ[...]ருகிறதில்[...]யெ[...]றார். ஆகையால் உன்னையும் நோக்கி
நீ நோவாளிகளை நன்றாய்ப்பராம[...]க்கிறாய்; வாசல் நன்றாய்க்காக்கிறாய்;
[...] நன்றாய்ப் படித்துக்கொடுக்கிறாய்; பேர்போன
நன்றாய்ப்படிக்கிறாய்; சிறந்த பிரசங்கியானாய்; நன்றாய்வேலை செய்கிறாய்.
சாஸ்திரியானாய்; [...] சந்நியாசியாகவில்லையென்று உன்னைப் பார்
ஆனால் நீ இன்னம் நல்ல சந்நியாசியாகவில்லையென்று உன்னைப் பார்
[...]துச் [...]ல்லாதபடிக்கு நடந்துகொள். ஏனென்றால் மெய்யான
சந்நி[யா]சிகளாவதற்கல்லோ, சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்திருக்கிறோம்.
[...]யே எல்லாத்துக்கும் மேலாக எண்ணவேண்டும். நம்மு
[...]டைய புண்ணிய சாங்கோ[பா]ங்கம் ஒன்றையே கவனத்தோடே
[...] அதையே நமது கண்ணுக்குமுன்பாக இடைவிடாமல் வை
த்து[க்]கொள்ளவேண்டும். நாம் பத்தியில் வளருகிறதொன்றே நம
க்குப் பிரதான அலுவல். மற்றதெல்லாம் அற்பக்காரியமாமே. இதினு

லல்லோ சர்வேசுரனுடைய இராச்சியத்தையும் அவருடைய நீதியையும்
முந்தமுந்த நாடித்தேடுங்கள். மற்றதெல்லாம் உங்களுக்கு அகப்படு
மென்று இரட்சகர் திருவுளம்பற்றினார்.

வனவாசிகளில் சிலர் ஓயாமல் ஞானவாசகம் வாசிக்கவும் செபத்
தியானம் பண்ணவும் கூடாமையால் ஞானமுயற்சிகளைச் செய்து ஒழி
ந்த நேரத்தில் சும்மா இராதபடிக்கு ஓலைப்பெட்டி முடைவார்கள், அ
ல்லது வேறே யாதொரு கைவேலைசெய்வார்கள். சும்மா இராதபடிக்கு
மாத்திரம் இந்தவேலை செய்தார்கள் ஆனதினாலே, சிலர் முடைந்த பெட்டிஎ
ல்லாம் வருஷக்கடைசியில் நெருப்பிலேபோட்டுசுட்டுப்போடுவார்கள்.
நாமும் நடக்கவேண்டிய விதமிதுவே; நம்முடைய புண்ணிய விர்த்தி
ப்புக்கடுத்த முறைகளை எல்லாம் நமக்குப் பிரதானமாக எண்ணிக் குறை
யற முடித்தபின் பிறர் இரட்சணியத்துக் கடுத்த அலுவல் முதற்கொ
ண்டு மற்றக் கவைகாரியங்களைஎல்லாம் மேற்சொன்ன தபோதனர்கள்
எந்தக் கருத்தோடு ஓலைப்பெட்டிமுடைந்தார்களோ அந்தக்கருத்தோ
டு செய்யவேண்டும். அதெப்படியென்றால் மற்ற அலுவல் நிமித்த
மாக நம்முடைய ஆத்தும இரட்சணியத்துக்கும் நாம் இடைவிடாமல்
புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் விர்த்திப்பதற்கும் உதவியான முயற்சி
களில் எவ்வளவேனும் அசட்டைத்தனமாய் இருக்கலாகாது. [illegible]
தினிலே நாளுக்குநாள் வர்த்திப்பதற்கு உதவியான ஞானக்கிருத்தியங்
களை மற்றச் சகல்காரியங்களுக்கும் மேலாக எண்ணி எந்த முகாந்தரத்
தைப்பற்றியும் அதை அசட்டைபண்ணலாகாது. [illegible] நம்
மைத் திடப்படுத்திப் புண்ணியத்திலே வர்த்திக்கப்பண்ணுகிறது ஞா
னமுயற்சிகளல்லோ? இதை நாமெப்போதாகிலும் அசட்டைபண்ணி
னால், அதினால்வரும் பொல்லாப்பைச் சீக்கிரமாய்க்கண்டுகலங்குவோ
ம். இதுவே குன்றாத சத்தியமாக மனதில் தரித்துக்கொண்டு இதற்
கொத்தபிரகாரம் எப்போதும் நடக்கவேண்டும். நம்முடைய ஆத்தும
த்திலே பிரீதி தளர்ந்து புண்ணியம் குறைகிறதாகக் கண்டால், இந்தக்
குறை நாம் ஞானக் கிருத்தியங்களை அசட்டைத்தனமாய்ச் செய்கிறதி
னாலே வருகிறதேஒழிய மற்றப்படியல்லவென்று அநுபவசித்தியில்
அறிந்திருக்கிறோம். நான் வழக்கமாய்ச் சாப்பாட்டுவந்த போசனத்தை
ச்சாப்பட மறந்துவிட்டதினாலே என்னிருதயம் காய்ந்து உலர்ந்ததெ
ன்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அப்படியே நம்மு
டைய ஆத்துமத்துக்குப் போசனமான ஞானமுயற்சிகளைச் செய்யா

ளென்று அ[illegible]வேணுமோ? கேள். அதை அடையவேணுமென்று ஆ
சைப்படுகிறவனுக்கு முன்னே வந்து வலியத் தன்னைக் காட்டுமென்
றார். நீ அதை அடையவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட மாத்திரத்தில்
அது உன்னிடத்தில் வந்திருக்கும். ஞானத்தைத் தேடுகிறதற்கு அதி
[illegible]யில் எழுந்திருக்கிறவன் அதைவருத்தமில்லாமல் கண்டுபிடிப்பா
[illegible] அவன் வாசற்படியிலே அது உட்கார்ந்திருக்கிற
[illegible]கொள்வானென்று இஸ்பிரீத்து சாந்து திருவுளம்பற்றி
[illegible]லே சொல்லியிருக்கிற ஞானமானது நாம் முன்னமே
[illegible]ராம். இ[illegible] புண்ணிய சாங்கோபாங்கமென்றும் சர்வேசுரனை
சொன்னபோ[illegible]
[illegible]ர்த்தமாகும். ஓ! சர்வேசுரா [illegible] நன்மைத்தனமு
ம் இரக்கமும் அளவிறந்ததாமே. இதோ உன் கதவண்டையில் நின்று
கொண்டு அதைத்தட்டுகிறோம். என் சகோதரியே கதவைத் திறவெ
ன்று வேதாகமத்தில் எங்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறீர். எங்கள் ஆத்து
மத்தை தேடிவந்து அதை [illegible] தட்டுகிறீர். இப்படித் தட்
டுகிறதும்போதாமல் தட்டித் தட்டிக்களைத்துப்போய் எங்கள் ஆத்து
ம கதவு அடைத்திராதிருந்தால், [illegible]வில் பிரவேசித்திருப்
போமென்று சொன்னாற்போலே, எங்கள் ஆத்தும கதவுக்குக் கிட்ட
உட்கார்ந்துக்கொண்டு அதைத்திறந்தமாத்திரத்தில் நாங்கள் உம்மைக்
கண்டுகொள்ளும்படியாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிறீர். ஓ! இது எ
வ்வளவு தயவு. நீ சர்வேசுரன் கொடுக்கிற நல்ல நினைவு நல்ல விசார
ங்களை அநுசரித்து உன்னிருதயத்தை அவருக்குத் திறக்கத் தாமதமா
ய் இருந்தாலும், அவர் உன்னை விட்டு அப்பாலே போகிறதில்லை. அவர்
உன்னிருதயத்தி[illegible]சிக்கவேணுமென்று கனத்த ஆவல்கொண்டி
ருப்பதினாலே ச[illegible]தில்லை. உன்னண்டையில் உட்கார்ந்து உன்
இருதயத்தைத் [illegible]மட்டும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இதினா
லல்லோ உ[illegible]பேரி[illegible]ரங்குவதற்குக் கர்த்தர் காத்துக்கொண்டிருக்
கிறாரென்று [illegible]யாஸ் என்னும் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார்? ஒருவன்
கண்ணுக்குக்கண்ணான சிநேகிதன்வீட்டிலேபிரவேசிக்க ஆசைப்படுகி
றதைப்போலச் சர்வேசுரன் நமதிருதயத்தில் பிரவேசிக்கஆசைப்படுகிறார்.
அவருடைய வரப்பிரசாதங்களை அடைவதற்கு நாம் அபேட்சிக்கிற
[illegible]களை நமக்குக் கொடுக்கிறதற்கும் நம்மோடு ஐக்கியப்படு
கிறதற்கும் அவர் அதிக ஆவலாயிருக்கிறார். அவருடைய ஞான வர
ங்களை அடைவதற்குவேகமான ஆசையாகிற பசியுந்தாகமும் நாம் கொ
ண்டிருக்கவேணுமென்று மாத்திரம் காத்திருக்கிறார். இதினாலேதான்

தாகமுள்ளவனுக்கு ஓடும் புனலுள்ள ஊற்றிலே இலவசமாய்க் குடிக்க
க்கொடுப்போம். யாதாமொருவன் தாகமாயிருந்தால் என்னிடத்தில்
வந்துகுடிக்கட்டுமென்று திருவுளம்பற்றினர். புண்ணிய சாங்கோபா
ங்கத்தை அவர் நமக்குக்கொடுத்தபின் நாம் அதைக் கனமாய் எண்ணி
விலையேறப்பெற்ற பொக்கிஷம்போலே, அதைக் காப்பாற்றும்படிக்
கவே அதை உருக்கமான ஆசையோடு நாம் தேடவேணுமென்று கருதி
ந்தமாயிருக்கிறார். ஏனென்றால் அர்ப்ப ஆசையோடு தேடின பொரு
ளை அடைந்தபின் அதை அற்பமாய் எண்ணுகிறது வழக்கம். பெரு
த்த ஆசையோடு நாடித் தேடின பொருளை அடைந்தபின் அதை மகா
கனமாய் எண்ணுவோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் புண்
ணிய சாங்கோபாங்கத்தைப் பெரிய மனஆவலோடு அபேட்சித்து
அதை அடைவதற்கு நாம் தெண்டித்துழைக்காததினாலேதான் புண்
ணியத்தில் வர்த்தியாமல்போகிறோம். புண்ணியத்தை நாம் ஆசிக்கி
றது மெய்தான். ஆனால் இந்த ஆசை பெலனற்றதும் உறுதியற்றது
மாய் இருக்கிறதினாலே இந்த ஆசை வந்தமாத்திரத்தில் மாறி அகன்று
போகும்.

அர்ச். பொனவெந்தூர் சொல்லுகிறதாவது: சிலரிடத்தில் நல்
ல கருத்துண்டு. அது செய்வோம், இது செய்வோமென்று மேலா
ன யோசனையெல்லாம் பண்ணுவார்கள். ஆனால் அந்தக் கருத்தை நி
றைவேற்றுகிறதற்குச் சோம்பலை அடக்கித் தங்களைக் கீழ்ப்படுத்த
வேண்டியிருந்தால், அதற்கு மனமில்லாமல் பின்வாங்குவார்கள். கிரி
கையினாலே நிறைவேற்றி முடிக்காத கருத்துக்களும் உறுதியுள்ள
மனசினாலே வராமல் அரைமனசினாலே வருகிறதாயிருக்குமே. இப்
பேர்ப்பட்டவர்களிடத்தில் ஒருவித மனசுண்டு; உறுதியான
மனசில்லை. இதினாலல்லோ சோம்பேறிகளுடைய மனசு [...]சரி, மன
சற்றதனமும் சரியென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். அன்றியும்
தன்னிடத்திலுள்ள கருத்தை நிறைவேற்றி முடிக்காததினாலே, ஆசை
மேல் ஆசை வந்து அவனை அமுக்குகின்றது. வீணாசைப்படுகிறதிலே
நாள்முழுதும் செலவழிக்கிறானென்று வேதாகமத்தில் எழுதியிருக்கிற
தல்லவோ. அவனிடத்தில் ஆசையேயல்லாமல் கிரியை ஒன்றும்
காணோமென்று அர்ச். எரோணிமுஸ் வசனித்தார். அவிலாவென்னும்
மகாத்துமா இப்படிப்பட்டவர்களைக் கனாக் காண்கிறவர்களுக்கு ஒப்பி
டுகிறார். ஏனென்றால் சிலர் மேலான காரியங்களைச் செய்கிறோமெ

ன்று கனாக்கண்டாலும், விழித்தவுடனே தாங்கள் ஒன்றும் செய்யவில்
லையென்று கண்டுகொள்ளுவார்கள். ஆசையையும் கருத்தையும் கிரி
கையினாலே செய்துமுடிக்காமல் போகிறவர்களைக் குறித்து இசாயி
யாஸ் என்னும் தீர்க்கதரிசி வசனித்ததாவது: சிலவிசை பசியாயிருக்கி
றவன் தான் சாப்பிடுகிறதாகக் கனாக் காண்கிறதுண்டு. ஆனால் விழி
த்தவுடனே முன்னமேயிருந்தாப்போலே வெறும்வயிறாய் இருப்பானென்றார்.
இப்படியே அவர்கள் செபதியானம் பண்ணும்போதாகிலும் நற்கரு
த்து வரும்போதாகிலும் சர்வேசுரனுக்காகக் கஸ்தி துன்பப்படவே
ணும் நிந்தை அவமானம் அநுபவிக்கவேணுமென்கிற ஆசை அவர்களி
டத்தில் பற்றி எரியும். ஆனால் கொஞ்ச நேரத்துக்குப்பின் அற்பகஸ்
தியாகிலும் அவமானமென்கிலும் வந்தால், அதைச் சந்தோஷத்தோடே
ஏற்றுக்கொள்ளாமல் கஸ்திப்பட்டுக் கலங்குவார்கள். இவர்களிட
த்திலே முன்னிருந்த ஆசை மெய்யான ஆசையல்ல. வீண் கனாவாய்
இருக்கிறதினாலே இப்படி நடக்கிறார்கள். சிலர் இப்பேர்ப்பட்டவர்க
ளைப் படத்தில் எழுதியிருக்கிற படைவீரருக்கு ஒப்பிடுகிறார்கள். அ
ந்தப் படைவீரர் கத்தியை உருவி ஓங்கிக் கொண்டிருக்கிறதேயல்லா
மல் ஒருகாலும் வெட்டுகிறதில்லை. மனுஷனானவன் படத்துக்கு ஒப்பா
யிருக்கிறானென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கிற வசனத்துக்கு
இதுவே ஒரு அர்த்தமாகும். கத்தியை எந்நேரமும் ஓங்கிக்கொண்
டிருந்தாலும், ஒருகாலும் வெட்டாத சித்திரப்படைவீரர்போலே, நீயும்
வருத்தமான அந்தப் புண்ணியம் செய்வேன், இந்தச் சாங்கோபாங்கத்
தை அநுசரிப்பேனென்று கருத்தாயிருக்கிறதேயல்லாமல் அதைக் கிரி
கையினாலே செய்துமுடிக்காமல்போகிறாயல்லவோ! பிரசவிக்கமாட்
டாமல் அவஸ்தைப்படுகிற பெண்ணுக்கு இவர்களை ஒப்பிடலாம். இசா
யியாஸ் தீர்க்கதரிசனாகமத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, பிள்ளை பிற
க்கிறதற்கு நாள்வந்தது, ஆனால் அதைப் பெறுகிறதற்குத் தாய்க்குப்
பெலனில்லையென்று இப்படிப்பட்டவர்களைக் குறித்துச் சொல்லலா
மே. தங்கள் ஆசையையும் கருத்தையும் நிறைவேற்றுகிறதற்குச் சம
யம்வந்தாலும், அந்த நற்கருத்தைக் கிரிகையினாலே செய்துமுடிக்கப்
பெலனில்லாமல்போகிறவர்களுக்கு மேற்சொன்ன வேதவாக்கியம் செ
ல்லுமல்லவா? பொதுத்தீர்வை காலத்தைக்குறித்து அர்ச். மத்தேயு
சுவிசேஷத்தில் இயேசுநாதர் திருவுளம் பற்றினதாவது: அக்காலத்தி
லே கெர்ப்பிணிகளுக்கும் பிள்ளைத்தாய்ச்சிகளுக்கும் ஐயோ நிர்ப்பாக்கிய
மென்றார். அர்ச். எரோணிமுஸ் இந்தவாக்கியத்துக்கு வியாக்கியானம்

பண்ணிச்சொல்லுகிறதாவது: தங்கள் பிள்ளை[illegible] பெரிய ஆளாகும் மட்டும் வளர்த்துக் காப்பாற்றாத ஆத்துமத்துக்கு [illegible]யோ! நிர்ப்பாக்கியமென்றார். இதற்கு அர்த்தமேதென்றால் [illegible]ள்கொண்[illegible] நற்கருத்தையும் ஆசையையும் கிரிகையினாலே [illegible] முடிக்காமல் [illegible] விடுகிற[illegible]களுக்கு ஐயோ! நிர்ப்பாக்கியம் [illegible]கள் [illegible]லியகாலம் [illegible]ம் ஆசைப்படுகிறதிலே செலவழித்து மரண[illegible]பரியந்தம் தங்கள் [illegible]ட ஆசையை நிறைவேற்றி முடிவு காண[illegible]வர்களுக்கு ஐ[illegible] நிர்ப்பாக்கியமென்று அர்த்தமாகும். நல்ல ஆசை[illegible]பட்டதினா[illegible] அவர்களுக்கு ஒருபிரயோசனமும் வராமல் போகிறது[illegible]ன்றி அ[illegible] ஆசையை நிறைவேற்றி முடிக்காததினாலே தீர்வை நாளில் [illegible]கணடிப்பான[illegible]தெ[illegible]டனைக்குள்ளாவார்கள். உயிரோ[illegible]ருக்கும்போது அவர்கள் பட்ட வினைசை தீர்வைநாளிலே அவர்களுக்கு விரோதமாய் எழும்பும். வருத்தத்துக்குப்பின் வாங்காமல் தைரியத்தோடு தங்கள் நற்கருத்தை நிறைவேற்றி மு[illegible]ருந்தால், அதுவெல்லாம் அவர்களுக்கு ஒத்தாசையாக [illegible]ளிலேவரும்.

அப்சலோன் என்பவனுக்கு மகா நேர்த்தியான கொண்டையிருந்தாலும் அதுவே அவனுடைய சாவுக்குக் காரணமாயிருந்தது. ஏனென்றால் அவன் தப்பித்து ஓடும்போது, அவனுடைய கொண்டைமயிர் கருங்காலிமரத்தில் சிக்கிக்கொள்ளவே ஆகாசத்திலே தொங்கினான். யோவாபென்பவன் அதைக்கண்டு அவனை வெட்டிக்கொன்றான். அப்படியே நாமும் நம்முடைய நற்கருத்தையும் ஆசையையும் நிறைவேற்றாமலிருந்தால் ஆகாசத்திலே தொங்குகிறவர்களைப்போ[illegible]லிருப்போம். மரணம்வந்து நம்மைக் கொல்லும். நாம் பட்ட [illegible]வினையாசை[illegible] நமக்கு ஆகாத தீர்வை வருகிறதற்குக் காரணமாயிருக்கும். காட்சி[illegible]யாகமத்தில் அர்ச். அருளப்பர் சொல்லுகிறதாவது: ஒரு [illegible]ண் பிர[illegible]விக்கிறதாக[illegible]வும் பெரியதோர் பாம்பு அவள் கிட்டக் கிடந்து [illegible]ந்தை பெற்றவுடனே அதை விழுங்குகிறதற்குத் தயாராய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிறதாகவும் கண்டோமென்றார். அப்படியே நீயும் நற்கருத்[illegible]த் தெ[illegible]ண்டமாத்திரத்தில் அதைக் கிரிகையினாலே நிறைவேற்றாதபடி[illegible] [illegible]க்கினம்பண்ணவேணுமென்று நரகசர்ப்பமாகிற பசாசு உன்கிட்ட[illegible]க் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆகையினாலே நீ நல்ல பிரதிக்கினை[illegible]ய்துமுடித்தவுடனே தாமதமில்லாமல் அந்தப் பிரதிக்கினைப் பிரகாரம் நடந்து நிறைவேற்றி முடிக்கவேண்டும்.

நீ[illegible]கள் தேடுகிறதை நன்றாய்த் தேடுங்களென்று இசாயியாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வசனித்திருக்கிறார். இந்த வசனத்துக்கு அர்ச். பெ[illegible]து சொன்ன அர்த்தத்தைக் கேள்: நீ ஆசைப்படுகிற[illegible] ஒருகால[illegible] விட்டுவிடாதே, நீ தேடுகிறதையும் ஒருகாலும் விட்டுவிடாதே [illegible] ஏனென்றால் நிலைத்து நிற்பதே மெய்யான ஆசையல்லாமல் மாறி[illegible]போகிற ஆசை ஆசையல்ல. உருக்கமுள்ள ஆசையேமெய்யான ஆ[illegible] கிரிகையினாலே செய்து முடிக்கிறதே மெய்யான ஆசை. மிக்கே[illegible]ஸ் என்னும் தீர்க்கதரிசிசொன்னதுபோலே, அதிகமதிகமாய்ச் சர்வேசுரனுக்குப் பிரியப்படும்பொருட்டு இடைவிடாத கவனத்தோடு நடக்கிறவர்களே மெய்[illegible] ஆசையுள்ளவர்கள். நன்மை இதுவென்றும் உன்னிடத்தில் சர்வேசுரன்தே[illegible]கிறது இதுவென்றும் உனக்குச் சொல்லிக் கா[illegible]தன்னவென்றால் நீ நீதியை அநுசரித்து இரக்கத்தை விரும்பிச் சர்வேசுரனோடு நடந்து எப்போதும் விருத்தி அடைய இடைவிடாத ஆவல்கொண்டிருப்பாயாக வென்றார். சர்வேசுரன் நம்மை ஞானநன்மைகளாலும் தேவ வரங்களாலும் நிரப்புவ[illegible]தற்கு நம்மிடத்தில் இருக்கவேண்டிய [illegible]சை இதுவே. புண்ணியத்தின் பேரிலும் சாங்கோபாங்கத்தின்பேரிலும் ஆவலாகிற பசி தாகங்கொண்டு வருந்துகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள். ஏனென்றால் இவர்கள் ஏராளமாய்த்திருத்தி அ[illegible]ங்கள் ஆசையெல்லாம்முழுதும் நிறைவேறினதைக் கண்டு [illegible]கிழ்வார்கள். அர்ச். சொர்த்துருதம்மா[illegible] சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, இயேசுநாதசுவாமி ஒருநாள் அந்தம்மாளுக்குக் காட்சிகொடுத்துத் தம்முடைய திருவிலாவிலிருந்து அ[illegible]வர் [illegible]ப[illegible]வரமெல்லாம் உறிஞ்சும்படியாக ஒவ்வொரு இறிஞ்சுவ[illegible]க்கும் ஒவ்வொரு தங்கக்குழாய் கொடுத்திருக்கிறேமென்றார். நல்ல மனசும் சாங்கோபாங்கத்தில் வர்த்திக்க வேணுமென்கிற மெய்யான ஆசையுமதான் இந்தத் தங்கக் குழாயென்றும் இப்படிப்ப[illegible]ட மெய்யான [illegible]விலுள்ளவர்கள் சர்வேசுரனிடத்திலே ஏராளமான ஞானநன்மைகளை உறிஞ்சிக்கொள்ளுவார்களென்றும் அவர்தானே அந்த [illegible]ம்மாளுக்குவெளிப்படுத்தினார்.

௪-ம் அதிகாரம்.

ஞானப் பிரயத்தனங்களைப் பற்றுதலோடு செய்யச் செய்ய [illegible] அதுகளின்பேரில் அதிக அதிக ஆசையும் ஆவலும் உண்டாகும் என்பதின்பேரில்.

இவ்விய ஞானத்தைக் குறித்து இஸ்பிரீத்துசாந்து திருவுளம் பற்றினதாவது: நம்மைப் போசனமாகப் புசிக்கிறவர்களுக்குப் பசி அதிகமதிகமும், நம்மைப் பானமாகக் குடிக்கிறவர்களுக்குத் தாகம் அதிகமதிகமும் உண்டாகுமென்றார். அர்ச். [illegible]யார் இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் சொல்லியிருக்கிறதாவது: இலௌகீக நன்மைகளுக்கும் ஆத்தும நன்மைகளுக்கும் வெகு வித்தியாசமுண்டு. இலௌகீக நன்மைகள் நம்மிடத்தில் இல்லாதிருந்தால், அதுகளை ஆவலோடு தேடுகிறதும், அதுகளை அடைந்தவுடனே அதுகளை அற்பமாயெண்ணுகிறதும் வழக்கமல்லோ? நாட்டுவேலையாகிலும் படையிலேயென்கிலும் உத்தியோகம் வேணுமென்றும் திருச்சபையிலே மகிமையுள்ள பட்டம் வேணுமென்றும் அநேகர் அபேட்சிக்கிறது [illegible]. ஆனாலும் அந்த உத்தியோகத்தையும் மகிமையுள்ள பட்டத்தையும் அடைந்தமாத்திரத்தில் அதை அற்பமாயெண்ணி அதற்கு மேலான உத்தியோகத்தைச் சம்பாதிக்கக் கருத்து வைத்து இந்த மேலான உத்தியோகத்தையும் அடைந்தபின் இதின் பேரிலும் சலிப்புற்று [illegible] நன்மைகளை தேடுகிறது வழக்கம். இப்படியே எந்தெந்த உலோக நன்மைகளை அடைந்தாலும் அது போதுமென்று ஆவல் அடங்காமல் எப்போதும் வேறே நன்மை வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு நாம் அடைந்த பாக்கியம் போதுமென்கிற திருத்தி நமக்கு ஒருகாலும் இருக்கமாட்டாது. ஞான நன்மைகளின் மட்டில் இப்படியல்லவே. அது நம்மிடத்தில் இல்லாதிருந்தால், அதின்பேரில் அருவருப்பும் அரோசிகமும் உண்டாகும். அதை அடைந்த மாத்திரத்தில் அதின் அருமை நமக்குத் தெரியுமென்கிறதினாலே, அதை நாம் கனமாய் எண்ணுகிறது வழக்கம். ஞான நன்மைகளை எவ்வளவு சுகித்தநுபவிக்கிறோமோ அவ்வளவு ஆவலோடே அதைத் தேடி வருந்துவோமென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை. மேற்சொன்ன அர்ச். கிரேகோரியார் இந்த வித்தியாசத்துக்குக் காரணம்

சொல்லியிருக்கிறார். அதெப்படியென்றால் இலௌகீக நன்மைகளை நாம் அநுபவிக்கும்போது அது ஈனமானதென்றும் [illegible] நமக்குத் தெரியவருகிறதினாலேயும், நாம் அபேட்சித்துத் தேடின மனத்திருப்தி இலௌகீக நன்மையில் இல்லாததினாலேயும் அதை அடைந்தபின் அதைப் பிரக்கணிப்பாம். [illegible] அபேட்சிக்கிற மனத்திருப்தியானது வேறே நன்மைகளின்மேல் [illegible] உண்டாகுமென்று எண்ணி அவைகளைத் தேடுகிறது வழக்கம். ஆனாலும் இதுவெல்லாம் வீண்தானே. ஏனென்றால் இந்த நன்மைகளையும் அடைந்த பிறகு இதினாலேயும் மனத்திருப்தி உண்டாகவில்லையென்று கண்டுகொள்ளுவோம். இவ்வுலோக நன்மைகளை அநுபவிக்கிறதற்காக நாம் பிரயாசப்படுகிறதினாலே இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளால் நமக்கு ஒருகாலும் [illegible] திருப்தி உண்டாகாது. இதினாலல்லோ சமாரித்தாளை நோக்கி இந்தத் தண்ணீரைக் குடிக்கிறவர்களுக்குத் திரும்பவும் தாகமுண்டாகுமென்று உலக இரட்சகர் திருவுளம் பற்றினார். ஏனென்றால் இலௌகீக பாக்கியமும் உலக இன்பமுமாகிற தண்ணீரை யெவ்வளவுதான் குடித்தாலும் பரலோகத்துக்காக உண்டாக்கப்பட்ட மனுஷனுடைய தாகமானது ஒருகாலும் தீராது. ஞான நன்மைகளை நாம் அடைந்தபின்பு அதின் அருமை நமக்குத் தெரியுமென்கிறதினாலே [illegible] பேரிலே நமக்குப் பற்றுதலுண்டாகி [illegible] வர ஆசையும் அதிகரிக்கும். அவைகளை யெவ்வளவு உத்தமமாய் அடைந்திருப்போமோ, அவ்வளவு அவைகளின்பேரில் ஆசையாகிற தாகமும் அதிகரிக்கும். பரலோக நன்மைகளை அடையாமலும் அதைச் சுகித்தநுபவிக்க இல்[illegible]ங்காலும் இருக்கிறவர்களுக்கு அதின்பேரிலே ஆசையில்லாமற் போகிறது ஆச்சரியமல்ல. ஏனென்றால் அறியாதவஸ்துவை எப்படி அபேட்சிக்கக் கூடுமென்று மேற்சொல்லிய அர்ச். கிரேகோரியார் திருவுளம்பற்றினார். இதினாலல்லோ கர்த்தர் எவ்வளவு இனிமையுள்ளவரென்று நீங்கள் சுகித்தநுபவித்தால், உங்களுக்குத் தெரியவருமென்று அர்ச். இராயப்பர் அருளிச்செய்தார். கர்த்தர் எவ்வளவு இன்பமுள்ளவரென்று சுகித்துப் பரிசோதித்துப் பாருங்களென்று தாவீதரசன் வசனித்தார். ஏனென்றால் ஒருவிசைமாத்திரம் சர்வேசுரனைச் சுகித்தநுபவித்து ஞான நன்மைகளின் உருசி கண்டோமானால், அதின் மதுரத்தை யெப்போதும் அநுபவிக்கவேணுமென்று ஓயாமல் ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருப்போம். ஆகையால் நம்மைப் புசிக்கிறவர்களுக்கு அதிக பசியுண்டாகும், நம்மைப் பானமாகக் குடிக்கிறவர்களுக்கு அதி

க தாகமுண்டாகுமென்கிற வசனத்துக்கு அர்த்தமேதென்றால் ஞான
முயற்சிகளிலே நாம் கவனங் கொள்ளக் கொள்ள அதுகளை முழு ஆவ
லோடு செய்யச்செய்ய அதுகளின்பேரில் நமக்குள்ள ஆசையும் பற்றுதலு
ம் பெருகி வருமென்று அர்த்தமாகும்.

ஆனால் நாம் கொடுக்கிற தண்ணீரைக் குடிக்கிறவனுக்குத் தாகமு
ண்டாக மாட்டாதென்று இயேசுநாதர் சமாரித்தாளுக்குத் திருவுள
ம் பற்றியிருக்கிறாரே. இவ்விடத்திலே ஞான நன்மைகளைச் சுகித்த
நுபவிக்கிறவர்களிடத்தில் ஆசையாகிற தாகம் உண்டாகமாட்டாதெ
ன்று சுதனாகிய சர்வேசுரன் திருவுளம் பற்றினாற்போலாயிற்றே. இ
ஸ்பிரீத்து சாந்துவாகிய சர்வேசுரனோ வென்றால் நாம் ஞானநன்மைக
ளை யெவ்வளவு சுகித்தநுபவிக்கிறோமோ அவ்வளவாக ஆசையாகிற தா
கம் நம்மிடத்தில் உண்டாகுமென்று ஞானியானவர் வாயாலே வேறொ
ரிடத்தில் திருவுளம் பற்றியிருக்கிறாரே. இந்த இரண்டு தேவ வாக்கி
யத்துக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைப் பொருந்தப் பண்ணுகிறதெப்படி
யென்று கேட்பாயாக்கும். வேதபாரகர் இதற்குச் சொல்லும் மறு
மொழியைக் கேள். இயேசுநாதர் சமாரித்தாளுக்குச் சொன்ன வா
ர்த்தைக்கு அர்த்தமேதென்றால் ஞானநன்மைகளைச் சுகித்தநுபவிக்கிற
வன் உலோக நன்மைகளின்பேரில் ஆசையாகிற தாகம் கொள்ளமாட்
டானென்று அர்த்தமாகும். ஏனென்றால் ஞான நன்மைகளை அநுப
விக்கும்போது, அவனிடத்திலுண்டாகிற இன்பத்தினாலே உலோக நன்
மைகளின் பேரில் அவனுக்கு முழு அருவருப்புண்டாகும். இப்பிரபஞ்ச
நன்மைகளெல்லாம் உருசியற்றதுமாய் அருவருப்புள்ளதுமாய் அவனு
க்குத் தோன்றும். அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லுகிறபடியே மகா
தித்திப்பான பொருளைச் சாப்பிட்டபின் மற்றதெல்லாம் புளிப்பாயும்
உறைப்பாயும் தோன்றும். அப்படியே சர்வேசுரன் எவ்வளவு மதுர
முள்ளவரென்றும் ஞான நன்மைகள் எவ்வளவு இன்பமுள்ளதென்று
ம் சுகித்தநுபவித்த மாத்திரத்தில் சரீரத்துக்கடுத்த இலௌகீக பாக்கி
யமெல்லாம் உருசியற்றதாகத் தோன்றுவதுமன்றி அருவருப்பினாலே
ஒக்காளிப் புண்டாகும். நம்மைப் போசனமாகப் புசிக்கிறவனுக்கு அதி
க பசி யுண்டாகும், நம்மைப் பானமாகக் குடிக்கிறவனுக்கு அதிக
தாகம் உண்டாகுமென்று ஞானியானவர் சொன்ன வசனத்துக்கு அர்
த்த மேதென்றால் ஞான நன்மைகளைச் சுகித்தநுபவிக்கிறவர்களுக்கு
அந்த ஞான நன்மைகளின் பேரிலேதானே அதிக ஆசையும் தாகமும்
உண்டாகும். ஏனென்றால் அதுகளை அநுபவித்த மாத்திரத்தில் அது

களின் அருமை எவ்வளவென்று நாம் அறிந்து கொள்ளுகிறதினாலே
அதுகளை அதிக ஆவலோடு நாடித் தேட வருந்துவோம். இந்த இர
ண்டு வேத வாக்கியத்துக்கும் வேதபாரகர் சொல்லிக்காட்டின அர்த்த
மிதுவே.

ஆனால் உலக இரட்சகரானவர் மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் நீதியின்
பேரில் பசி தாகமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள். ஏனென்றால் அவர்
கள் திருப்தி அடைவார்களென்று திருவுளம் பற்றியிருக்கிறாரே. நீதி
யின்பேரில் ஆசையாகிற பசி தாகமுள்ளவர்கள் திருப்தி அடைவார்க
ளென்று இந்த வாக்கியத்துக்கு அர்த்தமாகும்: ஞானியானவரோ வெ
ன்றால் ஞானத்தைச் சாப்பிடச் சாப்பிடக் குடிக்கக் குடிக்க முன்னு
ள்ள பசியும் தாகமும் எப்போதும் இருக்குமென்று சொல்லியிருக்கி
றாரே. இப்படியிருக்க இவ்விரு தேவ வாக்கியமும் ஒரு பொருளாக
எப்படிப் பொருந்துமென்று கேட்பாயாக்கும். இதற்கு நாம் சொல்லு
வதைக் கேள்: ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வைப்பது எளிதே. திருப்தி அடங்கப்பண்
ணுகிறதும் பசியை யெழுப்பி விடுகிறதும் ஞான நன்மைகளுக் குரிய
மேன்மையும் விசேஷ சுதந்தரமுமாமே. தாகத்தைத் தீர்ப்பதும் தாக
த்தை மூட்டுவதும் சாப்பிடச் சாப்பிடக் குடிக்கக் குடிக்க அதிக அதிக
பசியையும், தாகத்தையும் எழுப்புவதும் ஞான நன்மைகளுக்கடுத்த
நலான குணமாகும். மோக்ஷ நன்மைகளை அநுபவிக்கும்போது உண்
டாகும் ஆசையாகிய பசியானது நம்மைப் பலவீனப்படுத்தாமல் ஸ்திர
ப்படுத்தும். ஞான நன்மைகளினால் உண்டாகும் ஆசையாகிற தாகம்
நம்மைக் கஸ்திப்படுத்தாமல் இன்பத்தை உண்டாக்கும். மோக்ஷத்
திலே ... முழுத்திருப்தி உண்டாகும். இதினாலல்லவோ
மகிமைப் பிரதாபத்தோடு தேவரீரைத் தரிசிக்கும்போது நான் முழுத்
திருப்தி அடைவேனென்றும் உம்மைத் தரிசிக்கிறவர்கள் உம்முடைய
வீட்டிலுள்ள நன்மையின் திரட்சியினாலே பூரித்துப்போவார்களென்
றும் தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இந்த வசனத்துக்கு
அர்ச். பெர்நர்துஸ் அர்த்தம் சொல்லுமாப்போலே தேவகாட்சி அடைந்
த மோக்ஷவாசிகள் முழுத்திருப்தி அடைந்திருந்தாலும், சர்வேசுரனைத்
தரிசிக்கிறதற்கு எந்நேரமும் ஆசையும் தாகமும் பட்டுக்கொண்டிருப்
பார்கள். ஏனென்றால் திவ்விய தரிசனத்தின் பேரில் அருவருப் பு
ண்டாகாமல் போவதுமன்றிச் சர்வேசுரனைத் தரிசித்து அவரைச் சுகி
த்தநுபவிக்க வேணுமென்று இடைவிடாத ஆவல் அவர்கள் மனதில் உ
ண்டாயிருக்கும்.

அர்ச். அருளப்பர் காட்சி ஆகமத்தில் தேவ சிம்மாசனத்துக்கும் திவ்விய ஆட்டுக்குட்டிக்கும் முன் நின்ற மோக்ஷவாசிகளைக் குறித்துச் சொன்னதாவது: புதிது புதிதாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்களென்றார். இதற்கு அர்த்தமேதென்றால், மோக்ஷவாசிகள் சங்கீதமான இன்பத்தில் எப்போதும் புது இன்பத்தையும் இடைவிடாமல் நூதனமான சந்தோஷத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் அடைவார்களென்று அர்த்தமாகும். மன்னாவென்னும் போசனம் வனாந்தரத்தில் முதல்விசை விழவே இஸ்ராயேல் சனங்கள் இதென்ன இதென்னவென்று ஆச்சரியத்தோடே கேட்டார்கள். அப்படியே நாமும் மோக்ஷத்தில் திவ்விய தரிசனத்தை அடைந்த மாத்திரத்தில் க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் புதிதான இன்பம் நம்மிடத்தில் உண்டாகவே இதென்ன இதென்னவென்று ஆச்சரியத்தோடே அகமகிழ்வோம். இவ்வுலகத்திலும் ஞானநன்மைகளின் மட்டில் ஏறக்குறைய இப்படியே நடக்கும். ஏனென்றால் இவ்வுலகத்திலுள்ள ஞானநன்மைகள் மோக்ஷ நன்மைகளிலிருந்து பிறந்த நன்மைகளாகக்கொள்ள மோக்ஷநன்மைகளுடைய குணகுணமும் பலாபலனும் இவ்வுலகத்திலுள்ள ஞானநன்மைகளிடத்திலுமுண்டு. ஆகையால் இந்த ஞான நன்மைகள் ஒரு பக்கத்தில் நமதிருதயத்தின் ஆசையை நிரப்பித் திருப்திப்படுத்தும், வேறொரு பக்கத்தில் அந்த ஞான நன்மைகளின்பேரில் ஆசையாகிற பசியும் பலத்த தாகத்தையும் மூட்டும். ஞானநன்மைகளின்பேரில் பற்றுதல் வைக்கவைக்க அவைகளைச் சுகித்தநுபவிக்க அநுபவிக்க அவைகளின்பேரில் நம்மிடத்தில் க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் பசியும் தாகமும் பெருகிக்கொண்டேயிருக்கும். ஆனால் இந்தப் பசியானது ஒருவிதத் திருப்தியுள்ளதே; இந்தத் தாகமானது ஆத்துமத்துக்கு மிகவும் இன்பமும் பிரியமுமான இனிப்பாத்திரமே. இங்கே நாம் சொன்னதெல்லாம் யோசித்துப் பார்க்குமளவில் ஞானநன்மைகளை நாம் மிகவும் மேலாக மதித்துக் கனமாயெண்ணி, அவைகளை மிகுந்த ஆவலோடும் சுறுசுறுப்போடும் தேடி, லௌகீக நன்மைகளையும் உலக விளையாட்டம் யாவையும் புறக்கணித்து மறந்துபோவதுமன்றி அர்ச். இராயப்பரைப்போலே, சுவாமீ! இங்கே இருப்பது நல்லதென்று ஆசையோடே சொல்லவேண்டும்.

ரு-ம் அதிகாரம்.

புண்ணியத்தில் வர்த்திக்கவேணுமென்று நம்மிடத்தில் மெய்யான ஆசையுண்டானால் அது நம்மிடத்தில் தேவ இஷ்டப்பிரசாதம் இருக்கிறதென்பதற்குப் பலத்த அடையாளமாய் இருக்குமென்பதின்பேரில்.

புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் வர்த்திக்கவேணுமென்று வேகமான ஆசைகொண்டு மேன்மேலும் மேலான புண்ணியங்களைச் செய்து எப்போதும் சர்வேசுரனுக்கு அதிகமதிகமாய்ப் பிரியப்படவேணுமென்று இடைவிடாத கவனத்தோடு தவித்து உழைக்கிறவர்களுடைய ஆத்துமத்திலே சர்வேசுரன் குடிகொண்டிருக்கிறாரென்பதும் அவர்கள் ஆத்துமத்திலே தேவ இஷ்டப்பிரசாதம் இருக்கிறதென்பதும் நிச்சயமாமே. தேவ இஷ்டப்பிரசாதத்தில் வர்த்திக்கவேணுமென்கிற மெய்யான ஆசையே சர்வேசுரன் நமதிருதயத்தில் குடிகொண்டிருக்கிறாரென்பதற்கு நிச்சயமான அத்தாட்சியாகுமென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் வசனித்தார். நம்மைப் போசனமாகப் புசிக்கிறவர்களுக்கு அதிக பசியுண்டாகும், நம்மைப் பானமாகக் குடிக்கிறவர்களுக்கு அதிக தாகமுண்டாகுமென்று மேற்சொன்ன வேதவாக்கியத்தைக் கொண்டு இந்த சத்தியத்தை ரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறார். ஆகையால் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின்பேரில் ஆசையாகிற பசியும் தாகமும் உன்னிடத்தில் மெய்யாகவே இருந்தால், அகமகிழ்ந்து சந்தோஷப்படு. ஏனென்றால் அப்போது உன்னாத்துமத்திலே சர்வேசுரன் குடிகொண்டிருக்கிறாரென்று நிச்சயமான அடையாளமுண்டு. அவர் தாமே உன்னாத்துமத்தில் இருந்துகொண்டு இந்த ஆசையையும் தாகத்தையும் மூட்டுகிறார். இந்த ஆசை உன்னிடத்தில் இருக்கும்போது நவ இரத்தினம் விளையும் சுரங்கத்துக்குப் போகிற பாதையை நீ கண்டுபிடித்தாயென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை. வேட்டை நாயானது மானிருக்கிற இடம் தெரியாதேபோனால், அங்கலாய்த்து அங்குமிங்கும் அலைந்து திரியும். மான் வாடை அடித்தமாத்திரத்தில் அந்தத் திசையை நோக்கி வேகமாய் ஓடி மானைப் பிடிக்குமட்டும் நிற்கமாட்டாது. புண்ணிய இன்பத்தின் வாடை யாருக்கு அடிக்குமோ அவர்கள் புண்ணிய வழியி

லே அயராமல் எப்போதும் ஓடுவார்கள். இதினாலல்லோ உம்மைப்
பின்பற்றியா என்னை ஈரும். உம்முடைய திவ்விய பரிமளத்தின் வாச
னையை நுகர்ந்துகொண்டு உமதடியைப் பின்பற்றி ஓடிவருவோமென்
று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆகையால் புண்ணி[illegible]
[illegible]ல் இப்படிப்பட்ட ஆசையும் வேட்கையும் உன்னிடத்தில் இருந்
தால், உன்னுத்துமத்திலே குடிகொண்டிருக்கிற சர்வேசுரனே உன்னை
ப்பிடித்துத் தமக்குப் பின்னாலே யிழுத்துக்கொண்டு போகிறாரென்
று நிச்சயமாகும். ஆனால் மேற்சொன்னபடி புண்ணியத்தின்பேரில் அந்
த ஆசையும் தாகமும் உன்னிடத்தில் இல்லாவிட்டால், சர்வேசுரன்
உன்னிருதயத்தில் குடிகொள்ளவில்லையென்றும் தேவ இஷ்டப்பிரசா
தம் உன்னுத்துமத்திலே கிடையாதென்றும் பயப்படுகிறதற்கு இடமு
ண்டு. ஏனென்றால் அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லுமாப்போலே ஞா
ன நன்மைகள் நம்மிடத்தில் இல்லாதபோதுதான் அதின்பேரில் ஆசை
யும் நம்மிடத்தில் இல்லாமற்போகும் [illegible] மெ
ன்று நம்மிடத்தில் பிரயாசமும் அற்றுப்போகும்.

ஞானி வாயாலே இஸ்பிரீத்து சாந்து திருவுளம் பற்றினதாவது:
மனுஷன் தான் சிநேகத்துக்குப் பாத்திரவானோ பகைக்குப் பாத்திர
வானோவென்று அறியமாட்டானென்றார். இந்தத் தேவ வாக்கியத்தை
யோசித்துப் பார்க்கும்போதெல்லாம் என்னுடல் நடுங்கி மயிர்க் கூச்
செறிந்ததென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லியிருக்கிறார். இன்னம் இந்த
அர்ச்சியசிஷ்டவர்தானே சொல்லுகிறதாவது: இந்த வேத வாக்கியம்
பயங்கரத்துக்குரிய வாக்கியமாமே. இதை நினைக்கும்போதெல்லாம்
என் மனம் கலங்குகின்றது; இதை யோசிக்கும்போதெல்லாம் பயத்
தினாலே பிரமித்து நடுங்கி ஐயோ! நான் சர்வேசுரனுடைய சிநேகத்
துக்குப் பாத்திரவானோ அவருடைய பகைக்குப் பாத்திரவானோவென்
று திரும்பித் திரும்பிச் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கிறேனென்றார். தம்
மிடத்தில் தேவ இஷ்டப்பிரசாதமுண்டோ இல்லையோவென்கிற நினை
வினாலே திருச்சபைக்கு வச்சிரத் தூண்போலிருக்கிற இந்தப் பெரிய
அர்ச்சியசிஷ்டவரே நடுங்கியிருக்கச் செய் பாவத்தினாலே மரணத் தீ
ர்வையைச் சேர்ந்திருந்த நாம் எவ்வளவோ பயந்து நடுங்கவேண்டி
யது. பாவத்தினாலே நான் சர்வேசுரனுக்கு மனம் நோகப்பண்ணினது
நிச்சயம். அவர் என் பாவத்தைப் பொறுத்தது சந்தேகம். ஓ! இ[illegible]
நினைக்கும்[illegible] இருக்கிறதார்? ஆனால் நமது பாவத்தை
[illegible]ண்டவர் பொறுத்துக்கொண்டாரென்றும் நம்மிடத்தில் தேவ இஷ்

டப்பிரசாதம் உண்டென்றும் அதற்கு இன்னகாரியமே நிச்சயமான
அடையாளமென்றும் அறிந்துகொள்ளுவோமானால், அந்த அடையாள
த்தைக் மிகவும் கனம்பண்ணுவோமல்லோ! சர்வேசுரன் தானே வி
[illegible]த் காட்சி கொடுத்து அறிவியாதேபோனால் நம்மிடத்திலே தேவ
இஷ்டப்பிரசாதம் உண்டென்று தவறாத சத்தியமாக அறிந்
[illegible]கொள்ளுவதற்கு இடமில்லை. ஆகிலும் தேவ இஷ்டப்பிரசாதம் நம்மிடத்தில்
[illegible]ண்டோ இல்லையோ வென்று உத்தேசம்பண்ணி ஒருவிதத்திலே நிச்
சயித்துக்கொள்ளலாம். புண்ணியத்திலே எப்போதும் அதிக அதிக
மாய் வளர்க்கவேணுமென்கிற ஊக்கமுள்ள மெய்யான ஆசை நமதி
ருதயத்தில் இருக்கும்போதுதான் நம்மிடத்தில் தேவ இஷ்டப்பிரசா
தம் இருக்கிறதென்று எல்லாத்துக்கும் மேலான நிச்சயமாகும். ஆகை
யால் இப்பேர்ப்பட்ட ஆசையை நம்மிடத்தில் எப்போதும் நிலைப்படு
த்திக்கொள்ளுவதற்கு இந்த முகாந்தரமே யல்லாமல் வேறே முகாந்த
[illegible]னென்றால் தேவ இஷ்டப்பிரசாதம் நம்மிடத்தி
லே குடிகொண்டிருக்கிறதென்பதற்கு இந்த ஆசையானது அத்தாட்சி
யும் எடுமாயிருக்கிறதல்லோ? இப்பேர்ப்பட்ட நிச்சயத்தைப்போலே
[illegible]நமக்கு இவ்வுலகத்தில் அவ்வளவு ஆறுதல் வருவிக்கிறது வேறொன்று
மில்லையே.

பழமொழி யாகமத்தில் இஸ்பிரீத்து சாந்துவானவர் திருவுளம்ப
ற்றின வாக்கியமானது இங்கே நாம் சொன்னதற்கு அத்தாட்சியாகும்.
அதேதென்றால் நீதிமான்களின் நடக்கையானது உதிக்கிற பொழுது
க்கு ஒப்பாகும். உதிக்கிற பொழுதின் பிரகாசமும் வெயிலும் உச்சிப்
பகல்மட்டும் இடைவிடாமல் அதிகரிக்குமென்றார். அப்படியே தேவ
இஷ்டப்பிரசாதமுள்ள புண்ணியவாளர் நாள் சேரப்போகப் புண்
ணியத்தில் வர்த்தித்துக்கொண்டே வருவார்கள். அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொ
ல்லுமாப்போலே, இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்கள் கடமையை முழுதும்
நிறைவேற்றி முடித்தோமென்று ஒருகாலும் நினைக்கமாட்டார்கள். தா
ங்கள் செய்த புண்ணியம் போதுமென்று ஒருகாலும் இவர்கள் சொல்
லுகிறதில்லை. புண்ணியத்தின்பேரில் எப்போதும் இவர்களுக்கு ஆசை
யும் தாகமும் உண்டாயிருக்கும். இவர்கள் எப்போதும் உயிரோடிரு
ந்தால், எப்போதும் அதிகமதிகமாய் புண்ணியவான்களாகவும் சாங்
கோபாங்கத்திலே அதிக மதிகமாய் வளரவும் ஒருவிசைக்கொருவிசை
மேலான புண்ணியங்களைச் செய்யவும் [illegible]வார்கள்.
ஒரு புண்ணியத்திலிருந்து வேறொரு புண்ணியத்திலே ஏறுவார்களே

என்று இவர்களைக் குறித்துத் தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இதற்கு அர்த்தமேதென்றால் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் கொடுமுடியில் வந்துசேருமட்டும் இவர்கள் இடைவிடாமல் பக்தியும் அதிகரித்துப் புண்ணிய வழியில் நில்லாமல் விரைவாய் ஓடுவார்களென்பது அர்த்தமாகும். ஆனால் புண்ணிய [illegible] பற்றவர்களுக்குக் குற்றம் குறையுள்ளவர்களும் கெட்டவர்களும் நடக்கிற நடக்கையானது சாயுங்காலப் பொழுதுக்கு ஒப்பாயிருக்கும். சாயுங்காலப் பொழுதானது வர வர வெளிச்சம் மங்கிக் குறைவாய்ப் போய் முழுதும் அஸ்தமித்து இருண்ட அந்தகாரத்தையும் இராவையும் கொண்டுவந்துவிடும். இதினாலல்லோ கெட்டவர்கள் நடக்கிற நடக்கை யிருள் நிறைந்ததாயிருக்கிறதினாலே அவர்கள் விழப்போகிற பாதாளம் அவர்கள் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லையென்று இஸ்பிரீத்து சாந்து திருவுளம் பற்றினார். அவர்கள் அடர்ந்த இருளில் நடக்கிறதினாலே அடிக்கொருவிசை இடறிவிழுவார்கள். அவர்களைப் பிடித்த பிரலாபத்துக்குரிய ஞானக் குருட்டுத்தனத்தினாலே தாங்கள் கட்டிக்கொள்ளுகிற குற்றம் முதலாய்த் தங்களுக்குத் தெரியாமலும், அதற்காக அற்பமனக்கிலேசப் படாமலும் போவார்கள். அவர்கள் கட்டிக்கொள்ளுகிற பாவத்தைப் பாவமென்று முதலாய்ச் சிலவிசை அவர்கள் எண்ணுகிறதில்லை. சாவான பாவத்தைக் கட்டிக் கொண்டாலும், அதை அற்பப் பாவமென்றும் அற்பக் குற்றமென்றும் அடிக்கடி நினைப்பார்கள்.

௰-ம் அதிகாரம்.

புண்ணியத்திலே வர்த்தியாதவர்கள் புண்ணியத்திலே குறைந்து போகிறார்களென்பதின் பேரில்.

புண்ணியத்தில் வர்த்தியாதவர்கள் புண்ணியத்தில் இடைவிடாமல் குறைந்துபோவார்களென்பது சகல அர்ச்சியசிஷ்டர்களும் ஒருவாய்ப்படப் போதித்த சத்தியமாமே. நாம் சாங்கோபாங்கத்திலே நாள்தோறும் இடைவிடாமல் வர்த்திப்பதற்கு நமக்கு நல்லுணர்ச்சி உண்டாகும்பொ[illegible]ன சத்தியத்தை விவரித்துக்காட்ட எற்பட்டோம். ஏனென்றால் கலப்பையில் கைவைத்துப் பின்னாலே திரு

ம்பிப் பார்க்கிறவன் மோக்ஷ இராச்சியத்துக்குத் தகுந்தவனல்லவென்று ஸ்ரீயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றியிருக்கிறாரல்லவோ? இதிப்படியிருக்கப் புண்ணிய வழியிலே வெகு நாள் வர்த்தித்த பிறகு பின்வாங்கிப் போகிறதுக்கு பூனை வருமே? மேற்சொன்ன தேவ வாக்கியம் நம்மிடத்தில் நடப்பதற்கு எழுப்புகிறதாயிருக்கிறதல்லவோ? அர்ச். அகுஸ்தீன் இவ்வாக்கியத்தின்பேரில் வியாக்கியானம்பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: இடைவிடாமல் ஏறுவதற்குத் தண்டித்துப் பிரயாசப்பட்டால்தான் இறங்கமாட்டோம். ஏனென்றால் நிற்கத் துவக்கின மாத்திரத்தில் இறங்குவோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. புண்ணியத்தில் வர்த்தியாமலிருக்கிறதும் புண்ணியத்தில் குறைந்துபோகிறதும் இவ்விரண்டும் ஒன்றுதானே. ஆகையால் தர்மவழியிலே பின்னிடாமலிருக்க மனதுண்டானால், இளைப்பாறாமல் எப்போதும் முன்னிட்டோடவேணுமென்று அநுவாசிச்செய்தார்.

அர்ச். கிரேகோரியாரும் அர்ச். கிறிசோஸ்தோமுவும் அர்ச். பெர்னார்துவும் வேறே அநேகவேதபாரகரும் ஒரு [illegible]மொழியாக இந்தச் சத்தியத்தையே இரட்டித்து இரட்டித்துப் போதித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அர்ச். பெர்நர்துஸ் எழுதின இரண்டு நிருபத்திலே இதின்பேரில் விஸ்தரித்துப் பேசியிருக்கிறார். அதெப்படியென்றால் கோழைத்தனமாய்ப் புண்ணிய சுறுசுறுப்பற்றுப் புண்ணியத்திலே இடைவிடாமல் வளரவேணுமென்று கவனியாமல் நடுத்தரமான நடக்கை நடந்தாலே போதுமென்று எண்ணுகிற சந்நியாசியை நோக்கி அவர் கேட்கிற கேள்வியாவது: என்ன புண்ணியத்தில் வர்த்திக்க உனக்கு மனமில்லையோ? மனமில்லை. அப்போ நீ புண்ணியத்திலே பின்வாங்க மனதோ? அதுவுமில்லை. பின்னே என்ன செய்ய மனது? நான் இருக்கிறதுபோலே இருந்தால் போதும். அதிக புண்ணியவானாகவும் அதிகக் கெட்டவனாய்ப் போகவும் எனக்கு மனதில்லை. தம்பீ இது கூடாத காரியம். இவ்வுலோகத்திலே ஒரே அந்தஸ்தில் மாறாமல் இருக்கிறது ஒன்றுமில்லை. மாறாத வரம் சர்வேசுரன் ஒருவருக்கே உரியது. அவரிடத்திலே மாத்திரம் மாற்றமும் மாற்றத்தின் நிழலும் கிடையாது. நாமே கர்த்தர்; நாம் மாறுகிறதில்லையென்று அவர்தாமே சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் இவ்வுலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களெல்லாம் இடைவிடாத மாற்றத்துக்குரியது. இதினாலல்லோ வஸ்திரம்போலே சகலமும் பழசாகும். சர்வேசுரா! துணிமணியை மாற்றுகிறதுபோலே நீர்தாமே அதை மாற்றுவீர். நீரோவென்றால் எப்போதும் ஒருதன்மையாயிருக்கிறீர். உம்முடைய

வயதும் நித்தியமென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்[றது]. ஆனால் விசேஷமாய் [illegible]வன் ஒரே அந்தஸ்தில் ஒருகாலும் இருக்கி[றதி]ல்லை. இதின் நிமித்தமாக அவன் நிழலைப்போலே ஓடுகிறான். ஒரே அந்தஸ்தில் ஒருகாலு[illegible] இருக்கிறதில்லையென்றுமே பெண்ணும் மகாத்[illegible] அருளிச்செய்தார். இயேசுநாதர் இந்தப் பூமியிலே யிருந்[து] மனுஷரோடே சஞ்சரித்த காலத்தில் ஒரு க்ஷணமாகிலும் ஒரே அந்த[illegible] இருந்தாரோ? இல்லையென்று அர்ச். பெர்னா[illegible]வ் வசனித்தார். அவர் புத்தியிலும் வயதிலும் புண்ணியத்திலும் சர்வேசுரனுக்கும் மனுஷருக்கும் முன்பாக வர்த்தித்துக்கொண்டு வந்தாரென்று சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இதற்கு அர்த்தமேதென்றால் அவர் ஞானவானாகத் தம்மிடத்திலுள்ள அளவில்லாத புத்தியை அதிக அதிக தெளிவாய்க் காண்பித்துக்கொண்டு வந்தாரென்று அர்த்தமாகும். அர்ச். அருளப்பர் சொல்லுகிறதாவது: இயேசுநாதரோடே இருக்கமனதுள்ளவன் அவர் நடக்கிற பாதையிலே அவர் நடக்கிற நடைபோல நடக்கவேணுமென்றார். அ[illegible] போகையில் நீ நின்றால், நீ அவருக்கு வெகுதூரமாய்ப் போவாயல்லாமல் அவரை நெருங்கிப்போகக்கூடுமோ?

பூமி அவக்கி வ[ிண]பரியந்தம் உயரமான ஒரு ஏணி சாத்தியிருக்கிறதாகவும், அதின் உச்சியிலே சர்வேசுரன் சாய்ந்துகொண்டிருக்கிறதாகவும், அந்த ஏணியிலே சம்மனசுகள் ஒரு க்ஷணமாகிலும் நில்லாமல் எப்போதும் ஏறுகிறதும் இறங்குகிறதுமாய் இருக்கிறதாகவும் யாக்கோபென்பவர் காட்சியில் கண்டாரென்று வேதாகமத்திலே எழுதியிருக்கின்றது. இந்த வர்த்தமானத்தின்பேரில் அர்ச். பெர்னார்து சொல்லுகிறதைக் கேள்: புண்ணிய வழியிலே ஏறுகிறதற்கும் இறங்குகிறதற்கும் முன்னிடுகிறதற்கும் பின்னிடுகிறதற்கும் இடமுண்டேயல்லாமல் நிற்கிறதற்கு இடமே கிடையாது. இராட்டினம் சுற்றிவிளையாடும்போது அதை நிறுத்தினமாத்திரத்தில் இராட்டினம் நிற்காமல் பின்னிட்டுப்போகும். அப்படியே நீயும் புண்ணியத்திலே வர்த்தியாமல் நின்றவுடனே புண்ணியத்திலே பின்னிட்டுப்போவாயென்பது நிச்சயமாகுமென்றார். தேயோபோலென்னும் மடாதிபதி இதுகாரியத்திலே சொல்லுகிறதாவது: புண்ணியப் படிப்பினையை இடைவிடாத கருத்தோடுபடித்துப் புண்ணியமுயற்சியைக் கவனத்தோடு செய்து முடிக்கவேண்டும். அந்த முயற்சியை ஒருவிசையும் விட்டுவிட்டால், அந்த க்ஷணமே நம்முடைய புண்ணி[யமு]ம் குறைந்து தளர்ந்துகொண்டுவரும். ஏனென்றால் சாங்கோபாங்க[த்தி]லே வர்த்தியாமலும் குறையாமலும்

ஒரே அந்தஸ்தில் இருப்பது மனுஷருக்குக் கூடாத காரியமாகும். புண்ணிய வியாபாரத்திலே இலாபம் அடையாமற்போனால், நித்தியம் நஷ்டமுண்டாகும். ஞானத்தில் வர்த்திக்கவேணுமென்கிற ஆவல் யாதொருவனிடத்தில் இல்லாமல்போனால், அவன் சீக்கிரமாய் விழுந்து கெட்டுப்போவதற்[illegible]லையென்றார்.

[illegible]காலமும் அர்ச். [illegible]கோரியாருமோர் உவமையைக்கொண்டு இந்தச் சத்தியத்தை விவரித்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அதெப்படியென்றால் புண்ணிய வழியில் ந[ட]க்கிறவர்கள் வேகமாய் ஓடுகிற ஆற்றின் நடுவே நீந்துகிறவனுக்கு ஒப்பா[யி]ருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவன் எப்போதும் ஆற்றை எதிர்த்து நீந்தாமல் ஒரு க்ஷணமாகிலும் அயர்ந்து நின்றால், ஆறு அவனை அடித்துக்கொண்டுபோகுமல்லோ? நாம் நடக்கவேண்டிய புண்ணிய நடக்கையானது பாவத்தால் கெட்டுப்போன நமது சுபாவத்துக்கு விரோதமாய் இருக்கிறதினாலே, நாம் எந்நேரமும் புண்ணியத்திலே முன்னிடுவதற்குப் பிரயாசப்பட்டு உழைக்காமற்போனால், நம்முடைய துர்க்குணங்க[illegible] ஆறு நம்மை அடித்துக்கொண்டு போகுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதினாலல்லோ மோக்ஷ இராச்சியமானது கட்டாயப்படும்; தங்களுக்குக் கட்டாயம்பண்ணுகிறவர்கள் மாத்திரம் அதைப் பறித்துக்கொள்ளுகிறார்களென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். [illegible]ல் பெருக்கிலே படகு [illegible]விட்டால், நிற்காமல் எப்போதும் தண்டுவலிக்கவேண்டும். ஒரு க்ஷணமாத்திரம் தண்டு வலியாதிருந்தால், இருந்த இடத்தைவிட்டு வெகுதூரம் கடல் பெருக்கு இழுத்துக்கொ[illegible]ம். அப்படியே நமது ஆசாபாசங்களின்பெருக்கை எதிர்த்து இடைவிடாமல் தண்டுவலித்து ஓடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நாமுன்னமே சம்பாதித்த புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலே மிகவும் பின்னிட்டுப் போவோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அர்ச். எரோனிமுசும் அர்ச். கிறிசோஸ்தோமுசும் சகலவேதசாஸ்திரிகளும் இந்தச்சத்தியத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டார்கள். அவர்களுடைய போதகத்தை அர்ச். தோமாஸ் எடுத்துக்காட்டிச்சொல்லுகிறதாவது: [illegible]பசமானது புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் அந்தஸ்தாகும். சந்நியாசிகளானவுடனே புண்ணியத்தில் சாங்கோபாங்கராய் இருக்கக் கடனில்லாதிருந்தாலும், சாங்கோபாங்கத்தைத் தேடுவதற்குச் சந்நியாசிகள்பேரில் வெகு கண்டிப்பான கடனுண்டு. அவர்கள் புண்ணியத்திலே சா[illegible]ங்கராவதற்காகத் த[illegible] [illegible]த்து உழைக்காமலும் முழுமன[தோ]டே [illegible] இதற்காகத் தங்கள் பல[illegible]

னெல்லாங்கூட்டிப் பிரயாசப்படாமலும் இ[ரு]ந்தால், அவர்கள் [illegible]
யான சந்நியாசிகளல்ல. ஏனென்றால் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்[தை]
அடைவதற்காக மாத்திரம் சந்நியாசத்தில் உட்பட்டிருக்கக்கொண்[டு]
அந்த வேலை செய்[யா]தவர்கள் சந்நியாசிகளென்று சொல்லக்கூடா[து]
என்றார். [illegible] தவ கற்பனைகளையும் [illegible] காரி[ய]ங்களை [illegible] கொடு
த்த வர்த்தமானப்பாட்டையும் அநுசரித்[து] [illegible] எந்தப் போது[ம்] வே
றே ஒழுங்குகளுண்டே. அதுகளை அநுசரியாமல் போனால், பாவமல்
[illegible]. ஆகையால் அதுகளை அநுசரிக்க மாட்டேனென்று யாதொரு
சந்நியாசி சொன்னால், இது அவனுக்[குச்] சாவான பாவமாயிருக்குமோ
இல்லையோவென்று நிர்ணயிக்க இவ்விடத்திலே நமக்குக் கருத்தில்லை.
ஏனென்றால் வேதபாரகர் இதுகாரியத்திலே விபரீதமான எண்ணமு
ற்றிருக்கிறார்கள். சிலர் இது சாவான பாவந்தானென்று சொல்லுகிறா
ர்கள். வேறு சிலர் மேற்சொன்ன ஒழுங்குகளைப் பிறக்கணிப்பினாலே மீ
றிப்போனால், சாவானபாவமென்றும், பிறக்கணிப்பில்லாமல் மீறி[னால்]
சாவான பாவமில்லையென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இப்படிப்ப
ட்ட சந்நியாசிகள் இந்தக் கருத்தோடே நடக்குவந்தால், இவர்கள் தா[ன்]
மாதிரிகைக்குரியவர்களென்றும், சாவானபாவத்திலே விழுகிறதற்கா[ன]
ஆபத்திலிருக்கிறார்களென்றும் வேதபாரகரெல்லாரும் ஒருவாய்ப்பாட[ா]
நிச்சயித்தார்கள். ஏனென்றால் அற்பக் காரியங்களை அசட்டைபண்
ணுகிறவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப் பெரிய காரியத்திலும் விழுந்து
கெட்டுப்போவானென்று இஸ்பிரீத்துசாந்து திருவாய்மலர்ந்திருக்கி[றார்].

[illegible]

இந்தச் சத்தியத்தை நாம் நன்றாய்க் கண்டுபிடிக்கும்பொருட்டு
அர்ச். இசிதோருஸ் வழக்கமாய் நடக்கிற காரியங்களைக் கொண்டு
விவரித்துக் காட்டியிருக்கிறார். அதெப்படியென்றால் ஊழியக்காரனொருவன்
[illegible]ங்காமலும் கூடாமலும் கள்க் குடியாமலும், [illegible] இருந்தாலும்,
தனும் குத்து குட்டு முதலிய அக்கிரமமில்லாதவனாயும் இருந்தாலும், [illegible]
இட்டவேலை செய்யாமல் வீட்டிலே நாள் முழுதும் கால்நீட்டிக்கொ
ண்டு உட்கார்ந்திருந்தால், அவன் கண்டிப்புக்குத் தண்டனைக்கும் பாத்தி
ரவானோ [illegible] என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் அவன்
பொல்லாப்பொ[ன்றும் செய்யா]திருந்தாலும், செய்[ய] வேண்டிய அலுவலை
ச்செய்யாமலிருப்பதே பாரி[ய] [குற்]றமல்லவோ? குடியானவனொருவன் நல்
லவனானாலும் உழுது [illegible]மல் கைகட்டிக்கொண்டிருந்தால், வே
றொரு பொல்லாப்பும் செய்யா[திரு]ந்தாலும், தனக்குரிய அலுவலை செய்

யாமலிருப்பதே இவனுக்[கு]க் கனத்த பொல்லாப்பாகுமே. இதற்காக
[illegible]ர்கள் இவனைக் கடிந்துகொள்ளுகிறதற்கு [நியா]யமுண்டல்லவோ?
[illegible] கையிலே ஒன்று சுத்தமாய் [illegible] இருந்தாலும், இயிர்வாதம்
பிடிக்க வயலறுத்தப்பட்டிருந்தால், ஒன்[றும்] [illegible] உதவாதல்லவோ? புண்
ணிய விஷயத்திலும் இப்படி [illegible]ம். யாதொரு சந்நியாசி
[illegible] வர்த்திப்பைய அசட்[டை] பண்ணிச் சாங்கோபாங்கத்தில் விர்
[illegible] வேலையிலேனுமொன்றையும் [செய்]யாமல் சும்மா இருந்தால், அவன் தன்
அந்தஸ்தின் [கட]மையைச் செலுத்[த]ாததினாலே கண்டிப்புக்குரியவனா
[illegible]யமாமே. அவன் நன்மை செய்யாமலிருப்பதே தின்மையாகு
ம். இடைவிடாமல் புண்ணியத்தில் முன்னிடாமலிருக்கிறதே பின்னிடு
கிறதற்கு ஒப்பாகும். நிலத்தை நன்றாய் உழுது வெள்ளாண்மை செய்தி
ருக்கப் பயிரொன்றும் பிடியாமலும் பலனொன்றுங் கொடாமலும் இரு
ந்தால், இதைப்பார்க்கக் கெட்ட நிலம் எங்கேயாகிலுமுண்டோ? இப்ப
[illegible] நமது நிலமாகிற ஆத்துமத்திலே அத்தனை நற்போதனைகளாகிற
உழவு உழுது அத்தனை ஞானவரங்களாகிற மழை [பொ]ழிந்து நீதி சூரி
யனாகிற சர்வேசுரனுடைய பிரகாசக் கதிர்களின் உஷ்ணம் அடைந்தி
ருந்தும் அதிலே ஒரு பலனுமில்லாமல் [கா]ய்ந்துலர்ந்து ஞானப்பயிர்
பிடியாமலேபோனால், இந்த உலர்ச்சியும் பலனற்ற [த]ன்மையும் பிரலாபத்து
க்குரிய பெரிய பொல்லாப்பாகுமே. இதி[னா]லேதான் நாம் செய்த நன்
மைக்குத் தின்மை [செ]ய்தார்கள், நமக்குப் பல[ன]ற்றுக் காய்ந்துலர்ந்த
வர்[க]ளானார்களென்று தேவசங்கீதத்தில் சர்வேசுரன் முறைப்பட்டுச்
சொல்லியிருக்கிறார்.

[illegible]

இந்த காரியத்திலே வேதபாரகர் இன்[னு]ம் ஒரு உவமை சொல்லி
யிருக்கிறார்கள். அது இந்தச் சத்தியத்தை ஒப்பித்துக்காட்டவும் நாம்
இப்போது சொன்னதை ஸ்திரப்படுத்தவும் உதவும். அதென்னவென்
றால் நடுக் கடலில் கப்பல் ஓடும்போது வெகு நாளாய்க் காற்று அமர்
ந்துபோய்க் கப்பல் ஓடாமல் நின்றுபோனால், இது கப்பல்காரர் மிகவும்
அஞ்சுவதற்குரிய பொல்லாப்பாகும். ஏனென்றால் அப்போது கொண்
டுவந்த போசன வஸ்து[க்க]ளெல்லாம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் அறுவா
கவே சாப்பிடுகிறதற்கு [ஒன்]றுமில்லாமல் பசியினாலே சாகவேண்டியதா
ருக்கும். அப்படியே அ[க்]கரையாகிற மோக்ஷத்தில் சேரும்படியாய்ப்
பெரும் புசல் அடிக்கிற இவ்வுலோகமாகிற சமுத்திரத்திலே நாம் பய
ணம் செய்கிறோமல்லவோ? இப்படிப் பயணஞ்செய்யும்போது நம்மிடத்
திலே புண்ணியத்தின்பேரில் ஆசையாகிற காற்று அமர்ந்து சாங்கோ

பாங்கத்தில் முன்னிடாமல் நிற்பது மிகவும் பயப்படுவதற்குரியதால்லோ. இப்படி நிற்கவே நாமுன் சம்பாதித்த புண்ணியம் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்க் குறைந்துபோய்த் தந்திரசோதனைகளாகிற அநேக மோதக் கஸ்தி துன்பங்களாகிற சுழலும் புசலும் எழும்பச் சோதனைகளாகும் பெருங்காற்று நாற்புறத்திலுமிருந்து இடைவிடாமல் வீச இவ்வளவு மோசமான சமயத்தில் ஸ்திரமான புண்ணியம் நம்மிடத்தில் இல்லாதிருந்தால், பாவமாகிற கடலில் அமிழ்ந்திப்போவதற்கான ஆபத்துக்குள் அகப்படுவோமல்லோ? புண்ணியத்தில் வர்த்தியாமல் நின்ற நிலையில் நிற்கிறவர்களே ஐயோ! உங்களுக்கு நிர்ப்பாக்கியம். நன்றாய் ஓடினீர்களே. இப்போது சத்தியத்துக்குக் கீழ்ப்படியாதபடிக்கு உங்களை நிறுத்தினதாரென்று காலாசியரை நோக்கி அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம்பற்றினார். நம் துவக்கத்திலே நீ புண்ணியத்தில் நன்றாய் ஓடினையே. கப்பல் பாயெல்லாம் விரித்துப் பறந்தாயே. இப்போது காற்றில்லாக் கோளாறோ? கனத்த மணல் மேடோ? எது புண்ணியத்தில் நடவாதபடிக்கு உன்னை நிறுத்தினது? புண்ணியத்திலே நிறைந்துபோயிருக்கிறேன், சுகிர்தக்காரனானேனென்று நினைக்கிறாயாக்கும்! நான்செய்த புண்ணியம் போதும், களைத்துப்போனேன், சற்றே உட்கார்ந்து இளைப்பாறலாம். இதுவரையில் சம்பாதித்த புண்ணியம் போதுமென்று யோசிக்கிறாயாக்கும்; ஆனால் நீ நடக்கவேண்டியவழி இன்னம் வெகு தூரமிருக்கிறதென்று இஸ்பிரித்து சாந்து வேதாகமத்தில் திருவுளம்பற்றியிருக்கிறார். மெய்யாகவே இன்னம் நீ நடக்கவேண்டிய வழி மீதிபட்டிருக்குண்டு. இனிமேல் உனக்கு அநேக சோதனை சமயங்கள் நேரிடும். அப்போது அதிக உத்தமமான தாழ்ச்சியும் அதிக உறுதியான பொறுமையும் இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளின்பேரில் அதிக வெறுப்பும், மேலான ஆத்தும சரீர ஒறுத்தலும் உனக்கு அவசரமாயிருக்கிறதென்று கண்டுகொள்ளுவாய். இப்பொழுதே இந்தப் புண்ணியங்களை வளர்ந்தித் தேடாமலிருந்தால், கடுஞ்சோதனை வருகிற சமயத்தில் ஆபத்துக்குள் அகப்பட்டுக் கெட்டுப்போவாய்.

௭-ம் அதிகாரம்.

நாம் சம்பாதித்த புண்ணியத்தை நினையாமல் நம்மிடத்தில் இல்லாத புண்ணியத்தை இடைவிடாமல் தேடித்து அதை அநுசரிக்கத் தேடுவது சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு நல்ல உதவியாய் இருக்குமென்பதின் பேரில்.

புத்திமானாய் இருக்கிறவன் இன்னம் புத்தியாளுகவும், அர்ச்சியசிஷ்டவன் இன்னம் அர்ச்சியசிஷ்டவனாகவும்வேணுமென்று காட்சியாகமத்தில் சர்வேசுரன் திருவுளம் பற்றினார். அன்றியும் நீதியின் பேரில் பசி தாகமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்; ஏனென்றால் அவர்கள் திருப்தி அடைவார்களென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றின வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். எரோணிமுசும் அர்ச். பெர்னார்துவென்பவரும் வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: நம்மிடத்திலுள்ள புண்ணியம் போதுமென்று ஒருகாலும் நினையாமல், அதிக அதிகமாய்ப் புண்ணியவான்களாக எப்போதும் தவனத்து உழைக்கவேணுமென்று கர்த்தர் இந்த வசனத்தைக்கொண்டு போதித்திருக்கிறாரென்றார்கள். நாம் இவ்வதிகாரத்தின் துவக்கத்திலே எடுத்துக்காட்டின வேதவாக்கியத்துக்கு இதுவே அர்த்தமாகும்.

இது காரியத்திலே அர்ச். சின்னப்பர் தாம் நடந்துகாட்டின நல்ல உபதேசத்தை நமக்குப் போதித்திருக்கிறார். அது இன்னதென்று அவர் தாமே சொல்லுகிறதாவது: சகோதரரே நாம் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைந்தோமென்று எண்ணுகிறதில்லை. அதை அடைவதற்கு ஒரு காரியம் செய்கிறேன். அதென்னவென்றால் நாம் அடைந்த புண்ணியத்தை மறந்துபோய் நம்மிடத்தில் இல்லாத புண்ணியத்தை நாடித்தேடி இயேசுநாதர் வழியாய்ச் சர்வேசுரன் நம்மை அழைத்து நமக்குக் குறித்திருக்கிற மேலான மகிமையை அடைவதற்குத் தண்டித்துப் பிரயாசப்படுகிறேனென்றார். இயேசுநாதருடைய திருநாமத்தைப் போதிப்பதற்குத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட அப்போஸ்தலராகிய அர்ச். சின்னப்பர் தாம் புண்ணியசாங்கோபாங்கத்தை அடையவில்லையென்று எண்ணியிருக்க நான் அதை அடைந்திருக்கிறேனென்று நினைக்கத் துணிகிறதார்! அவர் தாமே சொல்லுமாப்போலே நாம்

புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைந்தோமென்று எண்ணவில்லையே, அதை அடைவதற்கு நம்மாலானமட்டும் பிரயாசப்படுகிறோம். அதற்காக நாம் செய்த புண்ணியத்தை நினையாமல் மறந்துபோகிறோம். நம்மிடத்தில் இல்லாத சாங்கோபாங்கத்தை மாத்திரம் மனதில் எண்ணி அதை அடைவதற்காக மாத்திரம் நமது பலனெல்லாம் கூட்டி உழைத்துப் பிரயாசப்படுகிறோமென்று சொல்லியிருக்கிறார். இப்படியிருக்க நீ முன்செய்த புண்ணியத்தை மறந்துபோய் உன்னிடத்தில் இல்லாத புண்ணியத்தைச் செய்வதற்கு எந்நேரமும் வருந்தி முயலுகிறாயோவென்று பார். அர்ச். சின்னப்பர் இவ்விதமாய் நடந்து, இப்படி நடக்கவேணுமென்று நமக்குப் போதித்திருக்கிறதினாலே இது நல்வழியென்று சகல அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் புகழ்ந்துகொண்டாடியிருக்கிறார்கள். இந்த வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். பசிலியாரும் அர்ச். எரோணிமுஸும் வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதைக் கேள். சாங்கோபாங்கத்தை அடைய மனதுள்ளவர்கள் தாங்கள் செய்த புண்ணியத்தை மறந்துபோய்த் தாங்கள் இனிச் செய்யவேண்டிய புண்ணியத்தை இடைவிடாமல் மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தினந்தோறும் புண்ணியத்தில் வர்த்தித்து நேற்றுச் செய்ததை இன்றைக்கு நினையாமல், இன்றைக்குச் செய்யவேண்டிய புண்ணியத்தை மாத்திரம் மனதில் எண்ணிச் சாங்கோபாங்கத்திலே தினந்தோறும் புதிதாய் வர்த்தித்துக்கொண்டுவருகிறவர்கள் மெய்யாகவே பாக்கியவான்களென்றார்கள்.

அர்ச். கிரேகோரியாரும் அர்ச். பெர்நர்துஸும் இந்தச் சத்தியத்தை விஸ்தாரமாய் விளக்கிக் காட்டிப் போதித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் போதகத்தின்படியே மேற்சொன்ன வேதவாக்கியத்தில் இரண்டு காரியத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். முந்த முந்த நாம் இதுவரையில் செய்த நன்மையை மறந்து அதைச் சுத்தமாய் நினைக்கலாகாது. இந்தச் சத்தியத்தை நாம் நன்றாய் அறிந்துகொள்ளுகிறது மெய்யாகவே அவசரமாகும். ஏனென்றால், நமக்குப் பிரியமானதை உற்றுப்பார்க்கிறதும் நமக்குப் பொருந்தாததைப் பாராமல் கண்ணைத் திருப்பிக்கொள்ளுகிறதும் நமக்குச் சுபாவமல்லவோ? அதுபோல நாம் செய்த புண்ணியத்தையும் சாங்கோபாங்கத்தில் அடைந்த விர்த்தியையும் யோசித்துப்பார்ப்பது நமக்குப் பிரியமாயிருக்குமானால் ஞான நன்மையிலே நாம் எவ்வளவு தரித்திரராயிருக்கிறோமென்றும் எத்தனை புண்ணியம் நமக்குக் குறைவாயிருக்கிறதென்றும் நினைத்துப்பார்க்கிறது நமக்கு

அசௌகரியமாயிருக்கும். ஆகையால் நாம் எச்சரிக்கையாய் இராவிட்டால், நாம் ஏற்கனவே சம்பாதித்த ஞானநன்மைகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு இன்னம் அடையவேண்டிய புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை நினையாமல் நின்றநிலையிலே நின்றுபோவோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லுமாப்போலே சுரமடைந்துகொண்டிருக்கிறவன் தான் படுகிற வருத்தம் கொஞ்சம் தணியும்படியாய்க் கட்டிலிலே மெதுவும் குளிர்ச்சியுமான இடம் பார்த்துப் புரண்டு படுப்பான். அப்படியே நம்முடைய சுபாவ பலவீனத்தின் நிமித்தம் நாம் செய்த நன்மையை எப்போதும் நினைத்துப் பார்ப்பது பிரியமாயிருக்கிறதினாலே அந்த வழக்கம் நம்மிடத்திலுமுண்டாகும்.

அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுகிறதுபோலே இன்னம் இதினாலே ஓர் பெரிய ஆபத்துமுண்டாகும். நீ செய்த நற்கிருத்தியங்களை யோசித்துப் பார்க்கவே மற்றவர்களைவிட உன்னை மேலாக எண்ணி வீண்மகிமையான நினைவுக்கு எளிதாய் இடங்கொடுப்பாய். புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் மேலான அந்தஸ்தில் வந்து சேர்ந்துவிட்டோமென்று நம்பி ஞானத்தில் வர்த்திப்பதற்கு அசட்டைத்தனமாயிருப்பாய். இதினாலே ஞானத்தில் தளர்ந்து அசதி அசமந்தமாய் இடைவிடாமல் புண்ணியத்திலே குறைந்துகொண்டே வருவாயென்றார். சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்கிற பரிசேயனுக்கு வந்த கேடே இப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் வரும். அவன் தான் செய்த புண்ணியக் கிரியைகளை நினைந்து அதின்பேரில் விஸ்தாரப் பிரசங்கம் பண்ணினாற்போலே சொன்னதாவது: சர்வேசுரா! நான் மற்ற மனுஷரைப்போலேயல்ல. அவர்கள் கள்ளரும் அநியாயக்காரரும் காமாதுரருமாயிருக்கிறார்கள். நான் இங்கே நிற்கிற புப்லிக்கானைப்போலேயுமல்ல. வாரத்துக்கு இரண்டு ஒருசந்திபிடிக்கிறேன். என் ஆஸ்தியில் பத்தில் ஒருபங்கு சரியாய்க் கோவிலுக்குக் கொடுத்துவருகிறேன். இதினாலே உமக்கு அறியப்பட்ட தோத்திரம் உண்டாகக் கடவதென்றான். புப்லிக்கானோவென்றால் தூரத்திலே நின்றுகொண்டு கண்களை ஏறெடுத்துப் பார்க்கத் துணியாமல், என் சர்வேசுரா! பாவியான என்மேல் இரக்கமாயிருமென்று சொல்லி மார்பைத் தட்டிக்கொண்டிருந்தான். இரட்சகர் இவர்களைக் குறித்துத் திருவுளம் பற்றினதாவது: புப்லிக்கானே நீதிமானாய் வீட்டுக்குப் போனான். பரிசேயனோவென்றால் இப்படி நீதிமான் ஆகவில்லையென்று நிச்சயமாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேனென்றார். அப்படியே இவன் தன்னைத் தாழ்த்தினதினாலே புண்ணியவானானான். அவன் அகங்காரத்தினா

லே தேவ சாபத்[illegible]யும் மரணத்தீர்வையையும் தன்பேரில் வருவித்து
க்கொண்டான். பிசாசானது நாம் செய்த புண்ணியத்தை நமது கண்
முன்பாக வைக்கிறபோது நமக்கும் இந்தப் பொல்லாப்பையே வருவி
க்கத் தேடுகின்றது. நமது நற்கிரிகைகளை நாம் நினைத்து நம்மைக் கன
மாய் [illegible] ஆங்காரித்துப் புறத்தியாரை நிந்தித்து நம்முடைய ஆங்
காரத்தினாலே கெட்டு[illegible] பாபத்தினைக்களாக வேணுமென்ப
தே பசாசின் கருத்தாமே.

இன்னமும் அர்ச். பேர்நர்துஸ் சொல்லுகிறதைக் கே[illegible]முடை
ய நற்கிரிகைகளை நாமே யோசித்துப் பார்ப்பதினாலே வேறொரு ஆபத்
துமுண்டாகும். அதென்ன வென்றால் அப்படி யோசிக்க யோசிக்கப்
புண்ணியத்திலே வர்த்திக்கிறதற்கு அசாக்கிரதையுள்ளவர்களாவோம்;
மோக்ஷ நன்மைகளின்பேரில் அசமந்தமாய் நடப்போம்; புண்ணியவழி
யிலே நாம் பட்ட பிரயாசம் போதுமென்றெண்ணினாற்போலே ஒன்
றும் செய்கிறதற்கு மனமில்லாமல் இளைப்பாற வேணுமென்று நினைப்
போம். பயணம் செய்து களைத்துப் போனவர்கள் தலையைத் திருப்பி
எத்தனை நாழிகைவழி நடந்தோமென்று எண்ணிப்பார்ப்பார்கள். அப்
படியே புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் வழியில் நடக்கிறவர்களு[illegible]
பலவீனத்தினாலே களைப்பு வந்தால், புண்ணியத்திலே எவ்வளவுதூரம்
நடந்தோமென்று யோசித்துப்பார்த்து வெகுதூரம் நடந்துவிட்டோ
மே. இவ்வளவு நடந்த[illegible] போதுமென்றாற்போலே புண்ணியத்தின[illegible]
வழியிலே உட்காருகிறதற்கு வெட்கமில்லாமல் போவார்கள்.

இந்த ஆபத்தெல்லாம் வாராதபடிக்கு நாம்செய்த புண்ணிய[illegible]த
நினையாமல் நாம் இன்ன[illegible] அநுசரிக்க வேண்டிய புண்ணியம் இன்ன
தென்று யோசித்துப்பார்[illegible]பது அவசரமாமே. நம்மிடத்திலுள்ள புண்
ணியத்தை நினைப்பதி[illegible]ல அகிர்த நெறியிலே நடப்பதற்கு அசயந்த
மும் நம்மிடத்தில் இல்லா[illegible]த புண்ணி[illegible]த்தை நினைப்பதினாலே தருமவ
ழியிலே வர்த்திப்பதற்[illegible] சுறுசுறுப்புமுண்டாகும். புண்ணிய சுறுசு
றுப்புண்டாகும்படியா[illegible] நம்மிடத்தில் இல்லாத புண்ணியம் இன்ன
தென்று விசாரிப்பதே [illegible]ன்ன வேதவாக்கியத்தில் அர்ச். சின்
னப்பர் நமக்குப் போதித்த போதகமாகும். அர்ச். கிரேகோரியார் இந்
தச் சத்தியத்தைச் சில [illegible] விவரித்துக் காட்டியிருக்கி
றார். எப்படியென்றால் ஆயிரம் பொ[illegible]ப்பட்டிருக்கிறவன் மூந்
நூறு நானூறு பொன் கொடுத்ததினாலே தன் கடன் தீர்ந்துபோனதெ
ன்றெண்ணாமல் [illegible]ர்க்கவேண்டிய பாக்கிக் கடனை நினைத்து

எல்லாத்தையும் தீர்க்கும்வரைக்கும் இளைப்பாறுதல் உறைய[illegible]ானல்
லோ? அப்படியே சர்வேசுரனிடத்தில் அளவிறந்த உபகாரங்களைப்
பெற்றுக்கொண்டு அவரிடத்தில் கடன்பட்டிருக்கிற நாம் இதுவரையி
ல் செய்த புண்ணியங்களினாலே கொஞ்சக் கடன் தீர்த்திருந்தாலும்
சொச்சக் கடனையும் தீர்ப்பதற்கு நாம் செய்யவேண்டியதென்னவென்
று மாத்திரம் யோசித்து அதைத் தீர்[illegible] இடைவிடாமல் தண்
டித்துப் பிரயாசப்படவேணும். அன்றியும் அர்ச். கிரேகோரியார் இ
ன்னம் [illegible]லுகிறதைக் கேள். குறித்த இடத்தில் சேரவேணுமென்
று ஓட்டமாய்ப் பயணம் செய்கிறவர்கள் எவ்வளவுதூரம் நடந்தோ
மென்று நினையாமல் இன்னம் [illegible]க்கவேண்டிய தூரம் எவ்வளவென்
று எண்ணிப்பார்த்துக் குறித்த இடத்துக்குப் போய்ச்சேருமட்டும்
வேறொன்றையும் கவனிக்க மாட்டார்கள். அப்படியே இப்பிரபஞ்சமா
கிற உலகத்திலே பயணம்செய்து நமது சொந்தத் தேசமாகிற மோக்ஷ
த்துக்குப் போய்ச் சேரவேணுமென்று நினைக்கிற நாம் புண்ணியத்திலே
எவ்வளவு தூரம் நடந்தோமென்று நினையாமல் புண்ணிய சாங்கோபா
ங்கத்திலே போய்ச் சேருகிறதற்கு நாம் செய்யவேண்டியதென்னவெ
ன்று மாத்திரம் கவனித்து அதைச்செய்து முடிப்பதற்கு வருந்தவேணு
மென்றார். கடைசியாய் அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் தானே சொல்லுகிற
தாவது: யாதோரிடத்துக்குப் போகவேணுமென்று பிரயாணப்பட்ட
ப[illegible]டைசாரி வெகுதூரம் நடந்திருந்தாலும், குறித்த இடத்துக்குப்
போய்ச் சேராதேபோனால், வெகுதூரம் நடந்துவந்ததினாலே அவனுக்
கு [illegible]ம் பிரயோசனமென்ன? பந்த[illegible]ம் ஓடுகிறவர்கள் குறித்த
இலக்கிலே போய்ச் சேர்ந்தால்தானே, பந்தய வெகுமதி வாங்கலாம்.
அப்படியே நீயும் துவக்கத்திலே புண்ணியவழியில் நன்றாய் ஓடியிருந்
தாலும், அதின்பின் களைத்து உட்கார்ந்தால், [illegible]தினாலே பிரயோசனம்
ஒன்றுமில்லை. மோக்ஷ வெகுமதியும் பெற மாட்டாயென்றார். இதினால
ல்லோ வெகுமதியைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வரைக்கும் ஓடுங்களென்று
அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம்பற்றினார். ஓடும்போது கண்ணைத்திருப்பி
எவ்வளவுதூரம் ஓடியானதென்று பாராதே. சேரவேண்டிய இலக்கை
ப்பார்த்துக்கொண்டே ஓடு. நீ நாடித் தேடவேண்டியது புண்ணிய
சாங்கோபாங்கமல்லோ? அதிலே போய்ச் சேருகிறதற்கு நீ இன்னம்
ஓடவேண்டிய தூரம் எவ்வளவென்று யோசித்துக்கொண்டே ஓடு.
இப்படி ஓடினால் சாங்கோபாங்கத்திலே வெகுவாய் வர்த்திப்பாயென்ப
து நிச்சயம். ஏனென்றால் அர்ச். கிறிசோஸ்தோமுஸ் சொல்லுமாப்போ

லே குறித்த இலக்கில் இன்னம்போய்ச் சேரவில்லையென்று ஒருவன் நன்றாய் அறிந்தால், நில்லாமல் ஓடுவானென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

வியாபாரிகளைப்போலே நாமும் நடக்கவேணுமென்று அர்ச். பெர்னர்துஸ் திருவுளம்பற்றினார். அவர்கள் எவ்வளவு ஆஸ்தி சம்பாதித்திருந்தாலும், எவ்வளவுதான் வருத்தப்பட்டிருந்தாலும், தாங்கள் சம்பாதித்தது போதுமென்று எண்ணுகிறதுமில்லை. படவேண்டிய வருத்தத்தின் நிமித்தம் பின்வாங்குகிறதுமில்லை. இதுவரையில் ஒரு வருத்தமும் படாததுபோலேயும் இன்னம் ஒன்றும் சம்பாதியாததுபோலேயும் மேன்மேலும் திரவியங்களைச் சேர்ப்பதற்கு இடைவிடாது கவலையோடு உழைத்து வருந்துகிறார்களே. அப்படியே நாமும் நம்முடைய ஞான ஆஸ்தியை இடைவிடாமல் பெருக்கவும் தாழ்ச்சியிலும் தேவசிநேகத்திலும் ஆத்தும சரீர ஒறுத்தலிலும் சகல புண்ணியங்களிலும் தினந்தோறும் வளரவும் தண்டித்துப் பிரயாசப்படவேணுமல்லோ? இப்படிப் பிரயாசப்பட்டு வந்தாலும் நல்ல வியாபாரிகளைப்போலே புண்ணிய வழியில் இதுவரையில் நாம் பட்ட வருத்தமும் இதுவரையில் நாம் சம்பாதித்த ஞானத்திரவியமும் ஒன்றுமில்லையென்று எண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். இதினாலேதான் உலக இரக்ஷகர் மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் மோக்ஷ இராச்சியம் வியாபாரிக்கு ஒப்பாகுமென்றும் தாம் நடுத்தீர்வைக்கு வருமட்டும் நாம் ஞானவியாபாரம் பண்ணிக்கொண்டேயிருக்கவேணுமென்றும் கற்பித்திருக்கிறார்.

இயேசுநாத சுவாமி தாமே திருவாய்மலர்ந்து அருளிச்செய்த இந்த உவமையை இன்னம் விளங்க உரைப்போம். வியாபாரிகள் இலாபம் அடைவதற்கான சமயம் ஒன்றும் தப்பிப்போகாதபடிக்கு எவ்வளவு கவனமாய் இருக்கிறார்களென்று யோசித்துப்பார். அவ்வண்ணமே புண்ணியத்திலே அதிகமதிகமாய் வர்த்திப்பதற்கான சமயம் ஒன்றையும் தப்பவிடாதே. அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சொல்லுமாப்போலே. தேவகிருபையினாலே நாம் அடையக்கூடுமான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் எவ்வளவேனும் நம்மைவிட்டுத் தப்பிப்போகாதபடிக்கு ஒருவரை ஒருவர் தாண்டி எவக்கடவோம். புண்ணியத்துக்கான ஒரு சமயத்தையும் ஞானப் பிரயோசனம் அடையாமல் தப்பவிடப்படாது. இப்படியே உனக்குக் கஸ்தியான வார்த்தை சொல்லுவார்கள். உனக்குப் பிரியமில்லாதகாரியத்தைச் செய்யச் சொல்லிக் கற்பிப்பார்கள். உன்னைத் தாழ்த்துவதற்கு நல்ல சமயம்வந்து வாய்க்கும். இவையெல்லாம் நீ நல்ல மனதோடேயும் சந்தோஷத்தோடேயும் சகித்துக்கொண்டால், இதினாலே

உனக்கு பெருஞான இலாபம் உண்டாகுமே. இப்பேர்ப்பட்ட தங்கமான சமயங்களைத் தேடி விலைகொடுத்து வாங்கவேண்டும். வியாபாரியானவன் வியாபாரத்திலே இலாபம் அடைவதற்கு அநேக சமயம் தனக்கு நேரிட்ட நாள் எல்லாத்துக்கும் பாக்கியமான நாளென்று எண்ணி அன்றைக்கு அதிக சந்தோஷத்தோடு படுக்கப்போவானல்லவோ? அப்படியே சந்நியாசிகள் தாழ்ச்சி பொறுமை முதலிய புண்ணியங்களை அநுசரிப்பதற்கு அநேக சமயம் நேரிட்டுத் தாங்கள் அந்தந்தப் புண்ணிய முயற்சிகளை நன்றாய்ச்செய்து படித்து ஞானஇலாபம் அடைந்த நாள்தான் தங்களுடைய அநுபவத்தில் நன்றாய் வாய்த்தநாளென்றெண்ணி அன்றைக்கு அதிக சந்தோஷத்தோடே நித்திரைசெய்யப் போகவேண்டும். வியாபாரியானவன் வேறொருவனுக்கு வந்த நஷ்டத்தைப்பற்றி மனம் கலங்குகிறதுமில்லை. அவன்பேரிலே விசனப்பட்டுக்கொள்ளுகிறதுமில்லை. தனக்கு வந்த இலாபம் ஒன்றையே நினைத்துச் சந்தோஷப்படுவானல்லோ? அப்படியே சந்நியாசிகள் தங்களுக்கு இன்னின்ன வருத்தத்தையும் அவமானத்தையும் வருவித்தவர்கள் செய்தது நல்லதோ கெட்டதோவென்றெண்ணி அவர்கள் பேரில் ஆயாசப்படாமல் அவர்கள் வருவித்த அவமானத்தினாலே தங்களுக்கு வந்த ஞான இலாபத்தின் நிமித்தம் மாத்திரம் சந்தோஷப்படவேண்டும். நாம் இப்படி நடந்தால், இப்படிப்பட்ட சமயங்களில் மனம் கலங்காமல் இருப்போமென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் கஸ்தி துன்பம் வருத்தம் நிந்தை அவமானம் நமக்கு நேரிடும்போதுதானே நாம் மனம் கலங்கிக் கஸ்திப்படுகிறது வழக்கம். ஆ[illegible]ளை நாம் ஆசித்துத்தேடுவோ[illegible], நமக்கு ஒரு[illegible]லும் [illegible] கலக்கமும் வருகிறதற்கிடமில்லை.

இன்னமும் இலாபத்தின்பேரில் வியாபாரிகளிடத்திலுள்ள ஆவலும் உழைப்பும் எவ்வளவென்று பார். ஒரு நிமிஷமாகிலும் வேறொன்றையும் நினைக்கமாட்டான். இலாபம் வருமென்று அற்ப அடையாளம் தோன்றினமாத்திரத்தில் சொல்லக்கூடாத ஆவலோடு ஓடுவான். அவன் சாப்பிட்டாலும் படுத்திருந்தாலும் எழுந்திருந்தாலும் தூங்கினாலும் விழித்திருந்தாலும் எங்கே போனாலும் என்னதான் செய்தாலும் இலாபம் காணவேணுமென்கிற நினைவே அவன் மனதைப் பிடித்து ஒரு க்ஷணமும் அவனைச் சும்மா இருக்கவொட்டாது. நம்முடைய ஈடேற்ற அலுவலிலே நாமும் இப்படியல்லோ நடக்கவேண்டும். புண்ணியத்தில் வர்த்திக்கவேணுமென்கிற ஆசையே நமது புத்தியையும்

மனதையும் பிடித்து ஆட்டவேண்டும். அதின்பேரிலே நாம் இடைவிடாத கவனமுற்றிருக்கவேண்டும். புண்ணிய முயற்சி செய்வதற்கு வந்து வாய்த்த அற்பச்சமயத்திலும் புண்ணியத்தைச்செய்து ஞான இலாபம் அடையாமல் போகப் படாது. நாம் நடந்தாலும் படுத்திருந்தாலும் இருந்தாலும் என்ன காரியம் செய்தாலும் எப்போதும் எவ்விடத்திலும் நம்முடைய சீவியகாலமுழுதும் இந்த நினைவு எப்போதும் நம்மைவிடாமல் பிடித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். சாங்கோபாங்கத்தில் வர்த்தித்துக்கொண்டு வருகிறதன்றோ நம்முடைய வேலை. நாம் புண்ணியத்தில் வளர்ந்தாலே போதும். நாம் ஆசைப்படவேண்டிய காரியம் வேறொன்றுமில்லை. மற்றதெல்லாம் ஒரு நிமிஷமுதலாய் நிலைப்பதற்கு உதவாதகாரியமாமே. அன்றியும் அர்ச். பொனவெந்தூர் சொல்லுமாப்போலேவியாபாரி தனக்குவேண்டிய சரக்கெல்லாம் ஒரே இடத்தில் பிடியாமல் பற்பல இடங்களிலே வெவ்வேறு சரக்குகளைச் சகாயமாய்க்கொள்ளுவானல்லோ? அப்படியே சந்நியாசிகள் செபத்திலும் தியானத்திலும் மன ஆறுதலிலும் புண்ணிய வர்த்திப்பைத் தேடுகிறது பற்றாது. தங்களுக்கு வருகிற சோதனை தந்திரங்களைத் தள்ளுகிறதிலும் ஐம்பொறிகளை அடக்குகிறதிலும் தங்களுக்கு நேரிடுகிற நிந்தை அவமானங்களையும் கஸ்தி துயரங்களையும் வருத்தங்களையும் நல்ல மனதோடே சகிக்கிறதிலும் தங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிற அலுவலை நன்றாய்ச் செய்துகொண்டு வருகிறதிலும் இன்னமற்றச் சகல சமயங்களிலும் புண்ணியத்தில் வர்த்தித்துக்கொண்டுவர வருந்தி உழைக்கவேண்டும்.

நாம் இவ்விதமாய்ப் புண்ணியத்தைத் தேடித் தேடுவோமானால், அதிசீக்கிரத்தில் ஞான ஐசுவரியராவோமென்பது தப்பாது. இதினாலல்லோ மனுஷர் ஆஸ்தியைத் தேடுகிறதுபோலே நீயும்ஞானத்தைத் தேடினால், மனுஷர் புதையல் எடுக்கிறதற்குவெட்டுகிறதுபோலே நீயும் புண்ணியமாகிற புதையலை யெடுக்கிறதற்கு வெட்டினால், தேவபயமாகிறது இன்னதென்று அறிந்துகொண்டு சர்வேசுரனுடைய மெய்யான கல்விசாஸ்திரத்தைக் கற்றுக்கொள்ளுவாயென்று இஸ்பிரீத்துசாந்து திருவுளம்பற்றினார். அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுமாப்போலே இங்கே நம்மிடத்தில் சர்வேசுரன் கேட்கிறது மெத்தப்பெரியகாரியமல்ல. ஏனென்றால் மெய்யான ஞானமாகிற சர்வேசுரனையும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தையும் அடைவதற்கு மனுஷர் அழிந்துபோகிற ஆஸ்தியைச் சம்பாதிக்கப்படுகிற பிரயாசமாத்திரம் படவேணுமென்று கேட்கிறாரே. இதுபெரிய

காரியமோ? அழிந்துபோகிறதும் கொஞ்சநாள் வாழ்க்கையும் வெகுகஸ்தி கலக்கத்தை நம்மிடத்தில் உண்டாக்கிறதுமான உலக நன்மைகளைச் சம்பாதிப்பதற்குப் படுகிற பிரயாசம் அம்மாத்திரம் அழியாத பொக்கிஷமாகிய புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைகிறதற்குப் படவேண்டாமோ? ஆகிலும் சரியாய்ச் சொல்லவேணுமானால், உலக நன்மைகளைவிட ஞான நன்மைகள் அதிசிறந்த மேன்மை உடையதாய் இருக்கக்கொள்ள இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளைச் சம்பாதிப்பதற்கு நாம் படும் பிரயாசத்தைப்பார்க்க ஞானநன்மைகளை அடைவதற்கு அளவிறந்த பிரயாசப்படவேணுமல்லோ? நமக்கு மிகவும் உதவியான மோக்ஷ நன்மைகளை நாம் ஆசிக்கிறதைவிட உலகத்தார் கேடுள்ள இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளை அதிக ஆவலோடே அபேட்சிக்கிறதையும் நாம் நித்திய சீவியத்தை நோக்கி ஓடுகிறதைவிட அவர்கள் நித்தியசாவாகிற பாவத்தை நோக்கி அதிக விசையாய் ஓடுகிறதையும் பார்க்கும்போது நாம் வெட்கி நாணவேண்டாமோவென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் வசனித்தார்.

௩. திருச்சபை சரித்திரத்தில் பாம்போவென்னும் மடாதிபதியைக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கிற வர்த்தமானமாவது: அவர் ஒரு நாள் அலெக்சாந்திரியாவென்னும் பட்டணத்துக்குப்போகும்போது ஒரு பலஸ்திரீ அவருக்கு எதிர்ப்பட்டாள். அவள் மகா நேர்த்தியான நகை பூண்டு விலையேறப்பெற்ற புடவை கட்டிக்கொண்டிருக்கிறதை அவர் கண்டு தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர்சிந்தி அழுது ஐயோ! நான் எவ்வளவு நிர்ப்பாக்கியவானென்று பலமுறை கதறிச் சொன்னார். அவரோடு போன சந்நியாசிகள் சுவாமீ! என் அழுது பெருமூச்செறிகிறீரென்று கேட்டார்கள். அதற்கு அந்த மகாத்துமா ஐயோ! சர்வேசுரனுக்குப் பிரியப்பட நான் வருந்துகிறதைவிட மனுஷருக்குப்பிரியப்பட இந்தப்பெண் அதிகமாய் வருந்துகிறாளே. மனுஷரை இயேசுநாதரிடத்தில் சேர்த்து மோக்ஷத்துக்குக் கொண்டுபோக நான் உழைக்கிறதைவிட அவர்களை வலைபோட்டுப் பிடித்து நரகத்தில் இழுத்துக்கொண்டுபோக இவள் அதிக பிரயாசப் படுகிறாளே. இதைக் கண்டு நான் அழவேண்டாமோ வென்றார்.

௪. அர்ச். சவேரியார் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் சங்கதியாவது: வியாபாரிகள் தமக்கு முன்னே யப்போனியதீவுக்குப் போய்விட்டார்களென்று கேள்விப்பட்டபோது ஞானவேதமாகிற பொக்கிஷத்தை அந்தத் தேசத்துக்குக்கொண்டுபோய்ச் சத்தியவேதம் பரம்பச்செய்து சர்வேசுரனுடைய இராச்சியபாரத்தை விஸ்தரிப்பதற்கு என்னிடத்திலுள்ள சுறுசுறுப்பைப்பார்க்க இந்தவியாபாரிகள் சரக்குவிற்பதற்கு அதிக

சுறுசுறுப்புள்ளவர்களானார்களே யென்று நினைத்து வெட்கப்படுவாரென்று சொல்லியிருக்கின்றது. நாமும் இப்படியே உரோசங்கொண்டு நாம் தேவகாரியத்திலே கவனமும் சாக்கிரதையு முள்ளவர்களாய் இருக்கிறதைவிட இலௌகீக காரியத்தில் உலகத்தார் விவேகமும் கவனமுமுள்ளவர்களாய் இருக்கிறதைக்கண்டு ஞானவெட்கத்தில் அமிழ்ந்திப் புண்ணியத்தின்பேரில் நம்மிடத்திலுள்ள அசாக்கிரதையையும் அசமந்தத்தையும் விட்டுச் சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்குச் சாக்கிரதையுள்ளவர்களும் உழைப்பாளிகளுமாகக் கடவோம்.

௮-ம் அதிகாரம்.

மேலான புண்ணியங்களை எப்போதும் நாடித்தேடுகிறது புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு மிகவும் உதவியாய் இருக்குமென்பதின் பேரில்.

மிகவும் உயர்ந்த ஞான நன்மைகளையும் மேலான புண்ணியசாங்கோபாங்கத்தையும் அடையத்தேடுகிறது ஞானத்தில் வர்த்திப்பதற்கு உச்சிதமான உதவியாமே. இதினாலல்லோ அர்ச். சின்னப்பர் கொரிந்தியரை நோக்கி மேலான வரங்களை அபேட்சியுங்கள்; ஏனென்றால் நான் உம் உங்களுக்குக் காட்டப்போகிற பாதையது இன்னம் இதிலும் உத்தமமாயிருக்கிறதென்றார். இப்படிப்பட்ட ஆசை நமக்கு மிகவும் அவசரமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நமக்குக் கடமையான புண்ணியக் கிருத்தியங்களைச் செய்துமுடிக்க நமக்கு மனதுண்டானால், அதற்கு மேலான புண்ணியங்களை ஆசித்துத் தேடவேண்டும். இதை ஒரு உவமையினாலே எளிதாய்க் கண்டுபிடிக்கலாம். வில்லானது மிகவும் தளர்ந்து போயிருக்கையில் குறித்த இலக்குக்கு மேலாகத் தெறித்தால் தான் குறித்த இலக்கிலேபடும்; ஏனென்றால் கயிறு தளர்ந்து போயிருப்பதினாலே அம்பு மேலே எறாமல் போகப் போகக் கீழேயிறங்கும். நாமும் இந்த அம்புபோலே இருக்கிறோம். [illegible]முடைய சுபாவம் பலவீனப்பட்டுப் பாவத்தின்நிமித்தம் தளர்ந்துபோயிருக்கிறதினாலே நாம் குறித்த புண்ணியத்துக்கு மேலான புண்ணியத்தை அநுசரிக்கத் தண்டித்து உழைத்தால் தான் நாம் குறித்த புண்ணியத்தை யாகிலும் செய்துமுடி

க்கலாம். பாவத்தின் நிமித்தம் மனுஷனுடைய பலவீனம் பெருகியிருக்கிறதினாலே உத்தமமான புண்ணியத்தை அநுசரிக்க ஆசைப்பட்டுத் தண்டித்தால் தான் அற்பப் புண்ணியத்தையாகிலும் அடைவான். ஆனால் சாவான பாவத்தைச் செய்யாமல் இருக்கிறதொன்றே நான் தேடுகிற காரியம்; மற்றப்படி மேலான புண்ணியசாங்கோபாங்கத்தை நான் அடையத்தேடுகிறதில்லையென்பாயாக்கும். ஆனால் நீ இந்தக்கருத்தோடு நடந்தால், நீ ஆசிக்கிறபிரகாரம் சாவான பாவத்தை முதலாய் விலக்கக்கூடாமல் அதிலேவிழுவாயென்று மிகவும் பயப்படவேண்டியதாமே. ஏனென்றால் உன் சுபாவம் கெட்டுப்போயிருக்கிறதினாலே, நீ மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை நோக்கி நடந்தால் தான் சிலவிசை சாவான பாவத்திலாகிலும் விழாமல் இருப்பாயென்று நம்பலாம். ஆனால் நீ புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைத் தேடாதிருக்கிறதினாலே, புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடையாமற் போகிறதுமன்றிச் சாவானபாவத்திலே விழுவதற்கு நெருங்கின அபத்திலே இருக்கிறாயென்று தெரியவருகிறது. சர்வேசுரன் கொடுத்த பத்துக் கற்பனையுமன்றிச் சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்கும் புண்ணியசாங்கோபாங்கத்தையும் அடையவருந்திச் சாவான பாவமுமல்லாமல் அற்பப் பாவத்தையும் அற்பக் குற்றங்களையும் சந்நியாசிகள் விலக்கி நடக்கிறார்களே. இதுவே சாவான பாவத்தில் விழாதபடிக்கு நல்ல உபாயமாகும். ஏனென்றால் அவர்கள் மேலான புண்ணியங்களை விரும்பி நடக்கிறதினாலே, தாங்கள் குறித்த அந்தமேலான புண்ணியத்தைப் பலவீனத்தினாலே அடையாமல் தப்பிதம் செய்தாலும் யாதோர் அற்ப ஒழுங்கைத்தான் மீறுவார்கள் அல்லது யாதொரு அற்பக்குற்றத்தை அற்பப்பாவத்தைத் தான் கட்டிக்கொள்ளுவார்களேயல்லாமல் சாவானபாவத்தில் விழாமல் தப்பித்துக்கொள்ளுவார்கள். ஆனால் சாவானபாவத்தைக் கட்டிக்கொள்ளாமல் இருந்தால், போதுமென்று இதுவே குறியாக நடக்கிறவர்கள் கொஞ்சம் தவறினால், அந்தக்குறியை விட்டு இடறி யாதொரு சாவான பாவத்தில் விழுவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சாவான பாவம் ஒன்றைவிலக்கி நடந்தால், போதுமென்று எண்ணுகிறதினாலேயல்லோ சமுசார வாழ்க்கையில் இருக்கிறவர்கள் அத்தனை கனமான பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். சந்நியாசிகளோவென்றால் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைத் தேடுகிறதினாலே [illegible] இரக்கத்தினாலே சாவானபாவத்திலாகிலும் விழாமல் போகிறார்கள். சந்நியாசத்தில் பிரவேசிக்கிறவர்களுக்கு வேறொரு பிரயோசனமும் இல்லாமல் போனாலும், சாவானபாவத்தில் விழாதி

ருக்கிறது ஒன்றே பலத்த ஆறுதலல்லோ? சர்வேசுரன் நம்மை சந்நி
யாசத்தில் அழைத்ததற்காக அவருக்கு இடைவிடாமல் நன்றியறிந்த
தோத்திரம் பண்ணுகிறதற்கு நமது பெரிய மகா கடனுண்டாமே. எ
னென்றால் நீ சந்நியாசத்திலே ஜீவிக்கிற காலமெல்லாம் தேவகிருபை
யினாலே ஒரு சாவான பாவத்தையும் கட்டிக்கொள்ளாமல் இருப்பாயெ
ன்று நம்புகிறதற்கு இடமுண்டு. நீதானே சம்சாரவாழ்க்கையில் இரு
ந்தால், ஒருவருஷம் ஒருமாதம் ஒருவாரம் ஒருநாள் ஒருமணிநேரமுதலாய்ச் சாவானபாவம் கட்டிக்கொள்ளாமல் இருக்கமாட்டாயாக்கும்.

பயமின்றி ஒழுங்குகளை மீறிப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைத் தேடவதற்குத் தவறாத கோழைத்தனமும் பத்திக் குறைவுமுள்ள
சந்நியாசிகள் எவ்வளவு கனத்த ஆபத்துக்குள் அகப்பட்டிருக்கிறார்க
ளென்று நாம் இப்போது சொன்னதைக்கொண்டு எளிதாய் அறிந்து
கொள்ளலாம். இப்படி நடந்துகொண்டு திரிகிறவர்கள் இடைவிடாமல்
சாவான பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்ளுவதற்கு நெருங்கின ஆபத்தில்
இருக்கிறார்கள். புண்ணியத்தில் வர்த்திக்கவேணுமென்று நீ மெய்யான
ஆசைகொண்டு உத்தம தாழ்ச்சியை அநுசரிப்பேன், எனக்கு வரப்போ
கிற நிந்தை அவமானமெல்லாம் சந்தோஷத்தோடே சகித்துக்கொள்
ளுவேனென்று பிரதிக்கினை செய்கிறேனென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம்.
இப்படியிருந்தாலும் நிந்தை அவமானம் உனக்கு வரும்போது உன்பல
வீனத்தினாலே அதைச் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொள்ளாமல்போகிறதா
மன்றி வாய்பேசாமல் பொறுமையோடே அதைச் சகித்துக்கொள்ளுகி
றது முதலாய் உனக்கு வருத்தமாயிருக்கும். உன் மனதையும் புத்தி
யையும் சிரேஷ்டருடைய மனதுக்கும் புத்திக்கும் முழுதும் கீழ்ப்படி
த்தி அவர் கற்பிக்கிறதெல்லாத்தையும் நன்றாய்ச் செய்து முடிப்பேனென்கிற கருத்தோடே நடக்கிறாயென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். இப்
படியிருந்தாலும் உன் பலவீனத்தினாலே மனக்கீழ்ப்படிதலையும் புத்தி
க்கீழ்ப்படிதலையும் அநுசரியாமல் போவதுமன்றிச் சிரேஷ்டர் கற்பித்த காரியத்தை வெளிப்பார்வைக்கு முதலாய்ச் சரிவரச் செய்து முடிக்காமல் போவாயாக்கும். வழக்கத்துக்கு மேற்பட்ட வருத்தமான காரியங்களில் முதலாய்த் தேவசித்தத்தோடே உன் மனதை ஒன்றிக்க உழை
ப்பேனென்று பிரதிக்கினை செய்கிறேனென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். [illegible] முதலாய்த்
அதிலும் வழக்கமான அற்பக் [illegible] பிப்பாயாகில் அது பெரிய காரி
தேவ சித்தத்தோடு உன் மனதை [illegible]
யந்தானே.

உன் கர்த்தாவாகிய சர்வேசுரனை உன் முழு இருதயத்தோடும்
முழு ஆத்துமத்தோடும் முழு பலத்தோடும் முழு புத்தியோடும் நேசி
ப்பாயாகவென்று சர்வேசுரன் கட்டளையிட்டாரல்லோ? இதுவே ச
கல கற்பனைகளுக்கும் பெரிய கற்பனையென்றும் முதல் கற்பனையென்
றும் இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். அன்றியும் மற்றக் கற்பனைகளெ
ல்லாம் இந்தத் தேவசிநேகக் கற்பனையை அநுசரிக்கிறதற்கு உதவியாக மாத்திரம் சர்வேசுரன் கொடுத்திருக்கிறார். இதினாலல்லோ அர்ச். சி
ன்னப்பர் திமோத்தேயுருக்கு எழுதின நிருபத்தில் கற்பனையின் கதி
சிநேகமென்றார். இந்தத் தேவசிநேகக் கற்பனை மிகவும் மேற்பட்டதாய்
இருக்கிறதினாலே மோக்ஷ இராச்சியத்திலே மாத்திரம் இதை முழுதும்
உத்தமமாய் அநுசரித்து முடிக்கலாமேயொழிய இவ்வுலகத்தில் முடி
க்கக்கூடுமானதல்லவென்று வேதசாஸ்திரிகளும் வேதபாரகரும்
சொல்லியிருக்கிறார்கள். சர்வேசுரன் ஒருவரையே நினைத்து நேசித்து
நமது புத்தியும் மனதும் இடைவிடாமல் சர்வேசுரனுக்குள்ளே அமிழ்
ந்தி அவரைச் சிநேகிப்பதிலும் [illegible]ப்பதிலும் நமதாத்துமத்தின் பு
லன்கள் எல்லாத்தையும் இடைவிடாமல் செலவழிப்பது மோக்ஷத்தி
லே மாத்திரம் செய்யக்கூடுமான காரியமல்லோ? இவ்வுலகத்தில் நம்மு
டைய அற்பமான பலவீனத்தினாலேயும் சரீரத்துக்கு அவசரமான காரிய
ங்களைச் செய்து கொள்ளவேண்டியிருப்பதினாலேயும் இப்பேர்ப்பட்ட
மேலான சாங்கோபாங்கத்திலே போய்ச் சேருகிறதற்கு இதெல்லாம்
விக்கினமாயிருக்கும். ஆனால் இந்தத் தேவசிநேகக் கற்பனையானது ம
ற்றக் கற்பனைகளுக்கெல்லாம் மேற்பட்டதாயிருந்த போதிலும் ஏன் ச
ர்வேசுரன் எல்லாத்துக்கும் முன்னே அதை வைத்துக் கொடுத்தார்?
இதற்கு காரணமேதென்றால் இந்தக் கற்பனையை நாம் உற்றுப்பார்
த்து எவ்வளவு மேலான சாங்கோபாங்கத்தை நாம் நாடித்தேடவேணு
மென்று இதினாலே அறிந்து [illegible] இதை அடையும்பொருட்டு நம
து முழுதும் செலவழிக்கவேணுமென்று காட்டுவதற்காகத்தான் இ
ந்தக் கற்பனையை முதலில் வைத்துத் தந்தார். சர்வேசுரனை முழு இரு
தயத்தோடு நேசிக்கவேணுமென்கிற கற்பனையை இவ்வுலகத்தில் நா
ம் முழுதும் அநுசரித்து முடிக்கக்கூடாதென்றிருக்கையிலே சர்வேசு
ரனை முழு இருதயத்தோடு நேசிப்பாயாக [illegible] கற்பிப்பானேன்?
[illegible]மொழிபாவது: எவ்வளவு
இதற்கு [illegible] அறிந்தவன் நன்றாய் ஓடமாட்டான். அப்
பாரம் ஓடவேணுமென்று [illegible] கற்பனையும் இதில் அடங்கியிருக்கிற
படியே இவ்வளவு உன்னதமான

உத்தம [சா]ங்கோபாங்கத்தையும் நமது கண் முன்பாக வைத்துக்கொ
ண்டு இதை அடையும்படியாய் இடைவிடாமல் தண்டித்து உழைப்ப
தற்காகத்தான் எல்லாக் கற்பனைகளுக்கும் மேலான கற்பனையைச் சர்
வேசுரன் முந்த முந்தக் கற்பித்திருக்கிறார். நமது பலவீனத்தினாலே
இதை முழுதும் அநுசரித்து முடிக்கக் கூடாதேபோனாலும் எவ்வளவு
உத்தமமாய் இதை அநுசரிக்க வருந்துவோமோ அவ்வளவாகிலும் இந்
தப் புண்ணியத்தை அடைவோமென்றார்.

அண்டவரே! நீர் யாருக்கு உதவிசெய்கிறீரோ அவன் பாக்கியவா
ன்; எப்போதும் மேன்மேலும் உயருகிறதற்கான வழியாகிலேயே அ
வனிருதயம் எண்ணிக்கொண்டிருக்குமென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொ
ல்லியிருக்கின்றது. அர்ச். எரோனிமூஸ். இந்த வாக்கியத்தின்பேரில்
வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: நீதிமானிருதயத்தில்
உயர்ச்சியும் பாவி இருதயத்தில் தாழ்வும் உண்டாயிருக்குமென்றார்.
நீதிமான்களாகிற தர்மவாளர் புண்ணியத்திலே மேலான அந்தஸ்தில்
ஏறுவதற்கு இடைவிடாமல் கண்ணை உயர்த்திக்கொண்டிருப்பார்கள்.
சாங்கோபாங்கத்தில் வர்த்திப்பதற்கு நாடி இடைவிடாமல் அவர்கள்
நினைவெல்லாம் அதின்பேரில் இருக்கும். இதினாலல்லோ. ஞானியான
வர் பராக்கிரமசாலியின் ஜீவியம் எப்போதும் செல்வத்தில் இருக்குமெ
ன்றார். ஆனால் பாவி ஒன்றையும் கவனிக்கிறதில்லை. மற்றவர்களைப்
போலே நடந்தால் போதுமென்று எண்ணுவான். சிலவிசை கொஞ்ச
ம் பிரயாசப்பட்டாலும் அற்பப் புண்ணியத்தைத்தான் தேடுவான். அ
ப்புறம் தளர்ந்துபோய்ச் சன்னஞ் சன்னமாய் அவனுக்குத் தெரியாமல்
புண்ணியத்தில் எந்நேரமும் குறைந்துபோகிறதே யல்லாமல் குறித்த
இலக்கைக் கிட்டி ஒருகாலும் வரமாட்டான். ஜெர்சோமென்பவர் சொ
ல்லுமாப்போலே அநேகர் பேசுகிற பேச்சாவது: நாலு பேர் நடக்கி
றதுபோலே நானும் நடந்தால் போதும். மோக்ஷத்திலே போகவேணு
மென்று மாத்திரம் எனக்குக் கருத்து. [illegible] எந்த இடத்தில் இரு
ந்தாலும் எனக்குப் பரவாயில்லை. அப்பா! மேலான சாங்கோபாங்க
த்தையும் மகிமைப் பிரதாபத்தையும் அப்போஸ்தலர் வேதசாட்சிகள் எ
டுத்துக்கொண்டால், எடுத்துக்கொள்ளட்டும்; அவ்வளவு உயரம் பற
க்கவேணுமென்று எனக்குக் கருத்தில்லை. மோக்ஷத்திலே சேர்ந்து க
ரையிலேபோய் உட்கார்ந்தால் எனக்கு[ப் போ]தும் [illegible] பார்கள்.
குற்றங் குறையுள்ளவர்களுக்கும் பாவிகளுக்கும் வழக்கமான பேச்சிது
வே. அவர்கள் எண்ணியிருக்கிற கருத்துமிதுவே. புண்ணியவான்களை

யும் உத்தமரையும் பார்க்க இப்பேர்ப்பட்ட பாவிகள் மிகவும் அதிகமு
ள்ளவர். இதினாலல்லோ அழைக்கப்பட்டவர்கள் வெகுபேர்; தெரிந்து
கொள்ளப்பட்டவர்களோ கொஞ்சம்பேரென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்ப
ற்றினார். அன்றியும் நரகவாசல் அகலமும் அதற்குப்போகிற பாதை வி
ஸ்தாரமுமாயிருக்கும். வெகுபேர் அதிலே பிரவேசித்து நடக்கிறார்கள்.
நித்திய ஜீவியமாகிற மோக்ஷத்துக்குள் பிரவேசிக்கிற கதவு சின்னது;
அதுக்குப் போகிற பாதை நெருக்கமும் வருத்தமுமாயிருக்கும். அதை
க் கண்டுபிடிக்கிறவர்களும் கொஞ்சப்பேரென்று இயேசுநாதர் திருவுள
ம்பற்றினார். அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லுமாப்போலே புண்ணியத்தில் அ
சமந்தமாய் நடக்கிறவர்கள் இந்த அகல[illegible]ல் ஓடுகிறார்கள். இ
வர்களைத்தான் காட்டுமிருகங்களென்று தேவ சங்கீதத்திலே சொல்லியி
ருக்கின்றது. ஏனென்றால் காட்டுமிருகம் தனியாயின்றி எங்கும் சுற்றி
த்திரிகிறதுபோலே புண்ணிய சுறுசுறுப்பற்றவர்களும் ஒழுங்குக்கு அ
டங்காதவர்களும் தங்களை ஒடுக்காமல் மனம்கொண்டபடி திரிவார்கள்.
இந்தக் காரியத்திலே ஜெர்சோமென்னும் மகாத்துமா சொல்லுகிறதாவ
து: நாலு பேர் நடக்கிறதுபோலே நானும் நடந்தால் போதும். மோ
க்ஷத்துக்குப் போனால் பற்றாதா? உத்தம சாங்கோபாங்கத்தை நான்
தேடமாட்டேனென்று எண்ணுகிறவர்களிடத்திலே வெகு குற்றம் கு
றை உண்டென்றும் அவர்கள் ஆத்துமங்கெட்ட அந்தஸ்தில் இருக்கிற
தென்றும் அவர்களுடைய எண்ணத்தைக் கொண்டே தெரியவருகிறது.
ஏனென்றால் நெருக்கமான புண்ணிய பாதையிலே நடக்க இவர்களுக்கு
மனமில்லாததினாலே விஸ்தாரமான நரக பாதையிலே நடக்கிறார்களெ
ன்று கண்டுபிடிப்பது எளிதேயென்றார். அன்றியும் அந்த மகாத்துமா
த[illegible] சொல்லுகிறதைக் கேள்: இப்பேர்ப்பட்டவர்களிடத்திலுள்ள பு
ண்ணிய சுறுசுறுப்பற்ற கோழைத்தனத்தினாலே மோக்ஷத்தில் நாங்கள்
[illegible]றைப்போலே கதவு[illegible]ட இருந்தால் போதுமென்று என்
[illegible] பிரவேசியாமல் கெட்டுப் போவார்களென்
[illegible]றும் மோக்ஷத்துக்[illegible]யதாயிருக்கின்றது. ஒரு கவலையும் அற்
[illegible] மிகவும் பயப்படவேண்[illegible]யர் போலேயும் தான் வாங்கின பணத்
[illegible]தூங்கின மதிகெட்ட க[illegible] அதைக் கொண்டு இலாபம் அடைவதற்கு
[illegible]ப் புதைத்துவைத்து [illegible] ஊழியனைப்போலேயும் இவர்கள் நித்திய
பிரயாசப்படாத சோம்பேறி [illegible]காரணமுண்டு. மேற்சொன்ன
கெட்டுக்[illegible]வார்களென் [illegible] அந்தகாரத்திலே தள்ளுண்டானல்லோ?
ஊழியன் இருள் அடர்ந்த அந்தகாரத்திலே [illegible] எசமான் கொடுத்த பணத்
அவன் ஒரு குற்றமும் செய்யாதிருந்தாலும், எசமான் கொடுத்த பணத்

ளைக் கொண்டு இலாபம் அடையாத அசாக்கிரதைக்காக மாத்திரம் த
ண்டனைக்குள்ளானனென்று மேற்சொன்ன மகத்துமா வசனித்தார்.
அப்படியே நீ குற்றங்குறை செய்யாதிருந்தாலும் சர்வேசுரன் உனக்குக்
கொடுத்த ஆத்தும சரீரத்தைக்கொண்டு புண்ணியத்தில் சுறுசுறுப்பா
ய் நடந்து புண்ணிய இலாபம் அடையாமற்போனால், நீயும் அவனைப்போ
லே இருண்ட அந்தகாரத்தில் தள்ளுண்டு போவாயென்று பயப்படவேண்
டாமோ ?

இப்படிப்பட்டவர்களுடைய நடக்கை யெவ்வளவு வெட்கத்துக்கும்
பிரலாபத்துக்கும் உரியதென்று ஜேர்சோனென்பவர் சொன்ன ஒரு உ
வமையைக் கொண்டு அறிந்துகொள்ளலாம். ஆஸ்திக்காரனும் வமிஷ
பதியுமாய் அநேகம் பிள்ளைகளுள்ளவனுமாய் இருக்கிற தகப்பன் ஒரு
வன் உண்டென்று நினைத்துக்கொள். அவனுடைய பிள்ளைகள் அனை
வோரும் குடியைத் தாங்கிக் குலத்துக்கு மேன்மை உண்டாக்கத் தகு
ந்தவர்கள் ; எல்லாரும் இப்படித் தங்கள் வமிஷத்தை மேன்மைப்படு
த்த வருந்துவார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குள் ஒருவன் மாத்திரம் சோ
ம்பேறித்தனத்திலே உரோசமற்றுச் சோம்பேறியாய் விழுந்துகிடப்பா
ன். அண்ணன்மாரைப்போலே புத்தி சாமர்த்தியமுள்ளவனாயிருந்
தும், தன் புத்திக்கும் மேற்குல மகிமைக்கும் யோக்கியமான காரியம் ஒ
ன்றும் செய்கிறவனல்ல. அப்ப ஆஸ்தி யிருந்தால் எனக்குப் போதும்
அப்பா வென்பான். செலவுக்குப் போதுமான ஆஸ்தி அவனுக்கு இருக்
கிறதினாலே அதிக திரவியம் சம்பாதிக்க வேணுமென்று அவன் தேடுகி
றதுமில்லை, அலைப்படுகிறதுமில்லை. தகப்பன் அவனை அழைத்துப்
புத்தி சொல்லி அவனிடத்திலுள்ள புத்தி சாமர்த்தியத்தையும், அவனு
டைய உயர்குல மேன்மையையும் முன்னோர்களுடைய சிறந்த கிருத்தி
யங்களையும் அவன் அண்ணன்மார் படுகிற பிரயாசத்தையும் அவன்
கண்முன்பாக வைத்ததுபோலே சொல்லிக் காட்டி மேலான எண்ணம்
கொள்ளவேணுமென்று கெஞ்சி மன்றாடுவார். எவ்வளவுதான் கெஞ்சி
க்கேட்டாலும் அந்தப் பையன் தன் சோம்பேறி நடக்கையை விட்டு
சுறுசுறுப்பாக மனமில்லாதிருந்தால், ஞாயப்பிரகாரம் அவன் பேரிலே
தகப்பனுக்கு மிகுந்த எரிச்சல் உண்டாகுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்
லை. அப்படியே நாம் சர்வேசுரனுக்குப் பிள்ளைகளும் இயேசுநாதருக்கு
ச்சகோதரருமாயிருக்கிறோமல்லோ? நாம் நடக்கிற நடக்கையான புண்
ணிய நடக்கையும், அசமந்தமும் நமது மோக்ஷபிதாவுக்குப் பொருந்தா
ததினாலே, நாம் மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலே விரைவாய்

டக்கவேணுமென்று நமக்குப் புத்திசொல்லுகிறார் : இதினாலல்லோ உ
ங்கள் மோக்ஷ பிதா உத்தமராயிருக்கிறது போலே நீங்களும் உத்தம
ராய் இருக்கக்கடவீர்களென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். உன் மோக்ஷ
தாவானவர் அர்ச்சிஷ்டதனமும் சாங்கோபாங்கமும் எவ்வளவென்
யோசித்துப்பார். அவருடைய பிள்ளையாகிய நீ எவ்வளவு மேலான
ங்கோபாங்கத்தை அநுசரிக்கக்கடவாய் என்று கவனித்துப்பார்.
அவருடைய உத்தம நற்கிரிகையிலேயே இப்பேர்ப்பட்ட பிதாவுக்கு
த்தியான பிள்ளையாகும்படியாய் வருந்தித் தேடு. உன் தமையன்மார்
நடக்கையை உற்றுவிசாரி. உன் மூத்த தமையனாகிற இயேசுநா
தரில் கண்ணோக்கு. நமது வமிஷத்துக்கு வந்த கே
டு நீக்கிப் பழையமேன்மையில் அதை நிலைநிறுத்துகிறதற்காகத் தம்
முடைய இரத்தத்தையும் பிராணனையும் மனப்பொருந்திக் கொடுத்த
இவர் தானே. அதிலும் உன் புண்ணிய சுறுசுறுப்பினாலே இந்தக்
கேடு நீயே நீக்காதேபோனால், அது நீங்குகிறதற்கு வேறே வழியி
ல்லை. ஆனால் இயேசுநாதருடைய தெய்வீக நடக்கையை உற்றுப்பார்
உனக்குக் கண்கூசினால், உன் இளைய தமையன்மாராகிய அர்ச்சியசி
ஷ்டவர்கள் நடக்கையை ஆராய்ந்து பார். இவர்களும் உன்னைப்போலே
மனிதர்தான் ; உன்னைப்போலே பாவத்திலே உற்பவித்துப் பிறந்த
வர்கள் தான் ; உன்னைப்போலே இவர்களுக்கும் துர்க்குணமும் தந்தி
ர சாதனைகளும் கபடமான கெட்ட மனப்பற்றுதலும் இருந்தது. இ
வர்கள் தங்கள் துர்க்குணமும் ஆசாபாசமும் கெட்ட மனப்பற்றுதலோடு இ
டைவிடாத யுத்தம்பண்ணி அதுகளை செயித்து அடக்கி மோக்ஷமுடி
யைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். நம்முடைய தாயாகிற திருச்சபை நாம் அவர்
கள் நடக்கையைக் கண்டு பாவிக்கும்பொருட்டு அவர்களுக்குத் திருநா
ட்கொண்டாடி அவர்களுடைய உத்தம ஒழுக்கத்தை நமது கண்முன்
பாக வைக்கின்றது. இன்னமும் உனக்கு அதிக சொந்தக்காரருடைய
நடக்கையை ஆராய்ந்து பார்க்கவேணுமானால் கேள். நீ இருக்கிற சபை
யில் விளங்கின அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் உன்னோடு கூடப்பிறந்த ஒரு
வயிற்றுப் பிள்ளைகளல்லோ ? அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அர்ச். சவேரி
யார் அர்ச். பிராஞ்சிஸ்குபோர்ஜியா பேர்போன எத்மொந்துகாம்பியா
ர் முதற்கொண்டு இயேசுசபையில் விளங்கின அத்தனை அர்ச்சியசிஷ்
டவர்களை எடுத்துப்பார். உன்னாலானமட்டும் அவர்களைப்போலே
நடக்கத் தண்டித்து உழை. மேற்குலமாகிய உன் சபைக்கு உன் நடக்
கையினாலே வெட்கம் வருவியாதே. இப்போது நாம் சொன்னதெல்லா

ம் கேட்டபின் வழக்கத்துக்கு மேலான புண்ணிய கிரிகைகளைச் செய்
வதற்கு யாதொருவரிடத்திலே மெய்யான ஆசை பிறவாமல் புண்ணிய
த்திலே நித்தாரமும் அசமந்தமு முள்ளவர்களாய் விழுந்து கிடந்தால்,
இப்போப்பட்டவர்கள்பேரிலே நமது பிதாவாகிய சர்வேசுரனுக்கு மிகு
ந்த கோபம் உண்டாகுமென்று சொல்லவேணுமோ? சபையிலுள்ள ம
ற்றவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட அசமந்தக்காரர் துர்மாதிரிகையாயிருக்
கிறதுமன்றி இவர்களுடைய பிதாவாகிய சர்வேசுரன் தீர்வை நாளிலே
இவர்களைத் தமது பிள்ளைகளல்லவென்றும் சபையிலுள்ள மற்றவர்கள்
இவர்களைத் தங்கள் சகோதரர் அல்லவென்றும் பிறக்கணித்துத் தள்ளி
விடுவதற்கு இவர்கள் பாத்திரவான்களல்லவோ?

ஆகையால் எப்போதும் புண்ணியத்திலே மேலான எண்ணமுற்
று உத்தமமான சாங்கோபாங்கத்தைச் செய்து முடிப்பதற்கு இடைவி
டாமல் நமது கருத்தையும் இருதயத்தையும் எழுப்பிக்கொண்டிருக்க
வேண்டும். உச்சிதமான புண்ணியங்களைச் செய்ய உழைத்தாலுந் தன்
நம்முடைய பலவீனத்தினாலே உச்சிதமான புண்ணியங்களைச் செய்ய
முடியாமல் போனாலும் புண்ணியத்திலே வெகு தூரமாகிலும் பின்னிட்
டுப் போகமாட்டோம். இது காரியத்திலே வியாபாரிகள் நடக்கிற நட
க்கையைப்பார். சரியான விலைக்கு வந்து சேரும்படியாய்த் துவக்கத்தி
லே வெகுவிலை கேட்பார்கள். அப்படியே தரகரும் சரியான தீர்மானத்
துக்குக் கொண்டுவரும்படியாய்த் துவக்கத்திலே வெகு உயர்ந்த விலை
கேட்பார்கள். அதிகம் கேள், சரியாய் வாங்குவென்று பழமொழி சொ
ல்லுகிறதல்லோ? இவ்வண்ணமே நீயும் மேலான புண்ணியத்தை அநு
சரிக்கத் தேடினால் அவசரமான புண்ணியத்தை அடைவாய். நீ தேட
வேணுமென்று நாம் சொல்லுகிற புண்ணிய சாங்கோபாங்கம் எவ்வள
வு மேலாயிருந்தாலும் அது மெத்தவுமல்ல; நீதி நியாயத்துக்கு ஏற்காத
துமல்ல. புத்திக்கும் ஞாயத்துக்கு மிகவும் ஒத்த காரியந்தானே. ஏ
னென்றால் உத்தம புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின்பேரில் இடைவிடா
மல் கண்ணுண்டாயிருந்து வருந்தித் தேடிப்பார். அப்போதுதான் அவ
சரமான புண்ணியத்தையாகிலும் அடைவாய். மேலான புண்ணிய மு
யற்சியைச் செய்துமுடிக்க எப்போதும் கண்ணுண்டாயிரு. அப்போ
து தான் நடுத்தரமான புண்ணியத்தையாகிலும் அடைவாய். நடுத்தர
மான புண்ணியத்தை மாத்திரம் செய்கிறதற்குக் கவனித்து மேலான பு
ண்ணியம் செய்யவேணுமென்று தேடாமலிருந்தால், நீ ஆசித்தபடி நடு
த்தரமான புண்ணியத்தை முதலாய் அடையாமல் வெகுவாய்ப் பின்

னிட்டுப் போவாயென்பது தப்பாது.

நாம் இப்போது [illegible]தெல்லாம் பார்க்குமளவில் நமக்குள் நட
ந்துவருகிற ஞானப் போதகங்களில் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் மே
லான அந்தஸ்தைக் குறித்து மாத்திரம் பேசுகிறது எவ்வளவு அவசர
மென்று கண்டுகொள்ளலாம். தாழ்ச்சி [illegible]பேரிலே போதகம் சொல்ல
மனமுண்டானால், அப்போது தன்னை முழுதும் ஒன்றுமில்லாமை யா
க்கிற மகா ஆழ்ந்த தாழ்ச்சியின்பேரில் பிரசங்கிக்கவேண்டியது. ஒறுத்
தலின்பேரிலே போதகம் சொல்லவேணுமானால், நம்முடைய துர்க்குண
ம் ஆசாபாசங்களெல்லாத்தையும் புத்திக்கு முழுதும் கீழ்ப்படுத்துகிற
மேலான ஒறுத்தலின்பேரில் புத்தி சொல்லவேணும். தேவசித்தத்
தோடு ஒன்றித்தலின்பேரில் பிரசங்கித்தால், நமது மனதும் தேவசித்
தமும் முழுதும் ஒன்றுப்பட்டுப்போய்ச் சகலத்திலும் சர்வேசுரனுடைய சி
த்தத்தை நமது மனதுக்குச் சந்தோஷமாகச் செய்கிற உத்தம ஒன்றி
த்தலின்பேரிலே பிரசங்கிக்கவேணும். இப்படியே வேறெந்தப்
புண்ணியத்தைப் போதித்தாலும் அந்தப் புண்ணியத்தை எவ்வளவு
உத்தமமாய் அநுசரிக்கக்கூடுமோ அவ்வளவு மேலான உத்தமத்தனத்
தைப் போதிக்கவேண்டியது. ஆனால் நான் மிகவும் பலவீனனல்லவோ?
புண்ணியவழியிலே நடக்கிறதற்கு இப்போது தானே துவக்குகிறேன்;
எவ்வளவு மேலான புண்ணியத்தை எனக்குப் போதிப்பானேன்? என்
பலவீனத்துக்குத் தக்கதுபோலே என்னாலே செய்யக்கூடுமான அற்ப
சொற்ப புண்ணிய முயற்சியையும் எளிதான தர்மத்தையும் எனக்குப்
போதித்தால், சிலவிசை அதுகளைச் செய்து முடிப்பேனாக்கும். மோக்ஷ
த்தின் மூன்றுமண்டலமட்டும் உயர்ந்த உத்தமான புண்ணியசாங்கோ
பாங்கம் அர்ச். சின்னப்பருக்கல்லோ அடுத்த காரியம்? இது உச்சித
மான சாங்கோபாங்கத்திலும் மகிமைப் பிரதாபத்திலும் உயர்த்துவத
ற்காகச் சர்வேசுரன் விசேஷ தயவால் தெரிந்துகொண்ட சில பெரிய
அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் செய்து முடிக்கக்கூடுமான காரியமல்லோவென்
று சொல்லுவாயாகும். நீ சொல்லுகிறது மிகவும் தப்பிதமாயிருக்கி
றது. மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைக் குறித்து உனக்கே
புத்தி சொல்லுகிறது அவசரமாயிருக்கிறதல்லாமல் வேறொருவருக்கு
ம் அவசரமில்லை. இந்தப்புத்தியை உனக்குத்தான் விசேஷமாய்ச் சொ
ல்லவேண்டும். நீ சொல்லுகிற நியாயத்தைக்கொண்டே இதை ஒப்பிப்
போம். கேள்: நான் பலவீனன்; ஆகையால் மேலான புண்ணியத்தை
க் குறித்து எனக்குப் புத்தி சொல்லப்படாது. சொன்னாலும் அந்தப்

புண்ணியத்தைச் செய்துமுடிக்க என்னாலே எலாதென்று சொல்லுகிறா
யே. நாமோவென்றால் உனக்குச் [illegible] மறுமொழியாவது : நீ
பலவீன[illegible]பிருக்கிறதினாலே [illegible] மேலான புண்[illegible]ய சாங்கோ[illegible]ங்க
த்தை எ[illegible] உன் கண்முன்[illegible]க வைக்கவேண்[illegible] நீ அதை எப்
போதும் உனக்கு[illegible]த்துக்கொண்டு அ[illegible]வு உயர்ந்த புண்
ணியத்தில் ஏறுகிறதற்கு இ[illegible] விடாமல் [illegible]த்தால்தான் உன் ப
லவீனத்தினாலே வெறுவாய்க் [illegible] இறங்[illegible]ாகாமல் முழுதும் அவ
சரமான அற்பப் புண்ணியத்[illegible]ம் [illegible]செய்து முடிப்பாய்.

இதற்காக அர்ச்சியசிஷ்டவர்களுடைய சரித்திர[illegible]தக் கவனமா
ய் வாசித்து ஒவ்வொருவரிடத்திலும் விளங்கின மேலான புண்ணிய
இன்னதென்று கவனித்துக்கொள்ளுகிறது மிகவும் பிரயோசனமாயிரு
க்கும். திருச்சபையானது அவர்களுடைய புண்ணிய கிருத்தியங்களை
நமது கண்முன்பாக வைக்கும்போது நாம் அந்த மேலான புண்ணிய
ங்களைக் கண்டுபாவிக்கக் கடைப்படாதவர்களாயிருந்தாலும், [illegible]வர்
களுடைய மேலான தர்ம மாதிரிகையை நமக்குக் காட்டி நாம் அ[illegible]ந்தி
யிருக்கிற பு[illegible]ணிய அசமந்தத்தைவிட்டு நம்மை எழுப்பிவிடப் [illegible]
யாசப்படுகிறதாமே. அர்ச்சி[illegible]சிஷ்டவர்கள் சரித்திரத்தை வாசி[illegible]
அவர்களுடைய பரிசுத்த[illegible]த்தையும் நமது குற்றங்குறைகளையும் [illegible]
யானித்[illegible] நடக்கை[illegible]ன்பேரில் வெட்கங்கொண்டு நம்மை [illegible]
தாழ்த்திக்கொள்ளுகிறது இந்த வாசகத்தினால் வரும் வேறொரு பிர
யோசனமாகும். யோபென்னும் மகாத்துமா சொல்லுகிறதாவது : ஒரு
வன் மனிதரைக் கண்டு நான் பாவஞ்செய்தேனென்று சொல்லுவானெ
ன்றார். இந்த வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். கிரேகோரியார் வியாக்கியா
னம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது : ஐசுவரியரு[illegible]டய திரவியப் பொ
க்கிஷத்தைக் காணும்போது பிச்சைக்காரன் தன் [illegible]சரித்திரம் இவ்வள
வென்று நன்றாய் அறிந்துகொள்ளுவான். அப்படி[illegible] அர்ச்சியசிஷ்ட
வர்கள் நமக்குக் காண்பித்த உத்தமமான புண்ணிய மாதிரிகையையும்
அவர்கள் செய்த பெரிய கிருத்தியங்களையும் [illegible]க்கிப் பார்க்கும்[illegible]ளு
வில் நாமும் நம்மை முழுதும் தாழ்த்தி நம்முடைய நீசத்தனத்தையும்
நிர்ப்பாக்கியத்தையும் நன்றாய்[illegible] கண்டுகொள்ளலாமென்றார். அர்ச்.
பெரிய அந்தோனியார் வனத்துத்[illegible]வசியான அர்ச். சின்னப்பரைப் பா
ர்க்கப்போய் அவருடைய மேலான அர்ச்சியசிஷ்டத்தனத்தைக் கண்டு
ஆச்சரியப்பட்டுத் திரும்பி வரும்போது தமது மடத்தில் இருந்த சந்
நியாசிகள் அவருக்கு எதிர்கொண்டுபோய் : சுவாமி, எங்கே போயிரு

ந்தீரென்று கேட்டார்கள். அதற்கு அர்ச். அந்தோனியார் பெருமூச்
செறிந்து ஐயோ! நிர்[illegible]ன் பாவி நானே. நான் சந்நியாசியெ
ன்று பேர்கொண்டி[illegible]க்கிறது தப்பிதம் [illegible] வனாந்திரத்தில் இருந்த சின்
னப்பரைக் கண்[illegible]ன் ; அவர் எலியா[illegible]க்கும் ஸ்நாபக அ[illegible]ளப்பருக்கு
ம் ஒப்பானவ[illegible]ர். அர்ச். மக்கா[illegible]ப் போன்ற சில வ
னவாசிகளுடைய உ[illegible]மான புண்ணி[illegible]ய சாங்கோபாங்கத்தைக் கண்
டு அழுது தமது சந்நி[illegible]களோடே சொன்னதாவது : மெய்யா
ன வனவாசிகளைக் கண்[illegible]ன் ; நானோவென்றால் வனவாசியென்கிற
[illegible]பர் தரித்து[illegible]கொள்ளுகிறதற்கு பாத்திரவானல்லவென்றார். இந்
[illegible]ப் பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவர்களுடைய சுகிர்த நடபடிக்கைகளையும்
[illegible]க்கு முன்னும் பின்னும் திருச்சபையில் விளங்கின வேறநேக
அர்ச்சியசிஷ்டவர்களுடைய புண்ணியங்களையும் நாம் யோசித்துப் பா
ர்த்தால், மேற்சொன்ன அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சுத்தத் தாழ்ச்சியினாலே
சொன்னதை நாமும் நமதுபேரில் மெய்யாகவே சொல்லிக்கொள்ளவே
ண்டும். அவர்கள் ஏறின உயர்ந்த சாங்கோபாங்கத்தை இடைவிடாமல்
மனதில் தரித்துக்கொண்டு நாமும் அதிலே ஏறும்படியாய்த் தண்டித்
[illegible] உழைக்கவேண்டும். நம்முடைய பலவீனத்தினாலே அதில் ஏற மு
[illegible]மல் போனால், நமது பலவீனத்தைக் [illegible]ண்டு வெட்கப்படவேண்டு
[illegible] இந்த வெட்கமே நம்முடைய கோழைத்தனத்துக்[illegible]ப் பரி
காரமாகும். ஆகையால் எவ்விதமாய் யோசித்தாலும் அர்ச்சியசிஷ்ட
வர்கள் சரித்திரத்தை வாசிப்பது எப்போதும் மிகுந்த பிரயோச
னமாய் இருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

௯-ம். அதிகாரம்.

அற்பக் காரியங்களையும் அசட்டைபண்ணாமல் இருப்பதே [illegible]வளவு அவசரமென்பதின்பேரில்.

அற்பக் காரியங்களை அசட்டை[illegible]பண்ணுகிறவன் சன்னஞ் சன்ன
மாய் விழுந்து கெட்டுப்போவானென்று எக்கிலேசியாஸ்தாகமத்தில்
இஸ்பிரீத்துசாந்து திருவுளம்பற்றினார். இந்தத் தேவ வாக்கியத்தில்
சொல்லியிருக்கிற புத்தியானது சகலருக்கும் செல்லுமென்றாலும், வி
சேஷமாய்ச் சாங்கோபாங்கத்தை நாடுகிறவர்களுக்கு மகா அவசரமா

யிருக்கும். ஏனென்றால் மேலான காரியங்கள் மேலாயிருப்பதினாலே எல்லாரும் அதைக் கவனித்துக் கன[illegible]வார்கள். அற்பக் காரியங்களோவோ வென்றால் அசமந்தமா யிருப்பது வழக்கம். ஏனென்றால் அற்பக் காரியங்களை அசட்டை பண்ணினாலும் அது பெரிய பொல்லாப்பல்லவென்று [illegible]ண்ணுவார்கள். [illegible]னாலும் இந்த எண்ணம் மகா தப்பிதம் தானே. அற்பக் காரியங்களை அசட்டை பண்ணுகிறவன் கனத்த ஆபத்துக்கு எதுவானபோல் [illegible]ப்பாரும். இதினாலல்லோ மேற்சொன்ன வாக்கியத்தில் அற்பக் காரியங்களைப் பிறக்கணிக்கிறவன் சின்னஞ் சின்னமாய்க் கனமான பாவத்தில் விழுவானென்று இஸ்பிரீத்துசாந்து திருவுளம்பற்றினார். சர்வேசுரன் தானே இப்படித் திருவுளம்பற்றியிருக்கையிலே, இது குன்றாத சத்தியமென்று நா[illegible]த்துக்கொண்டு இதுகாரியத்திலே எச்சரிக்கையாய் நடக்கவேணுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

ஆகிலும் இதைக் கொஞ்சம் விஸ்தாரமாய் விளக்கிக் காட்டினால், இந்த சத்தியம் நமது மனதில் ஆழமாய்ப் பதியுமென்பதினாலே இதின்பேரில் அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொன்னதை எடுத்துக் காட்டக்கடவோம். அர்ச். பெர்நார்துஸ் சொல்லுகிறதாவது: கனமான பாவத்தில் விழுந்து கெட்டுப்போகிறவர்கள் எதினாலே கெட்டுப்போகிறார்களென்றால், துவக்கத்திலே அற்பக் குற்றங்களைச் சட்டைபண்ணாமல் அதுகளைக் கட்டிக்கொண்டு அதின்பின் மெள்ள மெள்ள சாவான பாவத்தில் விழுந்து கெடுவார்கள். திடீரென்று பாவியாய்ப் போகிறவன் ஒருவனுமில்லையென்றார். இதற்கு அர்த்தமேதென்றால் வழக்கமாய்த் திடீரென்று முழுப் பாவியாய்ப் போகிறதுமில்லை, முழுப் புண்ணியவானாய்ப் போகிறதுமில்லை. நன்மையும் தின்மையும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நமக்குள் புகுந்து வளரும். சரீரத்தில் பி[illegible]நாளப் போகப் போக அசாத்தியப்பட்டு முற்றுமல்லோ? அப்படியே அற்பமாய்த் தோன்றுகிற அபராதங்களுக்கும் குற்றம் குறைகளுக்கும் நாம் இடம் கொடுக்கக் கொடுக்கக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் அது வளர்ந்து முற்றிக் கனமான பாவமாகி[illegible]சப்பான பழம் பழுக்கும். சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமுள்ள தாசனொருவன் கனமான துரோகம் கட்டிக்கொண்டதாகக் கண்டால், அந்தப் பாவ[illegible]தை அப்போது தானே துவக்கிச் செய்தானென்று எண்ணாதே. வெகு நாளாய் மாசற்ற பரிசுத்தத்தனத்தில் நிலைக்கொண்டிருந்தவர்கள் திடீரென்று சாவான பாவத்திலே ஒருகாலும் விழமாட்டார்கள். துவக்கத்திலே அற்பக் காரியங்களைச் சட்

டைபண்ணாமல் அசமந்தமாய் நடந்திருப்பார்கள். இப்படி அவர்கள் கட்டிக்கொள்ளுகிற [illegible]த்திலே வர வரப் பக்தி சுறுசுறுப்புக் குறையவே [illegible]ணியத்தில் மேன்மேலும் தளர்ந்து [illegible]வார்கள். இதைக் கண்[illegible] சர்வேசுரன் அவர்களைத் தாங்கின [illegible] மட்டுக்கொள்ளுகிறபடியினாலே அவர்களுக்குத் [illegible] கொடுத்துவந்த விசேஷ வரப்பிரசாதங்களை [illegible]த்துக்கொள்ளுவார். அந்த விசேஷ வரப்பிரசாதம் எடுபட்ட மாத்திரத்தில் வந்த முதல் சோதனைக்குள்பட்டுக் கனமான பாவத்தில் எளிதாய் விழுவார்களென்று இதுவெல்லாம் அர்ச். பெர்நார்துஸ் திருவுளம்பற்றினார். காசியானென்பவர் வேதாகமத்திலிருந்து ஓர் உவமையை எடுத்து இந்தச் சத்தியத்தைத் துலக்கிக் காட்டி[illegible]ர். அதாவது: திடீரென்று வீடு விழுகிறதில்லை; துவக்கத்திலே மழை பெய்து ஒழுக்கு விழும். ஒழுக்கை அடைக்காதேபோனால், ஒழுக்கு விழ விழக் கைமரமும் வரிச்சுகளும் மடிந்துபோகும். அப்புறம் சுவரிலே ஒழுக்கு விழவே சுவரும் கரைந்து போகும். கடைசியாய் அஸ்திவாரம் மட்டும் ஒழுக்கு இறங்கிவிட்டால், அஸ்திவாரத்தையும் கரைத்துக் குடைந்து ஒரு இராத்திரியிலே வீட்டை முழுவதும் அடிபோட[illegible] விழத்தாட்டும். இதினாலல்லோ கூரை விழச் சோம்பலே காரணம். [illegible] கூரையை மேயாவிட்டால், வீட்டில் எங்கும் ஒழுகுமென்று இஸ்பிரீத்துசாந்து திருவுளம்பற்றினார். துவக்கத்திலே கொஞ்[illegible] பாராமல் கூரை மேயாமல் ஒழுக்கை அடைக்காமல் இருந்தால், திடீரென்று வீடு இடிந்து விழுமல்லோ? இப்படியே நமதாத்துமத்துக்கும் சம்பவிக்கும். பாவத்தின்பேரில் நமக்குச் சுபாவமாயிருக்கிற மனச்சார்பானது துவக்கத்திலே நமக்குப் பாவத்தின்பேரில் அற்ப ஆசையைக் காட்டும். அந்த மனச்சார்பை அற்பக் காரியத்திலும் அடக்காமல் விட்டால், கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் அது நமது ஆத்துமத்துக்குள் புகுந்து வேரூன்றும். இந்த வேரைப் பிடுங்காவிட்டால், அது மனதில் பெலங்கொண்டு அதில் இருந்த பெலத்த பிரதிக்கினைகளை அழித்து, ஆட்டி நம்மிடத்திலுள்ள புண்ணிய அஸ்திவாரத்தை[illegible] பிடுங்கவே நமது புண்ணியமாகிய வீடும் அடிபோட[illegible]ந்து விழுமென்று மேற்சொன்ன காசியான் வசனித்தார். ஆ[illegible] ஏற்கனவே கொஞ்சம் பழுது பார்க்காததினாலே தான் இத்தனைப் பெரிய பொல்லாப்பு வந்து விடிந்த[illegible] துவக்கத்திலே கொஞ்சம் கவனம் கொஞ்சம் கவலை மாத்திரமிருந்தால், இந்த மோசத்தை விலக்குகிறது எளிதாமே. அற்பத் தின்மையையும் அறுத்துத் தள்ளாத அசட்டைத்தனத்தினாலேயும் சொற்பக் கு

ற்றத்தையும் திருத்திக்கொள்ள[illegible]க அசாக்கிரதையினாலேயும் இது அற்
பக் காரியமென்று எண்ணியிரு[illegible]த அசமந்தத்தினாலேயும் தானல்லோ
சிலர் வெ[illegible]கமும் உரோசமும் [illegible]கெட்டுச் சோதனை[illegible]ளுள்பட்டுக் கனத்த
பா[illegible]த்திலே [illegible]ழுந்தார்கள். [illegible] சிலர் நிர்ப்பாக்கி[illegible]ராய்ச் சங்கியாசத்
தை [illegible]ட்டுத் தவறிப் போனார்[illegible]. இப்பேர்ப்பட்டவ[illegible]ள் எத்தனைபே
ரென்று நாம் அநுபவ சித்தியி[illegible]லே அறிந்து கொள்ளாதபடிக்குச் சர்
வேசுரன் அநுக்கிரகம் செய்வாராக.

சிலர் பாவமாகிற பாதாளத்திலே விழு[illegible]கிறதற்குக் காரணமாயிரு
க்கது துவக்கத்திலே மிகவும் சொற்பக் காரியமாமே. [illegible]வளவு சொற்
பக் காரியத்துக்கு இடம் கொடுத்து எப்படிக் கெட்டுப் போனார்களெ[illegible]
று யோசிக்கும்போது, இதிலடைந்து பயப்பட வேண்டியத[illegible]
ன்றது. ஆகிலும் ப[illegible]ய சூட்சமும் சாமர்த்தியமு மெத்த. அ
து சர்வேசுரனுக்குகந்த தாசருக்குத் துவக்கத்திலே கனமான பாவத்
தின்பேரில் [illegible]ாதனை வருவிக்கிறதில்லை. முந்த முந்த அற்பக் காரியத்
திலே அ[illegible]கள் அகப்படும்படி செய்து அவர்களை அறியாமல் சன்னஞ்
சன்னமாய்ப்பெரிய பாவத்துக்குள்ப்படுத்தும். இதுவே அதுக்கு வாய்
ந்தநல்ல உபாயமாம். ஏனென்றால் துவக்கத்திலே தானே சாவான பா
வத்தின் சோதனையை அ[illegible]களுக்கு வருவித்தால், அதை எளிதா[illegible] அ
றிந்துகொண்டு தள்ளிப் போடுவார்களென்பத[illegible]க்குச் சந்தேகமில்லை. அ
வர்களை அற்பப் பாவங்களிலே அடிக்கடி விழப்பண்ணி மெள்ள மெள்
ள மயக்குவித்து கலியாமல் அவர்கள் ஆத்[illegible]த்திலே புகுந்து கொள்
ளுகிறதினாலே அது புகுந்ததென்று முதலாய் அவர்களுக்குத் தெரியா
து. இதினாலல்லோ கனத்த பாவங்களை விட அற்பக் குற்றங்[illegible] அதி
க ஆபத்துக்கு ஏதுவானதென்று அர்ச். கிரேகோரியார் வசனித்தார்.
ஏனென்றால் சாவான பாவத்தின் கனம் இவ்வளவெ[illegible] அறிந்தி
ருக்கிறதினாலே, அதை விலக்குவதற்குச் சாக்கிரதையாயிருப்போம்.
அதிலே விழுந்தாலு[illegible] சீக்கிரமாய் அதைத் தள்ள வருந்துவோம்.
ஆனால் அற்பக் கு[illegible]த்தின் க[illegible]தை நாம் நன்றாய் [illegible]யாததினாலே,
அதை விலக்குவதற்கு அசமந்[illegible]மாய் இருக்கிறது வழக்கம். இது அற்
பப் பொல்லாப்பென்றெண்ணி இ[illegible]து அடிக்கடி கட்டிக்கொள்ள கட்டி
க்கொள்ள இதில் பழக்கமுண்ட[illegible]அப்புறம் இதைத் தள்ளுவதற்குப்
பெலனில்லாமல் போகும். அப்படியே ஒரு குற்றம் பிறக்கும்போ[illegible]
மகா சொற்பமாயிருந்தாலும், வர வர வளர்ந்து நம்முடைய அரட்டை
த்தனத்தினாலேயும் நாம் அதுக்கு அடிக்கடி இடம் கொடுக்கிறதினாலே

யும் அசாத்தியமுள்ள வியாதியைப்ப[illegible]லே தீராத குற்றமாகும். அர்ச்.
கிறிசோஸ்தோமுஸ் இதற்கு அத்தாட்[illegible]யாகச்சொல்லுகிறதைக் கேள்:
காய்[illegible]சொல்லப்போகிற காரியம் சிலரு[illegible]கு அச்சரியமாகத் தோன்றும்.
அப்படித் தோன்றினாலும் சொல்லுவே[illegible]ம். அதெல்லனென்றால் [illegible]
மான பாவத்தை விலக்குவதைவிட அற்பக் குற்றங்களை விலக்குவ[illegible]ற்கு
நாம் அதிக [illegible]சரிக்கையாய் இருக்கவேணுமென்று சிலவிசை [illegible]மக்குத்
தோன்றுகிறது. ஏனென்றால் சாவானபாவத்தின் கனத்தை நாம் அறி
ந்திருக்கிறதினாலே சுபாவ[illegible]ாய் நமக்கு அதின் பேரிலே அருவருப்புண்
டாகும். ஆனால் அற்பக் குற்றங்கள் சொற்பக் காரியமென்று மனுஷர்
அசட்டமாய் எண்ணுகிறதினாலே, இதிலே அவர்கள் பழக்கம்பிடிப்பது
[illegible]லேசே. இவைகச் சொற்பப் பொல்லாப்பென்று நினைத்துத் திருத்திக்
கொள்ளாமல் இருக்கிறதினாலே, கொஞ்சநாளை[illegible]க்குள்ளே இது வளர்ந்து
முற்றிப்போகும். அப்புறம் இதைப் பி[illegible]வதற்குப் பெலனற்று
ப்போவார்களென்றார்.

இதின் நிமித்தமாகவே பசாசானது சர்வியாசிகளுக்கும் தேவ ஊ
ழியராகிய புண்ணியவாளருக்கும் அற்பச் சோதனையை [illegible]கமியமாய்
வருவிக்கும். ஏனென்றால் இந்த அற்பச் சோதனைக்கு அவர்கள் இடம்
கொ[illegible]டுக்கக் கொடுக்க அவர்களைக் கனமான பாவத்திலே விழத்தாட்டு
கிறது எளிதென்று அதற்குத்தெரியும். அர்ச். அகுஸ்தின் சொல்லுமா
ப்போலே கனத்த அலை மோதிக் கப்பலைக் கடலில் அமிழ்த்தினாலும்
சரி, கடல் தண்ணீர் கப்பலில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கசிந்தோடி
அமிழ்த்தினாலும் சரி, எந்த விதமாகிலும் கப்பல் அமிழ்ந்துவது மெய்
[illegible]என்றார். பசாசு திடீரென்று சாவான பாவத்தில் உன்னை விழத்
தாட்டி உன்னாத்துமத்துக்குள்ப் பிரவேசித்தாலும் சரி. அற்பப் பாவ
த்தில் அடிக்கடி உன்னை விழச்செய்து கடைசியிலே சாவானபாவத்து
க்கு உன்னைக் கொண்டு வந்து உன்னிருதயத்தில் நுழைந்தாலும் சரி
தானென்று பசாசு எண்ணியிருக்கின்றது. எவ்விதமாகிலும் நீ பாவத்
தில் அமிழ்ந்தினாலே போதும். அதின் [illegible]ைவேறுமென்பது
நிச்சயம். அநேக மழைத் துளிகள் [illegible]ந்தல்லோ [illegible]ய ஆறுகப் பெ
ருகிப் பெலத்த சுவர்களையும் இடித்துத் தள்ளும். கப்பலிலுள்ள கண்
ணுக்குத் தெரியாத பொத்தல் வழியாகத் தண்ணீர் கசிந்தல்லோ கப்
பலைக் கடலில் அமிழ்த்துமென்று அர்ச். பொனவெந்தூர் வசனித்தார்.
இதினாலே தான் அர்ச். அகுஸ்தின் சொல்லுமாப்போலே கப்பலிலே
தண்ணீர் கசிந்தால் இறைப்பெட்டி பிடித்து இடைவிடாமல் அந்தத் த

ண்ணீரை இறைத்து வெளியே ஊற்றிக் கப்பல் அமிழ்ந்தாதபடிக்குக் காப்பாற்றவேண்டும். அப்படியே நாமும் உருக்கமான செபத்தியானம் செய்து சரியான அத்தும சோதனைபண்ணி ஓயாமல் நமதாத்துமத்துக்குள் பாய்ந்துவரும் அணுப்போன்ற அற்பக் குற்றங்களையும் குறைகளையும் ஆத்துமத்திலிருந்து தள்ளிக் கொண்டுவர இடைவிடாமல் வருந்தவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அந்தக் குற்றம் குறைகள் பெருகி நமதாத்துமத்தைக் கனமான பாவத்தில் அமிழ்த்துவதற்கு இடமுண்டாமே. சந்நியாசிகள் கடினத்துக்குக்கணம் செய்யவேண்டிய முயற்சி இதுவே. எந்நேரமும் தங்கள் குற்றம் குறைகளைத் திருத்திக்கொள்ளுவதற்குத் தெண்டித்து உழைக்கவேண்டும். அவர்கள் கை எப்போதும் இறை பெட்டியை ஆட்டிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் கடலில் அமிழ்ந்திப் போவதற்கு எதுவான கனத்த ஆபத்தில் அகப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படியே இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவரே வேறோர் இடத்தில் சொல்லுகிறதாவது: கனமான பாவத்துக்குள்ளாகாதபடிக்கு நீ எச்சரிக்கையாய் இருக்கிறது சரியே. ஆனால் அற்பக் குற்றங்களை விலக்குவதற்கு என்னசெய்கிறாய்? அற்பக் குற்றங்களுக்கு நீ பயப்படவில்லையோ? கப்பல் கடலில் அமிழ்ந்தாதபடிக்குப் பாரமான சரக்குகளையும் சாமான்களையும் வெளியே எடுத்து எறிந்துபோட்டாலும், ஆனால் கப்பல் அடியிலே கசிகிற நீரான மணலினாலே கப்பல் அமிழ்ந்தமாட்டாதோவென்றார். அப்படியே உன்னாத்துமம் இவ்வுலகமாகிற கடலிலே அமிழ்ந்தாதபடிக்குக் கனமான பாவம் வருகிற வழியை நீ அடைத்தது சரியே; ஆகிலும் நீ கட்டிக்கொண்டு வருகிற அற்பப் பாவமாகிற மணலினால் உன்னை அமிழ்த்திப் போடுமென்று பயப்படுகிறதற்கு இடமுண்டே. இப்பிரபஞ்சமாகிற கடலில் உனக்கு விரோதமாய் எழும்பின புசல் எல்லாத்துக்கும் தப்பித்துப் பிழைத்தபின் சந்நியாசமாகிற துறை முகத்திலே வந்து அமிழ்ந்தாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிரு. புசலெல்லாம் தாங்கிக் கடலிலுள்ள மணல் மேடு கற்பாறைகளுக்குத் தப்பித்து வந்த கப்பலானது துறைமுகம் சேர்ந்து அதிலே அமிழ்ந்திப்போனால் என்ன பிரயோசனமென்ன? அப்படியே நீ மகா கனத்த சோதனைகளை எல்லாம் எதிர்த்துச் செயித்திருந்தாலும் அதன்பின் அற்பத் தந்திரத்துக்குள் அகப்பட்டுக் கெட்டால், உனக்கு வரும் இலாபம் ஒன்றுமில்லை.

௰-ம் அதிகாரம்.

அற்பக் காரியங்களைக் கனமாய் எண்ணுகிறது மிகவும் அவசரமென்று காட்டுவதற்கு வேறோர் பெலத்த முகாந்தரம் சொல்லுவது.

1 சொற்பக் காரியங்களின்பேரில் நாம் அத்தியந்த கவனங்கொண்டிருப்பதற்கு வேறோர் பெலத்த முகாந்தரமுண்டு. அதென்னவென்றால் அதுகளை நாம் அசட்டைபண்ணி நடந்தால், பாவத்தை விலக்குவதற்கும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கும் அவசரமான விசேஷ வரப்பிரசாதங்களையும் பிரதான ஞான உதவிகளையும் சர்வேசுரன் நமக்குக் கொடுக்கமாட்டாரென்பதினாலே, பெலத்த ஆபத்து நமக்கு நேரிடுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இந்தச் சத்தியத்தை நன்றாய் அறிந்துகொள்ளும்படியாய் அர்ச். சின்னப்பர் திருவசனத்தைக் கேள்: ஒருவனுக்கு எவ்வளவு பெலத்த சோதனை வந்தாலும் மனதுண்டானால், அதைச் செயிப்பதற்கு அவசரமான ஞான உதவி பொதுவாய்மட்டும் சர்வேசுரன் எல்லாருக்கும் கொடுக்கிறாரென்பது [illegible] சத்தியமாமே. இதின்பேரில் அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுகிறதாவது: சர்வேசுரன் பிரமாணிக்கமுள்ளவர்; உன் பெலத்துக்கு மேற்பட்ட சோதனை உனக்கு வரவிடமாட்டார்; உனக்குச் சோதனை வரவிட்டால், அதைச் செயித்துப் பிரயோசனப்படுவதற்கான உதவியும் செய்வார். அச்சோதனையைத் தள்ளுவதற்கான பெலனிருக்குமென்றார். இங்கே சொல்லியிருக்கிற பொது வரப்பிரசாதமுமல்லாமல் விசேஷ வரப்பிரசாதம் வேறொன்றுமுண்டு. இந்த விசேஷ வரப்பிரசாதம் நமக்கில்லாமே போனாலும் பொது வரப்பிரசாதம் மாத்திரம் இருந்தால், சோதனையைத் தள்ளிப் போடலாமென்பது மெய்தான். ஆகிலும் பொது வரப்பிரசாதம் இருந்தாலும் அத்தோடே விசேஷ வரப்பிரசாதத்தையும் சர்வேசுரன் கொடாவிட்டால் [illegible] மனுஷர் சோதனையைத் தள்ளமாட்டாமல் கெட்டுப்போவது வழக்கம். பொது உதவியைக் கொண்டு சோதனையைச் செயிக்க மனமில்லாததினாலே, அவர்கள் கெட்டுப்போகிறதே யல்லாமல் சோதனையைத் தள்ளுவதற்கு இந்தப் பொது வரப்பிரசாதம் பற்றாதென்று சொல்லவும் நினைக்கவும்படாது. இந்தப் பொது உதவி போதுமாயிருப்பதினால் மனமுண்டானால், இதைக் கொண்டு எவ்வித சோதனையையும் செயிக்கலாம். யாதொரு

வன் செயிக்காமல் அதுக்குள் பட்டால் தன் குற்றத்தினாலே கெட்டுப்போவானே யல்லாமல் வரப்பிரசாதக் குறைவினாலே கெட்டுப்போனானென்று சொல்லப்படாது. ஆகிலும் சோதனை சமயத்தில் பொது வரப்பிரசாதமு மல்லாமல் விசேஷ வரப்பிரசாதமும் அவனுக்கு வந்திருந்தால் சோதனைக்குள்ப்பட்டிருக்க மாட்டான். ஆனால் ஏராளமான இந்த விசேஷ ஒத்தாசை சர்வேசுரன் விசேஷ இரக்கத்தினாலேயுமே உதாரத்துவத்தினாலும் கொடுத்தருளுகிற வரமாகக்கொள்ள, இதை எல்லாருக்கும் கொடுக்கிறதுமில்லை, எந்த சமயத்திலும் கொடுக்கிறதுமில்லை. தமக்குப் பிரியமானவர்களுக்கும் தமது மட்டிலே தாராளமுள்ளவர்களுக்கும் மாத்திரம் கொடுப்பார். இதற்கு அத்தாட்சியாகத் தேவ சங்கீதத்தில் சர்வேசுரனைக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கிறதைக் கேள்: தேவரீர் அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் மட்டிலே அர்ச்சியசிஷ்டவராய் இருப்பீர், மாசற்றவர்கள் மட்டிலே மாசற்றவராய் இருப்பீர், தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட புண்ணியவாளர் மட்டிலே புண்ணியவாளராய் இருப்பீர், கெட்டவர்கள் மட்டிலே கெட்டவராய் இருப்பீர். இன்னம் வேறிடத்தில் சொல்லி யிருக்கிறாப்போலே நல்லவர்களுக்கு நல்லவராய் இருப்பீர், தாராளமுள்ளவர்களுக்குத் தாராளமாய் இருப்பீர். நேர்மையும் உண்மையு முள்ளவனுக்கு நேர்மைபோடும் உண்மைபோடும் நடப்பீர், கெட்டவர்களுக்குக் கெட்டவராய் இருப்பீரென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கிறதறிவோம். அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும் நமது எற்பாட்டாகமத்தில் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார். அதெப்படியென்றால் சர்வேசுரனோடு எவ்வளவு ஐக்கியமாய் ஒன்றித்து அவர் மட்டில் எவ்வளவு தாராளமா யிருப்பீர்களோ அவ்வளவாகச் சர்வேசுரனும் உங்கள் மட்டில் தாராளமுள்ளவராவார்; தினந்தோறும் அதிக அதிக வரப்பிரசாதங்களை அவரிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளுவீர்களென்றார். அர்ச். நசியான்சு கிரேகோரியாரும் அநேக வேதபாரகரும் இப்படிப் போதித்திருக்கிறார்கள்.

சர்வேசுரன் மனுஷன் மட்டில் தாராளமா யிருக்கிறது எப்படி யென்று அறியவேணுமானால், மனுஷர் மட்டிலே தாராளமா யிருக்கிறது எப்படியென்று யோசித்துப் பார். ஒருவனுக்கு நீ கொடுக்கவேண்டியதற்கு மேலே அதிகமாய்க் கொடுத்தால், அதுவே தாராளமாகும். அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதை மாத்திரம் கொடுத்தால், இது நீதியே யல்லாமல் தாராளமல்ல. அப்படியே தனக்குக் கடமையான காரியத்திலேயுமல்லாமல் கடனில்லாத காரியத்திலேயும் மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக் கடுத்த சகல விஷயத்திலேயும் சர்வேசுரனுக்குப் பிரி

யப்பட வேணுமென்று மகா சாக்கிரதையோடு நடக்கிறவர்கள் தான் சர்வேசுரன் மட்டில் தாராளஸ்தர். கடமையான காரியத்திலேயுமன்றி அற்பக் காரியத்திலேயும் ஆண்டவருக்குப் பிரியப்பட வருந்துகிறவர்களும் அவர் மட்டிலே தாராளஸ்தர்தான். இப்படிப்பட்டவர்கள் மட்டிலும் சர்வேசுரனும் மிகவும் தாராளமாய் நடப்பார். இப்பேர்ப்பட்டவர்களைத் தமக்கு மகா பிரியமான பிரதானிகளாக்குவார். இவர்கள் மேல் தமது வரங்களை ஏராளமாய்ப் பொழிந்து இவர்களுக்கு நேரிடுகிற சோதனை எல்லாத்தையும் எதிர்த்துத் தள்ளுவதற்கு வேண்டிய பொது வரப்பிரசாதமுமல்லாமல் ஏராளமான விசேஷ வரப்பிரசாதங்களையும் இவர்களுக்குக் கொடுப்பார். இதைக் கொண்டு இவர்கள் பசாசு செய்கிற எவ்வித சோதனைகளையும் செயித்து எப்போதும் செயசீலராவார்கள். ஆனால் நீ சர்வேசுரன் மட்டிலே தாராளமாய் நடவாதிருந்தால், அவர் உன் மட்டில் எப்படித் தாராளமா யிருப்பார். நீ அவருக்குக் கருமியாய் இருந்தால், அவரும் உனக்குக் கருமியாய் நடப்பாரென்று ஞாயமுண்டல்லோ? சர்வேசுரனுக்கு நான் எது செய்யவேணுமென்று என்பேரிலே கடனுண்டோ அதைத் தான் செய்வேன். பாவத்தை மாத்திரம் விலக்குவேன். பாவமில்லாத காரியத்திலே மனம்போலே நடப்பேன். இன்னின்ன காரியம் சாவான பாவமோ அற்பபாவமோவென்று நிதானித்துத் தீர்த்தாற்போலே நடந்து எப்போதும் கடமையான காரியத்தை மாத்திரம் செய்தால் போதுமென்று நடப்பாயாகில் சர்வேசுரன் மட்டில் கருமியாய் நடக்கிறாய். அவரும் உனக்குக் கருமித்தனம் பண்ணுவார். அவர் உனக்குக் கொடுப்பேனென்று வாக்குத்தத்தம் பண்ணினது எதுவோ அதை மாத்திரம் கொடுப்பார். சோதனைகளைச் செயிப்பதற்கு அவசியமான பொதுவரப்பிரசாதங்களை மாத்திரம் உனக்குத் தருவார். தம்முடைய மட்டில் தாராளமாய் நடக்கிறவர்களுக்குக் கொடுத்துவருகிற ஏராளமான விசேஷ வரப்பிரசாதத்தை உனக்குக் கொடுக்கமாட்டாரென்பதினாலே, நீ சோதனைக்குள்ப்பட்டுக் கனத்த பாவத்தில் விழுந்து கெடுவாயென்று பயப்படுகிறதற்கு மெய்யாகவே இடமுண்டு.

ஒரு பாவமானது வேறொரு பாவத்துக்குக் காரணமா யிருக்குமென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் வேதபாரகரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் ஒரு பாவம் செய்தவுடனே அதுக்கு ஆக்கினையாகச் சர்வேசுரன் தமது விசேஷ வரப்பிரசாதங்களைக் கொடாமல் எடுத்துக்கொள்ளுகிறதினாலே, மனுஷன் எளிதாய் மறு பாவத்தில் விழுவான்.

அப்படியே அற்பப் பாவத்தையாகிலும் அற்பக்குற்றத்தையென்கிலும் கட்டிக்கொள்ளுகிறவர்களும் அற்பக் காரியத்தைச் சட்டைபண்ணாமல் அசமந்தமாய் நடக்கிறவர்களும் மேற்சொன்ன விசேஷ வரப்பிரசாதத்தை இழந்துபோய் நிர்ப்பாக்கியராய்ச் சோதனைக்குள்பட்டுக் கெட்டுப் போவார்களென்று மேற்சொன்ன வேதபாரகர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள்ளே சிலர் அற்பக் காரியத்தை அசட்டைபண்ணுகிறவன் சன்னஞ் சன்னமாய்க் கெட்டுப்போவான் என்கிற மேற் சொன்ன தேவ வாக்கியத்தின் பேரில் வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: அற்பக் காரியத்தின் பேரில் அசட்டைத்தனமா யிருக்கிறவர்கள் அதினாலே சர்வேசுரனுடைய விசேஷ வரப்பிரசாதங்களை இழந்து போவார்கள். இந்த விசேஷ வரப்பிரசாதமில்லாமல் போகவே கனமான காரியத்திலே தப்பிப்போவார்களென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நீ வெதுவெதுப்பா யிருக்கிறதினாலே, உன்னை வாந்திபண்ணுவதற்குத் துவக்குவேனென்று காட்சியாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிற வாக்கியத்துக்கு அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் இந்த அர்த்தமே சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதாவது வெதுவெதுப்புள்ளவனை இன்னம் சர்வேசுரன் முழுதும் தள்ளிப்போடவில்லை. தள்ளுகிறதற்குத் துவக்குகிறார். புண்ணியத்திலே அவனுக்கிருக்கிற அசமந்தத்தையும் அற்பக் குற்றங்களை அவன் மனது பொருந்திக் கட்டிக்கொள்ளுகிறதையும் சர்வேசுரன் கண்டு அவன் பேரில் வெறுப்பாகி விசேஷ வரப்பிரசாதங்களை அவனுக்குக் கொடாமல் எடுத்துக்கொள்ளுவார். இதுவே அவனுடைய கேட்டுக்குத் துவக்கம். இந்த விசேஷ வரப்பிரசாதத்தை இழந்துகொள்ளவே யாதொரு கனமான குற்றத்தில் இடறி விழுவான். விழுந்த மாத்திரத்திலே சர்வேசுரன் அவனை முழுதும் வாந்திபண்ணி அப்பாலே துப்பிப்போடுவார்.

புண்ணியத்தில் நமக்குள்ள அசமந்தத்தினாலேயும் புத்திக் குறைச்சலினாலேயும் சர்வேசுரனுடைய விசேஷ வரப்பிரசாதத்தை இழந்து போவோமென்று பயப்படுகிறதற்கு எவ்வளவோ நியாயமுண்டென்று யோசிக்கக்கடவோம். எத்தனையோ விசை நமக்குப் பலத்த சோதனை வருகின்றது! அந்தச் சோதனைக்குள்படுகிறதற்கு எத்தனையோ அபத்து நேரிடுகின்றது! சோதனை வரும் சமயத்தில் அதின்பேரிலே சந்தோஷப்பட்டு அதைத் தள்ளுகிறதற்குத் தாமதமா யிருந்தோமோ இல்லையோ வென்று எத்தனையோ விசை நமக்குச் சந்தேகம் உண்டாகின்றது. சோதனைக்குள்பட்டோமோ அதினாலே சாவான பாவத்தைக் கட்டிக்

கொண்டோமோ இல்லையோ வென்று எத்தனைவிசை சஞ்சலப்படுகிறோம்! அற்பக்காரியத்திலும் புண்ணிய சுறுசுறுப்புள்ளவர்களாய் நடந்து சர்வேசுரனுடைய விசேஷ ஒத்தாசையைப் பெற்றுக்கொண்டு வருவோமானால் அந்த ஒத்தாசையைக்கொண்டு அந்தச்சோதனைகளை எல்லாம் செயித்துத் தள்ளிப்போட்டிருப்போமென்று இப்படிச் சந்தேகம் வரும் சமயத்தில் நிச்சயித்துக் கொள்ளலாம். அற்பக்காரியத்திலும் பத்தி சுறுசுறுப்பு நம்மிடத்தில் இல்லாவிட்டால், சோதனைக்குள்படுகிறதற்கான அபத்தில் இருக்கிறதுமல்லாமல் மெய்யாகவே அதற்கு உள்பட்டோமென்று நினைக்கிறதற்கும் இடமுண்டு.

சோதனையைச் செயிப்பதற்கு இதுவே உத்தம வழியாமென்று அர்ச். கிறிசொஸ்தோமுஸ் சொல்லி யிருக்கிறார். என்னென்றால் நமது பிராணசத்துருவாகிய பசாசு நமக்குப் பண்ணுகிற இடைவிடாத சண்டையைக் குறித்து அவர்சொல்லுகிற தாவது: நாசப்பசையுள்ள சத்துரு நமக் குண்டென்று உனக்குத் தெரியுமே. அந்தச் சத்துருவோடே சண்டை ஓய்ந்து சமாதானப்படுகிறது கூடாத காரியம். ஆகையால் நாம் தோல்வைப்பட்டுக் கெடாதபடிக்கு இடைவிடாமல் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேணுமென்றார். ஆனால் அதுக்குத் தோல்வைப்படாமல் இருக்கிறதுமல்லாமல் எப்போதும் அதைச் செயிப்பதற்கு நாம் செய்யவேண்டியதென்ன? செய்யவேண்டியது இன்னதென்று மேற்சொன்ன அர்ச்சியசிஷ்டவர் தாமே சொல்லுகிறதாவது: நாம் அற்பக்குற்றமுமில்லாத பரிசுத்தருமாய் மாசற்றவர்களுமாய் நடந்து சர்வேசுரனுடைய விசேஷ வரப்பிரசாதத்தை நமது பேரில் வருவித்துக்கொள்ளுவதே பசாசை எப்போதும் செயிப்பதற்கு நல்ல உபாயமென்றார். இப்படி நடந்தால் மாத்திரம் பசாசின்பேரிலே எப்போதும் செயம் கொள்ளுவோமே யல்லாமல் வேறே வழியில்லை. அர்ச். பசிலியாரும் இந்தச் சத்தியத்தைப் போதித்துச் சொல்லுகிற தாவது: தேவ ஒத்தாசையை அடைய விரும்புகிறவர்கள் தங்கள் கடமையைக் கூடினமட்டும் உத்தமமாய்ச் செய்துகொண்டு வரவேண்டும். இப்படி நடந்தால், தேவ வரப்பிரசாதம் அவர்களை விட்டு ஒருகாலும் நீங்காது. ஆகையால் நமது மனச்சாட்சிக்கு விரோதமான குற்றம் அற்பமாகிலும், ஒரு வகையிலும் கட்டிக் கொள்ளாத படிக்குப் படாத பிரயாசமெல்லாம் படவேணுமென்றார். இதின் நிமித்தமாக நமது ஞானமுயற்சிகளையும் நாம் செய்கிற சகல காரியங்களையும் அவைகளைத் தொடங்கும் பிரயாணிக்கத்தோடும் செய்துமுடித்து நம்முடைய மனச்சாட்சி அறிய அதி

லே எள்ளளவாகிலும் அசட்டைத்தனமும் குறையும் வைக்காமல் நடந்துக்கொள்ளக் கடவோம். இப்படி நடந்தால், நமது ஈடேற்றத்துக்கு அவசரமான விசேஷ வரப்பிரசாதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுவோமென்று மேற்சொன்ன வாக்கியத்தினாலே அர்ச். பசிலியார் தெளிவாய்க் காண்பித்திருக்கிறார். ஆகையால் அற்பகாரியங்களைக் கனமாய் எண்ணிச் சரியாய் அநுசரிப்பது எவ்வளவு அவசரமென்று இதினாலே அறிந்துகொள்ளலாம். சொற்பக் காரியங்களினாலே இவ்வளவு நன்மையும் இவ்வளவு பொல்லாப்பும் வரச்செய்தே இதுகளை அற்பக்காரியமென்று சொல்லப்படாது. இதினாலே தான் சர்வேசுரனுக்குப் பயப்படுகிறவன் ஒன்றையும் அசட்டை பண்ணமாட்டானென்று இஸ்பிரீத்து சாந்து திருவுளம் பற்றினார். ஏனென்றால் மகா சொற்பக் குற்றத்தை முதலாய்க் கட்டிக்கொள்ளுகிறவர்கள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்ப் பாவக்குழியில் விழுவார்களென்றும் அற்பக் குற்றங்களைக் கட்டிக்கொண்டு சர்வேசுரன் மட்டிலே தாராளமில்லாமல் போகிறவர்களுக்குச் சர்வேசுரனும் தாராளமற்றுப் போவாரென்றும் இவன் நினைத்து திகைப்பு பயந்து நடப்பான்.

நாம் இவ்விடத்தில் சொன்னதெல்லாம் முழுதும் அவசரமுள்ள காரியமாகக்கொள்ள இதின்பேரில் ஒரு பொதுவான சத்தியத்தைக் [illegible] எற்பயித்தலாம். அதேதென்னவென்றால் அற்பக்காரியங்களை நாம் கனமாய் எண்ணி அதுகளைச் சரிவர அநுசரிக்கும்வரைக்கும் நமக்கு ஒரு குறையுமில்லை, தேவ ஆசிர்வாதமும் நமது பேரில் நிரந்தரம் நிலைக்கொள்ளும். ஆனால் அற்பக்காரியங்களை நாம் அசட்டையாய் எண்ணி நடந்தோமானால், பெலத்த ஆபத்துக்குள்ளாவோமென்றும் சத்தியமாகவே கேட்டுப்போவதற்கு இதுவே துவக்கமென்றும் சத்தியமாய் நிச்சயித்துக்கொள்ளக் கடவோம். இந்தச் சத்தியத்தை இயேசுநாதசுவாமி தானே வெளிப்படுத்தி காண்பித்திருக்கிறார். ஏனென்றால் அற்பக்காரியத்திலே பிரமாணிக்கமாய் இருக்கிறவன் பெரியகாரியத்திலும் பிரமாணிக்கமாயிருப்பான். அற்பக்காரியத்திலே கெட்டவனாய் இருக்கிறவன் பெரிய காரியத்திலும் கெட்டவனாவானென்று இயேசுநாதர் தாமே திருவுளம் பற்றின வாக்கியமாமே. ஆகையால் யாராகிலும் புண்ணியத்திலே வர்த்தித்துவருகிறார்களோ இல்லையோவென்று அறியவேணுமானால், அற்பக்காரியங்களைச் சரிவர அநுசரித்துவருகிறார்களோ அதிலே அசட்டைத்தனமாயிருக்கிறார்களோவென்று சோதித்துப் பார்க்கவேண்டும். அதுகளை அசட்டைபண்ணி வருகிறார்களென்றும் அப்படி

அசட்டைபண்ணினாலும் அவர்களுடைய மனச்சாட்சி அவர்களைக் கண்டிக்கிறதில்லையென்று கண்டால், அவர்கள் பிரலாபத்துக் குரிய ஆபத்துக்குள்ளாப்பட்டிருக்கிறபடியினாலே, தங்களாலான கவலை விசாரத்தோடு உடனேக்குடனே தங்கள் நடக்கையைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும். அர்ச். பசிலியார் சொல்லுமாப்போலே, பசாசானது யாதோர் சந்நியாசி சந்நியாசத்தை விட்டுப் போகும்படி செய்யக் கூடாதென்று கண்டால், அவன் புண்ணியசாங்கோபாங்கத்தை யாகிலும் அநுசரியாதபடிக்கும் அற்பக்காரியங்களை அசட்டை பண்ணும்படிக்கும் செய்து சொற்பக்காரியங்களை அசட்டைபண்ணினாலும் அது பெரியபாவமில்லை என்கிற நினைவையும் வீண் நம்பிக்கையையும் அவனிடத்தில் வருவிக்கப் பிரயாசப்படும். ஆனால் நாம் செய்யவேண்டியது என்னவென்றால் அது எவ்வளவு பிரயாசப்பட்டாலும் நாம் புண்ணியசாங்கோபாங்கத்தின் வழியை விட்டு எள்ளளவும் தவறிப்போகாமல் நடந்துகொள்ளவேண்டும். இதற்காக இடைவிடாமல் நம்முடைய பெலனெல்லாம் கூட்டிச் சாங்கோபாங்கத்தை நாடித்தேடுகிறதுமன்றி புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலே நடந்து வருகிறதற்கு அற்பக்காரியங்கள் அவசரமான வழிபாடாயிருப்பது பற்றி விசேஷமாய் அதுகளைக் கனமாய் எண்ணிச் சரிவரச்செய்துகொண்டுவர வேண்டும்.

௰௧-ம் அதிகாரம்.

நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கான காரியங்களைப் பொதுப்பட
மேலெழுந்தமாய் விசாரியாமல் ஒவ்வொரு கிரிகையையும் தனித்
தனியே கவனிக்கவேணுமென்றும் சர்வேசுரன் நமது
மனதில் தோற்றுவிக்கிற நல்ல கருத்துகளை நிறை
வேற்றுகிறது எவ்வளவு அவசரமென்றும்
சொல்லிக்காட்டுவது.

நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்திக்க அதுகளைப் பொதுவிலே மேலெழுந்தமாய் விசாரியாமல் விசேஷித்து தனித்தனியே கவனித்து நடத்துவது புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலே வர்த்திப்பதற்கு மிகவும் உதவியான வழிபாடென்று ஞானத்தில் தேர்ந்த மகாத்துமாக்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். காசியான் வெளிப்படுத்தின வர்த்தமானமாவது: மடாதிபதியாகிய மோயீசென்பவர் சந்நியாசிகளுக்கு ஒரு நாள் ஞான

ப்போதகம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது நீங்கள் இத்தனை வேலை செய்து இத்தனை ஒருசந்தி உபவாசம் பிடித்து வருகிறீர்களே; இராத்திரியில் விழித்து வெகுசெபத்தியானமும் தபசும் செய்கிறீர்களே; இதெல்லாம் என்னத்துக்காகச் செய்கிறீர்களென்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் மோக்ஷ இராச்சியத்தை அடைகிறதற்காகச் செய்கிறோமென்று சொன்னார்கள். அப்போது அவர் இது கடைசியிலே அடையவேண்டிய பாக்கியமல்லோ? இந்தப் பாக்கியத்தை அடைவதற்காக நீங்கள் இப்போது கண்ணுண்டாயிருந்து இப்போதே நாடித்தேடவேண்டியது என்னவென்று கேட்கிறோமென்றார். வெகு நெல்லடித்து நன்றாய்ச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்க வேணுமென்று தான் குடியானவன் தேடுவான். இனிமேல் நெல்லடிக்க வேணுமானால், இப்போதே நிலத்தை உழுது விதைத்துக் களைபறிக்கவேணுமல்லோ? ஆஸ்தி சம்பன்னனாய்ப் போகவேணுமென்று தான் வியாபாரி தேடித் திரிவான். அந்த ஆஸ்திக்காரனாவதற்காக எந்த வியாபாரம் செய்யவேணும், எங்கே சரக்குப் பிடிக்கவேணுமென்று யோசித்து அந்த வியாபாரத்தைச் செய்வதற்குத் தன்னால் இயன்ற பிரயாசமெல்லாம் படுவான். அப்படியே புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைத் தேடுகிற சந்நியாசிகளுக்குள்ளே ஒருத்தனாகிலும் என்னாத்துமத்தை ஈடேற்றப் பிரயாசப்படுகிறேன், நல்ல சந்நியாசியாக ஆயிக்கிறேன், புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைய வருந்துகிறேனென்று பொதுவிலே சொல்லுகிறது பற்றாது. நான் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு விக்கினமாயிருக்கிற துர்க்குணம் ஆசாபாசம் இன்னதென்றும் அதற்காக எனக்கு அவசரமான புண்ணியம் இன்னதென்றும் விசேஷித்து நுணுக்கமாய் ஆராய்ந்து பார்த்து அப்போதைக்கப்போது கண்ணுண்டாயிருந்து அந்தத் துர்க்குணத்தை [illegible] தள்ளவும் இந்தப் புண்ணியத்தை அநுசரிக்கவும் சமயம் பார்த்து இடைவிடாமல் உழைக்கவேண்டும். இப்படி இடைவிடாத கவனமுற்றிருந்து இந்தச் சமயத்திலே அந்தத் துர்க்குணத்தைச் செயித்து இன்னொரு சமயத்திலே இந்தப் புண்ணியத்தைச் செய்து எப்போதும் அடிமேல் அடிவைத்துப் புண்ணியத்தில் வர்த்திக்க வர்த்திக்கக் கடைசியாய் நாம் அபேட்சிக்கிற சாங்கோபாங்கத்தில் எளிதாய் வந்து சேருவோம். பூர்விக காலத்திலே வனாந்திரத்தில் இருந்த சந்நியாசிகளில் ஒருவர் துவக்கத்தில் மகா பத்தி சுறுசுறுப்பாயிருந்தாலும் பின்பு [illegible] முயற்சிகளில் தளர்ந்து பத்தி சுறுசுறுப்பற்றவரானார். அதின்பின் முன்னைப்போலே புண்ணியத்தில்

வர்த்திக்கவேணுமென்று அவர் ஆசைப்பட்டாலும் அதுக்கான வழியெல்லாம் அடைபட்டுப் போனதென்றும் புண்ணிய வழியிலே நடக்கிறதற்குத் தம்மிடத்தில் துணிவும் தைரியமுமில்லாமல் மலைப்புண்டாயிருக்கிறதென்றும் கண்டு விருத்தாப்பியரான ஓர் வனவாசியிடத்தில் போய்ப் புத்திக் கேட்டார். அதற்கு அந்த மகாத்துமா அவருடைய மலைப்பைத் தீர்த்துத் தைரியப் படுத்துவதற்காக அவருக்குச் சொல்லிக்காட்டின உவமையாவது: குடியானவனொருவன் சிங்கமாய்க் களை மண்டிக் கிடந்த நிலத்தில் களை எடுப்பதற்காகத் தன் மகனைப் போகச் சொன்னான். அப்படியே மகன் போய் ஏகமாய்க் களை மண்டியிருக்கிறதைக் கண்டு இதெல்லாம் எடுத்து முடியுமாவென்று மலைத்துப் போய் ஒரு களையும் எடாமல் முதல் நாளும் இரண்டாம் நாளும் சும்மா படுத்துத் தூங்கினான். தகப்பன் அதைக்கண்டு அவனைக் கடிந்துகொண்டு சொன்னதாவது: எல்லாக் களையும் ஒரு தடவையிலே பிடுங்கிப் போடவேணுமென்றாற்போலே கொல்லையை முழுதும் பார்க்கப்படாது. ஒரு ஆள் ஒரு நாளிலே எவ்வளவு தூரம் களை எடுக்கக்கூடுமோ அதை மாத்திரம் பார்த்துக் குறித்துக்கொண்டு வேறே களை இல்லாததுபோலே வேலை செய்யவேண்டும். அப்போது மலைப்பு தீ[illegible]தென்றான். இந்தப் புத்திப்பிரகாரம் மகன் நடந்ததினாலே செஞ்ச நாளைக்குள்ளே அந்தக் கொல்லை முழுதும் களை எடுத்து முடிந்து போனதென்றார். அப்படியே நாமும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கம் எவ்வளவு மேலான காரியமென்று பொதுவிலே நினைத்து மலைத்து நிற்காமல் தினந்தோறும் நமது ஆத்துமத்தில் முளைக்கிற துர்க்குணம் ஆசாபாசமாகிற களையை ஒன்றுக்குப் பிறகு ஒன்றாய்ப் பிடுங்கி நாள்தோறும் அந்தந்தப் புண்ணிய முயற்சிகளை ஒன்றொன்றாய்ச் செய்துகொண்டுவரவே கடைசியிலே புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் வந்து சேருவோம்.

ஆனால் சர்வேசுரன் நம்முடைய மனதில் தோற்றுவிக்கிற கருத்துக்களையும் ஆசைகளையும் நாம் நிறைவேற்றாமல் போனால், அதுவே தேவ வரப்பிரசாதங்களை மேன்மேலும் அடைவதற்கும் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கும் பெலத்த விக்கினமாகும். சர்வேசுரன் நமக்குக் கொடுக்கிற நல்ல விசாரங்கள் அவர் நமக்குச் செய்கிற உபகாரமாகக் கொள்ள அந்த விசாரத்தை நாம் அநுசரியாமல் விட்டுவிட்டால், அவர் வேறே உபகாரங்களை நமக்குக் கொடாமல் கையை இறுக்கிக்கொள்ளுவதற்கு அது காரணமாகும். சட்டம் எழுதுகிற பள்ளிப்பிள்ளை மு

தலியில் எழுதிப்போட்ட சட்டத்தைப் பார்த்து அக்ஷர சுத்தியாய் எழுதும் வரைக்கும் உபாத்தியாயர் வேறே சட்டம் எழுதிப்போடமாட்டார். அப்படியே சர்வேசுரன் நமக்குக் கொடுக்கிற வரப்பிரசாதங்களையும் நற்கருத்துக்களையும் நாம் நன்றாய் அநுசரித்து முடிக்கும் வரைக்கும் அவர் வேறே வரப்பிரசாதங்களைக் கொடாமல் நிறுத்தி வைப்பார். செபத்தியான நேரத்திலே அவர் நமது மனதில் உதிப்பிக்கிற ஞான எண்ணங்களின்படி நடப்பதற்கு எவ்வளவு உழைத்து வருந்துவோமோ அவ்வளவாக ஞானவரங்களை நமக்குத் திரளாய்ச் சொரிந்தருளுவார். சர்வேசுரன் கொடுக்கிற ஞான வெளிச்சத்தின்படி நடக்கிறவனுக்கு அவர் மென்மேலும் அதிக வெளிச்சத்தைக் [illegible]ளப் பண்ணுவார். முன் கொடுத்த ஞானப் பிரகாசத்தின்படி நடவாமல் போகிறவன் வேறே ஞான வெளிச்சத்தை அடைவதற்கு அபாத்திரவானாய் இருக்கிறானென்று அவிலாவென்னும் மகாத்துமா வசனித்தார். இப்படிப்பட்டவன் சர்வேசுரனிடத்தில் யாதொரு வரப்பிரசாதத்தைக் கேட்டால், சர்வேசுரன் அவனை நோக்கி நம்முடைய சித்தம் இன்னதென்று அந்த சமய[illegible]னதிலே நாம் தோற்றுவித்திருக்க நீ அதை அநுசரிக்கவில்லையே. இப்போது நம்முடைய சித்தம் என்னவென்று நீ மன்றாடுவானேனென்று கேட்பார். சர்வேசுரன் கொடுக்கிற நல்வி[illegible]களை அநுசரித்து முடிக்காமல் நீ வேறே வரப்பிரசாதங்களை அவசரத்தில் கேட்கிறதென்ன? உன்னிடத்தில் இருக்கிற அந்தக் குற்றத்தையும் இந்தக் குறையையும் திருத்திக்கொள்ளுகிறது எவ்வளவு அவசரமாய் இருக்கின்றது. நீ அந்தந்த துர்க்குணத்தை அடக்கவேணுமென்று அநேகவிசை சர்வேசுரன் உனக்கு நல்ல நினைவும் நல்ல விசாரமும் கொடுத்திருக்கிறாரே. அதுகளை இன்னம் திருத்திக்கொள்ளாத நீ செபத்தியான நேரத்திலே சுவாமீ! எனக்கு அந்த வரப்பிரசாதம் இந்த வரப்பிரசாதம் அவசரமாய் இருக்கின்றது; அதைத் தாருமென்று கேட்பதற்கு வெட்கப்படாமல் போகிறதென்ன? ஒரு குற்றம் எவ்வளவு சொற்பமாய் இருந்தாலும், அதை மனது பொருந்திக் கட்டிக்கொள்ளுகிறவர்கள் கண்ணை உயர்த்தி வாய் திறந்து சர்வேசுரனிடத்தில் யாதொரு உதவியைத் துணிந்து கேட்கிறது எப்படியென்று நாம் கண்டுபிடிக்கக் கூடாது. அவருடைய ஞான வரங்களை நாம் பெற்றுக்கொள்ள வேணுமானால், அவர் ஏவுகிற நல்ல விசாரங்களைக் கிரிகையினாலே செய்து முடிக்கவேண்டும்.

அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் எல்லாரும் ஒருவாய்ப்படச் சொல்லுகிறது

பேர்லே, ஏற்கனவே பெற்றுக்கொண்ட உபகாரங்களைக் கொண்டு பிரயோசனப்படுகிறவர்கள் வேறே உபகாரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதற்குத் தகுந்தவர்கள். முன் அடைந்த நன்மைகளைக் கொண்டு ஞானலாபப்படாதவர்கள் பின்னொரு நன்மையையும் அடைவதற்கு அபாத்திரவான்களாவார்கள். நெருப்பிலே போட்டாலும் கரையாத மன்னாவென்னும் போசனமானது சூரியன் கதிர் எள்ளளவேனும் பட்ட மாத்திரத்தில் கரைந்துருகிப்போகும். இதற்கு முகாந்தரம் இன்னதென்று சலோமோனென்பவர் ஞானாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிறதாவது : ஆண்டவரே! உம்முடைய ஆசீர்வாதமென்னும் போசனத்தை அடைவதற்குப் பொழுது புறப்படுமுன்னே எழுந்திருக்க வேணுமென்று சகலரும் அறிந்துகொள்ளக் கடவார்களென்றார். சர்வேசுரன் இரக்கத்தினாலே ஆகாசத்திலிருந்து சொரியச் செய்த மன்னா வென்னும் போசனத்தை பொறுக்கிக்கொள்ளுகிறதற்காகப் பொழுது புறப்படும் முன்னே எழுந்திருந்து போகாதவர்களுக்கு ஆக்கினையாக உதயமான உடனே அது கரைந்துபோய் அவர்கள் அந்த நாள் முழுதும் சாப்பாடில்லாமல் பட்டினியாய்க் கிடக்கவேணுமென்று சர்வேசுரன் சித்தமானார். சுவிசேஷத்தில் இயேசுநாதசுவாமி இந்தச் சத்தியத்தைத் தானே ஆச்சரியமான விதமாய்ப் போதித்திருக்கிறார். இதை ஒரு உவமையினாலே அவர் தாமே வெளிப்படுத்தச் சித்தமானார். அதென்னவென்றால் ஒருவன் ஒரு இராச்சியபாரத்தைக் கைக்கொள்ளுவதற்காக வெகுதூரதேசத்துக்குப்போகும் தருணத்தில் ஊழியர்களைக் கூப்பிட்டு அவர்கள் கையில் பணத்தைப் பகிர்ந்து கொடுத்துத் தான் திரும்பி[illegible] வரைக்கும் அதைக் கொண்டு வியாபாரம் செய்யச் சொல்லி விட்டுப் போய்த் திரும்பி வந்தபின் கணக்குக் கேட்டு ஒவ்வொருவன் எத்தனை பொன் இலாபம் சம்பாதித்தானோ அத்தனை பட்டணத்துக்கு அவனை மேலான காறுபாறியாக ஏற்படுத்தினான். அப்படியே பத்துப் பொன் இலாபம் அடைந்தவனைப் பத்துப் பட்டணத்துக்கும் ஐந்து பொன் இலாபம் அடைந்தவனை ஐந்து பட்டணத்துக்கும் அதிகாரியாக வைத்ததறிவோம். அவர்கள் பிரயாசப்பட்டுச் சம்பாதித்த ஒவ்வொரு பொன்னுக்கும் ஒரு பட்டணத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்ததினாலே அவர்களுடைய வேலைக்கும் உழைப்புக்கும் மேலான உதாரத்துவத்தை அந்த இராசா காண்பித்தானென்று இந்த உவமையைக் கொண்டு தெளிவாய் அறிந்துகொள்ளலாம். அப்படியே சர்வேசுரன் நமக்குக் கொடுக்கிற நல்ல விசாரங்களை ஒன்றும் வீணாய்ப் போகவிடாமல் அதுகளை எல்லாம் பி

ரமாணிக்கமாய் அநுசரித்துக் கிரிகையினாலே நிறைவேற்றுவதற்கு உழைப்போமானால், சர்வேசுரனும் தம்முடைய வரங்களை மிகவின்றி நம்பேரில் பொழிந்தருளுவார். ஆனால் இராசாவிடத்தில் வாங்கின பணத்தைப் புதைத்துவைத்து இலாபம் அடையாமல் சும்மா இருந்த ஊழியனிடத்தில் கொடுத்த பணத்தையும் பிடுங்கிக்கொண்டு அவனையும் இராசா தண்டித்தானல்லோ? அவ்வண்ணமே சர்வேசுரன் நமது மனதில் தோற்றுவிக்கிற நற்கருத்துகளை நிறைவேற்றாமல் விட்டுவிட்டால், அந்த நற்கருத்துகளையும் எடுத்துக்கொண்டு நம்மையும் தண்டிப்பாரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

அப்பெல்லென்பவன் பேரில் சொல்லியிருக்கும் வர்த்தமானமாவது: அவனுக்கு வேறே என்னென்ன அலுவல் இருந்தாலும், ஒரு நாளாகிலும் தன்னுடைய இயலாகிற சித்திரத் தொழில் செய்யாமல் விட்டதில்லை. தினந்தோறும் கொஞ்சமாகிலும் சித்திரம் எழுதாமல் இருந்ததில்லை. எந்தெந்த அலுவல் செய்துகொண்டிருக்கும்போதும் ஐயோ! நான் இன்றைக்கு இன்னம் தூரி பிடிக்கவில்லையே என்று சொல்லித் தான் செய்கிற வேலையை விட்டுச் சித்திரம் எழுதப்போவான். இதினாலே அவன் மகா பேர்போன சித்திரக்காரனானான். அப்படியே நீயும் நாள்தோறும் ஞானத் தூரி எடுத்து உன்னாத்துமத்திலே ஒரு இழுப்பாகிலும் இழுக்காமல் விடப்படாது. அதாவது: புண்ணியத்திலே கொஞ்சமாகிலும் வர்த்தியாமல் ஒருநாளாகிலும் கடந்துபோக விடப்படாது. இப்படி நடந்தால், உத்தம சந்நியாசியாவாய். தினந்தோறும் ஒரு ஒறுத்தல் முயற்சியாகிலும் செய். நீ கட்டிக்கொள்ளுகிற குற்றங்களில் ஒரு குற்றத்தையாகிலும் நாள்தோறும் திருத்திக்கொண்டுவா. இப்படி நடந்தால், நீ தினந்தோறும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலே வர்த்திக்கிறதாகக் கண்டுகொள்ளுவாய். நீ மத்தியானம் ஆத்தும சோதனை செய்யும்போது புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு அன்றைக்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை, ஒரு ஒறுத்தல் முயற்சியும் அநுசரிக்கவில்லை, அன்றைக்குக் கிடைத்த அநேக சமயத்தில் ஒரு தாழ்ச்சி முயற்சியும் செய்யவில்லை என்று கண்டால், அந்தப் பாதி நாள் வீணாய்ப் போனதேயென்று எண்ணிக்கொண்டு மறுபாதியும் அப்படி ஒரு புண்ணிய முயற்சியும் செய்யாமல் வீணாய்ப் போகாதபடிக்குப் பிரயாசப்படு. இப்படி நடந்தால், கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்ப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலே வெகுவாய் வர்த்தித்துப் போவாயென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

௰௨-ம் அதிகாரம்.

ஒரு குற்றத்தையும் மனது பொருந்திக் கட்டிக்கொள்ளாமல் இருக்கிறதும் ஒருகாலும் தளராமல் புண்ணியவழியில் நடக்கிறதும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு அவசரமென்றுசொல்லுவது.

நாம் இடைவிடாமல் நாடித் தேடவேண்டிய புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு ஒரு குற்றத்தையும் மனது பொருந்திக் கட்டிக்கொள்ளாதிருப்பது மிகவும் அவசரமாமே. இது தெளிவாகும் பொருட்டு இரண்டுவகை அற்பப்பாவமுண்டென்று அறியக்கடவாய். மனிதருடைய பலவீனத்தினாலேயும் அறியாமையினாலேயும் கவனக் குறைச்சலினாலேயும் மனம் முழுதும் பொருந்தாமல் கட்டிக்கொள்ளுகிறது ஒருவகை அற்பப் பாவமாம். இது மனம் பொருந்தாதிருந்தாலும் அற்பச் சட்டைத்தனத்தினாலே உண்டாகிற பாவமாகும். சர்வேசுரனுக்கு மிகவும் பயந்து நடக்கிற புண்ணியாத்துமாக்கள் முதலாய் இந்த வகை அற்பப் பாவத்தில் விழுகிறதுண்டு. சர்வேசுரன் மட்டில் வெகு நேர்மையாய் நடந்துவருகிற மகாத்துமாக்கள் முதலாய் அறியாமல் இந்த அற்பப் பாவத்தில் விழுவார்கள். ஆகிலும் இதின் நிமித்தம் மனம் கலங்காமல் தங்களைத் தாழ்த்திக்கொண்டு எழுந்திருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட குற்றத்தில் அவர்கள் விழும்போதெல்லாம் தங்களைத் தாழ்த்திச் சர்வேசுரனிடத்தில் பொறுத்தல் கேட்பதினாலே, சர்வேசுரன் அவர்கள் பேரில் வைத்த கிருபாகடாட்சத்தைக் குறையாமல் மேன்மேலும் அவர்களுக்கு ஞான வரங்களை அளித்து மேன்மேலும் அவர்களை ஸ்திரப்படுத்துவார். ஆனால் தேவ ஊழியத்திலே சுறுசுறுப்பில்லாதவர்களும் அசாக்கிரதைக்காரரும் மனது பொருந்திக் கட்டிக்கொள்ளுகிற அற்பப் பாவம் இரண்டாம் வகைப் பாவமாம். இந்த வகை அற்பப் பாவந்தான் சர்வேசுரனுடைய வரப்பிரசாதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுவதற்குப் பெலத்த விக்கினமாகும். செபத்தியானஞ் செய்யும்போது ஞான வெளிச்சமும் ஆறுதலுமில்லாமல் நமதிருதயம் காய்ந்துலர்ந்து போவதற்கும் சர்வேசுரன் முன்னமே கொடுத்துவந்த வரங்களை எடுத்துக்கொள்ளுவதற்கும் மனம் பொருந்திக் கட்டிக்கொள்ளுகிற இந்த இரண்டாம் வகை அற்பப் பாவமே காரணமாயிருக்கும். ஆகையால் சர்வேசுரன் எ

ப்போதும் நமது ஞானவரங்களை நமக்கு அளிக்கவும் நாம் சாங்கோபாங்கத்திலே வர்த்திக்கவும் மெய்யான மனதுண்டானால், ஒரு குற்றத்திலும் மனது பொருந்தி விழாதபடிக்கு இடைவிடாமல் கவனமுற்றிருக்கவேண்டும். அறியாமையினாலும் அசட்டைத்தனத்தினாலும் எத்தனையோ குற்றங்களைச் செய்துகொண்டு வருகிறோம்! அது போதாதோ? மனது பொருந்திக் கட்டிக்கொள்ளுகிற அதிக பெரிய குற்றத்தையும் கூடவா செய்யவேண்டுமோ? செபத்தியானத்திலே எத்தனையோ பராக்கு நன்றாலே வருகின்றது! அது போதாதா? அத்தோடு கூட மனது பொருந்தியும் பராக்காயிருக்கவேணுமோ? [illegible] மனம் பொருந்தாமல் பலவீனத்தினாலே தினந்தோறும் ஒழுங்குகளை அநுசரிக்கிறதிலே, எத்தனையோ பிசகு பண்ணிக்கொண்டு வருகிறோம்! அத்தோடு கூட மனம் பொருந்தி ஒழுங்கை மீறுகிற குற்றத்தையும் செய்யவேணுமா?

கொஞ்ச நாளிலே புண்ணியத்தில் மிகவும் வர்த்தித்தவர்களாக அர்ச். பிலிப்பார் வேறொரு நல்ல உபாயம் சொல்லிக் காட்டியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால் புண்ணியவழியிலே சற்றாகிலும் நில்லாமல் எப்போதும் நடக்கிறது சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு மிகவும் உத்தம உபாயமாம். சிலருண்டு: அவர்கள் சிறிதுகாலம் பத்தி சுறுசுறுப்பிலே வெடுவெடென்று விரைவாய் நடந்து அப்புறம் திடீரென்று நடவாமல் நின்றுபோவார்கள். இவர்களைப்போலே நடவாதே. துவக்கின புண்ணிய வழியிலே இடைவிடாமல் நடந்துகொண்டேயிரு. புண்ணிய வழியிலே நின்றால் களைப்பும், எப்போதும் நடந்தால் பெலனுமுண்டாகும். இந்தச் சத்தியத்தை மறவாதே. சரீர வேலைக்கும் ஆத்தும வேலைக்கும் வெகு வித்தியாசமுண்டு. இடைவிடாத வேலை செய்தால், சரீரம் பலவீனப்பட்டு அயர்ந்துபோகும். ஆத்துமம் எவ்வளவு வேலை செய்யுமோ அவ்வளவு பெலன்கொள்ளும். வில் சுருக்கி யேற்ற ஒடியும், புத்தி [illegible]க் கெடுமென்று இலத்தீனில் பழமொழி சொல்லுவார்கள்.

பாவம் செய்தபின் அதுக்கு மெய்யான தபசு பண்ணுகிறதைப் பார்க்கப் பாவம் செய்யாமல் இருப்பது எளிதென்று அர்ச். அம்புரோசியார் வசனித்தார். செபத்தியானம் முதலிய பத்திக்கடுத்த முயற்சியில் கொண்ட வேகமான சுறுசுறுப்பை விடாமல் நடப்பது எளிதான காரியம். ஆனால் அந்தப் பத்தி சுறுசுறுப்பைக் கொஞ்சநாள் விட்டால், அதைத் திரும்பி அடைவது வருத்தமாயிருக்கும். கொல்லன் இரும்புப் பாளத்தை உலையில் வைத்து நெருப்புப் பறக்கக் காய்ச்சினபின்

அதை வெளியே எடுத்துச் சூடு ஆறிப்போக விடாமல் அடித்து நீட்டுவான். சூடு முழுதும் ஆறிப்போகிறதற்கு முன்னே திரும்பி உலையில் வைப்பான். ஏனென்றால் சூடு முழுதும் ஆறிப்போக விட்டால், திரும்பி சூடு ஏறுகிறதற்கு வெகு நேரம் செல்லும். நாமும் இப்படி நடக்கவேண்டும். நம்மிடத்திலிருக்கிற பத்தி சுறுசுறுப்பாகிற சூடு ஒருநாளும் ஆறிப்போக விடப்படாது. நம்முடைய இருதயத்தை ஆறி இறுகிப்போக விட்டால், அதிலே பத்தி சுறுசுறுப்பாகிற சூட்டைத் திரும்பி ஏற்றி அதை இளக்குகிறது மகா வருத்தமாயிருக்கும். இதின் நிமித்தமாக எவனாகிலும் புண்ணியத்தில் எவ்வளவு தான் வர்த்தித்திருந்தாலும், புண்ணிய முயற்சியிலே தளர்ந்து கொஞ்சம் அதைக் கைவிட்டால், வெகு காலமாய்ச் சம்பாதித்த தெல்லாம் கொஞ்ச நாளிலே போக்கடிப்பார்களென்று அநுபவ சித்தியினாலே அறிந்திருக்கிறோம். இப்படிக் கொஞ்சம் கைவிட்டபின் முன்னிருந்த புண்ணிய சுறுசுறுப்பைத் திரும்பி அடையப் பிரயாசப்பட்டாலும், அதுக்குப் பெலத்த விக்கினங்கள் உண்டாகிப் புண்ணியத்தில் முன்னிருந்த சுறுசுறுப்பை முழுதும் அடைகிறது மகா அருமையாயிருக்கும். ஆனால் சாங்கோபாங்கத்திலே நில்லாமல் நடந்து பத்தியாகிற நெருப்பை அவியவிடாமல் ஞான முயற்சிகளில் நிலைபெற்று நடக்கிறவர்கள் முன் அடைந்த புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை இழந்துபோகாமல் எளிதாய்க் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிறதுமல்லாமல் கொஞ்ச நாளைக்குள்ளே வெகுவாய் வர்த்திப்பார்கள். புண்ணிய சுறுசுறுப்பற்றவர்கள்போலே அவர்கள் வீண் காலம் போக்குகிறதுமில்லை, கட்டினதையிடித்துத் தள்ளுகிறதுமில்லை. பத்திக் குறைவுள்ளவர்கள் கொஞ்சக் காலம் வெடுவெடென்று நடக்கிறதும் கொஞ்சக் காலம் நின்றுபோகிறதும் வைக்கிறதும் வைத்ததைத் தள்ளுகிறதும் கட்டுகிறதும் கட்டினதை இடிக்கிறதுமல்லாமல் ஒருகாலும் துவக்கின புண்ணிய அலுவலைக் குறையின்றிச் செய்து முடிக்கிறதில்லை. புண்ணிய சுறுசுறுப்புள்ளவர்களோவென்றால் கட்டினதை ஒருகாலும் இடிக்காமலிருக்கிறதுமன்றி இடைவிடாமல் மேன்மேலும் கட்டிக்கொண்டு வருவார்கள். இப்படியே இவர்கள் வேலை செய்யச் செய்ய அதிக அதிக பெலனுண்டாகி மேன்மேலும் கனத்த வேலை செய்வது எளிதாவதினாலே நாள்தோறும் புண்ணியத்தில் அதிகமாய் வர்த்தித்துக்கொண்டு வருவார்கள். இவ்விருவகைப் பேர்களையும் குறித்து ஞானியானவர் வசனித்ததைக் கேள்: அசமந்தமாய் வேலை செய்கிற கையானது தரித்திரத்தை உண்டாக்கு

ம். ஆனால் பராக்கிரமசாலியின் கை பெருந் திரவியத்தைச் சம்பாதிக்கும். வேலை செய்கிறவர்களுடைய ஆத்துமம் புஷ்டிக்குமென்றார்.

ஒரு [illegible] காத்துமாவானவர் புண்ணிய சுறுசுறுப்பற்றவர்களையும் புண்ணிய சுறுசுறுப்புள்ளவர்களையும் குறித்துச் சொல்லியிருக்கிறதாவது: நாங்கள் [illegible] பிரவேசித்து வெகு நாளாயிற்று. புண்ணிய வழியிலே நடந்து போதும். இப்போது இளைப்பாற வேணுமென்றாற்போலே சுகிர்த நெறியில் விருத்தி அடைவதற்கு உழைக்காமல் இருக்கிறவர்கள் இராசா அரமனையிலுள்ள விருத்தாப்பியரான ஊழியருக்கு ஒப்பாயிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய கிழப் பிராயத்தின் நிமித்தம் இவர்களுக்கு வேலையில்லை. [illegible] ளிக்கைக்கு ஊழியரென்றிருக்கிறதேயல்லாமல் வேறல்ல. இவர்கள் சோற்றுக்குக் கேடும் பூமிக்குப் பாரமுமாய் இருக்கிறதேயல்லாமல், இராசாவைக்கொண்டு பிரயோசனப்படுகிறவர்களல்ல. இவர்கள் இராசாவின் கிட்ட அண்டவுங் கூடாது. ஆனால் பத்தி சுறுசுறுப்புள்ள சந்நியாசிகளோவென்றால் புத்தி சாமார்த்தியமுள்ள உத்தியோகஸ்தருக்கு ஒப்பாயிருப்பார்கள். இவர்கள் இடைவிடாமல் இராசாவோடிருந்து இராசாவுக்குப் பிரியப்படுகிறதற்காக எந்நேரமும் உழைத்து வருந்துவார்கள். தங்களுடைய இடைவிடாத முயற்சியினாலே இராசாவுக்கு உகந்தவர்களாகித் திரண்ட ஆஸ்தியும் வரிசையும் அவனிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளுவார்களென்றார்.

௰௩-ம் அதிகாரம்.

புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு இன்னமும் உதவியான மூன்று காரியங்களின் பேரில்.

புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலே தேர்ந்தவர்களுடைய நடக்கையை எப்போதும் ஆராய்ந்துபார்த்து அவர்களைக் கண்டு பாவிக்கிறது சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு மிகவும் உதவியாயிருக்குமென்று அர்ச். பசிலியாரும் வேறநேக அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் திருவுளம் பற்றினார்கள். அர்ச். பெரிய அந்தோனியாரும் இந்தப் புத்தியைப் போதித்து ஒரு உவமையினாலே விவரித்துக் காட்டியிருக்கிறார். அதெப்படியென்றால் தேனியானது பூக்களிலே மொய்த்து ஒவ்வொரு பூவிலு

முள்ள தித்திப்பான இரசத்தை உறிஞ்சி இழுத்துவைத்துத் தேனாக்கும். அப்படியே சந்நியாசிகள் மற்றவர்களுடைய நடக்கையைப் பார்த்துப் பார்த்து ஒருவரிடத்திலுள்ள அடக்க ஒடுக்கத்தையும் வேறொருவரிடத்திலுள்ள மவுனத்தையும் இன்னொருவரிடத்தில் விளங்குகிற உருக்கமான பத்தியையும் மற்றொருவரிடத்தில் விளங்குகிற [illegible] தலையும் பின்னொருவரிடத்திலுள்ள தேவ சித்தத்தோடே [illegible] தலையும் இப்படி ஒவ்வொருவரிடத்திலும் விளங்குகிற மேலான புண்ணியங்களைத் தாமும் அநுசரிக்க வருந்தி உழைக்கவேண்டும். அர்ச். பெரிய அந்தோனியார் இப்படி நடந்துவந்தகிறபடியே, மகா பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவரானார். சந்நியாசத்திலுள்ள மேலான நன்மைகளுக்குள்ளே நன்மாதிரிகையான [illegible] லத்த நன்மையொன்றுமில்லை. [illegible] சந்தேகமில்லை. இதினாலே தான் வனாந்தரத்தில் தனியே தபசு பண்ணுகிறதைவிட மடத்திலே அநேக சந்நியாசிகள் கூடி வசிக்கிறது நல்லதென்று அர்ச். எரோனிமுஸ் திருவுளம் பற்றினார். ஏனென்றால் கூடி வசிப்பதினாலே ஒருவரிடத்தில் தாழ்ச்சியையும் வேறொருவரிடத்தில் பொறுமையையும் கற்றுக்கொள்ளலாம். ஒருவர் மவுனம் காக்கிறதும் வேறொருவர் சாதுருமையுள்ளவனாகிறதும் அப்படியன்று தங்கள் நடக்கையினாலே உனக்குக் கற்றுக் கொடுப்பார்களென்றார். எப்படிப்பட்ட அரசாட்சி நல்லதென்று லாசேதேமோனிய இராசாவாகிய காரில செனபவரிடத்தில் ஒரு நாள் கேட்டதற்கு அவர் சொன்ன மாறுத்தரமாவது: சண்டை சச்சரவில்லாமல் சனங்கள் ஒருவரைவிட ஒருவர் புண்ணியவான்களாகிறதற்குப் போட்டி போட்டாற்போலே நடக்கிற அரசாட்சியே நல்ல அரசாட்சியென்றார். நாம் பிரவேசித்திருக்கிற சந்நியாச சபை இப்படிப்பட்ட பாக்கியமான அரசாட்சி தானே.

உலக அரசாட்சியோவென்றால் சந்நியாசத்துக்கு முழுதும் விபரீதமாய் இருக்கும். அதிலே ஒவ்வொருவரும் ஆஸ்தி சம்பாதிக்கவும் உத்தியோகம் வாங்கவும் மகிமை பெறவும் தேடுகிறதேயல்லாமல் புண்ணியம் செய்வதற்கு அற்பமாகிலும் வருந்துகிறவன் ஒருவனையும் காணோம். சந்நியாசத்திலேயோவென்றால் தன் சுயமனதை அடக்குகிறதும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கான வழிபாடுகளைத் தேடிச் செய்கிறதும் வேலையேயல்லாமல் வேறே வேலையில்லை. இதிலே சச்சரவுமில்லை, சத்தமுமில்லை, [illegible] ப்பாடுமில்லை, எல்லாரும் சமாதானமாய்ப் பிறசிநேகமாய்ச் சீவித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இதிலே ஒருவரைவிட ஒருவர் கீழ்ப்படிதலே உத்தமமாய் அநு

சரிக்கும் ஒருவரைவிட ஒருவர் தாழ்ச்சியுள்ளவராகவும் ஒருவரைவிட ஒருவர் புண்ணியத்தில் வர்த்திக்கவும் வேணுமென்கிற பரிசுத்த போட்டியே யல்லாமல் வேறே போட்டி கிடையாது. சந்நியாசத்திலே புண்ணியத்தை யல்லாமல் வேறொன்றையும் மதிக்கிறதில்லை. இதிலே சாஸ்திரிகளிடத்திலும் பிரசங்கிகளிடத்திலுமுள்ள சாஸ்திரத்தையும் சொல்த்திறமையும் பற்றி அவர்களைக் கனமாய் மதியாமல் அவர்களிடத்தில் தாழ்ச்சியும் ஒறுத்தலும் இருந்தால், அதை மாத்திரம் கனமாய் எண்ணுவார்கள். சந்நியாசத்திலே புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு ஒவ்வொருவரும் உழைத்து நன்மாதிரிகையினாலே ஒருவரொருவர் தர்ம வழியில் நட[illegible]விடாமல் பிரயாசப்படுகிறார்கள். இவ்வளவு பாக்கியமுள்ள அந்தஸ்துக்கு நம்மைச் சர்வேசுரன் அழைத்தது பெலத்த உபகாரமென்று சொல்லவேணுமல்லோ? புண்ணியத்தில் உத்தமராவதற்கு நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற இந்த நல்ல சமயத்தைச் சும்மா விட்டுவிடவேண்டாம். நம்முடைய சகோதரர் நமக்குக் காண்பிக்கிற நன்மாதிரிகையை நாமும் கண்டு பாவிக்க வருந்துகிறதுமன்றி நமது புண்ணிய நடக்கையினாலே நாமும் அவர்களுக்கு நன்மாதிரிகை காட்டப் பிரயாசப்படக்கடவோம்.

மற்றவர்களுக்கு நன்மாதிரிகைகாட்ட வருந்துகிறது நாம் புண்ணியத்திலே வர்த்திப்பதற்கான இரண்டாம் உதவியாகும். இது எத்தனை அவசரமும் பிரயோசனமுமென்று அறியவேணுமானால், இதின் பேரில் இயேசுநாதர் சுவிசேஷத்தில் திருவுளம் பற்றினதைக் கேள்: உங்களின் பிரகாசமானது மனிதருக்கு முன்பாகப் பிரகாசிக்கக்கடவது. மனிதர் உங்கள் தர்மக் கிரிகைகளைக் கண்டு மோக்ஷத்தில் இருக்கிற உங்களின் பிதாவை ஸ்துதிக்கக் கடவார்களென்றார். மாதிரிகைக்குள்ள பெலன் இவ்வளவென்று நமக்கு நன்றாய்த் தெரியுமே. உலகத்திலுள்ள சகல பிரசங்கங்களையும் புத்தி போதகங்களையும்விட ஒரு நல்ல சந்நியாசி காட்டுகிற நன்மாதிரிகையானது மடத்துக்கு அதிக பிரயோசனமாயிருக்கும். கேட்கிறதைவிடப் பார்க்கிறதே மனுஷர் மனதில் அதிகமாய்ப் பதியும். மற்றொருவர் நடக்கிற நடக்கையைப் பார்க்கவே அவர் நடக்கிறதுபோலே நாமும் நடக்கலாமென்று எளிதாய் மனந்தேறி அப்படி நடப்பதற்குத் துணிவுண்டாகும். எசெக்கியேலென்னும் தீர்க்கதரிசி காட்சியில் கண்ட பட்சிகள் இறெக்கைகளை ஒன்றோடொன்று அடித்துக்கொள்ளுகிற சத்தத்தைக் கேட்டேனென்றார். இப்படி இறெக்கைகளை அடித்துக்கொள்ளுகிற சத்தம் நன்மாதிரிகைக்கு அடையாள

மாகும். நீ காண்பிக்கிற நன்மாதிரிகையாகிற புண்ணிய சத்தம் சகோதரருடைய இருதயத்திலே சத்திக்கும். இந்தச் சத்தமானது அவர்களிடத்தில் மனோ ஏகாக்கிரதையையும் பத்தியையும் எழுப்பிச் சாங்கோபாங்கத்தின் பேரில் உருக்கமான ஆசையை மூட்டிவிக்கும்.

அர்ச். பெர்நர்துஸ் என்பவர் நாம் சந்நியாசத்தில் உள்பட்ட நவக்கத்திலே பத்தி சுறுசுறுப்பும் தேவ[illegible]நிறைந்த சில சந்நியாசிகளைப் பார்த்த பார்வையானது தமதிருதயத்தில் மிகுந்த ஞானச் சந்தோஷத்தையும் மதுரத்தையும் உண்டாக்கிச் சர்வேசுரன் பேரில் நேசப்பற்றுதலை மூட்டிவித்ததென்றும் அந்தச் சந்நியாசிகளை விட்டு அவர் அப்பாலே போய் இருக்கும்போதாகிலும் அவர்கள் செத்த பிறகென்கிலும் அவர்களை நினைத்த நினைவானது தம்முடைய கண்ணிலிருந்து திரளான பத்திக் கண்ணீரைச் சொரியச் செய்ததென்றும் எழுதி வைத்திருக்கிறார். யோசியாசென்பவரை நினைக்கிற நினைவானது செந்[illegible]க்காரன் சேர்க்கிற நற் கந்தம்போலே பரிமளிக்கிறதென்று வேதாகமத்திலே சொல்லியிருக்கின்றது. மேற்கண்டபடி அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொன்ன உத்தம சந்நியாசிகளுடைய நன்மாதிரிகையும் அப்படிச் சுகந்த பரிமளம்போலே அவருக்கு விளைந்ததல்லோ? நாமும் நமது சகிர்த புண்ணியங்களினாலே மற்றவர்களுக்கு இப்படிச் சுகந்தவாசனை வீசவேணும். இதனாலல்லோ நாம் இயேசுநாதருடைய நறுகந்த வாசனையாய் இருக்கிறோமென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் மெய்யாகவே நாம் நறுகந்தப் பெட்டிபோலே இருக்கவேணும். அந்தப் பெட்டியில் இருக்கும் வாசனை பரவி அதைத் தொட்டவர்களைச் சந்தோஷிப்பித்துப் பெலப்படுத்துகிறது போலே நம்முடைய புண்ணிய நடக்கையைப் பார்க்கிறவர்கள் சந்தோஷித்துப் புண்ணியத்தில் உறுதி கொள்ளவேணும். விசேஷமாய் நமது சகோதரருக்கு ஒருசமயத்திலும் நாம் துர்மாதிரிகையாயிராதபடிக்கு மகா கவனமாய் நடக்கவேணும். புண்ணியசாலியான ஒரு சந்நியாசியினாலே மடத்துக்கு முழுதும் வெகு பிரயோசனமுண்டாகும். இப்படிப்பட்டவர் ஒருவரிருந்தால், அவர் எல்லாருக்கும் சகிர்த மாதிரிகை காட்டி, எல்லாரையும் புண்ணியவழியிலே இழுத்துக்கொள்ளுவார். ஆனால் ஒரு கெட்ட சந்நியாசியினாலே மடத்தார்க்கு நேரிடும் பொல்லாப்புக்குக் கணக்கில்லை. இப்படிப்பட்டவர் ஒருவரிருந்தால், அவர் மடத்தை முழுதும் கெடுத்து மடத்தார் எல்லாரையும் எளிதாய்ப் பொல்லாப்புக்குள்ளப்படுத்துவார். ஏனென்றால் நம்மிடத்திலுள்ள ஆசா

பாசம் நிமித்தமாக நாம் தின்மைக்கு எப்போதும் சாய்புள்ளவர்களாய் இருக்கிறதினாலே, நன்மாதிரிகையைக் கண்டாலும் அந்த முறை நன்மை செய்யாமல் போவது வழக்கம். ஆனால் துர்மாதிரிகையை ஒரேவிசை கண்டாலும், உடனே மனம் மயங்கித் தின்மைக்குள்ளாவோமென்பது தப்பாது.

இஸ்ராயேல [illegible] சத்துருக்களோடு சண்டை துவக்கும் தருணத்தில் சர்வேசுரன் படைத்தலைவர்களைக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பண்ணுவித்த விளம்பரமாவது: பயப்பட்டு மன அச்சமுள்ளவன் யாராகிலும் உண்டானால், அவனாலே மற்றப் படைவீரருக்குப் [illegible]முண்டாகாதபடிக்கு அவன் புறப்பட்டு வீட்டுக்குப் போகக் கடவனென்று அறிக்கை யிட்டார். இப்படியே பத்தி வெதுவெதுப்பும் அசமந்தமுமுள்ள சந்நியாசியினாலே சந்நியாசத்துக்கு வெகு ஆபத்து [illegible]ரும். இவனுடைய அசாக்கிரதையும் பத்திக் குறைவும் மற்றவர்களி[illegible]த்தில் பிடித்துப் புண்ணியசாங்கோபாங்கத்துக்கடு[illegible]கல முயற்சிகளிலேயும் அவர்களிடத்தில் பயத்தைமூட்டி அவர்களைப் பலவீனராக்கும். இதினாலே தான் மடத்தில் பிரவேசிக்கிறவர்கள் ஒன்றில் தங்கள் பரிசுத்த சுகிர்த ஒழுக்கத்தினாலே வெகுபேருக்குப் பிரயோசனமாயிருப்பார்கள். இல்லாவிட்டால் அவர்களுடைய ஒழுங்கற்ற நடக்கையினாலே வெகுபேருக்குப் பொல்லாப்பா யிருப்பார்களென்று எவுசேபியார் வசனித்தார்.

இதுவரையில் நாம் சொன்னதுந் தவிரப் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு இன்னம் ஒரு மூன்றும் உபாயமு முண்டு. அதென்னவென்றால் தினந்தோறும் நம்மோடு கூட வசிக்கிற சகோதரருக்கு நன்மாதிரிகை காட்டுகிறதுமன்றி நம்முடைய துர்மாதிரிகையினாலே நமது சபையின் கீர்த்தி அழிந்துபோகாதபடிக்குச் சமுசாரவாழ்க்கையில் இருக்கிற சகலருக்கும் நன்மாதிரிகையா யிருக்கவேண்டும். எனெனன்றால் மனிதர் ஒரு சந்நியாசியின் நடக்கையைப் பார்த்து மற்ற சந்நியாசிகள் எல்லாரும் இப்படித்தான் நடப்பார்களென்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறது வழக்கம். ஒரு சந்நியாசி கட்டிக்கொள்ளுகிற குற்றங் குறை அந்த மடத்திலுள்ளவர்கள் எல்லாரையும் பிடித்த சென்மப் பாவமென்றாற் போலேயும் மடத்துக்கெல்லாம் பொதுப் பொருளென்றாற்போலேயும் ஒருவருடைய தாறுமாறு [illegible] சபையார் எல்லாரையும் சேர்ந்த தாறுமாறென்று எளிதாய் நிதானித்துக்கொள்ளுவார்கள். ஆகையால் புறத்தியாருக்கு நன்மாதிரிகை காட்டுவதற்கு ஒவ்வொருவர் பேரி

ம் விசேஷ கடமையுண்டாயிருக்கின்றது. இப்படி நடந்தால், நமது சபையின்பேரில் மற்றவர்களுக்குண்டான மேலான எண்ணம் குறையாமல் வளர்ந்துவரு[illegible]கையால் மனிதரெல்லாரும் கண்திறந்து நமது நடக்கையைப் பார்க்[illegible]றதாகவும் அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே நாம் இவ்வுலகத்து[illegible] சம்மனசுகளுக்கும் மனுஷருக்கும் பார்வைக்குரியாரானோமென்றும் எண்ணி நடந்துவரக் கடவோம். ஒருவருடைய குற்றம் சபையிலுள்ள எல்லாருக்கும் பொதுக் குற்றமென்று மனிதர் எண்ணுகிறது தப்பிதந்தான். ஆகிலும் ஒவ்வொருவராய்ச் சேர்ந்த[illegible]லே சபைமுழுதும் உண்டாகிறது. ஆகையால் ஒவ்வொருவரு[illegible]க்கிற நல்நடக்கை அல்லது ஆகாத நடக்கையே சபையின் நல்நடக்கைக்கும் ஆகாத நடக்கைக்கும் காரணமாயிருக்கும். இதினாலே ஒவ்வொருவரும் யாதொரு குற்றங் குறை சபைக்குள் பிரவேசியாதபடிக்கும் படைவீரர்போலே உறுதியாய்க் காக்கக் கடவார்கள். நெருங்கின படை அணிபோலே இருக்கிற சபை தங்கள் தப்பிதத்தினாலே கலைந்து உலைந்துபோகாதபடிக்கு ஒவ்வொருவரும் எச்சரிக்கையா யிருக்கவேண்டும். ஒவ்வொருவ[illegible]ட்டிக்கொள்ளுகிற குற்றம் குறையினாலே சபையிலுள்ள கட்டுப்பாடு அழிந்து தாறுமாறு உண்டாகாதபடிக்குக் கவலையோடே நடக்கவேண்டும். வேதமுறைமைக்காகத் தைரியமாய்ப் பாடுபட்டுச் சாகும்பொருட்டு மக்கபேயருடைய தாயானவள் தன் க[illegible]க்குட்டிப் பிள்ளைக்குச் சொன்ன வார்த்தைகளை நம்முடைய தாயாகிற சந்நியாச சபை நமக்கும் சொல்லுகிறதாக ரூபிகரித்துக் கொள்ளக் கடவோம். அதாவது: என்மகனே உன்னை ஒன்பது மாதம் என் வயிற்றில் சுமந்து மூன்று வருஷம் உனக்குப் பால் ஊட்டி வளர்த்து இதுவரையில் உன்னைக் காப்பாற்றின என்பேரில் இரக்கமா யிருவென்றாள். இப்படியே சந்நியாச சபையும் உன்னைநோக்கி என் மகனே நீயும் நானும் கெட்டுப்போவதற்கான வழியில் நடவாதே. உன்னையும் புறத்தியாரையும் காப்பாற்றி இரட்சிப்பதற்காக நான் உனக்குக் கொடுத்த ஆயுதத்தைக் கொண்டு நானே உன்னையும் என்னையும் வெட்டாதே. நீ அதிக [illegible] யறிந்தவனும் அதிக தாழ்ச்சியுள்ளவனும் அதிக புண்ணியவானுமா யிருப்பதற்கல்லோ உன்னைச் சபையில் சேர்த்து உனக்கு வெகு உபகாரங்களைச் செய்தேன். இப்படி யிருக்க நீ நன்றிகெட்டவனும் ஆங்காரியும் [illegible]ளவனுமாகிறது அக்கிரமமல்லோவென்று உன் தாயாகிற சந்நியாச சபை உனக்குச் சொல்லுகிற[illegible]க ரூபிகரித்துக்கொள்.

௰௩ம் அதிகாரம்.

சபையில் பிரவேசித்த முதல் நாளில் எப்படி [illegible]ந்தோமோ அப்படி நமது சீவியகாலம் முழுதும் [illegible]கவேணு மென்று சொல்லுகிறது.

பழைய சந்நியாசியொருவர் மடாதிபதியான ஆத்தோ[illegible] என்பவரை நோக்கி நான் எப்படி நடக்கவேணுமென்று கேட்டார். அ[illegible]ரு இவர் நீர் உலகத்தை விட்டுச் சந்நியாசத்தில் உள்பட்ட அன்றைக்கு எப்படி நடந்தீரென்று பார்த்து அந்தப் பிரகாரமே எப்போதும் நடந்து வாருமென்றார். ஆகையால் நீ எப்போதும் நல்ல சந்நியாசியாயிருந்து புண்ணியத்திலே மிகவும் வர்த்திப்பதற்கான வழிபாடு [illegible]னதென்று அறியவேணுமானால் கேள்: நீ உலக[illegible]வெறுத்துச் சந்நியாசத்திலே பிரவேசித்த அன்றைக்கு எப்ப[illegible] நடந்தாயென்று யோசித்து எப்போதும் அப்படி நடந்துவா[illegible] நீ அப்போது இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளையும் உற்றார் உறமுறையா[illegible]ரையும் சிநேகிதரையும் ஆஸ்தியையும் இன்பசுகத்தையும் சௌக்கிய[illegible]தையும் எவ்வளவு வேகமான பத்தியோடேயும் தைரியத்தோடேயும் வெறுத்துத் தள்ளிவிட்டாயென்று பார். அப்போது நீ இவ்வுலோக நன்மைகளைப் பிறக்கணித்துத் தாய் தகப்பன் உறமுறையாரை மறந்து இன்பசுகங்களை வெறுத்துச் சுகபோகங்களை அருவருத்துத் தள்ளிவந்ததுபோலே எப்போதும் நடந்துவா. இப்படி நடந்தால், நீ நல்லசந்நியாசியா யிருப்பாயென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சந்நியாசத்தில் உன்னைச்சேர்த்துக்கொள்ளவேணுமென்று அப்போது எவ்வளவு தாழ்ச்சியோடும் ஆவலோடும் கெஞ்சி மன்றாடினாய். நீ சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்த அன்றைக்கு உனக்கு மோக்ஷம் திறந்ததுபோலே தோன்றினதே. அப்போது நீ மிகுந்த நன்றியறிதலைக் காண்பித்து அந்தஉபகாரத்துக்காகச் சர்வேசுர[illegible]மட்டிலும் சபையார் மட்டிலும் உன்பேரில் சுமந்த கடன் மெத்த உண்டென்று எண்ணினாயே. அப்போது உ[illegible]த்தில் இருந்த தாழ்ச்சியும் சந்தோஷமும் எப்போதும் உன்ன[illegible] இருக்கத்தக்கது. சந்நியாசத்தில் உள்பட்ட அன்றைக்கு [illegible] கடனெல்லாம் இன்றைக்கு எப்போதும் இருக்கிறதென்று எண்ணி அப்போது நடந்ததுபோல் எப்போதும் நடந்து வந்தால், புண்ணியத்திலே நீ மிகவும்வர்த்திக்க

த்தப்பாது. கடை[illegible]யாய் நீ சந்நியாசத்தில் பிர[illegible]சித்த துவக்கத்திலே உன்னிடத்தில் [illegible]ன பத்தியும் அடக்க ஒடுக்கமும் எவ்வளவென்று யோசித்துப்பார்[illegible] அப்போது உன்னிடத்திலே எவ்வளவு கீழ்ப்படிதலும் தாழ்ச்சியும் [illegible]ங்குகளை அநுசரிக்கிறதிலே எத்தனை பிரமாணிக்கமும் எத்தனை [illegible]த்தி[illegible]ப்பும் அமைதலும் உண்டாயிருந்ததென்று கவனித்துப் பார். நீ எப்போதும் அப்படி நடந்து வந்தால், புண்ணியத்திலும் சாங்கோபாங்கத்திலும் இடை[illegible]டாமல் வளர்ந்து மேன்மே[illegible] விருத்தி அடை[illegible]யென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு இப்போது சொன்னபிரகாரம் நடப்பது உத்தமமான காரியமென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் எல்லோரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பின்னாலே அதை எடுத்துக்காட்டுவோம். ஆனால் அதற்கு முன் இதின் அர்த்தத்தை நன்றாய்த் தெளிவிப்பது அவசரமாமே. நீ சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்த அன்றைக்கு நடந்தது போலே எப்போதும் ந[illegible]வேணுமென்று நாம் சொல்லுமளவில் அன்றைக்கு உ[illegible]ன்னிடத்தில் இரு[illegible]ண்ணியத்தைப் பார்க்க இன்றைக்கு அதிக புண்ணியவானா யிருக்கப் ப[illegible]தென்று நாம் சொல்லுகிறது மில்லை. நவ சந்நியாசிகளிடத்திலுள்ள [illegible]ண்ணியம் பழைய சந்நியாசிகளிடத்தில் இருந்தால் போதுமென்று எண்ணுகிறதுமில்லை. இது நம்முடைய கருத்தல்ல. ஏனென்றால் சந்நியாசமானது புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைப் படிப்பிக்கும் பள்ளிக்கூடமா யிருக்கின்றது. இந்தப் பள்ளிக்கூடமாகிய சந்நியாசத்திலே வெகு நாள் இருந்தவர்கள் கொஞ்ச நாள் இருந்தவர்களைப் பார்க்க அதிக புண்ணியவான்களும் உத்தமருமா யிருக்கவேண்டும். சாஸ்திரம் கலைக்கியானங்களைக் கற்கிற பாடசாலையில் பத்து வருஷமாய்ப் படித்தவன் கொஞ்ச நாள் துவக்கிப் படிக்கிறவனை விடச் சமர்த்தனா யிருப்பானல்லோ? அப்படியே புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு வெகு நாளாய்த் தெண்டித்து வருகிற சந்நியாசி கொஞ்ச நாளைக்குமுந்திச் சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்தவர்களைவிடச் சாங்கோபாங்கத்தில் விருத்தி அடைந்திருக்கவேண்டுமென்பதற்[illegible] சந்தேகமில்லை. அதிலும் யாதாமொருவன் துவக்கத்[illegible]லே வெகு கருத்தாய்ப் [illegible]து அதின்பின் அந்தக்கருத்து [illegible]குறைந்[illegible]போனால், அவனைப் பார்த்து நீ படிப்பாளியாகவேணுமானால் துவக்[illegible]த்திலே கருத்தோடு படித்தது போலே இப்போது படிக்[illegible]ணுமென்று சொல்லுவோமல்லோ? அப்படியே நீ சந்நியாசத்திலே [illegible]ல்வைத்த அன்றைக்குப் புண்ணியவழியிலே நடக்கிறதற்கு உனக்கு எவ்வளவு சுறுசுறுப்பும் ஆவலு

ம் இருந்ததோ அவ்வளவு சுறுசுறுப்போடும் ஆவலோடும் எப்போதும்
நடக்கவேணுமென்று சொல்லுகிறோம். அப்போது சர்வேசுரனுக்கு ஊ
ழியம்செய்ய எவ்வளவு ஆவலோடும் உறுதியோடும் துவக்கினாய்! ஒரு
விக்கினமும் உனக்குத் தென்படவில்லையே, ஒன்றும் உனக்கு வருத்
தமாகத் தோன்றவில்லையே. அந்த ஆவலோடும் வீரியத்தோடும் எப்
போதும் புண்ணிய வழியிலே நடக்கவேண்டும். இப்படி நடந்தால், சா
ங்கோபாங்கத்திலே வெகுவாய் வர்த்தித்துப் போவாய். அர்ச்சியசிஷ்
டர்கள் போதித்த பிரகாரம் இதுவே நாம் முன் சொன்னதுக்கு அர்த்த
மாகும்.

அர்ச். அத்தனாசியார் சொல்லுமாப்போலே சந்நியாசிகள் அர்ச்.
பெரிய அந்தோனியாரை நோக்கி நாங்கள் புண்ணியத்தில் வளருவதற்
கான புத்திமதிகளைப் போதிக்கவேணுமென்று கேட்டுக்கொண்டபோ
து அவர் சொன்னதாவது: சந்நியாசத்தில் பிரவேசிக்கும்போது உங்க
ளிடத்தில் உண்டாயிருந்த பத்தி சுறுசுறுப்பை கொஞ்சமாகிலும் கு
றையவிடாமல், இப்போதுதான் நீங்கள் துவக்குகிறதுபோலே எப்போ
தும் அதிக அதிக பத்தி சுறுசுறுப்போடே நடந்து வரவேண்டும். இ
துவே நாம் உங்கள் எல்லாருக்கும் முந்த முந்தச் சொல்லுகிற புத்தி
யென்றார். இந்தப் புத்தியை அநேக சமயங்களில் சொல்லி அவர்களுக்
குப் போதித்து வந்ததுமன்றி பட்சமுள்ள தகப்பனானவன் சாகும்
தருணத்தில் பிள்ளைகளுக்குக் கடைசி வார்த்தை சொல்லுகிறதுபோ
லே மேற்சொன்ன புத்தியைத் தம்முடைய சந்நியாசிகளுக்குக் கடைசி
வார்த்தையாகவும் மரண சாதனமாகவும் சொல்லிவிட்டு மரித்தார். அ
தெப்படியென்றால் என் பிரியமான பிள்ளைகளே வேதாகமத்தில் சொ
ல்லியிருக்குமாப்போலே என்முன்னோர்கள்வழியில் கொஞ்சத்துக்குள்
பிரவேசிக்கப் போகிறேன். ஏனென்றால் கர்த்தர் என்னைத்தம்மிடத்தி
ல் அழைக்கும் காலம் கிட்டியிருக்கின்றது. என் சென்மத் தேசமாகி
ய மோட்சத்தைப் பார்க்கவேணுமென்று என்னிடத்தில் ஆசைப்பற்றி
எரிகின்றது. ஆனால் இவ்வுலகத்தை விட்டுப் புறப்படுகிறதற்கு முன்
உங்களுக்கு ஒரு புத்தி சொல்லுகிறேன். அதென்னவென்றால் இத்தனை
காலமாய் நீங்கள் உழைத்த உழைப்புக்கு வரும் பிரயோசனங்களெ
ல்லாம் இழந்துபோகாதபடிக்கு இன்றைக்குத்தான் நீங்கள் சந்நியாசத்
தில் உள்ப்பட்டீர்களென்று எண்ணித் துவக்கத்திலே உங்களிடத்தில்
இருந்த உருக்கமான பத்தியை நாளுக்குநாள் மேன்மேலும் அதிகரி
த்துக் கொள்ளுங்களென்றார். புண்ணியத்திலே வர்த்திப்பதற்கு உன

க்கு அற்பமாகிலும் ஆசை இருந்தால், இந்தப் புத்தியை இடைவிடாம
ல் உன் கண் முன்பாக வைத்துக்கொண்டு தினந்தோறும் புதிதாய்த்
துவக்குகிறதுப்போலே நடந்து சந்நியாசத்தைத் துவக்கின அன்றைக்கு
உன்னிடத்தில் இருந்த ஆவலுள்ள பத்தியைக் குறையவிடாமல் வளர்
ப்பிக்கவேண்டும். அப்போது நீ நல்ல சந்நியாசியாகிறது எளிதாயி
ருக்கும்.

நாம் முன்னமே சொல்லிக் காட்டினதுபோலே அர்ச். அகுஸ்தீன்
வேறொரு புத்தி சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால் முன்
நடந்ததெல்லாத்தையும் மறந்துபோய்த் தினந்தோறும் இன்றைக்குத்தா
ன் புண்ணிய வழியைத் துவக்குகிறேனென்று எண்ணிக்கொள்ளென்றா
ர். ஆனால் மேற்சொன்ன அர்ச். பெரிய அந்தோனியாருடைய போதக
த்தைத் தெளிவாய்க் கண்டுபிடிக்கும் பொருட்டு அவர் தாமே சொல்
லிக் காட்டின உவமையைக் கேள். நல்ல ஊழியன் எசமானுக்குப் ப
ணிவிடை செய்வதிலே விடாத சாக்கிரதையாய் இருப்பதுபோலே நா
மும் தேவ ஊழியத்தில் இருக்கவேண்டும். நல்ல ஊழியன் எவ்வளவு
காலம் எசமானுக்குப் பணி புரிந்திருந்தாலும் சரி, அவனுக்காக எவ்வ
ளவு வருத்தப்பட்டு உழைத்திருந்தாலும் சரி, அதுக்காக இப்போது
எசமான் ஊழியத்துக் கடுத்ததில் ஒன்றும் குறை வைக்கமாட்டான். இ
துவரையில் தான் ஒரு ஊழியமும் செய்யாததுபோலேயும் இன்றைக்
கே அந்த அலுவலைத் துவக்குகிறதுபோலேயும் அவனுக்கு இடுகிற வே
லை எல்லாத்தையும் எப்போதும் செய்து முடிப்பானல்லோ? அர்ச்.
பெர்நர்துஸ் நடந்தவிதமிதுவே. மற்றவர்கள் எல்லாரும் உத்தமரென்
றும் அவர்கள் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் உத்தம அந்தஸ்தில் வந்
துசேர்ந்ததினாலே, அவர்கள் சில காரியங்களைச் செய்யாமல் விட்டுவிட
லாமென்றும் எண்ணிக்கொள்ளுவார். ஒருவர் பேரிலும் கெடுதலான
எண்ணம் கொள்ளாதிருப்பதற்கு இதுவே நல்ல உபாயமாகும். ஆனால்
அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் தாம் ஒரு நவ சந்நியாசியென்றும் புண்ணியத்
தில் தேறாதவரென்றும் எண்ணியிருந்ததினாலே, மற்றவர்களைப்போ
லே எந்தக் காரியத்தையும் விட்டுவிடுகிறது தமக்கு அடுத்ததல்லவெ
ன்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுவார். இதினாலே ஒழுங்குகளெல்லாம் வெகு கண்
டிப்பாய் அநுசரித்து வருவதுமன்றி மடத்திலுள்ள நீசப் பணிவிடை
களில் ஒன்றையாகிலும் செய்யாமல் விட்டவரில்லை. வீடு கூட்டிப் பெ
ருக்குவதற்கும் சட்டிபானை கழுவுகிறதற்கும் சிரேஷ்டர் சொன்னால் மற
ற நீச அலுவல்கள் எல்லாம் செய்து முடிப்பதற்கும் முந்தினவராயிரு

ப்பார். மற்றவர்கள் செய்கிற வேலை யாதென்று அவருக்குத் தெரியாதிருந்தால், அதினால் வரும்பலனை யிழந்துபோகாதபடிக்கு அவர்கள் செய்கிறதைவிட நீசமான அலுவலைத் தேடி நிறைவேற்றிக் கொள்ளுவார். மண்வெட்டி பிடித்துத் தோட்டத்திலே கொத்துவார்; அல்லது கோடாலி பிடித்து விறகு பிளந்து சுயம்பாகத்துக்குக் கொண்டுபோவார். தாம் புண்ணியத்திலே வர்த்திப்பதற்கு இவ்வகைப்பட்ட முயற்சிகளெல்லாம் அவசரமென்று அவர் மெய்யாகவே எண்ணியிருந்தபடியிலே, அதுகளை எல்லாம் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடே செய்துகொண்டு வருவார். சிலர் தாழ்ந்த பணிவிடைகளைச் செய்யும்போது அதை மற்றவர்களுக்கு நன்மாதிரிகையாகச் செய்கிறதே யல்லாமல் வேறொன்றுக்கும் உதவாதென்றும் தாங்களே புண்ணியத்தில் வளருகிறதற்கு அது அவசரமில்லையென்றும் நினைப்பார்கள். அர்ச். பெர்னர்துஸ் இப்படி நினைத்தவரல்ல. மற்றவர்களுக்கு நன் மாதிரிகையாகத் தாழ்ந்த வேலைகளைச் செய்வது கெடுதலென்று நாம் சொல்லுகிறதில்லை. ஆனால் அர்ச். பெர்னர்துஸ்தானே இப்படிப்பட்ட அலுவல் தமது புண்ணிய வர்த்திப்புக்கு அவசரமென்று எண்ணியிருக்கக்கொள்ள நமது ஞான வர்த்திப்புக்கும் அது அவசரமென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுகிறது உத்தமந்தானே.

மேற் சொன்னபடி அர்ச். அந்தோனியார் போதித்த புத்திமையை நன்றாய் அறிந்து கொள்ளும்பொருட்டு இன்னொரு விசேஷத்தையும் வெளிப்படுத்த வேண்டும். அதேதென்னவென்றால் துவக்கத்திலே நமக்கிருந்த புண்ணிய சுறுசுறுப்பைக் குறையவிடாமல் இருப்பதுமன்றி இடைவிடாமல் சாங்கோபாங்கத்தில் அதிகமதிகமாய் வர்த்தித்து இப்போதுதான் துவக்குகிறதுபோலே அந்தச் சுறுசுறுப்பை எப்போதும் வேகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னே தான் தேவ ஊழியத்தைத் துவக்கினேன். இதுவரையில் அநேக பாவங்களால் சர்வேசுரனை நிந்தித்தேனே யென்று நினைக்கிறவன் தான் முன் செய்த பாவங்களுக்குப் பரிகாரமாகவும் இனிமேல் மோக்ஷ சம்பாவனைக்குப் பாத்திரனாகவும் தினந்தோறும் தபசின்மேல் தபசு செய்துகொண்டு வருவானல்லோ? அப்படியே நாமும் இதுவரையில் ஒரு புண்ணியப் பேறும் சம்பாதியாமல் உள்ளதையும் அழித்துப் போக்கடித்தோமே யென்றெண்ணி இடைவிடாமல் அதிக அதிக புண்ணிய பேறுகளை மோக்ஷத்தில் சம்பாதித்து வைப்பதற்குத் தவித்து உழைக்கவேண்டும்.

அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லுமாப்போலே இந்த நற்கிரியையான புண்ணியத்தைத் துவக்குகிறவர்களுக்கும் அதில் தேர்ந்தவர்களு

க்குந்த ஒழுக்கமாமே. தாவீதரசன் எவ்வளவு உத்தமரா யிருந்தபோதிலும் இப்போது தான் நான் புண்ணியம் செய்யத் துவக்குகிறேனென்று தமக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு நாளுக்கு நாள் சாங்கோபாங்கத்திலே பெருக வருந்துவார். தேவ ஊழியத்திலே அவருக்கிருந்த அணைகடந்த ஆவலுள்ள [illegible]றுதல் நிமித்தமாக விருத்தாப்பிய காலத்திலே முதலாய் இப்போது தான் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் செய்யத் துவக்கினது போலே வேகமாய்ப் புண்ணியத்திலே மேலிட்டுக்கொண்டு வருவார். இப்படி நடக்கிறது சாங்கோபாங்கத்தில் தேறினவர்களுக்குரிய நடக்கையென்று தோன்றுகிறது! இதினாலல்லோ ஞானவான் [illegible]ன்வர் தேர முத்தயின் அப்போது துவக்குவானென்று வசனித்தார். தேவ ஊழியத்தில் முதிர்ந்து தேறின தருமவான்கள் சாங்கோபாங்கத்தில் வர வர [illegible] கொம்முடிக்குக் கிட்டி வர வரப் புதையலை வெட்டுகிறவர்கள்போலே அவர்களுடைய ஆசையும் சுறுசுறுப்பும் அதிகரிக்கும். ஏனென்றால் அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லுமாப்போலே புதையலைத் தேடுகிறவர்கள் ஆழமாய் வெட்ட வெட்ட அதிக ஆசையோடே வெட்டுவார்கள். புதையல் கிட்டத்தில் இருக்கிறதென்றும் இன்னம் கொஞ்சம் வெட்டினால் கையில் அகப்படுமென்றும் எண்ணி நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அவர்கள் பிரயாசமும் இரட்டிக்கும். இப்படியே புண்ணிய வர்த்திப்பின் பேரில் மெய்யான ஆவலுள்ள தர்மாத்துமாக்கள் சாங்கோபாங்க வழியில் வெகுதூரம் நடந்து அதுக்குக் கிட்டின மாத்திரத்தில் அதைக் கைக்கொள்ளுவதற்கு அவர்களுடைய ஆசையும் சுறுசுறுப்பும் இடைவிடாமல் பெருகிக்கொண்டே வரும். சாங்கோபாங்கமாகிற புதையலை எடுப்பதற்கு இன்னம் கொஞ்சம் மண் தான் இருக்கின்றது, இன்னம் கொஞ்சம் வெட்டு, அதைக் கண்டுபிடிப்பாய். ஆகையால் இந்தப் பாக்கியமான நாள் எவ்வளவு கிட்டி யிருக்கிறதென்று காண்கிறோ அவ்வளவு துரிதமாய் உழைத்துப் பிரயாசப்படுவென்று அர்ச். சின்னப் [illegible]திருவுளம்பற்றினார். அர்ச். கிரேகோரியார் இந்த வசனத்துக்கு வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: நாம் சம்பாவனை அடைகிற நாள் எவ்வளவு கிட்டி யிருக்குமோ அவ்வளவுக்கு நம்முடைய உழைப்பும் அதிகப்படவேணுமென்றார். மேலே இருந்து கீழே விழுகிற கல்லானது பூமிக்குக் கிட்டி வர வர க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் அதின் விசை அதிகப்படும். அப்படியே தேவ ஊழியத்தில் வெகு விசையாய் நடந்து சர்வேசுரனை நாடித் தேடின மகாத்துமாக்கள் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலே வெகுவாய்ப் பெருகித் தங்கள் கதியாகிற சர்வேசுரனிடத்தில் கிட்டிப் போகப் போக அவரிடத்தில் போய்ச்சேருகிறதற்கு

அவர்கள் சுறுசுறுப்பு இராதிருக்கும். இப்படி நடக்கிறவர்கள் விடாத தவலையோடும் முழுப்பிரியத்தோடும் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் செய்கிறவர்களென்று அர்ச். பெனாப்பர் அருளிச் செய்தார். சில சந்நியாசிகள் நவ சந்நியாசத்தில் இருக்கும்போது கொஞ்சக்காலம் புண்ணியத்திலே சுறுசுறுப்பாய் நடப்பார்கள். அதற்குப்பின் அந்த வேகம் மாறித் தணிந்து போவார்கள். இவர்கள் புண்ணிய சுறுசுறுப்பற்ற சோம்பேறிகள் தானே. ஏனென்றால் மெய்யான தேவ சிநேகத்தைக்கொண்ட தர்மவான்களிடத்திலுள்ள பற்றுதல் ஒருகாலும் மாறுகிறதில்லை. அத்தின்மையின்மேல் அவர்களிடத்திலுள்ள ஆசையாகிற நெருப்பு எப்போதும் ஒருதன்மையாய் எரிந்துகொண்டேயிருக்கும். சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் செய்கிறதற்கு அவர்கள் சலியாமல் இருக்கிறதுமன்றி எப்போதும் மேலான ஊழியங்களைச் செய்வதற்கு அவர்களிடத்தில் ஆசையும் ஆவலும் பெருகிக்கொண்டேயிருக்கும். சர்வேசுரனுக்குப் பயப்படுகிறவன் அவர் கற்பனையை அநுசரிப்பதற்குப் பறக்கிறதுபோலே வெகு துரிதமாய் நடப்பானென்று இராசநீர்க்கதரிசி வசனித்தார்.

௬௫-ம் அதிகாரம்.

எதுக்காகச் சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்தேனென்று அடிக்கடி தன்மனத்தில் தானே கேட்பது மிகவும் பிரயோசனமாய் இருக்குமென்பதின்பேரில்.

அர்ச். பெர்நார்துஸ் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் ஓர் வர்த்தமானமே புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு வேறொரு வழி [illegible] பாடாகும். அதேதென்னவென்றால் பெர்நர்தே, பெர்நர்தே, என்ன [illegible]காகச் சந்நியாசத்துக்கு வந்தாயென்கிற வசனமானது இடைவிடாமல் அவர் இருதயத்திலே சத்தித்துக்கொண்டிருந்ததுமன்றி அவர் வாயிலேயும் அநந்த முறை புறப்படும். அர்ச். அர்சேனியாரும் இந்தக் கேள்வியை தம்மிடத்தில் அடிக்கடி கேட்டுக்கொள்ளுவார். கேட்டுக்கொண்டு தமது உள்ளத்துக்குள்ளே புகுந்து தாம் செய்கிறதெல்லாத்தையும் சோதித்துப் பார்த்துத் தமக்குத் தானே சொல்லிக்கொள்ளுகிறதாவது: அர்சேனே! ஏன் உலோகத்தை வெறுத்துவிட்டாய்? உலோகத்தை வெறுத்துச் சந்நியாசத்தில் நீ பிரவேசிக்கும்போது உனக்கிருந்த

கருத்தென்ன? சர்வேசுரனுக்குப் பிரியப்படுவதற்காகப் பிரயாசப்பட்டு உழைக்கவல்லோ சந்நியாசியானாய்? மனுஷருடைய மேலான எண்ணத்தையும் பிரியத்தையும் சம்பாதிக்க வேணுமென்று அப்போது நீ சற்றாகிலும் நினைத்ததில்லையே. அப்போது உனக்கிருந்த கருத்தை நிறைவேற்ற இப்போது உழைக்கவேண்டும். மனிதர் உன் பேரிலே என்ன நினைப்பார்களென்று கவலை முதலாய் மனதில் வைக்காதே. மகிமைப் பிரியந்தானோ உலோகம். அதைத் தானே நீ வெறுத்துவிட்டாய். இப்போது அதின் பேரிலே உன் இருதயத்தில் பற்றுதல் உண்டாகவிடாதே. ஏனென்றால் நீ மனுஷருடைய மேலான எண்ணத்தையும் புகழ்ச்சியையும் நாடி உன் வினைவில் பற்றுதலும் உத்தியோகத்தை நோக்கித்திரிந்தால், உன் சரீரம் சந்நியாசத்தில் இருந்தாலும் ஒரு பிரயோசனமுமில்லை என்பார். இந்தப் பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் இந்த யோசனைகளைக் கொண்டு தங்களைப் பெலப்படுத்தித் தங்களுக்குத் தைரியத்தை வருவித்திருக்கையிலே நாமும் சந்நியாசத்திலே நமக்கு நேரிடுகிற வருத்தங்களில் இப்படி நம்மைப் பெலப்படுத்தி நமக்குத் தைரியத்தை வருவித்துக்கொள்ளவேண்டும். சிரேஷ்டர் இடுகிற கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறதற்கு உனக்கு வருத்தமும் அருவருப்பும் உண்டாயிருக்குமாகில், நீ நினைக்கவேண்டியதாவது: என்னத்துக்காகச் சந்நியாசியானேன்? என் மனதுபோலே நடக்கவா? அல்லவே, வேறொருவருடைய மனதுபோலே நடக்கிறதற்கல்லோ சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்தேன். இப்படியிருக்க என் மனதுபோலே நடக்க நான் தேடுகிறதென்னவென்று நினைத்து வருத்தமான காரியத்தைச் சிரேஷ்டர் சொற்படி செய்து முடிக்க உனக்குத் தானே தைரியத்தை வருவித்துக்கொள். தரித்திரத்தால் வரும் இக்கட்டு இடையூறுகளைச் சகிப்பது உனக்கு வருத்தமாய்த் தோன்றினால், அப்போது நீ நினைக்கவேண்டியதாவது: எனக்குச் சுகத்தையும் செல்வத்தையும் தேடி ஒரு குறையுமில்லாமல் வாழ்ந்திருக்கவா இங்கே வந்தேன்? அல்லவே. தரித்திரப்பட்டு ஏழைபோலே அநேக காரியத்தில் இக்கட்டுப் படுகிறதற்காகவல்லோ சந்நியாசத்தில் உட்பட்டேன். இப்படியிருக்கத் தரித்திரமும் இடையூறும் எனக்கு வந்தால், நான் மொறுமொறுக்கலாமோ? மற்றவர்கள் உன்னைச் சட்டை பண்ணாமல் பிறக்கணிக்கிறதாகக் கண்டால், நீ நினைக்கவேண்டியதாவது: மனிதர் என்னைக் கனம் பண்ணுகிறதற்காகவா நான் சந்நியாசத்துக்கு வந்தேன்? அல்லவே. எல்லாரும் என்னை மறந்து போகவேணுமென்றும் மனிதருடைய எண்ணமும் புகழ்ச்சியும் என்னை அண்டாதிருக்கும்படிக்குமல்லோ சந்நியாசத்தில் புகுந்து ஒளிந்துகொண்டேன். ஈன்

தேடி வந்த தாழ்மை அவமானம் எனக்கு நேரிடும்போது அதைச் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் தள்ளுகிறதென்ன? நான் தள்ளிவிட்ட மகிமை பெருமையை இப்போது தேடுகிறது ஆகுமோ வென்று நினைத்து உன்னைத் தானே தைரியப்படுத்திக்கொள். தன் மனதுபோலே நடவாதிருப்பதும் தரித்திரப்பட்டு இடையூறுகளை அநுபவித்து மற்றவர்களாலே நிந்தனைப்பட நேசிப்பதுமே மெய்யான சந்நியாசிகளுக்கு அழகு. இதுவே உலகத்துக்குச் செத்துச் சர்வேசுரனுக்கு மாத்திரம் சீவிப்பதற்கு வழியாகும்.

ஆகையால் இதற்காகவே நாம் சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்திருக்கக்கொள்ள இதை அநுசரியாவிட்டால், நாம் சந்நியாசத்தில் இருப்பதினாலே ஒரு பிரயோசனமுமில்லையென்று மனதிலே திட்டமாய்த் தரித்துக்கொள்ளக் கடவோம். நாம் குடியிருக்கிற இடம் நம்மை அர்ச்சிக்க அறியாது. நம்முடைய நல் நடக்கையே நம்மை அர்ச்சியசிஷ்டவர்களாக்குமொழிய மற்றப்படியல்ல. வனாந்தரத்தில் வசித்திருந்த தபோதனர்களுக்கு அர்ச். அகுஸ்தின் செய்த பிரசங்கத்தில் இந்தச் சத்தியத்தைத் தெளிவாய் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். அதாவது: இதோ [ஏகாந்]தத்தில் ஒதுங்கியிருக்கிறோம், வனாந்தரத்தில் குடியிருக்கிறோமென நினைப்பீர்களாக்கும். ஆகிலும் வனாந்தரமே நம்மை அர்ச்சியசிஷ்டவர்களாக்க முடியாது. நம்முடைய தர்மக் கிரிகைகளே நம்மையும் இந்த வனாந்தரத்தையும் அர்ச்சிக்கவேணுமென்றார். ஆகையால் நீ இருக்கிற இடம் அர்ச்சியசிஷ்ட இடமென்றும் அதிலே உனக்குப் பொல்லாப்பு வராதென்றும் நம்பாதே. எவ்விடத்திலும் மனிதர் பாவத்தில் விழுகிறதுண்டு. எவ்விடத்திலும் மனிதர் தங்களுக்கு நித்திய கேட்டை வருவித்துக்கொள்ளுகிறதுண்டு. இன்னமும் அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லுகிறதாவது: மோக்ஷத்திலே வீற்றிருந்த சம்மனசுகள் பாவம் செய்தார்கள். பூலோகபரகதியில் வாழ்ந்திருந்த ஆதாமும் பாவத்தில் விழுந்தார். இவைகளைப் பார்க்கப் பரிசுத்தமுள்ள இடம் வேறெங்கே உண்டு? ஆகையால் இடம் தானே மனிதனை அர்ச்சியசிஷ்டவனாக்க முடியாது. ஏனென்றால் தான் குடியிருக்கிற இடத்தினாலே மனிதன் அர்ச்சியசிஷ்டவனாகிறதுண்டானால் மோக்ஷத்தில் இருந்த சம்மனசுகளும் பூலோக பரகதியில் இருந்த மனுஷனும் பாவத்தில் விழுந்திருக்க மாட்டார்களென்று வசனித்தார். நாமும் உனக்குச் சொல்லுகிறது இதுவே. நீ சந்நியாசியானதினாலே எல்லாம் முடிந்ததென்றும் உனக்குப் பொல்லாப்பு ஒன்றும் நேரிடப் போகிறதில்லையென்றும் எண்ணாதே. ஏனென்றால்

சந்நியாசியென்றிருக்கிறது போதாது. எதுக்காக சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்தாயோ அதையெல்லாம் நிறைவேற்றி முடிக்கவேண்டும். நீ நன்றாய்ப் படிக்கிறதற்கும் சுகமே வாழுகிறதற்கும் சந்நியாசத்தில் பிரவேசிக்கவில்லையே. நல்ல சந்நியாசியாவதற்கும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலே இடைவிடாமல் வளருகிறதற்குமல்லோ இங்கே வந்திருக்கிறாய். உன்னிடத்தில் படிப்பிருந்தாலும் சரி, இல்லாதே போனாலும் சரி, நீ கெட்டிக்காரனாய் இருந்தாலும் சரி, உதவாக்கரையாய் இருந்தாலும் சரி, பரவாயில்லை. நீ உத்தம சந்நியாசி ஆவதொன்றே அவசரமான காரியம். உத்தம சந்நியாசியாக நாம் உழைக்காவிட்டால், வேறென்ன செய்தாலும் வரும் இலாபமென்ன? இன்னம் நாம் உத்தம சந்நியாசிகளாகாதே போனால், இதுவரையில் வேறென்ன செய்திருந்தோம்? என்ன தான் செய்திருந்தாலும் அதுவெல்லாம் என்னத்துக்காகும்? புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்காக மாத்திரம் நாம் சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்திருக்க அதற்காக மாத்திரம் உழைக்காமல் வேறென்னத்தை நினைத்து எதுக்காக உழைத்தாலும் அதினால் உண்டாகும் பிரயோசனமென்ன? உன்னுத்தமத்துக்குள் புகுந்து உன் நடக்கையின் பேரில் உன்னிடத்தில் கணக்குக் கேட்டு என் சிநேகிதனே, எதுக்காக இங்கே வந்தாயென்று அடிக்கடி சோதித்துப் பார். நான் சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்த நாள் துவக்கி இதுவரையில் யாதொரு அலுவலைப் படித்துக்கொண்டு வந்தால், அதிலே கெட்டிக்காரனாய்ப் போயிருக்கலாமே. சந்நியாசமாகிற அலுவலை இத்தனை காலமாய்ப் படித்திருந்தும் அதிலே ஒன்றும் கற்றறியாமல் போனேன். இத்தனை வருஷகாலமாய்ப் புண்ணியப் பள்ளிக்கூடத்திலே இருந்தும் இன்னம் புண்ணிய அரிச்சுவடி முதலாய்ப் படிக்கவில்லையே. இன்னம் தாழ்ச்சியின் முதல் அந்தஸ்தை முதலாய் நான் அநுசரிக்க மாட்டாதவனானேன். ஏழு வருஷத்திலே ஞான சாஸ்திரமும் தேவ சாஸ்திரமும் கற்றுத்தேர்ந்து போகலாம். நான் சந்நியாசத்திலே அநேக வருஷம் இருந்தும் இன்னம் உத்தம சந்நியாசி ஆகவில்லையே. ஆகிலும் இப்பிரபஞ்ச கலைக்கியானங்களைக் கற்றுக்கொள்ளுவதற்கும் யாதோர் அலுவலைப் படிப்பதற்கும் எவ்வளவு கருத்தோடு பிரயாசப்படுகிறோமோ அவ்வளவு கருத்தோடு மெய்யான புண்ணியத்தை அடைவதற்குப் பிரயாசப்பட்டால், புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவது எவ்வளவு எளிதாயிருக்கும்.

அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுகிறதாவது: அநேகர் அறிவைத்தே

டித் திரிகிறார்கள். அர்ச்சியசிஷ்டத்தனத்தை நாடுகிறவர்கள் கொஞ்சம் பேர். ஆனால் இப்பிரபஞ்ச கல்வி கலைக்கியானங்களை எவ்வளவு ஆவலோடு தேடுகிறார்களோ அவ்வளவு ஆவலோடு புண்ணியத்தைத் தேடினால், புண்ணியத்தைச் சம்பாதிப்பது அதிக எளிதும் பிரயோசனமுமாயிருக்குமென்று கண்டுகொள்ளுவார்களென்றார். ஆகிலும் இவ்வுலகிக சாஸ்திரங்களைக் கற்பதற்கும் யாதொரு அலுவலைப் படிப்பதற்கும் நம்மிடத்திலுள்ள ஆவலையும் கருத்தையும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு நாம் வைத்தாலும் அது மெத்தவென்று சொல்லக்கூடாது. இது காரியத்திலே அர்ச். தொரோத்தேயர் சொல்லுகிறதாவது: நாம் அடிக்கடி ஒருயோசனை பண்ணிக்கொண்டு வந்தோம். அது நமக்கு மிகவும் ஒத்தாசையாய் இருந்தது. அதென்னவென்றால் நாம் முன்னமே படிக்கும்போது, படிப்பின் பேரில் நமக்கிருந்த கருத்தினாலே வேறொன்றையும் நினைத்ததில்லை. நம்முடைய சிநேகிதனொருவன் நமக்குச் சமையல் செய்யச் சொல்லிச் சாப்பாட்டு நேரத்தில் நம்மைக் கூப்பிடாவிட்டால், அந்த முறை சாப்பிடுகிறதற்கு மறந்துபோயிருப்போம். படிப்பின் பேரில் நமக்கிருந்த ஆவலினாலே சாப்பிடுகிறபோது முதலாய்ப் புஸ்தகத்தை முன்னாலே விரித்து வைத்துக்கொண்டு சாப்பிடும்போதே படித்துக்கொண்டிருப்போம். சாயங்காலம் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்த மாத்திரத்தில் மெழுகுதிரி கொளுத்திச் சாமம் வரைக்கும் படித்துக்கொண்டிருப்போம். அப்புறம் படுக்கப் போகும்போது, புஸ்தகத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கட்டிலுக்குப்போய்க் கொஞ்ச நேரம் நித்திரை செய்து உடனே எழுந்திருந்து திரும்பிப் படிக்கத் துவக்குவோம். நம்முடைய நினைவெல்லாம் படிப்பிலே அமிழ்ந்திப்போயிருந்ததினாலே, வேறெந்தக் காரியத்தையும் நினைப்பது நமக்கு அருவருப்பாயிருக்கும். கடைசியாய் நாம் சந்நியாசத்திலே பிரவேசித்தபின் இதை அடிக்கடி நினைத்து நமக்குள்ளே தானே சொல்லிக்கொண்டதாவது: படிக்கிறதற்கு உன்னிடத்திலே அத்தனை ஆவலும் பிரயாசமும் இருந்ததே, இப்போது மெய்யான புண்ணியத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கு நீ எவ்வளவு அதிக பிரயாசப்படவேண்டியதென்று நினைப்போம். இந்த நினைவானது புண்ணிய வழியிலே உழைப்பதற்கு நமக்கு மிகுந்த பெலனைத் தந்ததென்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்.

நாமும் இப்படிப்பட்ட யோசனைகளைச் செய்து நம்மைத் தாலே தூண்டிக்கொள்ளவேண்டியது. படிப்பிலும் வேறெந்த அலுவலிலும் தேடுகிறதைவிட நல்ல சந்நியாசிகளாவதற்கு நாம் அதிக பிரயாசப் ப

டவேண்டியதல்லோ? ஆகையால் தேவ சாஸ்திரமாகிய புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு நாம் என்ன செய்யவேணுமென்று உற்றுப் பார்த்து அதிலே இடைவிடாத கருத்து வைக்கவேண்டும். ஏனென்றால் இதுவே நமக்குப் பிரதான வேலையல்லாமல் இதொன்றே நாம் செய்யவேண்டிய அலுவலாமே. இயேசுநாத சுவாமி இவ்வுலோகத்தில் மனுஷரோடு சஞ்சாரம் பண்ணின நாளெல்லாம் நம்மைச் சிநேகித்து நமக்கு வெகு நன்மையைப் பெறுவிக்க உழைத்தாரல்லாமல் வேறொரு அலுவலுஞ் செய்யவில்லையே. தம்முடைய திரு இரத்தத்தையும் உயிரையுந்தானே நமக்கு நன்மையாகத் தந்தருளினாரல்லோ? இதிப்படியிருக்க அவரைச் சிநேகித்து அவருக்கு ஊழியம் பண்ணி அவருக்கு அதிமிகு தோத்திரத்தைப் பெறுவிக்கிறதற்கு எல்லாத்தையும் பார்க்க நாம் முக்கியமாய் உழைத்தாலும் இது பெரிய காரியமல்லவே. ஆகையால் அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே சோர்ந்த கைகளை உயர்த்தி நடுங்குகிற முழங்காலை ஸ்திரப்படுத்துங்கள். நித்திய இளைப்பாற்றியினுள் பிரவேசிக்கத் தீவிரித்து நடவுங்கள். ஒரேபென்னும் சர்வேசுரனுடைய மலைக்குப்போய்ச் சேருமட்டும் நில்லாமல் நடவுங்களென்றார். இதிலே ஒரேபென்னும் மலைக்குப் போய்ச் சேரவேணுமென்று அதற்கு அர்த்தமேதென்றால், புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் உச்சியாகிற மேலான அந்தஸ்தின்மட்டும் சேரவேணுமென்று அர்த்தமாகும். விடிகிற வரைக்கும் தூங்கிவிட்ட வழிப்போக்கன் எழுந்திருந்து வெகு நேரமானதேயென்று களவிசையாய் நடந்து தன்னோடு கூட வந்தவர்களோடு போய்ச் சேருமட்டும் தீவிரமாய் ஓடுவானல்லோ? அப்படியே நாமும் புண்ணிய வழியிலே தீவிரமாய் நடந்து அசாக்கிரதையாய் எவ்வளவு காலம் போக்கினோமோ அவ்வளவு வேகமாய் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலே இடைவிடாமல் நடக்கவோம். என்னோடு கூடச் சந்நியாசத்தில் இருக்கிறவர்கள் புண்ணியத்திலே வெகு தூரம் நடந்துவிட்டார்கள். நான் மாத்திரம் பின்னே நின்று போனேன். ஆகிலும் அவர்களுக்கு முன்னே நான் சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்ததினாலே, அவர்களுக்கு முன்னே நான் பயணம் துவக்கினோனல்லோவென்று எந்நேரமும் மனதில் நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இத்தனை காலம் நான் புண்ணிய வழியிலே வீணாய்ப் போய்விட்டதேனே யென்று கனத்த மனக்கிலேசம் கொண்டு இனிமேல் சாங்கோபாங்கத்திலே நில்லாமல் எப்பொழுதும் விரைந்துகொண்டு ஓடுவோமானால், நமக்கு எவ்வளவோ நன்மையாயிருக்கும்.

கர்த்தூசிபசனப சந்நியாசியாரான டியோனிசியா வனவாசிகள் சரி
த்திரத்தில் எழுதியிருக்கும் ஓர் வர்த்தமானத்தை வெளிப்படுத்தி யி
ருக்கிறார். அதெப்படியென்றால் தாயானவளொருத்தி தன் மகன் சந்நி
யாசியாகப் போகிறானென்று அறிந்து அவன் அந்தக் கருத்தை விடும்
படியாகத் தன்னாலான பிரயாசமெல்லாம் பட்டு அவன் அந்த நினை
வை விட்டுவிடும்படி வேண்டிய உபாயமெல்லாம் செய்தாள். ஆனால்
அந்த வாலிபன் தான் கொண்ட பரிசுத்த கருத்திலே உறுதியாயிருந்
து தாய் என்ன சொன்னாலும் நான் என்னுத்தமத்தை விடேனென்று
மௌனமே சொல்லிக்கொண்டு வருவான். கடைசியாய்த் தாயானவள்
அவனை ... சொல்லிக் காட்டினாலும். எவ்வளவு செய்
தவ்வென்ன ஞாயங்களைச் சொல்லிக் காட்டினாலும். இணங்கவில்லை
சிறிதும் ஒன்றுக்கும் மகன் அதை விக்கவில்லை நாளும் இணங்கவில்லை
பெண்டு கண்டு அவள் மனசுபோலே போகட்டுமென்றிருந்தாள். அ
வனும் சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்தான். ஆனால் கொஞ்சத்துக்குப்பின்
அவனிடத்தில் இருந்த புண்ணிய சுருசுறுப்புக் குறைய தர்ம நடக்
கையில் மகா அசாக்கிரதை புள்ளவனாய் முன்னமே அவனிடத்தில் இ
ருந்த உருக்கமான பக்தி பற்றுதல் முழுதும் அற்றுப் போனது. கொ
ஞ்ச நாளைக்குப்பின் அவனுடைய தாயும் செத்தாள். அக்காலத்திலே
தானே அவனும் கடின வியாதியாய் விழுந்தான். விழுந்து ஒரு தட
வை வெகு நேரம் மூர்ச்சையாய்க் கிடக்கும்போது, அவன் தேவ நீதி
சிம்மாசனத்துக்கு முன்பாக நிற்கிறதாகவும் அங்கே தன் தாய் அவனு
க்கு ஆகாத தீர்வை வரப்போகிறதென்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறதா
கவும் கண்டான். அப்போது தாயானவள் ஆகாத தீர்வைக்குள்ளப்படப்
போகிறவர்களுக்குள்ளே தன் மகனும் நிற்கிறதைக் கண்டு அவனை
நோக்கி ஐயோ! என் மகனே! உன்னுத்தமத்தை விடேனென்று வந்தாயே. அ
மென்று அந்த முறை ஞானக்குச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தாயே சந்நி
தெல்லாம் இப்போதெங்கே? ஆகாத தீர்வைக்குள்ப் படுகிறதற்கா சந்நி
யாசியானாயென்று கேட்டாள். இந்த வார்த்தைகளை அவன் கேட்டு
பேசாமல் ஒன்றும் சொல்லாமல் நின்றான். பிறகு மூர்ச்
சை தெளிந்து தேவ கிருபையினாலே வியாதியும் தீர்ந்தபின் தான்
கண்ட காட்சியானது சர்வேசுரன் தனக்கு எச்சரித்த புத்தியென்று
நிச்சயித்துக்கொண்டு தன் நடக்கையைப் பார்த்துத் தன்னிடத்தில் முன்
னிருந்த அசட்டைத்தனத்தை நினைந்து இடைவிடாமல் அழுகிறது
ம் இடைவிடாமல் தபசு பண்ணுகிறதும் ஒன்றே வேலையாயிருந்தா
ன். வெகுபேர் அவன் செய்யும் அரிய தவத்தையும் படுகிற பொறுக்க
முடியாத வேதனையையும் கண்டு அவன் செத்துப்போவானென்று பய

ந்து அந்தத் தபசைக் கொஞ்சம் குறைக்கும்படியாய்ப் பிரயாசப்பட்
டார்கள். ஆனால் அவர்கள் சொன்ன புத்தியெல்லாம் அவன் தள்ளி எ
ன் தாய் செய்த கண்டிப்பை நான் தாங்கக் கூடாதிருக்கையிலே பயங்
கரமான தீர்வை நாளிலே இயேசுநாதரும் சம்மனசுகளும் எனக்குச்
செய்யப்போகிற கண்டிப்பை என்னாலே தாங்க மாட்டாமே யென்றான்.

சா-ம் அதிகாரம்.

புண்ணியத்திலே வளர்ந்திருக்கச் சாங்கோபாங்கத்தை
அடைவதற்கு மிகவும் உதவியான வேறே
சில புத்திமதிகளின் பேரில்.

இயேசுநாதர் மலைமேலே அப்போஸ்தலருக்குச் செய்தருளின
ஆச்சரியமான பிரசங்கத்திலே, உங்கள் மோக்ஷபிதா உத்தமராயிருக்
கிறதுபோலே நீங்களும் உத்தமராயிருங்களென்றார். மனுஷர் தாங்
கள் பெற்ற பிள்ளைகள் தங்கள் முகச்சாயலாயிருக்கிறதைக் கண்டால்,
மிகுந்த சந்தோஷப்படுவார்களல்லோ? தகப்பன் தன்மகனுடைய ரூ
பமும் சாடை சைகையும் தன்னைப்போலே இருக்கிறதைக் கண்டா
ல், ஆனந்தக் களிப்படைவானே. அப்படியே நாமும் ஞானப்பிரகார
ம், ஞானஸ்நானத்தினாலே சேயபாகவே நாம் நித்திய
ப் பிறந்து நமது சுவிசேஷ ஒழுங்கத்தினாலே சேயபாகவே நாம் நித்திய
பிதாவின் பிள்ளைகளாயிருக்கிறோமென்று எல்லாரும் கண்டுகொள்
வார்களானால், நமது பிதாவாகிய சர்வேசுரனுக்கு எவ்வளவோ சந்தோ
ஷமாயிருக்கும். சர்வேசுரன் நம்முடைய நடக்கையைப் பார்த்து நாம்
பிள்ளைகளை வளர்த்தோரானவர்கள் நம்மை இச்சை கெடுத்
தார்களென்று சொல்லாதபடிக்கு நாம் சுகிர்த நடக்கையாய் நடந்து
கொண்டால், அது அவருக்கு எவ்வளவோ நீதிச்செய்கோதும் மகிமை
க் கிட்டுமாயிருக்குமென்று அர்ச். சின்னப்பர் எழுதிவைத்தார்.
உன் நல்ல நடக்கை பொன்றே உன் மோக்ஷபிதாவுக்குத் தோத்திரத்
தை வருவிக்கும். என்னென்றால் அவருடைய பிள்ளைகளாகிய நாம் அவருடைய சா
டையாய் நடந்தால், நமது நடக்கையினாலே அவர் பெருமையை
ன்று எல்லாரும் அறிந்து கொள்வார்கள். அதினாலே அவருக்கு மகி
மையும் தோத்திரமும் உண்டாகும்.

ஆனால் நமமுடைய மோக்ஷ பிதாவைப்போல நாம் நடக்கிறது எப்படியென்று அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லிக் காட்டினதைக் கேள்: நாம் சர்வேசுரனோடு ஒன்றித்துப் புண்ணியசாங்கோபாங்கத்திலே எவ்வளவு வளருவோமோ அவ்வளவு அவருடைய சாயலாயிருப்போமென்று அறியக்கடவோமென்றார். நாம் புண்ணியத்திலும் அர்ச்சியசிஷ்டத்தனத்திலும் எவ்வளவு வர்த்திப்போமோ அவ்வளவு சர்வேசுரனுடைய [illegible]ப்போம். இதினாலே தான் இயேசுநாதர் நாம் சாங்கோபாங்கரும் அர்ச்சிய சிஷ்டவர்களும் ஆகவேணுமென்று அதி விறந்த ஆசைப்பட்டு இதுகாரியத்திலே எத்தனைவிசை நமக்குப் புத்தி சொல்லியிருக்கிறாரென்று சொல்லிமுடியாது. தாமே மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் மேற்சொன்ன பிரகாரம் இந்தப் புத்தியைப் போதித்ததுமன்றி அர்ச். சின்னப்பர் அர்ச். இராயப்பர் வாயாலே அவர் சொல்லுகிறதாவது: நீங்கள் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களாகவேணுமென்று சர்வேசுரன் உங்களிடத்தில் கேட்கிறாரென்றும் நாம் அர்ச்சியசிஷ்டவராயிருக்கிறதினாலே, நீங்களும் அர்ச்சிய சிஷ்டவர்களாயிருக்கவேணுமென்றும் திருவுளம் பற்றினார். பிள்ளைகள் நல்லவர்களாயிருந்தால், அது தாய் தகப்பனுக்குமிகுந்த ஆறுதலல்லோ? இதினாலே புத்தியுள்ள பிள்ளை தகப்பனுக்குச் சந்தோஷத்தையும் புத்திகெட்ட பிள்ளை தாய்க்குக் கஸ்தியையும் வருவிப்பானென்று சலோமோன் வாயாலே இஸ்பிரீத்து சாந்து திருவுளம் பற்றினார். ஆகையால் இப்போது நாம் சொன்னதைக் கொண்டு நாம் புண்ணியசாங்கோபாங்கத்திலே வர்த்திக்கிறது சர்வேசுரனுக்கு மிகவும் பிரியமான காரியமென்று அறிந்து கொள்ளலாம். அவருக்கு பிரியமான இந்தக்காரியத்தைச் செய்வதற்கு நாம் எவ்வளவோ வருந்தி உழைக்கவேண்டும். எனென்றால் அவருடைய பிரியத்துக்காகவும் மகிமை தோத்திரத்துக்காகவும் நம்முடைய [illegible] எல்லாத்தையும் முக்கியமாய் எப்போதும் செய்து முடிக்க வேண்டியதாமே. ஆகிலும் வேறே அநேக முகாந்தரங்களையும் சொல்லிக் காட்டினால், புண்ணியத்திலே வெகு சுறுக்காய் நடப்பதற்கு [illegible] [illegible]தில் ஆசை உண்டாகுமென்[illegible]ல, இன்னம் சில முகாந்தரங்களை வெளிப்படுத்துவோம்.

வேதாகமத்திலே அநேக இடங்களில் நாம் சர்வேசுரனுடைய பி[illegible] [illegible]சொல்லியிருக்கி[illegible]வோம். நாம் உங்கள் தகப்பன் [illegible] நீங்கள் நமது பிள்ளைகளென்று சர்வேசுரன் தீர்க்கதரிசிகள் வாயாலே அநேகமுறை திருப்பித் திரும்பிச் சொல்லியிருக்கிறார். சர்வேசுரனுக்

கு மிகவும் பிரியமான பிள்ளைகளைப்போலே அவரைக் கண்டுபாவியுங்களென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். நம்மைச் சர்வேசுரனுடைய பிள்ளைகளென்று கூப்பிடவும் நாம் மெய்யாகவே சர்வேசுரனுக்குப் பிள்ளைகளாகவும் நமது மோக்ஷபிதாவுக்கு [illegible]சித்தமாயிற்றே. இதிலே அவர் நமக்குக் காட்டின சிநேகப் பெருக்கத்தைப் பாருங்களென்று அர்ச். அருளப்பர் வசனித்தார். இன்னம் வேதத்தில் பல இடங்களிலே நாம் சர்வேசுரனுடைய பிள்ளைகளென்று சொல்லப்படுகின்றது. இத்தனைவிசை இதை நமக்குப்படித்துப் படித்துச் சொல்லிக்காட்டுகிறதற்கு முகாந்தரம் இன்னதென்று அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லுகிறதைக் கேள். அதென்னவென்றால் நாம் சர்வேசுரனுக்குப் பிள்ளைகளாயிருக்கிறதினாலே, நமது மேற்குல மகிமையையும் மேன்மையையுங்கண்டு நமதுபேரிலே மேலான எண்ணம் கொண்டு நமது மேற்குலத்தின்மைக்கு அயோக்கியமான தொன்றையும் செய்யாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கும்பொருட்டு நாம் சர்வேசுரனுக்குப் பிள்ளைகளென்கிற சத்தியத்தை அத்தனைவிசை சொல்லிக்காட்டியிருக்கின்றது. விலை உயர்ந்த சிறப்பான ஆடையை மிகவும் பத்திரமாய் வைத்து அதிலே கறைபடாதபடிக்கு மகா எச்சரிக்கையாயிருப்போமல்லோ? நவ இரத்தினங்களையும் விலை உயர்ந்த ஆபரணங்களையும் இதைவிட அதிக பத்திரமாய்க் காப்பாற்றுவது வழக்கமாமே. அப்படியே நமது மேன்மையும் நாம் சர்வேசுரனுடைய பிள்ளைகளாயிருக்கிறோம் அவர் நமது பிதாவாயிருக்கிறாரென்கிற சத்தியத்தையும் அதினாலே நமது உயர்ந்த மகிமையையும் சுவிசேஷத்திலே நமது கண்ணுக்கு முன்பாக வைத்துக் காட்டியிருக்கிறதற்கு முகாந்திரமேதென்றால், நாம் பரிசுத்தருமாய் மாசற்றவர்களுமாய் நடந்து நாம் செய்கிற சகல காரியத்திலும் சர்வேசுரனுடைய பிள்ளைகளென்கிற மகத்துவத்துக்கு யோக்கியமான விதமாய் ஒழுகி நமது மேற்குல மகிமைக்குத் தகாத குற்றம் குறைகளை விலக்கி வரும் பொருட்டு நாம் சர்வேசுரனுடைய பிள்ளைகளென்கிற சத்தியம் [illegible] அநேகவிசை அதைச் சொல்லிக்காட்டியிருக்கிறதென்று அர்ச். அகுஸ்தீன் வசனித்தார். அர்ச் பாப்புவாகிய சிங்கராயரும் இந்த காரியத்திலே சொல்லுகிறதைக் கேள்: கிறீஸ்துவனே உன்மேன்மை எவ்வளவென்று கவனித்துப் பார். நீ தேவசுபாவத்துக்குப் பங்காளியானபின் தாழ்வான இவ்வுலக நன்மைகளின் பேரில் பற்றுதல் வைத்துப் பழைய நீசத்தனத்தில் விழாதே. உனக்குச் [illegible]ரென் [illegible]ம் யாருடைய சரீரத்துக்கு நீ அவயவமாயிருக்கிறாயென்றும் யோசித்துக் கொள்ளென்றார். நாம் சர்வேசுரனிடத்தில் இருந்து பிறந்தோம்.

சர்வேசுரனுடைய சந்ததியாராயிருக்கிறோ மென்[illegible] அர்ச். சின்னப்
பர் அத்தேன் ப[illegible]ணத்தாருக்குத் திருவுளம் பற்றி இப்பேர்ப்பட்ட
மேற்குலத்துக்கு[illegible]க்கிறபடி மேலான புண்ணிய நடக்கையாய் நடக்க
வே[illegible]மென்று [illegible]களுக்குப் போதித்திருக்கிறார்.

மேற்கண்ட[illegible] அர்ச். அருளப்பன் சொல்லிக் காட்டினஉவமையி
லே அவ[illegible]போதித்திருக்கிற புத்தியைப் பற்றும்பற்றுப் போ
தித்து[illegible]ம நடக்க [illegible]ண்டிய வழி இன்னதென்[illegible] பார்க்கக் கடவோ
ம். [illegible]ல உயர்ந்த பி[illegible]டவையில் பட்ட அற்பக்கறையு[illegible] மிகவும் அவலட்
சணமாய்த் தோன்[illegible]ம். பிடவை எவ்வளவு தேற்[illegible]யா அவ்வளவுக்
கு அதில் பட்டிருக்[illegible]ற கறையும் தெளிவாய்த் தெரியும். சரிகைப்பிட
வையில் விழுந்த அற்ப அழுக்கும் வெளி யர[illegible]மாய்த் தோன்றும். ம
ட்டி[illegible]லையில் அது தெரியாமல் மறைந்து போகும். அப்படியே அற்
பப் பாவத்தின் அழுக்கும் சிலவிசை சாவான பாவத்தின் கறையும் சமு
சார வாசிகளிடத்தில் இருந்தாலும் அது தோன்றாது. அவர்களி[illegible]
ள்ள பாவப்பழக்கத்தின் நிமித்தம் அது பொல்லாப்பென்[illegible] காணப்
படுகிறதில்லை. ஆனால் சர்வேசுரனுக்குச் செல்லப் பிள்ளைகள் போலே
இருக்கிற சந்நியாசிகளிடத்தில் [illegible]கிற அற்பப் பாவக்கறையும் அவர்
கள் கட்டிக்கொள்ளுகிற சொற்பக் குற்றமும் பாரிக்[illegible]
யாதொ யற்ற ஒரு பார்[illegible]ம் சொற்ப முறைப்பா[illegible] கொஞ்சம் கோ
[illegible]முள்ள வார்த்தையும் [illegible]ய தப்பிதமாயிரு[illegible]றதுமன்றிச் சந்நி
யா[illegible]களுக்கு இது கனத்த [illegible]ர்மாதிரிகையாயிருக்கும். சமுசார வா
ழ்க்[illegible]யில் இருக்கிறவர்கள் [illegible]ற்சொல்லா குற்றங்களை அற்[illegible]மாய் எ
ண்ண[illegible] இது குற்றமென்று மு[illegible]வாய் நினைக்கிறதில்லை. காலிலே தூசி
பட்டாலும் பரவாயில்லை. கண்[illegible]ழியிலே ஒரு அம்புத் தூசி வி[illegible]
ல் வெகுவாய் உறுத்தும். அப்ப[illegible]யே சமுசா[illegible]கள் திருச்சபை[illegible]
கிற சரீரத்துக்குக் கால்போலே[illegible]ம சந்நியாசிகள் [illegible]ழி போலேயும்
[illegible]ருக்கிறார்கள். ஆகையால் சந்நியாசிகள் கட்டிக்கொள்[illegible] அற்பக்
குற்ற முதலாய் மற்றவர்களுடை[illegible] பாவத்தைப் பார்க்க அதிகமாய்த்
தோன்றுகிறதினாலே, அது பாரக் குற்றமாகும். இது இப்படி யிருக்க
அற்ப[illegible]ற்றமும் கட்டிக்கொள்ளாத படிக்கு எப்போதும் மகா எச்ச
ரிக்[illegible]யாய் நடப்பது மற்றவ[illegible]களை விடச் சந்நியாசிகள்பேரில் சுமந்த
கட[illegible]மை.

[illegible] மேற்கண்ட ஓர் அதிகாரத்தில் நாம் சொல்லிக் காட்டின ஒருவி
தமும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் இன்னம் நம்மைத் தூண்டுவத

ற்கு உதவியாயிருக்கும். அதென்ன[illegible]னால் புண்ணியத்திலே நாம்
நடக்கவேண்டிய தூரம் இன்னம் வெகுவாயிருக்கிறதென்றும் இதுவ
ரையில் நாம் நடந்த வழி மிகவும் அற்பமென[illegible]ம் இடைவிடாமல்
நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும். உங்கள் மோக்ஷ[illegible]தா உத்தமரா[illegible]யிரு
க்கிறதுபோலே நீங்களும் உத்தமராயிருங்களென்[illegible] இரட்சக[illegible] திரு
வாய்மலர்ந்தின வாக்கியத்தில் இந்தப் புத்தியை [illegible]மே போதித்தி
ருக்கிறார். என்னென்றால் இயேசுநாதசுவாமி [illegible]யுத்தைச்
சொன்னதற்கு [illegible]த்தமென்ன? நம்முடைய [illegible]ோக்ஷ பிதாவின் புண்
ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்குக் கிட்டவர எப்[illegible]வாகிலும் நம்மாலே
முடியுமோ? [illegible]ர்வேசுரனைப்போலே மனுஷன் [illegible]மானுகக் கூடுமோ
வென்று இவ்விரித்து சாந்து திருவுளம்பற்றி யிருக்கிறாரல்லவோ? ஆ
கையால் இது முடியா[illegible] காரியமாகும். நாம் புண்ணிய சாங்கோபாங்
கத்திலே எவ்வளவு தான் ஓங்கி வளர்ந்தாலும் பிதாவாகிய [illegible]ர்வேசுர
னுடைய புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கும் நமது சாங்கோபாங்கத்து
க்கும் அளவில்லாத தூரம் இருக்குமென்பது சத்தியமாமே. இப்படி
யிருக்க நமது மோக்ஷ பிதாவைப்போலே நாம் பரிசுத்தராயிருக்க
வேணுமென்று இயேசுநாதர் சொன்னபோது அவர் நமக்குப் படிப்பித்
த போதகமாவது: புண்ணிய வழியில் இலேயும் மட்டும் இடையாதென்
[illegible]ம நாம எவ்வளவு மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைந்
திருந்தாலும் அது போதுமென்று ஒருகா[illegible]ம் நிலலாமல் இன்னம் அது
க்கு மேலான சாங்கோபாங்கத்தை அ[illegible]ரிக்க இடைவிடாமல் உ[illegible]
க்கவேணுமென்றும் போதித்திருக்கிறா[illegible] யாதாமொருவன் நான் [illegible]ண்
ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைந்தா[illegible]மென்று நினைப்பானா[illegible]கில்,
அதுவே அவன் புண்ணிய சாங்கோபா[illegible]கத்தை அடையாமல் [illegible]துக்கு
[illegible]வரு தூரமாயிருக்கிற[illegible]ென்று நிச்சயமான அடையாளமாகும். இ
ப்படியே அர்ச்சிய[illegible]வர்களெல்லாரும் ஒருவாய்ப்படச் சொல்லி
யிருக்கிறார்கள்[illegible]னென்றால் புண்ணிய வழியிலே ஒருவன் நடக்க நட
க்க[illegible]ல் நடந்த தூரம் கொஞ்சமென்றும் இன்னம் நட[illegible]
வேண்டிய தொலை மெத்தவென்றும் [illegible]ண்டுகொள்ளுவான். அர்ச். போ
னவெந்தூர் சொல்லுமாப்போலே மலையிலே ஏற ஏறத் திரும்பிப் பார்
த்தால், மைதானம் அதிக அதிக விஸ்தாரமாய்த் தோன்றும். [illegible]ப்படி
யே புண்ணிய சாங்கோபாங்கமாகிற ம[illegible]யில ஏறும்போது சா[illegible]கோ
பாங்கத்தின் உச்சிக்கு எவ்வளவு கிட்டிப்போவோமோ[illegible]
புண்ணிய விஸ்தாரம் அதிகமாய்த் தோன்றும். மிகவும் உயர்ந்த மலை
யைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்தால், அது வான மண்டலத்துக்குக் கிட்

டி. யிருக்கிறதென்றும் அதின் உச்சியிலே நின்று வானமண்டலத்தைக் கையாலே தொட்டுப்போடலாமென்றும் தோன்றும். வெகு நேரம் நடந்து அந்த மலையின் உச்சியிலே சேர்ந்தபின் அதுக்கும் வானமண்டலத்துக்கும் மட்டில்லாத தூரம் இருக்கிறதென்று கண்டுகொள்ளுவோம். அப்படியே புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் நடந்து சர்வேசுரனை அறிந்து [illegible] சிநேகிப்பதிலே இடைவிடாமல் ஓங்கி வளருகிற தர்மாத்துமாக்கள் சாங்கோபாங்கத்தில் வர்த்திக்க வர்த்திக்க இன்னம் வர்த்திப்பதற்கு வெகு தூரம் உண்டென்று கண்டுகொள்ளுவார்கள். இருதயத்திலே மனுஷன் எவ்வளவு உயரக் கூடுமோ அவ்வளவு உயர்ந்தாலும், சர்வேசுரன் இன்னம் அதிக உயரமாயிருப்பாரென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கிற வசனத்துக்கு அர்ச். சிப்பிரியான் வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: மனிதன் சர்வேசுரனை எவ்வளவோ அறிந்துகொண்டாலும், அவருடைய இலட்சணங்கள் இன்னம் அவனுடைய அறிவுக்கு மேலாயிருக்குமென்றார். நீ தேவ இலட்சணங்களை எவ்வளவுதான் அறிந்திருந்தாலும், சர்வேசுரன் பேரிலுள்ள சிநேகத்தினாலே உன் இருதயம் எவ்வளவு சுவாலைவிட்டெரிந்தாலும், அவரைச் சரியாய் அறிவதற்கும் தகுந்தபடி அவரைச் சிநேகிப்பதற்கும் இன்னம் அளவில்லாத தூரமுண்டு. ஆதலால் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் சிகரத்தில் ஏறுகிறதற்கு எப்போதும் அளவிறந்த தூரமுண்டு. சாங்கோபாங்கத்தின் உச்சியிலே வந்து சேர்ந்தோமென்று எண்ணுகிறவர்கள் அதுக்கு இன்னம் வெகு தூரத்தில் இருக்கிறார்கள். அதினாலே தான் கையாலே வானமண்டலத்தைத் தொடலாமென்று அவர்களுக்குத் தோன்றுகிறது.

இலௌகிக சாஸ்திரத்திலே சம்பவிக்கிறதை யோசித்துப் பார்த்தால், நாம் இப்போது சொன்னதை எளிதாய்க் கண்டு பிடிக்கலாம். [illegible]யாதவனொருவன் கல்வி சாஸ்திரத்தில் எவ்வளவு [illegible]ருவானேயாகில் அவ்வளவுக்கு இன்னம் தான் படித்தறியாத சாஸ்திரம் [illegible]யிருக்கிறதென்று கண்டு கொள்ளுவான். இதினாலே ஞான சாஸ்திரவான் பேர்போன சோக்கிராத்தெஸ் என்பவன் சொன்னதாவது: நான் படித்ததெல்லாம் [illegible] நான் இன்னம் ஒன்றும் படியாததற்குச் சரியாகுமென்றான். மேலான கீதசாஸ்திரி யொருவன் கன்றியோடே சொன்னது: [illegible] கீத வாத்தியத்தில் எனக்கு இன்னம் ஒன்றும் தெரியாது. ஏனென்றால் இந்த சாஸ்திரம் மகா விஸ்தாரமாயிருக்கிறதென்று எனக்குத் தெரியவருகிறதினாலே, ஒருகாலும் அதெல்லாத்தையும் படித்து

த்தேர முடியாதென்றார். அப்படியானால் தங்களுக்குத் தெரியாத காரியம் இன்னதென்றும் இன்னம் படிக்கவேண்டிய சாஸ்திரம் எவ்வளவென்றும் அறியாத குருட்டுத்தனத்தினாலே தாங்கள் படித்ததே மெத்தவென்று எண்ணுவார்கள். சாங்கோபாங்கமாகிற தேவ சாஸ்திரத்திலும் இப்படிச் சம்பவிக்கிறதறிவோம். புண்ணியத்தில் வர்த்தித்துத் தேர்ந்த மகாத்துமாக்கள் தாங்கள் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு இன்னம் வெகு தூரமுண்டென்று அறிந்துகொள்ளுவார்கள். இதினாலே புண்ணியத்தில் அவர்கள் வளர வளர அதிகமாய்த் தாழ்ச்சி உள்ளவர்களாகிறது வழக்கம்; ஏனென்றால் அவர்கள் மற்றப் புண்ணியங்களில் வளருகிறதற்குத் தக்கது தாழ்ச்சியிலும் வளர்ந்து தங்கள் நீசத்தனத்தை அதிகமாய் அறிந்து தங்களை மென்மேலும் நிந்தனித்துக்கொண்டு வருவார்கள். அன்றியும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் அவர்கள் வர்த்திக்கிறதற்குத் தக்கது சர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்தையும் தேவ மகத்துவத்தையும் மேன்மேலும் நன்றாய் அறிந்துகொள்ளுகிறதினாலே, தங்கள் குற்றம் குறைகளையும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும் தங்கள் நீசத்தனத்தையும் அதிகமாய் அறிந்துகொண்டு மென்மேலும் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாவார்கள். ஒரு பாதாளம் வேறொரு பாதாளத்தைக் காட்டுகிறதென்று தேவசங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. சர்வேசுரனையும் அவருடைய அளவில்லாத மகத்துவத்தின் அளவிறந்த ஆழத்தையும் காட்டுகிற பாதாளமானது நமது நீசத்தனத்தின் பாதாளம் அளவிறந்ததென்று காட்டும். நாம் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் ஓங்கி வளருகிறதற்குத் தக்கது தேவ பிரகாசமும் அதிகமாய் நம்மிடத்தில் உதிக்குமென்கிறதினாலே நம்மிடத்திலுள்ள அற்ப குறைகளாகிற அணுக்களையும் கண்டுபிடித்து நாம் உத்தமராவதற்கு இன்னம் வெகுகாரியம் குறையாயிருக்கிறதென்று அறிந்துகொள்ளுவோம். ஆனால் புண்ணிய முயற்சியைப் புதிதாய்த் துவக்குகிறவர்கள் அந்தஸ்தை அடைவதற்கு எத்தனை காரியம் அவசரமாயிருக்கிறதென்று அறியாததினாலே சிலவிசை தாங்கள் புண்ணியத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்திலே வந்து சேர்ந்தோமென்று தப்பிதமாய் நினைப்பார்கள். சித்திரத் தொழிலில் ஒன்றும் அறியாதவன் ஒரு படத்தைப் பார்த்தால், அதிலே குறை ஒன்றுமில்லையென்றும் ஆச்சரியத்துக்குரிய அழகு [illegible]ளதென்றும் எண்ணுவான். ஆனால் தேர்ந்த சித்திரகன் அந்தப் படத்தைத் தானே பார்த்துக் கவனித்து யோசித்தால், அதிலே எண்ணக்கூடாத குறைகளைக் கண்டுபிடிப்பான். ஞான சாஸ்திரமாகிற புண்ணியத்திலேயும் நடக்கிற காரியமிதுவே. தங்களைத் தாங்களே அறிந்து

கொள்ளுகிற ஞானக் கல்வியைப் படித்தறியாதவர்கள் தங்கள் ஆத்துமமாகிற படத்திலேயுள்ள குற்றங் குறைகளைக் கண்டுபிடிக்கமாட்டார்கள். தங்களை அறிந்துகொள்ளுகிற ஞான சாஸ்திரத்திலே பழகித் தேர்ந்தவர்கள் தங்கள் குற்றங் குறைகளெல்லாவற்றையும் உடனே கண்டுகொள்ளுவார்கள்.

நாம் இவ்வதிகாரத்தில் சொன்னதைக் கொண்டு நம்மிடத்தில் குறைவாயிருக்கிற புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை உத்தமமாய் அடைவதற்கு ஆசை நாடோறும் நம்மிடத்தில் அதிகரிக்கவேண்டும். ஏனென்றால் நீதியின்பேரில் பசிதாகமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள். இப்படிப்பட்ட பசிதாகமுள்ளவர்கள் தாங்கள் அடைந்த புண்ணிய சாங்கோபாங்கம் போதுமென்று ஒருகாலும் எண்ணாமல் எப்போதும் அதிக புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடையத் தேடித்து உழைப்பார்களென்று அர்ச். எரோனிமுஸ் வசனித்தார். என் அக்கிரமத்தினின்று அதிகமதிகமாய்க் கழுவியருளும், பாவத்தை விட்டு மேன்மேலும் என்னைச் சுத்திகரித்தருளுமென்று வேண்டிக்கொண்ட தாவீதரசன் நடந்த நடக்கை யிதுவே. ஆண்டவரே, என்பேரில் தண்ணீர் வார்ப்பது பற்றாது. வழக்கமான பரிசுத்தத் தனமும் வெண்மையும் எனக்குப் போதாது. என்னை முழுதும் கழுவிப் பனிக் கட்டியைப் பார்க்கிலும் அதிக வெண்மையாக்கியருளுமென்று தாவீதரசன் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார். இப்படியே நாமும் சர்வேசுரனை நோக்கிக் கர்த்தாவே, என்னை அதிக மதிகமாய்க் கழுவிச் சுத்தம் பண்ணும். எனக்கு அதிக தாழ்ச்சியையும் அதிக பொறுமையையும் அதிக தேவ சிநேகம் பிறசிநேகத்தையும் அதிக ஒறுத்தலையும் உம்முடைய சித்தத்துக்கு அதிக உத்தமமான அமைதலையும் தந்தருளுமென்று ஆவலோடே அப்ப சத்தமிட்டுக் கேட்கக் கடவோம்.

௰௭-ம் அதிகாரம்.

புண்ணியத்தில் நமக்கிருக்கவேண்டிய நிலைமையின்பேரில்.

திருந்த விதமாய் யுத்தம் பண்ணாதவர்கள் மோக்ஷமுடி பெறமாட்டார்களென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச் செய்தார். அர்ச். அகுஸ்தீன் இவ்வாக்கியத்தை வியாக்கியானித்துச் சொல்லுகிறதாவது: முடிவுபரியந்தம் நிலைமையோடு சண்டைசெய்கிறது திருந்த விதமாய் யுத்தம் பண்

ணுகிறதென்று அர்த்தமாகும். சாகும் வரைக்கும் யுத்தம் பண்ணுகிறவனே மோக்ஷமுடி பெறுவானென்றார். அர்ச். எரோனிமுஸ் சொல்லுமாப்போலே புண்ணிய வழியிலே நடக்கத் துவக்குகிறவர்கள் அநேகர்; முற்றமுடிய நடக்கிறவர்கள் கொஞ்சம் பேரென்றார். இஸ்ராயேல் சனங்களுக்குச் சம்பவித்த வர்த்தமானமே இந்தச் சத்தியத்தைத் தெளிவிப்பதற்குப் பலத்த அத்தாட்சியாகும். வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிறதுபோலே, பெண்டுகளும் சிறு பிள்ளைகளும் நீங்கலாக அறுநூறாயிரத்துக்கு அதிகமான ஆண்பிள்ளைகள் எஜிப்த்து தேசத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள். புறப்பட்டாலும் அத்தனை இலட்சம் பேர்களுக்குள்ளே இரண்டே இரண்டு பேர் யூதேயா நாட்டில் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். ஆகையால் புண்ணியத்தைத் துவக்குகிறது பாரமல்ல; மரணபரியந்தம் அதை செய்து முடிப்பதே பெரிய காரியமாம். முடிவு பரியந்தம் புண்ணியத்தில் நிலை நிற்பதே சாங்கோபாங்கமாகும். அர்ச். எபிரேமென்பவர் சொல்லிக் காட்டின உவமையைக் கேள். வீடு கட்டும்போது அஸ்திவாரம் போடுகிறது வருத்தமோ? அல்லவே. சுவரை உயரமாய் எழுப்புகிறதல்லோ வருத்தம். சுவர் எழும்ப எழும்ப வேலையும் அதிகப்படும், செலவும் அதிகம் பிடிக்கும். புண்ணிய சாங்கோபாங்கமாகிற ஞான வீடு கட்டும்போது புண்ணியத்துக்கு அஸ்திவாரம் போடுகிறது பிரயாசமல்ல. புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை நாடோறும் செய்து முடிப்பதே வருத்தமான அலுவலாகும். ஆகையால் சுகிர்த தர்மங்களைத் துவக்கத்திலே நீ நன்றாய் அநுசரித்தவனானாலும் மரண பரியந்தம் உத்தமமாய் அதைச் செய்து முடிக்காவிட்டால் பிரயோசனமில்லை. இது காரியத்திலே அர்ச். எரோனிமுஸ் சொல்லுகிறதாவது: கிறிஸ்துவர்கள் துவக்கத்தில் என்ன செய்கிறார்களென்று பாராமல் கடைசியிலே எப்படி நடக்கிறார்களென்று பார்க்கவேண்டும். அர்ச். சின்னப்பர் கெடுதலாய்த் துவக்கினார்; நன்றாய் முடித்தார். யூதாஸ்கரியோத்து நன்றாய்த் துவக்கிக் கெடுதலாய் முடித்தானென்றார். இவன் இயேசுநாதருக்கு அப்போஸ்தலனாயிருந்ததினாலேயும் புதுமை செய்ததினாலேயும் இவனுக்கு வந்த பிரயோசனமென்ன? இவ்வண்ணமே நீயும் துவக்கத்திலே நன்றாய் நடந்து கடைசியிலே சுகிர்த புண்ணியங்களை விட்டுவிட்டால், உனக்கென்ன பிரயோசனமுண்டாகும்? புண்ணிய நெறியில் நிலைபெற நிற்கிறவர்களுக்கே மோக்ஷமுடி தருவோமென்று கர்த்தர் வாக்குத்தத்தம் செய்தருளினார். முடிவு பரியந்தம் நிலைநிற்கிறவன் ஈடேறுவானென்று தேவ சுதன் திருவுளம்பற்றின வாக்கியமல்லோ? அர்ச். எரோனிமுஸ் சொல்லுமாப்போலே பாக்கியமான

பவர் கண்ட காட்சியி[illegible]கர்த்தர் எண்முனையில் சயிந்துகொண்டு நிற்
கக் கண்டாரல்லாமல் [illegible]ணி அடியிலே யாகிலும் நடுவிலே யாகிலும்
சாய்ந்துகொ[illegible]டிருக்க [illegible]ல்லையே. இதற்கு அர்த்தமேதென்றால் புண்
ணியத்தை ந[illegible]றாய்த் துவக்[illegible]தும் சிறிது காலம் அதை உத்தமமாய்
அநுசரித்து [illegible]ருவதும் பற்றாது. புண்ணியத்தின் முனையாகிற மரண
பரியந்தம் [illegible]றும் செய்து முடிக்கவேண்டிய தென்றார். அர்ச். பெர
னர்துஸ் சொல்லுகிறதாவது: இயேசுநாதரைத் தொடர்ந்து போனதின்மேலு
காரியமென்ன? அவரைத் தொடர்ந்து பிடித்தாலல்லவோ நன்மையாகும்.
இதினாலே இனம் பெ[illegible]யக்கொள்ளும்படி [illegible] விதமா[illegible] ஓடுங்களென்
று அர்ச். சின்னப்பர் அறிவித்தார். [illegible] இரட்சகர் த
மக்குக் குறித்த இலக்கே உன் புண்ணிய நடக்கைக்கும் இலக்கா யிரு
க்கக்கடவது. அவர் மரண பரியந்தம் மேற்படிந்திருந்தாரென்று இவ்வி
ரித்துசாந்து திருவுளம்பற்றினாரல்லோ? அவ்வண்ணமே நீயும் மரண
பரியந்தம் புண்ணிய வழியிலே ஓடாவிட்டால், ஓடியும் பிரயோசனமி
ல்லை. வெகுமதியும் பெற்றுக்கொள்ள மாட்டாயென்பது தப்பாது.

தேவ சுதன் இந்தச் சத்தியத்தை நமக்கு ஸ்திரமாய்ச் சொல்லிக்
காட்டுவதற்காகத் திருவுளம் பற்றினதாவது: கலப்பையிலே கையை வை
த்துப் பிறகே திரும்பிப் பார்க்கிறவன் சர்வேசுரனுடைய இராச்சியத்து
க்குத் தகுந்தவனல்ல வென்றார். அப்படியே நீயும் புண்ணிய சாம
[illegible]க்கத்திலே கை வைத்தாற்போலே சிறிது காலம் தர்மவாளனாய் நட
ந்த[illegible]ம் அப்புறம் பிறகே திரும்பிப் பார்த்துத் துவங்கின புண்ணியத்
தைக் கைவிட்டால், மோக்ஷ இராச்சியத்துக்குப் போக அரியாய்.
லோத்தென்பவருடைய பெண்சாதிக்கு நடந்ததை யோசித்துப் பார்.
சர்வேசு
சோதோமென்னும் பட்டணம் நெருப்புப்பற்றி எரியும்போது, சர்வேசு
ரன் அவளை அந்தப் பட்டணத்தைவிட்டு அப்புறப் படுத்தினார். ஆனா
ல் அவள் கொஞ்சம் தூரம் நடந்து பாதி வழியிலே நின்று பிறகே தி
ரும்பி அந்தப் பட்டணத்தைப் பார்த்தாள். அவள் தலையை திருப்பின
இடத்திலே தானே உப்புச் சிலையாய்ச் சமைந்து போனாள். அவள் உ
ப்புச் சிலையாய்ச் சமைந்ததற்கு அர்த்தம் இன்னதென்று அறியவேணு
மோ? அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லுகிறதைக் கேள்: உப்பல்லோ கறிவ
ர்க்கங்களுக்கு ருசி கொடுத்துக் கெட்டுப் போகாதபடிக்குச் செய்யும்.
அப்படியே நாமும் லோத்தென்பவருடைய பெண்சாதிக்கு நடந்ததை
யோசித்துப் பார்த்து அவளைப்போலே கெட்டுப் போகாதபடிக்கு நட
க்கவேணுமென்று சர்வேசுரன் நமக்குக் காண்பிக்கச் சித்தமானார். அ

தாவது: அவளுக்கு வந்த ஆக்கினையை நாமும் கண்டு நாம் நடக்கிற பு
ண்ணிய வழியிலே அவளைப்போலே நில்லாம[illegible]ம் திரும்பி[illegible] பாராமலு
ம் நிலைபெற நடக்கவேண்டும். இல்லாவிட்ட[illegible]ல் நாமும் அவளைப்போ
லே உப்புச் சிலையாய்ச் சமைந்து நம[illegible] ஆக்கினை[illegible]ய மற்றவர்க
ள் அறிந்து பயந்து நடுங்குவதற்கு இடமாகும். இக்கால[illegible]திலே தானே
இப்படிப்பட்ட உப்புச் சிலையானவர்கள் எத்தனையோ [illegible]ருண்டு! தா
ங்கள் துவக்கின புண்ணியத்தில் முற்றமுடிபோக நிலையில்லாமல் கெட்
டுப் போனவர்கள் எல்லாரும் இவ்விதமான உப்புச் சிலைகள் தானே.
இவர்களை[illegible] கேட்[illegible]ப் பார்த்து நமக்கு[illegible] புத்தி வரக்கடவது.
நாம் துவக்கி[illegible]ங்கோப[illegible]ங்க நெறியை ஒருகாலும் விடாமல் மரண
பரியந்தம் அ[illegible]கொண்டு நடந்து வரக்கடவோம்.

துவக்கத்திலே [illegible]ர்த நெறியில் சுறுசுறுப்பாய் நடந்து கடைசி
யிலே அதைக் [illegible]கிறது எப்படி இருக்குமென்றால் யானைத் தலை
க்கு எலி [illegible]லையும் மனுஷன் தலைக்குக் குதிரை உடலையும் சேர்த்து
வைத்தா[illegible]போலாகுமென்று அர்ச். அகுஸ்தீனும் அர்ச். எரோணிமுசும்
திருவுளம்பற்றினார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலையற்ற நடக்கையைக் குறி
த்து அர்ச். சின்னப்பர் கலாசியரை மிகவும் கடிந்துகொண்டு சொல்
லுகிறதாவது: உங்கள் பைத்தியத்தை என்னென்று சொல்லுவோம்?
நீங்கள் மேலஞ்ஞானத்துக்கடுத்த நடக்கையாய் நடந்தபின் அதைவிட்
டுக் கீழுலகத்துக்கடுத்த கிரிகைகளைச் செய்துகொண்டு வருகிறீர்க
ளே. ஓ! புத்திகெட்ட கலாசியரே! நீங்கள் சத்தியத்துக்குக் கீழ்ப்
படியாதபடிக்கு உங்களை மயக்கினதாரென்ன[illegible]ர்?

ஆனால் புண்ணியத்தில் நி[illegible]மையாகிற வரத்தைச் சர்வேசுரன் ந
மக்குத் தந்தருள வேணுமானால், நம்முடைய புண்ணியத்துக்கு ஸ்திர
மான அஸ்திவாரம் போட்டு அதின்மேலே புண்ணிய மாளிகையை எ
ழுப்பவேண்டும். ஏனென்றால் அஸ்திவாரம் பெலமாயிராவிட்டால்,
வீடும் அசைவுகண்டு கொஞ்ச நாளில் கீழே விழும். பூச்சி அரித்த [illegible]
ய் பழுக்காமல் மரத்திலிருந்து அறுங்கிவிழும். பூச்சி அரியாத காயோ
வென்றால் மரத்திலிருந்து பழுக்கும். இவ்வாறே ஸ்திரமான புண்ணி
யம் உன்னிடத்தில் இல்லாமல் போய்ச் சர்வேசுரன் ஒருவரே தவிர
வேறேந்த வஸ்துவின் பேரிலாகிலும் உன் இருதயம் பற்றுதல் வைத்து
வேறேந்தத் துர்குண
த் தேடி அகங்காரம் வீம்பு பொறாமை முதலிய வேறேந்தத் துர்குண
மாகிற பூச்சி உன் ஆத்துமத்தை அரிக்கவிட்டால், அது கொஞ்சம் கொ
ஞ்சமாய் உன் இருதயத்தைத் துளைத்து அதில் இருக்கிற சாரத்தை எ

ல்லாம் குறுக்கவே நீ புண்ணிய நடக்கையை விட்டுத் தவறிக் கெட்டுப் போவாயென்று உள்ள சத்தியத்தை மறைக்காமல் தெளிவாய் உனக்குச் சொல்லுகிறோம். இதினாலே தான் தேவ இஷ்டப் பிரசாதத்தில் இருதயத்தை உறுதிப்படுத்தி ஸ்திரமாய் நிலைப்பிப்பது மிகவும் அவசரமென்று அர்ச். சின்னப்பர் வாயாலே இஸ்பிரித்துசாந்து திருவுளம்பற்றினார். ஆகையால் துவக்கத்திலே தானே மெய்யான புண்ணியங்களுக்கு ஸ்திரமான அஸ்திவாரம் போடுகிறது மிகவும் அவசரமாமே.

நாம் புண்ணியத்திலே மரணபரியந்தம் நிலைத்திருக்க வேணுமானால், அதில் எப்படி ஸ்திரப்பட்டிருக்கவேணுமென்று அர்ச். அல்பேர்ந் தென்பவர் சொல்லி யிருக்கிறார். அதாவது ஒருவனுடைய இருதயத்திலே புண்ணியமானது ஸ்திரமாய் வேரூன்றிப் பெலப்பட்டிருக்க வேண்டும். மற்றவர்கள் அவனுக்கு என்ன செய்தாலும் அவன் பேரில் என்ன சொன்னாலும் அதினாலே கலங்கிப் புண்ணியத்தைக் கைவிடாமல் அசையாத பாறைபோலே சாங்கோபாங்கமாய் நடந்துகொண்டு வரவேணுமென்றார். சிலருடைய நடக்கையைப் பார்க்கும்போது, அவர்களுக்குக் கஸ்தியும் வருத்தமும் அவமானமும் தொந்தரவும் மற்றவர்களாலே வராதிருந்தால், மன சமாதானமும் தாழ்ச்சியும் அவர்களிடத்திலே இருக்கிறதுபோலே தோன்றும். ஆனால் மற்றவர்கள் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் தொந்தரவு பண்ணினால், அவர்களுடைய சமாதானமும் தாழ்ச்சியும் புகைபோலே காணாமல் மறைந்துபோகும். அவர்களும் மனக்கலக்க முற்றுக் கோபம் கொள்ளுகிறதினாலே, அவர்களிடத்தில் முன்னிருந்ததுபோலே தோன்றின மனசமாதானமும் தாழ்ச்சியும் வெளிப் பார்வைக்குத் தோன்றினதே யல்லாமல் மெய்யான புண்ணியமுமல்ல, ஸ்திரமான உயிர்த்த நடக்கையுமல்ல வென்று தெரியவரும். இப்படிப்பட்ட மன சமாதானமும் தாழ்ச்சியும் மற்றவர்கள் கையிலே இருக்கிறதே யல்லாமல் உன் கையிலே யில்லை: மற்றவர்களுக்கு மனதுள்ளபோது, அந்தப் புண்ணியம் உன்னிடத்தில் இல்லாமல் போகும்படி செய்யலாமென்கிறதினாலே, அது மற்றவர்களைச் சேர்ந்த புண்ணியமே யல்லாமல் உனக்குச் சொந்தமானதல்ல. ஆகிலும் உனக்குச் சொந்தமான புண்ணியத்தை நீ சம்பாதிக்க வேண்டியதே யல்லாமல் புறத்தியார் பொருட்டாலே நீ புண்ணியவானாயிருந்தால், நிலைநிற்கமாட்டாய். இப்படிப்பட்டவர்கள் நாறிப்போன கட்டுக் கிடைத் தண்ணீருக்கு ஒப்பாயிருக்கிறார்கள். கட்டுக் கிடைத் தண்ணீரைத் தொடாதேபோனால், நாற்றம் வீசாது. அதைக் கலக்கின மாத்திரத்

திலே அதிலிருந்து புறப்படுகிற நாற்றத்தைப் பொறுக்க முடியாது. தங்கள் இருதயத்திலே ஸ்திரமான புண்ணியத்தை ஆழமாய்ப் பதித்துக்கொள்ளாதவர்கள் இந்தக் கட்டுக் கிடைத் தண்ணீரைப் போலே இருக்கிறார்கள். ஒருவரும் இவர்களைத் தொடாமலும் இவர்களுக்குத் துன்பமும் அவமானமும் தொந்தரவும் வராமலும் இருக்குமட்டும் இவர்கள் மன சமாதானமும் தாழ்ச்சியும் உள்ளவர்கள் போலே நடப்பார்கள். ஆனால் இவர்களைக் கொஞ்சம் கஸ்திப் படுத்தி இவர்களுக்கு அற்பத் தொந்திரவு பண்ணினால், இவர்கள் மனதிலிருந்து கலக்கமும் கோபமுமாகிற புகை எழும்பிப் பிறருக்குத் துர்மாதிரியாகிற நாற்றம் வீசுகிறதைக் காணலாம். மலையைத் தொடு புகை எழும்புமென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லி யிருக்கிற வாக்கியம் இவர்களுக்கே செல்லும்.

௰அ-ம் அதிகாரம்.

ஞானப்போதகங்களின் பேரிலும் அதைக் கேட்டுப் பலன் அடைவதற்குச் செய்யவேண்டியதின் பேரிலும்.

புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்குச் சந்நியாசத்திலே உள்ள பிரதான உதவிகளுக்குள்ளே ஒன்று பிரசங்கம் அல்லது ஞானப் போதகமாகும். ஞானப்போதகம் கேட்பதினாலே நமக்குப் பிரயோசனம் உண்டாகும்பொருட்டு நாம் செய்யவேண்டியது இன்னதென்று இங்கே சொல்லி விளக்கமாய் எழுதியிருக்கிறோம். நாம் இங்கே சந்நியாசிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறதெல்லாம் பிரசங்கம் கேட்கிற சகலரும் அதினாலே பிரயோசனப்படும் பொருட்டு அநுசரிக்கவேண்டியதாமே.

வழக்கத்தினாலேயாகிலும் கடன் கழிக்கிறதற்காகவென்கிலும் அத்தி பிரசங்கத்துக்குப் போகாமல் அதைக் கேட்டு அதினாலே புண்ணியத்தில் வர்த்திக்க வேணுமென்கிற மெய்யான ஆசையோடு போகிறது முந்த முந்த நாம் செய்யவேண்டிய காரியமாகும். ஞானப் போசனமாகிற ஞானப் போதகங்களைக் கேட்கப் போகும்போது, வனவாசிகளிடத்தில் விளங்கின பத்தி சுறுசுறுப்பும் ஆவலும் அந்த ஞானப்போதகங்களினாலே அவர்கள் அடைந்த புண்ணியச் சுறுசுறுப்பும் இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது. இவர்களைப்போலே பத்தி பற்றுதலோடே ஞானப்போதகங்களை நாமும் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். இப்படிக் கேட்டுக்கொ

ண்டால், பசியோடு [ஒன்]றுக் கூடி சாப்பிடுகிறவனுடைய உடலிலே இரத்தமும் ஊற்றும் பெலனுண்டாகிறதுபோலே நமதாத்துமத்துக்குப் புத்தி போதகங்களிலே யிருந்த உறுதியும் பெலனுமுண்டாகும். யாதாமொருவனிடத்தில் நல்ல பசி யுண்டானால், அவன் தேகம் சௌக்கியமாயிருக்கிறதென்று அடையாளமாகும். அப்படியே தேவ வார்த்தையாகிற புத்தி போதகங்களைக் காதாலே கேட்டு மனதில் உட்கொள்ள ஆசையுள்ளவர்களுடைய ஆத்துமம் சுகமாயிருக்கிறதென்பதற்கு இந்த ஆசையே அடையாளமாகுமென்று அர்ச். கிறிசோஸ்தோமுஸ் திருவுளம் பற்றினார். புத்தி போதகங்களைக் கேட்க அவலாகிற பசி உன்னிடத்தில் இல்லாமலும் அதைக் கேட்[பது உனக்கு அப்]பிரியமாய்த் தோன்றுமலும் இருந்தால், இது கெட்ட அடையாளந்தானே. உன் ஆத்தும போசனமாகிற பிரசங்கத்தின் பேரில் உ[னக்]கு அருவருப்பிருக்கச்செய்தே உன் மனம் வியாதிப்பட்டுக் கெட்டுப் போவதற்கான ஆபத்தில் இருக்கிறதென்று நிச்சயித்துக்கொள். மேலும் இப்[படிப்]பட்ட புத்தி பிரசங்கங்களில் சர்வேசுரனைக் குறித்தல்லோ பேசுகிறார்கள். ஆகையால் சர்வேசுரன் பேரில் பேசுகிறதைக் கேட்பதற்கு எவ்வளவு உச்சாயத்தோடே போகவேண்டும். ஏனென்றால் நாம் பற்றுதல் வைத்திருக்கிற பொருளின்பேரில் யாதொருவர் பேசினால், அதைச் சந்தோஷமாய்க் கேட்பது வழக்கம். இப்படியிருக்கக்கொள்ள நீ சர்வேசுரனைச் சிநேகித்தால், அவர்பேரில் பேசுகிறதை மிகவும் பிரியமாய்க் கேட்பாயென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதினாலல்லோ சர்வேசுரனுக்கு உ[கந்]தவன் அவருடைய வா[க்]த்தைகளைக் கேட்பான். நீங்கள் [சர்]வேசுரனு[க்]கு உகந்தவர்களல்லாததினாலே, அவர் வா[க்]த்தைகளைக் கேளாமல் போகிறீர்களென்று இயேசுநாதர் திருவுளம் பற்றினார்.

இரண்டாவது, பிரசங்கத்திலே ஞானப்பலன் அடையவேணுமானால், அதிலே சொல்த் திறமையையும் உச்சரிப்பின் நேர்மையையும், சாடைசைக்கினையின் அழகையும் வசனச் சிறப்பையும் கவனிக்கப்படாது. சமுசாரவாசிகள் பிரசங்கம் கேட்கையில் இதுகளை[க்] கவனிக்கிறதினாலே பிரசங்கத்தினால் அவர்கள் அடைகிற பிரயோசனம் சொற்பமாயிருக்கும். ஆகையால் மேற்சொல்லிய அழகு சிறப்பை[க் க]வனியாமல் பிரசங்கத்தில் சொல்[லுகி]ற புத்தியை மாத்திரம் உற்று[க் கேட்க] வேண்டும். வியாதிக்காரனுக்கு [இர]த்தம் வாங்குவதற்காகச் சத்திரவைத்தியன் வந்திருக்கும்போது, [நோ]வாளி வைத்தியனை இரத்தம் வாங்கவொட்டாமல் அவன் கையில் இருக்கும் கத்தியையும் உறையையும் உற்று

ப்பார்த்து அதில் இருக்கிற வேலைப்பாட்டைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருந்தால், அவனை நோக்கி என்ன சொல்லுவோம்? இந்த வீண் காரியத்தை ஏன் கவனிக்கிறாய்? உன் வியாதி நீங்குவதற்கு இரத்தம் வாங்குவது அவசரமாயிருக்கின்றது. இப்போது இந்த அலுவல் பார்க்கவேணுமேயல்லாமல் அவசரமற்ற வேலைப்பாட்டைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படுகிறதற்கு இது நேரமல்லவென்று சொல்லுவோமல்லோ? அவ்வண்ணமே பிரசங்கத்திலே சொல்லுகிற நற்புத்தியே நமக்கு மிகவும் அவசரமான காரியமாகும். இந்தப் புத்தியைக்கொண்டு நம்முடைய ஆத்துமம் செழித்திருப்பதற்கு வேண்டிய சாரத்தை நமது ஆத்துமத்தில் பிழிந்து விடவேண்டியது. இதைச் சட்டைபண்ணாமல் பிரசங்கத்துக்குத் தோல்போலே இருக்கிற சொல்த் திறமையையும் வசன நடையையும் வாக்கியச் சிறப்பையும் கவனிக்கிறது புத்தி கெட்ட வைத்தியமல்லோ? இப்படிப்பட்டவர்கள் சல்லடைபோலே இருக்கிறார்கள். நெல் [முதலான] தானியத்தை சல்லடையிலே போட்டுச் சலித்தால், அரிசியெல்லாம் கீழே விழுந்து உமி மாத்திரம் சல்லடையிலே நிற்கும். இவ்வண்ணமே மேற்சொன்னவர்கள் பிரசங்கத்திலே அரிசிபோலிருக்கிற நற்புத்திமதிகளைக் கவனியாமல் விட்டு அதுக்கு உமிபோலிருக்கிற அழகையும் சிறப்பையும் மாத்திரம் கவனித்துப் பிடிப்பார்கள். இது காரியத்திலே வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கும் வர்த்தமானத்தைக்கேள்: எஸ்திராஸ் என்பவர் இஸ்ராயேல் சனங்களுக்கு வேத பிரமாணத்தை வாசிக்கையில் வேத கட்டளைக்கும் தங்கள் நடக்கைக்கும் வெகு வித்தியாசம் இருக்கிறதென்று அவர்கள் கண்டு மனம் கலங்கித் தாரைத் தாரையாய்க் கண்ணீர் [விட்டு அழு]தாலே, அவர்களுடைய பெருமூச்சையும் விம்மல் தேம்பலையும் அடக்குகிறது குருக்களுக்கு வெகு பிரயாசமாய்ப் போயிற்று. இவ்வாறே நாம் புத்தி போதகங்களைக் கேட்கும்போது, அதிலே சொல்லுகிறதையும் நம்முடைய நடக்கையையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்து நாம் நடக்கவேண்டிய ஒழுக்கத்துக்கும் நாம் இப்போது நடக்கிற நடக்கைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமென்று பரிசோதனை செய்து இந்தப் போதகத்திலே சொல்லுகிற புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கு நமக்கும் எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறதென்று உற்று விசாரித்து நமது குற்றம் குறைகளின்பேரில் [மிகுந்த] மனஸ்தாபத்தோடே பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

மூன்றாவது, நமக்குச் சொல்லுகிற புத்தி போதகங்களிலே நாம் செய்து வருகிற வழக்கமான காரியங்களைச் சொல்லிக் காட்டி அதை

உத்தமமாய்ச் செய்து முடிப்பதற்கான ஆசையை நம்மிடத்தில் மூட்டுவதேயல்லாமல் நவமான வரலாறுகளையும் ஆச்சரியத்துக்குரிய வர்த்தமானங்களையும் சொல்லுவார்களென்று கனவிலே முதலாய் நினைக்கவேண்டியதில்லை. மேற்சொன்ன கருத்தோடு மாத்திரமே நம்முடைய சபையில் நற்போதகம் சொல்ல வேணுமென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் கற்பித்திருக்கிறாரேயல்லாமல் மற்றபடியல்ல. ஏனென்றால் இயேசு சபை ஏற்பாட்டாகமத்தின் மூன்றாம் காண்டத்தில் அவர் சொல்லுகிறதாவது: இங்கே சொன்ன நற்போதகங்களையும் இதைப் போன்ற மற்றவைகளையும் இயேசு சபைச் சந்நியாசிகள் இயல்பாய் மனிதருக்குள்ள பலவீனத்தினாலே மறந்துபோய் அதை அநுசரியாமல் விட்டுவிடாதபடிக்கு யாதொருவர் வாரத்துக்கொருவிசையாகிலும் பதினைந்துநாளைக்கொரு தடவையென்கிலும் இவைகளை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் காட்டி நினைப்பூட்ட வேணுமென்றார். நாத்தாலென்னும் பேர்போன இயேசு சபை சுவாமியார் இயேசு சபை ஒழுங்குகளுக்குச் செய்த வியாக்கியானத்தில் சொல்லுகிறதாவது: எட்டு நாளைக்கொருவிசை அல்லது பதினைந்து நாளைக்கொருவிசை ஞானப் போதகம் சொல்லவேணுமென்று ஒழுங்கிலே கண்டிருந்தாலும், வாரத்துக்கொருவிசை தப்பாமல் ஞானப்போதகம் சொல்லுகிறது இயேசு சபையில் எங்கும் வழக்கமாமென்றார். பேர்போன இந்தச் சுவாமியார் இயேசுசபை மடங்கள் வீடுகள் எங்கும் போய் அதுகளை எல்லாம் விசாரித்திருக்கக் கொள்ள அதுகளில் நடக்கிற காரியமெல்லாம் செவ்வா அறிந்து மேற்சொன்ன வர்த்தமானத்தை எழுதி வைத்திருப்பதினாலே, அதின் பேரில் சந்தேகப்பட இடமில்லை. ஆகையால் நாம் அந்த காரியத்தை [illegible]ச் சொல்லிக் காட்டுவதற்காகத்தான் புத்தி போதகம் சொல்லுவார்களல்லாமல் [illegible] [illegible]த்தைச் சொல்லமாட்டார்கள். அறிந்த காரியங்களை எளிதாய் மறந்துபோகிற சுபாவம் மனிதருக்கு இருக்கிறதினாலே, அதுகளைப் பலமுறை நமது கண் முன்பாக வைத்துக் காட்டுகிறது அவசரமாமே. ஆனால் அதுகளை நாம் மறவாமல் ஞாபகத்தில் வைத்திருந்தாலும், அதுகளைச்செய்து முடிக்க வேணுமென்கிற ஆவலும் பற்றுதலும் நமது மனதில் இல்லாவிட்டால், அதுகளை ஞாபகத்தில் வைத்திருப்பதினாலே பிரயோசனம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் நமது பேரில் சுமந்த கடன்களை நாம் செய்து முடிப்பதற்கு நம்மிடத்திலே சுறுசுறுப்பையும் ஆசையையும் மூட்டுவதற்காகத்தான் அதுகளைப் பலமுறைத் திரும்பித் திரும்பிச் சொல்லிக் காண்பித்து எதற்காக நாம் சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்திருக்கிறோமென்று இடைவிடாமல் நமது கண் முன்பாக வைத்துக் காட்

டுகிறது மிகவும் அவசரமாகும். புத்தியானது [illegible]மாயிருக்கின்றது, மனப்பற்றுதலோ வென்றால் தாமதமாயிருக்கிறதென்று அர்ச். அகுஸ்தீன் சொன்ன வாக்கியம் மெய்யல்லவோ? இதினாலே நான் ஒரே காரியத்தை அநந்தமுறை அடிக்கடிக் காட்டவேண்டும். இவ்விஷயத்தில் அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுகிறதைக் கேள்: கடைசியாய்த் தம்பிமாரே, ஞான அக்களிப்பு அடையுங்கள். ஒரே காரியத்தைத் தானே உங்களுக்குப் பலமுறை எழுதுகிறது நமக்குப் பிரயாசமல்ல. ஆனால் அது உங்களுக்கு மகா அவசரமாயிருக்கிறதென்று பிலிப்பியருக்கெழுதினார். அர்ச். சின்னப்பர் புதிதான புத்தி போதகங்களை எழுத மனதிருந்தால், எழுதியிருக்கலாம். அவர் பரவசமாகி மோக்ஷத்தின் மூன்றாம் மண்டலமட்டும் போனதினாலே, மகா மேலான புத்திபோதகங்களையெல்லாம் சனங்களுக்குப் போதித்திருக்கக்கூடுமே. ஆகிலும் ஏற்கனவே சொல்லிக் காட்டின புத்திகளையே திரும்பித் திரும்பிப் போதிக்கிறது சனங்களுக்கு அவசரமென்று அறிந்திருந்ததினாலே, தான் ஒரே போதகத்தை அநந்த முறை சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். ஆகையால் பிரசங்கிகளும் போதகரும் இது காரியத்திலே வெகு சாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டியது. சிறந்த வாசாலகரென்றும் அறிந்த சாஸ்திரிகளென்றும் பேர் வாங்கவேணுமென்று எண்ணப்படாது. இப்படி எண்ணுகிறவர்கள் தங்கள் கீர்த்திக்காக உழைக்கிறார்களே யல்லாமல் பிறர் ஆத்தும நன்மைக்காகப் பிரசங்கிக்கிறவர்களல்ல. ஆகையால் கேட்கிறவர்கள் மிகுந்த ஆத்தும இலாபத்தை அடைவதற்கு ஏதுவான போதகங்களையே மாத்திரம் பிரசங்கிகள் பிரசங்கிக்கவேண்டும். புத்தி போதகங்களைக் கேட்கிறவர்களும் [illegible] ஞான நன்மையைக் கவனித்து அ[illegible]டும். இப்படி நடந்தால், தங்களுக்கு முன்னமே தெரிந்திருக்கிற அவசியமான காரியங்களைத் திரும்பிச் சொன்னாலும், அதைக் கேட்க இவர்களுக்குச் சலிப்புண்டாகாது. ஏனென்றால் அதுகளை இவர்கள் அநுசரியாமல் விட்டிருந்தாலும் சரி, அதுகளை விடாமல் அநுசரித்துவந்தாலும் சரி, அதுகளைத் தங்களால் இயன்றமட்டும் உத்தமமாய் நிறைவேற்றாமல் ஒரு பிரகாரம் செய்துவந்தாலும் சரி, புத்தி போதகங்களிலே அதுகளைச் சொல்லிக் காட்டி எப்போதும் அவர்களுக்கு நினைப்பூட்டுகிறது அவசரமென்று கண்டுகொள்ளுவார்கள்.

நான்காவது, புத்தி போதகங்களில் சொல்லுகிறதெல்லாம் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு மாத்திரம் விசேஷித்துச் சொன்ன காரியமெ

ன்றும் அ[illegible] புறத்தி[illegible]ரைப் பற்றின காரியமல்லவென்றும் ஸ்திரமாய்
மனதில் தரித்துக்கொள்ளுகிறது மிகவும் பிரயோசனமாயிருக்கும்.
சமுசாரவாசிகள் பிரசங்கம் கேட்கிறபோது, அவர்கள் எண்ணுகிற எ
ண்ணத்தை நாம் விலக்கி நடக்கவேண்டும். பேர்போன பிரசங்கியொ
ருவர் அவர்களை நோக்கி ஒருவிசை சொன்னதாவது: விருந்திலே போ
சனம் பரிமாறி மற்றவர்களுக்கு எல்லாம் போட்டுவிட்டுத் தாங்களோ
ஒன்றும் [illegible]ப்படாமல் பட்டினியே கிடக்கிறவர்களுக்கு நீங்கள் ஒப்பா
யிருக்கிறீர்கள். ஏனென்றால் நீங்கள் பிரசங்கம் கேட்கும்போது உங்
கள் நினைவி[illegible] ஓடுகிறதென்ன? ஆ! ஆ! சுவாமி சொல்லுகிறது
இன்னானுக்குச் [illegible]செல்லும். ஓ! ஓ! இந்த புத்திமதி இன்னான் இருக்
கிறானே அவனுக்கல்லோ ஆகும். ஆ! ஆ! இன்னான் இங்கே இருந்
தால், இந்தப் புத்தி அவனைச் சுட்டு உறுத்துமேயென்று நினைக்கிறீர்க
ள். இவ்வாறே சொல்லுகிற புத்திமதிகளெல்லா[illegible] இன்னான் இன்னானு
க்செல்லுமென்று அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு[illegible]ங்களுக்கு ஒன்றும்
வைத்துக்கொள்ள வில்லையே என்றார். பிரசங்கம் புத்தி[illegible]திகளாகிற
ஞான விருந்திலே நீங்கள் இருக்கும்போது, அந்தப் புத்திமதி உங்களு
க்கே செல்லுமென்கிறதன்றி அதுகளை உட்கொண்டு சாப்படவேணும
ல்லாமல் அது இன்னா[illegible] இன்னானுக்குச் செல்லுமென்று நினைத்துப் பரி
மாறுகிறவர்கள்போலே இருக்கப்படாது. இதினாலல்லோ தான் கேட்
கிற நற்போதகங்களைப் புகழ்ந்து அது தனக்குச் செல்லுமென்று புத்தி
மான் என்[illegible]ிக்கொள்ளுவான். அகாதகுணமுள்ளவன் அதைக்கேட்டு
அருவருப்பா[illegible]முதுருக்குப் பிறகே அதைத் தள்ளிப்போடுவா[illegible]ன்று
இஸ்பிரீத்து சா[illegible] திருவுளம் பற்றி[illegible]ர். [illegible] நாம் புத்திசாலி
களாகிப் போதக[illegible]களில் சொல்[illegible]
ன்றும் நம்மைக் குறி[illegible]தே சொல்லு[illegible]ர்களென்று[illegible] நிச்சயித்து[illegible]
ண்டு நடக்கவேண்டும். [illegible]டக்[illegible]யும் உன் குற்றம் குறைகளை
யும் நீ நன்றாய்ச் சோதித்து [illegible]க்கிருந்தால், [illegible]ருவனுக்குச் செல்
லுமென்று நீ நினைக்கிற புத்திபோத[illegible] உனக்கு அதிகமா
யச் செல்லுமென்று அறிந்துகொள்[illegible]. அந்தந்தப் புத்திமதி தங்க
ளுக்கே செ[illegible]மென்கிறதல்லாமல் இன்னார் இன்னாருக்கு அடுத்ததெ
ன்று நினைக்கிறவர்க[illegible] தங்கள் [illegible]ண்ணிலே இருக்கிற உத்திரத்தைப் பா
ராமல் புறத்தியார் கண்ண[illegible] இருக்கிற துரும்பைக் கண்டுபிடிக்கிறவ
ர்களா[illegible]. அதாவது: தங்களிடத்திலுள்ள பாரிக் குற்றத்தைப் பாரா
மல் புறத்தியாருடைய அற்பக் குற்றத்தையும் கண்டு பிடிப்பார்கள்.
சொல்லுகிற புத்திமதி இப்போது உனக்கு அவசரமில்லாதிருந்தாலும்,

[illegible]ன்னாக்கு அவசரமாயிருக்கும். ஆகையால் அ[illegible]தக் கவனத்தோடே
கேட்டுக் கெட்டியாய் மனதில் தரித்துக்கொண்டு அது உனக்காக மாத்
திரம் சொல்லியிருக்கிறதென்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறதினாலே, ஒரு
காலும் குறைவு வராது.

ஐந்தாவது, நாம் இப்போது சொல்லிக் காட்டின சத்தியம் இன்
னம் அதிக தெளிவாகும் பொருட்டு இன்னொரு விஷயத்தை அறிந்து
[illegible]கொள்ள வேண்டும். புத்தி போதகங்களிலே பிரசங்கியானவர் யாதோ
ர் குற்றம் குறையைக் குறித்துப் பேசும்போது, கேட்கிற[illegible]ர்கள் அந்தக்
[illegible]ப்பிதங்களை மெய்யாகவே கட்டிக்கொ[illegible]டிருக்கிறார்[illegible]ளென்று அவர்
நினைத்துச் சொல்லுகிறதில்லை. ஆனால் அ[illegible]ம் ஒருகாலும் அ
வர்களுக்குள் வாராதபடிக்கு அதை எற்கனவே [illegible]சொல்லி எச்சரிக்[illegible]
றன்டு. வியாதி வருகிறதற்கு முன்னே அது வாராமல் இருந்து[illegible]
விழ்தமானது வியா[illegible] வந்தபின் அதைக் குணப்படுத்துகிற [illegible]ந்த அ
பார்க்க [illegible]யானதல்லோ? வியாதி வருகிறதற்கு முன் ம[illegible]ருந்தைப்
ப்படி வைத்தியஞானியானவர் வாயாலே இஸ்பிரீத்துசாந்து [illegible]ருந்து சா
பற்றின பிரகாரம் பிரசங்கிகள் யாதாமொரு குற்றங் குறை உ[illegible] திருவுளம்
ள்ளே வருகிறதற்கு முன் அதைச் சொல்லிக் காட்டுவார்கள். [illegible]ங்களுக்கு
உண்டாகிறதற்கு முன் மருந்து கொடுக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவ[illegible] வியாதி
[illegible]க்கு வரவிருக்கிற ஆபத்தை அறிந்துகொண்டு அந்த ஆபத்து[illegible]க்குள் அ ரும் தங்க
கப்படாதபடிக்குத் தகுந்த எச்சரிக்கையோடிருக்கும் பொ[illegible]ட்டுத் தார்
குணம் [illegible]அசாபாசம் [illegible] அசமந்தம் முதலியதுகளை[illegible] கண்டித்துப்
புண்ணிய சாங்கோ[illegible]ங்கம் மு[illegible]யவைகளைப் புகழ்ந்து கொண்டாடு
வார்கள். [illegible]களைக் கடிந்து[illegible]கொள்ளும்போது,
[illegible]தொருவரை[illegible] குறித்து விசேஷித்துப் பேசுகி[illegible]களென்று எண்ண
ப்படாது. இப்ப[illegible]ப் பேசுகி[illegible]த்திகெட்[illegible]தனமும் துர்மாதிரிகை
யுமாயிருக்கிறதே[illegible]லாமல் ஞான[illegible]மையைப் பெறுவிப்பதற்கு
உதவாது. ஆகையா[illegible] [illegible]தொரு[illegible] இன்னார் இன்னாரைக் குறி[illegible]
துச் சொல்லியிருக்கிறதெ[illegible]னைக்கிறது குற்றம். இப்படி மற்றவர்
களிடத்தில் சொல்லுகிறது [illegible]திலும் பாரிக் குற்றமா[illegible] பிரசங்கிக்கி
றவர் புத்திக்கடாத இந்தக் கருத்தை ம[illegible]தில் [illegible]வைத்துப் பேசினாரென்
றெண்ணுகிறது அவருக்கு மிகுந்த அவமா[illegible]லோ? ஆகையால் பி
ரசங்கிக்கிறவரும் பிரசங்கத்தைக் கேட்கிறவர்[illegible] இ[illegible]த்தி
லே மகா எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டியது. [illegible] பிரசங்கம் கேட்கிறவ
ர்கள் பிரசங்கி சொல்லுகிற நல்லுணர்ச்சி தங்களுக்கு மாத்திரம் சொ

ல்லி யிருக்கிறாப்போலே எண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். ஒவ்வொருவரு
ம் தன்னைக் குறித்து [illegible]சேஷித்துச் சொன்னாரென்று என்னையும் கரு
தவும் படாது. ஆனால் தன் நெஞ்சிலே கை வைத்துத் தன் நடக்கை
யையும் கிரிகைகளையும் சொல்லுகிற புத்திமதிகளோடே ஒப்பிட்டுப்பா
ர்த்து மெய்யாகவே இந்த எச்சரிப்பு எனக்கே செல்லும்; இதைச் சொ
ல்லுகிறது எனக்கே அவசரமாயிருக்குது; என் நன்மைக்காகவே சர்
வேசுரன் இந்த நற்புத்தியைப் பிரசங்கி வாயிலே வைத்திருக்கிறாரென்
று நிச்சயித்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்படி நடந்தால், உன் குற்றத்தை
த்திருத்திக்கொள்ளுகிறதற்கு[...]ம் நீ மேலான சாங்கோபாங்கத்திலே து
லங்கி வளருவதற்[...] இந்தப் போதகமெல்லாம் தப்பாமல் உதவு
மென்கிறதற்குச் [...]தேகமில்லை. சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்குமா
ப்போலே இயேசு[...]தர் சமாரித்தாளுக்குப் புத்தி சொல்லி முடிந்த
பின் அவள் ஊருக்கு ஓடிப்போய்ச் சனங்களைப் பார்த்து நான் செய்த
தெல்லாம் எனக்குச் சொல்லிக் காட்டினவரைப் பார்க்கவாருங்களென்
று அவர்களை அழைத்தாளல்லோ? பிரசங்கத்தைக் கேட்கிறவர்களு
டைய இருதயத்தில் நடக்கிற காரியங்களைப் பிரசங்கி சொல்லிக் காட்
டும்போதுதான், நல்ல பிரசங்கம் பண்ணுகிறாரென்று சொல்லவேண்
டும். இந்தப் பிரசங்கத்தினாலே விசேஷமாய் மிகுந்த பிரயோசனமு
ண்டாகும்.

க[...]யாய்ப் புத்தி போதகமானது ஆத்துமத்துக்குப் போசன
மும் ஆதார[...]மாயிருக்கிறதினாலே, ஒவ்வொரு[...] போதகத்தி[...]ம் சொ
ன்ன புத்திமதி[...]ல் யாதொன்றை[...]ம் அநுசரி[...]தற்காகக் குறித்து
க்கொள்ளவேண்[...]ம். குறித்துக்[...] [...]லே ஸ்தி
ரமாய்ப் பதிந்து [...]ங்குச் சாங்[...]பாங்கத்தி[...] முன்னேறுகிறதற்கு
நாம் உழைக்கும்படியா[...]னாலே [...]த்தையும் தைரியத்தையும் ந
மக்கு வருவித்துக்கொள்ள[...]ம். இதின[...]மாக உலக இரட்
சகர் திருவுளம் பற்றினதாவது[...]டு தேவவார்த்தை
யைக் கேட்டு அதை மனதிலே வைத்[...]ண்டு நாள் போகப்போ
க அதினாலே [...]ன் அடைகிறவர்கள் நல்ல நிலத்தில் விதைத்த விதை
க்கு ஒப்பாயிருக்கிற[...]களென்றார். அர்ச். கிரேகோரியார் இந்த வச
னத்துக்குச் சொல்லு[...]த்தமாவது; சாப்பிடுகிற சாப்பாடு ஒன்றும்
வயி[...]தங்க[...]ல் வாந்திபண்ணித் துப்பிப்போடுகிறவனுடைய
சரீரம் கனத்த வியாதி பிடித்திருக்கிறதல்லோ? அப்படியே தேவ வா
ர்த்தையாகிற புத்தி போதகம் ஒன்றும் உன் மனசிலே தரிக்காமலும்

அதினாலே உனக்கு ஞானப் பெலன் உண்டாகாமலும்போனால், உன்
ஆத்துமம் கடின வியாதி பிடித்திருக்கிறதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.
இந்தச் சத்தியத்தை அறிந்திருந்ததினாலேயல்லோ இராச தீர்க்கதரிசி
யானவர் கர்த்தரை நோக்கி, உமக்குப் பொருந்தாத பாவம் செய்யாதப
டிக்கு உம்முடைய தேவ வாக்கியங்களை என் இருதயத்தின் அடியிலே
பதிந்து மறைத்துக்கொண்டேனென்றார். மெய்யாகவே சோதனை வ
ந்து பாவத்துக்கு உட்படும் தருணத்திலே முன்னமே வாசித்திருந்த
யாதோர் வேதவாக்கியமாகிலும் பிரசங்கம் போதகம் முதலியதுகளில்
முன்னமே கேட்டிருந்த யாதொரு புத்தியென்கிலும் நினைவில் உதிக்க
வே அதினாலே மனதுக்குப் பெலனும் உதவியும் உண்டாகி வந்த சோ
தனையைச் செயித்துப் பாவத்தில் விழாமல் தப்பித்துக்கொண்டவர்க
ள் எத்தனையோ பேர்? இயேசுநாதருக்குப் பசாசு சோதனை வருவிக்கு
ம்போது, மூன்று வேத வாக்கியங்களைக்கொண்டல்லோ அதைச் செயி
த்துத் தள்ளினார்.

நாம் இதுவரையில் சொன்னதெல்லாம் கவனித்துப் பார்க்குமள
வில் நற்கருத்தில்லாமல் வழக்கம் போலேயும் கடன் கழிக்கிறதற்காக
வும் பிரசங்கம் புத்தி போதகங்களைக் கேட்கப்போகிறவர்களும் புத்தி
போதகம் சொல்லும்போது தூங்குகிறவர்களும் பராக்குக்கு இடங்கொ
டுக்கிறவர்களும் தங்களுக்குத் தாமே எவ்வளவு பொல்லாப்பு வருவித்
துக் கொள்ளுகிறார்களென்று அறிந்துகொள்ளலாம். இப்படிப்பட்டவ
ர்கள் கவனித்து [...]தபடிக்குப் பசாசு வந்து இவர்கள் இருதயத்தி
லிருந்து தேவ வார்த்தையைப் பறித்துக்கொண்டு போகிறதென்று இ
ரட்சகர் ச[...]த்தில் திருவுளம் பற்றியிருக்கிறார். விதை விதைத்த
வுடனே குருவிகள் வந்து அதைக் கொத்தித் தின்று போட்டதென்று
இயேசுநாதர் திருவுளம் பற்றின உவமை [...]ர்களிடத்தில் நிறைவேறு
கிறதைக் கண்டு [...]ப்படுகிறோம். [...] பராக்கா யிருக்கும்போதாகி
லும் தூங்கும்போதென்கிலும் [...]மல் போன ஒரு வார்த்தையான
து உன் புண்ணிய வர்த்திப்புக்கு ஒருவேளை மிகவும் உதவியா யிருக்
குமாக்கும். இதினாலே தான் உன் பிராண சத்துருவாகிய பசாசு நல்ல
விதையாகிற இந்த வார்த்தை உன் காதிலே விழுந்து இருதயத்திலே
வேரூன்றாதபடிக்குத் தன்னாலான பிரயாசமெல்லாம் படுகின்றது. புத்
தி போதகமானது தூண்டிலுக்கு ஒப்பா யிருக்கிறதென்று அர்ச். அ
குஸ்தின் வசனித்தார். தூண்டில் பிடிபடும்போது தான் பிடிக்கும். தூ
ண்டிலைப் பிடித்த மீன் பிடிபடுமாப்போலே நீ புத்தி போதகங்களைக்

கவனமாய்க் கேட்டு அதைப் பிடித்து மனசிலே இருத்தினால், அந்தப புத்திமதி பிடிபட்டாதப்பாலே உன் மனதில் தரிக்கும். ஆகையால உன் மனதில் புத்திமதி பிடிபட்டால், அதுக்கொத்த பிரகாரம் நீ நடப்பாயென்று பசாசு கண்டு அது உன் மனதிலே விழாதபடிக்குப் பிரயாசப்படுகின்றது. இதின் நிமித்தமாக நாம் புத்தி போதகங்களுக்கும் பிரசங்கங்களுக்கும் தகுந்த ஆயத்தத்தோடு போய் அதுகளை நம்கருத்தோடும் கவனத்தோடும் கேட்டு நமது மனதில் அது வேரூன்றிப் புண்ணியமான கனி பழுக்கும்பொருட்டு வருந்திப் பிரயாசப்படக்கடவோம். அர்ச். யாகப்பர் இருதயத்தைப் பற்றினதாவது: இது காரியத்திலே மோசம் போகாதபடிக்கு, தேவ வார்த்தையைக் கேட்பது போதுமென்று எண்ணாமல் அதை அநுசரித்து நடங்கள். ஏனென்றால் அதைக் கேட்டாலும் அதுக்கொத்த பிரகாரம் நடவாதவன் முகக் கண்ணாடியிலே முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு அப்பாலே போகிறவனுக்கு ஒப்பாயிருப்பான்; கொஞ்சத்துக்குள்ளே தான் பார்த்த முகச்சாடை எப்படி இருக்கிறதென்று மறந்துபோவானென்றார். தேவ கட்டளையைக் காது கொடுத்துக் கேட்கிறவர்கள் அதினாலே சர்வேசுரனுக்கு முன்பாக நீதிமான்களாகாமல் அதை அநுசரித்து வருகிறவர்களே நீதிமான்களாவார்களென்று அர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தார்.

ஞான நந்தாவனமென்னும் புத்தகத்தை எருசலேம் பட்டணத்துக்கு அதிமேற்றிராணியாராயிருந்த அர்ச். செப்புரோனியு என்பவர் எழுதி வைத்ததாகச் சிலர் சொன்னாலும் எவ்வாக்கிரி என்பவர் அதை எழுதி வைத்ததாகத் தோன்றுகின்றது. நீசேன் பட்டணத்தில் கூடின இரண்டாம் திருச்சபைச் சங்கமானது அப்புத்தகத்தைப் புகழ்ந்து பாராட்டியிருக்கின்றது. அதில் எழுதியிருக்கிற ஒரு வர்த்தமானமாவது: எவுசேபியாரென்னும் புத்திமானவர் அமியானென்னும் ஒரு வனவாசியோடுகூட ஓர் மைதானத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு அமியானென்பவர் சுவிசேஷத்தை வாசிக்க எவுசேபியார் அதுக்கு அர்த்தம் சொல்லிக் காட்டுவார். சமீபத்திலே குடியானவர்கள் பயிரிடுகிறதை எவுசேபியார் கண்டு வாசித்ததை ஒருவிசை கவனியாமல் பராக்காயிருந்தார். அச்சமயத்திலே அமியானென்பவர் வாசித்த ஒரு வசனத்துக்கு அர்த்தம் தெரியாமல் அவரிடத்தில் கேட்டார். எவுசேபியார் அதைக் கவனியாததினாலே இன்னம் ஒருவிசை வாசியுமென்றார். அப்போது அவர் பராக்காயிருந்தாரென்று அமியானென்பவருக்குத் தெரியவந்தது: ஆகையால் அவரை நோக்கி நீர் குடியானவர்களைப் பார்த்

துக்கொண்டு பராக்காயிருந்தால், சுவிசேஷ வார்த்தை எப்படி உமது காதுக்குள் நுழையுமென்று கடிந்து சொன்னார். எவுசேபியார் அவர் சொன்னதைக்கேட்டு வெட்கிப்போய் அதின்பின் ஒருகாலும் அந்த மைதானத்தையாகிலும் வானமண்டலத்தில் பதிந்த நட்சத்திரங்களையென்கிலும் பார்த்தவரல்ல. உடனே அவ்விடத்தை விட்டு நெருக்கமான ஒரு ஒழுங்கை வழியாய்ப் போய் அதற்குச் சமீபத்தில் இருந்த ஒரு நாறக் குச்சுக்குள்ளே நுழைந்து அதை விட்டு ஒருநாளும் வெளிப் புறப்படவேயில்லை. இந்த நெருக்கமான சிறைச்சாலையிலே நாற்பது வருஷமாய் அடைபட்டிருந்தார். அதிலே எப்பொழுதும் தாம் கட்டாயமாயிருந்து அதை விட்டுப் புறப்படாதபடிக்குத் தமது இடுப்பிலே ஒரு இருப்புச் சங்கிலியும் கழுத்திலே பாரமான வேறொரு சங்கிலியும் போட்டுக் கட்டி அதிரண்டையும் சேர்த்துத் தலையிலே மாட்டினதினாலே, அவர் நிமிர முடியாமல் எப்போதும் குனிந்துகொண்டே இருக்கவேண்டியதாயிற்று. ஆகையால் அவர் நடக்கவும் அந்த மைதானத்தையாகிலும் நட்சத்திரங்களையென்கிலும் ஒருகாலும் நிமிர்ந்து பார்க்கவும் கூடாமலிருக்கும். தேவ வார்த்தையை வாசிக்கும்போது வந்த ஒரு சொற்பப் பராக்குக்காக இந்த மகாத்துமா தமக்கு எவ்வளவு கடுத்த தெண்டனை செய்துகொண்டாரென்று பாருங்கள். ஞானப் போதகம் கேட்கும்போதாகிலும் ஞான வாசகம் வாசிக்கும்போதென்கிலும் தினந்தோறும் நம்மிடத்தில் வருகிற பராக்குகளை அற்பக் குற்றமென்று எண்ணுகிறோமே. இதுக்காக நாம் எவ்வளவு வெட்கப்படவேண்டும்!

முதற்போதகம் முற்றிற்று.

உ-ம் போதகம்.

வழக்கமான கிரிகைகளை உத்தமமான விதமாய்ச் செய்வதின் பேரில்.

க-ம் அதிகாரம்.

நம்முடைய வழக்கமான கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்வதிலேதான நமது புண்ணிய வர்த்திப்பும் சாங்கோபாங்கமும் அடங்கியிருக்கின்றது.

நன்மையான காரியத்தை நன்றாய்ச் செய்யுங்களென்று கர்த்தர் இஸ்ராயேல் சனங்களுக்குத் திருவுளம் பற்றினர். நாம் புண்ணியத்திலே வர்த்தித்துச் சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு அந்தந்தக் காரியங்களைச் செய்கிறது போதாது. அதுகளை நன்றாய்ச் செய்யவேண்டும். ஏனென்றால் சந்நியாசியென்றிருக்கிறது போதாமல் நல்ல சந்நியாசியாயிருக்கவேணுமல்லோ? ஆனால் நல்ல சந்நியாசி யாவதற்கு நாம் செய்கிறதெல்லாம் நன்றாய் நிறைவேற்றி முடிப்பது அவசரமாமே. இயேசுநாத சுவாமி நமது மீட்டற்றமாகிற பரம அலுவலைச் செய்து முடித்த இடத்தில் அர்ச். எரோனிமுஸ் குடியிருந்ததினாலே, அர்ச். பவுலினுஸ் அவரை மிகவும் புகழ்ந்து கொண்டாடினர். அதற்கு அர்ச். எரோனிமுஸ் அவருக்கு எழுதின மறுமொழியாவது: எருசலேம் பட்டணத்தில் சீவிக்கிறது புகழ்ச்சிக்குரிய காரியமல்லவே. எருசலேம் பட்டணத்தில் நல்லொழுக்கமாய்ச் சீவிப்பதே புகழ்ச்சிக் குரியதென்று எழுதினர். இந்த வாக்கியமானது சந்நியாசிகளுக்குள் ஒரு பழமொழியாயிற்று. சந்நியாசிகள் மடத்தில் குடியிருப்பது அவர்கள் ஈடேறுகிறதற்குப் பற்றாது. குடியிருக்கிற இடமும் அணிந்திருக்கிற வஸ்திரமும் அவர்களை மெய்யான சந்நியாசிகளாக்க அறியாது. ஆனால் அவர்கள் நடக்கிற பழுதற்ற நடக்கையும் அர்ச்சியசிஷ்டத்தனமுமே அவர்களை மெய்யான சந்நியாசிகளாக்கும். ஆகையால் பேருக்குச் சந்நியாசிகளென்றிருக்கிறது போதாமல் நல்ல சந்நியாசிகளாயிருக்கிறதே அவசரமாம். சந்நியாசத்திலுள்ள முயற்சிகளைச் செய்கிறது பற்றாதே. அதுகளை ந

ன்றாய்ச் செய்கிறது அவசரமாமே. இயேசுநாத சுவாமி இவ்வுலகத்தில் சஞ்சரிக்கும்போது, அவர் செய்ததெல்லாம் நன்றாய்ச் செய்தாரென்று சனங்கள் அவரைக்குறித்துச்சொல்லுவார்கள். ஆகையால் நாம் செய்கிறதெல்லாம் நன்றாய்ச்செய்து முடிக்கிறதிலேதான் நமது புண்ணியசாங்கோபாங்கம் அடங்கியிருக்கின்றது.

நமது ஆத்துமம் நல்ல அந்தஸ்தில் இருக்கிறதோ கெட்ட அந்தஸ்தில் இருக்கிறதோவென்று நாம் செய்துவருகிற நற்கிரிகைகள் அல்லது துர்க்கிரிகைகளைக் கொண்டு அறிந்து கொள்ள வேணுமென்பது நிச்சயமாமே. ஏனென்றால் நம்முடைய கிருத்தியங்கள் எப்படியோ அப்படித்தான் நாமும் இருப்போம். நாம் எப்படிப்பட்டவர்களென்று நமது கிரிகைகளே காட்டிவிடும். மரத்தின் குணம் பழத்தினாலே தெரியும். மனுஷன் மரமென்றும் அவனுடைய கிரிகை பழமென்றும் அர்ச். அகுஸ்தின் வசனித்தார். ஆகையால் நம்முடைய கிரிகைகளாகிற பழத்தைக் கொண்டு நாம் எப்படிப் பட்டவர்களென்று அறிந்துகொள்ளலாம். நமது கிருத்தியங்களை நன்றாய்ச் செய்துவந்தால், நாம் நல்லவர்களென்பதும், அதைக்கெடுதலாய்ச்செய்தால், நாம் கெட்டவர்களென்பதும் நிச்சயமாமே. இதினாலல்லோ கள்ள ஞானிகளையும் கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகளையும் குறித்து இரட்சகர் பேசும்போது, அவர்களுடைய கிரிகைகளைக் கொண்டு அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களென்று அறிந்துகொள்ளுங்களென்றார். அவர் தாமே தம்மைக் குறித்துப் பரிசேயரை நோக்கிச் சொன்னதாவது: நமது பிதாவின் பேராலே நாம் செய்கிற கிரிகைகள் நமக்கு அத்தாட்சியாகும். நீங்கள் நாம் சொல்லுகிறதை விசுவசியாதேபோனால், நம்முடைய கிரிகைகளை யாகிலும் விசுவசியுங்கள். அதுகளே நாம் எப்படிப்பட்டவரென்று சொல்லிக் காட்டுமென்றார். ஆனால் இவ்வுலகத்திலே நாம் இப்படிப்பட்டவர்களென்று நம்முடைய கிரிகைகள் காட்டுவதுமன்றி மறு உலகத்திலேயும் எப்படி இருப்போமென்று அதுகள் இப்போது தானே சொல்லிக் காட்டும். இங்கே நம்முடைய கிரிகைகள் எப்படி யிருக்குமோ அப்படித்தானே நாமும் மறு உலகத்திலே நித்திய காலமாயிருப்போம். ஏனென்றால் சர்வேசுரன் ஒவ்வொருவனுடைய கிரிகைக்குத் தக்கது சம்பாவனை அளிப்பாரென்று பழைய ஏற்பாட்டிலும் புது ஏற்பாட்டிலும் அநேக இடங்களில் சொல்லியிருக்கிறதறிவோம். ஆண்டவரே, நீர் ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனவன் கிரிகைகளுக்குத் தக்கது அளித்தருளுவீரென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அர்ச். கிரெ

னப்பர் கலாசியரை நோக்கி மனுஷன் வாழ்நாளில் என்ன விதை வி
தைத்தானோ சாவுக்குப் பின் அதைத்தான் அறுப்பானென்றார்.

ஆனால் இக்காரியத்தை அதிகமாய் விவரித்துக்காட்டி எந்தக் கிரி
கைகளை நன்றாய்ச் செய்வதிலே நம்முடைய ஞான இலாபமும் வர்த்தி
ப்பும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கமும் எல்லாம் அடங்கி யிருக்கிறதென்
று ஆராய்ந்திடுவோம். இந்தக் கிரியைகள் வேறொன்றுமல்ல. தினந்
தோறும் நாம் செய்துவருகிற வாடிக்கையான கிரிகைகள்தானே. இ
வண்ணமே நாம் தினம் செய்துவருகிற செபத்தியானத்தை நன்றாய்ச்
செய்கிறது, வழக்கமான ஆத்தும சோதனையை உத்தமமாய்ச் செய்து
முடிக்கிறது, தகுந்த கவனத்தோடும் ஆசாரத்தோடும் பூசைக் காண்
கிறது அல்லது பூசை செய்கிறது, நாம் செய்து வருகிற செபத்தை
க்கவனத்தோடும் பத்தி சுறுசுறுப்போடும் சொல்லி முடிக்கிறது, ஆத்
தும சரீர ஒறுத்தலை இடைவிடாமல் அநுசரித்துக்கொண்டுவருகிறது,
நாம் செய்துவருகிற அலுவலையும் சிரேஷ்டர் இடுகிற வேலைகள் யாவை
யும் நன்றாய் நிறைவேற்றுகிறது, கடைசியாய் நாம் அநுதினம் இடை
விடாமல் செய்து கொண்டு வருகிற காரியங்கள் யாவையும் நன்று
ய்ச் செய்வதிலே தான் நம்முடைய புண்ணிய சாங்கோபாங்கமெல்லா
ம் அடங்கி யிருக்கின்றது. அதுகளை உத்தமமாய்ச் செய்வோமாகில்;
நாமும் உத்தம சாங்கோபாங்கராவோம். அதுகளைக் குற்றங்குறைக
ளோடு செய்துகொண்டுவந்தால், நாமும் புண்ணியத்திலே குறைவுள்
ளவர்களாயிருப்போம். உத்தம சந்நியாசிகளுக்கும் குறைபாடுள்ள
சந்நியாசிகளுக்குமுள்ள வித்தியாசமிதுவே. ஏனென்றால் உத்தம சந்
நியாசிகள் எப்படி உத்தமரானார்கள்? மற்றவர்களைவிட அவர்கள் அதி
கமான காரியங்களைச் செய்தார்களோ? அல்லவே. மற்றவர்கள் செய்
கிறதைத் தானே அவர்களும் செய்து வந்தாலும், மற்றவர்களைவிட உ
த்தமமாய் அதுகளைச் செய்து முடிக்கிறதினாலே உத்தமரானார்கள். ஆ
கையால் ஒவ்வொருவர் தாங்கள் செய்கிற கிரிகைகளை எவ்வளவு நன்
றாய்ச் செய்து வருகிறார்களோ அவ்வளவுக்குப் புண்ணியத்திலே வள
ருவார்களென்பது குன்றாத சத்தியமாகும்.

தேவசுதன் விதைப்போன் உவமையை எடுத்துக் காட்டின பின்
சொன்னதாவது: நல்ல நிலத்தில் விதைத்த விதை ஓரிடத்தில் ஒன்று
க்கு முப்பதாயும் வேறோரிடத்திலே ஒன்றுக்கு அறுபதாயும் மற்றோரி
டத்தில் ஒன்றுக்கு நூறும் விளைந்ததென்றார். இந்த வாக்கியத்தை
அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் வியாக்கியானித்துச் சொல்லுகிறதாவது: தேவ

ஊழியத்தைத் துவக்கினவர்களும் அதிலே கொஞ்சம் அதிகரித்தவர்க
ளும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் கொடுமுடியில் வந்து சேர்ந்தவ
ர்களும் ஆகிய இந்த மூன்றுவிதமான பேர்களையும் இந்த வசனத்திலே
இரட்சகர் குறிப்பிட்டுக் காட்டியிருக்கிறாரென்றார்கள். இதிலே அவர்
சொன்னபிரகாரம் நாமெல்லாரும் ஒரே விதை தான் விதைக்கி
றோம். ஏனென்றால் நாம் செய்துவருகிற கிருத்தியங்களும் நாம் அநு
சரித்து வருகிற ஒழுங்குகளும் ஒன்றுதானே. நாமெல்லாரும் செப
த்தியானத்துக்கும் ஆத்தும சோதனைக்கும் குறித்திருக்கிற நேரம் ஒன்
றல்லவோ? அதிகாலை துவக்கி அந்திமட்டும் சிரேஷ்டர் நமக்கு இடும் வே
லைகளைத் தானே எல்லாரும் செய்துகொண்டு வருகிறோம். இப்படி இ
ருந்தாலும் புண்ணியத்திலே ஒருவருக்கொருவர் எத்தனை வித்தியாச
முண்டு, ஒரு சந்நியாசியிடத்திலுள்ள புண்ணியத்துக்கும் வேறொரு
சந்நியாசியிடத்திலுள்ள புண்ணியத்துக்கும் எவ்வளவு தூரமென்று
பார். சிலர் உருக்கமான பத்தி சுறுசுறுப்போடும் கல்மஷமற்ற மேலா
ன சுத்தக் கருத்தோடும் வழக்கமான கிரிகைகளைச் செய்து வருகிறதி
னாலே, அந்தக் கிருத்தியங்கள் அவர்கள் ஆத்துமத்திலே ஒன்றுக்கு நூ
றாய் விளைந்து அவர்களைச் சாங்கோபாங்கத்தின் உச்சியிலே கொண்டு
போய்ச் சேர்க்கின்றது. வேறு சிலர் அத்தனை பத்தி சுறுசுறுப்போடு
ம் அவ்வளவு சுத்தக்கருத்தோடும் தங்கள் கிரிகைகளைச் செய்யாததினா
லே, அதுகள் ஒன்றுக்கு அறுபது பலனை மாத்திரம் அவர்களுக்குக்
கொடுக்கும். இவர்கள் புண்ணியத்திலே வர்த்தித்துக்கொண்டு வருகி
றவர்களே யல்லாமல் இன்னம் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் சிகர
த்துக்கு வந்து சேரவில்லை. கடைசியாய் வேறு சிலர் தாங்கள் செய்கி
ற கிரிகைகளைக் கொண்டு ஒன்றுக்கு முப்பது பலனை மாத்திரம் அறு
க்கிறார்கள். இவர்கள் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் செய்யத் துவக்குகிறவர்
களாமே. இந்தச் சத்தியத்தைக் கேட்டபின் ஒவ்வொருவரும் தாங்கள்
எந்த அந்தஸ்தில் இருக்கிறார்களென்று பார்க்கக்கடவார்கள். ஒன்றுக்கு
முப்பது அறுக்கிற கடைசிப் பட்டவர்களோடே நீ இருக்கவில்லையோ
வென்று பார். அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே விசுவாசமாகி
ய அஸ்திவாரத்திலே விறகையும் வைக்கோலையும் சேர்த்துக்கட்டித் தீ
ர்வை நாளில் அதிலே கிடந்து வேகப் போகிறவர்களுக்குள்ளே நீயும்
ஒருவனாயிராதபடிக்குப் பயபத்தியோடே நட. வீம்புக்காகவாகிலும்
முகத்தாட்சணைக்காக வென்கிலும் மனுஷருக்குப் பிரியப்படவாகிலும்
உனக்குப் பெருமை உண்டாகவென்கிலும் யாதொன்றைச் செய்வாயா

னால், ஆகாத இந்தக் கருத்துகளை உன்னைச் [illegible]டெரிப்பதற்கான விறகாகும். ஏனென்றால் [illegible]தையாகிலும் இந்தக் கருத்தோடு செய்வாயாகில், விறகைக் கொண்டும் வைக்கோலைக்கொண்டும் விசுவாசமாகிற அஸ்திவாரத்திலே வீடு கட்டுகிறாய். இப்படி நீ கட்டி வைத்த விறகு வைக்கோலின் மேலே கிடந்து உத்தரிக்கிற ஸ்தலத்திலேயாகிலும் வேகப்போகிறாயென்பது தப்பாது. இப்படி நடவாமல் சகல[illegible] அதி[illegible]யந்த பத்தி சுறுசுறுப்போடும் மே[illegible]ன சாங்கோபாங்கத்தோடே செய்து வரக்கடவாய். இப்படிச்செய்து வந்தால், அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே விசுவாசமாகிற அஸ்திவாரத்தின் மேலே வெள்ளி, தங்கம் நவ இரத்தினங்களைக் கொண்டு அரமனை கட்டி அதிலே நித்திய காலமாய் வாழ்ந்திருப்பாய்.

நாம் இதுவரையில் சொன்னதெல்லாம் அதிக தெளிவாகும்பொருட்டு ஒரு சத்தியத்தை இவ்விடத்தில் விளக்கிக் காட்டவேண்டும். அதென்னவென்றால் நம்முடைய புண்ணிய வர்த்திப்புக்கும் சாங்கோபாங்கத்துக்கும் இரண்டு காரியம் அவசரம். அதாவது நாம் செய்யவேணுமென்று சர்வேசுரன் சித்தமாயிருக்கிறதைச் செய்கிறதும் நாம் அதை எப்படிச் செய்யவேணுமென்று சித்தமாயிருக்கிறாரோ அப்படிச் செய்கிறதுமாகிய இவ்விரண்டும் அவசரமாமே. இவ்விரண்டிலும் சகலமும் அடங்கி யிருக்கின்றது. சந்நியாசிகளாயிருக்கிறவர்களெல்லாரும் செய்யவேணுமென்று சர்வேசுரன் சித்தமாயிருக்கிறதைத்தானே அவர்கள் செய்துவருகிறார்களல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. ஆகையால் அவர்கள் மேற்சொல்லிய முதல் காரியத்தை நிறைவேற்றுகிறதிலே குறையில்லை. சந்நியாசிகளுக்குச் சிரேஷ்டர் கற்பிக்கிற காரியமே அவர்கள் செய்ய வேணுமென்று சர்வேசுரன் சித்தமாயிருக்கிற காரியமென்பது நிச்சயமாமே. இந்த நிச்சயம் அவர்களுக்கு எவ்வளவோ பிரயோசனமும் ஆறுதலுமாயிருக்கும். இந்த விஷயம் சந்நியாசத்துக்கு ஓர் அஸ்திவாரமான சத்தியம்போலே இருக்கின்றது. இது சுவிசேஷ சத்தியத்துக்கும் வேதபாரகர்போதகத்துக்கும் முழுதும் ஒத்திருக்கிறதென்று, இனிமேல் கீழ்ப்படிதலைக் குறித்துப் பேசும்போது, விரிவாய்த் துலக்கிக் காட்டுவோம். உங்கள் சொற்படி கேட்கிறவன் நமது சொற்படி கேட்கிறானென்று இயேசுநாதர் அப்போஸ்தலரை நோக்கித் திருவுளம்பற்றினாரல்லோ? நாம் சிரேஷ்டர் சொற்படி கேட்கும்போது, சர்வேசுரனின் சொற்படி கேட்கிறோமென்பதும் சர்வேசுரனுடைய சித்தத்தின்படி நடக்கிறோமென்பதும் சத்தியமாமே. இதுவே

சர்வேசுரன் நம்மிடத்தில் கேட்கிற முந்தின காரியமாகும். ஆகையால் நாம் மேற்சொன்ன இரண்டு விஷயத்தில் முதல் காரியத்தை அநுசரித்து வருகிறோமென்பது நிச்சயமாகும். இரண்டாம் காரியத்தை மாத்திரம் நாம் கவனித்துச் செய்யவேண்டியது. அதாவது நாம் செய்து வருகிற கிரிகைகளை எப்படிச் செய்யவேணுமென்று சர்வேசுரன் சித்தமாயிருக்கிறாரோ அப்படிச் செய்து வரவேண்டும். ஆனால் நாம் அவைகளை எப்படிச் செய்ய வேணுமென்று சர்வேசுரன் சித்தமாயிருக்கிறார்? நம்மாலானமட்டும் உத்தமமான விதமாய்ச் செய்யவேணுமென்று சித்தமாயிருக்கிறாரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சந்தேகமில்லாததினாலே தெளிவான இந்தச் சத்தியத்தை ஒப்பிப்பதற்கு அவசரமில்லை.

சித்தோரியன்னும் சபை சரித்திரத்தில் அர்ச். பேர்நர்துஸ் எழுதி வைத்த வர்த்தமானமாவது: அவர் மற்றச் சந்நியாசிகளோடு காலைச் செபம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது, அநேகம் சம்மனசுகள் அங்கே வந்து ஒவ்வொரு சந்நியாசியும் என்ன செய்கிறாரென்றும் அவர் செய்கிறதை எப்படிச் செய்கிறாரென்றும் குறித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சொல்லுகிற செபத்தை ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவு கவனத்தோடும் உருக்கமான பற்றுதலோடும் சொல்லுவாரோ அதற்குத் தக்கதாக ஒருவருக்குத் தங்க எழுத்தும் வேறொருவருக்கு வெள்ளி எழுத்தும் போட்டுக்கொண்டு வந்தார்கள். இன்னம் சிலருடைய பேரைக் கறுப்பு மையினாலேயும் மற்றவர்கள் பேரைத் தண்ணீராலேயும் எழுதிக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் சிலருடைய சரீரம் அங்கே இருந்தாலும், அவர்கள் நினைவு சொல்லுகிற செபத்தின்பேரிலே நில்லாமல் வேறே வீண் காரியங்களை நினைத்துக்கொண்டு செபம் பண்ணினதினாலே, சம்மனசுகள் அவர்கள் பேரைச் சுத்தமாய்க் குறிக்கவில்லை. தேதேயுமென்கிற தேவ தோத்திரப் பாட்டைத் துவக்கும்போது, அவர்கள் அதைப் பத்தியோடே சொல்லும்படியாய்ச் சம்மனசுகள் மிகவும் பிரயாசப்படுகிறதையும் அதை உருக்கமான பற்றுதலோடு சொல்லுகிற சந்நியாசிகள் வாயிலே இருந்து அக்கினிச் சுவாலை புறப்படுகிறதையும் இதுவெல்லாம் அர்ச். பேர்நர்துஸ் காட்சியிலே கண்டு எழுதிவைத்தார். இதைக் கேட்கிறவர்களே நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் நடக்கிற நடக்கை எப்படியென்று சோதித்துப் பாருங்கள். நீங்கள் செய்துகொண்டு வருகிற செபத்தியானம் ஆத்தும சோதனை முதலிய கிருத்தியங்களை எப்படிச் செய்கிறீர்களென்று ஆராய்ந்து பாருங்கள். அதுகள் தங்க எழுத்தா

லேயோ, வெள்ளி எழுத்தாணியாலேயோ, கறுப்பு மையாலேயோ, தண்ணீராலேயோ எழுதத் தகுந்ததென்றும் அல்லது சுத்தமாய் எழுதத் தகாதோ வென்றும் கவனித்து யோசிக்கக்கடவீர்கள். இந்த ஞான முயற்சிகளை நீங்கள் செய்யும்போது உங்களிருதயத்திலும் வாயிலும் நின்று தேவ பத்தியாகிற அக்கினிச் சுவாலைப் புறப்படுகிறதோ, அசதியும் கொட்டாவியும் புறப்படுகிறதோவென்று உற்று விசாரியுங்கள். நீ [illegible] த்தியானம் ஆத்தும சோதனை முதலிய கிரிகைகளைச் செய்யும்போது, [illegible]ரம் அங்கே இருந்தாலும் உன் நினைவு பல இடங்களிலே போய்ச் சுற்றிக்கொண்டு திரியவில்லையோ, படிப்பு அலுவல் முதலியதுகளையும் இன்னம் இதைப்பார்க்கக் கெடுதலான காரியங்களையும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறதில்லையோ வென்று கவனித்துப் பார்.

உ-ம் அதிகாரம்.

இவ்வளவு எளிதான காரியத்திலே நம்முடைய புண்ணியசாங்கோபாங்கம் அடங்கியிருக்கிறதினாலே அதை அடைவதற்கு நம்மிடத்திலிருந்த தைரியம் உண்டாகவேணு மென்பதின் பேரில்.

சாஸ்திரத்திலும் புண்ணியத்திலும் இயேசு சபையில் முக்கிய பேர்பெற்ற நாத்தாலெனியும் குருப்பிரசாதி இஸ்பானிய தேசத்திலுள்ள இயேசு சபையாரை விசாரித்துக்கொண்டு வந்த காலத்தில், நாம் மேற்சொன்ன சத்தியத்தை ஸ்திரமாய்ப் போதித்துக்கொண்டு வருவார். அதெப்படியென்றால் நூதனமான கிருத்தியங்களையும் சந்நியாசத்திலுள்ள மேலான பிரயாசைக்குரிய அலுவல்களையும் செய்கிறது நமது புண்ணிய வர்த்திப்புக்கும் சாங்கோபாங்கத்துக்கும் அவசரமல்ல. நாம் செய்துகொண்டு வருகிற வழக்கமான கிரிகைகளையும் சிரேஷ்டர் நமக்கிடும் தாழ்ந்த அலுவல்களையும் எளிதான காரியங்களையும் நன்றாய்ச் செய்து முடிப்பதே புண்ணிய சாங்கோபாங்கமென்று வெகு அக்கறையோடு போதித்துக்கொண்டு வருவார். இதுவே சர்வேசுரன் நம்மிடத்தில் கேட்கிற காரியம். அவருக்குப் பிரியப்பட்டுச் சாங்கோபாங்கத்தை அடைய நமக்கு ஆசை உண்டானால், இதின்பேரிலேயே நாம் கண்ணுண்டாயிருக்கவேண்டும்.

இந்தப் புத்திப்பிரகாரம் நடந்தால், எவ்வளவு கொஞ்சச்செலவைக்கொண்டு புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைச் சம்பாதிக்கொள்ளலாமென்று ஆராய்ந்து பார்க்கக் கடவோம். ஏனென்றால் தினந்தோறும் நாம் செய்கிறதைவிட வேறொன்றும் செய்யாமல் சாங்கோபாங்கராய்ப் போகலாமே. இதைக் கவனித்துப் பார்ப்போமானால், இதினாலே நமக்கு மிகுந்த சந்தோஷமும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கு மிகுந்த தைரியமும் உண்டாகுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. மேலான அலுவலைச் செய்யும் திறமையும் வேறெந்தப் புத்தி சாமர்த்தியமும் உத்தமான தியானயோகமும் உன்னிடத்தில் இருந்தால்தான் நீ புண்ணிய சாங்கோபாங்கனாகலாமென்று சொன்னால், நீ போக்குச்சொல்லுகிறதற்கு இடமுண்டு. இது என்னாலாகாத காரியம், அவ்வளவு உயரப் பறக்க என்னாலே முடியாதென்று சொல்லுவாயாக்கும். நீ தினந்தோறும் இரத்தம் புறப்பட உன்னை அடித்துக் கொள்ளவேண்டும், தினம் ஒரு பிடிசாதம் மாத்திரம் சாப்பிட்டு ஒருசந்தி பிடிக்கவேண்டும், இரத்தம் வடியக் கல் முள்ளிலே நடந்து காயப்படவேண்டும், இடையிலே முள்ளொட்டியாணமும் உடம்பிலே மயிரொட்டியாணமும் இடைவிடாமல் தரித்துக்கொண்டிருக்கவேணுமென்று சொன்னால், இது என்னால் ஆகும் காரியமல்லவென்று நீ சொல்லலாம். ஆனால் உன்னிடத்தில் கேட்கிற காரியம் இதல்லவே. நீ புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு மேற்சொன்ன தவ முயற்சிகளைச் செய்கிறது அவசரமில்லை, நீ செய்கிற கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்து முடித்தாலே போதும். இதினாலே மாத்திரம் நீ உத்தமனாகலாம். சாங்கோபாங்கமாகிற சம்பாத்தியத்தை அடைவதற்கு வேண்டிய செலவெல்லாம் உன் கையில் இருக்கின்றது. நீ செய்கிறதைவிட அதிகமான காரியம் ஒன்றும் செய்யச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் புண்ணிய சாங்கோபாங்கம் நம்முடைய கையில் இருப்பதினாலேயும் நாம் வாடிக்கையாய்ச் செய்து வருகிற கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்து முடிப்பதே நாம் தேடவேண்டிய புண்ணிய சாங்கோபாங்கமாயிருப்பதினாலேயும் அதை அடைவதற்கு ஆரிடத்திலே துணிவு வாராதிருக்கும்?

சர்வேசுரன் தம்முடைய கற்பனைகளை அநுசரித்துத் தமக்கு ஊழியம் பண்ணும்பொருட்டு இஸ்ராயேல் சனங்களுக்குத் துணிவுண்டாக்கும்படியாய் அவர்களை நோக்கித் திருவுளம்பற்றினதாவது: இன்றைக்கு நாம் உங்களுக்கு இடும் கற்பனையானது உங்களாலே கூடாதகருமமல்ல, உங்களுக்குத் தூரத்தில் இருக்கிற காரியமுமல்ல, வான

மண்டலத்தில் உள்ளதுமல்ல. இப்படிப்பட்டதாயிருந்தால், நமக்குள்
ளே யார் வான மண்டலத்தில் ஏறி அதைக் கொண்டுவரக் கூடும்?
அதைக் கேட்டு அநுசரிப்பதற்கு [illegible]மாளுமென்று சொல்லலாம்.
அது கடலுக்கு அக்கரையில் இருக்கும் பொருளுமல்ல. அப்படி இ
ருந்தால், எங்களுக்குள்ளே யார் கடலைத்தாண்டி அதைக் கொண்டுவர
க்கூடும்? ஆண்டவர் கொடுத்த கட்டளை இன்னதென்று அறிந்து அநு
சரிக்க யாராலே முடியுமென்று கேட்குச் செல்லுவதற்கு இடமில்லா
[illegible] நாம் இடும் கட்டளை உங்களுக்குச் சமீபத்தில் இருக்கின்றது.
அந்த முறை அது உங்களுக்குச் சொல்லிக்காட்டின கற்பனைதானே.
பலமுறை அந்தக் கற்பனை உங்கள் வாயில் இருக்கின்றது. உங்களுக்கு
மனமுண்டானால், அதை அநுசரிக்க உங்களாலே கூடுமென்று அருளி
ச்செய்தார். நாம் இங்கே சொல்லிக் காட்டின புண்ணிய சாங்கோபாங்
கத்தைக் குறித்தும் இப்படிச் சொல்லலாம். வனவாசியாகிய அர்ச். அ
ந்தோனியாரும் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட சந்நியாசிகளுக்கு இந்தச் சத்திய
த்தைப் போதித்து அவர்களை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு வருவார். அ
வர் சொன்னதாவது: சாஸ்திரத்தைக் கற்றுக்கொள்ளுவதற்குக் கிரே
சியர் பூமியிலும் கடலிலும் வெகுதூர யாத்திரை செய்து வெகு வருத்
தமும் களைப்பும் பட்டுப் பெலத்த ஆபத்துக்குள்ளாகிறார்கள். ஆனால்
நீங்கள் மெய்யான சாஸ்திரமாகிய புண்ணியத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கு
அவ்வளவு தூரம் போவதும் அத்தனை ஆபத்துக்குள்ளாவதும் அவச
ரமில்லை; உங்கள் குடிசையைவிட்டுப் புறப்படவும் அவசரமில்லை; உ
ங்கள் குடிசைக்குள்ளே தானே இருந்துகொண்டு புண்ணிய சாங்கோ
பாங்கத்தை அடையலாம். இதனாலல்லோ தேவ இராச்சியம் உங்களு
க்குள்ளே இருக்கிறதென்று கர்த்தர் திருவுளம்பற்றினர். நீங்கள் தின
ந்தோறும் செய்துகொண்டு வருகிற வாடிக்கையான கிரிகைகளை நன்
ருய்ச் செய்கிறதே நீங்கள் அடைய வேண்டிய சாங்கோபாங்கமாகும்
என்பார்.

ஆகமனகாலம் தபசுகாலம் இஸ்பிரீத்துசாந்து திருநாள். வார்த்
தைப்பாடு புதுப்பிக்கிற காலம் முதலிய பத்திக்கடுத்த சமயம் கிட்டி
யிருக்கும்போது, நமக்குச் சொல்லுகிற போதகங்களில் நாம் கர்த்தர்
பிறந்த திருநாளில் இயேசுநாதரோடு ஞானப் பிறப்பாய்ப் பிறக்கவும்
பாஸ்காத் திருநாளில் அவரோடு உலோகத்துக்குச் செத்து ஞான சீவி
யமாய் உயிர்க்கவும் இஸ்பிரீத்துசாந்துவை அடையவும் நாம் கொடுத்த
வார்த்தைப்பாட்டைப் புதுப்பிக்கவும் செய்யவேண்டியது இன்னதெ

ன்று சொல்லிக் காட்டுவது வழக்கமல்லவே? அச்சமயத்தில் அதற்கா
ன அநேக வழிபாடுகளையும் [illegible] முயற்சிகளையும் சொல்லிக்
காண்பிப்பார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகிலும் நாம் மேற்சொ
ல்லிக் காட்டின வழிபாடானது எல்லாத்துக்கும் மேலான சுகிர்த மு
யற்சியாகக் கொள்ள அதையே நாம் முக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டிய
[illegible] இதென்னவென்றால் மேற்சொல்லிய திருநாள் சமீபத்தில் அதற்
[illegible] நமக்கு மனதுண்டானால், நாட் தினந்தோ
றும் செய்துகொண்டு வருகிற கிரிகைகளை உத்தமமாய் நிறைவேற்றி
முடிக்கவேண்டும். வாடிக்கையான கிருத்தியங்களில் நீ செய்துகொண்
டு வருகிற குற்றங் குறைகளைத் தினந்தோறும் திருத்திக்கொண்டு நா
ளுக்குநாள் அதுகளை உத்தம மேரையாய்ச் செய்து முடிக்கத் தெண்
டித்து உழைத்துக்கொண்டு வா. இதுவே ஆகமனகாலம் தபசுகாலம்
முதலிய வேளையில் எந்தெந்தத் திருநாளுக்கு முன் நீ செய்யவேண்டிய
உத்தம ஆயத்தமாமே. ஆகையால் இந்த நல்ல முயற்சியை நீ விசேஷ
மாய்க் கவனித்து மற்றதெல்லாம் இதற்கு உதவியான காரியமேயல்
லாமல் வேறல்லவென்று திட்டமாய் எண்ணிக்கொள்ளக் கடவாய்.

ரு-ம் அதிகாரம்.

நம்முடைய கிரிகைகளில் நாம் அடையவேண்டிய சாங்கோபாங்கம்
இன்னதென்றும் அதுகளை நன்றாய்ச் செய்வதற்குரிய
சில வழிபாடுகளையும் சொல்லுவது.

நமது கிரிகைகள் சுகிர்த புண்ணியமாகும் பொருட்டுச் செய்ய
வேண்டியது இன்னதென்றும் அதுகளை நன்றாய்ச் செய்துமுடிப்பதற்
குரிய வழிபாடு என்னவென்றும் ஆராய்ந்து பார்க்கக் கடவோம். நாம்
செய்கிற புண்ணியக் கிரிகைகளாகும்பொருட்டு இரண்டு காரியம் அ
வசரமாகும். அதின் முதலாவது, நாம் செய்கிறதெல்லாத்தையும் சர்
வேசுரனுக்காக மாத்திரம் செய்கிறோமென்று எண்ணிக் கொண்டு அ
தை நிறைவேற்றுகிறது பிரதான காரியமாமே. அர்ச். அம்புரோசியார்
சொல்லுமாப்போலே சர்வேசுரன் காணப்பட்ட வஸ்துக்களையும் மிருக
சாதிகளையும் படைத்தவுடனே அதுகளைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்.

இப்படியே பூண்டுகளையும் மரங்களையும் படைத்தமாத்திரத்தில் அது
நல்லதென்று திருவுளம் பற்றினார். பூமியில் நடமாடுகிற மிருகங்களை
யும் பட்சிகளையும் மீன்களையும் சிருஷ்டித்த வுடனே அது நல்லதென்று
அருளிச் செய்தார். வான மண்டலத்தையும் நட்சத்திரங்களையும் சந்
திர சூரியனையும் உண்டாக்கி அது நல்லதென்று திருவுளம் பற்றினார்.
கடைசியாய் அவர் உண்டாக்கின எல்லாத்தையும் உண்டாக்கின மா
த்திரத்திலே புகழ்ந்து கொண்டாடியிருக்கிறார். ஆனால் மனுஷனை
உண்டாக்கினபின் அவனை மாத்திரம் புகழ்ந்து கொள்ளாமல் வி
ட்டார். ஏனென்றால் மற்ற வஸ்துக்களைக் குறித்துச் சொன்னதுபோ
லே மனுஷனைக் குறித்து இவன் நல்லவனென்று சொல்லவில்லையே.
ஆகையால் இதிலே யாதொரு பரம இரகசியம் இருக்கின்றது. இந்த
வித்தியாசத்துக்குக் காரணமென்ன? காரணம் இன்னதென்று அர்ச்.
அம்புரோசியார் தானே சொல்லுகிறதைக் கேள்: கண்ணுக்குப்புள்ள வஸ்
துக்களிடத்திலும் மிருக சாதிகளிடத்திலுமுள்ள நன்மையும் அழகு
மெல்லாம் வெளிப் பார்வைக்கு உடனே தோன்றும். கண்ணாலே கா
ணக்கூடாத நன்மை அதுகளிடத்தில் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் அது
களைக் கண்ட மாத்திரத்திலே புகழ்ந்துகொள்ளலாம். ஆனால் மனுஷ
ன் நல்லவனோ உத்தமனோவென்று அவனுடைய இருதயத்தைச் சோதித்து
அறியாமேயல்லாமல் மற்றப்படி யறியக்கூடாதல்லவோ. இராசகுமா
ரத்தியின் மகிமை அவள் மனசிலிருந்து வருமென்று தேவ சங்கீதத்தி
ல் சொல்லியிருக்கின்றது. மனுஷனுடைய உள்க்கருத்தே சர்வேசுரனு
டைய கண்ணுக்குப் பிரியமாயிருக்கும். ஏனென்றால் மனுஷன் வெளி
யில் தோன்றுகிறதைப் பார்க்கிறான். சர்வேசுரனோவென்றால் இருத
யத்துக்குள் புகுந்து பார்க்கிறாரென்று கர்த்தர் சமுவேலென்னும்
தீர்க்கதரிசிக்குத் திருவுளம்பற்றினார். ஒவ்வொருவரும் எந்தக் கருத்
தோடு தங்கள் கிரிகைகளைச் செய்கிறார்களென்று பார்த்துக்கொண்டி
ருக்கிறார். இதினாலே தான் மற்ற வஸ்துக்களை உண்டாக்கின வுடனே
அதுகளைப் புகழ்ந்துகொண்ட சுவாமி மனுஷனைப் படைத்த மாத்திர
த்தில் அவனைப் புகழ்ந்து பாராட்டவில்லை. நாம் செய்வது நற்கிரிகை
களாகும் பொருட்டு அதுகளை நற்கருத்தோடு செய்கிறதே அஸ்திவார
மாயிருக்கின்றது. அஸ்திவாரம் வெளிக்குத் தோன்றாதிருந்தாலும்
வீட்டைத் தாங்குகிறது அதுவே. அப்படியே வெளியில் தோன்றா
மல் மனசுக்குள்ளிருக்கும் நற்கருத்தானது நாம் செய்யும் கிரிகைகளை
த் தாங்கி அதுகளைச் சுகிர்த புண்ணியமாக்கும்.

நமது கிரிகைகள் உத்தமமாவதற்கு அவசரமான இரண்டாம் கா
ரியமென்னவென்றால் அதுகளை நன்றாய்ச் செய்து முடிக்கும் பொரு
ட்டு நம்மாலானமட்டும் பிரயாசைப்படுகிறதாமே. நற்கருத்தோடு அதை
ச்செய்கிறது பற்றாது. அதைச் சர்வேசுரனுக்காக செய்கிறேனென்று
உறுதியாய் நினைக்கிறதும் போதாது. சர்வேசுரனுக்கு அதிக பிரியப்ப
டுவதற்காக உன்னாலானமட்டும் உத்தம மேரையாய் அதுகளைச் செய்
து முடிக்க வருந்தவேண்டும். ஆனபடியால் சர்வேசுரனுக்காக மாத்திர
ம் நான் கிரிகைகளைச் செய்கிறேனென்கிற சுகிர்த கருத்தே அதுகளை
நன்றாய்ச் செய்வதற்கு முந்தின வழியாகும். ஏனென்றால் இந்தக்க
ருத்தோடு நம்முடைய கிரிகைகளைச் செய்வோமேயாகில், சிரேஷ்டர் ந
ம்மைப்பாராதிருந்தாலும் மனுஷர் நாம்செய்கிறதைக் கவனியாவிட்டா
லும் சர்வேசுரனுக்குப் பிரியப்படவேணுமென்கிற ஆசையானது நமது
கிரிகைகளெல்லாத்தையும் நம்மால் இயன்றமட்டும் உத்தமமாய்ச் செ
ய்து முடிப்பதற்கு நம்மைத் தூண்டிக்கொண்டே யிருக்கும். அப்போ
து சர்வேசுரனுக்குப் பிரியப்படவேணுமென்று மெய்யான அக்கறையு
ள்ள தேவ ஊழியர்களைப் போலே நடந்து வருவோமென்பதற்குச் சந்
தேகமில்லை. தன் அலுவலை மிகவும் அசட்டைத்தனமாய்ச் செய்து
கொண்டுவந்த ஒரு சந்நியாசியாரை நோக்கி ஒருநாள் அர்ச். இஞ்ஞாசி
யார் தம்பி யாருக்காக இதைச் செய்கிறாயென்று கேட்டார். சர்வேசுர
னுக்காகச் செய்கிறேனென்று அந்தச் சந்நியாசியார் சொன்னார். அப்
போது அர்ச். இஞ்ஞாசியார் ஓ! ஓ! இனிமேல் நீ இப்படி நடந்தால்,
உனக்குப் பெலத்த தெண்டனை இடுவோம். ஏனென்றால் நீ இதை ம
னுஷருக்காகச் செய்கிறதாயிருந்தால், அசட்டைத்தனமாய்ச் செய்தா
லும் பாரிக் குற்றமில்லை, ஆனால் சர்வேசுரனென்கிற மேலான எசமானுக்
காக நீ இந்த வேலையைச் செய்கையிலே இதை அசட்டைத்தனமாய்
ச்செய்கிறது பொறுக்கக்கூடாத துரோகமென்றார்.

தேவ சந்நிதானத்தில் எப்போதும் இருக்கிறேனென்று எண்ணி
நடப்பதே நம்முடைய கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்து முடிப்பதற்கு
வேதபாரகர் குறித்த இரண்டாம் வழியாகும். தன் கிரிகைகளை ந
ன்றாய்ச் செய்து தர்மசாலியாக ஆசையுள்ளவன் யோக்கியருமாய்க் கி
ரேஸ்தருமாயிருக்கிற ஓர் பெரிய மனுஷன் முன்பாக இருக்கிறே
னென்று எண்ணிக்கொண்டு மெய்யாகவே இப்படிப்பட்ட கிரேஸ்தா
ள் முன்பாகச் சொல்லவும் செய்யவும் தகாத காரியம் ஒன்றையும்
சொல்லாமலும் செய்யாமலும் இருக்க அப்பிரயாசப்பட்டுக்கொண்டு வ

ரவேணுமென்று அஞ்ஞான சாஸ்திரியாகிய செனக்கா வென்பவன் மு
தலாய்ச் சொல்லியிருக்கிறான். நாம் கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்வதற்
கு இது போதுமென்றிருக்கையில் சர்வேசுரனை நமது கண்ணுக்குமுன்பா
க வைத்துக்கொண்டு எப்போதும் அவர் இடைவிடாமல் நம்மைப் பா
ர்க்கிறாரென்று உத்தேசித்துக்கொண்டு நடப்போமாகில், நம்முடைய
கிரியைகளை உத்தமமாய்ச் செய்து வருவோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்
லை. தேவ சமுகத்திலே நாம் எப்போதும் இருக்கிறோமென்பது கற்பி
க்கதை யல்லவே. வேதாகமத்திலே பலபல இடங்களில் சர்வேசுரன்
அருளிச் செய்த சத்தியமாமே. சூரியனைப்பார்க்கச் சர்வேசுரனுடைய
கண் அதிக கூர்மையாயிருக்கின்றது. ஆழ்ந்த பாதாளத்தையும் ம
னிதனுடைய நடக்கை எல்லாத்தையும் அவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்
கிறார். மனுஷனுடைய இருதயத்துக்குள் மறைந்திருக்கிறதெல்லாத்
தையும் அவர் ஆழ்ந்து அறிந்திருக்கிறாரென்பது வேதாகமத்தில் எழு
தியிருக்கும் சத்தியமல்லோ ?

சர்வேசுரனுடைய சமுகத்தில் இருக்கிறோமென்று எண்ணி நட
ப்பது எவ்வளவு பிரயோசனமுள்ள காரியமென்று இன்னமேலாக விசே
ஷித்துச் சொல்லிக்காட்டுவோம். இப்போது வழக்கமாய் நமது கிரி
கைகளை நன்றாய்ச் செய்து முடிக்கும் பொருட்டுச் சர்வேசுரனுக்கு மு
ன்பாக அதுகளைச் செய்கிறோமென்கிற நினைவோடே செய்கிறது எவ்
வளவு அவசரமென்று சொன்னால் போதும். ஆகையால் சர்வேசுரனு
டைய சமுகத்தில் இருக்கிறேனென்று இடைவிடாமல் நினைக்கிறதுமா
த்திரம் பற்றாது. அந்த நினைவானது நாம் அப்போது செய்கிற கிரிகை
களை நன்றாய் நிறைவேற்றி முடிப்பதற்கு நம்மை ஏவுகிற தூண்டுகோ
ல்போலே இருக்கவேண்டும். சர்வேசுரனுக்கு முன்பாக இருக்கிறேனெ
ன்கிற நினைவானது நாம் செய்யும் கிரிகைகளை அசமந்தமாய்ச் செய்வ
தற்கும் அதுகளிலே குற்றங் குறை உண்டாவதற்கும் காரணமாயி
ருக்குமாகில், அப்படிப்பட்ட நினைவு நல்லதல்ல; பசாசினால் வரும்
சோதனையாகும். சில அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொல்லுமாப்போலே சர்
வேசுரன் என்னைப் பார்க்கிறார். அவருக்கு முன்பாக இந்தக் கிரிகை
யைச் செய்கிறேனென்று நினைத்து அதிலே அவருக்கு அயோக்கியமா
ன தொன்றும் செய்யாமலும் அதிலே ஒரு குற்றங் குறை வராமலும்
செய்து முடிப்பதே உத்தமமான தேவசந்நிதான முயற்சியென்று வே
தாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. வேதபாரகரும் இப்படியே நிரு
பித்தார்கள். காட்சியாகமத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே அர்ச்.

சுவிசேஷக அருளப்பர் தேவசிம்மாசனத்துக்கு முன்பாக நாலு மிருக
ங்கள் நிற்கிறதாகக் காட்சியில் கண்டார். அம்மிருகங்களுக்கு உள்ளும்
புறம்பும் நெஞ்சிலும் முதுகிலும் இருபக்கத்திலும் ஏக கண்ணாயிரு
ந்தது. இதற்கு அர்த்தமேதென்றால் சர்வேசுரனுக்கு உத்தம ஊழியம்
செய்து அவருடைய சமுகத்தில் இருக்கப் பேறு பெற்றவர்களாக மன
சுள்ளவர்கள் அவருக்கு அயோக்கியமான தொன்றும் செய்யாதபடிக்கு
இடைவிடாமல் கண்ணுடையாயிருக்கவேணுமென்று அர்த்தமாகும்.
நீ எப்போதும் சர்வேசுரனுக்கு முன்பாக இருக்கிறதினாலே, நீ செய்கி
ற சகல கிரிகைகளிலும் உன் நடக்கையிலும் பார்வையிலும் நீ பேசுகி
ற பேச்சிலும் காதால் கேட்கிற வார்த்தையிலும் உன் நினைவு மனதில்
உண்டாகிற ஆசை பற்றுதலிலும் உன்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற
சர்வேசுரனுடைய கண்ணுக்கு அயோக்கியமான அற்பக் குற்றமும் கு
றையும் அணுகாதபடிக்கு உனக்கு உள்ளும் புறம்பும் கண்ணிருக்கவே
ண்டும்.

இதுவே உத்தமமான தேவ சந்நிதான முயற்சியாகும். வேதாகமத்
தில் ஏனோக்கென்பவர் சர்வேசுரனோடே நடந்துகொண்டு வந்தார். கர்த்
தர் அவரைத் தூக்கிக்கொண்டதினாலே, காணாமல் மறைந்துபோனாரெ
ன்று சொல்லியிருக்கின்றது. இந்த வசனத்தை ஞானியானவரும் அ
ர்ச். சின்னப்பரும் எடுத்துக் காட்டிச் சொல்லுகிறதாவது: ஏனோக்
கென்பவர் சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமுள்ளவராயிருந்தார். அதினாலே
கர்த்தர் அவரைப் பரகதியில் தூக்கிக்கொண்டாரென்று சொல்லியிரு
க்கிறார்கள். ஆகையால் வேதாகமத்தின் ஓரிடத்தில் ஏனோக்கென்பவர்
சர்வேசுரனோடே நடந்துகொண்டு வந்தாரென்றும் வேறோரிடத்தில் ஏ
னோக்கென்பவர் சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமுள்ளவராயிருந்தாரென்றும்
சொல்லியிருக்கிறதினாலே, சர்வேசுரனோடே நடக்கிறதுஞ் சரி, அவரு
க்குப் பிரியப்படுகிறதுஞ் சரியென்று இவ்விரண்டு சார்பினால் ஏவப்
பட்ட ஞானியானவரும் அர்ச். சின்னப்பரும் நமக்குத் தெளிவாய்க் கா
ட்டியிருக்கிறார்களல்லோ? ஜெத்துரோவென்பவன் தன் மருமகனாகிய
மோயீசென்பவரைப் பார்க்கப் போயிருக்கையில், ஆரோனென்பவரும்
இஸ்ராயேல் சனங்களுக்குள்ளிருந்த பெரியமனுஷர்களும் கூடி மோயீ
சென்பவரோடுகூட கர்த்தருக்கு முன்பாக அசனம் பண்ணினார்களெ
ன்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிறதறிவோம். இவ்வாக்கியத்தின்
பேரில் ஒரிஜேனும் அர்ச். அகுஸ்தீனும் வியாக்கியானம்பண்ணிச் சொ
ல்லுகிறதாவது: இங்கே கர்த்தருக்கு முன்பாக சாப்பிட்டார்களென்

று சொல்லியிருக்கிறதினாலே, வேதபிரமாணப் பெட்டகத்துக்கு முன்பாகச் சாப்பிட்டார்களாக்கும் என்று எண்ணவேண்டாம். ஏனென்றால் அக்காலத்திலே இஸ்ராயேல் ஜனங்களுக்கு வேதபிரமாணப் பெட்டகமே கிடையாது. ஆனால் வந்த விருந்தாடிகளைச் சந்துஷ்டிப் படுத்தும் பொருட்டு அவர்கள் ஓரிடத்தில்கூடி சாப்பிட்டாலும், சர்வேசுரனுக்கு முன்பாகச் சாப்பிடுகிறோமென்று எண்ணி மகா பயபக்தியோடும் மேரை மரியாதையோடும் போசனம் பண்ணித் தங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற சர்வேசுரனுக்கு ஏற்காத குற்றங் குறை ஒன்றும் கட்டிக்கொள்ளாதபடிக்கு மகா எச்சரிக்கையோடே போசனம் பண்ணினார்களென்று இதற்கு அர்த்தமாகுமென்று வசனித்தார்கள். பாவமும் புண்ணியமுமாயிராத கிரிகைகளிலும் உயிர் பிழைப்பதற்கு அவசரமான சகல காரியங்களிலும் முதலாய்ப் புண்ணியவாளரும் உத்தமரும் சர்வேசுரனுக்கு முன்பாக இருக்கிறோமென்று எண்ணி நடந்துவருகிற ஒழுக்கமிதுவே. இதினாலல்லோ நீதிமான்கள் சர்வேசுரன் சமுகத்தில் விருந்து சாப்பிட்டுச் சந்தோஷிக்கக் கடவார்களென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லி யிருக்கின்றது. அவர்கள் சாப்பிட்டாலும் குடித்தாலும் சந்தோஷமாயிருந்தாலும் கெடுதலல்ல. ஆனால் அதுகளைச் செய்யும்போது, சர்வேசுரனுக்கு முன்பாகச் செய்யவேண்டும். அதாவது சர்வேசுரனுடைய கண்ணுக்கு அயோக்கியமான குறை ஒன்றும் அதிலே கட்டிக்கொள்ள வொண்ணாது.

எப்போதும் செபம் பண்ணவேணும், ஒருகாலும் செபத்தை விடப்படாதென்று இரட்சகர் திருவுளம் பற்றினார். இடைவிடாமல் செபம் பண்ணுங்களென்று அர்ச். சின்னப்பரும் வசனித்திருக்கிறார். நாம் க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் செய்கிறதெல்லாம் நன்றாய்ச் செய்து முடித்தால், இடைவிடாமல் செபம் பண்ணுகிறதுக்குச் சரியாகுமென்று மேற்சொன்ன தேவ வாக்கியத்துக்கு அநேக அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் அர்த்தம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். நாள் முழுதும் தேவ ஸ்துதியைப் பாடுவேனென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கிற வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். அகுஸ்தின் வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: நாள் முழுதும் சர்வேசுரனை ஸ்துதிக்க வேணுமென்று உனக்கு ஆசையுண்டோ? கேள்: நீ செய்கிறதெல்லாத்தையும் குறைபற நன்றாய்ச் செய். இப்படிச் செய்தால் இடைவிடாமல் நீ சர்வேசுரனை ஸ்துதிக்கிறாயென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமான கிரிகைகளை எப்போதும் அவருக்குத் தோத்திரமாகச் செய்தால், நம்முடைய

சீவியகாலமெல்லாம் இடைவிடாத செபமாயிருக்கும். இதுவே இடைவிடாமல் செபம் பண்ணும் மேரை. இராவும் பகலும் தேவ கற்பனைக்கு ஏற்க நடந்தால், நமது சீவியகாலமெல்லாம் இடைவிடாத செபத்தியானமல்லாமல் வேறொன்றுமில்லையென்று அர்ச். இலாரியார் வசனித்தார். சூரியனே, சந்திரனே, கர்த்தரைப் புகழுங்கள். பிரகாசமும் நட்சத்திரங்களும் அவரைப் புகழக்கடவதென்கிற வேதவாக்கியத்துக்கு அர்ச். எரோனிமுஸ் சொல்லுகிற அர்த்தமாவது: சூரியனும் சந்திரனும் பேச்சில்லாத வஸ்துக்களாயிருக்கையிலே, அதுகள் சர்வேசுரனைப் புகழ்வதெப்படி? எப்படியென்றால் சர்வேசுரன் அதுகளை உண்டாக்கும்போது, அதுகளுக்குத் தொடுத்த கட்டளையை மீறாமல் நடந்து தங்கள் பேரில் சுமந்தக் கடமையெல்லாம் இடைவிடாமல் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறதே அதுகள் சர்வேசுரனுக்குச் சொல்லுகிற புகழ்ச்சியாகும். ஏனென்றால் அதுகள் சர்வேசுரனுக்குச் செய்கிற இடைவிடாத ஊழியமே அதுகள் அவருக்குச் சொல்லுகிற நித்திய ஸ்துதியென்றார். ஆனதினால் தங்கள் அலுவலை நன்றாய் நிறைவேற்றித் தங்கள் வாழ்க்கைக்கடுத்த கிரிகைகளையெல்லாம் பழுதறச் செய்கிறவர்கள் எப்போதும் சர்வேசுரனைப் புகழ்ந்து இடைவிடாத செபம்புரிகிறார்களென்பது நிச்சயமாமே. இந்தச் சத்தியம் இன்னம் அதிக ஸ்திரமாகும்பொருட்டு இஸ்பிரீத்து சாந்து திருவுளம் பற்றினதைக் கேள்: தேவ கட்டளையை அநுசரிக்கிறவன் செபத்தைப் பெருக்குகிறான். பாவத்தை விட்டகன்று வேத பிரமாணத்தை அநுசரிக்கிறது நல்ல பலியாகுமென்றார். ஆகையால் நாம் வழக்கமாய்ச் செய்துவருகிற காரியங்களை நன்றாய் நிறைவேற்றி முடிப்பது எவ்வளவு உத்தமமானதென்று இவ்வாக்கியத்தைக் கொண்டு அறிந்துகொள்ளலாம். ஏனென்றால் தங்கள் கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்கிறவர்கள் செபத்தின்மேல் செபஞ்செய்து எப்போதும் சர்வேசுரனுடைய சந்நிதானத்தில் நடந்து இடைவிடாமல் அவருக்குப் பிரியமும் தங்களுக்குப் பிரயோசனமுமான பலி கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

[illegible]-ம் அதிகாரம்.

நாம் அந்தந்த [illegible]த்தில் செய்கிற கிரிகை ஒன்றே நாம் செய்யவேண்டியது போலேயும் வேறொன்றும் செய்ய அவசரமில்லாதது போலேயும் எண்ணிக்கொண்டு ஒவ்வொரு கிரிகையையும் [illegible]வது அதை நன்றாய்ச் செ[illegible]ான வழிபாடு [illegible]மென்பதின் பேரில்.

நம்முடைய கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்வதற்கு உதவியான மூன்றும் வழிபாடேதென்றால், வேறொன்றையும் நினை[illegible]லும் வேறெதையும் செய்ய அவசரமில்லையென்றாற்போலேயும் நாம் செய்கிற கிரிகை ஒன்றையே நினைத்துச் செய்கிறது[illegible]மே. இப்படியே நாம் செபத்தியானம் பண்ணும்போதும், ஆத்தும [illegible]தனைசெய்யும்போதும், பூசை காணும்போதும், செபமாலை சொல்லும்போதும், வேறே [illegible] அலுவல் செய்யும்போதும், இந்தக் கிரிகையேயல்லாமல் நாம் செய்யவேண்டிய வேறே கிரிகை ஒன்றுமில்லையென்று எண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். நாம் ஆத்திரப்பட அவசரமில்லை; நாம் செய்கிறகாரியத்திலே இளைப்பத்தை வருவிக்க வேண்டியதில்லை; ஓர் அலுவல் நிமித்தமாக வேறோர் அலுவலின்மேல் குளப்பத்தை உண்டாக்கப்படாது; நாம் செய்கிறதை முழுதும் நன்றாய்ச் செய்து முடிக்க வருந்தவேண்டும். இவ்[illegible]மே செபத்தியான நேரத்தில் படிப்பையாவது நம்முடைய அலுவல் முதலிய கவை காரியங்களையாவது நினைக்கவொண்ணாது. ஏனென்றால் இந்த நினைவானது தியானத்தில் நாம் யோசிக்கவேண்டிய யோசனையை அகற்றி அதை நன்றாய்ச் செய்து முடிப்பதற்கு விக்கினமாயிருக்கும். படிப்பதற்காகிலும் நமது அலுவலை நிறைவேற்றுவதற்காகிலும் நாள் முழுதும் நேரமுண்டே. இதினாலல்லோ ஒவ்வொரு காரியத்துக்கும் நேரமுண்டென்று இஸ்பிரீத்து சாந்து திருவுளம் பற்றினார். [illegible] ஒழுங்கை மாற்றி ஒன்றைச் செய்கிற நேரத்திலே வேறொன்றை நினை[illegible]வேண்டாம். அன்றைக்குள்ள வருத்தம் அன்றைக்கே போதுமென்று இயேசுநாதர் திருவுளம் பற்றியிருக்கிறார். நாம் இப்போது சொல்லுகிறது புத்திக்கும் நியாயத்துக்கும் ஒத்திருக்கிறதினாலே,

லே, பூர்வீக அஞ்ஞானிகள் முதலாய் விக்கிரகத்துக்கு முன்பாக வணக்கத்தோடே இருக்கும்படியாய் இங்[illegible]க நாம் சொல்லுகிற புத்தியை அநுசரித்து வந்தார்கள். இதினாலல்லோ சாம்பிராணிபடச் சம்மனம் கூட்டடென்கிற [illegible] அவர்களுக்குள் வழங்கி வந்[illegible]ய நேரத்தில் சர்வேசுரனை ஆராதிக்கத் தியான நேரத்தில் சர்வேசுரனோடு பேசுகிறவர்கள் வெளிவேட்டைப்போலே வேறே காரியங்களை நினையாமல் கவனத்தோடும் சாவதானத்தோடும் அதைச் செய்து முடிக்கவேண்டும். புளூத்தார்க்கென்கிற [illegible] இந்த காரியத்திலே எழுதி வைத்ததாவது: [illegible]வீக காலத்தில் [illegible] பூசாரிகள் விக்கிரகத்தை அண்டிப் போகும்போது, மிகுந்த [illegible] வணக்கத்தோடே போவார்கள். அவர்கள் பலி [illegible] இடைவிடாமல் [illegible]டாத்த சத்தத்தோடு சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள். இதற்கு அர்த்தமேதென்றால் நீ செய்கிறதின்பேரிலே மாத்திரம் நினைவாயிரு; உன் கவனத்தைச் சிதறவிடாதே; நீ செய்கிறதையே முழுக் கருத்தோடு செய்து முடியென்று அர்த்தமாகும். நம்முடைய கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்து முடிப்பதற்கு நாம் செய்யவேண்டியது இதுவே. வேறே அலுவலும் உனக்கில்லாததுபோலே ஒவ்வொரு கிரிகையின் பேரிலேயும் முழுக் கவனமாயிரு. ஒவ்வொரு கிரிகையின் பேரிலும் உன் முழு பற்றுதலை வை. அதின்பேரிலே மாத்திரம் உனக்குக் கவனமும் கவலையும் இருக்கட்டும். வேறே நினைவெல்லாம் அகற்றிவிடு. [illegible] தப்பாமல் உன் கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்து முடிப்பாய். அறி[illegible] [illegible]லும் அஞ்ஞான சாஸ்திரி சொல்லு[illegible] [illegible] கடந்த காரியத்தையும் இனிச் செய்யவேண்டியதையும் நினையாமல் இப்போது செய்கிறதை நன்றாய்ச்செய்து முடிக்கக்கடவோம். நிகழ்காலத்து அலுவல் ஒன்றே நாம் செய்யவேண்டியது. அந்த அலுவல் மாத்திரம் நமது கையில் இருக்கின்றது. ஏனென்றால் முன் செய்த அலுவல் நமது கையை விட்டுத் தப்பிப்போனது. இனிமேல் அலுவல் செய்வதற்கு ஆயுசு காலம் நமக்கு இருக்குமோ என்னமோ தெரியாதென்றான். ஓ! ஓ! நம்மை நாமே அடக்கிக்கொண்டு நம்முடைய நினைவை ஒருபக்கத்திலும் சிதற விடாமல் எப்போதும் அடக்கி நாம் செய்கிறது ஒன்றின் பேரில் மாத்திரம் நினைவு கூர்ந்திருக்கக் கூடுமானால், எவ்வளவோ பாக்கியம்! ஆனால் ஐயோ நம்முடைய நினைவு [illegible] லையற்றதாயிருக்கின்றது! தந்திர கபடுள்ள பசாசோ [illegible]ன்றால் [illegible]தை நன்றாய் அறிந்திருக்கிறதினாலே, நாம் ஒருகாரியம் செய்யும்போது,

வேறொரு சமயத்தில் செய்ய[illegible]டியதை [illegible]லே கொண்
டுவந்து விட்டுப் பார்க்கை எ[illegible] நாம் அப்[illegible] செய்கிறதைக் க
வனமாய்ச் செய்யாதபடிக்குத் [illegible]க்கிவிடும். இது இடைவிடாத சோத
னையாயிருக்[illegible]ன்றி மகா ஆபத்தும் கெடுதியுமுள்ள சர்ப்பனை
யாமே. ஏனென்றால் இதினால் ஒரு கிரிகையாகிலும் உத்தமமாய்ச்
செய்து முடிக்காமல் போகிறோம். இப்படியே செபத்தியானத்தை நா
ம் நன்றாய்ச் செய்யாதபடிக்கு [illegible]நேரத்திலே பசாசு படிப்பிலேயாகி
லும் அலுவலில் பேரிலும் [illegible] விடும். செபத்தியானத்தின் பேரி
ல் நாம் கவனம் வையாதபடி[illegible] மற்ற மற்றக் கா[illegible]யங்களை நன்றாய்ச்
செய்வதற்கான உபாயங்களைத் [illegible]யான நேரத்தில் [illegible]முடைய நினைவி
ல் தோற்றுவிக்கும். இவ்விதம[illegible] நமது செபத்தியா[illegible]னத்தைக் கெடுத்
தபின், நாம் வேறே காரியங்களைச் செய்யும்போது, அ[illegible]தைவிட்டு மற்றக்
காரியங்களின் பேரில் நினைவு மூட்[illegible] அதையும் நன்[illegible]ய்ச்செய்து முடி
க்காதபடிக்கு விக்கினம் பண்ணும்[illegible] இப்படியே நாம் ஒரு காரியத்தை
யும் கவனமாய்ச்செய்யவொட்டாமல் இடைவிடாமல் நம்மை ஏமாற்றி
கெடுக்கிறதுகளெல்லாத்தையுந் [illegible] முறைப்புள்[illegible]யகளாக்கும். அ
ர்ச். சின்னப்பர் சொன்னமாப்போலே [illegible]சின் கபட தந்திரம் ந[illegible]
வியாத காரியமல்லவே. ஆனபடியால் [illegible] நடந்த காரியத்[illegible] இனி
நடக்கப்போகிறதையும் விட்[illegible] அதின்பேரில் நினைவு வந்த மாத்திரத்
தில் அதை வெறுத்துத் தள்[illegible]வேணடும். [illegible]ந்தந்தக் காரியம் செய்கிற
நேரத்தில் அதை நினைக்கிறது நல்லது[illegible]ல் [illegible]ரு காரியத்தை நினை
க்கவேண்டிய சமயத்தில் [illegible]யாகிலு[illegible] நினைக்கிறது மகா கெடு
தலல்லோ? ஒரு காரியம் செய்கையிலே வேறொரு காரிய[illegible]
வதற்கான யுத்தி புத்தி எ[illegible] நினைவிலே தட்டு[illegible]திருந்தாலே தான்,
அதை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனென்று சொல்லுபாயமாக்கும். ஆ
னால் அந்நேரத்தில் உனக்குத் தோன்றுகிற அந்த யுத்தி புத்தி சர்வே
சுரனாலே வராமல் உன்னை ஏய்க்கத்தேடுகிற பசாசாலே வருகிறதென்
பதற்குச் சந்தேகமில்லை; ஏனென்றால் சர்வேசுரன் சமாதானத்தையும்
கிரமத்தையும் சிநேகிக்கிறவராகக் கொள்ளக் கிரமம் தப்பிக் கலக்கத்
தை உண்டாக்கிற மெய்யான யுத்தி புத்தி அவராலே வராமல் க[illegible]
க்கத்துக்கும் அக்கிரமத்துக்கும் அப்பனாகிய பசாசாலே வருகிறதென்
[illegible]ப்படாதே. ஆகையால் உன் கவனத்தை நீக்கும்படியாய்ப் ப
ாசு இந்த[illegible]க்குப் போக்கை உனக்குக் காட்டி வருவிக்கிற வேறே
நினைவுகளை எல்[illegible]ராம் உடனே தள்ளிவிடு. நீ அப்போது செய்கிற கிரு

த்தியத்தை [illegible]ன்றாய்ச்செய்து முடித்தால், நீ அப்போது தள்ளிவிடுகிற
யுத்தி [illegible]யத் [illegible]குந்த நேரத்திலே சர்வேசுரன் உன் ஞாபகத்தில்
வரப்பண்ணுவதுமன்றி அதற்கு மேலான நல்ல யோசனைகளையும் உ
ன் நினைவிலே பிறப்பிப்பாரென்பது நிச்சயமாமே. இவ்வண்ணமே நீ
ஞான முயற்சிகளைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, உன் அலுவலை ந
ன்றாய்ச் செய்வதற்கும் நன்றாய்ப் [illegible]டித்துக்கொடுப்பதற்கும் அநேக நல்
ல யோசனை உன் நினைவில் ஓடிவ[illegible] என் அலுவலை இப்படிச் செய்
தால், நன்றாய்ச் [illegible]ய்து முடியும் [illegible]பிள்ளைகளுக்கு இப்படிப் பாடம்
சொல்லிக் கொ[illegible]தால், இந்த வித[illegible]ாய் அர்த்தம் சொன்னால், வேறே
இன்னின்ன கா[illegible]யம் செய்தால், அ[illegible]ர்கள் நன்றாய்க் கண்டு பிடிப்பா
ர்கள்; படிப்பு [illegible]க்கிரமாய் ஏறுமென்று இது முதலான பல நினைவுக
ள் பிறந்தாலும் [illegible]தும சோதனை [illegible]யம் பண்ணுகையில் உனக்கு வந்
தால், மேற்சொன்ன இந்த நினை[illegible]கள் உனக்கு நலமாய்த் தோன்றின
போதிலும், அற்பமாகிலும் அத[illegible]கு இடங்கொடாமல் உடனே தள்ளி
விடு. இப்படித் [illegible]ளுகிறதினா[illegible]ல் உனக்கு இலாபம் உண்டாகுமே யல்
லாமல், நஷ்டம் ஒருகாலும் [illegible]ரவரமாட்டாது. புண்ணியத்துக்காகப் பிறக்
[illegible]ித்துத் தள்ளுகிற அறி[illegible]ம் புத்தியும் புண்ணியத்திலே அதிகமா
ய் அ[illegible] கொள்ளலா[illegible]மென்று அர்ச். பொனவெந்தூர் வசனித்திரு
க்கிறார். ஒரு காரியம் செ[illegible]யும்போது, வேறொரு காரியத்தின்பேரில் நி
னைவு குறுக்கிட்டா[illegible], [illegible] செய்ய[illegible]வேணுமென்று அவிலா வென்னும்
மகாத்துமா சொ[illegible]கேன்: இப்போது நான் செய்கிறதை
நினைக்கவேணுமல்[illegible]லெ என[illegible] வேறே நினைவை நினைக்கவே
[illegible]ரு சர்வே[illegible]ரன் கற்பிக்கிறதில்[illegible]; ஆகையால் இந்த நினைவுக்கு
இடம் கொ[illegible]மாட்டேன். இதை நினைக்க வேணுமென்று சர்வேசுரன்
கற்பிக்கும்[illegible]ாது, இதைக் கவனித்து நினைத்துக் கொள்ளுவேனென்று
சொல்லி அதைத் தள்ளிவிடவேணுமென்றார்.

௫-ம் அதிகாரம்.

ஒவ்வொரு கிரிகையும் நம்முடைய சீவியத்துக்குக் கடைசிக் கிரிகையாயிருந்தாற்போலே எண்ணிக்கொண்டு அதைச் செய்கிறது அதை நன்றாய் முடிப்பதற்கு வேறொரு நல்ல வழிபாடில்லையென்பதின் பேரில்.

நம்முடைய கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்வதற்கு அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொல்லிக் காட்டின வேறோர் வழிபாடு என்னவென்றால், நாம் அப்பப்போ செய்கிறது நமது சீவியத்துக்குக் கடைசிக் கிரிகையென்றாற்போலேயும் அதற்குப்பின் உடனே நாம் செத்துப்போவதுபோலேயும் எண்ணிக்கொண்டு அதைச் செய்து முடிப்பதாமே. சந்நியாசிகள் தாங்கள் செய்கிற சகலத்திலும் எப்படி நடக்கவேணுமென்று காட்டுவதற்காக அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுகிறதைக் கேளுங்கள்; தாங்கள் செய்கிற சகல கிரிகைகளிலும் தங்கள் மனதுக்குள்ளே அடிக்கடி சொல்லவேண்டியதாவது: நான் இப்போது சாகிறதாயிருந்தால், இந்தக் காரியத்தைச் செய்வேனோ? இப்படித்தானோ செய்வேனென்று நினைக்கவேணுமென்றார். அர்ச். பசிலியாரும் மேற்சொன்ன புத்தியை நமக்குப் போதித்துச் சொல்லுகிறதாவது: உன் அந்தியகாலத்தை எப்போதும் கண்ணுக்கு முன்பாக வைத்துக்கொள்; காலமே எழுந்திருக்கும்போது, சாயங்காலம் உயிரோடிருப்பேனென்று நிச்சயமாய் எண்ணாதே; இரவில் படுக்கும்போது, காலமே கண்விழிப்பேனென்று நினையாதே. இப்படி நடந்தால், உன் துர்க்குணமெல்லாத்தையும் அடக்குகிறது மிகவும் எளிதாகுமென்றார். கிறிஸ்துநாதர் அநுசாரத்திலும் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறதறிவோம். புண்ணியத்திலும் சாங்கோபாங்கத்திலும் சுறுசுறுப்பாய் நடக்கத் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட சந்நியாசிகளுக்குத் தைரியம் உண்டாகும் பொருட்டு அர்ச். அந்தோனியார் பலமுறை இந்தப் புத்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு வருவார். ஆகையால் நாம் செய்கிற கிரிகை ஒவ்வொன்றும் நமது சீவியத்துக்குக் கடைசிக்கிரிகையென்று நினைப்பது அதை நன்றாய்ச் செய்து முடிப்பதற்கு உத்தமமான வழிபாடென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதை நன்றாய் மனதில் தரித்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு கிரிகையையும் செய்து முடித்தவுடனே சாகப்போகிறோமென்று நிச்சயமாய் எண்ணிக்கொண்டு வருவோமானால், நம்

முடைய கிரிகைகளெல்லாம் எவ்வளவோ உத்தமமாய்ச் செய்துமுடியும்? ஆகையால் நீ பூசை காணும்போது, அதுவே உன்சீவியத்துக்குக் கடைசிக் கிரிகையென்றும் அதற்குப்பின் ஒரு நற்கிரிகையும் செய்து பேறுபெறச் சுத்தமாய் நேரம் கிடையாதென்றும் நிச்சயித்துக்கொள்ளுவாயானால், எவ்வளவு உருக்கமான பத்தியோடு பூசை காண்பாய்? நீ செபத்தியானம் பண்ணும்போது, அதுவே உனக்குக் கடைசிக்கிருத்தியமென்றும் உன் பாவங்களுக்குச் சர்வேசுரனிடத்தில் பொறுதிகேட்டு அவருடைய இராச்சியத்தை இரந்து மன்றாடுவதற்கு அந்த செபத்தியானத்துக்குப் பின் வேறே சாவகாசம் அகப்படாதென்றும் உன் புத்தியில் நன்றாய்த் தரித்துக்கொண்டால், எவ்வளவு கவனத்தோடும் பத்தி சுறுசுறுப்போடும் அந்தச் செபத்தியானத்தைச் செய்து முடிப்பாய்? இதினாலே தான் கர்த்தரை மன்றாடுவதற்குக் கடல் யாத்திரைபோலே வேறோர் இடமும் கிடையாதென்று சொல்லுவது வழக்கம். ஏனென்றால் கடல் யாத்திரை பண்ணுகிறவர்களுக்குச் சாவு கண்ணுக்கு முன்னே இருக்கிறதினாலே, மற்றச்சமயங்களைவிட அத்தருணத்தில் பத்தி சுறுசுறுப்பு வெகுவாயுண்டாகும்.

மகாத்துமாவான ஓர் சந்நியாசியார் பூசை செய்வதற்குமுன் தினந்தோறும் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டு வருவார். அவருக்கு வியாதி வந்து சாவு கிட்டியிருக்கும் தருணத்தில், சிரேஷ்டர் அவரை நோக்கி உமக்குச் சாவு கிட்டியிருக்கிறது; மரணத்துக்கு ஆயத்தமாகப் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொள்ளவேணுமென்றார். அப்போது நோவாளியானவர் கண்ணையும் கையையும் உயர்த்தி மோக்ஷத்தை அண்ணாந்து பார்த்துச் சர்வேசுரனுக்குத் தோத்திரம் உண்டாகக்கடவது; முப்பது வருஷ காலமாய்ப் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணி முடிந்தவுடனே நான் சாவதுபோலே எண்ணித் தினந்தோறும் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஆகையால் தினம் பூசைக்கு முன் நான் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணுகிறதுபோலே இப்போதும் பண்ணினால், போதுமென்றார். நாம் செய்கிற சகல கிரிகைகளிலும் நடக்கவேண்டிய ஒழுக்கமிதுவே. நாம் ஒவ்வொரு விசை பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணும்போதும் நன்மை வாங்கும்போதும், அதற்குப் பின் உடனே சாவதுபோலே அதுகளைச் செய்து முடிக்கவேண்டும். இப்படி நடந்தால், சாகுந்தருணத்தில் வருத்தப்பட்டு பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணுவது அவசரமில்லாமற் போவதுமன்றி இயேசுநாதருடைய திருச்சரீரத்தை உட்கொள்ளுவதற்கு அதிக பாத்திரமாகும் பொருட்டு நன்

மை வா[illegible]கிறதற்கு முன் ஒரு க்ஷணத்திலே [illegible]வசங்கீர்த்தனம் செய்
து முடிக்கிற[illegible]போலே மரணத்தருவாயிலும் [illegible]யச் செய்துமுடி
க்கலாம். இப்படி எச்சரிக்கையோ[illegible]டே நடந்து [illegible]ந்தால், நாம் எப்போ
தும் சாவுக்கு ஆயத்தமாயிருக்கி[illegible]றலே, சடுதி மரணம் நமக்கு ஒ
ருகாலும் வராது. சடுதி மரணத்தி[illegible]லே வரும் பொல்லாப்புக்குத் தப்
பித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு எப்போதும் மரணத்துக்கு ஆயத்தமா
யிருப்பதே நல்ல வழிபாடாகும். [illegible]திறலல்லோ எசமான் வரும்போ
து, இப்படித்தன் கடமையை நிறை[illegible]வேற்றிக்கொண்டிருக்கிற ஊழியன்
பாக்கியவானென்று இயேசுநாதர் [illegible]ருவளம் பற்றி[illegible] போபென்னும்
மகாத்துமாவும் நடந்துவந்தபடி[illegible]க இதுவே. இ[illegible]ல நான் போர்
க்களமாகிய இவ்வுலோகத்தில் நா[illegible] இருக்குமளவும், இவ்வுலோகத்தை
விட்டு மறு உலோகத்துக்கு எப்போ[illegible]து போவேனோவென்று அநுதினம்
எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். கர்[illegible]ாவே தேவரீர் என்னைக் கூப்பிடு
வீர்; இதோ வருகிறேனென்று உம[illegible] மாறுத்தரம் சொல்லுவேனென்
றார். இதற்கு அர்த்தமேதென்றால் [illegible]நேரத்திலும் [illegible]வ்விடத்திலும் உ
மக்குப் பிரியமான சமயத்தில் என்னை [illegible]ழையும்; சாகிறதற்கு எப்போ
தும் ஆயத்தமாயிருக்கிறேனென்று அர்த்[illegible]மாகும்.

எப்போதும் என்னென்ன காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கு
ம்போதும், சர்வேசுரன் நம்மை[illegible]த் தம்மிடத்தில் அழைப்பாரோ அப்
போது நாம் சாகவும் அவ்விடத்தில் பயப[illegible]ம[illegible] போகவும் ஆயத்த
மாயிருப்போமாகில், அதுவே நாம் [illegible]தேவ கி[illegible]ருபைத்தில் நேர்மையாய்
நடக்கிறோமென்பதற்கு உத்தம[illegible] அடையாள[illegible]மாகும். இது உத்த
மமான அடையாளமாயிருந்தாலும், சர்வேசுரன் காட்சி கொடுத்து
நாம் நேர்மையான அந்தஸ்தில் இருக்கிறோமென்று அறி[illegible]யாதே போ
னால், இது காரியத்தை தப்பில்லாத சத்தியம்போலே இவ்வுலகத்தில்
அறிந்துக்கொள்ளக் கூடா[illegible]. ஆகிலும் கூடினமட்டும் ஒருவிதத்தில் உ
த்தேசம் பண்ணி அறிந்து[illegible]கொள்ளலாம். ஆகையால் நாம் எந்த அந்தஸ்
தில் இருந்தாலும், என்னென்னக் கிரியைகளைச் செய்தாலும், அப்போ
து இடீரென்று சாகிறதற்குச் சந்தோஷமாயிருப்போமாகில், நம் தே
வ காரியத்தில் நேர்மையாய் நடக்கிறோமென்றும் நம்முடைய ஆத்தும
ம் [illegible] அந்தஸ்தில் இருக்கிறதென்றும் தகுந்த அடையாளமாகும்.
இந்தச் சமயத்திலே, சர்வேசுரன் உன்னைத் தம்மிடத்தில் அழைப்
பாரானால், இப்போ[illegible] சாகிறதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறேனோவென்று
சோதித்துப் பார். அடிக்கடி இவ்விதமாய் ஆராய்ந்து பார்க்கக்கடவா

ய். உன் ஆத்துமத்துக்குள்ளே புகுந்து நீ எந்தெந்தக் காரியம் செய்யும்
போதும் செத்து சர்[illegible]வேசுரனுக்குக் கணக்குக் கொடுக்கவேணுமானால்,
உனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்குமோ[illegible]வென்று உன் உள்ளத்தை வினா
விக் கேள். நாம் இது காரியத்தின்[illegible]பேரில் ஆழ்ந்து யோசனை செய்து
இச்சமயத்திலே நமது கையில் இ[illegible]க்கும் இந்தக் கிரியையைச் செய்து
கொண்டிருக்கிற நேரத்திலேதா[illegible] சாகிறதற்கு நமக்குப் பயமில்லை
யென்[illegible] கண்டால், நம்முடைய ஆ[illegible]த்தும காரியமெல்லாம் நன்றாய் நட
க்கிறதென்று உத்[illegible]சித்துக் கொ[illegible]ண்டு சந்தோஷமாயிருக்கக்கடவோ
ம். ஆனால் நான் செய்கிற எந்தெந்[illegible] அலுவலுக்கு நடுவேயும் எந்தெந்
த இடத்திலேயும் எவ்விதந்தச் சம[illegible]யத்திலேயும் சர்வேசுரன் என்னை அ
ழைக்கிறதற்கு எனக்குப் பிரியமி[illegible]ல்லாமல் இன்னம் கொஞ்ச நாளைப்
பொறுத்து நா[illegible] நினைத்திருக்கிற [illegible]க்காரியம் முடிந்தபின் செத்தா
ல் நல்லதென்று எண்ணுவேனு[illegible]னான் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்
திலே வர்த்திக்கிறதில்லையென்[illegible]ல்ல சந்நியாசிக்குரிய கடமைகளை
நான் நிறைவேற்றுகிறதில்லை [illegible]ம் இதுவே தெளிவான அடையா
ளமாகும். ஏனென்றால் கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரத்தில் சொல்லியிருக்
கிறாப்போலே உன் மனம் பரிசுத்தமாயிருந்தால், சாவுக்குப் பயப்ப
டமாட்டாய்; பாவத்துக்குப் பயப்படவேண்டியதே யல்லாமல் சாவுக்
கு அஞ்சவேண்டிய கார[illegible]மில்லை. ஆகிலும் நீ சாவுக்குப் பயப்படுகிற
தினாலே உன் ஆத்[illegible]ம காரியத்திலே [illegible]தோர் குறை இருக்கின்றது, உ
ன் ஆத்தும கணக்[illegible]க், திரா[illegible]ல் அலங்கோலையாயிருக்கிறதென்று இ
துவே அத்தாட்சி[illegible]ரும். வாழ்[illegible]எல்லாம் ஒழுங்காய் எழுதிவை
த்திருக்கிற கணக்[illegible] எசமானுக்குக் [illegible]க்குக் கொடுக்க ஆசைப்படு
வானல்லவோ? ஆனால் கணக்கெல்லாம் அலங்கோலையாய்க் கிடந்தால்,
தன் எசமான் எங்கே கணக்குக் கேட்கப்போகிறானோவென்று நடுங்கி
இன்னம் கொஞ்ச நாளைப் போகவிட்டுக் [illegible]ணக்குக் கேட்டால் நல்லதெ
ன்று எண்ணுவான்.

நாள்தோறும் இருபத்துநாலு விசை சாகப்போகிறதுபோலே எ
ண்ணி இன்றைக்கு நான் சாகப்போகிறேனென்று நிச்சயித்துக்கொண்
டு சாவுக்கு நாள்தோறும் இருபத்துநாலு விசை ஆயத்தமாயிருப்ப
தே சந்நியாசிகள் தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய உத்தமமான முயற்
சியாகுமென்று அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு போர்ஜியா வசனித்தார். ஆகையால்
ஒவ்வொருவரும் தன் ஆத்துமத்துக்குள்ப் புகுந்து தினந்தோறும் அடி
க்கடி இது காரியத்தில் தங்களைச் சோதித்துக்கொண்டு வரவேண்டும்.

இதை யோசிக்கிற இந்த க்ஷணத்தில் சாவதற்கு நல்ல ஆயத்தம் உன்னிடத்தில் இல்லையென்று கண்டால், உடனே முன்னே அந்த ஆயத்தம் செய்து முடித்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்த ஆயத்தம் செய்வதற்கு நீ சர்வேசுரனிடத்தில் சிலநாள் கெடுக் கேட்கிறதுபோலேயும் அவர் உனக்கு அதைக் கொடுக்கிறதுபோலேயும் அந்தக் கெடு முடிந்த மாத்திரத்தில் நீ சாகப்போகிறதுபோலேயும் எண்ணிக்கொண்டு அதுக்குள்ளாகக் குறைபறப் புண்ணிய பேறுகளைச் சம்பாதிக்கவும் பூ[illegible]ச் சாங்கோபாங்கத்தில் வர்த்திக்கவும் தெண்டித்துப் பிரயாசப்படு. சாகும் தருணத்தில் எப்படி இருக்கவேணுமென்று ஆசைப்படுவாயோ அப்படிச் சீவியகாலம் முழுதும் இருந்துவருகிறவனே பாக்கியவான்.

பாவத்தைவிட்டு நல் நடக்கையாய் நடப்பதற்கு இன்றைக்காகட்டும் நாளைக்காகட்டுமென்று தாக்காட்டவேண்டாம். நாளைக்கு உயிரோடிருப்பது நிச்சயமில்லை. நாளையப்பொழுது காண்பதோ சந்தேகமென்கிற இந்தச் சத்தியத்தைச் சனங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டிப் பிரசங்கிக்கிறதுதான் அவர்கள் மனம் திரும்புகிறதற்கு நல்ல போதகமாகும். இவ்வண்ணமே அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லுமாப்போலே மனம் திரும்புகிற பாவிக்குப் பொறுத்தல் கொடுப்போமென்று வாக்குத்தத்தம் பண்ணின சர்வேசுரன் அவனுக்கு நாளையப்பொழுது காண்பாயென்று வாக்குத்தத்தம் பண்ணவில்லையே. இதினாலல்லோ சாவைப்போலே நிச்சயமான காரியம் ஒன்றுமில்லை, சாவு வரப்போகிற நேரத்தைப்போலே சந்தேகமான காரியம் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லுகிறது வழக்கம். உலக இரட்சகரோவென்றால் இதிலும் பயங்கரமான சத்தியத்தைப் போதித்திருக்கிறார். அவர் தாமே சொல்லுகிறதாவது: நீங்கள் நினையாத நேரத்தில் மனுமகன் வருவார்; அதற்கு எப்போதும் ஆயத்தமாயிருங்களென்று திருவுளம் பற்றினார். பொதுத் தீர்வையைக்குறித்து ஆண்டவர் இந்த வசனத்தைத் திருவுளம்பற்றியிருந்தாலும், சாவுக்கும் தனித் தீர்வைக்கும் இது செல்லுமென்று சொல்லலாம். ஏனென்றால் செத்தவுடனே சர்வேசுரன் இட்டத் தீர்வையை மாற்றாமல் பொதுத் தீர்வையில் அதை ஸ்திரப்படுத்துவாரொழிய மற்றப்படியல்ல. ஆகையால் நாம் சாகிற நேரம் சந்தேகமென்றும் அது எப்போ வருமென்று நமக்குத் தெரியாதென்றும் இயேசுநாதர் சொல்லுகிறதுமல்லாமல் நினையாத சமயத்திலும் மரணத்துக்கு ஆயத்தமாயிராத தருணத்திலும் மரணம் வருமென்று மேற்சொன்ன வாக்கியத்தைக் கொண்டு தெளிவாய்க் காட்டினாரல்லோ? அர்ச். சின்னப்பர் தெச

லோனிக்கருக்கு எழுதின நிருபத்தில் கள்ளனைப்போலே இராவில் கர்த்தர் வருவாரென்று திருவுளம் பற்றினார். அர்ச். அருளப்பர் கண்ட காட்சியாகமத்தில் நான் ஒரு கள்ளனைப்போலே வருவேன்; நாம் வருகிற நேரம் உங்களுக்குத் தெரியாதென்று சர்வேசுரன் திருவுளம்பற்றினார். கள்ளன் இந்நேரத்தில் வருவானென்று உனக்குச் சொல்லுவானோ? நீ நினையாத நேரத்திலும் நீ தூக்கத்தில் அமிழ்ந்திக் கிடக்கும் போதுமல்லோ வருவான். அப்படியே சாவு வருமென்று நீ நினையாத சமயத்திலேதான் சர்வேசுரன் வந்து உன்னை அழைப்பாரென்பதினாலே, நீ இடைவிடாமல் நடக்கவேண்டிய வழி இன்னதென்று ஆராய்ந்து பார்த்து அசுப்பிலே அவலமாய்ச் சாகாதபடிக்கு எந்நேரமும் சாவுக்கு ஆயத்தமாயிரு. இது காரியத்திலே இயேசுநாத சுவாமி திருவுளம் பற்றினதைக் கேள்: கள்ளன் எந்நேரத்தில் வருவானென்று வீட்டுக்காரன் அறிந்தால், விழித்திருந்து வீட்டிலே கன்னக்கோல் வைக்கவிடமாட்டானென்று உங்களுக்குத் தெரியுமேயென்றார். கள்ளன் அந்திமுனையில் வருவானோ? சாமத்தில் வருவானோ? அதிகாலமே வருவானோ என்று தெரியாவிட்டாலும், அவன் வருவது நிச்சயமென்று அறிந்திருந்தால், அவனைக்கண்டு துரத்துகிறதற்காக இராமுழுதும் இடைவிடாமல் விழித்துக் காத்திருப்பானல்லோ? அப்படியே நமக்குச் சாவு வருமென்பது நிச்சயமானாலும் எப்போ வருமென்று தெரியாததினாலே எவ்விடத்திலும் எந்நேரத்திலும் என்னென்ன கிரிகை செய்யும்போதும் சாவுக்கு நாம் ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டும்.

நாம் சாவுக்கு எப்போதும் ஆயத்தமாயிருக்கும்படியாய்ச் சாவு வரும் நேரத்தை நாம் அறியாமல் மறைத்துவைத்தது சர்வேசுரனுடைய விசேஷ கிருபையென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் நமக்குச் சாவு எப்போது வருமென்று அறிந்திருந்தால், நாம் புண்ணியத்திலே அசம[illegible]கமாய் நடந்து சாகிறதற்கு இன்னம் நேரம் இருக்கின்றது, அதற்கு முன்னே பாவத்துக்குப் பொறுத்தல் அடைந்து கொள்ளலாமென்று பயமில்லாமல் பாவத்தில் விழுந்து கெட்டுப்போவோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சாவு எப்போ வருமென்று சந்தேகமாயிருக்கும்போதே இவ்வளவு அசட்டைத்தனமாய் நடந்து குற்றங் குறைகளைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறோமே. அவ்வளவு சீக்கிரமாய் அது வராதென்று அறிந்திருந்தால், இன்னம் எத்தனையோ குற்றங் குறைகளைக் கட்டிக்கொள்ளமாட்டோம்? இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளை நாம் கனமாய் எண்ணுகிறபடிக்கு நாம் சாகிற நேரத்தை நம

து கண்ணுக்கு ஆண்டவர் மறைத்துவைத்தாரென்று, அர்ச். பொனவெ
ந்தூர், வசனித்தார். எனெனறால் எந்நேரத்திலும் சுகுணத்திலும் நம
க்குச் சாவு வந்து இவ்வுலக நன்மைகளை விட்டுப்போவோமென்று அ
றிந்து அதுகளின்பேரில் பற்றுதல் வைக்காமல் நித்தியமாய் நம்மோடு
இருக்கப்போகிற மோக்ஷ நன்மைகளின்பேரில் ஆசை வைக்கிறதற்கு
இதுவே உதவியாயிருக்கும். இதில்லல்லோ திவ்விய சுதன் ஆஸ்திக்
கார உவமையை நோக்கிப் புத்திகெட்ட மடையா, இந்த இராத்திரி
யே உன் உயிரை வாங்கப்போகிறார்களே; நீ குவித்து வைத்ததெல்லாம்
எல்லாம் ஆரைச் சேருமென்று திருவுளம் பற்றினார்.

ஆனால் மற்றவர்களுக்கு நாம் சொல்லுகிற புத்தியை நாமே அநு
சரித்துப் பிரயோசனப்படவேண்டும். இல்லாவிட்டால் மற்றவர்களு
க்குப் போதிக்கிற நீ உனக்குத் தானே போதிக்காமலிருக்கிறதென்ன
வென்று அர்ச். சின்னப்பர் சொன்ன வசனம் உனக்குச் செல்லுமல்
லோ? இவ்வளவு தெளிவான இந்தச் சத்தியத்தை மனுஷர் கண்ணுக்
கு மறைத்து அவர்கள் மரணநேரத்தை நினையாமல் இன்னம் நாளிருக்
கின்றது, இனிமேல் பாவத்தையும் குற்றங்குறைகளையும் விட்டுப் புண்
ணியத்தில் சுறுசுறுப்பாய் நடக்கலாமென்கிற நினைவைச் சமுசாரிக
ளுக்குப் பசாசு வருவித்து அவர்களை ஏமாற்றுகிறது வழக்கமாம்.
ஆனால் சமுசாரிகளை மாத்திரம் பசாசு இப்படி எய்க்கிறதென்று எண்
ணவேண்டாம். அநேக சந்நியாசிகள் மனதிலும் இந்த நினைவைப் பு
த்தி நாளைக்குப் புண்ணியத்திலே சுறுசுறுப்பாய் நடக்கலாம்; இனிமே
ல் சாங்கோபாங்கத்திலே வர்த்திக்கலாமென்று இடைவிடாமல் அவர்
கள் தாக்காட்டும்படி செய்கின்றது. எனக்கு இன்னம் கொஞ்ச வயசு
தானே. நான் படித்தபின், இந்த அலுவலைச் செய்து முடித்தபிறகு, நா
ன் நினைத்திருக்கிற இன்ன காரியம் நிறைவேறினபின், இத்தனை வருஷ
த்துக்குப்பிறகு புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்குத் தெண
டித்து உழைப்பேன். என் ஞானக் கிருத்தியங்களை நன்றாய்ச் செய்து
கொண்டு வருவேன், தவம்புரிவேனென்று நினைப்பார்கள். நிர்ப்பாக்கிய
ரே! நீங்கள் படிக்கும்போது சாவு வந்தால், இந்த அலுவலை அந்த வே
லையைச் செய்யும்போது செத்துப்போனால், நீங்கள் கற்றறிந்த சாஸ்திர
மும், நீங்கள் செய்துவந்த அலுவலும், நீங்கள் பட்ட பிரயாசமும், நீங்
கள் புண்ணியத்தில் அசமந்தமாயிருக்கிறதற்குக் காரணமான சகலகா
ரியமும் என்னத்துக்குதவும்? மறு உலகத்திலே நீங்கள் வெந்து எரி
வதற்கு இது வெல்லாம் விறகாகவும் வைக்கோலாகவும் இருக்குமல்

லோ? ஆகையால் மற்றவர்களுக்கு நீ சொல்லுகிற புத்தியை உனக்கு
ப் பிரயோசனமாக்கிக்கொள்ளவேண்டும். வைத்தியனே, உன்னைத்
தானே சொஸ்தப்படுத்திக் கொள். நோவாளிகளுக்கு நீ கொடுக்கிற ம
ருந்து உனக்கும் அவசரமாயிருக்கிறதினாலே, நீயும் அதைச் சாப்பிடு.

கா-ம் அதிகாரம்.

தன் கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்வதற்கு அந்தந்த நாளைமாத்திரம்
கவனிக்கவேணுமென்பதின்பேரில்.

நம்முடைய கிருத்தியங்களை நன்றாய்ச் செய்வதற்கான வேறொ
ரு வழிபாடுமுண்டு. அதென்னவென்றால் ஒவ்வொரு நாளை மாத்திரம்
கவனிக்கவேண்டும். மறு நாளை நினைக்கவொண்ணாது. போன அதிகா
ரத்தில் நாம் சொன்னதற்கும் இதற்குமுள்ள வித்தியாசம் துவக்கத்தி
ல் நன்றாய்த் தோன்றாதேபோனாலும், இனிமேல் நாம் சொல்லப்போ
கிறதைக் கொண்டு நன்றாய்த் தெரியவரும். புண்ணிய சாங்கோபாங்க
த்தில் நடக்கத் துவக்குகிறவர்களுக்கு உறுதியற்றுப் போகும்படியாய்
ப் பசாசு அவர்களுக்கு வழக்கமாய் வருவிக்கிற சோதனையாவது: இவ்
வளவு அடக்க ஒடுக்கமாய் எத்தனை காலம் நடக்க முடியும்? என் நட
த்தையின் பேரிலே எத்தனை வருஷம் இடைவிடாத கவனமுற்றிருக்கக்
கூடும்? மரணபரியந்தம் ஓயாமல் என் ஆசாபாசங்களை ஒறுத்து ஒரு
சந்தி உபவாசமாயிருந்து தவம் புரியவேணுமே மாளுமா? சரீர சுக
த்துக்கான தெல்லாத்தையும் விட்டு என் மனதுக்குப் பிரியமானதொ
ன்றையும் செய்யாமல் எனக்குப் பிரியமில்லாததை மரண பரியந்தம்
செய்வது எவனாலாகும் காரியமாவென்று நினைத்து மலைப்பார்கள். ப
சாசோவென்றால் இதெல்லாத்தையும் அவர்கள் கண்ணுக்கு முன்பாக
வைத்துக் காட்டி அதிலே இருக்கிற வருத்தத்தை ஒட்டிக்கிரட்டியாய்
அவர்கள் புத்தியிலே தோற்றுவிக்கும். இதையெல்லாம் மலைபோலே
அவர்களுக்குக் காண்பித்து மரணபரியந்தம் இதை நிலைமையோடு செ
ய்து முடிக்க எங்களாலே முடியாது. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட அரு
மையான புண்ணியங்களைத் துவக்கப்படாதென்று அவர்கள் பின்வாங்
கும்படி செய்யும். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் மன்ரேசாவென்னும் குகையில்
பிரவேசித்து இடைவிடாத தபசு பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, ப

சாசு அவருக்கு வருவித்த சோதனைகளுக்குள்ளே பலத்த சோதனை
இதுவே. நான் இன்னும் ஐம்பது அறுபது வருஷம் உயிரோடிருக்கப்
போகிறேன். இவ்வளவு கடோரமான தபசை அந்தனை காலம் செய்து
கொண்டிருக்க என்னாலே முடியுமோவென்கிற நினைவை இடைவிடாமல்
அவருடைய புத்தியிலே தோற்றுவிக்கும். இவ்வதிகாரத்தில் நாம் சொ
ல்லுகிற உபாயமானது இந்த விதச் சோதனையைச் செயிப்பதற்கு நல்
ல அவிழ்தமாயிருப்பதுமன்றி நம்முடைய பலவீனத்துக்கும் தகுந்
த வழிபாடாகுமே. அநேக வருஷம் அநேக நாள் இப்படிச் சுறுசுறுப்
பாய்ப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் நடக்கிறதும் உன் கிரிகைகளை
நன்றாய்ச் செய்து முடிக்கிறதும் உன்னாலே கூடாதென்று மலைக்காதே;
இன்றைக்கு மாத்திரம் இப்படி நடக்கவேணுமென்று எண்ணிக்கொள்.
ஏனென்றால் ஒரு நாள் வரையில் பழுதறப் புண்ணிய வழியில் நடக்க
வும் தன்கடமைகளெல்லாத்தையும் குறைபறச் செய்து முடிக்கவும் உ
ன்னாலே கூடாமல் போகும்? நாம் அடிக்கடிக் கட்டிக்கொள்ளுகிற குற்ற
ங் குறைகளைத் திருத்திக் கொள்ளுவதற்காகத் தனியாத்தும சோதனை
செய்யும்போது, இவ்விதமாய் நடக்கவேணுமென்று அர்ச். இரு
யார் நமக்குப் போதித்திருக்கிறார். இவ்வண்ணமே காலமே எழுந்தி
க்கும்போது மத்தியானம் வரைக்குமாகிலும் மௌனம் காப்பேனென்
றும் அல்லது அடக்க ஒடுக்கமாயிருப்பேனென்றும் அல்லது மத்தி
யானமட்டும் எனக்கு நேரிடுகிற கஸ்தி துன்பங்களைப் பொறுமையோ
டு சகிப்பேனென்றும் கடைசியாய் வேறொந்த புண்ணியத்தையாகிலும்
உருமம் வரைக்கும் அநுசரிப்பேனென்றும் பிரதிக்கினை செய்யவேணு
மென்றார். இப்படி நடந்தால் அருமையான புண்ணியங்களைச் செய்கி
றதும் எளிதாகுமல்லோ? ஆனால் பேசுகிற நேரந் தவிர மற்ற நேரங்
களில் ஒருகாலும் நான் பேசுவதில்லையென்றும் எப்போதும் என் நட
க்கையின் பேரிலும் நினைவின் பேரிலும் இடைவிடாத எச்சரிக்கையாகி
ற காவல் வைப்பேனென்றும் அற்பக் கோபத்தையும் மரணபரியந்தம்
அறுத்துத் தள்ளுவேனென்றும் வேறொந்தப் புண்ணியத்தையும் என்
னாயுசுகாலமெல்லாம் இடைவிடாமல் பழுதற அநுசரித்து வருவேனெ
ன்றும் பிரதிக்கினை செய்து நடந்தால், இது தூக்கக் கூடாத பாரச் சு
மைபோலே தோன்றும். ஆனால் மறுநாளை நினையாமல் மேற்சொன்ன
புண்ணியங்களை யெல்லாம் அந்தந்த நாளில் மாத்திரம் அநுசரிக்கவே
ணுமென்று பிரயத்தனப்பட்டால், இது வெல்லாம் எளிதாய்ச் செய்து
முடிக்கலாம்.

வனவாசிகள் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கும் வர்த்தமானமாவது:
ஓர் சந்நியாசியாருக்குப் பசாசானது போசனப்பிரியத்தின்பேரில் பெல
த்த சோதனை வருவித்ததினாலே விடிகிறதற்கு முன்னேயே பசியினா
லே களைத்து விழுவார். ஆகிலும் அவர் இருந்த சந்நியாச சபையில் ம
த்தியானத்துக்குப் பின் மூன்று மணிக்கு மாத்திரம் சாப்பிடுகிற வழக்
கம் நடந்துவந்தது. இந்த சுகிர்த வழக்கத்தை மீறி அதற்குமுன்னே
சாப்பிடாதபடிக்கு அவர் எடுத்த உபாயமாவது; காலமே எழுந்திருந்
தவுடனே எனக்கு எவ்வளவு பசியிருந்தாலும், ஒன்பது மணி வரைக்
கும் சாப்பிடமாட்டேன்; வேணுமானால் ஒன்பது மணிக்குச் சாப்பிட
லாமென்று நினைத்துப் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டிருப்பார். ஒன்பது
மணி அடித்தவுடனே, ஆ! ஆ! எனக்குக் கொஞ்சம் வலுவந்தம் பண்
ணவேணும்; ஒன்பது மணி வரையில் சாப்பிடாமல் இருந்தேனே; ம
த்தியானம் வரைக்கும் சாப்பிடாமல் இருக்கக்கூடாதா? இன்னம் மூன்
று மணி நேரந்தானே இருக்கின்றது; அதற்குப் பிறகு வேணுமானால்,
சாப்பிடலாமென்று நினைத்துச் சும்மா இருப்பார். மத்தியானமானபின்
ரொட்டியைத் தண்ணீரில் போட்டு ஊறவைத்து அவர் நினைக்கிற
தாவது: மத்தியானமட்டும் சாப்பிடாமல் இருந்தேனே; இன்னம் இ
ரண்டு மூன்று மணி நேரந்தானே இருக்கின்றது; அதற்குள்ளாக உ
ரொட்டி ஊறிப்போகும். வேணுமானால், மூன்று மணிக்கு மற்றச் சந்நி
யாசிகளோடு சாப்பிடலாமென்று சும்மா இருப்பார். கடைசியாய் மூன்
று மணிக்குச் செபஞ் சொல்லி மற்றவர்களோடு சாப்பிடுவார். இப்படி
த்தவனை வைத்துத் தம்மைத்தானே ஏய்த்து அநேக நாளாய் நடந்து
வந்தார். ஒரு நாள் தடவையிலே மூன்று மணிக்குச் சாப்பிடுவதற்கா
க உரொட்டி இருந்த கூடைக் கிட்ட அவர் போகும்போது, அந்தக் கூ
டையிலிருந்து அடர்ந்த புகை எழும்பிச் சன்னலாலே வெளியே புறப்
பட்டுப்போகிறதைக் கண்டார். இந்தப் புகையானது அவருக்குப் போ
சனப்பிரியமாகிற சோதனையை வருவித்த பசாசு தம்மை விட்டு ஓடி
ப்போகிறதற்கு அடையாளமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டார். அதற்கு
முன் அவரிடத்தில் இருந்த கொடோரமான பசியும் களைப்பும் அந்நாள்த்
துவக்கி அற்றுப்போனதுந் தவிர இரண்டு நாள்ச் சாப்பிடாமல் இருப்
பதும் அவருக்கு எளிதாயிருக்கும். அவர் தமக்கு வந்த சோதனையை
த்தைரியமாய்ச் செயித்து அடைந்த செயத்துக்காகக் கர்த்தர் அவருக்
கு அளித்த சம்பாவனை யிதுவே.

ஆனால் நாம் இப்போது சொல்லுகிற வழிபாடானது நம்முடைய

பலவீனத்துக்குத் தகுந்ததாயிருக்கிறதென்று நினைத்தோமே; இது நியாயந்தான். நோவு பிடித்துப் பலவீனமாயிருக்கிறவர்களைத் திடரென்று பெலத்த வேலை செய்யச் சொன்னால், அவர்களுக்குப் பயமுண்டாகிறதுமன்றிச் சரீரமும் நைந்துபோகுமென்பதினாலே, துவக்கத்தில் அற்ப சொற்ப வேலை கொடுத்து அவர்களைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்ப் பெலப்படுத்தவேண்டும். நாம் ஞானத்திலே திடமும் புண்ணியத்திலே சுறுசுறுப்பும் தேவ சிநேகத்திலே உறுதியுமுள்ளவர்களாயிருக்கதால், புண்ணியம் செய்வதில் இருக்கிற கஷ்டத்தையும் உழைப்பையும் நமது கண்ணுக்கு மறைத்து நாம் சொன்னதுபோலே ஒவ்வொரு அடியாய் எடுத்து வைத்து மெள்ள மெள்ளப் புண்ணியத்திலே நம்மைத் தாங்கிக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறது அவசரமில்லை என்பது மெய்தான். ஏனென்றால் மெய்யான தேவ தாசன் புண்ணியம் செய்வதில் உண்டான வருத்தத்தையும் நெடும் காலத்தையும் கண்டு அஞ்சாமல் எத்தனை காலம் தேவ ஊழியத்தில் செலவழித்தாலும், அதெல்லாம் ஒரு நிமிஷமென்றும் தேவ சிநேகத்துக்காகப் படுகிற கஸ்திருத்தங்களெல்லாம் இலேசென்றும் இன்பமென்றும் எண்ணிக்கொள்வான். அர்ச். பெர்நாதுஸ் சொல்லுமாப்போலே இப்படிப்பட்டவன் கூலிக்காரன்போலே ஒருவருஷம் இரண்டு வருஷம் தேவ ஊழியத்திலே செலவழிப்பேனென்று ஒப்பந்தம் பண்ணாமல் நித்திய காலமாய் ஆண்டவருக்குப் பணி புரிவான். நீதிமானாகிய ஒரு புண்ணியவாளன் சொல்லுகிறதைக் கேள்: ஆண்டவரே, உம்முடைய கற்பனைகளை ஒருகாலும் மறக்கமாட்டேன்; ஏனென்றால் அதுகளை அநுசரிப்பதை என் ஈடேற்றமாக்கினீர். ஆகையால் நித்திய காலமாய் அதுகளை அநுசரிப்பதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறேனென்று சொல்லுவான். கொஞ்சக் காலமல்லவே, நித்திய காலமாய்த் தேவ ஊழியத்தில் செலவழிக்கப் பிரயத்தனப்படுவான். இப்படிப்பட்ட ஆசையின் நிமித்தமாகச் சர்வேசுரன் அவனுக்கு அளிக்கப்போகிற சம்பாவனையும் சிறிது காலத்துக்குள் முடியாமல் நித்திய காலமாய் நிலைத்திருக்கும். தேவ ஊழியத்தில் புண்ணியாத்துமாக்கள் கொண்ட மட்டுக்கடங்காத ஆசையாகிற பலி நித்திய காலமாய்த் திருத்தி அடைவது கிரமந்தானே. அன்றியும் கொஞ்சக் காலம் சீவித்து வெகு காலப் பலனை அடைந்தானென்கிற தேவ வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச். பெர்கர்துஸ் வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: நீதிமானாகிய புண்ணியவான் கொஞ்ச நாளிலே அநேக வருஷத்துச் சீவியம் சீவிக்கிறான். ஏனென்றால் தேவ சிநேகத்தில் அ-

வன் கொண்ட பற்றுதல் மிகுதியினாலும் தேவ ஊழியத்தில் அவனுக்குள்ள கன வேட்கையினாலும் ஆயிரம் வருஷம் அவன் உயிரோடிருந்தாலும், நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் சர்வேசுரனுக்கு அதிக அதிக உத்தமமாய் ஊழியம் செய்துகொண்டு வருவான். இப்படி ஊழியஞ் செய்வதற்கு அவனிடத்திலுள்ள ஸ்திரமான மனதே அப்படி ஊழியம் செய்தாற்போலாகி அவனும் அதற்குத் தகுந்த பேறு பலனை அடைவான்: அவன் இருதயத்தைத் திட்டமாய் அறிந்திருக்கிற சர்வேசுரன் அவனுடைய பக்தி சுறுசுறுப்புக்கும் திடமான மனதுக்கும் தக்கது பலன் அளிப்பாரல்லாமல் அவன் சீவித்த கொஞ்சக் காலத்தைக் கவனிக்கமாட்டாரென்றார். இதினாலல்லோ யாக்கோபென்பவர் இராக்கேலென்பவளைப் பெறுவதற்கு வைத்த பட்சத்தினாலே அவளுக்காக உழைத்த ஏழு வருஷமும் கொஞ்ச நாள்போலே தோன்றினதென்று வேதாகமத்தில் எழுதியிருக்கிறதறிவோம். இவ்வண்ணமே புண்ணிய பராக்கிரமசாலிகளுக்குத் தேவ ஊழியத்தில் உழைக்கிற காலமெல்லாம் அற்பக்ஷணம்போலே தோன்றும்.

௭-ம் அதிகாரம்.

நல் கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்து செய்து அப்பியாசப்படுகிறது எவ்வளவு பிரயோசனமென்பதின் பேரில்.

பித்தகோராசென்னும் அஞ்ஞான சாஸ்திரி தன் சீஷர்களும் சினேகிதருட் புண்ணியவான்களாவதற்கும் தர்ம முயற்சி எளிதாகி இன்பமாவதற்கும் ஒரு நல்லபுத்தி சொல்லிக்கொடுப்பான். அதாவது: நல்நடக்கைக்கான ஒரு மார்க்கத்தைக் கைப்பற்றுங்கள். துவக்கத்திலே அது வருத்தமும் கஷ்டமுமாயிருந்தாலும், அந்த வருத்தத்தைச் சட்டை பண்ணவேண்டாம்; ஏனென்றால் அதிலே அப்பியாசப் பட்டபின் அந்த வருத்தமெல்லாம் எளிதும் இன்பமுமாய்ப் போகுமென்பான். இதுவே நாம் அநுசரிக்க வேண்டிய உத்தமமான புத்தி. இந்தப் பெரிய சாஸ்திரி இப்படிப் போதித்ததுமல்லாமல் அவனுக்குமுன்னே இஸ்பிரீத்து சாந்து தாமே இந்தச் சத்தியத்தைச் சொல்லிக் காட்டியிருக்கிறதினாலே, இதை அநுசரிப்பது அவசரமென்று சொல்லவேண்டு சந்நியாசத்தில் இருக்கிற நாமெல்லாரும் பாக்கியமான அந்த-

த்தெரிந்துகொண்டோமல்லோ? கர்த்தர் தாமே உன்னை இந்த பரிசுத்தமான சீஷத்துவத்துக்குத் தெரிந்தெடுத்துக்கொண்டு [illegible]ல் வைத்திருக்கிறார். ஆகையால் நம்மைத் தெரிந்துகொண்டது நீங்களல்லவே, நாம் தாமே உங்களைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோமென்று இயேசுநாதர் திருவுளம் பற்றினார். இதிப்படியிருக்க நம்மைத் துறவறத்துக்கு அழைத்தருளின கர்த்தரை இடைவிடாமல் ஸ்துதித்துக் கொண்டாடவேண்டியது. ஆகிலும் சர்வேசுரன் நம்மை வைத்திருக்கிற சந்நியாசத்தில் நாமெல்லாரும் ஒன்றுப்போலே இருக்கிறதில்லை. ஒவ்வொருவருடைய நடக்கைக்குத் தக்கது சிலர் உத்தமமான சந்நியாசிகளும் சிலர் புண்ணிய சுறுசுறுப்பற்ற அப்பிராணிச் சந்நியாசிகளுமாயிருக்கிறதுண்டு. ஆகையால் நீ இருக்கிற சந்நியாசத்தில் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைய மனதுண்டானால், உன் கடமை எல்லாம் நன்றாய் நிறைவேறி வரவும் செபத்தியானம் ஆத்தும சோதனை முதலிய ஞான முயற்சிகளை உத்தமமாய்ச் செய்து முடிக்கவும் சரிவரக் கீழ்ப்படியவும் பத்தி ஒழுங்குகளை அநுசரிக்கவும் அற்பக் காரியத்தையும் அசட்டை பண்ணாமல் குறைபடச் செய்து முடிக்கவும் பழகக்கடவாய். மீறி எகத்தை மனதிலுள்ளித் தர்க்குணம் ஆசாபாசங்களை அடக்கித் தகுதியையும் அடக்க ஒடுக்கத்தையும் விடாத மேரையாய் அநுசரித்து அதிலே அப்பியாசத்தை உண்டாக்கிக்கொள்ளக் கடவாய். இப்படி நடந்து வருகையிலே துவக்கத்தில் உண்டாகும் வருத்தத்தைக் கண்டு கலங்காதே. ஏனென்றால் வருத்தத்துக்குப் பின்வாங்காமல் இதிலே சிறிது காலம் பழகினபின் இதுவெல்லாம் உனக்கு எளிதாகவும் இன்பமாகவும் தோன்றுமென்பதினாலே, நீ சந்தோஷப்பட்டு இந்த அப்பியாசம் பண்ணினதற்காக அகமகிழ்ந்து சர்வேசுரனுக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் செய்வாயென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இஸ்பிரீத்து சாந்துவானவர் வேதாகமத்தில் பல இடங்களில் இந்தச் சத்தியத்தைப் போதித்திருக்கிறார். இதினாலே தான் ஞானத்தின் நெறியை உனக்குக் காண்பிப்போமென்று ஓரிடத்தில் திருவுளம்பற்றினார். அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுமாப்போலே இந்த வாக்கியத்தில் ஞானமென்பதற்குத் தேவ இன்பமான அறிவென்று அர்த்தமாகும். ஆகையால் ஞானத்தின் வழியை உனக்குக் காட்டுவோமென்று இஸ்பிரீத்து சாந்து சொன்னபோது, சர்வேசுரனை அறிந்து சேவிப்பதற்கு இன்பமான பாதையை உனக்குக் காட்டுவோமென்று திருவுளம்பற்றினதுபோலாயிற்று. இவ்வண்ணமே வேறோரிடத்தில் இஸ்பிரீத்து சாந்து திரு

வுளம் பற்றினதாவது: கேள்: நீதியின் நெருங்கின பாதையில் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போவோம்; நீ அதில் பிரவேசித்தபின் அதில் நடப்பதற்கு வருத்தமுண்டாகமாட்டாது; ஓடினாலும் இடறி விழமாட்டாயென்றார். இதிலே புண்ணிய வழியை நெருக்கின பாதையென்று இஸ்பிரீத்து சாந்து சொல்லுகிறதற்குக் காரணமேதென்றால், நம்முடைய கெட்ட ஆசாபாசத்தின் நிமித்தம் துவக்கத்திலே புண்ணியம் செய்கிறது நமக்கு வருத்தமாயிருப்பதினாலே, புண்ணிய வழி மிகவும் நெருக்கமான பாதைபோலேயும் புண்ணிய வழியிலே நடக்கிறது கஷ்டமும் போலேயும் தோன்றும். ஆனால் இதிலே கொஞ்சம் நடந்து பழகினால் தர்மவழி விஸ்தாரமான பாதையென்று கண்டுகொள்ளுவோமாதலாலே, அதிலே சந்தோஷமாய் நடப்பதுமன்றி விரைவாய் ஓடினாலும் இடறுகிறதற்கு ஒன்றுமில்லையென்று கண்டுகொள்ளுவோம். மேற்சொன்ன உவமையைக் கொண்டு இஸ்பிரீத்துசாந்து நமக்குப் போதிக்கிறதென்னவென்றால், புண்ணிய முயற்சியானது துவக்கத்தில் நமக்கு வருத்தமாய்த் தோன்றினாலும், அதற்கு நாம் தத்தளித்துப் பின்வாங்கப்படாது. துவக்கத்திலுள்ள பிரயாசையைப் பாராமல் புண்ணியத்திலே கொஞ்சம் அப்பியாசப்பட்டால், புண்ணியம் வருத்தமில்லையென்றும் இன்பமும் எளிதுமாயிருக்கிறதென்றும் கண்டுகொள்ளுவோமென்று தெளிவாய்க் காட்டியருளினார். இதினாலல்லவோ நான் கொஞ்சம் உழைத்தேன்; மிகுந்த மன அமைதி அடைந்தேனென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். வேறோரிடத்தில் அவர் தாமே சொன்னதாவது: இன்பமாகிற புண்ணியத்தை அடைவதற்கு நீ கொஞ்சம் உழைத்தவுடனே அது பழுக்கிற பழத்தைச் சாப்பிடுவாயென்றார். இந்தச் சத்தியத்தைத் தானே அர்ச். சின்னப்பரும் போதித்திருக்கிறார். அதெப்படியென்றால் புண்ணிய ஒழுக்கமானது கல்வியையொப்பிக்கிறார். [illegible] சந்தோஷத்தை வருவிக்கவில்லையென்று துவக்கத்திலே தோன்றும். ஆனால் புண்ணியத்திலே பழகினவர்கள் அதின் கனியைச் சந்தோஷமாய்ப் பறித்துத் தின்பார்களென்றார். கல்வி சாஸ்திரங்களைக் கற்கிறபோது, தினந்தோறும் நடக்கிறதைக்கொண்டு நாம் இங்கே சொல்லுகிற சத்தியம் எவ்வளவு மெய்யென்று கண்டுகொள்ளலாம். இவ்வண்ணமே துவக்கத்திலே படிப்பதற்கு எத்தனை வருத்தம் நமக்குண்டாயிருக்கும்! [illegible] கஷ்டமும் பண்ணியல்லோ நம்மைப் படிக்கவைப்பார்கள்; கண்டிப்பு [illegible] பயந்தல்லோ, பிள்ளைகள் படிக்கிறது வழக்கம். இதிலே தான் இரத்தத்தைக் கொண்டு படிப்பு ஏறுமென்று சொல்லாபம

சொல்லுவார்கள். ஆகிலும் படிப்பில் பழக்கமுள்ளவராகிக் கொஞ்சம்
படிப்பேறி வாசிக்கத் தெரிந்த மாத்திரத்தில் படிப்பின் பேரிலுள்ள ஆ
சையினாலே படிப்பதே நல்ல விளையாட்டாகவும் இளைப்பாறுதலும் சிலவி
சை தோன்றுமே. புண்ணிய சாங்கோபாங்க வழியிலேயும் சரியா யி
ப்படி நடக்கிறதென்றறிவோம்.

இதினாலல்லோ முன்னே என் மனம் தொடுவதற்கு அருவருப்பா
யிருந்தது இப்போது எனக்கு வழக்கமான போசனமாயிருக்கிறதெ
ன்று யோபென்னும் மகாத்துமா வசனித்தார். இந்த வாக்கியத்தின்மே
ரில் அர்ச். பெர்நர்துஸ் வியாக்கியானம்பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது :
அப்பியாசத்தினால் வரும் நலத்தை அறியவேணுமோ ? கேள் : முந்த
முந்த யாதொரு காரியம் உனக்குத் தாங்கக் கூடாத சுமையாகத்
தோன்றும். கொஞ்ச நாள் அதைச் செய்து பழக்கப் பட்டபின், அத்
னை பாரமாகத் தோன்றாது. அப்புறம் இலேசாயிருக்கிறதாக
ண்பாய். கடைசியாய் அதைச் செய்கிறது உனக்கு இன்பமும் சந்தோ
ஷமுமாயிருக்கும். இதினாலே துவக்கத்தில் தொடுவதற்கு வருத்த
மும் அருவருப்புமிருந்த புண்ணிய முயற்சியை இப்போது இன்ப
மான சாப்பாடு போலே சாப்பிடுகிறேனென்று யோபென்பவரோடு
சொல்லுவாய். ஆகையால் புண்ணியத்தைச் செய்து அப்பியாசப்படுவ
தே அவசரம் ; மற்றதெல்லாம் எளிதாகும். தியானமும் ஆத்தும சோ
தனையும் பண்ணுகிறதற்கு முன்னும் பின்னும் செய்யவேண்டிய காரிய
ங்களை அநுசரிப்பது உனக்கு வருத்தமாய்த் தோன்றுகிறதோ ? தோ
ன்றினால், நீ அதுகளை அநுசரித்துப் பழக்கப்படாததினாலேதான் இது
வருத்தமாகக் காணும். நீ காலமே எழுந்திருக்கும்போதாகிலும் செப
த்தியான நேரத்திலெயாகிலும் உன் நினைவு கட்டுப்படாமல் அங்கங்கே
சுற்றித் திரிந்து அதையும் இதையும் ஞாபகத்திலே கொண்டுவந்து வி
டுமானால், இதற்குக் காரணம் என்னவென்று நினைக்கிறாய். நீ ஒருகாலு
ம் உனக்குத் தானே கட்டாயம்பண்ணி உன் நினைவை அடக்கித் தியா
னத்தின்பேரில் கவனம் வைத்து வேறெந்தக் காரியத்தின் பேரிலும் நி
னைவு ஓடாதபடிக்கு நிறுத்த நீ பழக்கப்படாமல் இருப்பதே இதற்குக்
காரணம். மவுனத்தையு மனோ ஏகாந்தத்தையும் அநுசரிக்கிறது உன
க்குச் சலிப்பாகத் தோன்றுமானால், அதிலே நீ இன்னம் பழகாமல் இ
ருப்பதே அதற்கு முகாந்தரமாகும். அறைக்குள்ளே வெகுநேரம் அட
ங்கியிருந்து பழகினால், அதிலே இன்பத்தைக் கண்டுபிடிப்பாய். அறை
ல் அறையிலே நிலைத்திருந்து அப்பியாசப்படாதேபோனால், அதில் அ

டங்கி மௌனம் காப்பது சகிக்கக்கூடாத வருத்தமாயிருக்கும். மனோ
ஏகாந்தத்தை அநுசரித்து அதிலே பழகிப் பார் ; அது உனக்கு ருசியு
ள்ள பதார்த்தம்போலே தோன்றும். சமுசாரவாசிகள் செபத்தியான
த்திலும் அப்பியாசத்திலும் பழகாததினாலேதான், அது அவர்களுக்கு வ
ருத்தமாகக் காணப்படும். சவுலரசன் தாவீதென்பவரைப் பிலிஸ்தின
ரோடு சண்டைபோட அனுப்பும்போது, தன் ஆயுதங்களை அவர்மேலே
போட்டான். தாவீதென்பவர் அந்த ஆயுதங்களைப் போட்டுப் பழக்கப்
படாததினாலே அதுகளை அணிந்துகொண்டு நடக்கமாட்டாமல் கழற்
றிப்போட்டார். ஆகிலும் தாவீதென்பவர் அந்த ஆயுதங்களைத் தானே
அதற்குப்பின் போட்டுப்போட்டு அப்பியாசப்பட்டதினாலே, தடையு
ம் வருத்தமுமில்லாமல் அதுகளை அணிந்துகொண்டு சண்டைசெய்து
கெலித்து வருவார்.

இங்கே நாம் புண்ணியத்தைக் குறித்துச் சொன்னதெல்லாம் து
ர்க்குணங்களோடே போராடிச் செயிப்பதற்கும் செல்லுமென்று சந்
தேகப்பட இடமில்லை. ஏனென்றால் நீ கெட்ட பழக்கத்துக்கு இடம்
கொடுக்கக் கொடுக்கத் துர்க்குணம் மேலிட்டு நாளுக்குநாளும் பெலப்ப
ட்டு வளரும். கடைசியாய் அதை அடக்குவதற்கு வருத்தமாகி உன்
சீவிய காலமுழுதும் அதைச் செயிப்பதற்கு அடமானமில்லாமல்
போகும். துவக்கத்திலேதானே உன் கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்து
அப்பியாசப்பட்டிருந்தால், இப்போது எவ்வளவோ பாக்கியவானாயிரு
ப்பாய் ! புண்ணிய முயற்சி வெகு எளிதாயும் இன்பமாயும் இருக்கிறதெ
ன்று கண்டு அகமகிழ்வாயே. ஆகையால் இப்போதுதானே உன் கிரி
கைகளை நன்றாய்ச் செய்து பழக்கத்தை உண்டாக்கிக்கொள். வெகுநா
ள் கடந்துபோனாலும் பாரமல்ல ; இப்போதாகிலும் துவக்கு. தினந்
தோறும் நீ வாடிக்கையாய்ச் செய்துகொண்டு வருகிற கிரிகைகளைத்
தானே நன்றாய்ச் செய்து அப்பியாசப்படவேண்டும் ; இதுவே முக்கி
யமான காரியம். வேணுமானால் இதின்பேரில் தனியாத்தும சோதனை
செய்துவா. இதைப்பார்க்கிலும் தனியாத்தும சோதனை பண்ணுவதற்கு
ஏற்றப் பொருள் வேறொன்றுமில்லை. இப்படி நடந்தால், உன்
கிரிகைகள் எல்லாத்தையும் நன்றாய்ச்செய்து முடிக்கிறது இலேசாயும்
இன்பமாயும் இருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

அ-ம் அ[illegible]காரம்.

புண்ணியவழியிலே ஒருகாலும் தளராமல் [illegible]டப்பது ச[illegible]சிகளுக்கு
எவ்வளவு அவசரமென்ப[illegible]பேரில்.

நாம் இதுவரையில் சொன்னதெல்லாம் பார[illegible]மள[illegible]சங்கியா
சக் கடமைகளில் ஒருகாலும் தளராமல் [illegible]ப்போதும் [illegible]கமான
சுறுசுறுப்போடு நடப்பது எவ்வளவு கனமான காரியமென்று அறிந்து
கொள்ளுவது எளிதே. ஏனென்றால் புண்ணிய வழியில் தளர்ந்து போ
னவர்கள் திரும்பிப் பழையபடி புண்ணிய சுறுசுறுப்பில் வந்து [illegible]ருகி
றது மிகவும் வருத்தமாமே. இது ஒரு புதுமைபோலே இருக்கும். இ
தை அறிந்துகொள்ளுவதற்காக நடந்த வர்த்தமானம் ஒன்றைக்கேள் :
போந்தேனென்னும் மடத்தில் இருந்த சந்நியாசிகள் புண்ணியத்திலே
தளர்ந்து சிறிது காலம் பத்தியற்றவர்களாய் நடந்துவந்தார்கள். அ
ன்பின் தேவ கிரு[illegible]யினாலே மனந் திரும்பி மேலான புண்ணிய ச[illegible]
கோபாங்கத்தில் வெகு சுறுசுறுப்பாய் நடக்கத் தொடங்கினார்கள். இ
தைக் கண்டு அர்ச். பெர்நர்துஸ் இது சர்வேசுரன் செய்த பெரிய புது
மை யென்று அகமகிழ்ந்து அவர்களுக்கு எழுதினதாவது : மெய்யாக
வே சர்வேசுரனுடைய விரல் இங்கேயிருக்கின்றது. நாம் உங்களிடத்
தில் வந்து உங்களுக்குள் உண்டாயிருக்கும் இந்த ஆச்சரியமான க[illegible]
சியைத் தரிசிப்பது எவ்வளவே[illegible]பாக்கியம் ! ஏனென்றால் மோயிசென்
பவர் முட்செடியில் கண்ட காட்சியைப்போலே இ[illegible]வும் அதிசயத்து
க்குரிய தெரிசனம் தானே. புண்ணியத்தில் தளர்ந்[illegible]போன சந்நியாசி
கள் அந்தத் தளர்ச்சியைவிட்டு மனந் திரும்பிப் ப[illegible]ய [illegible]ங்கோபாங்
கத்துக்கு மேலாய் ஏறுகிறதை விட இவ்வுலகத்தில் [illegible]ரு[illegible]மயான கா
ரியம் வேறொன்றுமில்லை. தாறுமாறாய் நடந்து வந்[illegible] அநேக சமுசாரி
கள் அந்த நடக்கையை முழுதும் விட்டு மனந் திரும்[illegible]றது எளிதே.
ஆனால் புண்ணிய சுறுசுறுப்பற்று அசமந்தமாய்க் கிட[illegible] ஒரே ஒரு ச
ந்நியாசி அதின்பின் அந்த அசமந்தத்தைவிட்டுச் சுகிர்த[illegible]யிலே வேக
மான சுறுசுறுப்போடு நடக்கிறதைக் காண்பது அ[illegible]வம[illegible]யென்று
ர். இதற்கு முகாந்தரம் என்னவென்றால், சமுசாரிகள் தங்[illegible] கெட்ட ந
டக்கையைவிட்டு மனந் திரும்புவதற்கான சமய[illegible] அவிழ்தமு
ம் அவர்களுக்கு அநந்த முறை அகப்படாமல் போகும். ஆனபடியினா

லே உருக்கமான யாதொரு பிரசங்கம் அவர்கள் காதில் விழுந்தால், அ
ல்லது அவர்கள் உறமுறையா[illegible]சிநேகிதருக்குள்[illegible] யாதாமொருவர்
திடீரென்று [illegible]வலமான சா[illegible]த்தத்தைக் கண்ட[illegible], இது அவர்கள்
முன்னே [illegible]யாத நூதன[illegible] காரியமாயிருப்[illegible]தினாலே, இதின் பே
ரில் ஆச்[illegible]ப்பட்டு மன[illegible]ம்பித் தங்கள் [illegible]த நடக்கையைவிட்
டுவிடுகிறதற்கு இட[illegible]ருக்[illegible]ம். ஆனால் ஞான[illegible]த்விகளையும் சுகிர்த
அவிழ்தங்களையும் [illegible]ப்போது[illegible] கையாடி[illegible]வருகிற[illegible]ளுமாய்த் தேவத்
[illegible]அநுகு[illegible]ணங்களை அடி[illegible]டிப் பெற்றுக்கொ[illegible]டு வருகிறவர்களு
மாய் எ[illegible]நேரமும் புத்தி போதகங்களைக் கேட்[illegible]கொண்டு வருகிறவர்
களுமாய்த் தேவகாரியத்தின் பேரிலேயும் சா[illegible] தீர்வை நரகம் மோக்ஷ
ம் முதலான பயங்கரமான சத்திய[illegible]களின் பேரிலேயும் அநந்த முறை
[illegible]ணித்து வருகிறவர்களுமாயிருக்கிற சந்நியாசிகள் இதெல்லாத்தை
யுங் கொண்டு புண்ணிய சுறுசுறுப்பை அடையாமல் அசதி அசமந்த
மாய் நடந்து வந்தால், இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் இந்த ஞானச் சோம்பலை
விட்டுப் புண்ணிய சுறுசுறுப்பை அ[illegible]டவதற்கு வேறே அடைமானம்
ஒன்றுமில்லை. இதுவெல்லாம் அவர்கள் கேட்டுக் கே[illegible]ப் பழகிப்போ
யிருப்பதினாலே, திரும்பி எவ்வளவுதான் சொல்லிக் காட்டினாலும், அ
து அவர்கள் மனதில் தைக்க மாட்டாது. சமுசாரிகளுக்குப் பயமுண்
டாக்கிற சத்தியத்தை இப்படிப்பட்ட சந்நியாசிகளுக்கு எடுத்துக்காட்
டினாலும், அதை இவர்கள் முன்னமே கேட்டுப் பழகியிருக்கிறதினாலே,
அவர்கள் மனதிலே பதியவுமாட்டாது. இந்தச் சத்தியத்தை நன்றாய்
த் துலக்கிக் காட்டு[illegible]தற்காக அர்ச். அ[illegible]ஸ்தீன் சொன்ன பேர்போன சு
லோபத்தைக் கே[illegible]: நாம் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் பண்ணத் துவக்
கின காலமுதல் [illegible]துவரையில் புண்ணிய சறுசுறுப்பாய் நடந்துவருகி
ற சந்நியாசிகளைப் பார்க்க உத்தமமான கிறீஸ்துவர்களை நாம் கண்ட
துமில்லை, புண்[illegible]ணிய சுறுசுறுப்பற்றுக் கெட்டுப்போன சந்நியாசிகளை
விடக் கெட்டக் [illegible]றீஸ்துவர்களை நாம் பார்த்ததுமில்லை யென்றார். அ
ர்ச். பெர்நர்துஸ் [illegible]சால்லுமாப்போலே புண்ணிய வேகமற்றுப் போன
பின் [illegible]ழைய [illegible]தஸ்தில் வந்து சேருகிற சந்நியாசிகள் மிகவும் கொஞ்
சம் பேர். [illegible]வர்களைக் குறித்து எரெமியாசென்னும் தீர்க்கதரிசி பிர
லாபித்து [illegible]து[illegible]ால்லுகிறதாவது : ஐயோ ! தங்கப் பிரகாசம் ம
ங்கி எவ்வள[illegible] கறுத்துப்போயிற்று ? முன்னமே அதுக்குள்ள பளபள
ப்பான நிறம் எப்படிக் கெட்டுப்போயிற்று ? ஐயோ ! ஊதா ஆடையை
உடுத்தி உண்டு வளர்ந்தவர்கள் கஷ்டத்தைக் கட்டிப் பிடித்தார்களே

யென்று கண்ணீர் சிந்திப் பிரலாபித்திருக்கிறார். சர்வேசுரனிடத்திலே அத்தனை வரங்களைப் பெற்று அவரோடு அநந்தமுறை சம்பாஷணைசெய்து தங்கள் ஆசை பற்றுதலெல்லாம் [illegible]ரக்ஷத்தை நாடி நடந்த சந்நியாசிகள் புண்ணிய சுரூபப்பைக் கைவிட்டுச் சேற்றில் அமிழ்ந்தி [illegible]ப்பிரபஞ்ச நன்மைகளாகிற கஷ்டத்தில் [illegible] விடத் துணிந்தார்களே யென்று நாமும் அழுவதற்குக் காரணமுண்டல்லோ ?

ஆகையால் வழக்கமாய் நடந்துவருகிற காரியத்தை இங்கே தெளிவாய்ச் சொல்லிக் காட்டவேண்டும். நல்ல நடக்கையையும் புண்ணிய சுரூபப்பையும் விட்டு விழத் துவக்குகிற சந்நியாசிகளுக்கு நோவும் கேடு நீங்குமென்று நம்புகிறதற்கு இடமில்லை. இது நடுக்கத்துக்குரிய காரியமல்லோ? ஏனென்றால் நாம் மேற்சொன்ன பிரகாரம் சந்நியாசிகளைக் குணப்படுத்துகிற புத்தி பிரசங்கம் தேவத் திரவிய அநுமானம் தியானம் முதலிய ஞான அவிழ்தங்கள்தானே. இப்படிப்பட்ட சந்நியாசிகளைப் பிடித்த ஞான வியாதியாகிய புண்ணிய அசமந்தத்தை நீக்காமல் அசாத்தியப்படுத்துகிறதினாலே, இவர்கள் சொஸ்தப்படுவார்களென்று எண்ணுகிறதற்கு இடமில்லை. நோவாளிக்கு மருந்து கொடுக்கக் கொடுக்க வியாதி சொஸ்தப் படாமல் மேற்கொள்ளுமானால், அவன் குணப்படுவானென்று நம்பிக்கையுண்டோ? வெகுவாய் மெலிந்து நாடி தளர்ந்த வியாதிஸ்தன் மூர்ச்சையாய் விழுகிறதைக் கண்டால், வைத்தியர் ஆச்சரியப்பட்டுக் கலங்கமாட்டார்கள். ஏனென்றால் இப்படிப்பட்ட நோவாளிகளிடத்தில் இது வழக்கமாய் நடக்கிற காரியம் தானே. ஆனால் சௌக்கியமாயிருக்கிற பராக்கிரமசாலி மூர்ச்சையாய் விழுந்தால், இது கெட்ட அடையாளமென்றும் சரீரத்திலுள்ள ஆகாத நீர் கலங்கி உண்டாகிற கோளாறென்றும் சாவாகிலும் மிகவும் அசாத்தியமான வியாதியென்கிலும் அடுத்திருக்கிறதென்றும் எண்ணி அஞ்சுவார்களல்லோ? சமுசாரிகளையும் சந்நியாசிகளையும் குறித்து நினைக்கவேண்டியது இதுவே. சமுசாரி யாதொருவன் பாவத்தில் விழுந்தால், ஆச்சரியப்படுகிறதற்கிடமில்லை. ஏனென்றால் வருஷத்துக்கொருவிசை பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணி இடைவிடாமல் பாவ சமயத்தில் உலாவுகிறவன் பாவத்தில் விழுந்து புரளுகிறதைக் காண்பது அபூருவமோ? ஆனால் அடிக்கடி தேவத் திரவிய அநுமானங்களைப் பெற்று அத்தனை செபத்தியான முதலிய ஞான முயற்சிகளைச் செய்துகொண்டு வருகிற சந்நியாசிகள் பாவத்தில் விழுந்தால், அவர்கள் ஆத்துமத்திலே மகா ஆபத்துக்குரிய யாதொரு கோளாறு உண்டென்றும் தீராத அசாத்திய

மான வியாதி பிடித்திருக்கிறதென்றும் ஆத்தும உயிர் நிலை அற்றுப்போயிருக்கிறதென்றும் அஞ்சுவதற்குப் பெலத்த முகாந்தரமுண்டல்லோ?

ஆகிலும் அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுகிறது வருமாறு: உன்னிடத்தில் அவநம்பிக்கையை உண்டாக்குவதற்காக நான் இதுவெல்லாம் சொல்லுகிறதில்லை. நீ பாவத்தில் விழுந்த மாத்திரத்தில் எழுந்திருந்தால், நம்பிக்கைக்கு இடமுண்டு. பாவத்தை விட்டு எழுந்திருப்பதற்கு எவ்வளவு தாமதம் பண்ணுவாயோ அவ்வளவு மனந்திரும்புவது வருத்தமாய்ப் போகும். ஆகையால் நீ பாவத்தில் விழுகிறபடிக்கும் புண்ணிய சுரூபப்பற்றுத் தளர்ந்து போகிறபடிக்கும் தானே இதுவெல்லாம் சொல்லிக் காட்டினோமென்றார். ஆனதினாலல்லோ யாதாமொருவன் பாவஞ்செய்தால், பிதாவினிடத்தில் பரிந்துபேச அவனுக்கு இயேசுநாதர் இருக்கிறாரென்று சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறதறிவோம். ஆகையால் ஒருவரும் அவநம்பிக்கைப்படவேண்டியதில்லை. மெய்யாகவே முழு இருதயத்தோடு மனந்திரும்புகிறவர்கள் யாவரும் தேவ இரக்கத்தை அடைவார்களென்பது சத்தியமாமே. அர்ச். இராயப்பர் இயேசுநாதருடைய ஞானப் பள்ளிக்கூடத்தில் வெகு காலமாய்ப் படித்து அவரிடத்தில் அநேக மேலான வரங்களைப் பெற்றிருந்தும் தன் எசமானும் சர்வேசுரனுமாகிய இயேசுநாதரை அறியேனென்று மறுதலித்து க்கனமான துரோகத்தைக் கட்டிக்கொண்ட பின், மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைந்திருக்கிறார். இப்படியிருக்க என் பாவத்தை ஆண்டவர் பொறுப்பாரோ? நான் மேலான சாங்கோபாங்கத்தை அடையலாமோவென்று ஒருவரும் அவநம்பிக்கைப்படவேண்டியதில்லை. இன்னம் அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுகிறதைக் கேள்: சமுசார வாழ்க்கையில் இருக்கிறவர்கள் அர்ச். சின்னப்பரைப்பார்க்க அதிக பாவம் செய்திருந்தாலும், சந்நியாசத்தில் இருக்கிறவர்கள் அர்ச். இராயப்பரைவிட அதிக தேவ துரோகங்களைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தாலும், இவர்கள் அவநம்பிக்கைப்பட இடமில்லை. அர்ச். இராயப்பரும் அர்ச். சின்னப்பரும் கனத்த பாவங்களைச் செய்தபின், பட்ட மனஸ்தாபத்தினாலும் செய்த தபசினாலும் தங்கள் பாவத்துக்கு பொறுத்தல் அடைந்ததுமன்றிப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் கொடுமுடியில் ஏறினார்களே. அவர்கள் செய்த தபசை நீயும் செய். செய்தால், நீ பாவத்தில் விழுகிறதற்கு முன் இருந்த புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் வந்து சேருவதுமன்றி அதற்கு மேலான அர்ச்சியசிஷ்டத்தனத்தையும் அடையலா

மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை யென்றார்.

௩௰-ம் அதிகாரம்.

நவசந்நியாசிகள் சோதனைக்குக் குறித்திருக்கிற காலத்தை நன்றாய்ச்
செலவழித்துச் சந்நியாச முயற்சிகள் எல்லாத்தையும் உத்
தமமாய்ச் செய்து பழகுகிறது எவ்வளவு
அவசியமென்பதின் பேரில்.

நாம் இதுவரையில் சொன்னதெல்லாம் உற்றுப் பார்க்குமளவில்
நவசந்நியாசிகள் சோதனை நேரத்தில் புண்ணியத்திலே வளருகிறதும்
சந்நியாச முயற்சிகளெல்லாத்தையும் [illegible] நிறைவேற்றி அதில் பழ
கிக்கொள்ளுகிறதும் எவ்வளவு அவசரமென்று அறிந்துகொள்ளலாம்.
இதில் நாம் புது சந்நியாசிகளைக் குறித்துச் சொல்லுவதெல்லாம் பு
ண்ணிய வழியில் நடக்கத் துவக்குகிறவர்கள் எல்லாருக்கும் சொ[illegible]
தாக எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். நவசந்நியாசிகளை விசாரிக்கிறவர்க
ளைக் குறித்து இயேசு சபையிலுள்ள முதல் ஒழுங்கானது இந்த அலு
வல் எவ்வளவு மேலானதென்றும் சந்நியாச சபையிலுள்ள மற்ற அலு
வல் எல்லாத்திலும் இது பிரதானமானதென்றும் தெளிவாய்க் காட்டு
கின்றது. ஏனென்றால் சந்நியாசிகள் நவ சந்நியாசத்தில் எப்படி நடப்
பார்களோ அப்படியே இனிமேல் மரணபரியந்தம் [illegible]ப்பார்களென்கி
றதினாலேயும் அவர்களுடைய நடக்கை எப்படியோ அப்படியே சந்நி
யாச சபையும் இருக்குமென்பதினாலேயும் நவசந்நியாசமானது சந்நியா
ச சபையைத் தாங்கும் அஸ்திவாரமாயிருக்கின்றது. ஆதலால் இந்தச்
சத்தியத்தை இன்னம் கொஞ்சம் விவரமாய் விளக்கிக் காட்டக்கடவோ
ம். ஆகையால் முந்த முக்தச் சந்நியாசிகள் மரணபரியந்தம் புண்ணிய
த்தில் வர்த்திப்பதும் வர்த்தியாமல் போவதும் அவர்கள் நவ சந்நியாச
த்தில் நடக்கிற நடக்கையில் தான் இருக்கின்றது. ஏனென்றால் அவர்
கள் நவ சந்நியாசிகளாயிருக்கும்போது, ஞான முயற்சிகளிலும் புண்
ணிய வர்த்திப்பிலும் பக்தி சுறுசுறுப்பற்று அசாக்கிரதையாயிருந்தா
ல், சீவியகாலமெல்லாம் பக்தி சுறுசுறுப்பற்றவர்களும் அசமந்தக்கார
ருமாயிருப்பார்களென்பது நிச்சயமாமே. நவ சந்நியாசத்தில் நடக்கி

றவர்கள் பிற்காலத்திலே புண்ணியத்தில் அதிக வேகமானவர்களும்
உருக்கமான பத்தியுள்ளவர்களுமாவார்களென்று நம்புகிறதற்கு
[illegible]மாய் இடமில்லை. நவ சந்நியாசத்தில் இருக்கிற பிரகாரமே மரண
பரியந்தம் [illegible]பாடுள்ளவர்களாயிருப்பார்களென்று திட்டம்பண்ணி
க்கொள்ளுவதற்கு அநேக முகாந்தரமுண்டு.

இந்தச் சத்தியத்தை இன்னம் தெளிவாய் உணர்த்தும் பொருட்
டு நவ சந்நியாசிகளை விளித்துக் கட்டு நியாயங்களை அவர்களுக்குச் சொ
ல்லித் [illegible]ப் புத்தி சொல்லக்கடவோம். தம்பி, நீ இப்போது
நவ சந்நியாசத்தில் இருக்கிறாயே. நீ புண்ணிய வர்த்திப்புக்காக உழை
[illegible]பாருட்டு உனக்கு வெகு நேரமும் அநேக வழிபாடுகளும் உண்
[illegible]; உன்னை நடத்துகிறவர்களும் உன் புண்ணிய வர்த்தி
[illegible]ப்பேயாடி அதற்காக முக்கியமாய்ப் பிரயாசப்பட்டுக் கொண்டு வ
ருகிறார்களே; மற்றச் சந்நியாசிகள் தாங்கள் புண்ணியத்தில் வளரும்ப
டியாய்த் தெண்டித்து உழைக்கிறதை உன் கண்ணாலே பார்த்துக்கொ
ண்டு வருகிறாயே. புண்ணியத்தைச் சம்பாதிப்பதற்குத் தங்களாலா
ன பிரயாசமெல்லாம் பட்டுத் தர்ம வழியில் சாங்கோபாங்கமாய் நடக்
[illegible]களோடேகூட யாதொருவன் சஞ்சரித்தால், அவன் எத்தனை கோ
ழையனும் சோம்பேறியுமாயிருந்தபோதிலும், தன்னோடு கூட இருக்கி
றவர்கள் நடக்கிற நன்மாதிரிகையைக் கண்டு தன் கோழைத்தனத்தை
யும் அசமந்தத்தையும் விட்டுப் புண்ணியத்தில் சுறுசுறுப்புள்ளவனா
து வழக்கமல்லோ? நீ நவ சந்நியாசத்தில் இருக்கும் போது, உலக க
வை காரியங்களும் உனக்கில்லை; வேறெந்த அலுவலையும் நினைப்பதும்
கவனிப்பதும் அவசரமில்லை; புண்ணியமொன்றையே நீ இடைவிடாம
ல் கவனித்துச் செய்து வரவேண்டிய காலம் இதல்லோ? ஆகையால்
புண்ணியத்தைப் படித்து அதில் பழகுவதே யொழிய வேறோர் அலு
வலும் உனக்கில்லையே. இப்படியிருக்க நீ இப்போது சாங்கோபாங்கத்
தில் வர்த்தியாமலும் புண்ணிய சொத்து சம்பாதித்து இப்போது வெ
குவாய்க் குவித்து வைக்காமலும் இருந்தால், உன் நவ சந்நியாசம் முடிந்
தபின் புண்ணியம் சம்பாதிக்கிறதுக்கு நேரமில்லாமல் ஆயிரம் அலுவ
லும் தொந்தரவும் நேரிடும்போது, எப்படிச் சாங்கோபாங்கத்தை அ
டையப் போகிறாய்? இப்போது உனக்கு வெகு நேரமும் வெகு உதவி
யுத்தாசையும் இருக்கையிலே, செபத்தியானம் ஆத்தும சோதனையை
ஒரு குற்றங்குறையின்றி உத்தமமாய்ச் செய்து முடிக்காமலும் வேறே
ஞான முயற்சிகளைப் பத்தி சுறுசுறுப்போடு செய்யாமலும் இருப்பா

யானால், இனிமேலாக படிப்பு நினைவும் உ[illegible] அறுவடு நினைவும்
ந்தியிலே இடைவிடாமல் தென்படுகிற காலத்திலே இந்த ஞான
ந்திகளை நன்றாய்ச் செய்வாயென்று சொல்லுகிறதுக்கு இடமுண்டு
இப்போது நீ அத்தனை புத்தி போதகங்களைக் கேட்டு அத்தனை நல்ல
திரிகளைக் கண்ணாலே கண்டு வருகையிலே புண்ணியத்திலே வர்த்தியா
மல் போவாயானால், இனிமேல் காலா[illegible]க்கத்திலுமிருந்து புண்ணியம்
செய்வதற்கு விக்கினம் நேரிடும் போது நீ சாங்கோபாங்கத்திலே வர்த்
திப்பாயென்று நம்புகிறதற்கு அடையாளம் உண்டோ? நீ இப்போது
தான் உலகத்தை வெறுத்துச் சந்நியாசத்துக்குள் பட்[illegible]லேயும்
இங்கே பார்க்கிறதெல்லாம் புதிதாயிருப்பதினாலேயும் பத்தி[illegible]றுசுறு
ப்பும் புண்ணியத்தின் பேரில் அதின கடந்த ஆவலும் [illegible]
திலே உண்டாயிருக்கவேண்டியிருக்கையிலே, நீ புண்ணிய சுறுசுறு
பற்றுந் தளர்ந்து போவாயானால், இனிமேல் புத்தி போதகங்களைக் கே
ட்டுக் கேட்டுக் காதும் கைத்து மனதும் மங்கிப்போனபின், நீ புண்ணி
ய சுறுசுறுப்புள்ளவனாவாயென்று கனவிலே முதலாய் நினைக்கிறதற்கு
இடமில்லையே. இப்போது தானே துர்க்குணங்கள் உன்னிடத்தில் பி
றந்து கெட்ட அசாபாசாங்கள் இன்னம் வேர் கொள்ளாதிருக்கையி
லே, அதுகளை எதிர்த்துப் போராடிச் செயிக்காவிட்டால், இனிமேல்
அதுகளை எப்படிச் செயிக்கப் போகிறாய்? அதுகளுக்கு இப்போது நீ இ
டம் கொடுக்கக் கொடுக்கப் பெலப்பட்டு வேரூன்றிப் போனபின், அது
களைப் பிடுங்கி எறிவதற்குச் சகிக்கிறதைவி[illegible]க்கியமான பலத்
தைப் வேண்டியிருக்குமே. இப்போது அதுகளைத் தள்ள உன்னாலே
முடியுமாவென்று பார்.

அர்ச். தொரோத்தேயர் ஒரு வர்த்தமானத்தைத வெளிப்படுத்தி
இந்தச் சத்தியத்தை நன்றாய் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார். அதெப்ப
டியென்றால், வனத்துத் தபோதனர் ஒருவர் சிறுமரக்கன்றுகளும் பெ
ரிய மரங்களுமுள்ள ஓரிடத்தில் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட சந்நியாசிகளோடு
கூடப்போன ஒரு சமயத்தில் அவர் ஒரு சந்நியாசியாரை நோக்கி ஒரு
சிறு மரக்கன்றைக் காட்டி அதைப் பிடுங்குமென்றார். அந்தச் சந்நியா
சியார் வருத்தமில்லாமல் உடனே அதைப் பிடுங்கிப் போட்டார். அ
தின்பின் கொஞ்சம் பெரிதான வேறொரு கன்றைப் பிடுங்கச் சொன்
னார். ஆனால் அதைப் பிடுங்குகிறதற்குக் கொஞ்சம் வருத்தமாயிருந்
ததினாலே, இரண்டு கையும் போட்டுப் பிடுங்கினர். இதிலும் பெரிதா
யிருந்த வேறொரு கன்றைப் பிடுங்குகிறதற்கு அவராலே கூடாமையா

[illegible]ப்போர் சந்நியாசியார் அவருக்கு உதவிசெய்ய வேண்டியதாயிரு
ந்[illegible]. கடைசியாய் மேற்சொன்னதுகளிலும் பெரிதாயிருந்த வே
றொரு கன்றைப் பிடுங்குகிறதற்கு அங்கேயிருந்த வனவாசிகளெல்லா
ரும் கூடி எவ்வளவு பிரயாசப்பட்டாலும் கூடாமல் போயிற்று. அப்
போது அந்த மகாத்துமா அவர்களை நோக்கிச் சொன்னதாவது: மனு
ஷருடைய ஆத்துமாவும் இந்த மரக்கன்றுகள்போலே தான் இ
ஷரிடத்திலுள்ள துர்க்குணமும் இந்த மரக்கன்றுகள்போலே தான் இ
ருக்கின்றது. துவக்கத்திலே துர்க்குணம் இன்னம் வேரூன்றாமல் இரு
க்கும்போது கொஞ்சம் பிரயாசப்பட்டாலே போதும்; அதைப் பிடுங்
கி எறிவது எளிதே. ஆனால் அந்தத் துர்க்குணத்திலே பழகி அது ஆ
த்துமத்திலே ஆழமாய் வேரூன்றினபின், அதைப் பிடுங்குவது மகா வ
[illegible]மாமே. வழக்கத்துக்கு மேலான அரும்பிரயாசப்பட வேண்டியி
ருக்கும். இப்படிப் பிரயாசப்பட்டாலும், சிலவிசை அதைப் பிடுங்கக்
கூடாமல் போகுமென்றார்.

இப்போது சொன்னதெல்லாம் பார்க்குமளவில், தன்னைச் செயிக்
கிறதும் தன் துர்க்குணம் அசாபாசங்களைப் பிடுங்கி எறிகிறதும் இப்
போது வருத்தமாயிருக்கிறதினாலே, இனிமேல் செய்து கொள்ளலாமெ
ன்றும் நாளுக்கு நாள் தள்ளிக்காட்டுவது மகா அபத்துக்குரிய சோதனை
யென்று அறிந்துகொள்ளலாம். என் துர்க்குணத்தை அடக்குகிறது
இப்போது வருத்தமாயிருக்கின்றது, இனிமேல் அடக்கிக்கொள்ளலா
மென்று நினைக்கிறாயே. அந்தத் துர்க்குணம் இன்னம் முற்றிப்போ
காமல் இருக்கையிலே, அதைச் செயிக்கிறது உனக்கு வருத்தமானால்,
இன்னும் நாள் போகப் போக அது முற்றினபின், அதை எப்படிப் பிடு
ங்குவாய்? உன் அசாபாசம் இப்போது ஒரு சிங்கக் குட்டிபோல் இருக்
கையிலே, அதை எதிர்க்கிறதற்கு உனக்குத் துணிவில்லாதே போனால்,
அது முரட்டுச் சிங்கமாக வளர்ந்தபின், அதை எப்படிப் பிடித்து அட
க்கப் போகிறாய்? ஆகையால் நீ இப்போது புண்ணியத்தில் தளர்ந்து
சாங்கோபாங்கத்தில் சுறுசுறுப்பற்றுப்போயிருப்பாயானால், உன் மர
ண பரியந்தம் இப்படியே புண்ணிய சுறுசுறுப்பற்ற தழிசிறைச் சந்நி
யாசியாயிருப்பாயென்பது நிச்சயமாமே. நீ இப்போது நல்ல சந்நியாசி
யாகாவிட்டால், இனிமேல் ஒருகாலும் நல்ல சந்நியாசியாகப்போகிற
தில்லை. நீ இப்போது கீழ்ப்படிதலுக்கும் ஒழுங்குகளுக்கும் அநுசரிப்பதற்கு
[illegible]ம் அசட்டைத்தனமாயிருந்தால், இனிமேல் இந்த காரியத்திலே அதிக
அசட்டைத்தனமாயிருப்பாயென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நீ இப்போ
து ஞான முயற்சிகளை அத்தியந்த கவனத்தோடு செய்து முடிக்காமற்

மேலெழுந்த வாரியாய் ஏனோதானோவென்று நடந்து வந்தால், மரண பரியந்தம் இப்படித்தான் நடப்பாயென்று அறிந்துகொள்ளக்கடவாய். ஆகையால் நன்றாய்த் துவக்குவதே காரியம். இந்த சத்தியத்தை அர்ச். பொனவெந்தூர் உறுதியாய்ப் போதித்துச் சொல்லுகிறதாவது: துவக்கத்திலே மனதில் பதிந்த நன்மையும் தின்மையும் பின்னாலே எடுபடுவது வருத்தமாமே. நவ சந்நியாசத்தில் நல்லொழுக்கத்தைப் பிறக்கணிக்கிறவன் அதின்பின் நல்லொழுக்கமுள்ளவனாவது அருமையாயிருக்குமென்றார். சலோமோனென்பவர் சொல்லுமாப்போலே வாலிபத்திலே ஒருவழியில் நடக்கிறவன் விருத்தாப்பியத்திலும் அந்த வழியைவிடாமல் நடப்பானென்பது பழமொழியானதென்றார். அர்ச். கிலிமாக்கருளப்பர் சொல்லுமாப்போலே துவக்கத்திலே கோழைத்தனமும் பலவீனமுள்ளவர்களாய் நடக்கிறது மிகவும் ஆபத்துக்குரியதாமே. ஏனென்றால் இப்படிப்பட்டவர்கள் இனிமேல் கெட்டுப்போவார்களென்பதற்கு இதுவே பிரத்தியட்சமான அடையாளமாகும். ஆகையால் துவக்கத்திலே தானே புண்ணியத்தைச் செய்து அதில் அப்பியாசப்படுகிறதும் ஞான முயற்சிகளை நன்றாய் முடித்துப் பழகுவதும் மிகவும் அவசரமாகும். இதினாலல்லோ வாலிபத்திலே புண்ணிய பாரத்தைச் சுமப்பது மனுஷனுக்குப் பிரயோசனமென்று இஸ்பிரீத்து சாந்து போதித்திருக்கிறார்; இளைப் பிராயத்திலே புண்ணிய முயற்சி எளிதாயிருக்கும். ஆனால் சிறுவயதிலே புண்ணியத்தில் பழகாவிட்டால், அதின்பின் அதில் அப்பியாசப்படுகிறது சிக்கலுமாயிருக்கும். இதினாலே தான் வாலிபத்தில் சம்பாதியாமல் விட்டுவிட்டதை விருத்தாப்பியத்தில் எப்படிக் கண்டுபிடிக்கலாமென்று இஸ்பிரீத்து சாந்து திருவுளம்பற்றினார்.

இதுவரையில் நாம் சொன்னதைக் கொண்டு இன்னம் வேறொரு முகாந்தரத்தையும் சொல்லிக்காட்டுவது அவசரமாமே. அதென்னவென்றால், புது சந்நியாசியொருவன் இப்போது நடக்கிற நடக்கைப் பிரகாரம் இனிமேலும் மரண பரியந்தம் நடப்பானென்கிறதினாலே, இனிமேல் சந்நியாச சபையின் புண்ணிய வர்த்திப்பு நவ சந்நியாசியின் நடக்கையிலே தான் அடங்கியிருக்கின்றது. சந்நியாசிகள் வசிக்கிற வீடும் கோவிலும் அல்லவே சந்நியாசசபை; சந்நியாசிகள் கூட்டந்தானே சந்நியாச சபையென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்போது நவ சந்நியாசத்தில் இருக்கிறவர்கள் தான் இனிமேல் சபையைத் தாங்கவேண்டியவர்கள். ஆகையால் இவர்கள் ஏற்கனவே தங்கள் சுயமனசை அ

க்கி ஆசாபாசம் துர்க்குணங்களை ஒறுத்து மெய்யான புண்ணியங்களை வளர்த்தலையும் துவக்கத்திலே செய்து பழகும்பொருட்டு நவ சந்நியாசத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது உத்தம காரியமாமே. அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஜியார் சொல்லியிருக்குமாப்போலே நவ சந்நியாசமானது போசன சாலையாயிருக்கின்றது. இதை விட்டுப் போகிறதற்குமுன் புது சந்நியாசிகள் இவ்வுலகமாகிற சமுத்திரத்திலே மரணபரியந்தம் யாத்திரை செய்வதற்கு வேண்டிய ஞான ஆகார பண்டங்களையெல்லாம் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ள வேணுமென்றார். நீ நவ சந்நியாசத்தில் இருக்கிறதெல்லாம் அறுப்புக் காலமாகும். புண்ணிய செழிப்பும் ஞான ஐசுவரியமும் திரண்ட காலம் இதுவே. பிதாப்பிதாவான சூசையப்பரைப்போலே இனிமேல் வரப்போகிற பஞ்ச காலத்தில் உதவும்படியாய்ச் செழிப்பான இந்த நவ சந்நியாசத்திலே தானே புண்ணிய சம்பத்துகளைக் குவித்து வைத்துக்கொள். எஜிப்த்து தேசத்தார் இனிமேல் வரப்போகிற கடின பஞ்சத்தை முன்னமே அறிந்திருந்தால், செழித்த காலத்திலே விளைந்த தவச தானியங்களை விற்காமல் கட்டி வைத்திருப்பார்களே. அப்படியே நீயும் நவ சந்நியாசத்தை விட்டுப் புறப்படுகிறதற்கு முன், ஞான சம்பத்தாகிற புண்ணிய பேறுகளைக் குவித்து வைப்பது எவ்வளவு அவசரமென்று அறிவாயானால், நவ சந்நியாசத்தை விட்டுப் புறப்படுகிறதற்கு ஆசைப் படாமலிருப்பதுமன்றி அதை விட்டுப் போகிறதற்குக் கஸ்திப்படுவாய். சந்நியாசிகளுக்கு அவசியமான சகல புண்ணியங்களையும் சம்பாதித்திருக்கிறாயோ இல்லையோவென்று சந்தேகமாயிருக்கையிலே, நீ நவ சந்நியாசத்தைவிட்டுப் புறப்படுகிறதற்கு ஆசைப் படுகிறதென்ன? அதை விட்டுப் போவதற்கு அபேட்சிக்கிறவர்கள் அறிவற்ற மூடரென்று அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு போர்ஜியார் வசனித்தார். ஏனென்றால் அவர்கள் மரண பரியந்தம் மகா வருத்தமான நெடும் பயணம் செய்யவேண்டியிருக்கையிலே, அதற்கு அவசரமான ஞானப் போசன வஸ்துவாகிய புண்ணியங்களைத் திட்டமாய்ச் சம்பாதியாமல் அந்தப் பயணத்தைத் துவக்குகிறது நிர்மூடத்தனமல்லோ?

அர்ச். இஞ்ஞாசியார் நவ சந்நியாசத்துக்கு இரண்டு வருஷம் ஏற்படுத்தி அந்தக் காலத்திலே நவ சந்நியாசிகள் ஒவ்வொருவரும் படிப்பு முதலிய வேறொரு அலுவலுமில்லாமல் தங்கள் புண்ணிய வர்த்திப்புக்காகவும் மேலான சாங்கோபாங்கத்துக்காகவும் உழைக்க வேணுமென்று நிரூபித்தார். அதின்பின் நவ சந்நியாசத்தை விட்டுப்போகிற காலு

த்தில் புதுச் சந்நியாசிகள் [..]த்திலே பத்தி சுறுசுறுப்பும் ஒறுத்தலும் மறு ஏகாந்தமும் தியானமுதலிய ஞானமுயற்சிகளின்பேரில் அதிரு கடந்த ஆவலும் உண்டாயிருக்குமென்று அவர் நிச்சயமாய் எண்ணியிருந்ததினாலே, நவசந்நியாசத்தைவிட்டு அவர்கள் படிப்புமுதலிய அலுவல்களைச் செய்யும் காலத்தில் மட்டுக் கடந்த அந்தப் பத்தி சுறுசுறுப்பைக் கொஞ்சம் தணித்து நவ சந்நியாசத்தில் செய்து வந்த செபத்தியானத்தைக் குறைத்து அப்போது செய்து வந்த அருந்தவத்தை மட்டுப்படுத்த வேணுமென்று அறிவித்திருக்கிறார். ஆகையால் இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் உன் பேரில் கொண்டிருக்கிற [..]லாஞ் எண்ணத்தைக் கெடுக்காதபடிக்குத் துவக்கத்திலே தமது சகல புண்ணியங்களையும் குறையறச் செய்து பழகக் கடவாய். விலைபெறப் பெற்ற இந்த காலத்தை வீணாக்கிவிடாதே. உன் புண்ணிய வர்த்திப்புக்காக உழைத்து ஞானப் பொக்கிஷங்களை ஏராளமாய்ச் சம்பாதிப்பதற்கு இதைப்போலே தகுந்த சமயம் இனிமேல் ஒருகாலும் வந்து வாய்க்காதென்று நிச்சயித்துக்கொள். வேதாகமத்திலே இஸ்பிரீத்துசாந்து திருவுளம்பற்றி[யிரு]க்குமாப்போலே இவ்வளவு நல்ல காலத்தைப் பிரயோசனப்படாமல் போகவிடாதே. இவ்வளவு மேலான வரத்தை இழந்து போகாதபடிக்குப் பிரயாசைப்படு.

சிறு பிராயத்தில் ஆரைச் சர்வேசுரன் சந்நியாசத்துக்கு அழைக்கிறாரோ அவர்கள் அவருக்கு மிகவும் நன்றியறிந்திருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் இந்தப் பிராயத்திலே புண்ணியத்தில் பழகுவதும் சந்நியாச ஒழுக்கத்தில் பிரயோசனப்படுவதும் மிகவும் எளிதாயிருக்கும். கோணலான சிறு மரக்கன்றை நிமிர்த்து நேராய் நிமிர்த்தி வளர்க்கிறது எளிதல்லோ? ஆனால் சிறுப்பத்திலேதானே அதை நிமிர்க்காமல் கோணலாய் வளரவிட்டால், எப்போதும் கோணலாய்த்தானிருக்கும். அப்புறம் அதை ஒடித்தாலும் ஒடிக்கலாமேயல்லாமல் நிமிர்ப்பது கூடாதகாரியமாமே. அப்படியே மனுஷனுடைய குணத்தைச் சிறுப்பத்திலே வளைத்து நிமிர்த்துகிறதும் புண்ணியத்தில் பழக்குகிறதும் கஷ்டமல்ல. இப்படி [..]லேயே புண்ணியத்தில் பழகுகிறவர்களுக்குப் புண்ணியம் மிகவும் எளிதாகி அதிலே எப்போதும் நிலைபெற்றிருப்பார்கள். நல்ல சாயம் [..]வைத்த பிடவையிலே அந்தச் சாயம் போகாமல் எப்போதும் இருக்குமல்லோ? இதினாலேதான் சிவப்பு வர்ணம் கொடுத்த ஆட்டு மயிரைப் பனிபோல வெள்ளையாக்க ஆராலே முடியுமென்று அர்ச். எரோணிமுஸ் திருவுளம்பற்றினார். புதுச் சாடியிலே மு

ந்த முந்த வார்த்த பொருளின் வாசனையானது வெகு நாளைக்கிருக்குமென்று அஞ்ஞானப் புலவனொருவன் வர்ணித்தான். யோசியரென்பவர் சிறுப்பத்திலேதானே சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் பண்ணப் பழகினதினாலே இஸ்பிரீத்துசாந்து அவரைப் புகழ்ந்து கொண்டாடிச் சொல்லியதாவது: அவர் சிறு பிள்ளையாயிருக்கும்போதே தன் பிதாவாகிய தாவீதென்பவருடைய சர்வேசுரனைத் தேடத் துவக்கினாரென்றார்.

அர்ச். தொமினிக்கு சபைக்கு அதி சிரேஷ்டரும் பேரொங்கின ம[க]த்துமாவுமாகிய உம்பெர்த்தென்பவர் வெளிப்படுத்தின வர்த்தமானமாவது: மரித்த ஒரு சந்நியாசியார் மகிமைப் பிரகாசத்தோடிலங்கி உயிரோடிருந்த ஒரு சந்நியாசியாருக்குக் காட்சிகொடுத்து அவர் அறையைவிட்டு வெளியில் வரவேணுமென்று சைக்கினைக் காண்பித்தார். அவர் வெளியில் வந்தவுடனே தூய்மையான வெள்ளை உடுப்பணிந்துகொண்டு வெகு பிரகாசமாய்த் துலங்குகிற திரளான மகாத்துமாக்கள் மிகவும் நேர்த்தியான சிலுவைகளைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு கனத்த [..] மோக்ஷத்துக்குப் போகிறதைக் கண்டார். அவர்களுக்குப் பின் வேறோர் பரிவாரம் வந்தது. இந்தப் பரிவாரத்தார் முன் போனவர்களைப் பார்க்க அதிக ரூபலாவண்யமும் காந்தியும் உடையவர்களாயிருந்ததுமன்றி அதிக நேர்த்தியான முத்திழைத்த சிலுவையை ஒவ்வொருவரும் கையில் கொண்டுபோனார்கள். இதின்பின் இன்னமொரு மூன்றாம் பரிவாரம் தொடர்ந்து வந்தது. ஓ! ஓ! இந்தப் பரிவாரத்தார் முதல் இரண்டு பரிவாரத்தாரைப் பார்க்க ஆச்சரியமான சோதிக் கதிரோன் சூரியனை அதிசயித்திருக்கும் பிரகாசத்தோடு நின்றிலங்கிச் அ[..] விளங்கினார்கள். இவர்கள் சிலுவையெல்லாம் ஆச்சரிய [..]சாபனராய் விளங்கினார்கள். முதல் பரிவாரத்தார் [..]த்துக்குரிய அழகு சௌந்தரியமாயிருந்தது. முதல் பரிவாரத்தார் தோளிலும், இரண்டாம் பரிவாரத்தார் கையிலும் கொ சிலுவையைத் தோளிலும், இரண்டாம் பரிவாரத்தாரோவென்றால், சிலுவையைக் ண்டுபோனார்களே. மூன்றும் பரிவாரத்தாரோவென்றால், சிலுவையை ஒரு சமத்தொடாமல் ஒவ்வொருவருக்கு முன் அவர்கள் சிலுவையை ஒரு சம மனசானவர் தூக்கிக்கொண்டு போனதினாலே, இவர்கள் இலேசாய் நடந்து சந்தோஷத்தோடு ஒட்டோலகாசித்த் தீவிரித்துச் சென்றார்கள். இந்தக் காட்சியைக் கண்ட சந்நியாசியார் ஆச்சரியப்பட்டு இதற்கு அர்த்த மென்னவென்று கேட்குமளவில், காட்சி கொடுத்த சந்நியாசியார் சொன்னதாவது: முதல் பரிவாரத்தார் தோளிலே சிலுவை சுமந்து கொண்டு போனதாகக் கண்டீரே. அவர்களோ முதிர்ந்த வயதிலே சந்நி

யாசத்தில் பிரவேசித்தவர்கள். இரண்டாம் பரிவாரத்தார் சிலுவையை க்கையில் தூக்கிக்கொண்டு போனார்களே. அவர்கள் வெகுவாகச் சீக்கிரமுன்னே சந்நியாசியானவர்கள். மூன்றாம் பரிவாரத்தார் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு ஒட்டோலகமாய்த் தீவரித்து நடந்தார்களே. அவர்கள் சிறுப்பத்திலேதானே உலக செய்கையையும் வீணாட்டத்தையும் வெறுத்துச் சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்தவர்களென்றார்.

இரண்டாம் போதகம் முற்றும்.

௩-ம் போதகம்.

நமது கிரிகைகளெல்லாத்திலும் நாம் வைக்கவேண்டிய நேரான சுத்தக் கருத்தின் பேரில்.

க-ம் அதிகாரம்.

நமது கிரிகைகளில் வீண் மகிமையை விலக்கவேணு மென்பதின் பேரில்.

௦

ரோமையா சபையார் தாங்கள் செய்கிறதெல்லாம் இந்தக் கருத்தோடு நிறைவேற்றித் தேவ சிநேகத்தையும் சர்வேசுரனுடைய அதி மிக தோத்திரத்தையும் மாத்திரமே தேடவேணுமென்கிற புத்தியை அர்ச். இஞ்ஞாசியார் நமக்கு முக்கியமாய்ப் போதித்து நமது சபை ஒழுங்குகளில் பலமுறை படித்துப் படித்துச் சொல்லியிருக்கிறார். சர்வேசுரனுடைய அதி மிக தோத்திரத்துக்காகச் சகலத்தையும் செய்யவேண்டும், அல்லது அவருடைய அதி மிக ஊழியத்தை எப்போதும் கண்முன்பாக வைத்திருக்க வேண்டுமென்கிற இந்த வாக்கியங்களை எவ்விடத்திலும் திரும்பித் திரும்பி அவர் சொல்லியிருக்கிறதறிவோம். மனதில் இருக்கிறதை வாய் பேசுமென்கிறதுபோலே அவர் இருதயத்திலே தேவதோத்திரம் மாத்திரமே ஆழமாய் வேரூன்றியிருந்ததினாலே, அவருடைய வாக்கும் கிரிகைகள் யாவற்றையும் இதொன்றையே நாடி நடத்துவார். இதினாலே அவருடைய சகல படங்களில் சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்காகவென்று எழுதியிருக்கிறது ஞாயந்தானே. இந்தச் சிறு வசனத்தைப்போலே அவருடைய புகழ்ச்சியைப் பாராட்டுவது வேறொன்றுமில்லை. மெய்யாகவே இச்சிறு வாக்கியத்தில் அவருடைய சீவிய சரித்திரமெல்லாம் சுருக்கிச் சொல்லியிருக்கின்றது. தேவ தோத்திரமே அவருடைய கிரிகைகளெல்லாத்துக்கும் உயிரும் ஆத்துமமுமாயிருந்தது. தேவ தோத்திரமே அவருக்கு விருதுக் கொடியு

ம் ஆயுதமுமாயிருக்கது. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட பிதாவுக்கு நாம் யோக்கியமான பிள்ளைகளாக வேணுமானால், தேவதோத்திரம் ஒன்றே நமக்கு விருந்தாகவும் ஆயுதமாகவும் அணிந்துகொண்டு தேவதோத்திரம் ஒன்றே நம்முடைய கிரிகைகளெல்லாத்தையும் நடப்பித்து வருவதற்கு ஒழுங்கும் பிரமாணமுமாயிருக்கவேண்டியது.

நாம் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடையவேணுமானால், நமது கிரிகைகளை உத்தமமாய்ச் செய்து முடிப்பது அவசரமாமே. இதைப்பற்றித்தான் இவ்விஷயத்தை மிகவும் கவனமாய் எண்ணவேண்டும். ஏனென்றால் நம்முடைய கிரிகைகள் எவ்வளவுக்குப் பரிசுத்தமும் உத்தமமுமாகுமோ அவ்வளவுக்கு நாமும் பரிசுத்தரும் உத்தமருமாவோம். இது குன்றாத சத்தியமல்லோ? அன்றியும் நமது கருத்து எவ்வளவு மேலானதுமாய்ப் பரிசுத்தமுமாயிருக்குமோ அவ்வளவுக்கு நம்முடைய கிரிகைகளும் பேறு பலனுள்ளதும் உத்தமமுமாயிருக்கும். ஆகையால் நம்முடைய கருத்து எவ்வளவு உத்தமமாயிருக்குமோ அவ்வளவுக்கு நாமும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் வர்த்திப்போமென்று சொல்லலாம். ஏனென்றால் நமது கிரிகைகளை நன்மையாகவும் தின்மையாகவும் ஆக்குகிறது கருத்தாமே. இதினாலேதான் உன் உடம்புக்குக் கண்ணே விளக்காகும். உன் கண் தெளிவானதாயிருந்தால், உன் தேகாதியந்தம் அலங்காரமாயிருக்கும். ஆனால் உன் கண் கெடுதலாயிருந்தால், சரீர முழுதும் இருள் மூடியிருக்குமென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். நாம் செய்யவேண்டியது இன்னதென்று முன்னே பார்த்துத் திட்டம் பண்ணுகிறது கருத்தாமே. ஆனதினாலே அது கிரிகைக்குக் கண்ணென்று மகாத்துமாக்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கண்ணைப் பின்சென்று சரீரம் போகிறது போலே கருத்தைப் பின்சென்று கிரிகையும் வரும். ஆகையால் கிரிகை உடல்போல் இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். இதிப்படியிருக்க மேற்சொன்ன தேவ வாக்கியத்திலே கிரிகைக்கு அழகும் பிரகாசமும் கொடுக்கிறது கருத்தென்றும், கருத்து நல்லதாயிருந்தால், கிரிகையும் நல்லதாகுமென்றும், கருத்து கெட்டதானால், கிரிகையும் கெட்டதாகுமென்றும் திவ்விய சுதன் சொன்னதின் அர்த்தமாமே. வேர் நல்லதானால், கொப்புகளும் நல்லதாயிருக்குமென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். வேர் கெட்டுப்போயிருக்கிற மரத்திலே சாரமில்லாக் கொப்பு வளர்ந்து உருசியில்லாப் பழம் பழுத்துக் கெடுமொழிய வேறொன்றுமில்லை. வேர் நல்லதானால், மரமும் செ

ழித்து நற் கனி கொழிக்குமல்லோ? அப்படியே கருத்தானது கிரிகைகளுக்கு வேராகக்கொள்ள சுத்தக்கருத்தோடு செய்கிற கிரிகைகள் நல்லவையும் உத்தமமுமாயிருக்கும். நாம் கிரிகைகளைச் செய்யும்போது, நமக்குள்ள கருத்து எவ்வளவு சுத்தமும் நேர்மையுள்ளதுமாயிருக்குமோ அவ்வளவு நம்முடைய கிரிகைகள் பரிசுத்தமும் உத்தமமுமாயிருக்கும். அஸ்திவாரம் இதின் பேரில் தாங்கியிருக்கிறதென்று யோபென்பவர் சொன்ன வாக்கியத்தை அர்ச். கிரேகோரியார் வியாக்கியானித்துச் சொல்லுகிறதாவது: பற்பல வீடுகளை முழுதும் தாங்குகிறது தூண், தூணைத் தாங்குகிறது அஸ்திவாரமென்று பலமுறை பார்த்திருக்கிறோம். அப்படியே ஞானசீவியத்தை முழுதும் தாங்குகிறது புண்ணியம், புண்ணியத்தைத் தாங்குகிறது நேர்மையான சுத்தக் கருத்தென்றார்.

ஆனால் நாம் இனிச் சொல்லப்போகிறது ஒழுங்கோடே நடக்கும் பொருட்டு மூந்த மூந்த நமது கிரிகைகளில் விலக்கவேண்டியது இன்னதென்று காட்டக்கடவோம். அதேதென்றால், வீண் மகிமையையும் முகத்தாட்சணியத்தையும்பற்றி ஒன்றும் செய்யப்படாது. இரண்டாவது, நம்முடைய கிரிகைகளில் வைக்கவேண்டிய கருத்து இன்னதென்று வெளிப்படுத்துவோம். தின்மையை விலக்கி நன்மையைச் செய்யென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கும் புத்தியும் ஒழுங்கும் இதாமே.

அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் அனைவரும் வீண் மகிமையின் மட்டில் நாம் வெகு சாக்கிரதையாயிருக்கவேணுமென்று போதித்திருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் அது நம்முடைய உத்தமமான கிரிகைகளிலே முதலாய் இரகசியமாய் நுழைந்து நாம் அதைக் காண்பதற்கு முன்னே நமது நற்கிரிகைகளால் வரும் பேறு பலனையெல்லாம் திருடிக்கொள்ளும். அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லுகிறாப்போலே வீண் மகிமையானது வஞ்சகக் கள்ளன். அது வழிப்போக்கனொருவனோடே கூடித் தானும் ஒருவனாக உபாயமாய்ச் சேர்ந்து அவன் போகும் வழியே தானும் போகிறதாகக் காட்டிச் சமுசயமற்றவனாய்க் காண்பித்தபின், அவன் நினையாத சமயத்தில் திடீரென்று அவன்மேலே பாய்ந்து கொள்ளையிட்டுக்கொலை செய்யும் திருடனுக்கு அது ஒப்பாகும். மேலும் இந்தப் பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவர் நல்லொழுக்கமென்னும் புஸ்தகத்தின் கடைசி அதிகாரத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிறதாவது: நாம் இதை எழுதும்போ

நமக்கிருக்கிற கருத்து என்னவென்று சோதிக்கையில், சர்வேசுரனு
க்குப் பிரியப்படுகிறதைத்தவிர வேறே ஆசை நம்மிடத்தில் இல்லையெ
ன்று தோன்றினது. அப்படி இருந்தபோதிலும் நாம் எச்சரிக்கையில்
லாமல் இருக்கிற தருணத்தில் மனிதருக்குப் பிரியப்படவேணுமென்
கிற ஆசையும் நாம் நன்றாய் எழுதி முடித்தோமென்கிற வீம்பான சந்
தோஷமும் மேற்சொன்ன நற்கருத்தோடு எப்படியோ கலந்திருக்கிற
தாகத் தெரியவருகிறது. இப்படி இருந்தாலுஞ் சரி. துவக்கத்தில்
நம்மிடத்திலே இந்தத் தகாத கருத்து ஒரு அணுத்தனை முதலாய் ஒ
ட்டுப்பற்றில்லாமல் இருந்தது. இப்போதோவென்றால் அப்படி இல்
லையென்று தெளிவாய்க் கண்டுகொள்ளுகிறோம். ஏனென்றால் நாம் இ
னதைத் துவக்கும்போது சகலத்துக்கும் மேலான உத்தம கருத்தோடு
ம் சர்வேசுரனுக்குப் பிரியப்பட வேணுமென்கிற ஒரே நோக்கத்தோடு
ம் துவக்கினோமென்று நமக்குத் தெரியும். ஆனால் இப்போது வேறே
நினைவுகளும் கருத்துகளும் அத்தோடு கலந்து ஊடாடி நம்மிடத்தில்
முன்னிருந்த கருத்தின் நேர்மையையும் சுத்தத்தையும் குறைத்துப்
போட்டதாகத் தெரியவருகிறது. நாம் சாப்படுகிறபோது சம்பவிக்கி
ற பிரகாரம் இதிலும் நடக்கிறது. துவக்கத்திலே நாம் அவசியம் நி
மித்தமாகச் சாப்படத் துவக்கினோமல்லோ? ஆனால் இன்பப் பிரியம்
மெதுவாய் உள்ளே நுழைந்து ஊடாடவே சரீர சௌக்கியத்தைக் கா
ப்பாற்றவும் சுபாவ அவசரத்தை நீக்கவும் நாம் துவக்கின காரியத்தை
நாக்கு ருசியின் இன்பத்தின்பேரில் பற்றுதலைக்கொண்டு முடிப்பது
வழக்கமாகும். நாள்தோறும் நமது உத்தமமான கிரிகைகளில் அநந்த
முறை இவ்விதமாய்ச் சம்பவிக்கிறதைக் கண்டுகொண்டுவருகிறோம்.
அப்படியே பிறசிநேகத்தைப்பற்றியும் பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்
துக்காகவும் பிரசங்கத்தையாகிலும் வேறோர் ஞான முயற்சியையென்
கிலும் துவக்குகிறோம். ஆனால் மெள்ள மெள்ளப் பெருமை சிலாக்கிய
ம் உள்ளே நுழைந்து மனிதருக்குப் பிரியப்படவும் புகழ்ச்சி பெறவும்
வேணுமென்கிற ஆசை ஊடே கலந்துகொள்ளுகின்றது. ஆனால் நாம்
ஆசித்தபடி நமக்குப் புகழ்ச்சி இல்லாமல்போனால், நமது மன ஊக்க
மும் நீங்கி எந்தக் காரியத்தை [illegible] னப்பிரியத்துடனே செய்யத் திரா
ணியற்றவர்களாகிறோமென்றால் [illegible]

———o———

௨-ம் அதிகாரம்.

வீண் மகிமையிலுள்ள கேடு இன்னதென்று சொல்லுவது.

இந்தத் துர்க்குணத்தின் கெடுதி [illegible] கிறது என்னவென்று இப்
போது விசாரிக்கக் காட்டுவோம். சர்வேசுரனுக்கு மாத்திரமே மகிமை
யும் தோத்திரமும் உண்டாகக்கடவதென்று அர்ச். சின்னப்பர் சொல்
லுகிறார். வீண் மகிமையென்னும் துர்க்குணமுள்ளவர்களோவெ
ன்றால் சர்வேசுரனுக்கு மாத்திரமே செல்லத்தக்க மகிமை தோத்திர
த்தை அவரிடத்திலிருந்து பறித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள். நமது
மகிமையை நாம் மற்ற எவருக்கும் கொடுக்கமாட்டோமென்று இசாயி
யாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வாயாலே கர்த்தர் திருவுளம்பற்றியிருக்கிறா
ர். இதைக்கொண்டு சர்வேசுரன் தமது மகிமையின் மட்டில் எவ்வள
வு [illegible] த பட்சமுள்ளவராயிருக்கிறாரென்று அறிந்துகொள்ளலாம்.
இதினாலல்லோ அர்ச். அகுஸ்தீன் இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பேசும்
போது, சர்வேசுரனை நோக்கி: ஆண்டவரே, உம்மிடத்தில் பெற்றுக்
கொண்ட வரப்பிரசாதங்களின் நிமித்தமும் தான் செய்கிற நன்மைகளி
ன் நிமித்தமும் தனக்குக் கீர்த்தி உண்டாகவேணுமென்று ஆசிக்கிறவ
ன் உம்முடைய மகிமையையல்ல, தன் மகிமையைத் தானே தேடுகி
றான். இவன் திருடனுமாய் உம்மிடத்திலிருந்து மகிமையைப் பறிக்க
எத்தனம்பண்ணின பசாசுக்கு ஒத்தவனுமாய் இருக்கிறானென்றார். சர்
வேசுரன் செய்கிறதெல்லாத்திலும் பிரயோசனமும் மகிமையுமாகிய
இரண்டு காரியமுண்டு. பிரயோசனத்தைச் சர்வேசுரன் மனுமக்களுக்
கே முழுதும் சேரப்பண்ணுகிறார். அதினால் உண்டாகும் மகிமையை
யோவென்றால் முழுதும் தமக்கு மாத்திரமே வைத்துக்கொள்ளுகிறார்.
ஆண்டவர் சகலத்தையும் தமக்காகவே சிஷ்டித்தார், அதாவது தம
து மகிமைக்காகவே யல்லாமல் வேறல்ல. மேலும் தம்மைப் புகழவும்
தமது திருநாமத்தைத் ஸ்தோத்திரிக்கவும் சகல சாதி சனங்களையும் உ
ண்டாக்கினாரென்பது வேதவாக்கியமாமே. சகல சிஷ்டிப்புக்களிலும்
அவருடைய அளவில்லாத ஞானம் நன்மைத்தனம் பராமரிப்பு முத
லிய தேவ இலட்சணங்கள் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குகிறதை நாம் க

ணாலே கண்டு வருகிறோம். இது முகாந்தரமாக ஆண்டவரே, நீரே
வானமண்டலங்களுக்கு மேலாக ஸ்துதி பெறக்கடவீர். உமது மகிமை
பூமிக்கு மேலாக உயர்த்திப் பாராட்டப்படக் கடவதென்று தேவ சங்
கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. நாம் செய்யும் நற்கிரிகைகளைப்பற்
றி மனிதராலே உண்டாகிற புகழ்ச்சியை நாம் நமக்கு வருவித்துக்
கொள்ளத் தேடும்போது, ஆண்டவர் ஸ்தாபித்த ஒழுங்கைக் குலைத்து
அவருக்கு அவமானம் பண்ணுகிறோம். ஏனென்றால் அவரை வாழ்த்
தி ஸ்துதிக்கிறதே மனிதருக்கு உத்தியோகமா யிருக்கவேண்டியது! ஆ
னால் நாம் அதை மாற்றி நீசப்படைப்புண்ட வஸ்துக்களாகிய நம்மை
அவர்கள் புகழச்செய்கிறோம். இது அக்கிரமமல்லவோ? சர்வேசுரன்
தமது அதிமிக தோத்திரம் மாத்திரம் நிறைந்திருக்கும் பாத்திரங்களாக
க மனிதர் இருதயங்களைப் படைத்திருக்கிறார். நாமோவென்றால் வீண்
மகிமையைத் தேடும்போது, அதுகளில் நமது சொந்த மகிமைப்புகழ்ச்
சியை நிறைத்துவைக்கப் பிரயத்தனப்படுகிறோம். இது சர்வேசுரனுக்
குச் சொந்தமான பொருள்களின் இருதயத்தை அவரிடத்திலிருந்து
பறித்துக்கொள்ளும் திருட்டல்லவோ? இது அவருக்குச் சொந்தமான
வீட்டிலிருந்து அவரைத் துரத்திவிடுகிறதற்குச் சமானமாகுமே. இ
தைவிடப் பெரிய அக்கிரமம் எங்கேயாகிலுமுண்டோ? இவ்விதமாய்
ச்சர்வேசுரனுடைய மகிமையை அவரிடத்திலிருந்து பறித்துக்கொள்
ளுகிற துரோகத்தைவிடப் பெரிதான துரோகம் எவரிதிலும் நினைக்க
வும் கருதவும் கூடுமோ? ஏனென்றால் மற்ற யாதொன்றையும் நினை
யாமல் சர்வேசுரனைக்குறித்து மாத்திரம் சகலத்தையும் செய்யவேணு
மென்று மற்றவர்களுக்கு நீ உன் வாயினாலே போதிக்கும் சமயத்திலே
தானே உன் மனதுக்குள்ளே ஆழமாய் இறங்கிப் பார்த்தால், அதில் நி
ன்று ஒரு அக்கிரமமான ஆசை கிளம்புகிறதாகக் காண்பாய். அதாவ
து, சர்வேசுரனுடைய மகிமையைத் தியானித்து பார்க்கவேண்டிய ம
னிதருடைய புத்தியைக் கொண்டு உன் படிப்புத் திறமையையும் கெட்
டிக்காரத்தனத்தையும் அவர்கள் யோசிக்கவேணுமென்று அபேட்சிக்
கிறாய். ஆனால் மெய்யான தாழ்ச்சியுள்ளவனுக்கு உயிர்நிலை சர்வேசுர
னுடைய இருதயம் ஒன்றேயல்லாமல் மற்றெந்த வஸ்துவிலும் அவன்
மனம் பாயாது. இவன் தேடுகிறது சர்வேசுரனுடைய அதிமிக தோத்
திரம் ஒன்றேயொழியத் தன் சொந்த மகிமையை நாடமாட்டான். சர்
வேசுரனை மாத்திரம் சகலரும் நினைக்கவேணுமென்று இவன் ஆசிக்கிற
தேயல்லாமல் தன்னை ஒருவரும் நினைக்கவேணுமென்று இவன் விரும்

புகிறதில்லை. கடைசியாய்ச் சகல மனிதரும் சர்வேசுரனை மாத்திரம் த
ங்கள் இருதயத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கவேணுமென்றும் மற்றெந்
தப் பொருளுக்கும் அதில் அற்பமாகிலும் இடம் கொடாமல் இருக்கவே
ணுமென்றும் அவன் அபேட்சிக்கிறதேயொழிய மற்றப்படி யல்ல.

நாம் இப்போது சொல்லப்போகிற உவமையைக்கொண்டு இந்தத்
துர்க்குணத்தின் பொல்லாங்கை எளிதாய்க் கண்டுபிடிக்கலாம். அதெ
ன்னவென்றால் வாழ்க்கைப்பட்ட பெண் தன் கணவனைத்தவிர மற்றொ
ருவனுக்குப் பிரியப்படும்பொருட்டு ஆடை ஆபரணங்களைப் பூண்டு அ
லங்கரித்துக்கொண்டால், இவள் தன் நாயகனுக்கு மகா பெரிய துரோ
கம் செய்கிறாளென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நற்கிரிகைகள் உன் ஆத்து
மத்துக்கு ஆடை ஆபரணங்களாமே. உன் ஆத்தும பத்தாவாகிய சர்
வேசுரனை விட்டு மற்றெவருக்காவது பிரியப்படவேணுமென்று நீ அது
களைச் செய்தால், இந்தப் பெண் கட்டிக்கொள்ளுகிற துரோகத்தை நீயு
ம் செய்கிறாயென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. மகா வல்லமையுள்ள ஓர்
இராசாவானவன் நீசக் குடியானவனொருவன்பேரில் வைத்த பட்சத்தி
ன் நிமித்தம் அவனுக்காக எண்ணிக்கையில்லாத வருத்தங்களுக்கும் ஆ
பத்துக்கும் உள்ளாகியிருக்க அப்படிப்பட்ட இராசாவுக்கு அந்தக் குடி
யானவன் தான் செய்த சொற்ப ஊழியத்தை மகா பெருமையாகப் பா
ராட்டுகிறது எவ்வளவோ வெட்கக்கேடென்று யோசித்துப் பார். மே
லும் இராசா இவனுக்காகத் தான் பட்ட பிரயாச வருத்தங்களில் இவ
னுடைய உதவியைத் தேடினவரல்ல! இவனோவென்றால் இராசா உத
வியில்லாமல் ஒன்றும் செய்யமுடியாதவன்; முன்னடியே இராசா வா
ர்த்தைப்பாடு கொடுத்திருந்த வெகுமானத்தை அடையவேணுமென்கி
ற ஆசையின் நிமித்தமாகவே இந்த ஊழியமும் அவன் இராசாவுக்குச்
செய்திருக்கிறான்; அந்த வெகுமதியை இவன் இனாமாய்ப் பெற்றாயிருக்
கிறான். இதெல்லாம் இப்படியிருக்கக்கொள்ள, தன் இராசாவுக்குத்
தான் செய்த சொற்ப ஊழியத்தின் நிமித்தம் இந்தக் குடியானவன் ச
கல உலோகமும் அறியத் தான் செய்ததைப் பெருமையாகச் சொல்லி
க்கொண்டு திரிகிறது சகிக்கக் கூடாத காரியமல்லவோ? இது எவ்வளவு
நீசமும் அயோக்கியமுமான நடத்தையென்று சொல்லவேணுமோ?
இந்த உவமையை நமக்குள் ஒவ்வொருவரும் யோசித்துப் பார்த்து நம
துபேரில் மேலான எண்ணம் வைக்கிறதற்கு அற்ப முகாந்தரமுமில்
லாமல் இருக்கக்கொள்ள, நாம் எந்த விஷயத்தைப் பற்றியும் நம்மைக்
கனமாய் எண்ணுகிறதற்கு வெட்கப்படவேண்டும். ஏனென்றால் சர்

வேசுரன் நமக்காகச் செய்ததையும் நாம் அவருக்காகச் செய்யவேண்டியதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, நாம் செய்கிறது மிகவும் சொற்பமாயிருக்கிறதினாலே, நாம் வெட்கப்படவேணுமேயல்லாமல் இதைச் செய்து முடித்தேனேயென்கிற எவ்விதச் செல்வமான நினைவுக்கும் மனதில் இடம் கொடுக்கவொண்ணாது.

அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் வேதபாரகரும் இந்தத் துர்க்குணத்தின் அவலட்சணத்தைச் சரியாய் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் வீண் மகிமை சகல துர்க்குணத்துக்கும் தலையும் காரணமுமாயிருக்கிறதினாலே, இதை யழு தலையான பாவங்களோடு சேர்த்து முதலாவது ஆங்காரம், இரண்டாவது வீண் மகிமையென்று இப்படித் தலையான பாவங்கள் எட்டென்று கணக்குக் கட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் வேத சாஸ்திரிகள் யாவரும் ஒப்புக்கொண்டு திருச்சபை அங்கீகரித்திருக்கிறபிரகாரம் தலையானபாவம் ஏழுதான். அதில் அர்ச். தோமாஸ் வீண்மகிமையை முதலாவதென்று சொல்லியிருந்தாலும், ஆங்காரமே சகல பாவங்களுக்கும் வேராமென்றார். இஸ்பிரீத்து சாந்துவால வரும் இந்தப் பிரகாரமாகவே ஆங்காரம் சகல பாவங்களுக்கும் துவக்கமென்று திருவுளம்பற்றியிருக்கிறார்.

௩-ம் அதிகாரம்.

வீண் மகிமையினால் வரும் பொல்லாப்பின்பேரில்.

தேவசுதன் திருவாய் மலர்ந்தருளிச்செய்த வாக்கியத்தைக்கொண்டு வீண் மகிமையை நாடும் சிநேகிப்பதால் நமக்குண்டாகிற கெடுதி என்னவென்று தெளிவாய்க் கண்டுகொள்ளலாம். அவர் திருவுளம் பற்றினதாவது: மனுஷர் உங்களைக் காணும்பொருட்டு அவர்களுக்கு முன்பாக உங்கள் நற்கிரியைகளைச் செய்யாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்கள்; இல்லாவிட்டால் பரமண்டலங்களில் இருக்கிற உங்கள் பிதாவிடத்திலிருந்து உங்களுக்கு யாதொரு சம்பாவனையும் வரமாட்டாது. மற்றவர்கள் கண்டு புகழும்படியாய்த் தங்கள் கிரியைகளைச் செய்

துகொண்டு வருகிற கள்ள ஞானிகளைப்போலே இராதேயுங்கள். அவர்கள் தங்கள் சம்பாவனையை அடைந்தாயிற்றென்று நிச்சயமாய் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேனென்றார். நீ செய்கிற கிரியைகளில் உனக்குக் கீர்த்தி வரவேணுமென்று தேடுவாயானால், அது தானே உனக்கு சம்பளமாகுமொழிய அதைத் தவிர உன் கிரியைக்கு வேறே யாதொரு சம்பாவனை கிடைக்குமென்று நினையாதே. செய்த வேலைக்குக் கூலியாக புகழ்ச்சியைக் கைமேலே வாங்கிக்கொள்ளுகிறீர்களே; வேறொன்றும் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதற்கு உங்களுக்கு வழியில்லையே. ஐயோ உங்களுக்குக் கேடாம்! கள்ள ஞானியின் நம்பிக்கை பாழாய்ப்போகவே அவனுடைய ஜீவிலச் சத்தனத்தினாலே அவனுக்குக் கஸ்தி உண்டாகுமென்று யோபென்பவர் வசனித்தார். அர்ச். கிரேகோரியார் இந்த வசனத்துக்கு அர்த்தம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: மனிதர் புகழ்ச்சி ஒன்றையே கள்ள ஞானி நம்பிக் காத்திருக்கிறான்; இப்படிப்பட்ட எண்ணமும் நினைப்பும் அவன் தலையோடு முடிந்துபோகும். தான் செய்யும் தர்ம கிரியைகளுக்கு உலோக வெகுமானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளத் தேடுகிறவன் விலையேறப்பெற்ற பொருளை அற்பவிலைக்குச் சம்மதித்துக் கொடுத்துவிடுகிறான். தன் கிரியைகளைக்கொண்டு பரலோக இராச்சியத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளக் கூடுமாயிருக்கையிலே, மனிதர் புகழ்ச்சியாகிய அழிந்துபோகிற வெகுமதி தான் தனக்கு வேணுமென்றும் மற்றொன்றும் வேண்டாமென்றும் தேடித் திரிகிறானென்றார். இதைவிடப் பெரிய கேடுண்டோ? படாத பாடும் வருத்தமும் பட்டுப் பல நற்கிரியைகளைச் செய்து முடிவுக்குக் காற்றோடே காற்றாய்ப்போகிற புகழ்ச்சியைத் தவிர வேறே ஒன்றுமில்லாமல் வெறுமனே போகிறதை விடப் பெரிய பைத்தியமுண்டோ? தீர்க்கதரிசியாகிய ஆகேயுவென்பவர் இந்தச் சத்தியத்தை நமக்குத் தெளிவாய்க் காட்டும்பொருட்டுச் சொல்லுகிறதாவது: உங்கள் நடக்கையை யோசித்துப் பாருங்கள்: நீங்கள் விதைத்தது மெத்த, அறுத்ததோ வெகு சொற்பம்; நீங்கள் சாப்பிட்டும் சற்றுவது திருத்தி அடையவில்லை; தண்ணீர் குடித்தும் தாகம் தீரவில்லை; ஆடை போர்த்தியும் குளிர் நீங்கவில்லை; பெரும் பெரும் வெகுமதிகளைச் சேர்த்து வாங்கினவன் அவைகளை ஒன்றும் தாங்காத பீறல் சாக்கிலே அல்லது ஓட்டைப் பையிலே போட்டு வைக்கிறவனென்றார். இதோ வீண் மகிமையினால் வரும் பொல்லாப்பு. வீண் மகிமையுள்ளவன் தன் நற்கிரியைகளெல்லாத்தையும் பீறல் சாக்கிலே போட்டு அடைக்கிறான்; ஒரு புறத்தால் அவன் போடுகிறது ம

ழுபுறத்தால் வெளியே போகும். இது கண்கண்ணாய்ப் பொத்துப்போ
யிருக்கிற பாண்டத்தில் சாற்றை வார்த்து அடைக்கிறதற்கு ஒப்பாகு
ம். ஏனென்றால் உள்ளே வார்த்தது அந்த நிமிஷமே கீழே வடிந்து
போகிறதினாலே உள்ளே தங்குகிறதொன்றுமில்லை, உள்ளே போடச்செ
ய்தே ஒழுகுகிறதும் வார்க்கச்செய்தே வடிகிறதும். இதுவே கண்டப
லனெல்லாமல் உள்ளே தங்கினபாடொன்றுமில்லை. இதினாலல்லோ இ
சாயியாவென்னும் தீர்க்கதரிசியானவர் உங்கள் கையிலுள்ள பணத்தை
ச் செலவிட்டு என் அப்பம் வாங்கவில்லை, தண்டித்துழைத்தும் என் தி
ருத்தி அடங்கவில்லையென்று சொல்லியிருக்கிறார். ஒரு காரியத்தைச்
செய்யவேணுமென்று வெகு பிரயாசப்படுகிறாயே. நீ பட்டபாட்டுக்கு
வரும் பலன் முழுதும் உன் கையைவிட்டுப்போகாமல் அந்தா[illegible] நீ பி
ரயோசனப்படும்படியானவகையாய் அதைச் செய்து முடித்துக்கொள்.

வீண் மகிமையால் நமக்குண்டாகும் மூன்றுவிதக் கேட்டை அர்
ச். பசிலியார் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். அதின் முதலாவது, வீண் ம
கிமையானது சகித்த வேலையினாலும் கண்ணுறக்கமற்றுப் படும்பிரயா
சத்தினாலும் மிகவும் வருத்தமான புண்ணியக் கிரிகைகளினாலும் நம்மு
டைய சரீரத்துக்கு இளைப்புண்டாகச் செய்யும். இரண்டாவது, இவ்வ
ளவு பாடுபட்டு இந்தக் கிரிகைகளை நாம் செய்து முடித்தபின், அதிலு
ள்ள பேறு பலனெல்லாத்தையும் அழித்து நாசமாக்கும். அதினால் நம
க்கு வரவேண்டிய சம்பாவனையை முழுதும் கெடுத்துப்போடும். [illegible]
த்துர்க்குணமானது நாம் வேலை செய்ய விக்கினம் பண்ணுகிறதில்லை
ஏனென்றால் நாம் உழைத்துத் தெண்டியாயிருந்தால், நம்முடைய ச
ம்பாவனை கை தவறிப் போனதேயென்கிற வருத்தம் நமக்குண்டாக
மாட்டாது. ஆனால் அநேக நற்கிரிகைகளை நாம் பிரயாசப்பட்டு முடி
க்கிறவரைக்கும் வீண் மகிமை காத்துக்கொண்டிருந்து அதின்பின் அ
துகளையெல்லாம் கொள்ளையிட்டு அதுகளாலே நமக்கு வரவேண்டிய
பிரயோசனம் முழுமையும் நம்மிடத்திலிருந்து பறித்துக்கொள்ளும்.
மேற்சொன்ன அர்ச். பசிலியார் வீண்மகிமையைக் கப்பலில் கொள்ளை
யடிக்கும் சமுத்திர திருடருக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார். சரக்கேற்றிக்கொ
ண்டு வருகிறதற்காகத் துறைமுகத்திலிருந்து [illegible]ப்படுகிற [illegible]
ப்பலை இவர்கள் [illegible] தொடுகிறதில்லை. ஆனால் அது விலைபெ
ற்ற சரக்குகளை நிறைய ஏற்றிக்கொண்டு திரும்பி வரும்பொழுது காத்திருந்
து அதின்மேல் பாய்ந்து கொள்ளையடிப்பார்களல்லவோ? வீண் மகி
மையால் உண்டாகும் நஷ்டம் இதிலும் பெரியதாமே; ஏனென்றால் நா

[illegible]ரான அக்கினியான வீண் மகிமையைப்பற்றி நம்முடைய கிரிகை
களினால் உண்டாகும் பலனை இழந்து போகிறதுமல்லாமல் அந்த நற்
கிரிகைகள் தானே துர்க்கிரியைகளாகி அதினால் வரவேண்டிய பலனை
யெல்லாம் பேசுவதுமன்றி நமக்குப் பாவமும் வந்து விடியும். இதாலே இ
ந்தத் துர்க்குணத்தின் மூன்றும் கேடென்று சொல்லவேண்டும். இது
நமக்கு வரும் பலனெல்லாத்தையும் அழித்து நம்மைக் கண்டனை
த்தண்டனைக்குப் பாத்திரவான்களாக்கி வைக்கக் காரணமாயிருக்கும்.
இவ்விதமாகவே நல்ல விதை விதைத்தும் கெட்ட பலனை அறுக்கிறோ
ம். நம்மை உயர்த்திப் பரமண்டலமட்டும் ஏற்றி வைப்பதற்குரிய
கிரியை தானே நம்முடைய வீண் மகிமையின் நிமித்தம் தாழ நரகபா
தாளத்தில் ஆழமாய் நம்மைத் தள்ளி அமிழ்த்தும். வீண் மகிமையா
னது இதுவெல்லாம் வெகு இணக்கமும் தந்திரமுமாய்ச் செய்துவருகி
றதினாலே, இவ்வளவான நற்கிரிகைகளைப் போக்கடிக்கிறோமேயென்று
நா[illegible]கலங்காமல் இதின் நிமித்தம் அகமகிழ்ந்து பூரிப்பது வழக்கம். இ
[illegible]துர்க்குணமுள்ளவனுக்கு இவ்வளவு சேதம் உண்டாகிறதேயென்று
இவ்வளவுதான் சொல்லிக் காட்டினாலும், இதையெல்லாம் இவன் சட்
டைபண்ணாமல் முகத்தாட்சணியத்தையும் வீண் மகிமையையும் தே
டித் திரிகிறதைக்கண்டவர்கள் இதில் ஏதோ ஒரு மாயம் அல்லது பே
ய்த்தந்திரம் உண்டென்று நினைக்க இடமுண்டாயிருக்கும். இது முகா
ந்தரமாக அர்ச். பசிலியார் வீண் மகிமையானது நம்மிடத்திலுள்ள ந
ற்கிரிகைகளைச் சாடாய்க் கொள்ளையடிக்கிற வஞ்சகக் கள்ளனென்றும்
ஆத்துமத்துக்குத் தந்திரமும் இணக்கமுமான சத்துருவென்றும் பே
ரிட்டிருக்கிறார். மேலும் அது தான் செய்கிற நயந்த பசப்பினாலே க
ணக்கற்ற சனங்களைத் தன் வசப்படுத்தி ஏமாற்றிப்போடுகின்றது.
ஏனென்றால் மனிதருடைய புகழ்ச்சியும் மகிமையும் இன்னதென்று அ
றியாதவர்களுக்கு அது வெகு இன்பமும் பிரியமுமான காரியமாய்த்
தோன்றுமென்று அவர் தானே சொல்லியிருக்கிறார். அர்ச். பெர்நர்து
ஸ் இவ்விஷயத்தில் சொல்லுகிறதைக் கேள்: எய்த அம்புக்குப் பயப்
படக்கடவாய். அது சத்தமில்லாமல் ஆகாயத்தில் பறந்து வந்து நலி
யாமல் உடம்பில் பாயும்; ஆனால் அது ஆறாத காயப்படுத்தித் திடீ
ரென்று கொல்லுவது நிச்சயமாமே. இப்படிப்பட்ட அம்பானது வீண்
மகிமையே யல்லாமல் வேறொன்றுமில்லையென்பது உண்மையாமென
றார். வீண் மகிமை ஓர்வித வாசனைப் பொடியாகும்; ஆனால் இதில் சே
ர்ந்திருக்கிற சரக்கெல்லாம் பாஷாணமென்று அறியக்கடவாய்.

அர்ச். பக்கோமியார் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறதாவது: ஒரு நாள் அஸ்தமான வேளையில் அவர் வேறு சில பெரிய தபோதனர்களோடு பேசிக்கொண்டிருக்கையில், தமது மடத்துச் சந்நியாசிகளுக்குள் ஒருவர் தான் அன்றைக்குப் பின்னின இரண்டு சிறு ஓலைப்பாய்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்து அர்ச்சியசிஷ்டவர் உட்கார்ந்திருக்கிற இடத்துக்கு நேராகத் தன் அறைக்கு முன்னே சாத்தி வைத்திருந்தார். ஏனென்றால் அர்ச்சியசிஷ்டவர் இதைக் கண்டு அன்றன்றைக்கு ஒரு பாய் மாத்திரம் பின்னக் கட்டளையிருந்தும் தான் அன்றைக்கு இரண்டு பாய் பின்னினதினாலே, தன் சுறுசுறுப்பைக் கொண்டாடுவாரென்று எண்ணியிருந்தார். சிரேஷ்டரோவென்றால், இது வீண் சிலாக்கியத்தினாலே நடந்ததென்று உடனே கண்டு பிடித்து மகா கஸ்திப்பட்டு அழுதுகொண்டு தம்மோடு கூட இருந்த மற்றத் தபோதனர்களை நோக்கிச் சொன்னதாவது: ஐயோ! இந்தச் சந்நியாசி சர்வேசுரனுடைய ஸ்தோத்திரத்தைவிட மனிதர் புகழ்ச்சியைப் பெரிதாய் எண்ணித் தான் பட்ட பாடெல்லாம் பசாசின் கையிலே ஒப்பிக்கும்பொருட்டு உதையம் முதல் அஸ்தமானம் வரைக்கும் எவ்வளவு கண்டித்து உழைத்திருக்கிறான் பாருங்களென்றார். அதின்பின் அந்தச் சந்நியாசியை அழைப்பித்துக் கண்டிப்பான புத்தி சொல்லி அவருக்கிட்ட ஆக்கினையாவது: சந்நியாசிகளெல்லாரும் செபம் பண்ணக் கூடியிருக்கும்போது, இவர் இந்த இரண்டு பாய்களையும் தோள்மேலே போட்டுக்கொண்டு போய் அவர்கள் முன்பாக நின்றுகொண்டு உரத்த சத்தமாய் அவர்களைப் பார்த்து: என் பிரிய பிதாக்களும் சகோதரருமானவர்களே, பரலோக இராச்சியத்தைவிட இந்த இரண்டு சிறு ஓலைப்பாயைப் பெரிதாய் எண்ணின மகா நிர்ப்பாக்கிய பாவியாகிய என்பேரில் ஆண்டவர் இரக்கமாயிருக்கும்படியாய் நீங்கள் அவரைப் பிரார்த்திக்கவேணுமென்று தேவ சிநேகத்தைக் குறித்து உங்களெல்லாரையும் மன்றாடுகிறேனென்று சொல்லவும், சந்நியாசிகளெல்லாரும் சாப்படப் போகும்போது, இவர் இந்தக் கோலத்தோடே சாப்பாட்டறைக்குப் போகவும், மற்றவர்கள் சாப்பிட்டு முடியும்வரையில் அவர்கள் முன்பாக நடுவே நின்றுகொண்டிருக்கவும் கட்டளையிட்டார். [illegible]ல் இத்தோடே தெண்டனை முடிந்துபோகவில்லை. [illegible] ஐந்து மாதக் காலமாய் இவர் ஒரு சிறையறையில் அடைபட்டிருக்கவும் கொஞ்சம் அப்பமும் தண்ணீரும் மாத்திரம் புசித்து எவரோடும் பேசாமல் மௌனமாயிருக்கவும் கட்டளையிட்டு, அன்றன்றைக்குக் கட்டாயமாய் இரண்டு பாய் பின்னி முடிக்கவும் கற்பி

த்தார். இந்த வர்த்தமானத்தைக்கொண்டு வீண் மகிமையின் மட்டில் நாம் அறியவேண்டிய புத்திமதி இன்னதென்று தெளிவாய்க் கண்டுகொள்ளலாம். இதுவுமன்றியே முற்காலத்தில் இருந்த தபோதனர்கள் அற்ப சொற்பக் குற்றங்களுக்கு முதலாய் எவ்வளவு கண்டிப்பான தெண்டனை இட்டார்களென்றும் அவர்கள் விசாரணைக்குள்ப்பட்ட சந்நியாசிகள் தங்களுக்கிட்ட கண்டிப்பான தெண்டனையை எம்மாத்திரம் தாழ்ச்சி பொறுமையோடு ஏற்றுக்கொண்டார்களென்றும் இப்போது சொன்னதைக்கொண்டு அறிந்துகொள்ளலாம்.

ச-ம் அதிகாரம்.

வீண் மகிமையாகிய சோதனை சாங்கோபாங்கத்தைத் துவக்கிறவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல அதில் வெகுவாய்த் தேர்ந்தவர்களுக்கு முதலாய் உண்டாகுமென்பதின்பேரில்.

பசாசானது இயேசுநாதசுவாமியைத் தேவாலயத்தின் சிகரத்தில் தூக்கிக்கொண்டுபோய் வைத்து அவரைப்பார்த்து: நீர் தேவகுமாரனானால், கீழே குதியுமென்று அவருக்குப் பண்ணின இரண்டாம் தந்திரத்தைக் குறித்து அர்ச். சிப்பிரியான் பேரொலியாய்க் கூவிச்சொல்லுகிறதாவது: ஓ பசாசினுடைய அருவருப்பான கேடே! இந்த நிர்ப்பாக்கியமான பேய் போசனப்பிரியத்தினாலே செயிக்கக்கூடாதவரை வீண் மகிமையால் தோற்கப்படுத்தலாமென்று நினைத்ததோவென்றார்? இதைப்பற்றித் தானே அவர் ஆகாசத்தில்க் குதிக்கவும் இப்படிப் பறந்து வருகிறதைக் கண்டவர்கள் யாவருக்கும் அதிசயக்காட்சியாகவும் அவரை அதற்கு உள்ப்படுத்த எண்ணங்கொண்டது. இதற்குமுன் மற்[illegible]வென்றதுபோலே இப்போ[illegible] இயேசுநாதரிடத்திலும் தன் எண்ணம் பலிக்குமென்று பசாசு நினைத்த[illegible]க்கும் இன்னமும் அர்ச். சிப்பிரியான் தாமே சொல்லுகிறதைக்கேள்: வேறெந்தவழியாலும் செயிக்கக்கூடாதவர்களை வீண்மகிமையைக்கொண்டு அடிக்கடி மடக்கிப்போடுகிறது பசாசுக்கு கைகண்ட வழக்கமாயிருந்தது. இதுமு

காந்தரமாக இயேசுநாதரைப் போசனப்பிரியத்துக்கு உள்ப்படுத்தத்
தான் செய்த தந்திரம் உதவாமல்போனதென்று கண்டபின், வீண் மகி
மையானது மகா பெரிய சோதனையென்றும் அத்தோடு எதிர்க்கிறது
அநேக கஷ்டமென்றும் எண்ணி அந்தச்சோதனையை அவருக்கு வருத்
தினதென்றார். புகழ்ச்சியாசை மனதைத்தொடாமல் எட்டிநிற்பது அ
ருமையான காரியந்தான். ஏனென்றால் தங்களுக்கு அவமானமான பே
ச்சைப் பிரியத்துடன் காதுக்கு வாங்குகிறவர்கள் கொஞ்சம்பேர்; அது
போலே தங்களுக்குப் புகழ்ச்சியான பேச்சை மனமகிழ்ச்சியுடன் கே
ளாதவர்கள் அதிலும்கொஞ்சம் பேராமே. ஆனபடியினாலே வீண்மகி
மையானது புண்ணியவழியில் நடக்கத் துவக்கிறவர்களை மாத்திரமல்
ல, அதில் வெகுதூரம் நடந்தவர்களை முதலாய் எதிர்த்துத் தாக்குவ
துமன்றி இவர்களைத்தான் முக்கியமாய்ச் சோதிக்குமென்று சொல்ல
வேண்டும்.

அர்ச். கிறிசோஸ்தொமுசுக்குச் சிஷனான நீலுஸென்னும் மடாதிப
தி எழுதிவைத்த வர்த்தமானமாவது: வனவாசிகளில் மிகவும் தேர்ந்
த தபோதனர்கள் வாலசந்நியாசிகளை நடப்பிக்கும் வகையானது மற்ற
வர்களை நடப்பிக்கும் வகைக்கு வெகு வித்தியாசமாயிருக்கும். வாலசந்நி
யாசிகளுக்கு ஒறுத்தல் உபவாசத்தை மனப்பிரியமாய் அநுசரிக்கக் கற்
றுக்கொடுப்பார்கள். இதற்கு முகாந்தரமேதென்றால், போசனப்பிரியத்
தை மிஞ்சவிட்டால், காமசோதனைக்கு எளிதாய் உட்படுவார்கள். ஏ
னென்றால் போசனப் பிரியமாகிற அற்பச் சோதனையைச் செயிக்காத
வர்கள் காமமாகிற பெலத்த சோதனையைத் தள்ளுவார்களென்று நி
னைப்பதற்கு இடமில்லை. ஆகையால் முந்த முந்த ஒருசந்தி உபவாச
த்தைக்கொண்டு போசனப்பிரியமாகிற அற்பச் சோதனையைச் செயி
ப்பதற்கு வாலசந்நியாசிகளைப் பழக்குவார்கள். முதிர்ந்த சந்நியாசி
களுக்கோவென்றால், இவர்கள் வீண்மகிமையின் மட்டில் எந்நேரமும்
கண்ணுண்டாய்க் காவந்துபண்ணவேணுமென்று போதிப்பார்களென்
றார். கடல் யாத்திரை பண்ணுகிறவர்கள் துறைமுகத்துக்கு அடுத்தி
ருக்கும் மணல்மேடு பாறைகளைக் கவனமாய்ப்பார்த்து விலகவேண்டி
யதல்லோ? ஏனென்றால் [illegible]கு சம்பிரமாய் ஓடித்திருப்பிப்ப
[illegible] கீர்ந்து உடைந்ததாகப் பலமுறை கண்டிரு
க்கிறோம். அதுபோலவே புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் தேர்ந்தவர்
கள் வீண்மகிமையைக் கண்ணுண்டாய்ப்பார்த்து விலக்க மிகவும் சாக்
கிரதையாயிருக்கக்கடவார்கள். நமது சிவிய காலம் முழுதும் வெகு

[illegible] பாவித்தொழுப் பசாசு நமக்கெதிராய் [illegible] சுகி
[illegible] எல்லாம் விரோதமாய் எதிர்த்து நின்
[illegible]
[illegible] நாம் அந்த [illegible]
[illegible] அங்ஙனம் அகங்காரத்தையும் உண்டாக்குமா
[illegible] துறைமுகத்துக்கு நெருங்கிவரும் கப்பலைப்போ
லே [illegible] மகா [illegible]
மாக்கள் வீண்மகிமைக்குத் [illegible] பெரிதாக்குகிறார்
கள். [illegible] இடையுமாவது: மே
ன்மையான [illegible] சரியாக் கெகரித்து வெகு சாக்கிரதையாகக் கற்றிக்
[illegible] எப்பலில் யாதொருவன் ஓர் துவாரமிட்டால், அதின்
[illegible] தண்ணீர் உள்ளுக்கு நுழைந்து கடைசியாய் அதை அமிழ்த்
துப்போடுமல்லோ? அதுபோலவே புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில்
முதிர்ந்தவர்கள் தங்கள் ஆத்துமத்தில் வீண்மகிமையாகிற துவாரத்து
க்கு இடங்கொடுத்தால், அதின் வழியாகப் பாவமாகிற தண்ணீர் பிர
வேசிக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

ஆகையால் முற்காலத்தில் இருந்த மடாதிபதிகள் நவ சந்நியாசிக
ளுக்கு வீண்மகிமையை விலக்க யாதொரு எச்சரிப்பும் விசேஷ பரிகார
மும் சொல்லிக்காண்பிப்பது அவசரமில்லையென்று எண்ணியிருந்தார்
கள். ஏனென்றால் அவர்கள் இன்னம் இரத்தம் கசியும் தங்கள் பாவமா
கிற காயத்தால் நிறைந்து இப்போதுதான் உலகத்தைவிட்டு வந்த
தினாலே, தங்களைத் தாங்களே தாழ்த்தி மனஸ்தாபப் படுகிறதற்குரிய
முகாந்தரம் வெகுவாயிருக்கக்கொள்ள, இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு உப
வாசம் தபசு [illegible] மாத்திரம் புத்திசொல்
லுகிறது அவசரமென்று எண்ணியிருந்தார்கள். வெகு காலத்துக்குமு
ன்னே தங்கள் பாவங்களுக்காக [illegible] அழுது அங்கலாய்த்து அழுகையாக
க அருந்தவம் புரிந்து நெடுங்காலமாய் புண்ணிய முயற்சியில் தேர்ந்
த பழகின பழைய சந்நியாசிகள் இடைவிடாமல் வீண்மகிமையின் ம
ட்டில் வெகு விழிப்பும் எச்சரிக்கையுமாயிருக்கவேணுமென்பது [illegible]
[illegible] இப்போதுதான் புண்ணியத்தைத் துவக்குகிறவர்க
ளுமாய் இன்னம் யாதொரு புண்ணியத்தைக்
[illegible] பழகியிருந்த துர் ஆசாபாசங்களை
யும் கெட்ட பழக்கங்களையும் இன்னம் முழுதும் விட்டு நீங்காதவர்களு
மாய்த் தங்கள் பாவாக்கிரமங்களையும் தேவ ஊழியத்துக்கடுத்த துக்களை

இதுவரையில் அசட்டைபண்ணின மதிகேட்டையும் நினைத்து இன்னம் போதுமானமட்டும் அழுது பிரலாபிக்காதவர்களுமான நவசந்நியாசிகள் வீண் மகிமையின்மட்டில் அவ்வளவு கவலைப்படுகிறது அவசரமில்லை. ஏனென்றால் இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களிடத்தில் பார்க்கிறதெல்லாம் கஸ்திக்கும் வெட்கத்துக்குமுரியதல்லாமல் ஆங்காரிப்பதற்கு அற்பமும் இடமில்லை. ஆகிலும் அநேகர் தங்களைத் தாழ்த்தவேண்டிய பலமுகாந்திரம் இருக்கப் புகழ்ச்சிக்குரிய காரியம் ஏதாகிலும் தங்களிடத்தில் உண்டென்று கண்டவுடனே மனம் பொங்கி ஆங்காரிக்கிறதின் நிமித்தம் வெட்கி நாணக்கடவார்கள். இது மகாபெரியகேடாமே. ஏனென்றால் நன்மை எதுவோ அதிலே பழுதென்னப்பட்டது அற்பமாகிலும் இருக்கவொண்ணாது. நாம் எதைச் செய்தபோதிலும் அதில் அணுவத்தனை குறை இருக்க விடுவோமாகில், அது குறையும் கேடுமுள்ளதாய்ப்போகுமே. நம்முடைய நடக்கையோவென்றால், இதுக்கு முழு விரோதமாயிருக்கின்றது. நாம் தினந்தோறும் கட்டிக்கொள்ளுகிற கங்குகரையில்லாத குற்றங்களும் பாவங்களும் நம்மைத் தாழ்த்துகிறதற்குப் போதுமாயிருக்கையிலே, நாம் நம்மைத் தாழ்த்திக்கொள்ளுகிறதில்லை. ஆனால் நம்மிடத்தில் உண்டென்று நாம் நினைக்கிற அற்ப நன்மையின் நிமித்தம் நாம் விம்புபாராட்டி வீண் மகிமைக்கு ஏமாறிப்போய் எக்கம் பிடித்து அலைந்துதிரிகிறோம். இதுவரைக்கும் நாம் சொன்னதெல்லாம் யோசித்துப்பார்க்குமளவில், வீண்மகிமையானது முகாந்தரமில்லாமல் எவ்வகைப்பட்டவர்களையும் ஏமாற்றிக் கெடுக்குமென்கிறதினாலும் அது பாவத்துக்குத் [illegible]மும் யுத்தத்துக்குக் கடையுமாயிருப்பதினாலும் அது மகா மோசத்துக்குரியதாமே. ஆகையால் அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லுகிறதாவது: பிரியமான தம்பிமாரே, இந்தத் துர்க்குணத்துக்கு விரோதமாய் எச்சரிக்கையென்னும் கேடயத்தைக் கையில்பிடித்துப் போராடி தேவசங்கீதத்திலே சொல்லியிருக்குமாப்போலே, ஆண்டவரே, வீண்மகிமையைப் பாராதபடிக்கு என் கண்ணைத் திருப்பியருளுமென்று சொல்லக் கடவோமென்றார்.

௫-ம் அதிகாரம்.

மற்றவர்களை ஈடேற்றும் உத்தியோகமுள்ளவர்கள் முக்கியமாய் வீண் மகிமையை விலக்கி நடக்கவேணுமென்பதின் பேரில்.

சகலரும் வீண் மகிமையின்மட்டில் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேணுமென்பது மெய்தான். ஆனால் ஆத்துமாக்களை ஈடேற்றுவதைத் தங்களுக்குத் தொழிலும் கடமையுமாக ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் முக்கியமாய் எந்நேரத்திலும் இதின் மட்டில் கண்ணுண்டாயிருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் இவர்களுடைய அலுவலானது வெகு கனம் பொருந்தியதும் மனிதர் பார்வைக்குத் தென்படுகிறதுமாயிருக்கிறதினாலே, இவர்கள் மற்றவர்களைப்பார்க்க வீண் மகிமைக்கு அதிகமாய்ப் பயந்து நடுங்கவேண்டியது. இந்தப் பரமதொழிலைச் செய்துவருகையில், தங்கள் சொந்த மகிமையை நினைவில்வைத்து மனிதருடைய வீண் புகழ்ச்சியைத்தேடித்திரிவார்களானால், இவர்கள் குற்றம் மகாபெரிதாயிருக்கும். அது சர்வேசுரனிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட வரப்பிரசாதங்களைத்தானே அவரோடு எதிர்த்து போராடுவதற்கு ஆயுதமாக உதவிக்கொள்ளுகிறதுபோலாகும். இதைப்பற்றி அர்ச். பெர்நர்துஸ் பிரலாபித்துச் சொல்லுகிறதைக் கேளுங்கள்: மிகுந்த தேவபற்றுதலைக்கொண்டிருக்கவும் சர்வேசுரன்பேரில் புகழ்ச்சிபாராட்டவும் வரம்பெற்றவர்கள் பத்தியை விலைச்சரக்கென்று எண்ணினால், அல்லது தேவதோத்திரத்தில் செலவழிப்பதற்காக அவர்கள் பெற்றுக்கொண்டதை வீண்மகிமைக்கு விலைக்கிரயம் பண்ணினால், அல்லது அவர்களுடைய மேலான புத்திக் கூர்மையானது தாழ்ந்த மனத்தாழ்ச்சிக்கு சரிக்கட்டியிராவிட்டால், ஐயோ! அவர்களுக்குக் கேடாம். ஒசியாவென்னும் தீர்க்கதரிசிவாயாலே ஆண்டவர் திருவுளம் பற்றினது தங்களுக்கே செல்லுமென்று நினைத்துப் பயப்படக்கடவார்கள். அதாவது, நாம் அவர்களுக்கு வெள்ளியையும் பொ[illegible] கொடுத்தோம்; அவர்களோவென்றால், அதைக்கொண்டு பாகாலென்னும் பேய் விக்கிரகத்தைச் செய்துகொண்டார்களென்றார். அதாவது, நாம் அவர்களுக்குக் கொடுத்த வரப்பிரசாதங்களையும் புத்தி சாமர்த்தியத்தையும் தங்கள் சுயமகிமைக்கு விக்கிரமாகச்செய்துகொண்டார்களென்று அர்த்தமாகும்.

அர்ச். [சி]ன்னப்பர் கொருந்தியருக்கு எழுதின நிருபத்தில் சொல்லியிருக்கிறதாவது: தேவவார்த்தையைக் கேட்கிறவர்கள் இருபேர்; நாங்கள் அப்போஸ்தலர் [illegible] ; ஆனால் நாங்கள் இயேசுநாதர் பேரால் தேவவார்த்தையைப் பேசுகிறோம்; சர்வேசுரனுடைய மகிமைக்காக அவர் சமுகத்திலே பேசுகிறோமென்றார். இந்த வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச் கிரேகோரியார் வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: இவ்வாக்கியத்துக்கு இரண்டு அர்த்தமுண்டு; தேவவார்த்தையைக் கேட்பது இரண்டுவகைப்படும். அதில் முதலாவது, வேதாகமத்தைத் தோஷமில்லாமல் விவரித்துக்காட்டி அதற்குத் தப்பிதமான அர்த்தம் சொல்லுகிறது புறமதஸ்தர்கள் கேடாம். இந்தத் தப்பிதமான அர்த்தமானது மனிதர் புத்தியிலிருந்து பிறக்கும் கள்ளப்பிள்ளைக்கு ஒப்பாகும். ஏனென்றால் இவ்விரண்டும் சாக்ஷியே வேதாகமத்துக்கு அநியாயம் பத்தாவுமாகக் கொள்ள, அவர் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களைக் கொண்டும் வேதபாரகரைக்கொண்டும் திருச்சபைக்கு வெளிப்படுத்தின அர்த்தமொன்றே அவருக்கு உகந்த மெய்யான பிள்ளையாகும். தேவவார்த்தையைப் பிரசங்கித்து ஆத்தும இரட்சணிய அலுவலைச் செய்துகொண்டு வரும்போது, ஆத்தும இரட்சணியம் ஒன்றையே நாடாமல் தன் சுய மகிமையையும் நாடிச் செய்கிற தேவவார்த்தையைக் கெடுக்கும் இரண்டாம் கேடாம். இதின்பேரில் அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லுகிறதாவது: குலஸ்திரிக்கும் பலஸ்திரிக்குமுள்ள வித்தியாசமென்ன? குலஸ்திரி சந்ததி உண்டாகவும் பலஸ்திரி [illegible] இச்சைக்குத் திருத்தி உண்டாகவும் வேணுமென்று நோக்கம் கொண்டிருப்பாள். இந்தப் பிரகாரமே உங்களைச் சுவிசேஷத்தால் பெற்றெடுத்தேனென்று அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே நான் செய்யும் பிரசங்கத்தைக்கொண்டு சர்வேசுரனுக்குப் பிள்ளைகளைப் பிறப்பிக்கத்தேடாமல், தன் மனப்பிரியத்தையும் மனிதருடைய மேலான எண்ணத்தையும் [illegible] தேடுகிறவன் தேவவார்த்தையின் பரிசுத்தத்தைக் கெடுக்கிற அசுத்த வேசியென்று சொல்லவேண்டும். இதிலல்லோ அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் வீண் மகிமையை ஞானச் சிற்றின்பமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். சரீர சுகபோக சிற்றின்பத்தைவிட அதிக [illegible] அளவில்லாத [illegible] மேற்பட்டதாகக்கொள்ள, ஞானச் சிற்றின்பமாகிய வீண் மகிமை சரீரசிற்றின்பத்தைவிட அருவருத்த கேடுள்ளதாம். ஆகையால் நாம் தேவவார்த்தையைக் கெடுக்கும் விபசாரத்துக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கக்கடவோம். இரட்சகர் தாமே

அர்ச். அருளப்பர் சுவிசேஷத்தில் நாம் நமது மகிமையைத் தேடுகிறதில்லையென்று சொல்லியிருக்கக்கொள்ள, நம்முடைய ஊழியமெல்லாம் நிறைவேற்றி வருகையில், நமது சுய மகிமையை [illegible] நாம் தேடாமல் தேவ [illegible] மகிமையை மாத்திரமே எப்போதும் நாடி நடக்கக்கடவோம்.

[illegible] இராசாவின் தளக்கர்த்தனாகிய யோவாபென்பவனைக் குறித்து வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கும் ஆச்சரியமான சங்கதியைக் கேள்: இவன் அம்மோனித்திராசாவை அவன் இராசதானியிலே வைத்து நடத்தி முற்றிகைபோட்டு நெருக்கிப் பட்டணத்தைப் பிடிக்கும் தருணத்தில் தாவீதராசனுக்கு ஆள் அனுப்பி அறிவித்ததாவது: மகா இராசாவே! இப்போது சகலமும் முடிவாயிருக்கின்றது. கோட்டைக்குள் பிரவேசித்து சண்டையை முடிவாக்கும்படி இக்கோத்தில் நீரே வரவேண்டியிருக்கின்றது. ஏனென்றால் நான் இப்போது பட்டணத்தை நெருக்கிப் பிடித்தால், இந்த ஜெயம் என்னுடையதென்று எண்ணுவார்களென்று சொல்லி அனுப்பினான். இந்தத் தளவாயானவன் தன் எசமானான இராசாவின் மட்டில் கொண்டிருந்த பிரமாணிக்கத்துக்கு ஒக்கப்போலே, நாமும் நம்முடைய அலுவல் யாவற்றிலும் சர்வேசுரன் [illegible] நடந்துகொள்ளவேண்டியதாமே. பிறர் மனம் திரும்புதலிலே வரும் மகிமையாவது மற்றெந்த ஞானப் பிரயோசனமாவது நம்மாலே வந்ததென்று மற்றவர்கள் எண்ணவேணுமென்று நாம் ஆசைப்படாமல், [illegible] எல்லாம் சர்வேசுரன் ஒருவருக்கே சேரப்பண்ணவேண்டும். இதிலல்லோ ஆண்டவரே, உமது மகிமையை எங்களுக்கல்ல, உமது திருநாமத்துக்கே செலுத்தப் பண்ணுமென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இதின் நிமித்தமாகவே உந்த பரமண்டலத்தில் சர்வேசுரனுக்குத் தோத்திரம் உண்டாகக்கடவதென்று சம்மனசுகள் பாடினார்கள்.

அர்ச். தோமாஸ் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறதாவது: வீண் மகிமையின் ஒரு [illegible] எண்ணமுதலாய் அவர் இருதயத்தில் ஒருபோதும் [illegible]. அவருடைய ஆழ்ந்த கல்வி சாஸ்திரமும் சம்ம[illegible] புத்திக் கூர்மையும் சர்வேசுரனிடத்திலிருந்து அவர் அடைந்த [illegible] பெற்றுக்கொண்ட மற்றெந்த வரப்பிரசாதங்களும் அவர் மனதில் [illegible] ஒரு வீண் சந்தோஷத்தை முதலாய் ஒருநாளும் எழுப்பினதில்லை. இந்தப் பிரகாரமே அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரத்திலும்

காணலாம். இவர் சாக அநேக வருஷத்துக்கு முன்னே வீண் மகிமையின் அற்பச் சோதனையும் இவருக்கு வந்ததில்லை. ஏனென்றால் ஞான வெளிச்சம் இவர் ஆத்துமத்தில் பிரவேசிக்கவே மனிதன் ஒன்றுமில்லாதவனாயிருக்கிறானென்கிற சத்தியத்தைத்திட்டமாய் அறிந்துகொண்டு தமதுபேரில் மகாதாழ்மையான எண்ணம் உற்று மற்றெந்த துர்க்குணத்தையும்விட வீண்மகிமைக்கே முக்கியமாய்ப் பயப்படவேண்டுமென்று சொல்லுவார். நாமும் கண்டுபிடிக்கவேண்டிய மாதிரிகை யிதுவே. இதிப்படியிருக்க நாம் செய்கிற அற்ப சொற்பக் காரியத்துக்காக வீண் மகிமைக்கு இடம் கொடுக்கிறது எவ்வளவோ வெட்கக்கேடென்று பார். சொற்பக் காரியத்திலே இப்படி நடந்தால், நீ படிப்பில் பெரோங்கி வளர்ந்து சிறந்த பிரசங்கிக்குரிய குணு குணங்களைப் பெற்று அநேகாநேக ஆத்துமாக்களைத் திருப்பி அவர்களைப் புண்ணியசாங்கோபாங்கத்திலே மேலிடச்செய்து சகலரும் உன்னைப் புகழ்ந்து பாராட்டுகிறது உன் காதில் விழுகிறதாயிருந்தால், எவ்வளவோ அக்களித்து அகமகிழப்போகிறாய்? ஆகையால் சின்னஞ்சிறிதான காரியங்களை நாம் செய்துவரும் சமயத்தில், மனிதரால் உண்டாகும் புகழ்ச்சியை அணுப்பிரமாணம் முதலாய்ச் சட்டைபண்ணாதிருக்கவும் மனிதர் முகத்தாக்ஷிணியத்துக்காக ஒன்றும் செய்யாமலிருக்கவும் பழகிக்கொள்ளக்கடவோம். இந்தப் பிரகாரம் நடந்து வருவோமானால், பெலத்த காரியங்களை நாம் செய்யவேண்டிய சமயத்திலும் இப்படி நடப்பது எளிதாயிருக்கும்.

௬-ம் அதிகாரம்.

வீண் மகிமையை விலக்குவதற்கான சில பரிகாரத்தின் பேரில்.

ஆஸ்பிக்கு பாசிலிக்கு என்னும் நாகங்களின் மேல் கால்வைத்து நடப்பாய், சிங்கத்தையும் இராக்கோவென்னும் சர்ப்பத்தையும் காலின்கீழ் வைத்து மிதிப்பாயென்று தேவசங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கிற வார்த்தைகளுக்கு அர்ச். பெர்நர்துஸ் வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: மேற்சொல்லிய மிருக சாதிகளில் ஆஸ்பிக்கென்னும் சர்ப்பம் பார்வையைக்கொண்டும் பாசிலிக்கென்னும் நாக

ம் அவியைக்கேட்டும் மனிதரைக்கொல்லுமாம்; மற்றவைகள் தங்கள் கையில் அகப்பட்ட வஸ்துவைப் பல்லுகளாலும் நகங்களாலும் கிழித்துப் பிறித்துத் தங்கள் வாய்விட்டலறும் பேரொலியைக் கேட்போர் அஞ்சி நடுங்கச் செய்யுமாம். இந்தப் பிரகாரமே நாம் அறியாத விதமாய்ப் பசாசு நமக்கு மேற் சொன்ன பொல்லாப்பெல்லாம் வருவிக்கும். மேற்கண்ட மிருக சாதிகளுடைய பலவகைக் குணு குணங்கள் பசாசு நமக்குச் செய்கிற பலவகைத் தந்திர சோதனைகளுக்கு ஒத்திருக்கிறதென்று காட்டி இன்னம் அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் தானே சொல்லுகிறதாவது: சில நூலாசிரியர் சொல்லுமாப்போலே பாசிலிக் கென்னும் நாகம் தன் கண் பார்வையைக்கொண்டு கொல்லும். அப்படியே வீண் மகிமை மனிதர் பார்வையைக்கொண்டே நமது ஆத்துமத்தைக் கொல்லும். இதினாலல்லோ மனிதர் உங்களைப் பார்க்கும்பொருட்டு அவர்கள் முன்பாக உங்கள் நற்கிரிகையைச் செய்யாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்களென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். இதின்பேரில் அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுகிறதாவது: பாசிலிக்கென்னும் நாகத்தின் கண் பார்வையின் மட்டில் எச்சரிக்கையாயிருங்கள். அதாவது, நாக சர்ப்பமாகிய வீண்மகிமையின் பார்வையை விலக்கிடுங்கள். ஆனால் மேற்சொல்லிய விஷ நாகமானது தான் முந்த முந்தப் பார்க்கிறவனை மாத்திரம் கொல்லும். அது உன்னைக் காணும் முன்னே, நீ அதைக் கண் பார்த்துப்போட்டால், அது உனக்குப் பொல்லாங்கு செய்யக் கூடாமல் போகிறதுந் தவிர அதுவும் அந்நேரத்தில் தானே விழுந்து மடியும். இந்தப் பிரகாரமே வீண் மகிமையென்னும் விஷப் பாம்பானது உள்ளே நுழைகிறதைக் கண்டுகொள்ளமாட்டாமலும் அதின் கேவலம் எப்படிப்பட்டதென்று சோதித்து அறியமாட்டாமலும் அது தங்களைப் பார்க்கும்படியாய் விட்டுவிடுகிற நினைவற்ற சோம்பேறிகளைத்தான் அது கொன்றுபோடும். ஆனால் நீ அதை முந்தி பார்ப்பாயானால், வீண் மகிமையென்னும் விஷ சர்ப்பம் உன்னைத் தீண்டுமென்று அஞ்சத் தேவையில்லை. நீ அந்தப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அது செத்துக் காற்றும் புகையுமாய் மறைந்தொழியுமென்றார்.

இதோ வீண்மகிமையென்னும் நோய்க்கு முதற் பரிகாரம். அதாவது, வீண் மகிமையாகிய நாகம் நம்மைக் காணும் முன், நாம் அதைக் கண்டுகொள்ளுவது. எப்படியென்றால் மனிதர் புகழ்ச்சியும் மேலான எண்ணமும் பறந்தோடி மறையும் காற்றும் புகையுமேயல்லாமல் வேறொன்றுமில்லவென்று மகா சாக்கிரதை கவனத்தோடு யோசித்துத்

திட்டமாய் மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால் வீண்
மகிமையால் நமக்கு அவசுமில்லை, போவதுமில்லை. மனிதர் நம்மைப்
பற்றிச் சொல்லுகிறதெல்லாம் நன்மையாயிருந்தாலுஞ் சரி, கெடுதலா
யிருந்தாலுஞ் சரி. அதனாலே நாம் உள்ளதுக்கு அதிகமாய் மேன்மை
அடைகிறதுமில்லை, கெட்டுப்போகிறதுமில்லை. ஆண்டவரே, நீரல்
லோ நீதிமான்களை ஆசீர்வதிக்கிறீரென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லி
யிருக்கும்வாக்கியத்தை அர்ச். கிறிசொஸ்தோமுஸ் எடுத்துக்காட்டி நீ
திமானானவன் உலகத்தால் வரும் நிந்தைகளையும் அவமானத்தையும்
சட்டைப்பண்ணாமல் இருக்கும்படியாய் இந்த வார்த்தைகளைக்கொண்
டு நமக்கு மனத்திடன் வரவேண்டியதென்றார். ஆண்டவர் தாமே ஒரு
வனை ஆசீர்வதித்துப் புகழுவாராகில், மற்றவர்களால் உண்டாகும் து
ன்பமும் அவமானமும் அவனை என்னச் செய்யக்கூடும் ? சுவாமியுடைய
ஆசீர்வாதமில்லாதவனுக்கு உலகத்தால் என்னென்ன வெகுமானம் பு
கழ்ச்சி கிடைத்தாலும், அவனுக்கு வரும் இலாபமென்ன ? இந்தச் சத்
தியத்தை இன்னமும் தெளிவிப்பதற்காக மேற்சொன்ன அர்ச்சியசிஷ்
டவர் யோபென்பவருக்கு நடந்ததை எடுத்துக் காட்டிச் சொல்லுகிற
தாவது : அந்தத் தேவதாசன் சர்வாங்கமும் சிழ் வடியும் இரணம் நி
றைந்த குஷ்டரோகம் பிடித்துப் புழுக்கள் நெளிந்து சொரிய குப்பை
க்குழியில் உட்கார்ந்திருக்கையில், அவருடைய சிநேகிதர் சொந்த ம
னைவி முதலியவர்கள் அவரைநிந்தித்து இகழ்ந்தாலும், ஆண்டவர் இவ
ரை ஆசீர்வதித்து இவரே சர்வேசுரனுக்குப் பயந்து தின்மையை வில
க்கி நன்மையில் நிலைக்கொண்ட நீதிமானும் உத்தமனுமென்று தமது
வாக்காலே திருவுளம் பற்றினதினாலே வெகு சந்தோஷமாயிருந்தார்.
இந்தத் தேவ புகழ்ச்சியே அவரை உண்மையாகப் பாக்கியவானாக்கி
ப்பிரகாசஞ் செய்ததல்லாமல் மனிதருடைய நிந்தை தூஷணம் அ
வருடைய பேறு பலன்களில் ஒரு அணுமாத்திரமாவது குறைக்கவும்
தணிக்கவுமில்லை யென்றார். ஆகையால் முற்சொன்ன அர்ச். சிசிசொ
ஸ்தோமுஸ் சொல்லுமாப்போலே சர்வேசுரன் நம்மைக் கனமாய் எண்
ணும்பொருட்டு நாம் சகலவிதக் கவலையும் விசாரிமும் படவேண்டிய
து. உலக வெகுமானம் அவமானத்தால் நமக்கு ஆதாயம் போவதும்
ஒன்றுமில்லாததினாலே, மனிதர் நம்மைப்பற்றி என்ன சொல்லுவார்க
ளென்று நாம் யோசித்துக் கவலைகுத் தேவையில்லை. அப்போஸ்தலரா
கிய அர்ச். சின்னப்பர் கொரிந்தியருக்கு எழுதினதாவது : நீங்களும் ம
ற்ற மனிதரும் என்பேரில் என்ன எண்ணம் கொண்டிருக்கிறீர்களெ

ன்று நான் மனவருத்தப்படுகிறதில்லை. ஏனென்றால் நமதாண்டவரே
எனக்கு மெய்யான நீதி கர்த்தாவாயிருக்கிறாரென்றார். அர்ச். பொன
வெந்தூர் இது காரியத்தில் சொன்னதைக் கேள் : உன்னைத் தூஷணை
மாய்ப் பேசுகிறவர்களைக் கோபித்துக்கொள்ளாதே ; ஏனென்றால் அவ
ர்கள் சொல்லுகிறது ஒன்றில் பொய்யாய் அல்லது மெய்யாயிருக்கும் :
மெய்யானால், உள்ள காரியத்தைச் சொல்லுகிறதினாலே நீ கோபித்துக்
கொள்ளவேண்டிய காரணமில்லை ; நீ செய்ததைச் சொன்னால், ஆச்சரி
யப்படவுமில்லை. பொய்யானால், அவர்கள் சொல்லும் அவதூறினா
லே உனக்கு வரும் சேதம் ஒன்றுமில்லை ; எப்படியிருந்தாலுஞ் சரி. உ
ன்னிடத்தில் கோபம் என்னவெனும் பிறக்கிறதாகக் கண்டால், ஆறு
த புண்ணைத் தீயால் அருவிச் சுடும்போது, எப்படிப் பல்லைக் கடித்து
க்கொண்டு பொறுமையாயிருப்போமோ அப்படியே இந்தச் சமயத்தி
லும் நீ கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு வாய் பேசாமல் பொறுமையா
யிருக்கவேண்டும். சுட்ட புண் ஆறுவதுபோலே நீ அநுபவிக்கிற நிந்
தை அவமானமாகிய நெருப்பு நீ எப்போவாகிலும் இரகசியமாய் உன்
மனதுக்குள்ளே வளர்த்த ஆங்காரமென்னும் புண்ணைச் சுட்டு ஆற்றி
ப்போடுமென்றார்.

நமக்குப் புகழ்ச்சி உண்டாக்கக்கூடுமான ஒரு வார்த்தையாவது
நமது வாயிலிருந்து ஒருகாலும் புறப்படாதபடிக்கு வாயை அடக்கி நா
வைக் காக்கவேணுமென்று அர்ச். பசிலியார், அர்ச். கிரேகோரியார்,
அர்ச். பெர்நர்துஸ் முதலிய சகல அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் ஒருவாய்ப்
படப் போதித்திருக்கிறார்கள். இதுவே வீண் மகிமையென்னும் நோவு
க்கு இரண்டாம் பரிகாரமாகும். உன்னோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறவ
ன் உனக்குக் கண்ணுக்குக் கண்ணான சிநேகிதனாயிருந்தாலும், உனக்
குப் புகழ்ச்சி வரும்படியான எந்தச் செய்தியையும் அவனுக்கு வாய்வி
ட்டுச் சொல்லாதே ; உன் குற்றங் குறைகளை மறைத்துப் பேச எவ்வ
ளவு தந்திர உபாயம் பண்ணுவாயோ அதைப்பார்க்க உன் புண்ணிய
மென்னப்பட்டதெல்லாத்தையும் முழுதும் மறைத்துப் பேசக்கடவா
யென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் வசனித்தார். அவிலாவென்னும் மகாத்து
மா இவ்விஷயத்தில் எம்மாத்திரம் விருப்பாயிருந்தாரென்றுபார். இ
வர் மற்றவர்களுக்கு நன்மாதிரிகையாகத் தமக்கு நடந்ததில் ஏதாகிலு
ம் வெளிப்படுத்த அவசரம் நேரிட்டால், வேறே யாரோ ஒரு மனிதனு
க்கு அப்படி நடந்ததுபோலே சொல்லிக் காட்டுவார். இதினாலே அவ
ர் சொல்லுகிறது அவருக்குத் தானே நடந்ததாக ஒருவரும் அறிந்து

கொள்ளமாட்டார்கள். அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும் நடந்த விதமித
வே. பரிஸ் பட்டணத்தில் அவருக்கு அறிமுகமாயிருந்த இசபானிய
மேற்றிராணி[illegible]வர் சொன்ன சங்கதியாவது: ஒருநாள் அர்ச்.
இஞ்ஞாசியாரும் மேற்சொன்ன மேற்றிராணியாரும் பேசிக்கொண்டி
ருக்கையில், மேற்றிராணியார் அவரைப் பார்த்துச் செபத்தியான நேர
த்தில் உமது மனதில் நடக்கிறதென்னவென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியாரிட
த்தில் கேட்டார். அதற்கு அவர் மறுமொழியாகச் சொன்னதாவது: இ
ந்த காரியத்தில் நான் உமக்கொன்றுஞ் சொல்லமாட்டேன்; உமக்கு அ
தைச் சொல்லுகிறதே எனக்குப் [illegible] கட்டமை. என்னிட
த்தில் நடக்கிறதை உமக்குச் சொன்னால், அது வீண் மகிமைக்கு இட
மாயிருக்குமென்றார். அர்ச். பிரான்சிஸ்கு சரித்திரத்தில் சொல்லியிரு
க்கிறதும் இதுக்கொத்திருக்கின்றது. செபத்தியான நேரத்தில் சர்வே
சுரன் அவருக்குப் பொழிந்தருளிய வரப்பிரசாதங்களையும் விசேஷ வர
ங்களையும் மற்றொருவருக்கும் அற்பமாகிலும் வெளிப்படுத்தாமல் இரு
ந்ததுமன்றிச் செபத்தியானம் முடிந்தபின் தமது மனதிலுள்ள ஞான
சந்தோஷமும் [illegible] தம்முடைய வார்த்தையிலேயும் முகக்கு
றிப்பி[illegible] என்னவாகிலும் வெளிப்படாதபடிக்கு வெகு எச்சரிக்
கையாயிருப்பார்.

மூன்றாவது, நமக்குப் புகழ்ச்சியானதொன்றும் சொல்லாமல் இ
ருப்பதுமன்றி நாம் செய்கிற நற்கிரிகைகளைக் கூட [illegible]த்திரம் மறை
க்கவேண்டும். இதினாலல்லோ நீ செபம்பண்ண[illegible]ரும்போது, அ
றைக்குள்ளே புகுந்து கதவை அடைத்துக்கொண்டு இரகசியமாய் உ
ன் பிதாவை வேண்டிக்கொள்; இரகசியமானதெல்லாத்தையும் திட்ட
மாய் அறிந்திருக்கிற பிதா அதற்காக உனக்குச் சம்பாவனை அளித்த
ருளுவாரென்று மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றி
னார். அன்றியும் இயேசுநாதர் [illegible]மே நீ பிச்சை கொடுக்கையில், உன்
வலது கை கொடுப்பதை இடது கை அறியப்படாதென்று திருவுளம்
பற்றினார். அதாவது, நீ கொடுக்கிற தர்மத்தை [illegible] நீயே
அறியப்படாதென்று அர்த்தமாகும். [illegible] நீ ஒருசந்தி பிடிக்கு
ம்போது, உன் [illegible]யில் நற்கந்[illegible] தாளித்துக்கொண்டு முகம் க[illegible]
நீ ஒருசந்[illegible]பிடிப்பதை மனுஷர் அறியாதபடிக்குச் செய்யென்று இயேசு
நாதர் திருவுளம் பற்றினார். [illegible]ன் மகிமையானது நமது நற்கிரிகைக
[illegible] கெடுக்கத் தேடுகிற தந்திர கபடுள்ள சத்துருவாகை[illegible] இதினாலே
தான் அது நம்முடைய பேறு பலன்களைத் தந்திரமாய்த் திருடிக்கொ

[illegible]தபடிக்கு [illegible] எச்சரிக்கையாயிருக்கவேணுமென்று
உலக இரட்சகர் மேற்சொன்ன வாக்கியங்களைக்கொண்டு நமக்குப் பல
முறை [illegible]ப்பித்திருக்கிறார். அர்ச். கிரேகோரியார் சொல்லுகிறதாவது:
இவ்விதமாகவே வழிப்போக்கர் தங்கள் பணத்தைத் திருடர் கா
ணாதபடிக்குப் பத்திரமாய் ஒளித்துக்கொண்டு போவார்கள். எசேக்கியா
வென்றும் இராசா பபிலோன்பட்டணத்து ஸ்தானாபதிகளுக்குத் தமது
பொக்கிஷ சாலையைத் திறந்து காட்டினதினாலல்லோ கொஞ்சக் கால
த்துக்குப்பின், அசீரியர் எரு[illegible]லேம் பட்டணத்தை முற்றிகைப்போட்
டு மேற்சொன்ன திரவிய பொக்கிஷத்தையும் வாரிக்கொண்டுபோனார்க
ள். நற்கிரிகைகளைச் சிலாக்கியமாய்ச் செய்கிறவர்களுக்கும் நடக்கிறது
இதுவே. மற்றவர்கள் காண அதுகளைச் செய்கிறதினாலே, அதின் பே
று பலனெல்லாத்தையும் போக்கடிப்பார்கள். இவர்கள் முட்டை இட்
ட கோழிக்கு ஒப்பாயிருக்கிறார்கள். கோழி முட்டை இட்ட உடனே
வெளியாய்க் கொக்கரிக்கும். அதைக்கேட்டு முட்டையை எடுத்துக்கொ
ண்டுபோவார்கள். அப்படியே நற்கிரிகைகளைச் செய்தபின், அதைக் கு
றித்து நீ பேசினால், அல்லது மற்றவர்கள் அதை அறிந்துகொள்ளவே
ணுமென்று அபேட்சித்தால், அதின் பலனெல்லாம் இழந்[illegible]வாய்.

அர்[illegible] கிரேகோரியார் சொல்லுமாப்போலே மெய்யான தேவதா
சனுடைய நடக்கை இதுக்கு வெகு விபரீதமாயிருக்கும். இவன் ம
ற்றவர்களுடைய கண்ணுக்கு மறைக்கக் கூடாத புண்ணியமெல்லாம்
மற்றவர்க்கும் உத[illegible]தென்றும் அதுக்குரிய பலனெல்லாம் கெட்டுப்போ
மென்றும் எண்ணி மற்றவர்கள் அறியாமல் வேறே நற்கிரிகைகளைச்
செய்து இரகசியமாய்ச் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ளுவான். அர்ச். எ
[illegible]மூன் அர்ச். [illegible]ளாரியோன் பேரில் சொல்லியிருக்கும் வர்த்த
மானமாவது: அர்ச். இலாரியோன் செய்த புதுமைகளைக் கேட்டு
அவருடைய கீர்த்தி எங்கும் பரம்பினதினாலே, திரளான சனங்கள்
அவர் [illegible]டிகே ஓடிவருவார்கள். இதை[illegible]கண்டு அவர் கஸ்திப்பட்டுத் தி
னந்தோறும் மாலை மாலையாய்க் கண்ணீர் சிந்துவார். அவருக்குச் சிஷ்
ப்பட்ட சந்நியாசிகள் [illegible] இவ்வளவு கஸ்திப்பட்டுக் கண்ணீர் சிந்து
[illegible]ரென்று கேட்பார்கள். அ[illegible]ர் ஐயோ! மனுஷர் நம்மைச் சங்
[illegible]க்கிறதைக் கண்டு நாம் சர்வேசுரனுக்குச் செய்கிற ஊழி[illegible]க்கு இ
வ்வுலகத்திலே தானே நமக்குப் பலன் அளிக்கிறாரென்றும் மறு உலக
த்திலே நமக்குப் பலனில்லாமல் போகுமென்றும் நினைத்து அழு[illegible]
மென்பார். இதுவே மிகவும் நல்ல புத்தி; வீண் மகிமையை விலக்கு

வதற்கு இது மிகவும் தருந்த வழிபாடாயிருப்பதினாலே நாமும் [illegible]
புத்தியை அநுசரிக்கவேண்டியது. மனுஷருடைய எண்ணத்தை நாடி
த்தேடாதே. தேடினால், நீ செய்கிற நற்கிரிகைகளுக்கு அதின் பலனை
ப் பேர்முமல்லாமல் சர்வேசுரன் வேறே சம்பாவனை உனக்கு அளிக்
கமாட்டார். அவருடைய வழக்கமும் வாடிக்கையுமிதுவே. கெட்ட ஐ
சுவரியவானுக்கு அபிராம் சொன்ன வார்த்தைகளையே உனக்கும் சொ
ல்லுவார். அதென்னவென்றால், மகனே, நீ ஆயுசு காலத்திலே அநே
க நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொண்டாயென்று நினைத்துக்கொள்ளென்
பார். இதினாலேதான் மற்றவர்கள் செய்யாத பத்தி முயற்சிகளை விலு
க்கவேணுமென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் போதித்திருக்கிறார்கள். ஏ
னென்றால் வழக்கத்துக்கு விரோதமான காரியங்களை மனிதர் கண்
டால், அதின் பேரில் பேசுகிறது வழக்கமென்று ஜெரோன் வசனித்
தார். ஒருவரும் செய்யாத காரியத்தைச் செய்கிறவனை எல்லாரும் அ
திசயித்துப் பார்ப்பார்கள். அதினாலே இவனிடத்தில் ஆங்காரமும் வி
ண மகிமையும் பிறந்து இவன் மற்றவர்கள் எல்லாரையும் நிந்தனிப்
பான்.

ஆனால் நமது நற்கிரிகைகளை எப்போதும் மறைப்பது கூடாத
காரியமாம். விசேஷமாய்த் தங்கள் நல் நடக்கையினாலே மற்றவர்களு
க்குத் தர்ம மாதிரிகை காட்டவேண்டியவர்கள் தங்கள் நற்கிரிகைகளை
மறைக்கக் கூடாததினாலே, இவர்கள் வீண்மகிமையை விலக்குவதற்கு
ரிய ஐந்தாம் வழிப்பாட்டைச் சொல்லிக் காட்டக்கடவோம். அதென்
னவென்றால் முந்த முந்த நமதிருதயத்தைச் சர்வேசுரனிடத்தில் எழு
ப்பி நமது கருத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி நமது நினைவு வாக்குக் கிரிகைக
ள் எல்லாத்தையும் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கவேண்டும். இதின்
பின் வீண்மகிமையான நினைவு மனதில் ஓடிவந்தால், அவிலாவென்னு
ம் மகாத்துமா சொல்லுகிறதுபோலே, ஓகோ! நீ நேரம் சென்று வந்
தாய், எல்லாத்தையும் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்தாயிற்று; உன
க்கு ஒன்றும் இடையாது; ஓடிப்போவென்று சொல்லவேண்டும். இது
காரியத்திலே அர்ச். பெர்நர்துவை நடந்ததுபோலே நாமும் நடப்பது
ல்து. அதெப்படியென்றால் அவர் பிரசங்கிக்கும்போது, வீண் மகிமை
யான நினைவு அவருக்கு வந்தது. அப்போது அவர் உனக்காக நான் இ
ந்தக் காரியத்தைத் துவக்கவுமில்லை, உனக்காக இதை விட்டுவிடவும்
மாட்டேனென்று சொன்னார். ஏனென்றால் வீண் மகிமைக்குப் பயந்து

புண்ணியக்கிரிகைகளைச் செய்யாமல் விடவொண்ணாது. மனிதருடை
ய புகழ்ச்சியும் எண்ணத்துக்கும் காதை அடைத்துச் செவிடராகி ந
ற்கிரிகைகளை நடத்திக்கொண்டுவரவேண்டும். தகப்பன் தன் குழந்தை
ப்பிள்ளையின் மட்டிலே எப்படி நடப்பானோ நாமும் உலகத்தின் மட்டி
ல் அப்படி நடந்துவரவேணுமென்று அர்ச். கிறிசோஸ்தொமுஸ் அருளி
ச்செய்தார். குழந்தைப் பிள்ளை தகப்பனைப் புகழ்ந்தாலும், நிந்தித்தா
லும், அவனுக்கு எல்லாம் சரிதான்; எப்போதும் சிரித்துக்கொண்டுதா
ன் இருப்பான். அது குழந்தைப் பிள்ளையானதினாலே, அது சொல்லு
கிறது இன்னதென்று அதுக்குத் தெரியாது; சொன்னதைச்சொல்லட்
டுமென்று எண்ணுவான். உலகம் நமது பேரில் சொல்லுகிறதெல்லாத்
தையும் நாம் இப்படி நினைக்கவேண்டும்; உலகம் குழந்தைப் பிள்ளை;
அதுக்கு ஒன்றும் தெரியாது; அது சொல்லுகிறது அதுக்கே தெரியா
தென்றெண்ணிச் சட்டைபண்ணாதிருக்கவேண்டும். அர்ச். சவேரியா
ர் இதைவிட அதிகமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார். ஒவ்வொருவனும் தன்
குற்றங்களையும் பாவங்களையும் கவனமாய் யோசித்துச் சர்வேசுரனுக்கு
முன்பாகத் தான் இருக்கிற அந்தஸ்து எதுவென்று கவனித்துப் பார்த்
தால், மனிதர் தன்பேரில் சொல்லுகிற புகழ்ச்சியைக் கேட்பினும்
அவமானமென்றும் எண்ணிக்கொள்ளுவான்.

ஆகையால் தன்னைத் தானே அறிந்துகொள்ளுகிறது வீண் மகி
மையை விலக்குவதற்கான கடைசிப் பரிகாரமாகும். நம்மைத் தானே
நாம் சற்றே நோண்டிப் பார்த்து நாம் ஆரென்று ஆழ்ந்து யோசிப்போ
மாகில், நாம் ஆங்காரப்படாமல் நம்மைத் தானே தாழ்த்தி வெட்கப்ப
டுவதற்கு முகாந்தரமுண்டு. ஏனென்றால் நம்முடைய பாவங்களையும்
நம்முடைய [illegible]களையும் புண்ணியத்தையும் உற்று விசாரித்தால்,
நாம் குற்றங் குறைகளால் நிறைந்திருக்கிறோமென்று கண்டுகொள்ளு
வோம். அதுகளை நன்றாய்ச் சோதித்துப்பார்த்தால், நம்மை நாமே தா
ழ்த்தி நாணுவதற்குப் போதுமான காரணமும் முகாந்தரமும் உண்
டென்று அறிந்துகொள்ளுவோம். ஆகையால் அர்ச். கிரேகோரியார் ப
டித்துப் படித்துச் சொல்லும் வாக்கியமாவது: மனுஷருடை
ய புண்ணியத்தைக் கண்டிப்பாய்ச் சோதித்துப் பார்த்தால், அது
வெல்லாம் பாவமென்று வெளிப்படும்: ஏனென்றால் சர்வேசுரன் தம
து இரக்கத்தை நீக்கிவைத்து நமது கிரிகைகளைப் பரிசோதனைபண்ணி
னால், நமக்கு வேறு சம்பாவனையைப் பெறுவிக்குமென்று நாம் எண்ணு

கிற நற்கிரிகை முதலாய் ஆங்கிலேக்குரியதென்று அறிந்துகொள்
வோமென்றார். இதினாலே தான் என் கிரிகைகள் எல்லாத்திலும் ப
யந்து நடந்தேனென்று யோபென்பவர் வசனித்தார். அதாவது, மனு
ஷன் எச்சரிக்கை இல்லாமலும் பத்திரமென்கிற காவல் வைக்காமலும்
யாதொரு காரியம் செய்யும்போது, அதிலே வெகு குற்றங்குறைகள் நு
ழைவதினாலே, என் கிரிகைகளுக்கு என்ன வருமோவென்று எப்போது
ம் சமுசயப்பட்டுக்கொண்டுவந்தேனென்று அர்த்தமாகும். இதிப்படியி
ருக்க, நாம் ஆங்காரிப்பதற்குக் காரணமென்ன? மனம் பொங்கி வீண்ம
கிமைக்கு இடம் கொடுப்பதற்கு முகாந்திரமென்ன? ஏனென்றால் நாள்
முழுதும் நாம் செய்கிறதெல்லாத்துக்கும் சாயங்காலத்தில் [illegible]
திலே கணக்குக் கேட்டு கவனத்தோடு அதெல்லாத்தையும் உற்று வி
சாரித்தால், நமது நிர்ப்பாக்கியம் அளவறியாத பாதாளமென்றும் நமது
நினைவு வாக்குக் கிரிகைகளில் ஆயிரம் குற்றங் குறைகளைக் கட்டிக்கொ
ண்டோமென்றும் நாம் செய்யவேண்டிய ஆயிரம் புண்ணியக் கிரிகைக
ளைச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டோமென்றும் அறிந்துகொள்ளுவோமே.
இதிப்படியிருக்க, நாம் ஆங்காரித்து வீண்எண்ணம் கொள்ளுகிறது எ
வ்வளவோ அக்கிரமும் வெட்கக்கேடுமாகும். நாம் யாதோர் நற்கிரிகை
யைச் செய்து முடித்தால், அதின்பேரில் நாம் கொண்ட வீண்மகிமை
யினாலேயாகிலும் அசதி அசமந்தத்தினாலேயாகிலும், அதைச் செய்
யும்போது அறிந்தாகிலும் அறியாமலேயாகிலும், நாம் கட்டிக்கொ
ண்ட குற்றம் குறைகளினாலேயாகிலும் நமக்கு வரவிருந்த பேறு பல
னையெல்லாம் இழந்துபோனோமென்று கண்டுகொள்ளுவோம். ஆகை
யால் நமக்குள்ளே நாமே பிரவேசித்து நம்முடைய ஒன்றுமில்லாத
னத்தை அறிந்துகொள்ளப் பிரயாசப்படக்கடவோம். மயிலைப்போல
நமது காலைப் பார்க்கவேண்டும், அதாவது நம்மிடத்திலே நாம் செய்
கிற கிரிகைகளிலுமுள்ள குற்றங் குறைகளை ஆராய்ந்து பார்த்து அது
களை எப்போதும் நமது கண்ணுக்கு முன்பாக வைத்துக்கொள்ளவே
ண்டும். இப்படி வைத்துக்கொண்டால், நமதிருதயத்தில் எழும்பின
ஆங்காரமும் வீண் மகிமையும் உடனே அமர்ந்தொழியும்.

௭-ம் அதிகாரம்.

நமது கிரிகைகளில் நாம் வைக்கவேண்டிய நற்கருத்தின்பேரில்.

நாம் செய்கிறதெல்லாத்திலும் வீண் மகிமையையும் முகஸ்துதி
எரியத்தையும் முழுதும் விலக்கி நடக்கவேணுமென்று இதுவரையில்
சொல்லிக் காட்டினதுபோலாயிற்றே. ஆகையால் தின்மையை விலக்க
வேணுமென்று போதித்திருக்கிறோம். இப்போது நமது கிரிகைகளை
எல்லாத்திலும் நாம் வைக்கவேண்டிய கருத்தும் கதியும் இன்னதென்று
வெளிப்படுத்தக்கடவோம். நாம் செய்வதெல்லாம் சர்வேசுரனுடை
ய அதிமிகதோத்திரம் ஒன்றே கருத்தாயிருக்கவேண்டும். சுபாவ நூல்
சாஸ்திரிகள் கழுகின்பேரில் சொல்லியிருக்கிற வர்த்தமானத்தை அர்ச்.
அம்புரோசியார் இவ்விடத்தில் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். அதென்
னவென்றால் கழுகானது தன் குஞ்சு சுய சாதியோ பிற சாதியோவெ
ன்று அறியும்பொருட்டு, அதைத் தன் நகத்தில் இடுக்கி ஆகாயத்தில்
தூக்கிக்கொண்டுபோய்ச் சூரியன் கதிருக்கு நேரே பிடித்துக் காட்டு
மாம். குஞ்சு சூரியனைக் கூர்மையாய்ப் பார்த்தால், அது தன் சுய சாதி
குஞ்சென்று கூட்டுக்குக் கொண்டுவந்து தன் குஞ்சுபோலே வளர்க்கு
மாம். அன்றிக் குஞ்சு சூரியனைக் கூர்மையாய்ப் பாராமல் கண் கூசுமா
னால், இது தன் சுயசாதிக் குஞ்சல்லவென்று ஆகாயத்திலிருந்து கீழே
விழவிடுமாம். இப்படியே நாமும் மெய்யான நீதி ஆதித்தனாகிய சர்வே
சுரனைக் கூர்மையாய்ப் பார்த்து நமது கிரிகைகளெல்லாத்தையும் அவ
ருக்கு ஒப்புக்கொடுத்து அவருக்குப் பிரியப்படுவதும் அவர் சித்தத்தை
நிறைவேற்றுவதுமேயன்றி வேறெந்தக் கருத்தும் வைக்காதிருந்தால்,
நாம் மெய்யாகவே சர்வேசுரனுக்குப் பிள்ளைகளாயிருக்கிறோமென்பது
நிச்சயமாகும். சுவிசேஷத்தில் இரட்சகர் திருவுளம்பற்றின வாக்கியம்
நாம் இங்கே சொல்லுகிறதுக்கு முழுதும் ஒத்திருக்கின்றது. அதென்
னவென்றால், மோட்சத்தில் இருக்கிற நமது பிதாவின் சித்தத்தை நி
றைவேற்றுகிறவன் எவனோ அவனே நமக்குச் சகோதரனும் சகோதரி
யும் தாயுமாய் இருக்கிறானென்றார்.

வணக்கத் தபோதனரொருவர் தாம் செய்யப்போகிற ஒவ்வொரு
கிரிகையையும் துவக்குமுன், கொஞ்ச நேரம் நின்று யோசிப்பார். ஒரு
நாள், நீர் என்ன செய்கிறீரென்று ஒருவன் கேட்குமளவில், அவர் சொ

ன்ன மாறுத்தரமாவது: நம்முடைய கிரிகைகளெல்லாவற்றையும் நற்கருத்தோடு செய்யாவிட்டால், அதினாலே பலன் ஒன்றுமில்லையென்று அறியக்கடவாய். ஆகையால் ஒரு இலக்கைப் பார்த்து அம்பெய்கிறவன் அதுக்கு முன் கொஞ்ச நேரம் குறி பார்த்து அம்பை நேராய்ப் பிடிப்பானில்லையோ? அப்படியே நான் குறித்த காரியத்தைச் செய்வதற்கு முன், நம்முடைய கிரிகைகளெல்லாவற்றுக்கும் ஏக கதியாகிய சர்வேசுரனை நோக்கி என் கருத்தை எழுப்புகிறேன். இதினாலே தான் ஒவ்வொரு கிரிகையின் துவக்கத்தில் எப்போதும் கொஞ்ச நேரம் நின்று நினைக்கிறது எனக்கு வழக்கமென்றார். நாமும் இப்படி நடந்துவரவேண்டும். குறித்த இலக்கில் அம்பு படும்பொருட்டு, நமது கண் பார்வை அங்குமிங்கும் சிதறிப்போகாதபடிக்கு இடது கண்ணை மூடி வலது கண்ணைத் திறப்போமல்லோ? அப்படியே நாமும் இடது கண்ணை மூடவேண்டும், அதாவது வீண் மகிமை முகஸ்துதி முதலிய கெட்ட கருத்தையெல்லாம் விலக்கவேண்டும். அதின்பின் வலது கண்ணைத் திறக்கவேண்டும், அதாவது சர்வேசுரன் ஒருவரைக் குறித்து மாத்திரம் நமது கிரிகைகளையெல்லாம் செய்யவேண்டும். இப்படி நடந்தால், நாம் குறித்த இலக்கிலே அம்பு எய்கிறதுபோலே சர்வேசுரனுடைய இருதயத்தைத் தொடுவோமென்பது முன்னுரைத்த சத்தியமாகும். இதினாலல்லோ என் சகோதரியே, என் பத்தினியே, என் இருதயத்தைத் தொட்டுக் காயப்படுத்தினாய்; உன் ஒரு கண் பார்வையினாலே என் இருதயத்தைப் புண்ணாக்கினாயென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது.

இச்சத்தியத்தை இன்னும் தெளிவாக்கி அதிக நுணுக்கமாய் விளக்கும்பொருட்டு, நமது கிரிகைகளெல்லாவற்றையும் அப்போதைக்கப்போதே சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து நமது கருத்தைப் புதுப்பிக்கவேண்டும். ஏனென்றால் காலமே நாம் எழுந்திருக்கும்போது, அன்றைக்கு முழுதும் நாம் நினைக்கப்போகிற நினைவு வாக்குக் கிரிகைகள் எல்லாத்தையும் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து அவருடைய மகிமைத் தோத்திரத்துக்காக அதை எல்லாம் செய்து முடிக்கும்பொருட்டு அவர் ஒத்தாசையை இரந்து மன்றாடவேண்டும். அதின்பின் எப்போதாகிலும் வீண் மகிமை முகஸ்துதி முதலிய ஆகாத கருத்து மனசில் நுழைந்திட்டால், நீ நேரம் சென்று வந்தாய், எல்லாத்தையும் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்தாயிற்றென்று சொல்லவேண்டும். ஆனால் காலமே நமது கிருத்தியங்களை ஒப்புக்கொடுக்கிறதும் போறாது. ஆனதாலே இன்றமட்டும் ஒவ்வொரு கிரிகையையும் துவக்குவதற்கு முன், அதைச்

சர்வேசுரனுடைய அதிமிகுந்த தோத்திரத்துக்காக எப்போதும் ஒப்புக்கொடுத்துவரப் பழகவேண்டும். கல்தச்சன் கட்டும்போது, ஒரு கல் வைத்தவுடனே மட்டப் பலகையையும் தூக்கு நூலையும் பிடித்துப் பார்ப்பானல்லோ? அப்படியே நாம் ஒவ்வொரு கிரிகையையும் துவக்கும்போதும், தேவ சித்தமும் தேவ தோத்திர மகிமையுமாகிற மட்டப்பலகையைப் பிடித்துப் பார்க்கவேண்டும். அன்றியும் தேர்ந்த கொத்தனானவன் ஒருவிசை மட்டப்பலகையையும் தூக்கு நூலையும் பிடித்துப் பார்ப்பது போதுமென்றிராமல், வைத்த கல் நன்றாய்ப் படியுமளவுக்கும் அநேகவிசை மட்டப் பலகை வைத்து அடித்து ஒழுங்கு பார்ப்பானல்லோ? அப்படியே ஒவ்வொரு கிரிகையின் துவக்கத்திலே அதைச் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறதுமல்லாமல், அதைச் செய்து முடிக்குமளவுக்கும் இடைவிடாமல் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து அவரை நோக்கி: ஆண்டவரே, உமக்காகவே இதைச் செய்கிறேன், நீர் கற்பித்ததினாலே இதைச் செய்கிறேன், உமக்குப் பிரியப்படுவதற்காக இதைச் செய்கிறேனென்று மனதில் சொல்லிக்கொண்டிருக்கவேண்டும்.

௮-ம் அதிகாரம்.

எப்போதும் மிகுந்த சுத்தக் கருத்தோடு நமது கிரிகைகளைச் செய்து முடிக்கும்பொருட்டு நாம் செய்யவேண்டியது இன்னதென்று சொல்லுவது.

நமது கிரிகைகளை மகா உத்தமமாய்ச் செய்து முடிக்கும்பொருட்டு நாம் செய்யவேண்டியது இன்னதென்று விளக்கிக் காட்டுவதற்காக ஞான சிவிய கிரந்த கர்த்தாக்கள் மகா நேர்த்தியான ஓர் உவமையைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதேதெனவென்றால், கணித நூலோர் கண்டிப்புள்ள பொருளில் இருக்கும் அளவையும் ரூபத்தையும் கவனிக்கிறதேயல்லாமல், அது எவ்வகைப்பட்ட பொருளென்று ஒருநாளும் நினைக்கிறதில்லை. ஏனென்றால் அளவும் ரூபமுந்தவிர மற்றதெல்லாம் அவர்களுக்குத் தேவையில்லை. அப்படியே மெய்யான தேவ தாசன் தான் செய்கிற சகல கிரிகைகளிலும் தேவ சித்தத்தை நிறைவேற்றவேணுமென்

கிறது ஒன்றையே கவனித்து நடப்பார். இதினாலே தான் செய்கிற அலுவல் உத்தியோகமும் சிரேஷ்டர்கள் தனக்குக் கற்பிக்கிற காரியமும் எப்படிப்பட்டதென்று ஒருகாலும் நினைக்கமாட்டான். ஏனென்றால் தனக்குக் குறித்த அலுவல் எப்படிப்பட்டதாயிருந்தாலும் பரவாயில்லை; தேவ சித்தத்தை நிறைவேற்றி தான் செய்கிற சகலத்திலும் தேவ தோத்திரத்தைத் தேடுகிறதே தான் அநுசரிக்கவேண்டிய புண்ணிய சாங்கோபாங்கமென்று எண்ணி நடப்பார். இதுவே அர்ச். சின்னப்பரும் அர்ச். பசிலியாரும் போதித்திருக்கிற சத்தியமாம். ஆகையால் கிறீஸ்துவனுடைய நடக்கைக்கெல்லாம் தேவ தோத்திரமாகிற கதி ஒன்றே யல்லாமல் வேறில்லையென்று அர்ச். பசிலியார் வசனித்தார். இதினாலே நீங்கள் சாப்பிட்டாலும் குடித்தாலும் வேறென்ன செய்தாலும் தேவ தோத்திரத்துக்காக எல்லாத்தையும் செய்யுங்களென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம்பற்றினார்.

உலக இரட்சகர் ஓர் தடவை பிரயாணம் செய்து களைத்துப்போயிருக்கும்போது, அவருடைய சீஷர்கள் ஆகார வஸ்துக்களை வாங்குவதற்காகப் போயிருந்தார்கள். அப்போது அவர் யாக்கோபின் கிணற்றுக்கு அருகே உட்கார்ந்து சமாரித்தாளோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார். சீஷர்கள் திரும்பி வந்து சாப்பிடவேணுமென்று கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதற்கு அவர் நீங்கள் அறியாத போசனம் நமக்குண்டென்று திருவுளம் பற்றினர். இதைக் கேட்டு அவர்கள் யாராகிலும் இவருக்குச் சாப்பாடு கொண்டுவந்து கொடுத்திருப்பாரோவென்று தங்களுக்குள்ளே பேசிக்கொண்டார்கள். அப்போது யேசுநாதர் நம்மை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தை நிறைவேற்றுகிறதே நமக்குச் சாப்பாடென்று திருவுளம் பற்றினர். நாம் செய்கிறதெல்லாத்திலும் இதுவே நமக்குச் சாப்பாடாயிருக்கவேண்டும். நீ படிக்கும்போதும் படித்துக் கொடுக்கும்போதும் தேவ வார்த்தையைப் பிரசங்கிக்கும்போதும் கற்றறியவேணும். பிரசங்கிக்க வேணுமென்கிற ஆசையைச் சாப்பாடாகக்கொள்ளாதே. நீ அந்த அலுவலைச் செய்யவேணுமென்று சர்வேசுரன் சித்தமாயிருக்கிறாரே. அவருடைய திருச் சித்தத்தை நிறைவேற்றவேணுமென்கிற ஆசை ஒன்றையே போசனமாகச் சாப்பிடு. உன் சகோதரருடைய சரீரத்துக்கடுத்த ஊழியங்களைச் செய்கிறது உனக்கு அலுவலானால், எப்போதும் தேவ சித்தத்தை நிறைவேற்றுவதே உனக்குச் சாப்பாடாயிருக்கக்கடவது. கதவு காப்பவன் நோவாளிகளை விசாரிப்

பவனுடைய ஞானச் சாப்பாட்டுக்கும் பிரசங்கி கல்வி சாஸ்திர உபாத்தியாருடைய ஞானச் சாப்பாட்டுக்கும் இது காரியத்திலே ஒரு வித்தியாசமுமில்லை. ஒவ்வொருவரும் தன் அலுவலின் பேரில் சந்தோஷமாயிருக்கிறதுபோலே கதவு காக்கிறவனும் சந்தோஷமாயிருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் அவர்கள் தங்கள் அலுவலைச் செய்யும்போது, தேவ சித்தத்தை நிறைவேற்றுகிறோமென்று நினைத்துச் சந்தோஷப்படுகிறார்களல்லோ? அப்படியே நீயும் தாழ்மையான உன் அலுவலைச் செய்துவருகையில், அவர்களைப்போலே சரியாய்த் தேவ சித்தத்தை நிறைவேற்றுகிறாயென்பது நிச்சயமாமே. ஆகையால் ஆண்டவரே, உமக்காகவே இதைச் செய்கிறேன்; நான் இதைச் செய்யவேணுமென்று தேவரீர் சித்தமாயிருக்கிறதினாலே, இதைச் செய்கிறேன் என்கிற வார்த்தைகள் நமது வாயிலும் இருதயத்திலும் எப்போதும் இருக்கும்படியாய்ப் பிரயாசப்படவேண்டும். மனுஷருக்கு ஊழியம் செய்யாமல் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் செய்கிறவர்களைப்போலே, நமது கிரியைகளையெல்லாம் நாம் செய்து பழகுமட்டும் மேற்சொன்ன வார்த்தைகள் நமது வாயிலும் இருதயத்திலும் எப்போதும் இருக்கவேண்டும். நாம் கிரியைகளைச் செய்கையில், நமதிருதயம் தேவ சிநேகத்தால் பொங்கித் தேவ சித்தத்தை நாம் நிறைவேற்றுகிறோமென்றெண்ணி நமது மனம் அக்களித்து நமது கிரியைகள் தேவசிநேகத்தால் பிறக்கிற பிள்ளைகள்போலே இருக்கவேண்டும்.

அவிலாவென்னும் மகாத்துமா இவ்விஷயத்தில் வழக்கமான ஓர் உவமையைச் சொல்லிக் காட்டியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், தன் புருஷனை மிகவும் சிநேகிக்கிற பதிவிரதையானவள், அவன் பயணம் போய்த் திரும்பி வரும்போது, திரேகாதியந்தம் தூசி அடர்ந்து மிகவும் களைத்துப்போயிருக்கிறதைக் கண்டு தான் தானே அவன் காலைக் கழுவுவாளல்லோ? அப்படிக் கழுவும்போது, அவ்விடத்தில் இருக்கிற சந்தோஷம் பிரசித்தமாய் முகரூபத்தில் விளங்குமே. இந்த அலுவலை அவள் செய்யுமளவில், அவளிடத்திலுள்ள சிநேக உருக்கம் வெளிப்படும். நாம் செய்கிற சகல கிரியைகளிலும் இப்படித் தேவ சிநேகம் நம்மிடத்திலும் விளங்கவேண்டும். இவ்விதமாய் நமது கிரியைகளைச் செய்து காட்டில் மறைந்திருக்கும் தேவ சிநேகமாகிற இந்தப் புதையலைக் கண்டு பிடிப்போமானால், ஓகோ எவ்வளவு ஆஸ்திபந்தராவோம்! புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் எவ்வளவோ விருத்தி அடைவோம்! இரும்

யையும் வெண்கல [illegible]தையும் யொ[illegible] மாற்றுகிற யெப்பான புதுமை க்கல் இத[illegible]வ. எ[illegible]னாலும் [illegible] செய்கிற கிரிகை எவ்வளவு தாழ்[illegible] தாயிருந்தபோ[illegible]ம், மெற்சொ[illegible]ன நற்கருத்தானது இதை மகா வி[illegible] உயர்ந்த நவ இர[illegible]தினமாக்குகி[illegible]தல்லோ? ஆகையால் நாம் செய்கிற கிரிகைகளை மேற்[illegible]சான்ன நற் க[illegible]த்தை[illegible]கொண்டு பத்தரைமாற்றுப் பசும்பொன்னாக்கப் [illegible]ரயாசப்படக்க[illegible]ம். இதற்காக நாம் சொல்லி க்காட்டினதே எளிதான வழிபாடாகும். சலோமோன் கட்டின தே வாலயத்தில் தங்கமும் தங்கத்தால் இழைத்ததுமல்லாமல் வேறொன் றும் இருந்ததில்லை. அப்படியே நாம் செய்கிறதெல்லாம் தேவ சினேக முயற்சியும் தேவ சினேகப் பற்றுதலிலிருந்து பிறக்கிற காரியமுமா ருக்கவேணுமே யல்லாமல் வே[illegible]றொன்றும் இருக்கப்படாது.

கூ-ம் [illegible]திகாரம்.

நம்மி[illegible]த்தில் வருகிற பாராக்குக்கு[illegible] புண்ணிய தளர்ச்சிக்கும் வெளிக் கிரிகைகள் காரணமாயிராமல் அதுகளை நாம் அசட்டை த்தனமாயச் செய்கிறதே[illegible]முகாந்தரமாகு மென்பதின்பேரி[illegible].

நாம் சொன்னதெல்லாம் பார்க்குமளவி[illegible] நாம் செய்கிற கிரிகை களினாலே நமக்குப் பாராக்கும் புண்ணிய தளர்ச்சியும் சில விசை உண் டாகுமாகில், இந்தக் குற்றம் நமதலுவலினாலே வராமல் அந்த அலுவ லை நன்றாய்ச் செய்து முடிக்காததினாலே வருகிறதென்று அறிந்துகொ ள்ளுவது எளிதே. உன் அலுவலில் பட்டைப்போலே வெளியாங்கமா யத் தோன்றுகிறதை மாத்திரம் நீ கவனித்தால், அதினாலே[illegible]விசீர த்துக்குக் களைப்பும் புத்திக்கு மனச்சோர்வு [illegible]ாகும். சகல கிரி யைகளுக்கும் உள்ச் சத்தும் மூளையுமா யிருக்கிற தேவ சித்தமே நம க்குப் போசனமாயிருக்கவேண்டும். பட்டையை உடைத்து சோற்றை எடு, அதாவது உன் அலுவலில் வெளிப் பார்வையைப் பாராமல், தேவ சித்தத்தை மாத்திரம் மனதில் வைத்து அதை நிறைவேற்றிக்கொண்டு வா. இதினாலல்லோ கழுகானது கருங்காலிமரத்துக்குள் இருந்த சோ

ற்றைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போனதென்று எசேக்கியேலென்னும் தீர்க் கதரிசி வசனித்தார். ஆண்டவரே, சாறும் மூளையும் நிறைந்த தகன ப்பலிகளை உமக்கு ஒப்புக்கொடுப்பேனென்று தாவீது[illegible]சமேறுடு கூடச் சொல்லு. இப்படி நடந்தால், நீ புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் இடை விடாமல் விர்த்தி அடைவாய். மார்த்தாளும் மரியம்மாளும் சகோதரி கள் தான்; ஒருத்தி மேலொ[illegible]ருத்திக்கு விரோதம்பண்ணுகிறதில்லை. இ தற்கு அர்த்தமேதென்றால், வெளிக் கிரிகையும் செபத்தியானமும் ஒன் றுக்கொன்று விரோதமாயிராது. செபத்தியானத்தை நன்றாய்ச் செய் தால், ஒவ்வொ[illegible] கிரிகையையும் நன்றாய்ச் செய்வதற்கு அது உதவியா யிருக்கும்; ஒவ்வொரு கிரிகையையும் நன்றாய்ச் செய்து முடித்தால், செபத்தியானம் பண்ணுவதற்கு அது [illegible]குந்த ஒத்தாசையாகும். நீ செ ய்கிற [illegible]ருத்தியங்களில் மனக்கலக்கமும் [illegible]குழப்பமுமுண்டானால், நீ செ பத்தி[illegible]ானம் நன்றாய்ச் செய்யாததினா[illegible]ல் தான் இதுவெல்லாம் வரும். இதினாலல்லோ மார்த்தாளே, மா[illegible]த்தாளே, நீ அநேக அலுவலின்பே ரில் கவலைப்பட்டுக் கலங்குகிறாயென்[illegible] இயேசுநாதர் திருவுளம் பற்றினா ர். தன் சகோதரியாகிய மரியம்மா[illegible] உதவி செய்யாததினாலே மார்த் தம்மாள் கலங்கினாள். இதற்காக[illegible]வ அவள் இயேசுநாதரை நோக்கி, ம ரியம்மா[illegible] எனக்கு உதவி[illegible]யப் சொல்லுமென்றாள். ஆகையால் ம[illegible]ான [illegible]த்தாசை[illegible] [illegible]டையப் பிரயாசப்படு, அதாவது செபத் தியானத்தை நன்றாய்ச் [illegible]செய்து அதின் ஒத்தாசையைப் பெற்றுக்கொ ள்ளுவாயானால், உன் [illegible]லக்கமெல்லாம் உடனே நீங்கினதாகக் கண்டு கொள்ளுவாய். எசேக்[illegible]யேலென்பவருக்குக் காட்சியில் தோன்றின ப ரிசுத்த சில செந்துக்கள் இறெக்கைகளுக்குள்ளே கையை வைத்து ம றைத்துக்கொண்டிருக்கிறதாகத் தோன்றினது. இதற்கு அர்த்தமேதெ ன்றால், ஞான சீவியமாய் ஒழுகுகிறவர்கள் தியானயோகத்தின் கிழலு க்குள்ளே இடைவிடாமல் நடக்கவேணுமென்றும் தியானத்தையும் கி ரிகையையும் இடைவிடாமல் செய்துகொண்டு ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பி ரியப்படாதென்றும் அர்த்தமாகும். எஜிப்த்துதேசத்து வனவாசிகள் வேலை செய்துகொண்டு வரும்போதே, தியான யோகத்தையும் விடாம ல் நடத்திக்கொண்டு வருவார்களென்றும், மார்த்தம்மாளுக்குரிய கிரி கைகளை அவர்கள் கையினாலே செய்யும்போதே, அவர்கள் நினைவும் இ ருதயமும் மரியம்மாளுக்குரிய தியான யோகத்தில் முழுதும் அமிழ்ந் தியிருக்குமென்றும் காசியான் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அர்ச். பெர்

நர்துஸ் இவ்விஷயத்தைக் குறித்துச் சொல்லுகிறதாவது: வெளிக் கிரிகைகளைச் செய்யும்போது, தேவ பத்தியாகிற உள்ச் சூட்டை ஆறவிடாமல் சரீரத்தைப் பலவீனப்படுத்துகிற கிரிகைகள் ஆத்துமத்துக்குப்புது பெலன் கொடுக்கும்படி செய்துகொள்ளுகிறதே ஞான சீவியத்தில் தங்கள் உயிரைச் செலவழிக்கிறவர்களுக்குரிய பிரதான அலுவலாமென்றார். ஆகையால் வெளிக் கிரிகைகள் தேவ பத்திக்கும் மனோதியானத்துக்கும் விக்கினமாயிராததுமன்றி அதுக்கு ஒத்தாசையாயிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. வெளிக் கிரிகைகள் சரீரத்துக்கு வேலையே யல்லாமல் ஆத்துமத்துக்கு வேலையல்லவே. ஆகையால் அந்தக் கிருத்தியங்களைச் செய்யும்போதே, ஆத்துமம் இடைவிடாமல் சர்வேசுரனை நினைக்கிறதற்கு ஒரு விக்கினமும் காணோம். அனதினாலே புண்ணியத்தில் தேர்ந்த பழைய சந்நியாசியாரொருவர். சந்நியாசத்திலுள்ள இருவகைப் பேர்கள் பேரில் நாம் காய்மகாரப்படுகிறோமென்று சொல்லுவார். அவர்கள் ஆரென்றால், முதலாவது நவசந்நியாசிகள்: ஏனென்றால் அவர்கள் புண்ணிய வர்த்திப்பொன்றே அலுவலாயிருக்கிறார்கள். இரண்டாவது, வெளிப் பணிவிடை செய்துகொண்டுவருகிற வெற்றுச் சந்நியாசிகள். ஏனென்றால் இவர்கள் வெளி வேலை செய்யும்போது, இவர்களுடைய புத்தியையும் நினைவையுங்கொண்டு எப்போதும் செபத்தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்களென்றார்.

அர்ச். கிளிமாக்குருளப்பர். வெளிப்படுத்தின சங்கதியாவது: அலெக்சாந்திரியாவென்னும் பட்டணத்துக்கடுத்த ஓர் மடத்தில் சுயம்பாகியாயிருந்த ஒரு சந்நியாசியார் வேலைக்காரர் தவிர இருநூற்றுமுப்பது சந்நியாசிகளுக்கு அநுதினம் சமையல் செய்துகொண்டு வந்ததினாலே வெகு சோலி அலுவலாயிருப்பார். இப்படியிருந்தாலும், இத்தனை வேலைகளுக்குள்ளே அவர் எப்போதும் மனோதியானம் செய்து திரளான பத்திக் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருப்பார். அர்ச். கிளிமாக்குருளப்பர் இதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு இப்படி யிந்த அலுவலுக்குள்ளே நீர் எப்படி இடைவிடாத மனோ ஏகாந்தத்தை அநுசரித்துக் கண்ணீர் வரம் அடைந்திருக்கிறீரென்று எனக்குச் சொல்லவேணுமென்றார். அதற்கு அந்தச் சந்நியாசியார் சொன்ன மாறுத்தரமாவது: நான் மனுஷருக்கல்ல, சர்வேசுரனுக்கே பணி புரிகிறேனென்று இடைவிடாமல் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறதினாலே, நான் ஒருகாலும் இளைப்பாறுகிறது சரியல்லவென்று என் மனச்சாட்சி எனக்குச் சொல்லுகின்றது. அடிப்

பு நெருப்பைப் பார்க்கிற பார்வையைக்கொண்டு நரக நெருப்பின் கடூரத்தை இடைவிடாமல் என் கண் முன்பாக வைத்துத் தியானித்து ஓயாமல் கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டு வருகிறேனென்றார். சிலேயன் பட்டணத்தில் பிறந்த அர்ச். கத்தரீனம்மாள் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிற வர்த்தமானமாவது: அவள் கலியாணம் பண்ணும்பொருட்டுத் தாய் தகப்பன் அவளுக்கு வெகு நெருக்கிடை செய்யத் துடங்கினார்கள். அவள் செய்துகொண்டுவந்த ஞான முயற்சிகள் அவள் கலியாணம் பண்ணுகிறதற்கு விக்கினமாயிருக்கிறதென்று நினைத்து அவள் செபத்தியானம் பண்ணாதபடிக்கு வீட்டிலுள்ள தாழ்மையான வேலையெல்லாம் செய்யச் சொல்லி வீட்டிலிருந்த சுயம்பாகியைத் தள்ளி இவளைச் சமையல் செய்யப் போட்டார்கள். ஆனால் இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவள் இஸ்பிரீத்துசாந்துவின் ஏவலினாலே தன் இருதயத்துக்குள்ளே மனோ தியானமும் ஏகாந்தமுமாகிற செபக்கூடம் கட்டிக்கொண்டு ஒருகாலும் அதிலிருந்து புறப்பட்டவளல்ல. முன்னமே அவள் தன் தகப்பன் வீட்டிலே கட்டியிருந்த செபக்கூடத்தில் வெகு நேரம் இருக்கக்கூடாதேபோனாலும், தன் மனதுக்குள்ளே கட்டிக்கொண்ட மனோதியானமாகிற செபக்கூடத்திலிருந்து அவள் ஒருகாலும் வெளிப் புறப்படவில்லை. வீட்டிலுள்ள தாழ்மையான வேலைகளை அவள் செய்யும்போது தன் தகப்பனார் இயேசுநாதரென்றும் தன் தாயார் தேவமாதாவென்றும் தன் சகோதரர் முதலிய வீட்டுச் சனங்கள் இயேசுநாதருடைய அப்போஸ்தலர் சீஷர்களென்றும் எண்ணிக்கொண்டு, மனமகிழ்ந்து அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்துகொண்டு வருவாள். இந்த நினைவு எப்போதும் அவள் புத்தியில் நிறைந்திருந்ததினாலே, இயேசுநாதருக்குத்தானே நான் ஊழியம் பண்ணுகிறேனென்று நினைத்து மனம் பூரித்து எல்லா வேலையையும் சந்தோஷமாய்ச் செய்வாள். இடைவிடாமல் சர்வேசுரனைத் தன் கண் முன்பாக வைத்துக்கொண்டு க்ஷணத்துக்கு க்ஷணமும் அவர் தேவ சந்நிதானத்தைச் சுகித்தநுபவித்து எப்போதும் அவரோடேகூடத் தன் ஆத்துமமாகிற செபக்கூடத்தில் அடங்கியிருப்பாள். தன் ஆத்தும குருவானவர் அநேக வெளி வேலை செய்கிறதையாகிலும் பயணம் போகிறதையென்கிலும் அவள் கண்டால், சுவாமீ உமது மனசுக்குள்ளே மனோ ஏகாந்தமாகிற செபக்கூடம் கட்டிக்கொண்டு அதைவிட்டு ஒருகாலும் புறப்படாதேயுமென்பாள். இந்தப் புத்தியை நமக்கே சொன்னதாக எண்ணி நமதிருதயத்தில் மனோ ஏகாந்தத்

தைக் கட்டிக்கொண்டு அதைவிட்டு வெளிப்படாமல் இருக்கக்கடவோம். இப்படி நடந்தால், நாம் எத்தனை வெளிக் கிரிகைகளைச் செய்தாலும், அதினாலே பாக்கும் புண்ணிய தளர்ச்சியும் உண்டாகாமல் போவதுமன்றி மனோ ஏகாந்தத்தை அநுசரிப்பதற்கும் எந்நேரமும் செபத்தியானம் செய்வதற்கும் உதவியாயிருக்குமென்று கண்டுகொள்ளுவோம்.

௰-ம் அதிகாரம்.

நாம் இப்போது சொன்னபிரகாரம் நமது கிரிகைகளைச் செய்வதினாலே உண்டாகும் பிரயோசனத்தின்பேரில்.

நாம் மேற்சொன்ன பிரகாரம் செய்து முடிக்கிற கிரிகைகளெல்லாம் நிறைந்த கிருத்தியங்களென்று சொல்லப்படும். அர்ச். எரோணிமுசும் அர்ச். கிரேகோரியாரும் சொல்லுமாப்போலே, இவ்விதமாய்ச் சீவித்தவர்கள் வாலவயதில் மரித்திருந்தாலும், அவர்கள் நிறைந்த காலம் சீவித்தார்களென்றும் நிறைந்த கால[illegible]ப்பின் ம[illegible]ன்றும் வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. ஞானியானவர் நீதிமானாகிய புண்ணியவாளனைக் குறித்துச் சொல்லுகிறதாவது: அவன் சீவித்த கொஞ்சக் காலத்தில் வெகுகாலத்தை நிறைவேற்றினானென்றார். ஆனால் கொஞ்சக் காலத்தில் வெகு காலம் சீவித்து வெகு வருஷப் பலனை அடைவது எப்படியென்று கேட்பாயாக்கும். எப்படியென்று அறியவேணுமோ கேள்: நிறைந்த கிரிகைகளைச் செய்து நிறைந்த நாள் சீவித்தால், கொஞ்சக் காலத்தில் வெகுகாலம் சீவித்தாற்போலாகும். இதினாலல்லோ அவர்களிடத்தில் நிறைந்த நாள் உண்டென்று ஆத்துமாக்களைக் குறித்துத் தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இந்த வாக்கியத்தைக்கொண்டு முந்தின வாக்கியத்துக்கு அர்த்தம் கண்டு பிடிப்பது எளிதே. மெய்யான தேவதாசர் வாழ்நாளெல்லாம் இருபத்துநாலு மணி நிறைந்த நாளாகும். அவர்கள் ஒருநாளில் ஒரு க்ஷணமாகிலும் பலனில்லாமல் வீணாய்ப் போகவிடமாட்டார்கள். ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் அவர்கள் உள்க்கருத்தோடே தேவ சித்தத்தை

நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருகிறதினாலே, ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களுக்கு முழுதும் நிறைந்த பலனைப் பெறுவிக்கும். அவர்கள் சாப்பிடுகிற நேரம் பேசுகிற நேரம் நித்திரை செய்கிற நேரம் முதலாய் அவர்களுக்குப் பலனில்லாமல் போகிறதில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் அதுவெல்லாவற்றையும் சர்வேசுரனுடைய அதிமிக மோக்ஷ மகிமைக்காக ஒப்புக்கொடுத்து நாங்கள் இதைச் செய்யவேணுமென்று சர்வேசுரன் சித்தமாயிருக்கிறதினாலே மாத்திரம் செய்கிறோமென்று உள்க் கருத்தோடு அதுகளை நடத்துகிறதினாலே, அதுகள் அவர்களுக்குச் சம்பூரணமான பலனைக் கொடுக்கும். அவர்கள் அவசரத்தின் நிமித்தம் சாப்பிடுகிறதேயல்லாமல் இன்பத்துக்காக ஒருநாளும் சாப்பிடுகிறதில்லை; சுபசந்தோ[illegible]த்தை ஒரு கிரிகையிலும் தேடுகிறவர்களல்ல. தேவசித்தமானால், ஒருநாளும் சாப்பிடாமலும் நித்திரை செய்யாமலும் இளைப்பாறாமலும் இருக்க ஆசைப்படுவார்கள். சர்வேசுர[illegible] கொடுக்கிறதென்று இடைவிடாத வேலையாயிருக்க ஆசிப்பார்கள். என் அவசரத்தை என்னைவிட்டு நீக்கியருளுமென்று இராச தீர்க்கதரிசி அபேட்சித்ததுபோலே இவர்களும் அபேட்சிப்பார்கள்; அதாவது சர்வேசுரன் பேரில் மெய்யான பொருந்திய தேவ சிநேகத்திலும் இடைவிடாமல் அமிழ்ந்தியிருக்கும் பொருட்டுச் சரீரத்துக்கு அவசரமானதெல்லாம் தங்களைவிட்டு நீங்க வேணுமென்று விரும்புவார்கள்.

இவ்வுலகத்தில் நாம் இப்பேர்ப்பட்ட மேலான அந்தஸ்தில் வந்து சேருவது கூடாத காரியமாயிருந்தாலும், நீதிமானாகிய புண்ணியவான் சரீரத்துக்கு அவசரமான காரியங்களைப் பொறுமையோடே செய்துகொண்டு வரவேணுமென்பது மெய்தான். ஆனால் சரீரத்துக்கு அவசரமான சாப்பாடு நித்திரை முதலியதுகளை அவன் செய்துகொண்டு வரும்போது, அதுவெல்லாம் கற்பிதமாய் நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருவான். போவென்பவரும் தாவீதென்பவரும் நடந்த நடக்கையானது இந்த இயற்கை ஒப்பிப்பதற்கு நல்ல திருஷ்டாந்தமாகும். இதினாலல்லோ போவென்கிற மகாத்துமா நான் சாப்பிடுமுன்னே பெருமூச்சுவிடுகிறேனென்றார். தாவீதராசனென்பவரோவென்றால், என் பானத்தில் கண்ணீர் கலந்து குடிப்பேனென்றும் இராத்திரி தோறும் என் கட்டிலைக் கண்ணீராலே கழுவி நனைப்பேனென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். நாமும் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய வழி இதுவே. நாம் நித்திரைக்குப் போகும்போது, கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டு சர்வேசுரனைப் பார்த்து என்னை ஆண்டவரே, நான் நித்தி

ரைசெய்கிற நேரமெல்லாம் உம்மை நினையாமலிருக்கப் போகிறேனே. என் இந்தப் பரதேசத்தில் நான் இவ்வளவு நாள் இருக்கவேணும்? இந்தப் பரதேசம் எப்போது முடியும்? என் ஆத்துமத்தை இந்தச் சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுவித்தருளும்; என் ஆத்துமம் நித்திய காலமாய் உம்மைத் தோத்திரித்துப் புகழுவதே இடைவிடாத வேலையாயிருக்கும்பொருட்டு இந்த நிர்ப்பாக்கியமான சரீரமாகிற சிறைச்சாலையில் நின்று அதை வெளிப்படுத்துமென்று சொல்லவேண்டும். இப்படி நடந்தால், நமது கிரிகைகளும் நம் வாழ்நாளும் பேறு பலன் நிறைந்ததாகும். நீதிமானான புண்ணியவான் கொஞ்சக் காலத்தில் வெகு காலம் சீவிக்கிற விதமிதுவே; அவன் சீவித்தநாள் கொஞ்சமானாலும், அநேகநேக வருஷப் பலனை அடைவதற்கு வழி இதுவே. ஆனால் அர்ச். கிரேகோரியார் சொன்னாப்போலே தன் வாழ்நாளை நன்றாய்ச் செலவழியாமலும் தன்னுடைய காலத்தில் நற்கிரிகைகளைச் சேர்த்துவைக்காமலும் அசட்டைத்தனமாய்த் திரிந்தவன் பேறு பலனற்று வெறுங்கையும் வெறுமனே சாவானென்று சொல்லுகிறது வழக்கம். இதினாலேதான் அன்ப பரதேச காலம் கொஞ்சமும் கெட்டதுமாய்ப் போனதென்று பாவிகள் பேரிலே வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது.

என் வாழ்நாட்களின் நடுவிலே நான் பாதாளத்துக்குப் போவேனென்று எசேக்கியாசென்னும் இராசா வசனித்தார். இதின்பேரில் அர்ச். எரோனிமுஸ் வியாக்கியானம்பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: அபிராம் முதலியவர்களைப்போன்ற நீதிமான்களும் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் தங்கள் வாழ்நாட்களை முழுதும் பிரயோசனப்படுத்தி முடிப்பார்கள். இதினாலே அபிராமென்பவர் நாள் நிறைந்து பாக்கியமான விருத்தாப்பியத்தில் மரித்தாரென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆனால் கெட்டவர்கள் தங்கள் ஆயுசு காலத்தை வீணாய்ப் போக்கடிக்கிறதினாலே, அவர்கள் வாழ்நாள் நடுவிலே சாகிறார்கள்; வாழ்நாள் நடுவுக்குக் கூடப்போய்ச் சேருகிறதில்லை. இதின் நிமித்தமாகவே கொடுமைக்காரரும் வஞ்சகரும் தங்கள் வாழ்நாள் நடுவுக்கு முதலாய்ப் போய்ச்சேரமாட்டார்களென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இதினாலேதான் பாவியை நூறு வருஷத்துக் குழந்தையென்று வேதாகமத்தில் சொல்லுகிறதறிவோம். ஏனென்றால் அவன் மனுஷனைப்போலே நடவாமல் குழந்தையைப்போலே நடக்கிறான். நூறு வயசுக் குழந்தை மடியும்; நூறுவயசுப் பாவி சபிக்கப்பட்டதுக்குள்ளாவானென்று இசாயியாவெ

ன்பவர் வசனித்தார். ஆகையால் பாவிகளுக்கு எப்போதும் அகாலமரணம் வரும்; முற்றுகிறதற்கு முன் அறுபட்ட கருதுபோலே அவர்கள் தவம் புரியுமுன் மாழ்வார்கள். மரணம் வரும்போது, அது சீக்கிரம் வருகிறதென்று முறைப்பட்டுத் தவம் புரிவதற்குத் தவணைக் கேட்பார்கள். புண்ணிய சறுசுறுப்பற்றுத் தளர்ந்த சந்நியாசிகளுக்கும் இப்படிச் சம்பவிக்கும். இவர்கள் சந்நியாசத்தில் உட்பட்டு எவ்வளவு காலமானாலும், இவர்கள் சந்நியாசத்தில் இருந்தது கொஞ்ச நாள்தானே.

அர்ச். பிரான்சிஸ்கு சபைச் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் வர்த்தமானமாவது: துரைமகனொருவன் விருத்தாப்பியமான ஒரு சந்நியாசியாரிடத்தில் நீர் சந்நியாசியாகி எத்தனை வருஷமானதென்று கேட்டான். அதற்கு அவர் இன்னம் ஒரு க்ஷணம் கூட ஆகவில்லையென்றார். இதற்கு அர்த்தம் அறியாமல் அவன் ஆச்சரியப்படுகிறதைக் கண்டு அவர் சொன்னதாவது: நாம் சந்நியாச உடை தரித்து எழுபத்தைந்து வருஷமாயிற்று; ஆனால் நம்முடைய நற்கிரிகைகளினாலே நாம் மெய்யான சந்நியாசியாயிருந்தது எத்தனை வருஷமோ நமக்குத் தெரியாதென்றார். இந்த மகாத்துமாவானவர் தாழ்ச்சியினாலே சொன்னதை நாமும் நமது பேரில் சொல்லிக்கொண்டால், அது மெய்யாயிருக்குமோ என்னமோ சர்வேசுரனுக்குத் தான் தெரியும். ஏனென்றால் சந்நியாசத்திலே நெடுங்காலம் இருந்து கிழண்டிபோவது பெரிய காரியமல்லவே; புண்ணிய நடக்கையாய் நடப்பதல்லோ முக்கியமான காரியம். ஆகையால் நீ வெகு புண்ணியவானாகாவிட்டால், சந்நியாசத்தில் இருந்த வருஷம் இத்தனையென்று எண்ணுகிறது என்னத்துக்காகுமென்று கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. புண்ணியத்தில் அசமந்தமாய்ச் சீவித்த வெகு நாளை விடப் பரிசுத்தமும் பத்தி சுறுசுறுப்புமாய் நடந்த கொஞ்ச நாள் அதிக விலை பெற்றது. ஏனென்றால் ஒருவன் எத்தனை வருஷம் உயிரோடிருந்தானென்று சர்வேசுரன் பாராமல் எத்தனை வருஷம் புண்ணியநடக்கையாய் நடந்திருக்கிறானென்று மாத்திரம் பார்ப்பார். ஒருவன் சந்நியாசத்தில் உட்பட்டு எத்தனை வருஷமானதென்று விசாரியாமல் அவன் புண்ணிய சுறுசுறுப்புள்ள சந்நியாசியாய் நடந்தது எத்தனை காலமென்று சோதிப்பார். அரசராகமத்தின் முதல் புத்தகத்தில் சொல்லியிருக்கும் சங்கதியானது நாம் இங்கே சொல்லுகிறதற்கு அத்தாட்சியாகும். அதென்னவென்றால், சவுல் இராச்சியபாரம் பண்ணத் துவக்கும்போது, ஒரு வருஷத்துக் குழ

ந்தையாயிருந்தான், இரண்டு வருஷம் இஸ்ராயேல் சனங்களை ஆண்டானென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகிலும் அவன் நாற்பது வருஷம் இராச்சியபாரம் ஆண்டானென்பது நிச்சயம். அர்ச். சின்னப்பர் தாமே அப்போஸ்தலர் நடபடிக்கை யாகமத்தில் இந்தக் காரியத்தைத் தெளிவாய் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அவர் சொல்லுகிறதாவது: அதின்பின் அவர்களுக்கு இராசா வேணுமென்று கேட்டார்கள். சர்வேசுரன் பெஞ்சமின் கோத்திரத்தாருக்குள் சீசென்பவன் குமாரனான சவுலென்பவனை நாற்பது வருஷமாய் அவர்களுக்கு இராசாவாகக் கொடுத்தாரென்றார். இதிப்படியிருக்க, அரசாட்சியிலே இரண்டு வருஷம் மாத்திரம் ஆண்டானென்று சொல்லுவானேன்? ஏனென்றால் ஒருவன் நன்றாய் நடந்த வருஷம் சர்வேசுரனுடைய புஸ்தகத்தில் பதிவாகுமேயல்லாமல், மற்றதெல்லாம் தள்ளுபடியாகும். சவுல் அரசாண்ட காலத்தில் இரண்டு வருஷம் மாத்திரம் நீதியுள்ள இராசாவாய் ஆண்டுவந்ததினாலே, இரண்டு வருஷமாத்திரம் ஆண்டானென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது நியாயந்தானே. சுவிசேஷத்தில் கண்டிருக்கிற எசமான் தன் தோட்டத்திலே வேலை செய்வதற்குக் கடைசியில் அனுப்பினவர்கள் ஒரு மணி நேரம் வேலை செய்திருந்தாலும், நாள் முழுதும் வேலை செய்தவர்களுக்குக் கொடுத்த சம்பளம் தானே இவர்களுக்கும் கொடுத்தான். ஏனென்றால் இவர்கள் கொஞ்ச நேரத்தில் செய்த வேலையானது மற்றவர்கள் நாள் முழுதும் செய்த வேலைக்குச் சரிக்கட்டியிருந்ததினாலே, இவர்களுக்கும் சரியான சம்பளம் கொடுத்தது நியாயமாகும். ஆகையால் நாமும் இவ்விதமாகவே கணக்குக் கூட்டி இந்தக் கணக்குப் பிரகாரம் சந்நியாசத்தில் எவ்வளவு நாள் சீவித்திருக்கிறோமென்று சோதிக்கக்கடவோம்.

ஜூசேப் எமிசேனனென்பவர் இவ்விஷயத்தில் எழுதினது மகா நேர்த்தியாயிருக்கிறது. அதென்னவென்றால், நாம் உயிரோடிருந்த வருஷக் கணக்கைக் கூட்டி நமக்கு இத்தனை வயதானதென்று எண்ணுகிறது வழக்கம். ஆனால் நீ உலகத்தை வெறுத்துவிட்ட நாள் துவக்கி இதுவரையில் எவ்வளவு காலம் கடந்திருந்தாலும், வருஷத்தை எண்ணி நான் இத்தனை வருஷம் சந்நியாசத்தில் இருந்தேனென்று நினையாதே. ஏனென்றால் உன் சுயமனதை அடக்கியாண்டது எதுவோ, உன் துர்க்குணத்தைச் செயித்த நாள் எதுவோ, ஒழுங்குகளை நீ சரியாய் அநுசரித்த நாள் எதுவோ, நீ உருக்கமான செபக்கியானம் செய்து வழக்கத்துக்

கு மேலான தேவ பிரகாசத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட நாள் எதுவோ, அதை மாத்திரம் உன்னுடைய காலத்திலே சேர்த்துக் கணக்குக் கூட்டவேணுமென்றார். நீயும் உன்னுடைய காலத்திலே இப்பேர்ப்பட்ட நாளைப் பார்த்துப் பொறுக்கிக் கூட்டி நீ சந்நியாசியாகி எத்தனை வருஷமென்று எண்ணிப்பார். அதில் காட்சியாகமத்தில் கண்டிருக்கும் சார்தீஸ் பட்டணத்து மேற்றிராணியாருக்குச் சர்வேசுரன் செய்த கண்டிப்பு உனக்கும் வருமென்று அஞ்சவேண்டும். சர்வேசுரன் அவருக்கிட்ட அறிக்கையாவது: சார்தீஸ் பட்டணத்துத் திருச்சபையை ஆளும் சம்மனசுவுக்கு எழுது: உன் கிரிகைகளெல்லாம் எப்படிப்பட்டதென்று நமக்குத் தெரியும்; நீ உயிரோடிருக்கிறாயென்று பேர்தான்; ஆனால் செத்துப்போனாய். எச்சரிக்கையாயிரு; ஏனென்றால் உன் கிரிகைகள் தேவ சமுகத்தில் நிறைந்த கிரிகைகளென்று தோன்றவில்லையென்றார். சர்வேசுரனுக்குத் தெரியாமல் மறைந்த காரியம் ஏதாகிலும் உண்டென்று நம்பாதே; உன்னிடத்தில் மனுஷர் காணக்கூடாததெல்லாம் அவர் கண்ணுக்கு வெளியரங்கமாய்த் தோன்றும். நீ உயிரோடிருக்கிறாயென்று மனுஷர் எண்ணுகிறார்கள்; ஆனால் ஐயோ! நீ செத்துப்போனாய். நீ துறவியென்று பேர் கொண்டிருக்கிறாய்; துறவறத்துக்குரிய நடக்கை உன்னிடத்திலில்லை. நீ சந்நியாசி உடை தரித்துச் சந்நியாசியென்று பேர் கொண்டிருக்கிறாய்; சந்நியாசிக்கடுத்த குணங்கள் உன்னிடத்தில் காணோம். உன் கிரிகைகள் நீ கொண்டிருக்கிற பேருக்குச் சரிக்கட்டி வருகிறதில்லை. உன் கிரிகைகள் முழுதும் சர்வேசுரனைச் சேராத வெறும் கிரிகைகளாயிருக்கிறது. உன் கிரிகைகள் சுய சிநேகம் நிறைந்ததேயல்லாமல் வேறல்ல; நீ செய்கிறதெல்லாத்திலும் உன்னையே தேடுகிறாய்; உன் சுகத்தையும் மகிமையையும் கீர்த்தியையும் நீ தேடுகிறதேயொழியச் சர்வேசுரனை மாத்திரம் நாடுகிறதாகக் காணோம். ஆகையால் நமது பேரில் நாமே எச்சரிக்கையாயிருக்கக்கடவோம். நம்முடைய கிருத்தியங்களெல்லாம் புண்ணியம் நிறைந்ததாகவும் மெத்தவும் நாமெல்லாம் பெறு பலன் நிரம்பினதாகவுமாகும்பொருட்டுப் பிரயாசப்பட்டு உழைக்கக்கடவோம். இப்படி நடந்தால், கொஞ்சக் காலத்தில் வெகு காலம் சீவித்துச் சர்வேசுரனிடத்தில் ஏராளமான புண்ணிய பலனைப் பெற்றுக்கொள்ளுவோமென்பது நிச்சயமாமே.

௰௧-ம் அதிகாரம்.

நாம் செய்கிற கிரிகைகள் எல்லாத்திலும் வைக்கவேண்டிய நேர்மையான சுத்தக்கருத்து இன்னதென்று இன்னம் அதிகமாய்ச் சொல்லிக் காட்டுவது.

பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக உழைக்கிறவர்கள் தங்கள் அலுவலில் எப்படி நடக்கவேணுமென்று அவர்களுக்கு ஒரு நல்ல புத்தி சொல்லிக்கொடுப்பது வழக்கமாமே. அந்த வேதபாரகர் சொல்லிக்காட்டின இந்தப் புத்தியானது சகல காரியத்திலும் நமது கருத்து எவ்வளவு பரிசுத்தமாயிருக்கவேணுமென்றும், நாம் செய்கிற சகலத்திலும் நம்மை எவ்வளவேனும் தேடாமல், சர்வேசுரனொருவரையே நாடவேணுமென்றும் விளக்கிக் காட்ட உதவும். ஆகையால் வேதபாரகர் சொல்லுகிற புத்தியாவது: பிறருக்கு ஞான நன்மையைப் பெருவிக்கிறதற்கு உதவியான யாதாமொரு அலுவலை நீ துவக்கும்போது, சித்தத்தை நிறைவேற்றுகிறது ஒன்றே உனக்குப் பிரதான கருத்தாயிருக்கவேணுமேயொழிய அந்த அலுவல் நன்றாய் அநுகூலப்படவேணுமென்பது முக்கியமான கருத்தாயிருக்கப்படாது. இம்மருவாதியே நாம் பாவசங்கீர்த்தனம் கொடுக்கும்போதும், பிரசங்கிக்கும்போதும், கற்றுக்கொடுக்கும்போதும், பாவிகள் மனம் திரும்புவதையும் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதையும் பிள்ளைகள் படிப்பில் தேறுவதையும் பிரதானமாய் எண்ணி அதுக்காக முக்கியமாய் உழையாமல், தேவசித்தத்தை நிறைவேற்றிச் சர்வேசுரனுக்குப் பிரியப்படவேணுமென்று இந்த அலுவலை உத்தமமாய்ச் செய்து முடிக்க வருந்தவேண்டும். இப்படிச்செய்து முடித்தபின் நம்முடைய அலுவல் அநுகூலப்படுவதும் ஒருவனுடைய மனம் திரும்புவதும் வேறொருவன் நமது பிரசங்கத்தைக் கேட்டு ஞானப் பிரயோசனம் அடைவதும் சர்வேசுரனுடைய காரியமல்லாமல் நம்முடைய அலுவலல்ல. இதினாலல்லோ நான் நட்டேன், அப்பொல்லோ தண்ணீர் இறைத்தார், ஆனால் சர்வேசுரன் வளரச் செய்தாரென்று அர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தார். நாம் செய்கிறதெல்லாம் கூடித் தோட்டக்காரனைப்போலே, மரத்தை நட்டுத் தண்ணீர் இறைப்பதுதான்

நம்மாலான அலுவல். ஆனால் நட்ட கன்று தளிர்த்து வளர்ந்து பழம் தருப்பது நம்மாலாகும் காரியமல்ல; சர்வேசுரன் ஒருவரே செய்யக்கூடுமான அலுவலாகும். இப்படியே பாவி மனம் திரும்புகிறதும் மனுஷர் புண்ணியத்தில் விர்த்தி அடைந்து வளருகிறதும் இதுவெல்லாம் சர்வேசுரனாலே மாத்திரம் ஆகக்கூடுமான காரியமாமே. ஆத்துமாக்களுக்கு வரும் ஞான இலாபம் எவ்வளவோ அவ்வளவு நமது கிரிகைகள் பேறுபலனுள்ளதென்றும் உத்தமமானதென்றும் எண்ணாமல், நாம் செய்த அலுவலை எவ்வளவு பரிசுத்தக் கருத்தோடு செய்தோமோ அவ்வளவுக்கு நமது கிரிகைகளும் உத்தமமானதென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளக்கடவோம்.

நமது கிரிகைகளில் நாம் வைக்கவேண்டிய பரிசுத்தக் கருத்து இதுவே. நாம் என்னென்ன செய்தாலும், இதினாலே உத்தம மன சமாதானத்தை சுகித்தநுபவிக்கலாம். ஏனென்றால் நாம் செய்கிற அலுவல் அநுகூலப்படாதபடிக்கு என்னென்ன விக்கினம் நேரிட்டாலுஞ் சரி, அதினாலே புறத்தியாருக்கு ஒரு ஞான இலாபமும் வராதேபோனாலுஞ் சரி, நாம் ஒருகாலும் மனம் கலங்கக் காரணமில்லை. ஏனென்றால் நாம் அந்த அலுவலைத் துவக்கும்போது, அது அநுகூலப்படவேணுமென்று முக்கியமாய்க் கருத்துக்கொள்ளாமல், தேவசித்தத்தை நிறைவேற்றிச் சர்வேசுரனுக்குப் பிரியப்படுவதற்காக மாத்திரம் நம்மால் இயன்றமட்டும் அந்தக் கிரிகையை நன்றாய்ச் செய்ததினாலே, அது அநுகூலப்படாமற் போனாலும், எப்போதும் நமக்குப் பேறுபலனுள்ளதுதானே. ஆகையால் நீ பிரசங்கிக்கும்போதும், பாவசங்கீர்த்தனம் கொடுக்கும்போதும், புறத்தியார் ஆத்தும ஈடேற்றத்துக்காகப் புத்தி சொல்லும்போதும், அவர்கள் மனம் திரும்பிப் போகவேணுமென்பதே பிரதான கருத்தாய் எண்ணி இந்த வேலையை நடத்தாதே. ஏனென்றால் நீ குறித்தபடி பிறர் மனந்திரும்பி உன் கருத்து நிறைவேறாவிட்டால், அதினால் உனக்கு மனக்கலக்கம் உண்டாகுமென்பது நிச்சயமாமே. மனக்கலக்கம் உண்டாகிறதுமல்லாமல் ஒருவேளை பொறுமையும் நீங்கிக் கோப அக்கினியும் பற்றிக்கொள்ளும்.

அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இச்சத்தியத்தை ஓர் நேர்த்தியான உவமையினாலே விளக்கிக் காட்டிக்கொண்டுவருவார். அதாவது, ஆத்தும இரட்சணியத்துக்கடுத்த அலுவலெல்லாத்திலும் புறத்தியார்மட்டில் நாம் நடக்கவேண்டிய விதம் இன்னதென்று அறியவேணுமோ? கேள்: கா

வலான சம்மனசுகள் தாங்கள் காத்து நடத்துகிறவர்கள்மட்டில் ஒருகும் விதமே நாமும் நடக்கவேண்டும். அவர்கள் தங்களாலானமட்டும் மனுஷருக்குப் புத்தி சொல்லிக் காப்பாற்றி நடத்தி அவர்கள் புத்தியைப் பிரகாசிப்பித்து அவர்கள் நன்மையின்பொருட்டு அவர்களைத் தூண்டி உதவுவார்கள். ஆனால் மனுஷர் தங்கள் சுய மன இச்சைப்போலே நடந்து சம்மனசு சொல்லுகிற நல்ல ஏவுதலை அநுசரியாமல் தள்ளிவிட்டால், சம்மனசுகள் இதின் நிமித்தம் கலங்கிப்போகிறதுமில்லை, அவர்கள் அநுபவிக்கிற மோக்ஷானந்தம் அற்பமேனும் குறைகிறதுமில்லை. எரேமியாவென்னும் தீர்க்கதரிசி சொல்லியிருக்கிறதுபோலே, பபிலோனென்னும் பட்டணத்துக்காகப் பரிகாரம் செய்து உழைத்தோம் அது சொஸ்தப்படவில்லை. அதைக் கைவிட்டு நீங்குவோமாகவென்று சொல்லுவார்கள். இப்படியே நாமும் பிறர் மனந்திரும்பிப் புண்ணிய விர்த்தி அடையும்பொருட்டு நம்மாலானதெல்லாம் ஏற்றதாய்ச் செய்ய வேண்டும். ஆனால் நமது கடமையைச் சாக்கிரதையோடே நிறைவேற்றி முடித்தபின், பாவியின் ஆத்தும வியாதி குணப்படாதிருந்தாலும் குணப்படவேணுமென்று அவனுக்கே மனதில்லாதிருந்தாலும் நாம் மனம் கலங்கி ஏங்காமல் சமாதானமாயிருக்கவேண்டும்.

பிரசங்கிக்கும்பொருட்டு இயேசுநாதர் அப்போஸ்தலரை அனுப்பினார். அவர்கள் திரும்பிவந்து தாங்கள் புதுமை செய்ததினாலேயும் பசாசை ஓட்டினதினாலேயும் அகமகிழ்ந்து சந்தோஷித்தார்கள். இதைக் கண்டு இயேசுநாதர் நீங்கள் இதின்நிமித்தம் மனமகிழாமல், உங்கள் நாமம் மோக்ஷத்தில் பதிவாயிருக்கிறதினாலே சந்தோஷப்படுங்களென்றார். உன் அலுவல் அநுகூலப்படுகிறது எவ்வளவு பிரயோசனமாயிருந்தாலும், அது அநுகூலப்பட்டதின் நிமித்தம் முழுதும் சந்தோஷியாதே. உன் கிரிகைகளை உத்தமமாய்ச் செய்தாயோ அதினாலே உன் பேர் மோக்ஷ இராச்சியத்தில் பதிவாகுமோவென்று பார். உன் அலுவலுக்கடுத்த கடமை எல்லாம் உத்தமமாய்ச் செய்து முடித்திருப்போயென்று சோதித்து இதொன்றிலே மாத்திரம் உன் ஆசையையும் சந்தோஷத்தையும் வைக்கக்கடவாய். நீ உன் அலுவலில் அநுகூலப்பட்டாயோ, பேர்போன பாவிகளைத் திருப்பினாயோ, மற்ற மற்ற அபூருவமான ஞான நன்மைகளைச் செய்வித்தாயோவென்று சர்வேசுரன் உன்னிடத்தில் கணக்குக் கேட்கப்போகிறதுமில்லை; இதைக் கேட்டு உனக்குச் சம்பாவனை அளிக்கப்போகிறதுமில்லை. நீ ஒருவரையும் திரு

ப்பாதேபோனாலும், நீ பட்ட பிரயாசத்துக்கும் நீ காட்டின பிறசிநேகப்பற்றுதலுக்கும் தக்கது உனக்குச் சம்பாவனை கொடுப்பாரென்பது நிச்சயம். இன்னம் இ[illegible] தெளிவாய் உணர்த்தும்பொருட்டு இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றின வாக்கியத்தை எடுத்துக் காட்டுவோம். நீ உலகத்தை எல்லாம் ஒரேமுட்டாய்த் திருப்பியிருந்தாலும், உலகத்தையெல்லாம் உன் கைவசப்படுத்தினாலும், உன் ஆத்துமம் சேதப்படுமாகில், அதினால் உனக்கு [illegible]யில்லையென்று திருவுளம்பற்றினார். ஆகையால் நீ உன் கடமையை நன்றாய்ச் செய்து முடித்திருந்தால், ஒருவரும் மனந்திரும்பாதேபோனாலும், உன[illegible] அற்பமாகிலும் குறையப்போகிறதில்லை. நாம் பிறர் ஆத்துமத்துக்கு வரப்பண்ணுகிற ஞான நன்மைக்களவாகச் சர்வேசுரன் நமக்குப் பலன் அளிக்கிறதாயிருந்தால், அர்ச். யாகப்பர் இஸ்பானிய தேசத்திலே [illegible] எட்டு ஒன்பது பேரை மாத்திரம் திருப்பினதினாலே, அவர் மகா நிர்ப்பாக்கியவானாயிருக்கவேண்டும். ஆகிலும் இவ்வளவு கொஞ்சம்பேரை அவர் திருப்பினதினாலே, அவர் பெறுபலன் குறையவுமில்லை. மற்ற அப்போஸ்தலரைவிட இவரைச் சர்வேசுரன் குறைவாய்ச் சிநேகிக்கவுமில்லை.

இதுவெல்லாம் நமக்கு மிகுந்த ஆறுதலை வருவிப்பதற்குரியதாமே. நாம் இதனையில் சொன்னதைப்பார்க்குமளவில், நமது பிரசங்கத்தினாலே மிகுந்த நன்மை உண்டானதோ இல்லையோவென்று சர்வேசுரன் கேட்கிறதுமில்லை; நாம் நன்றாய்ப் பிரசங்கித்தோமோவென்று முதலாய் பார்க்கிறதுமில்லை. இதற்காக அவர் பலன் அளிக்கிறதுமில்லை, அவர் நம்பிக்கிறது இதல்லவே. அவர் நமக்குக் கொடுத்த புத்திக்குத் தக்கது நம்மால் இயன்றமட்டும் பிரயாசப்படவேண்டுமென்று மாத்திரம் கேட்கிறார். அவர் நம்மிடத்தில் கொஞ்சம் கொடுத்திருந்தால், கொஞ்சம் கேட்பார். ஆனால் மெத்தக்கொடுத்தவனிடத்தில் மெத்தக் கேட்பாரென்று சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அர்ச். கிறிசொஸ்தோமுஸ் இச்சத்தியத்தை ஆச்சரியமான விதமாய் விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறார். அதெப்படியென்றால், சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி எசமான் தன் ஊழியர் வியாபாரம் பண்ணும்பொருட்டு அவர்களுக்குப் பொன் கொடுத்துவிட்டுப் பயணம் போனானே. இந்த உவமையை எடுத்துக்காட்டி இரண்டு பொன் இலாபம் அடைந்த ஊழியனுக்கும் ஐந்து பொன் இலாபம் அடைந்த ஊழியனுக்கும் எசமான்

ஒரே வெகுமதி அளித்ததற்குக் காரணமென்ன? என்னவென்றால் எசமா
ன் திரும்பிவந்து முன்னமே பொன் பகிர்ந்து கொடுத்த ஊழியர்களை
அழைத்துக் கணக்குக்கேட்டுமி[illegible] பொன் வாங்கியிருந்தவ
முன்னாக வந்து, ஐயா, நீர் எனக்கு ஐந்து பொன் கொடுத்தீர்; இந்த ஐந்
து பொன்னோடு ஐந்து பொன் இலாபம் அடைந்தேனென்றான். அதற்
கு எசமான் சொன்னதாவது: சபாசு பிரமாணிக்கமுள்ள நல்ல ஊழி
யனே, [illegible]த்தில் பிரமாணிக்கமாயிருந்ததினாலே, பெரிய
காரியத்திலே உன்னை எசமானாக வைப்பேன்; உன் எசமானுடைய ஆ
னந்தத்தில் பிரவேசியென்றான். அப்புறம் இரண்டு பொன் வாங்கியிருந்
தவன் முன்னாக்கு வந்து சொன்னதாவது: ஐயா, நீர் எனக்கு இரண்டு
பொன் கொடுத்திருந்தீர்; இதோ இரண்டு பொன்னோடு [illegible]பொ
ன் இலாபம் அடைந்தேனென்றான். இதைக்கேட்டு ஐந்து பொன் சம்
பாதித்தவனுக்குச் சொன்ன மறுமொழியே இவனு[illegible] அவ
னுக்களித்த வெகுமதியை இவனுக்கும் அளித்தார். இதுவே நீதி; ஏ
னென்றால் ஒருவனைவிட வேறொருவன் அதிக இலாபம் அடைவதற்
காக அதிகவேலை செய்யவுமில்லை, அதிக உழைப்பு உழைக்கவுமில்லை.
இருவரும் சரியாய்த்தான் உழைத்திருக்கிறார்கள். இதினாலே சரியான
சம்பளம் வாங்குகிறது நியாயமென்று அர்ச். கிறிசோஸ்தோமுஸ் விரு
ளிச்செய்தார். இச்சத்தியமானது நமக்கு மகா பிரயோசனமும் ஆறுத
லுமுள்ள விஷயமாமே. ஏனென்றால் எவ்வித அலுவலுக்கும் வேலைக்
கும் சர்வேசுரன் பலன் அளிப்பதற்கு இதுவே ஒழுங்கு. இப்படியே
ஒருவன் தனக்குக் கொடுத்திருந்த அலுவலை நிறைவேற்றுவதற்கு வே
றொருவனைப்போலே சரியான சாக்கிரதையோடு பிரயாசப்பட்டிருந்
தால், இவன் அலுவலினாலே அத்தனை பிரயோசனம் வராதிருந்தாலும்,
வேறொருவனைப்போலே சரியான சம்பாவனை பெற்றுக்கொள்ளுவான்.
இவ்வண்ணமே பிரசங்கம்பண்ணுகிறதற்கு நீ பட்டபிரயாசம் அம்மா
த்திரம் நானும் பட்டிருக்கிறேனென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். ஆகி
லும் நான் நன்றாய்ப் பிரசங்கிக்கவில்லை; நீ நன்றாய்ப் பிரசங்கித்து மு
டித்தாய். அப்படியிருந்தாலும், நானும் உன்னைப்போலே உனக்குச் ச
ரியான பலனையும் ஒருவேளை உனக்குநிகரான பலனையும் பெற்றுக்
கொள்ளுவேனாக்கும். ஏனென்றால் நான் என்னாலே இயன்றதெல்லாம்
செய்தேன்; நீயோவென்றால் உன்னால் இயன்றமட்டும் பிரயாசப்படா
மல் இருக்கிறாயாக்கும். படிப்பைக் குறித்தும் இவ்விதமாய் யோசித்து
க்கொள்ளவேண்டும். உன்னோடு படிக்கிறவனுக்குப் படிப்பு ஏறவில்லை.

நீயோ படிப்பிலே பெருவாய் விருத்தி அடைந்திருக்கிறாய். அவன் நிர்
மூடன்; நீயோ மகா படிப்பாளியென்று வைத்துக்கொள். இதிப்படியி
ருந்தாலும், நிர்மூடனா[illegible] படிப்பாளியாகிய உன்னைவிட
அதிகபேறுபலனைப் பெற்றுக்கொள்ளுவானாக்கும். அலுவல்மட்டிலும்
இதுவே சொல்லவேண்டும். நீ உன் அலுவலை நன்றாய்ச்செய்து முடிக்
கிறதுபோலே நான் என் அலுவலைச் செய்துமுடிக்கக் கடைப்படாமற்
போகிறேன்; என் சத்தியும் புத்தியும் வெகு [illegible] எட்டவில்லை.
ஆகிலும் நான் செய்கிற சொற்ப அலுவலைக்கொண்டு வெகுவெகு அலு
வல் செய்திருக்கிற உன்னைப்போலே சம்பாவனையைப் பெற்றுக்கொள்
ளுவேனாக்கும். நாம் இப்போது சொன்னதெல்லாம் மற்றவர்களைவிட
அதிக புத்திசாமர்த்தியமுள்ளவர்களிடத்தில் எழும்புகிற அகங்காரத்
தைத் தணிக்கவும் கொஞ்சம் புத்திசாமர்த்தியமுள்ளவர்கள் தங்களிட
த்திலுள்ள புத்திக் குறையைக் கண்டு தெம்பற்றுப் போகாதிருக்கவும்
உதவுமாமே.

அர்ச் எரோணிமுசுடைய அபிப்பிராயமும் நாம் மேற்சொன்ன
தற்கு மிகவும் ஒத்திருக்கும். ஏனென்றால் மேற்கண்ட உவமையின்
[illegible]ல் அவர் வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: ஐந்து
பொன்னைப் பத்துப்பொன்னாக்கினவனுக்கும் இரண்டுபொன்னை நாலு
பொன்னாக்கினவனுக்கும் எசமான் ஒரேசம்பாவனை கொடுத்தது சரியே.
எவன் அதிக இலாபம் அடைந்தானென்று பாராமல் இவ்விரு ஊழியரி
டத்திலும் உண்டான சுறுசுறுப்பையும் வேலையுமாத்திரம் கவனித்தா
னென்றார். சால்வியென்பவர் சொன்னதுபோலே ஒருவன் கொடுக்கிற
காணிக்கை எவ்வளவென்று சர்வேசுரன் கவனிக்கிறதில்லை; அதைக்
கொடுக்கும்போது, அவனிடத்தில் விளங்குகிற பற்றுதலே சர்வேசுர
னுக்குப் பிரியமாயிருக்கும். இது காரியத்தில் அர்ச். கிரெகோரியார்
சொல்லுகிறதாவது: ஒருவன் கொடுக்கிறது எவ்வளவென்று ஆண்டவ
ர் பாராமல் எந்த மனதோடு கொடுக்கிறானென்று பார்ப்பார். அவனு
டைய காணிக்கையைக் கனமாய் எண்ணாமல் இருதயப்பற்றுதலை மே
லாக மதிப்பார். ஆகையால் ஒருவன் செய்கிறது எவ்வளவு சொற்பமா
யிருந்தாலும், அவன் அதிக தேவசிநேகத்தோடு அதைச் செய்துமுடி
த்தால், பெருங்காரியங்களைச் செய்கிற வேறொருவனைவிட அவன் சர்வே
சுரனுக்கு அதிக பிரியப்படுவானென்றார். ஒருவன் சர்வேசுரனுக்கு எ
வ்வளவு பணி புரிந்தாலும், அவன் மனதிலுள்ள சிநேகத்தின் அளவுக்

குந் தக்கது மாத்திரம் அதுவெல்லாம் அவருக்குப் பிரியப்படும்; இதிலேதான் சர்வேசுரனுடைய மகத்துவம் விளங்குகின்றது. ஏனென்றால் நம்முடைய ஆஸ்தி அவருக்கு அவசியமல்ல; அவர் அளவில்லாதவராகக்கொள்ள, அவருடைய ஆஸ்தியும் மேறந்த நன்மையும் அதிகப்பட் அறியாது. இதினாலல்லோ நமது நற்கிரிகைகளினால் அவருக்கு ஆவதென்னவென்று யோபு என்பவர் வசனித்தார். நாம் அவரைச் சிநேகித்து அவருக்குப் பிரியப்படும்பொருட்டு நம்மால் இயன்றதெல்லாம் செய்யவேணுமென்று அவர் தாற்பரியமாயிருக்கிறதல்லாமல் வேறல்ல. சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்கிற கைம்பெண் உண்டியல் பெட்டியில் போட்ட இரண்டு காசே இதற்குத்தகுந்த அத்தாட்சியாகும். தேவசுதன் கோவில் உண்டியல் பெட்டிக்கு அருகாண்மையில் நின்றுகொண்டிருக்கும்போது, பரிசேயரும் ஐசுவரியரும் வந்து உண்டியல் பெட்டியில் வெகுபணம் கொட்டினார்கள். ஒரு ஏழைக்கைம்பெண் அதிலே இரண்டு காசு போட்டாள். அப்போது இரட்சகர் தமது சீஷர்களை நோக்கிச் சொன்னதாவது: மெய்யாகவே இந்த ஏழைக் கைம்பெண் மற்றவர்களைவிட அதிகமாய்ப் போட்டாளென்று நிச்சயமாய் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். மற்றவர்கள் தங்களுக்கும் மீந்ததை மாத்திரம் கொண்டுவந்து போட்டார்கள்; ஆனால் இவள் எவ்வளவு ஏழையாயிருந்தாலும், தன் சீவனத்துக்கு ஒன்றும் வைத்துக்கொள்ளாமல் எல்லாத்தையும் போட்டுவிட்டாளென்றார். நமது கிரிகைகளின் மட்டிலும் சர்வேசுரன் தீர்மானம்பண்ணும் விதமிதுவே. ஆகையால் அவர் இந்தக் கைம்பெண்மட்டில் இட்ட தீர்மானமே பிறர் ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக உழைக்கிறவர்கள்மட்டிலும் இடுவாரென்று அர்ச். கிறிசோஸ்தோமுஸ் வசனித்தார். பிரசங்கிகள் படிக்கிறவர்கள் வேலைசெய்கிறவர்கள் முதற்கொண்டு சந்நியாசத்திலுள்ள எந்தெந்த வேலைச் செய்கிறவர்களுக்கும் பலனளிப்பதற்கு இதுவே ஒழுங்காகும். அவர்கள் செய்கிறது இன்னதென்று சர்வேசுரன் பாராமல் எவ்வளவு சினேகத்தோடும் எவ்வளவு உருக்கமான பத்தி பற்றுதலோடும் செய்கிறார்களென்று விசாரித்து அதுக்குத்தக்க பலன் அளிப்பார்.

௰௨-ம் அதிகாரம்.

நாம் செய்கிற கிரிகைகளை எப்போது சர்வேசுரனுக்காக மாத்திரம் செய்கிறோமென்றும் எப்போது அதில் நம்மையும் தேடுகிறோமென்றும் அறிந்துகொள்ளுவதற்கான சில அடையாளங்களின் பேரில்.

ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக நாம் செய்கிற அலுவலில் தேவதோத்திரத்தை மாத்திரம் தேடுகிறோமோ, அத்தோடு நம்முடைய சுயமகிமையையும் தேடுகிறோமோவென்று திட்டமாய் அறிவதற்கு அர்ச். கிரெகோரியார் ஓர் நல்ல அடையாளம் சொல்லிக் காட்டியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், யாதாமொருவர் நன்றாய்ப் பிரசங்கிக்கிறதினாலே, சனங்கள் ஆசையோடு கூட்டம்கூட்டமாய் அவர் பிரசங்கத்துக்கு வந்து அநேக ஆத்துமாக்களுக்கு வெகு ஞானப் பிரயோசனம் உண்டானால், நீதானே அந்த ஞானநன்மை எல்லாம் செய்கிறதுபோலே அவ்வளவு சந்தோஷப் படுகிறாயோவென்று பார். ஏனென்றால் இதினிமித்தம் நீ சந்தோஷியாமல் இந்தப் பிரசங்கிக்கு வரும் கீர்த்தியையும் அவர் செய்யும் நன்மையையும் கண்டு ஓர் விதக்கஸ்தியும் காய்மகாரமும் உன்னிடத்தில் கிளம்புமானால், நீ தேவ தோத்திரத்தை மாத்திரம் தேடுகிறவனல்லவென்று தப்பாத அடையாளமாகும். இதுகாரியத்திலே அப்போஸ்தலரான அர்ச். யாகப்பர் திருவுளம் பற்றினதைக் கேள்: கசப்பான காய்மகாரப் பட்டப் போட்டியும் பொருமையுமான எண்ணம் உன் இருதயத்தில் எழும்பினால், உன் ஞானமானது மேலேயிருந்து வராமல் இலௌகீகத்துக்கடுத்ததும் மிருகத்துக்கொத்ததும் பசாசுக்குரியதுமாகுமென்றார்.

நீ தேவதோத்திரத்தின் பேரில் பிரியமில்லாமல் உன் சுயமகிமையை தேடுகிறாய். வேறொருவர் சம்பாதித்த கீர்த்தி மகிமையை நீயும் அடைவதற்கு ஆசைப்படுகிறாயென்று இதுவே அடையாளமாகும். ஏனென்றால் உன் மகிமையை நாடாமல் தேவதோத்திரம் ஒன்றையே நீ அபேட்சித்தால், அநேகம் சிறந்த பிரசங்கிகள் உண்டாகவேணுமென்றும் உன்னாலே முடியாததை இன்னொருவர் நிறைவேற்றித் தேவதோத்திரத்தைப் பெருகிக்கவேணுமென்றும் அபேட்சிப்பாயே. சில

இஸ்ராயேலர் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லுகிறதை யோசுவென் கண்டு மோயிசென்பவரை நோக்கி நீர் அல்லாமல் வேறொருவரும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லாதபடிக்கு விலக்கவேணுமென்று சொன்னார். அதற்கு மோயிசென் அவரைக் கோபித்துக்கொண்டு சொன்ன மறுமொழியாவது: என் பேரில் நீ கொண்ட பற்றுதல் உதவாது. சகலரும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லவும் கர்த்தர் சகலருக்கும் தீர்க்கதரிசன வரம் கொடுக்கவும் நான் ஆசைப்படுகிறேனென்றார். மெய்யான தேவதாசன் பேசும் முறையிது: பிரசங்கிகளெல்லாரும் மகா கெட்டிக்காரராகவும் சர்வேசுரன் அவர்களுக்கு வாசாலகமும் ஞானம் இருப்பும் வல்லபமும் கொடுத்தருளவும் ஆசிக்கிறேன். அவர்கள் வழியாய்த் தேவஸ்தோத்திர மகிமை எவ்விடத்திலும் பரம்பி தேவ திரு நாமத்தைப் பூமி எங்குமுள்ள சகலரும் அறிந்து ஸ்துதிக்கக்கடவார்களென்று சொல்லுவான்.

அவிலாவென்னும் மகாத்துமா சொன்னது இதற்கு அத்தாட்சியாகும். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இயேசு சபையை ஏற்படுத்தினதையும் அச்சபையின் கருத்தையும் அவள் கேள்விப்பட்டபோது, சொன்னதாவது: இத்தனை வருஷகாலமாய் இப்படிப்பட்ட ஓர்சபையை ஏற்படுத்தவேணுமென்று நான் பிரயாசப்பட்டுப் பார்த்தேன்; ஆனால் என்னாலே கூடவில்லை. நான் குழந்தைப்பிள்ளை போலேயும் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இராட்சதனைப்போலேயுமானார். குழந்தைப்பிள்ளையானது மலையடிவாரத்திலிருந்து பெரும் பாரத்தை மலையுச்சியில் கொண்டுபோகப் பிரயாசப்பட்டும் அதின் பலவீனத்தினாலே கூடாமல் போனது. அதின் பின் ஒரு இராட்சதன் அங்கே வந்து அந்தப் பிள்ளை இழுக்கக் கூடாத பாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெகு இலேசாய் மலையுச்சிக்குக் கொண்டுபோனானென்றாள். இவ்வண்ணமே இந்த மகாத்துமா தாம் குழந்தைப்பிள்ளைக்கும் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் ஓர் இராட்சதனுக்கும் சமமென்றெண்ணியிருந்தார். இந்த மகாத்துமா தேவஸ்தோத்திரத்தையும் ஆத்தும இரட்சணியத்தையும் மாத்திரமே நாடுகிறதினாலே, இயேசு சபையைத் தாமே ஏற்படுத்தினதுபோலேயும் அதினால் உண்டான நன்மையெல்லாம் தம்மாலே வந்ததுபோலேயும் சந்தோஷப்படுவார். தங்கள் சுயபிரயோசனத்தைத் தேடாமல் இயேசுநாதருடைய மகிமையை மாத்திரம் நாடுகிற பிரமாணிக்கமுள்ள தேவ ஊழியருடைய நடக்கை இதுவே. இவ்வண்ணமே சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் பண்ணுகிறவர்கள் தங்கள் சுயமகிமை கீர்த்தி முதலியதை அற்பமாகிலும் நினைவில்

வைக்காமல் நடப்பார்கள். தேவ திருவுளமானது தங்களைவிட்டு மற்றவர்களைக்கொண்டு தேவஸ்தோத்திரத்தையும் பிறர் இரட்சணியத்தையும் பெறுவிக்கச் சித்தமானால், அந்த நன்மை தங்களால் வந்ததுபோலே சந்தோஷப்படுவார்கள். ஆகையால் பிறர் இரட்சணியத்துக்காக மகா பற்றுதலுள்ள சில தேவ ஊழியர் இதுகாரியத்தில் செய்கிற செபமானது மிகவும் புகழ்ச்சிக்குரிய முறையாமே. அதாவது: ஆண்டவரே, தேவரீர் என்னைக்கொண்டு இந்தப் பாவியைத் திருப்பினாலுஞ் சரி, இந்த நன்மையைப் பெறுவித்தாலுஞ் சரி. இன்னொருவனைப் புண்ணியத்தில் வளர்ப்பித்தாலுஞ் சரி. ஏனென்றால் இந்த நன்மை என்னாலே ஆகவேணுமென்று நான் அபேட்சிக்கிறதில்லையென்று பிரார்த்திப்பார்கள். நமக்கடுத்ததொன்றையும் அற்பமாகிலும் தேடாமல் சர்வேசுரனுடைய அதிகஸ்தோத்திரம் ஒன்றையே மனதில் வைத்துத் தேடுகிறது நேர்மையான பரிசுத்த கருத்தாகும்.

நாமும் நம்முடைய சகோதரரும் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதைக் குறித்தும் சொல்லவேண்டியது இதுவே. தன் சகோதரனொருவன் புண்ணியத்தில் தன்னைப்பார்க்க அதிகமாய் வர்த்திக்கிறதைக் கண்டு கஸ்திப்பட்டுத் திடாரிக்கமற்றுப் போகிறவன் சர்வேசுரனுடைய அதிகஸ்தோத்திரத்தை மாத்திரம் தேடுகிறவனல்ல. ஏனென்றால் மெய்யான தேவ ஊழியனானவன் அளவிறந்த மகத்துவமுள்ள எசமானாகிய சர்வேசுரனுக்குத் தன்னால் இயன்றமட்டும் யோக்கியமான விதமாய்த் தான் ஊழியம் செய்யாததைக்கண்டு மனம்நொந்து கஸ்திப்படவேண்டியது நியாயந்தானே. ஆனால் வேறொருவன் தன்னைவிடப் புண்ணியத்தில் அதிகமாய் வளர்ந்து சர்வேசுரனுக்கு அதிக யோக்கியமாய் ஊழியம் பண்ணுகிறானென்று கஸ்திப்பட்டு மனத்திடன் அற்றுப் போகிறது தப்பிதம். தான் சர்வேசுரனுக்கு அதிக யோக்கியமாய் ஊழியஞ்செய்து தன் கடமையை முழுதும் நிறைவேற்றாமல் போனாலும், வேறே பிரமாணிக்கமுள்ள ஊழியர்களாகிலும் கர்த்தருக்கு அதிக யோக்கியமாய்ப் பணிவிடை புரிந்து அவர் தோத்திரத்தைப் பிரபலியப்படுத்துகிறார்களேயென்று மனமகிழ்ந்து ஆறுதல் அடை[illegible]ம். ஆகையால் மற்றவர்கள் புண்ணியத்தில் வளருகிறதைக் [illegible] ரிடத்தில் உண்டாகும் [illegible] சுய சிநேகத்தினாலும் [illegible]ராம் தாய்மகாரத்தினாலும் வருகிறதென்பது நிச்சயமாமே. ஏனென்றால் அவர்கள் மெய்யாகவே தேவஸ்தோத்திரத்தை மாத்திரம் அபேட்சி[illegible] அதற்காக மாத்திரம் சர்

ஸர்வேசுரனுக்குப் பணிவிடை செய்தால், தாங்கள் மற்றவர்களைப்போலே நன்றாய் அவருக்கு ஊழியம் பண்ணவில்லையென்று நினைத்துக் கஸ்தியும் வெட்கமும் பட்டாலும், மற்றவர்கள் புண்ணியத்திலும் சாங்கோபாங்கத்திலும் வர்த்திக்கிறதைக் கண்டு மகா சந்தோஷப்படுவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இரண்டாவது, சிரேஷ்டர் ஓர் சந்நியாசிக்கு இன்னின்ன அலுவலென்னென்னவேலை கொடுத்தாலுஞ் சரி; அவர் அதையெல்லாம் எப்போதும் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொண்டு எந்த அலுவலையும் மனமகிழ்ச்சியோடும் முழுச்சுறுசுறுப்போடும் செய்யப் பிரயாசப்பட்டால், அவர் சர்வேசுரனுக்காக மாத்திரம் உழைக்கிறவரென்று வேறோர் அடையாளமாகும். ஏனென்றால் அலுவல் எப்படிப்பட்டதாயிருந்தாலும் தேவ சித்தத்தை நிறைவேற்றவேணுமென்கிற கருத்து அவரிடத்தில் இருக்கிறதினாலே, எந்த அலுவலும் நமக்குச் சரிதானென்று எண்ணி நடக்கிறார். ஆனால் எளிதும் மகிமையுமுள்ள அலுவலைச் செய்கிறாப்போலே வருத்தமும் தாழ்மையுமான வேலையைச் சரி சந்தோஷத்தோடு செய்யாதவர்கள் சர்வேசுரனுக்காக மாத்திரம் தங்கள் கிரிகைகளைச் செய்யாமல் தங்களையும் தங்கள் சுய பட்சத்தையும் பிரயோசனத்தையும் நாடிநடக்கிறார்களென்று அத்தாட்சியாகும். இதினாலேதான் மெய்யாகவே நாம் சர்வேசுரனை மாத்திரம் தேடுவோமானால், அவர் எவ்விதமாய்க் காரியங்களை ஒழுங்குபடுத்தினாலும், நாம் எப்போதும் ஒரேவித சந்தோஷமுள்ளவிருப்போமென்று கிறிஸ்துநாதர் அநுசாரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதறிவோம்.

ஆனால் ஓர் சந்நியாசியானவர் தாம் செய்கிறதையும் தாம் படும் பிரயாசத்தையும் சிரேஷ்டர் அறிந்துகொள்ள வேணுமென்றும் தம்மைப் புகழ்ந்துகொள்ள வேணுமென்றும் அல்லது தமதிதயத்தில் சந்தோஷமாயிருக்கிறோமென்று யாதொரு வெளி அடையாளம் காட்ட வேணுமென்றும் அபேட்சித்து மேற்சொன்னபடி சிரேஷ்டர் அவரைப் புகழாமலும் அவருக்குச் சந்தோஷத்தின் அடையாளம் காட்டாமலும் இருக்கும்போ[illegible]டைந்துப்போனால், இவர் தன் கிரிகைகளைச் சர்வேசுரனுக்காக மாத்திரம் செய்கிறதில்லையென்றும் இவரிடத்தில் [illegible] மெத்த உண்டென்றும் இது தெளிவான அடையாளமாகும். நீ சர்வேசுரனுக்காக மாத்திரம் உழைத்தால் புகழ்ச்சியை இச்சிக்கமாட்டாய். சிரேஷ்டர் உனக்குச் சந்தோஷ அடையாளம் காட்-

டினால், நான் புண்ணியத்தில் பலவீனனாயிருக்கிறதினாலே, எனக்குத் தைரியம் உண்டாகும்பொருட்டு இப்படி சந்தோஷ அடையாளம் காட்டுகிறாரென்று எண்ணி வெட்கப்பட்டு சிரேஷ்டர் என்னிடத்திலுள்ள புண்ணிய பலவீனத்தைக் கண்டல்லோ எனக்குத் திடாரிக்கம் உண்டாகும்படி சந்தோஷ அடையாளம் காட்டுகிறார். நான் புண்ணியத்தில் [illegible]ளம் [illegible]த்தியாமல் நவ சந்நியாசியாயிருப்பதற்கு இதுவே அடையாளமென்று நினைத்துத் துக்கப்படுவாரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

ஞானசுத்தாவனமென்னும் புஸ்தகத்தில் எழுதியிருக்கும் வர்த்தமானமாவது: அர்ச். அம்மோன் அதிகாரத்துக்குள்ப்பட்டிருந்த சந்நியாசியாகிய அருளப்பரென்பவர் மகா வியாதிப்பட்டிருந்த ஒரு வனவாசிக்குப் பன்னிரண்டு வருஷமாக ஊழியம் பண்ணிக்கொண்டுவந்தார். அக்காலமெல்லாம் அவர் மகா சாக்கிரதையோடும் பட்சத்தோடும் வியாதிஸ்தரை விசாரித்துக்கொண்டுவந்தாலும், நோவாளியானவர் ஒருகாலும் அவருக்குப் பட்சமான வார்த்தை ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்ததுமன்றி, அவரோடு கோபமாயும் கடுகடுப்பாயும் பேசுவார். கடைசியாய் நோவாளியானவர் தமக்கு மரணம் அடுத்திருப்பதையும் அநேக வனவாசிகள் தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கிறதையும் கண்டு அந்தநேரமாய் அவ்வளவு பொறுமையோடும் தாழ்ச்சியோடும் தமக்கு ஊழியம் பண்ணிக்கொண்டு வந்த சந்நியாசியாரை அழைப்பித்து அவர் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு சர்வேசுரனுடைய அடைக்கலத்தில் உம்மை ஒப்பிக்கிறேனென்று மும்முறைசொல்லி அப்புறம் வனவாசிகளைப்பார்த்து, இவரை உங்கள் பிள்ளைபோலே சிநேகித்துவாருங்கள். இவர் மனுஷரல்ல, சம்மனசென்று எண்ணிக்கொள்ளுங்கள். ஏனென்றால் இவர் நமக்கு ஊழியஞ் செய்துகொண்டுவந்த பன்னிரண்டு வருஷத்தில் நாம் ஒரு நல்லவார்த்தையும் இவருக்குச் சொன்னதில்லை. அப்படியிருந்தாலும், எப்போதும் எவ்வித சாக்கிரதையோடும் பட்சப் பற்றுதலோடும் நம்மை விசாரித்துக்கொண்டு வந்தாரென்றார்.

௰௩-ம் அதிகாரம்.

தினந்தோறும் அதிக அதிகமான சுத்தக்கருத்தை அடைவதற்கு நாம் செய்யவேண்டியதின்பேரில்.

நாம் தினந்தோறும் நேர்மையான சுத்தக்கருத்தில் வளர்ந்தேறும்பொருட்டு அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இயேசு சபை ஏற்பாட்டாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிறதாவது: நாம் தெரிந்துகொண்ட அந்தஸ்திலும் நாம் செய்துவருகிற ஒவ்வொரு கிரிகையிலும் நேர்மையான கருத்து வைக்கும்பொருட்டு வருந்திப் பிரயாசப்படக்கடவோம். ஆக்கினைக்குப் பயந்தாகிலும் சம்பாவனைக்கு ஆசைப்பட்டென்கிலும் நமது கிரிகைகளைச் செய்கிறது நல்லதும் பிரயோசனமுமாயிருந்தபோதிலும், தேவசினேகத்தைப் பற்றியும் சர்வேசுரன் நமக்குச் செய்த உபகாரங்களுக்கு நன்றியறிதலாகவும் அவருக்குப் பிரியப்படவும்வேணுமென்கிற தாற்பரியத்தோடு சகல கிரிகைகளையும் செய்துகொண்டு வரவேணுமென்றார். சர்வேசுரனை நாடி அவருக்கு ஊழியம் பண்ணுவதற்குப் பல மார்க்கங்களுண்டு. தேவ கோபாக்கினைக்குப் பயந்து அவருக்கு ஊழியம் பண்ணுகிறவர்கள் சர்வேசுரனைத் தேடி நற்கிரிகையைச் செய்கிறார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் அடிமைக்குரிய பயமும் நல்லதுதான்; அது தேவ வரமென்பது நிச்சயமாகும். இதினாலல்லோ கர்த்தாவே தேவ பயத்தால் என் சதையை ஊடுருவச் செய்யுமென்று இராச தீர்க்கதரிசி பிரார்த்தித்துக்கொண்டார். நரகம் இல்லாமலும் ஆக்கினைக்குப் பயப்படுகிறதற்கு இடமில்லாமலுமிருந்தால், நான் பாவஞ்செய்து சர்வேசுரனை மனம் நோகப்பண்ணுவேனென்று யாதாமொருவன் மெய்யாகவே மனதில் நினைத்து இருதயத்தில் திட்டமாய் எண்ணுவானாகில், அவன் மனம் பாவத்தில் ஊன்றி அதின்பேரில் பற்றுதல் வைத்திருக்கிறதினாலே, இந்த நினைவு பாவமாகுமென்று வேதபாரகர் சங்கேதம் பண்ணினார்கள். ஆனால் ஆக்கினைக்கும் மரணத்துக்கும் தேவ தீர்வைக்கும் பயந்து பாவத்தை விலக்கிச் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம்பண்ணுகிறது புகழ்ச்சிக்குரிய நல்நடக்கையாகும். இதினாலல்லோ மேற்சொன்ன சத்தியங்களின்பேரில் நமக்குப் பயமும் நடுக்கமும் உண்டாகும்பொருட்டு அவைகளை வேதாகமத்தில் அநந்தமுறை சொல்லிக்காட்டியிருக்கிறதறிவோம்.

மோக்ஷத்தில் நமக்கு வரவிருக்கிற பாக்கியத்தை அடையும்பொருட்டு நாம் இப்போது சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் பண்ணுகிறதும் அவருக்கு உகந்த காரியமாகும். ஆக்கினைக்குப் பயந்து சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் பண்ணுகிறதைவிட மோக்ஷ சம்பாவனையை அடையும்பொருட்டு அவருக்குப் பணி புரிகிறது அதிக உத்தம ஒழுக்கமாமே. ஏனென்றால் ஆக்கினைக்குப் பயப்படுகிறதைவிடச் சம்பாவனையை அபேட்சித்து நடப்பது மேலான ஒழுக்கமாகும். அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே, மோயீசன் நடந்துவந்த நடக்கை இதுவே. இதினாலல்லோ மோயீசன் வளர்ந்தபின் பாவத்தினால் உண்டாகும் பிரயோசனத்தை அநுபவிப்பதைவிடத் தேவ பிரசைகளோடு கஸ்திப்படுவதும் எஜிப்து தேசத்தாருடைய ஆஸ்திகளைவிட இயேசுநாதர் பட்ட இகழ்ச்சியை அநுபவிப்பதும் தகுதியென்று அவர் எண்ணிப் பாரவோனுடைய மகள் பிள்ளையென்கிற பட்டத்தைத் தமக்குவேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டார். இனி வரப்போகிற சம்பாவனையை நாடி இப்படி நடந்தாரென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். தாவீதென்னும் தீர்க்கதரிசியும் இந்தக் கருத்தோடும் எண்ணத்தோடும் நடந்துவந்தார். இதின் நிமித்தமாக அவர் சர்வேசுரனை நோக்கி, நான் நம்பியிருக்கிற சம்பாவனையை அடையும்பொருட்டு உமது கற்பனைகளை எப்போதும் அநுசரித்து வர என் மனதை உட்படுத்தினேனென்றார்.

ஆகையால் தேவபயமும் நம்பிக்கையுமாகிற இந்த இரண்டு கருத்தும் நல்லதுதான். இந்த இரண்டு கருத்தைப் பற்றி நாம் தின்மையை விலக்கி நன்மையைச் செய்துகொண்டுவரலாம். ஆனால் நாம் நம்முடைய இருதயத்தை எழுப்பி இதற்கு மேலான எண்ணங் கொள்ளவேணுமென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் தாற்பரியப்பட்டுக் கற்பித்திருக்கிறார். இதற்காகவே மேலான வரங்களை நாடுங்கள்; இன்னம் உத்தமமான வழிபாடுகளை உங்களுக்குக் காண்பிக்கப் போகிறேனென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்தார். நாம் எவ்விதமாயாகிலும் சர்வேசுரனைத் தேடி அவருக்கு ஊழியம் செய்கிறது போதுமென்று எண்ணமல் தேவ ஊழியத்தில் அதிக உத்தமமான வழியில் நடக்கவேணுமென்று ஆசித்து மேற்சொன்ன வாக்கியத்தில் அவர் போதித்திருக்கிறார். சர்வேசுரனிடத்திலுள்ள அளவில்லாத நன்மைத்தனத்தின் நிமித்தமாகவும் சர்வேசுரன் சர்வேசுரனாயிருக்கிறதைப் பற்றியும் அவருக்காக மாத்திரமே அவரைத்தேடி ஊழியம் பண்ணவேணுமென்று புத்தி சொல்லியிருக்கிறார். இவ்விதமாய்ச் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் பண்ணுவதிலே

எல்லாத்துக்கு மேலான புண்ணிய சாங்கோபாங்கம் அடங்கியிருக்கி
ன்றது.

அர்ச். பசிலியார், அர்ச். கிறிசோஸ்தொமுஸ், அர்ச். கிரெகோரியா
ர் முதலிய வேதபாரகர் இச்சத்தியத்தை உத்தமமானவிதமாய்ப் போ
தித்திருக்கிறார்கள். அதெப்படியென்றால், சம்பாவனைக்காகச் சர்வேசு
ரனுக்கு ஊழியம் செய்கிறவர்கள் சம்பளத்துக்காக இயேசுநாதர் சிலு
வையைச் சுமந்துகொண்டுபோன சீமோன் சிரேனேயென்பவனுக்கு
ஒப்பாயிருப்பார்கள். நாம் இப்படிச் சம்பளத்துக்காகச் சர்வேசுரனுக்
கு ஊழியம் செய்ய வொண்ணாது. எசமான்பேரில் பட்சமற்ற ஊழிய
ர்போலே நமக்கு என்ன சம்பாவனைக் கொடுப்பாரென்று நோண்ணோர்
ந்துகொண்டிருக்கவேண்டாம். ஏனென்றால் இது தன் பிரயோசனத்
தைத் தேடுகிற கூலிக்காரன் நடக்கைபோலல்லாமல் தன் எசமான்பே
ரில் பற்றுதலுள்ள ஊழியனுக்கடுத்த ஒழுக்கமல்லவென்று அர்ச். பசி
லியார் வசனித்தார். நாம் இதற்கு மேலான எண்ணம் கொண்டிருக்க
வேண்டும். பிள்ளைகள் தகப்பன்பேரில் வைத்த சிநேகத்தினாலே அவ
ன் சொற்படி கேட்டு நடப்பார்களே. அப்படியே நாமும் நமது தகப்
பனாகிற சர்வேசுரன்பேரில் வைத்த சிநேகத்தினாலே அவருக்குப் பிரியப்
படும்பொருட்டு நமது கிரியைகளையெல்லாம் செய்துவரவேண்டும். அ
டிமைக்கும் கூலிக்காரனுக்கும் பிள்ளைக்கும் வெகுவித்தியாசமுண்டு. அ
டிமை ஆக்கினைக்குப் பயந்து எசமானுக்கு ஊழியம் பண்ணுவான். கூ
லிக்காரன் சம்பளத்துக்காக வேலை செய்வான்; இவன் வெகு சாக்கிர
தையோடு வேலை செய்தால், எசமான் அதிக சம்பளம் கொடுப்பானெ
ன்று நம்பி உழைக்கிறதேயல்லாமல் வேறப்படியல்ல. ஆனால் நல்ல
பிள்ளையின் நடக்கை இதற்கு முழுதும் வித்தியாசமாயிருக்கும். இவ
ன் தகப்பன்பேரில் வைத்தபட்சத்தினாலே மாத்திரம் அவன் சொற்படி
கேட்பான். இவன் தகப்பனுக்குக் கஸ்தி வருவியாதபடிக்கு மகா சாக்
கிரதையோடு நடந்துவருவதேயல்லாமல் தகப்பன் இடும் ஆக்கினைக்கு
ப்பயந்தும் அவன் கொடுக்கப்போகிற வெகுமதிக்கு ஆசைப்பட்டும் இ
ப்படி நடக்கிறதில்லை; சுபாவமாய்த் தகப்பன்பேரிலுள்ள பட்சபற்று
தல் நிமித்தமாகவே அவனுக்குப் பொருந்தாததெல்லாம் விலக்கி நடப்
பான். இவ்வண்ணமே தகப்பன் எளியவனாயிருந்து தனக்கு ஆஸ்தி ஒ
ன்றும் வைக்கப்போகிறதில்லையென்று அறிந்திருந்தாலும், நல்ல பிள்
ளையானவன் அவன் தனக்குத் தகப்பனாயிருக்கிறதினாலே மாத்திரம்
அவனைச் சங்கித்து அவனுக்கு ஊழியம் செய்துகொண்டுவருவான். த

கப்பனுக்குப் பிரியப்பட்டாலே போதும்; அவன் பிரியமே தான் படு
கிற பிரயாசத்துக்கும் வருத்தத்துக்கும் போதுமான சம்பாவனையென்
று எண்ணிக்கொள்ளுவான். இப்படியே நாமும் சர்வேசுரனுக்கு ஊழி
யம் பண்ணவேண்டியது. அடிமை ஆக்கினைக்குப் பயந்தும் கூலிக்கா
ரன் பிரதிப்பிரயோசனத்துக்காகவும் எசமானுக்கு ஊழியம் பண்ணுகிறதுபோ
லே, நாம் சர்வேசுரனுக்குப் பணிவிடை செய்யாமல் அவருடைய மெ
ய்யான பிள்ளைகள்போலே அவருக்குப் பிரியப்படும்பொருட்டுப் பணி
புரியவேண்டும். நாம் அவருக்கு மெய்யான பிள்ளைகளென்பது சத்தி
யமாமே. இவ்விஷயத்திலே அர்ச். அருளப்பர் திருவுளம் பற்றினதாவ
து: நாம் சர்வேசுரனுடைய பிள்ளைகளென்று பேர்பெறவும் மெய்யாக
வே அவருடைய பிள்ளைகளாகவும் சர்வேசுரன் சித்தமானாரே; இதி
லே நமதுபேரில் அவர் வைத்திருக்கிற பிதாவுக்குரிய சிநேகம் எவ்வ
ளவென்று பாருங்களென்றார். ஆகையால் நாம் மெய்யாகவே சர்வேசு
ரனுடைய பிள்ளைகளாயிருக்கிறதினாலேயும் இதற்காகவே சர்வேசுரனை
நம்முடைய பிதாவென்றும் இயேசுநாதரை நம்முடைய சகோதரரெ
ன்றும் நாம் சொல்லிக்கொண்டுவருகிறதினாலேயும் சர்வேசுரனுடைய
பிள்ளைகள்போலே அவரை நாம் சிநேகித்து அவருக்குப் பணி புரிய
க்கடவோம்; தகப்பனைப்போலே அவரைச் சங்கித்துக் கனம் பண்ண
க்கடவோம். அவர் நம்முடைய ஊழியத்துக்கும் சங்கைக்கும் யோக்கி
யமான பிதாவல்லோ? அவர் பேரிலுள்ள சிநேகத்தினாலே மாத்திர
ம் நமது கிரியைகளையெல்லாம் செய்துகொண்டு வரவேண்டும்; அவரு
க்குச் சகலத்திலும் பிரியப்படவேணுமென்று மாத்திரம் நாம் நாடவே
ண்டும். நமக்கு ஆயிரம் இருதயமும் ஆயிரம் ஆத்துமமுமிருந்து அ
தையெல்லாம் அவரைச் சிநேகிப்பதிலும் அவருக்கு ஊழியம் பண்
ணுவதிலும் செலவழித்தாலும், அவருடைய அளவில்லாத நன்மைத்
தனத்துக்கு இதுவெல்லாம் பற்றாமல் இன்னம் ஆயிரம் இருதயத்
தோடும் ஆயிரம் ஆத்துமத்தோடும் அவரைச் சிநேகிக்கவேண்டியதல்
லோ?

இதின் நிமித்தமாகவே சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமான யாதொரு கி
ருத்தியத்தைச் செய்யப் பேறுபெற்றவன் அவருக்குப் பிரியப்படுவதை
விட வேறே எந்தச் சம்பாவனையையும் தேடாதிருந்தால், சர்வேசுரனுக்கு
ப்பிரியப்படுவது எவ்வளவு பெரிய காரியமென்று அவனுக்குத் தெரிய
வில்லையென்பது நிச்சயம். ஏனென்றால் அது அவனுக்குத் தெரிந்திரு

ந்தால்,வேறெந்தச் சம்பாவனையும் விரும்ப மாட்டாரென்று அர்ச். இறி
சோஸ்தொமுஸ் வசனித்தார். மெய்யாகவே சர்வேசுரனுக்குப் பிரியப்ப
டுவதைவிட நாம் ஆசிக்கத்தரும் வேறே நன்மை எங்கேயாகிலும் உண்
டோ? இதினாலல்லோ நீங்கள் சர்வேசுரனுக்கு மிகவும் பிரியமான பி
ள்ளைகள்போலே அவரைக் கண்டுபாவித்து இயேசுநாதர் நம்மைச் சி
னேகித்ததுபோலே நீங்களும் சர்வேசுரனைச் சினேகித்து நடவுங்களென்
று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம்பற்றினார். இது காரியத்தில் அர்ச். பெர்
னர்துஸ் சொல்லுகிறதைக்கேள்: சர்வேசுரன் உனக்கு நன்மைசெ
ய்யும்போது, தாம் செய்கிற நன்மைக்குப் பதிலாக உன்னிடத்தில் ஒன்
றும் கேட்கிறதுமில்லை; நீயும் வேறெந்த வஸ்துவும் அவருக்கு அவசர
முமில்லையென்று யோசித்துக்கொள்ளென்றார். மெய்யாகவே அவர் ந
ம்மிடத்தில் ஒன்றும் கேட்கிறதில்லை; தமது பிரயோசனத்துக்காக ந
ம்மை நேசித்து நமக்கு அத்தனை வரப்பிரசாதங்களைப் பொழிகிறதில்
லை; நம்மைச் சினேகிக்கிறதினாலே அவருக்கு ஒரு பிரயோசனமும் உண்
டாகாததுமன்றித் தமது இரத்தத்தைச் சிந்தி உயிரையும் கொடுத்தி
ருக்கிறார். இவ்வண்ணமே நாமும் நமது பிரயோசனத்தைச் சுத்தமா
ய்த் தேடாமல் சர்வேசுரனைச் சர்வேசுரனுக்காக மாத்திரமே சினேகிக்
கவேண்டும். நமது பிரயோசனத்துக்காகவும் மனத் திருத்திக்காகவும்
புண்ணியங்களையும் தேவ வரங்களையும் முதலாய்த் தேடாமல், சர்வே
சுரனுக்காகவும் அவருடைய அதிமிக தோத்திரத்துக்காகவும் அவருக்
குப் பிரியப்படவும் அவருக்கு உத்தம ஊழியம் பண்ணவும் மாத்திர
மே அதுகளை நாடி அநுசரிக்கவேண்டும். புண்ணியத்தையுமல்லாமல்
மோக்ஷபாக்கியத்தை முதலாய் இந்தக் கருத்தோடு தானே அபேட்சி
க்கவேண்டும். புண்ணியம் செய்வதற்கு நமக்கு உறுதி உண்டாகும்
பொருட்டு அதற்கு வரப்போகிற மோக்ஷ சம்பாவனையை நினைத்துத்
தர்ம வழியில் ஒழுகுகிறது நல்லதுதான். ஆகிலும் நாமே மோக்ஷ பா
க்கியத்தைச் சுகித்தநுபவிக்கவேணுமென்பது நமக்கு முக்கியமான க
ருத்தாயிருக்கப்படாது. நாம் மோக்ஷ முடி பெற்றால், அங்கே சர்வேசு
ரனை எப்போதும் சினேகித்துத் தோத்திரிக்கவேணுமென்றும் நாம்
மோக்ஷத்திலே எவ்வளவு உயருவோமோ அவ்வளவு அதிகமாய் அவ
ரைத் தோத்திரித்து ஸ்துதி பண்ணவேணுமென்றும் பிரதானமாய் அபே
ட்சிக்கவேண்டியது.

இதுவே மெய்யான தேவபற்றுதலுள்ள சினேகம்; இதுவே உத்த

தமான தேவநேசம்; சர்வேசுரனையும் அவருடைய அதிமிக தோத்திரத்
தையும் மாத்திரமே தேடும் முறை இதுவே. மற்றதெல்லாம் நம்மை
நாமே தேடி நம்மை நாமே சினேகிக்கிற சுயசினேகமாகும். இதை அறி
ந்துகொள்ளும் பொருட்டு சுய சினேகம் கலவாத உத்தம சினேகமும்
சுயபட்சம் கலந்த தாழ்ந்த சினேகமும் ஆக இருவகைச் சினேகமுண்
டென்று வேதசாஸ்திரிகளும் ஞான சாஸ்திரிகளும் நிர்மானித்திருக்கி
றார்கள். தன் சுய பிரயோசனத்தை எண்ணாமல் புண்ணியத்தைப் பு
ண்ணியத்துக்காகவும் சினேகிக்கிறபொருளை அந்தப் பொருளைப்பற்றி
யும் சினேகிக்கிறது எல்லாத்துக்கும் உத்தமமான நிர்மலசினேகமாகு
ம்: தான் சினேகிக்கிறதை அதற்காக மாத்திரம் சினேகியாமல் அதினா
லே தனக்கு வரும் பிரயோசனத்தைப்பற்றிச் சினேகிக்கிறது சுயபட்ச
ம் கலந்த தாழ்ந்த சினேகமாகும். இவ்விதமாகவே தன் பிரயோசனத்
தை நாடி ஐசுவரியரையும் தனவான்களையும் சினேகித்து அவர்கள் பே
ரில் பற்றுதல் காட்டுவது வழக்கம். இவ்வித சினேகமானது உத்தமமா
னதல்ல; சுயசினேகம் நிறைந்த கீழ்த்தரமான பட்சம். ஏனென்றால் இ
ப்படிச்சினேகிக்கிறவர்கள் தங்களைத்தானே சினேகித்துத் தங்கள் பிர
யோசனத்தைத் தேடுகிறதே ஒழியத் தங்கள் சினேகிதனை சினேகிக்
கிறவர்களல்ல. அக்கினிக்குப் பயந்தாகிலும் மோக்ஷசம்பாவனைக்கு ஆ
சைப்பட்டென்கிலும் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் பண்ணுகிறவர்கள் இவ்
விதமாய் நடக்கிறவர்களாமே. இவர்கள் எண்ணத்திலெல்லாம் சுய சி
னேகம் கலந்திருக்கும்; இவர்கள் தங்கள் சுயபிரயோசனத்தை நீக்கிச்
சர்வேசுரனுக்காக மாத்திரம் சர்வேசுரனைத் தேடுகிறவர்களல்ல. இ
யேசுநாதசுவாமி அர்ச். அருளப்பர் சுவிசேஷத்தில் நமக்குப் போதித்
திருக்கிற சத்தியம் இதுவே. ஐந்து அப்பத்தையும் இரண்டு மீனையுங்
கொண்டு புதுமையாக ஐயாயிரம் பேருக்குத் திருத்தியாக போசனம்
கொடுத்தபின், நம்மைப் பின்சென்று கும்பலாய் வந்த சனங்களை நோ
க்கிச் சொன்னதாவது: நீங்கள் கண்ட புதுமையைப்பற்றி நம்மைத்
தேடாமல் அப்பத்தைச் சாப்பிட்டுத் திருத்தி அடைந்ததினாலே, நம்
மைத் தேடுகிறீர்களென்று மெய்யாகவே மெய்யாகவே உங்களுக்குச்
சொல்லுகிறோம். அழிந்துபோகிற சாப்பாட்டுக்காக உழைக்காமல் நி
த்தியமாய் நிலைபெறும் போசனத்துக்காக உழையுங்களென்றார். இந்த
நிலையுள்ள போசனம் இயேசுநாதர்தாமே, இவருக்காக உழைப்பது தே
வசித்தத்தை மாத்திரம் நிறைவேற்றுகிறதென்று சொல்லப்படும். ஜெ
ர்சோனென்பவர் வெளிப்படுத்தின பிரகாரம் மகா கண்டிப்பான தவ

ப்புரிந்து ஓயாமல் செபத் தியானத்தில் இருந்த தேவதாசர் ஒருவர் சொன்ன மகா யுக்தி புத்தியும் பரிசுத்தமுமான மறுமொழியாவது: அதென்னவென்றால், அவர் புண்ணியசாங்கோபாங்கத்தில் வெகுவாய் வளருகிறதைக் கண்டு காய்மகாரப்பட்ட பசாசானது அவரைக் கெடுப்பதற்காக ஒரு நாள் கனத்த சோதனை வருவித்து அவர் புத்தியிலே அடிக்கடி தோற்றுவித்த நினைவாவது: ஏன் இப்படி அருந்தவம் புரிந்து வருந்தப்படுகிறாய்? நீ இவ்வளவு பிரயாசப்படுவானேன்? நீ என்ன செய்தாலும், ஒருநாளும் ஈடேறப்போகிறதில்லையே என்கிற நினைவை இடைவிடாமல் அவருக்கு வரப்பண்ணிற்று. அப்போது அந்த மகாத்துமா சொன்ன மறுமொழியாவது: மோக்ஷ சம்பாவனைக்காக நான் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் பண்ணவில்லை, சர்வேசுரனுக்காக மாத்திரம் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் பண்ணுகிறேனென்றார். இந்த மறுமொழியைக்கொண்டு சோதனையைச் செயித்துப் பசாசை வெட்கப்படுத்தித் துரத்திவிட்டார்.

ய

ஆனால் அர்ச். பெர்நர்துஸ் இதற்கு மேற்பட்ட சிநேகத்தைப் போதித்திருக்கிறார். அதெப்படியென்றால், நமது கிரிகைகள் எல்லாத்திலும் நம்மை முழுதும் மறந்து, நமது பிரயோசனத்தை அற்பமாகிலும் சட்டைபண்ணாதிருக்கவேண்டும். ஆகையால் பிள்ளைகள் தகப்பனைச் சிநேகித்து ஊழியம் பண்ணுகிறதுபோலே, நாமும் சர்வேசுரனைச் சிநேகித்து அவருக்கு ஊழியம் பண்ணுகிறது முதலாய்ப் பற்றாது. இதைவிட மேலான உத்தம பரிசுத்த சிநேகம் நம்மிடத்தில் இருக்கவேணுமென்றார். இன்னமும் அவர் சொல்லுகிறதாவது: பிள்ளைகள் தகப்பனைச் சிநேகிக்கிறது மெய்தான்; ஆனால் தாயபாகத்துக்குக் காத்திருக்கிறார்கள். அதை இழந்து போவோமென்கிற பயத்தினாலேயாகிலும் அவனைச் சங்கித்து அவனுக்கு ஊழியம் பண்ணுகிறார்கள்; ஆனால் அவனுக்கு எவ்வளவு பயப்படுகிறார்களோ அவ்வளவுக்கு அவன் பேரிலுள்ள சிநேகம் குறைந்துபோகும். எதாகிலும் அடையலாமென்கிற நம்பிக்கை அவர்களிடத்தில் இருக்குமோ, அவர்களுடைய சிநேகமானது சந்தேகத்துக்குரியது. அந்த நம்பிக்கை போனாலே சிநேகமும் குறைந்து ஒழியுமாகில், அது பெலத்த சிநேகமுமல்ல; சிநேகிக்கிறவனைவிட ஆசிக்கத்தக்க பொருள் எதாகிலும் இருக்குமாகில், அது சுத்தசிநேகமுமல்ல. சுத்தசிநேகம் சம்பளத்தைத் தேடுகிறதுமில்லை; எதாகிலும் அடையலாமென்கிற நம்பிக்கையினாலே சுத்தசிநே-

கத்துக்குப் பெலனும் பட்சமும் உண்டாகிறதுமில்லை; சிநேகிக்கிறபோது ஒரு நன்மையும் வராதிருந்தாலும், சுத்தசிநேகம் குறைகிறதுமில்லையென்றார். அதாவது, சர்வேசுரனுக்கு ஊழியஞ்செய்து உழைப்பதற்காகச் சம்பாவனை வருமென்கிற நம்பிக்கை சுத்தசிநேகமுள்ளவனுக்கு அவசியமில்லையென்று அர்த்தமாகும். சுத்தசிநேகமுள்ளவன் தனக்கு ஒரு சம்பாவனையும் வரமாட்டாதென்று அறிந்திருந்தாலும், அதற்காகத் திடாரிக்கமற்றுப் போகவுமாட்டான்; சர்வேசுரனுக்காக உழைப்பதை ஒருநாளும் விடவுமாட்டான். ஏனென்றால் அவனுடைய கிரிகைகளுக்கெல்லாம் தேவசிநேகம் ஒன்றே பிரமாணமும் கருத்துமாயிருக்கிறதேயொழியத் தன் சுயபிரயோசனத்தை எள்ளளவேனும் நினைக்கிறதில்லை. ஆனால் தகப்பன்பேரில் பிள்ளைகளுக்குள்ள சிநேகத்தைவிட மேலான உத்தம சிநேகம் எது? எதுவென்று அறியவேணுமோ? அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுகிறதைக்கேள்:- பத்தாவின்பேரில் நல்ல பதிவிரதை கொண்டிருக்கிற சிநேகமே இந்த மேலான சிநேகமாகும். ஏனென்றால் மெய்யான சிநேகத்துக்குச் சிநேகமே போதும். தான் சிநேகிக்கிற பொருளே அதுக்கு ஆசையும் சம்பாவனையுமாகும். பத்தினியிடத்திலும் பத்தாவிடத்திலும் உள்ள சிநேகமானது சிநேகிக்கிற பொருளைவிட்டு அப்பாலே போகிறதில்லை; பத்தா பத்தினியைவிட்டு வேறொன்றையும் தேடுகிறதில்லை; பத்தினி பத்தாவைவிட்டு வேறொன்றையும் அபேட்சிக்கிறதில்லை. ஆகையால் அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுமாப்போலே நமதாத்துமத்துக்கு ஞானப்பத்தாவாகிய சர்வேசுரனை சிநேகிக்கவேண்டியவிதம் இதுவே. அவரை அவருக்காகச் சிநேகிக்கக்கடவோம்; இந்தச் சிநேகமே நமக்குத் திருத்தியும் சந்தோஷமுமாயிருக்கக்கடவது. ஏனென்றால் சிநேகத்துக்குச் சிநேகமே போதும்; சிநேகத்துக்குச் சிநேகமே பேறுபலனும் சம்பாவனையுமாகும்; சிநேகிப்பதற்குச் சிநேகம் ஒன்றே முகாந்திரமாயிருப்பதினாலே, சிநேகத்தைத்தவிர வேறொந்த பிரயோசனத்தையும் சுத்த சிநேகமுள்ளவன் நாடுகிறதில்லை. கடைசியாய் இந்த சிநேகத்தின் பலனும் வழக்கமுமாவது: நான் சிநேகிக்கிறதற்கு முகாந்திரம் ஏதென்றால், சிநேகமே அதுக்கு முகாந்திரம், சிநேகிக்கிறதற்காகச் சிநேகிக்கிறேன் என்று இதுவெல்லாம் அர்ச். பெர்நர்துஸ் வசனித்தார்.

ஆனால் அர்ச். கிறிசோஸ்தொமுஸ் சொல்லுகிறதாவது: நீ சம்பாவனையை கவனித்துப் பாராததினாலே உன் சம்பாவனை குறைந்து

போருமென்று என்றுநே. அது அதிகப்படும்; உன் பிரயாசத்தைக்
தை நீ எவ்வளவினேயாயிருக்கிறயோ, அவ்வளவுக்கு அது பெரிதாய்ப்
பெருகுமென்றார். ஏனென்றால் யாதோர் கிரியையிலே உன் சொந்தப்
பிரயோசனத்தை எவ்வளவு நாடாதிருக்கிறயோ, அவ்வளவுக்கு அது
சுத்தமும் உத்தமமுமாகும். காசிநேகம் அற்பமாயினும் அதிலே கல
திராவிட்டால், அதுபோலே பேறு பலனுள்ள கிரியை வேறொன்றுமில்
லை. ஆகையால் உன் சொந்தப் பிரயோசனத்தின்பேரில் அற்பமாகிலு
ம் கண்ணெடுத்துப் பாராமல், நீ செய்கிற தெல்லாத்திலும் சர்வேசுர
னுக்குப் பிரியப்படவேணுமென்கிற கருத்தை நம்பிச் சம்பாவனை அ
டையவேணுமென்கிற நம்பிக்கை எல்லாம் முழுதும் அகற்றிவிடுவா
யாகில், உன் சம்பாவனை மிகவும் திரளாகவும் விலைபெறப் பெற்றதாக
வும் இருக்குமென்று நிச்சயித்துக் கொள்ளக்கடவாய். நீ கூலிக்காரனை
ப்போலே வேலைசெய்திருந்தால், உனக்குப் பேசின கூலிதான் கிடைக்
கும். நல்லபிள்ளைபோலே கூலிக்காக வேலைசெய்யாமல் உன் தகப்பனு
க்குப் பிரியப்பட மாத்திரம் உழைத்தால், உன் தகப்பனுடைய ஐசுவரி
யமெல்லாம் கைக்கொள்ளுவாய். இதினாலல்லோ நாம் சர்வேசுரனுடை
ய பிள்ளைகள். ஆகையால் நாம் தாயாதிக்காரராயிருக்கிறோம்; நாம்
சர்வேசுரனுக்குத் தாயாதிக்காரரும் இயேசுநாதருக்கு உடன் பங்காளி
களுமாயிருக்கிறோமென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம் பற்றினார்.
இயேசுநாதரோடு கூட நமது மோக்ஷபிதாவின் [illegible]
தில் பங்குபெறுவோம். பரவோனுடைய குமாரத்தி மோயீசென்பவரு
க்குப் பால் கொடுக்கும்படியாய் அவருடைய தாய்க்குச் சம்பளம் கொ
டுத்துவந்தாள். ஆகிலும் தாயானவள் சம்பளத்துக்காகத் தன் பிள்ளை
க்குப் பால்கொடாமல் அதின்பேரிலுள்ள சிநேகத்தினாலே அதுக்கு அ
முதூட்டி வளர்த்தாளென்பது நிச்சயமாமே.

௰௪-ம் அதிகாரம்.

மகாபரிசுத்த கருத்திலும் உத்தம தேவ சிநேகத்திலும் நாம் ஏறுவதற்கான மூன்றுபடியின்பேரில்.

வேதபாரகரும் விசேஷமாய் அர்ச். பெர்நர்துசும் சொல்லிக்காட்டி
யிருக்கிற போதகத்தைக்கொண்டு மகா பரிசுத்த கருத்திலும் மிகவும்

மேலான தேவ சிநேகத்திலும் நாம் ஏறுவதற்கான மூன்றுபடி உண்
டென்று அறிந்துகொள்ளலாம். தேவதோத்திரம் ஒன்றையே தேடுகி
றது முதல்ப் படியாகும். நாம் செய்கிற சகலத்திலும் உலோக காரிய
த்தின் அனைத்தையும் மனதில் முழுதும் வெறுத்துத்தள்ளி நமது சந்
தோஷத்தையும் மனத் திருத்தியையும் சர்வேசுரன் ஒருவர்பேரிலேயே
வைத்து அவர் திருச்சித்தத்தை நிறைவேற்றுவது ஒன்றையே நாடி ந
டக்கவேண்டும். இக்காரியத்தில் அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுகிறதாவ
து: நீ சர்வேசுரனை மிகவும் சிநேகிக்கிறயோ இல்லையோவென்று எ
வ்வளவாகிலும் அறிந்துகொள்ளுவதற்கு ஓர் நல்ல அடையாளம் ஏ
தென்றால், சர்வேசுரன் ஒருவரே நீங்கலாக உன் மனத்திருத்தியையு
ம் சந்தோஷத்தையும் வைப்பதற்கான வேறெந்த வஸ்துவாகிலும் உ
ண்டோவென்று யோசித்துப்பார். இதைக்கொண்டு நீ தேவசிநேகத்
தை எவ்வளவு வர்த்தித்துக்கொண்டு வருகிறயென்று அறிந்துகொள்
ளுவாய். சர்வேசுரனைத் தவிர வேறெந்த வஸ்துவும் எனக்கு ஆறுதலு
ம் சந்தோஷமும் கொடுக்கக் கூடுமாகில், என் இருதயம் முழுதும் தே
வசிநேகத்தால் நிறைந்திருக்கிறதென்று சொல்லக் கூடாதென்பது நி
ச்சயமாமேயென்றார். அர்ச். அகுஸ்தீனுடைய எண்ணமும் இதுவே:
இதினாலல்லோ ஆண்டவரே யாதொருவன் ஓர் வஸ்துவை உம்மைப்ப
ற்றிச் சிநேகியாமல் அதையும் உம்மையும் சேர்த்துச் சிநேகித்தால்,
உம்மை அவன் கொஞ்சம் சிநேகிக்கிறானென்றார். எஸ்தேரென்னும்
இராக்கினியிடத்தில் விளங்கின மேலான சுத்த சிநேகத்துக்
கும் இதுக்கும் வெகு தொலை உண்டு. இவள் இராச மகத்துவத்தின்
ஆரவாரத்திலும் மகிமையிலும் இருக்கும்போதுதானே, சர்வேசுரனை
நோக்கிச் சொன்னதாவது: ஆண்டவரே, தேவரீர் என்னை இங்கே அ
ழைத்துக்கொண்டு வந்த நாள் துவக்கி இதுவரைக்கும் உமது அடியா
ள் உமது பேரில் மாத்திரமே தன் சந்தோஷமெல்லாம் வைத்திருக்கி
றாளென்று, அபிராமுடைய சர்வேசுரனாகிய ஆண்டவரே, உமக்குத் தெ
ரியுமென்றாள். இதுவே சர்வேசுரனை மகா உத்தம சிநேகத்தோடு
நேசிக்கும் வகை.

௦

தங்களுக்குத் தாமே வறுத்தரம் கட்டிக்கொள்ளுகிறவர்கள் ஆமெ
ன்று பேதுருவென்பவர் வசனித்த வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். கிரேகோ
ரியார் வியாக்கியானம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: இப்பிரபஞ்சகா
ரியத்தில் எதின்பேரிலேயாகிலும் தன் மனதில் அற்பப்பற்றுதலும் இ

ல்லாமல் முழுதும் பற்றுதல் தள்ளி இவ்வுலக சுகபோகங்கள் வேடிக்கை விநோதங்களுள் இருந்தாலும், மனோ ஏகாந்தமாய்த் தனிவாசம் பண்ணுகிறவனை தனக்குள் வனாந்திரத்தைக் கட்டிக்கொண்டவனென்று சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் மேற்சொன்ன இவ்வுலக சுகபோகங்களின் பேரிலும் வேடிக்கை விநோதங்களின் பேரிலும் எள்ளளவேனும் அவன் பற்றுதலும் சந்தோஷமும் வையாமல் சர்வேசுரன்பேரிலே மாத்திரம் தன் பற்றுதல் அனைத்தையும் நிலைநிறுத்தியிருக்கிறதினாலே, வேறெந்த வஸ்துவோடும் அவன் சகவாசம் பண்ணுகிறதுமில்லை, சந்தோஷம் வைக்கிறதுமில்லையென்றார். தினந்தோறும் நாம் அநுபவ சித்தியினாலே இந்தச் சத்தியத்தை அறிந்திருக்கிறோமல்லோ? நாம் மிகவும் பற்றுதல் வைத்திருந்த யாதொருவன் அப்பாலே போயிருந்தால், அல்லது செத்துப்போனால், நாம் வெகு சனங்களோடு கூட இருக்கும்போது முதலாய் அவனோடுகூட இராததினாலே தனித்திருக்கிறதுபோலே தோன்றுமே. இவ்வுலக நன்மைகள் எல்லாத்தின் பேரிலும் தன்னிடத்திலுள்ள பற்றுதல் அனைத்தையும் அறுத்துத் தள்ளிச் சர்வேசுரன் ஒருவர்பேரிலே மாத்திரம் தன் இருதயம் நிரம்பப் பற்றுதல் வைத்திருக்கிறவனுக்கும் நடக்கிறகாரியம் இதுவே. இவன் இன்பசுகம் வேடிக்கை விநோதங்களுக்கு நடுவே யிருந்தாலும், வெகுசனங்கள் கூடயிருந்தாலும், தான் தனியே யிருக்கிறதாகத் தோன்றும். ஏனென்றால் இவ்வுலோக நன்மைகளின்பேரில் அவன் [...]லும் வைக்காததினாலே, தன் சிநேகப் பற்றுதலுக்கு விஷயமாகிய சர்வேசுரனோடு மாத்திரம் அவன் சந்தோஷமாய்ச் சம்பாஷணை செய்கிறதல்லாமல் வேறல்ல. அர்ச். கிரெகோரியார் சொல்லுமாப்போலே இவ்வித தேவ சிநேக பந்தனத்தில் வந்து சேர்ந்தவர்கள் மிகுந்த அமரிக்கையைச் சுகித்தநுபவிப்பார்கள். இவர்களுக்குக் கலக்கமும் கஸ்[...]ம் வருவிப்பது ஒன்றுமில்லை; இவர்களுக்கு நேரிடும் துன்ப துரிதங்கள் நிமித்தம் இவர்கள் கலங்கித் திடாரிக்கமற்றுப் போகிறதுமில்லை; இவர்களுக்கு வரும் நன்மை பெருமையின் நிமித்தம் இவர்கள் அங்காரித்து உப்பிப்போகிறதுமில்லை. இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளின் பேரில் இவர்களுக்கு ஓர் அற்பப்பற்றுதலும் இல்லாததினாலே, [...] சம்பவித்தாலும், இவர்கள் மனம் அற்பமாகிலும் மாறுகிறதில்லையென்றார். இன்னமும் அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர்தானே சொல்லுகிறதாவது: புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் மேலான அந்தஸ்தில் வந்துசேர்ந்து தனக்கு வனாந்தரத்தைக் கட்டிக்கொண்டவர்கள் ஆரென்று அறியவேணு

மோ? கேள்: கர்த்தருடைய வீட்டில் என் சீவிய காலம் முழுதும் நான் குடியிருக்கக் கிருபைசெய்யவேணுமென்று கர்த்தரிடத்தில் ஒரு விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டேன்; அதை எனக்குக் கட்டளையிடுமட்டும் கேட்டுக்கொண்டே யிருப்பேனென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்ட தாவீதென்னும் தீர்க்கதரிசிதான் இந்த வனாந்தரத்தைக் கட்டிக் கொண்டவர். ஏனென்றால் மோக்ஷத்திலும் பூமியிலும் நாம் அபேட்சித்துத் தேடவேண்டியது சர்வேசுரனைதவிர வேறே எதாகிலும் உண்டோ? இதினாலல்லோ இப்போது நான் தேடுகிறது சர்வேசுரனை யல்லாமல் வேறே என்னவென்று தேவசங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. சில்வானென்னும் மடாதிபதியிடத்தில் இருந்த தேவ சிநேகமிதுவே. ஏனென்றால் அவர்பேரில் சொல்லியிருக்கிற வர்த்தமானமாவது: அவர் தெய்வதியானம் பண்ணி முடிந்த பின் இப்பிரபஞ்ச காரியமெல்லாம் முழுதும் பிறக்கணிப்புக்குரியதாய் அவருக்குத் தோன்றினதினாலே, கையாலே கண்ணைப் பொத்திக்கொண்டு: என் கண்களே, மூடிக்கொள்ளுங்கள்; இப்பிரபஞ்ச காரியங்களைப் பார்க்கவேண்டாம். ஏனென்றால் நீங்கள் பார்ப்பதற்கு யோக்கியமான வஸ்து ஒன்றுமில்லையென்பார். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதாவது: சிலவிசை அவர் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துத் தமது இருதயத்தைச் சர்வேசுரனிடத்தில் எழுப்பிச் சொன்னதாவது: ஐயோ! நான் மோக்ஷத்தைத் தியானிக்கும்போது, பூமி எவ்வளவு அவலட்சணமாய்த் தோன்றுகிறதென்பார்.

நாம் இங்கே சொல்லிக்காட்டுகிற புண்ணியசாங்கோபாங்கத்தில் ஏறுவதற்கான இரண்டாம்படி இன்னதென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் தேவ சிநேகபோதகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், இப்பிரபஞ்ச நன்மைகளை மறந்துபோகிறதுமல்லாமல் தன்னையும் தானே மறந்துபோய்ச் சர்வேசுரனுக்காகவும் சர்வேசுரனிடத்திலேயும் மாத்திரம் தன்னைச் சிநேகிப்பது தேவ சிநேகத்தின் இரண்டாம் படியாகும். ஏனென்றால் நாம் உத்தமராக வேணுமானால், நம்மையும் நமது பிரயோசனத்துக்கடுத்த யாவற்றையும் முழுதும் மறந்துபோய்ச் சர்வேசுரனை எல்லாத்துக்கும் மேலான சுத்த சிநேகத்தோடு நேசித்து அவர் கையிலிருந்து நாம் பெற்றுக்கொள்ளப்போகிற வரப்பிரசாதம் மோக்ஷபாக்கியம் முதலிய சகல நன்மைகளிலும் நமக்கு வரும் பிரயோசனத்தை என்னமாய்வேனும் நினையாமல், நம்மிடத்தில் அவர் திருச்சித்தம் நிறை

வேற்றுகிறதைக் கண்டு களிகூர்ந்து திருத்தி அடையவேண்டும். இதுவே மோக்ஷத்திலுள்ள [..]மத்தர்கள் நடக்கையாகும். அவர்கள் [..]ங்கள் அடைந்த மோக்ஷமகிமையை நினையாமல், தேவசித்தம் தங்களிடத்தில் நிறைவேறுகிறதைக்கண்டு களிகூருகிறார்கள். அவர்கள் சர்வேசுரனை மகா மேலான விதமாய்ச் சிநேகித்து அவர் திருச்சித்தத்தோடு [..]மனமாய் ஒன்றித்து அவரோடு வேறே மனிதராய் மாறிப்போயிருக்கிறதினாலே தாங்கள் அமிழ்ந்தி இருக்கிற மனோவாக்குக்கெட்டாத ஆனந்த சந்தோஷத்துக்குள்ளே தாங்கள் அடைந்திருக்கிற பாக்கியத்தைத் தங்களைப்பற்றிச் சிநேகியாமல், சர்வேசுரனைப் பற்றி மாத்திரம் சிநேகிக்கிறார்கள். நாமும் சர்வேசுரனைச் சிநேகிக்கவேண்டிய விதம் இதுவே. கர்த்தர் நல்லவராயிருக்கிறதினாலே, அவரை ஸ்துதியுங்களென்று சொன்ன தாவீதென்னும் தீர்க்கதரிசியிடத்தில் விளங்கின சிநேகம் இதுவே. அவர் நமக்கு நல்லவராயிருக்கிறதினாலே, அவரை ஸ்துதியுங்களென்றுசொல்லாமல், அவர் தம்மிலே தாமே நல்லவராயிருக்கிறதினாலே, ஸ்துதியுங்களென்று சொல்லியிருக்கிறார். அவர் தன் சொந்தப்பிரயோசனத்தைப்பற்றிச் சர்வேசுரனை சிநேகிக்கவுமில்லை, ஸ்துதிக்கவுமில்லை. தங்கள் பிரயோசனத்தை நாடிச் சர்வேசுரனைச் சிநேகிக்கிறவர்கள் உண்டு. இதினாலல்லோ சர்வேசுரனை நோக்கித் தேவரீர் அவனுக்கு நன்மை செய்தால், அவன் உம்மைப் புகழுவானென்று தேவ சங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆனால் சர்வேசுரன் தம்மிலே நல்லவராயிருக்கிறதினாலேயும் சர்வேசுரன் சர்வேசுரனாயிருக்கிறதினாலேயும் அவருடைய நன்மைத்தனம் அளவிறந்ததாயிருக்கிறதினாலேயும் மேற்சொன்ன தீர்க்கதரிசி அவரைச் சிநேகித்துத் தோத்திரித்துக்கொண்டு வந்தார்.

சர்வேசுரனுக்குப் பிரியப்படவேணுமென்பதை நினையாமல், சர்வேசுரன் நமக்குப் பிரியமாயிருக்கிறதினாலேயும் அல்லது நாம் செய்கிற காரிகை சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமாயிருக்கிறதினாலேயும் அதைச் செய்து கொண்டுவருகிறது புண்ணியசாங்கோபாங்கத்தின் கடைசியான மூன்றும் படியாகுமென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் வசனித்தார். தன்னை அற்பமாகிலும் நினையாமல் தான் முதலாய் உலோகத்தில் இல்லாதது போலே சர்வேசுரனுடைய சந்தோஷத்தையும் திருத்தியையும் மாத்திரம் நாடித் தேடவேண்டும். எல்லாத்துக்கும் உத்தமமான சுத்தசிநேகம் இதுவே. இந்தச்சிநேகம் மெய்யாகவே தேவமலையாகும். அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுமாப்போலே மகா உயர்ந்த மலை இதுவே; மிகவும் கொழுத்துச்செ

ழித்தமலை இதுவென்று தேவசங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. ஏனென்றால் வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கும் இந்தத் தேவமலையாகியது என்னவென்றால், புண்ணிய சாங்கோ பாங்கத்தின் மேலான அந்தஸ்தும் சம்பூரணமுமல்லாமல் வேறல்ல. இதினாலல்லோ ஆண்டவரே, உம்முடைய மலையின்மேல் ஏறுகிறவனார்? நான் அதின்மேலே பறந்து இளைப்பாறுவதற்காகப் புறாவின் இறெக்கைகளை எனக்குக் கொடுப்பதாரென்று தேவசங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆனால் ஐயோ! நான் இந்தப் பரதேசத்தில் இருக்குமளவும், என்னை நான் முழுதும் மறந்துபோகக் கூடவில்லையென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் வசனித்திருக்கிறார். இதின்நிமித்தமாகவே ஐயோ! நான் எவ்வளவு நிர்ப்பாக்கியவான்! சாவுக்குரிய இந்தச் சரீரத்தினின்று என்னை விடுவிப்பவன் ஆரென்று அர்ச். சின்னப்பரும், கர்த்தாவே நான் பலவந்தப் படுகிறேன், எனக்கு ஒத்தாசை செய்யுமென்று இசாயியாசென்னும் தீர்க்கதரிசியும் பிரலாபித்துப் பிரார்த்தித்திருக்கிறார்கள். ஆண்டவரே, நான் எனக்கு முழுதும் செத்து உமக்காக மாத்திரம் சீவிக்கிற காலம் எப்போது வரும்? பரதேசத்தில் நான் இருக்கிறகாலம் ஏன் இவ்வளவு நீளித்திருக்கின்றது? ஆண்டவரே, உமது சமுகத்தில் நான் எப்போது வந்து தோன்றுவேனென்று தாவீதென்னும் தீர்க்கதரிசி அங்கலாய்த்து பிரார்த்தித்துக்கொண்டார். ஆண்டவரே, எப்போது நான் உம்மோடு முழுதும் ஒன்றித்துச் சிநேகத்தினாலே உமக்குள் முழுதும் அமிழ்ந்திப்போவேன்? என பிரயோசனத்தை அற்பமாகிலும் நாடாமலிருக்கிற காலம் எப்போது வரும்? எப்போது நான் உம்மோடு ஒருமனமாய்ப்போவேன்? என்னிடத்திலும் எனக்காகவும் நான் எதையும் சிநேகியாமல், உம்மிடத்திலும் உமக்காகவும் நான் எல்லாத்தையும் சிநேகிக்கிறகாலம் எப்போது வரும்? ஏனென்றால் நாம் அழிந்துபோனது போலேயும் சுத்தமாயில்லாததுபோலேயும் நாம் செய்கிற சகலத்திலும் நம்மைத் தேடாமலும் நம்மைக் கண்டுபிடியாமலும் இருப்பதும் நாம் இருக்கிறோமென்று நமக்கே தோன்றாமல் இருப்பதும் மோக்ஷவாசிகளிடத்திலுள்ள மேலான தேவசிநேக பந்தனமேயல்லாமல் மனுஷ பற்றுதலுக்கடுத்த காரியமல்லவென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் வசனித்தார். இதினாலல்லோ கர்த்தருடைய வல்லபத்துக்குள்ப் பிரவேசிப்பேன்; அப்போது ஆண்டவரே, உமது நீதியேயல்லாமல் வேறொன்றையும் நான் நினைவு கூரப்போகிறதில்லையென்று தேவசங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. நாம் பிரமாணிக்கமுள்ள ஊழியருக்கடுத்தவிதமாய் நடந்து ஆண்டவருடைய ஆ

நந்தத்துக்குள் பிரவேசித்துத் தேவ சினேக சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தியிருக்கும்போது, நாம் சர்வேசுரனுக்குள் முழுகிப்போய் அவரோடு ஏகபந்தனமாய்மாறி நம்மை முழுதும் மறந்துபோவோம். இதின் நிமித்தமாக அப்போது அவர் இருக்கிறபிரகாரம் அவரை நாம் பார்ப்பதினாலே, அவரைப்போலாவோமென்று சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அப்போது சிஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்து சிஷ்டிகரைப்போலாகும். வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே அவர் சகலத்தையுந் தமக்காகப் படைத்திருப்பதினாலே, அவரையல்லாமல் வேறொன்றையும் அப்போது சினேகிக்கமாட்டோம். நம்மை முதலாய் அவரிடத்திலும் அவருக்காகவும் சினேகிப்போமே யல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. இவ்வுலகத்தில் நமக்குள்ள நிர்ப்பாக்கியமெல்லாம் ஒழிந்து மோக்ஷாநந்தத்தை நாம் அநுபவிப்பதினாலே, சந்தோஷப்படுவதைவிடத் தேவசித்தம் நம்மிடத்தில் நிறைவேறினதைக் கண்டு களிகூருவோம். சர்வேசுரனுடைய ஆநந்தத்தில் பிரவேசிக்கும் விதம் இதுவே.

அர்ச். பெர்நர்துஸ் இவ்விடத்தில் பேரொலியாய்க் கூவிச் சொல்லுகிறதாவது: ஓ நிர்மல திருச்சினேகமே! ஓ இன்பமும் மதுரமுமான பற்றுதலே! ஓ நேர்மையான பரிசுத்தகருத்தே! சொந்தப்பிரியோசனம் அற்பமாகிலும் கலப்பில்லாத நேர்மையான நிர்மலகருத்தே! சர்வேசுரன் ஒருவரே தவிரத் தன் பேரிலும் வேறெந்த வஸ்துவின்பேரிலும் பிரியப்படாத இன்பமான மதுரப்பற்றுதலே, வாழ்க! இப்பேர்ப்பட்ட பற்றுதலைக் கொண்டிருக்கிறது சர்வேசுரனாவதற்கு ஒத்திருக்குமென்றார், நாம் மோக்ஷாநந்தத்தை அநுபவிக்கும்போது, சர்வேசுரனுக் மாறிச் சர்வேசுரனாவது எப்படியென்று மேலேசொன்ன அர்ச்சியசிஷ்டவர் தானே மூன்று ஒப்பனையைக்கொண்டு விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார். அதெப்படியென்றால், பெரிய கொப்பரையில் நிறைந்திருக்கும் முந்திரிகை இரசத்திலே ஒரு துளி தண்ணீர் வார்த்தால், அந்தத் தண்ணீர் மாறி இரசத்தின் உருபமும் உருசியுமாகுமல்லோ? உலையிலே வைத்துப் பழுக்கக்காய்ச்சின இருப்புப்பாளம் இரும்பாகத் தோன்றாமல் நெருப்பாய்த்தோன்றுமே; சூரியன் கதிர் ஆகாயத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும்போது ஆகாயமானது பிரகாசம்போலே காணப்படுமல்லோ? இப்படியே நாம் மோக்ஷாநந்தத்தை அநுபவிக்கும்போது, நம்மிடத்தில் முன்னிருந்த குறைகுணங்களெல்லாம் முழுதும் நீங்கிப்போய் நாம் சர்வேசுரனுக்குள் அமிழ்ந்தி அவருக்குள் மாறிப்போய் அவரையல்லாமல் வேறொன்

றையும் சினேகிக்கமாட்டோம். மற்றப்படி மனுஷனிடத்தில் மனுஷனுக்கடுத்தது ஏதாகிலும் இருக்குமாகில், சர்வேசுரனே அவனுக்கு எல்லாத்திலும் எல்லாமுமாயிருப்பது எப்படியென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் வினாவினார். ஆகையால் மோக்ஷத்தில் நமது மகிமை நமது மகிமையாய் நமக்குத்தோன்றாது. நம்முடைய சந்தோஷம் சர்வேசுரனுடைய சந்தோஷமும் மகிமையுமாய் நமக்குக் காணப்படுமல்லாமல் நம்முடையதாய்த் தோன்றாது. இதினாலல்லோ கர்த்தாவே, நீரே என் மகிமை, என் தலையை உயர்த்துகிறவரும் நீரேயென்று தேவசங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. நாம் அப்போது அநுபவிக்கும் பாக்கியத்தின் நிமித்தம் சந்தோஷப்படாமல் சர்வேசுரனிடத்தில் மாத்திரம் நமது சந்தோஷமெல்லாம் வைப்போம். ஆனால் இவ்வுலகத்தில் நாம் இவ்வளவு மேலான சினேகத்தை அடையக் கூடாதேபோனாலும், அதை அடைவதற்கு இடைவிடாமல் கண்ணுண்டாயிருக்கப் பிரயாசப்படவேண்டும். ஏனென்றால் இந்த மேலான சினேகத்துக்கு எவ்வளவு கிட்டிவருவோமோ அவ்வளவுக்கு நம்மிடத்தில் தேவசினேக பந்தனம் [illegible] இவ்விஷயத்தில் அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லியிருக்கிறதை எடுத்துக் காட்டி இந்தப் போதகத்தை முடிக்கக்கடவோம். ஆண்டவரே, நாங்கள் உம்மோடு ஐக்கியப்பட்டு ஒன்றிக்கவேணுமென்று உமது திவ்விய சுதன் சித்தமாயிருக்கிறாரே. அவர் எங்களுக்காக உம்மைப்பிரார்த்தித்துக்கொண்ட செபத்தில் கேட்ட வரம் இதுவே. இதினாலல்லோ அவர் உம்மைநோக்கி: தேவரீரும் நானும் ஒன்றாயிருக்கிறதுபோலே அவர்களும் நம்மிடத்தில் ஒன்றாகச் செய்தருளுமென்று வேண்டிக்கொண்டார். ஆகையால் நாங்கள் உம்மை உமக்காகத் தேடவும் எங்களை உமக்காக மாத்திரம் சினேகிக்கவும் கிருபை செய்தருளும். இதுவே சகலத்துக்கும் மேலான கதியும் சம்பூரண சாங்கோபாங்கமுமாகும்; இதுவே தேவ சமாதானமும் தேவ ஆநந்தமுமாகும்; இதுவே இஸ்பிரீத்துசாந்துவிடத்தில் நாம் சுகித்தநுபவிக்கும் ஆநந்த அக்களிப்பாகும்; இதுவே மோட்சத்தில் வாழுகின்ற முத்தர்கள் அநுபவிக்கும் அமரிக்கையும் மனோகரமுமாகுமென்றார்.

மூன்றும் போதகம் முற்றும்.

சற்போதகம்.

சகோதர சினேக பந்தனத்தின்பேரில்.

க-ம் அதிகாரம்.

சகோதர சினேகபந்தனத்தின் மேன்மையின் பேரில்.

சகோதரர் கூடிவசிப்பது எவ்வளவு பிரயோசனமும் இன்பமுமாயிருக்கிறதென்று தேவசங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. சகோதரருக்குள் இருக்கும் ஒருமையையும் ஒற்றுமையையும் எவ்வளவோ கனமாய் மதிக்கவேண்டும். மேற்சொன்ன வேத வாக்கியமானது ஒரு சபையில் கூடியிருக்கும் சந்நியாசிகளைக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கிறதென்று அர்ச். எரோணிமுஸ் வசனித்தார். இன்னம் அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர்தானே சொல்லுகிறதாவது: நான் உலோகத்தில் வெறுத்துவிட்ட ஒரு தமயன் தம்பிக்குப் பதிலாகச் சந்நியாசத்திலே எண்ணக்கூடாத சகோதரர் இருக்கிறார்களே. இவர்கள் நம்மோடுகூடப் பிறந்தவர்களைவிட நம்மை அதிகமாய்ச் சினேகிக்கிறார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இது எவ்வளவோ நன்மையென்றார். ஏனென்றால் நம்முடைய உற்றார் உறவுமுறையார் நமக்குக் காண்பிக்கிற சினேகம் வழக்கமாய் மெய்யான சினேகமல்ல. தங்கள் பிரயோசனத்தைப் பற்றி மாத்திரம் நமக்குச் சினேகம் காட்டுகிறது வழக்கம்; தங்கள் பிரயோசனத்தைப் பற்றியே நம்மை விசாரிக்கிறதல்லாமல் நன்மைப்பற்றி நம்மைச் சினேகிக்கிறவர்கள் மகா அபூருவம். அர்ச். எரோணிமுஸ் சொல்லுமாப்போலே, என் கூடப்பிறந்த சகோதரன் என்னைவிட என் ஆஸ்தியை அதிகமாய் அபேட்சிக்கிறான். ஆனால் சந்நியாசத்திலேயுள்ள என் சகோதரரோவென்றால், தங்கள் ஆஸ்தியெல்லாம் பிறக்கணித்து வெறுத்து விட்டிருக்கிறதினாலே, இன்னொருவர் ஆஸ்தியை அவர்கள் ஆசிக்கிறதில்லையென்றார். உன் ஆஸ்தியை அவர்கள் அபேட்சிக்கிறதில்லை; உன் ஆத்தும ஈடேற்றத்தையே அவர்கள் தேடுகிறார்கள். இதுவே மெய்யான சினேகமென்று சொல்லப்படும். அர்ச். அம்பிரோசி

யார் சொல்லுமாப்போலே, இயேசுநாதரைப்பற்றி வந்த சகோதரத்தன்மையானது இரத்தக்கலப்பினால் வரும் சகோதரத்தன்மைக்கு மேற்பட்டது. ஏனென்றால் ஒரு இரத்தத்தில் பிறந்தவர்களுடைய முகசாடைகள் சிலவிசை ஒத்தாப்போலே இருக்குமென்பது மெய்தான். ஆனால் இயேசுநாதரைப்பற்றி வந்த சகோதரத் தன்மையானது இருதயத்தையும் ஆத்துமத்தையும் ஒன்றுப்படுத்தும். இதினாலல்லோ அப்போஸ்தலர் நடபடிக்கையாகமத்தின் நாலாம் அதிகாரத்தில் பூர்வீக கிறீஸ்துவர்களைக் குறித்து விசுவாசிகளெல்லாரும் ஒரே இருதயமும் ஒரே ஆத்துமமுமாயிருந்தார்களென்று எழுதியிருக்கின்றது.

அர்ச். பசிலியுஸ் சந்நியாசிகளுக்குள் இருக்கும் நெருங்கின ஒற்றுமையைத் தியானித்துச் சொல்லுகிறதாவது: பற்பலசாதியார் ஒரே ஒழுக்கத்துக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் அடங்கி அந்நியோந்நியமாய் ஒன்றித்து எல்லாருடைய சரீரத்துக்கும் ஒரே ஆத்துமம் இருந்தாற்போலேயும் ஒரு ஆத்துமமே அவர்களெல்லாருடைய சரீரத்தையும் ஆண்டு நடத்திக்கொண்டுவருகிறது போலேயும் தோன்றுகிறதே. இதெவ்வளவோ சந்தோஷமும் பாக்கியமும் அதிசயமுமான காட்சியென்றார். இதுவே நம்முடைய சபையில் காணப்படும் ஆச்சரியம். மெய்யாகவே இது நம்முடைய இயேசு சபையில் இடைவிடாமல் நடந்துவரும் புதுமைபோல இருக்கின்றது. எச்சாதியாரும் எக்குலத்தாரும் கற்றோரும் கல்லாதவர்களும் நோக்கத்திலும் புத்தியிலும் குணத்திலும் வித்தியாசப்பட்டவர்களும் முழுதும் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒரே பந்தனமாய் ஒன்றித்திருப்பது அதிசயமல்லவோ? சுபாவமாய் அவர்களுக்குள் வெகு வித்தியாசம் இருந்தபோதிலும் தேவ இஷ்டப்பிரசாதத்தினால் அவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரே வீட்டிலும் ஒரே ஒழுங்குக்குள்ளும் அடங்கி வாழ்ந்து ஒரு மனமும் ஒரு எண்ணமும் உற்றிருக்கிறார்களே. இது சர்வேசுரன் செய்கிற பெலத்த கிருபைதானே. இப்படிப்பட்ட சினேகபந்தனத்தினால் உண்டாகும் பாக்கியத்தை நாமே சுகித்தநுபவிப்பதுமன்றி இந்தச் சினேகபந்தனத்தின் பரிமளம் எவ்விடத்திலும் வீசிப் பிறருக்கு அருமையான நன்மாதிரிகையையும் கர்த்தருக்கு அதிமிக தோத்திரத்தையும் பெறுவி றதென்றறிவோம். இதினாலேதான் அநேகர் இயேசு சபையில் பி சிக்கவரும்போது, நீங்கள் இச்சபையில் சேருவதற்கு முகாந்தரம் னனவென்று கேட்குமிடத்தில், இயேசு சபையாருக்குள் விளங்கும் சினேக பந்தனமும் ஒற்றுமையுமே நாங்கள் இ

பேசு சபையில் உட்படுவதற்கு முகாந்தரமென்றார்கள். இது அர்ச்.
அகுஸ்தீன் சொல்லுகிறதற்கு முழும் ஒத்திருக்கின்றது. ஏனென்றால்
சகோதரர் கூடிவசிப்பது எவ்வளவு பிரயோசனமும் இன்பமுமாயிருக்
கிறதென்கிற வேதவாக்கியத்தை அவர் வியாக்கியானித்துச் சொல்லுகி
றதாவது: ஓ ஓ! இந்தத் தொனியிலுள்ள இராகமே, இந்த இராகத்தி
லுள்ள இன்பமே சந்நியாச மடங்களை உண்டாக்கினதென்றார். சகோ
தர சிநேகபந்தனத்தினால் உண்டாகும் பேரொலி தான் அபரந்தூரா
ங்கிக்கிடக்கிற மனுஷரை எழுப்பித் தங்கள் உற்றார் உறமுறையாரை
யும் சொத்துச் சுகங்களையும் வெறுத்துச் சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்துச்
சகோதர பந்தனத்திலும் தரித்திரத்திலும் நாள்க்கழிக்கக்கூவி எவின
து. சகோதர சிநேக பந்தனமாகிற எக்காளசத்தத்தைக் கேட்டல்
லோ உலகத்தின் நாலுதிக்கிலுமுள்ள மனுஷர் ஒன்றுசேர்ந்து சந்நியா
சிகளிடத்தில் உண்டான நெருங்கின அந்நியோந்நிய சிநேகமான
மனோ பாக்கியத்தை இவ்வுலகத்திலேயே முந்தி அனுபவிப்பதற்கு ஒ
ப்பாகுமென்று நிச்சயித்துக் கொண்டார்கள். சகோதர பந்தனமே அ
த்தனை சந்நியாசசபைகளை உண்டாக்கி அத்தனை ஆத்துமாக்களை இ
யேசுநாதருடைய திருப்பணிவிடைக்கு அழைத்தது. இதினாலல்லோ
ஞானியானவர் சர்வேசுரனுக்கும் மனுஷருக்கும் பிரியமான மூன்று பு
ண்ணியங்களுக்குள்ளே சகோதரபந்தனம் முந்தின புண்ணியமென்றார்.

சிநேகத்தின்பேரில் ஆண்டவர் நமக்கு இரண்டுகற்பனை இட்டிருக்
கிறதறிவோம். அதின் முதலாவது உன் கர்த்தாவாகிய சர்வேசுரனை
முழு இருதயத்தோடும் முழு ஆத்துமத்தோடும் முழுப் பெலத்தோடு
ம் சிநேகிப்பாயாக. இதுவே சகல கற்பனைகளுக்கும் முதலும் பெரிய
துமாயிருக்கின்றது. இந்த முதல் கற்பனைக்கு ஒத்ததான வேறொரு கற்ப
னையுமுண்டு. அதாவது: புறத்தியாரை உன்னைப்போலே சிநேகிப்பா
யாகவென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். இந்த இரண்டாம் க
ற்பனையானது சகோதர சிநேகத்துக்குக் காரணமும் மூலாதாரமுமா
யிருக்கிறதினாலே, இந்தப் போதகத்தில் இதை எடுத்துக்காட்ட எத்த
னித்திருக்கிறோம். பிற சிநேகமே மனுஷருடைய புத்தியையும் மன
தையும் ஒன்றிக்கும் வச்சிரப் பசைபோலே இருக்கின்றது. இதினாலல்
லோ வெவ்வேறான வஸ்துக்களை ஒன்றாய்ச்சேர்த்துப் பந்தனமாய்க்
கட்டுவது சிநேகமென்று அர்ச். தியோனிசியார் வசனித்தார். அர்ச்.
சின்னப்பரும் சிநேகமே சாங்கோபாங்கத்தின் பந்தனமென்றார். சி

நேகமே விபரீதமாயிருக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைச் சேர்த்து ஒன்றிக்
கின்றது; இதுவே பல மனதையும் ஒரு மனதாக்குகின்றது; இதுவே
நான் எனக்கு வேணுமென்று அபேட்சிக்கிறதை மற்றவர்களுக்கும்
பெறுவிக்கவேணுமென்று என்னிடத்தில் ஆசையை மூட்டி நான் என்
னைச் சிநேகிக்கிற அளவு மற்றவர்களையும் சிநேகிக்க என்னை ஏவு
கின்றது; இதுவே புறத்தியார் நானாகவும் நான் புறத்தியாராகவும் நா
ங்கள் இருவரும் ஒரேபொருளாகவும் ஆக்குகின்றது. இதைப்பற்றித்
தான் பூர்வீக புலவனொருவன் என் சிநேகிதன் என் ஆத்துமத்தில் பா
தியென்று வசனித்தான். இவ்வாக்கியத்தை உற்றுவிசாரிக்குமளவில்,
அவனுக்கும் அவன் சிநேகிதனுக்கும் ஒரே ஆத்துமம் இருந்தாற்போ
லேயும் அதிலே பாதி இவன் சரீரத்திலும் பாதி சிநேகிதன் சரீரத்திலு
ம் இருந்தாற்போலேயும் ஆயிற்று. இதுவே சகோதர சிநேக பந்தனத்
துக்கு அழகென்று அர்ச். அகுஸ்தீன் புகழ்ந்து பாராட்டியிருக்கிறார்.

ஆனால் பிறசிநேகத்தின் மேன்மையையும் இயேசுநாதருக்கு அதி
ன்பேரிலுள்ள மேலான எண்ணத்தையும் நாம் நன்றாய் அறிந்துகொ
ள்ளும்பொருட்டு நாம் முன்னமே எடுத்துக்காட்டின இயேசுநாதரு
டைய வாக்கியத்தைக் கொஞ்சம் உற்று விசாரிக்கக்கடவோம். அர்ச்.
கிறிசோஸ்தொமுஸ் மேற்சொன்ன வாக்கியத்தை தியானித்துச் சர்
வேசுரனைச் சிநேகிப்பாயாகவென்கிற முதல் கற்பனையைச் சொன்ன
மாத்திரத்தில் திவ்விய இரட்சகர் புறத்தியாரைச் சிநேகிப்பாயாகவெ
ன்கிற இரண்டாம் கற்பனை முதல்கற்பனைக்கு ஒத்ததென்று திருவு
ளம்பற்றினாரே. இதையும் யோசித்துப்பார்த்துச் சொல்லுகிறதாவது:
சர்வேசுரனுக்கும் மனுஷருக்கும் அளவிறந்ததூரம் இருக்கையிலே, நா
ம் சர்வேசுரனைச் சிநேகிக்கிற சிநேகத்துக்கு ஒப்பாய் மனிதரையும்சி
நேகிக்கவேணுமென்று கர்த்தர் கற்பித்திருக்கிறது எவ்வளவு நன்மை
த்தனமென்று பாருங்கள். இதினாலே தேவசிநேகத்துக்கு எந்த அள
வோ பிற சிநேகத்துக்கும் ஏறக்குறைய அந்த அளவே கொடுத்தாற்
போலாயிற்றல்லோ? ஏனென்றால் உன் முழு இருதயத்தோடும் முழு
ஆத்துமத்தோடும் சர்வேசுரனைச் சிநேகிப்பாயாகவென்று கற்பித்த சு
வாமி பிறரை உன்னைப்போலே சிநேகிப்பாயாகவென்றும் கற்பித்ததி
னாலே, இவ்விரு சிநேகத்தையும் ஏறக்குறைய ஒன்றுபோலாக்கினார். க
ண்ணுக்குக்கண்ணான சிநேகிதன் ஒருவனை வேறொருவன் கையில் ஒப்
படைக்கும்போது, நீ இவனைச் சிநேகித்தால், என்னைச் சிநேகித்தாய்

போல் ஆண்டென்று சொல்லுகிறது வழக்கமல்லோ? அப்படியே மற்சொன்ன இரண்டாங் கற்பனையானது முதல் கற்பனைக்கு ஒத்ததென்று இரட்சகர் திருவுளம்பற்றினதினாலே, நாம் பிறத்தியாரைச் சிநேகித்தால், அது சர்வேசுரனைத்தானே சிநேகிக்கிறதற்குச் சரியாகுமென்று சொன்னாற்போலாயிற்று. இதினாலல்லோ இயேசுநாதர் அர்ச். இராயப்பரைநோக்கி: நீ என்னைச் சிநேகித்தால், என் ஆடுகளை மேய்க்கென்றார். அதாவது, நீ நம்மைச் சிநேகித்தால், நமக்குச் சொந்தமான மனுஷரை விசாரித்துக்கொண்டுவா; நீ இப்படி விசாரித்துவந்தால், நம்மை மெய்யாகவே சிநேகிக்கிறாயென்று கண்டுகொள்ளுவோமென்பதற்கு ஒப்பாகுமென்றார்.

பிறசிநேகத்துக்கு இன்னம் வேறொரு அளவுமுண்டு. அது இன்னதென்று காட்டும்பொருட்டு இயேசுநாதர் தாம் பிறரைச் சிநேகித்ததின்பேரிலே நாமும் அவர்களைச் சிநேகிக்கவேணுமென்று கற்பித்திருக்கிறார். இதினாலேதான் தமது சீஷர்களைநோக்கி: நாம் உங்களுக்கு ஒரு புதுக்கற்பனை இடுகிறோம். அதென்னவென்றால், நாம் உங்களைச் சிநேகித்ததுபோலே நீங்களும் ஒருவர் ஒருவரைச் சிநேகியுங்களென்றார். இரட்சகர் சர்வேசுரனைக் குறித்து மாத்திரம் நம்மைச் சிநேகித்ததுபோலே நாமும் சர்வேசுரனைக் குறித்து மாத்திரம் பிறரை சிநேகிக்கவேணுமென்று சித்தமாயிருக்கிறார். இவ்விஷயத்தில் அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லுகிறதைக்கேள்: இதோ இந்தக் கற்பனையை இயேசுநாதர் புதுக் கற்பனையென்று சொல்லியிருக்கிறார். ஏனென்றால் முன்னில்லாத இந்தக் கற்பனையை இப்போது அவர் புதிதாய்க் கொடுத்துத் தம்முடைய வார்த்தையினாலேயும் மாதிரிகையினாலேயும் [illegible]ாய் அதைப் போதித்ததுமன்றி, நாம் உங்களைச் சிநேகித்ததுபோலே நீங்களும் பிறத்தியாரைச் சிநேகிக்கவேணுமென்றதினாலே, பிறசிநேகத்துக்கு ஒரு புதிதான விதத்தையும் காட்டியிருக்கிறார். இரத்தக் கலப்பினாலும் தன்சுயபிரயோசனத்தினாலும் வேறே எந்தப் பற்றுதலினாலும் உண்டாகிற சுபாவசிநேகமானது மிகவும் பழைய சிநேகம். [illegible] உலகம் உண்டான நாள்முதற்கொண்டு இந்தச் சிநேகம் மனிதருக்குள் வழங்கிவந்தது. இந்தச் சுபாவசிநேகம் நல்லவர்களிடத்திலுமுண்டு, கெட்டவர்களிடத்திலுமுண்டு, மிருகங்களிடத்திலுமுண்டு. இதினாலல்லோ எந்த மிருகமும் தன் சாதி மிருகத்தைச் சிநேகிக்குமென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். ஆனால் நாம் பிறரைச் சிநேகிக்கவேணுமென்று இயேசுநாத

ர் கற்பித்தபோது, இந்தச் சுபாவசிநேகத்தைவிட்டுப் புதுச் சிநேகமாய் ஞானசிநேகமாயச் சுபாவத்துக்கு [illegible] சிநேகமாய்ப் பிறரைச் சிநேகிக்கவேணுமென்று கற்பித்திருக்கிறாராமே. சர்வேசுரனைக் குறித்தும் அவனை நாம் சிநேகிக்கிற சிநேகப் பற்றுதலோடும் தானே பிறரைச் சிநேகிக்கிறது சுபாவத்துக்கு மேலான உத்தம சிநேகமாகுமென்றார். வேத சாஸ்திரிகளும் வேதபாரகரும் ஒருவாக்கொருமேழுபாகப் போதிக்கிற சத்தியமாவது: சர்வேசுரனுக்காகச் சர்வேசுரனைச் சிநேகிக்கிற சிநேகமும் சர்வேசுரனைப் பற்றிப் பிறரைச் சிநேகிக்கிற சிநேகமும் இரண்டும் ஒன்றுதானே. நாம் சர்வேசுரனைப் பற்றிச் சர்வேசுரனைச் சிநேகிக்கிறதினாலே, தேவ சிநேகமானது தேவ சம்பந்தமான புண்ணியமல்லோ? அப்படியே சர்வேசுரனைப் பற்றியே பிறரையும் சிநேகிக்கிறதினாலே, பிறசிநேகமும் தேவசம்பந்தமான திவ்விய புண்ணியமாகும். சர்வேசுரனுடைய அளவிறந்த நன்மைத்தனத்தின் நிமித்தம் அவரை நாம் சிநேகிப்பதற்கு அவர் பாத்திரமாயிருக்கிறதுபோலே பிறரையும் நாம் சிநேகிப்பதற்கு அவருடைய நன்மைத்தனமே பாத்திரமாயிருக்கின்றது.

கடைசியாய் இந்தச் சகோதர சிநேகப்பிரமாணத்தைவிட வேதாகமத்தில் அதிக ஸ்திரமாய்க் கற்பித்துப் படித்துப் படித்துச்சொல்லியிருக்கிற சத்தியம் வேறொன்றுமில்லை. சுவிசேஷகன்தானே பெரியவியாழக்கிழமை செய்த பிரசங்கத்தில் இருமுறை இந்தப் பிறசிநேகத்தைக் கற்பித்திருக்கிறார். முந்தமுந்த நாம் உங்களுக்குக் கொடுக்கிற கற்பனையாவது: நாம் உங்களைச் சிநேகித்ததுபோலே நீங்களும் ஒருவர் ஒருவரைச் சிநேகியுங்களென்றும் [illegible] ஒருசந்துக்குப்பின், நீங்கள் ஒருவர் ஒருவரைச் சிநேகிக்கவேணுமென்பதே நாம் உங்களுக்கு இடுங் கற்பனையென்றார். இதினாலே இந்தப் பிறசிநேகமானது நமதிருதயத்தில் ஆழமாய்ப் பதிந்திருக்கவேணுமென்று ஆண்டவர் எவ்வளவோ ஆசைகொண்டிருக்கிறாரென்று [illegible] நிதானிக்கொள்ளலாம். வேதப் பிரமாணத்தையும் சகல வேத கற்பனைகளை[illegible] அப்படியே இந்தப் பிறசிநேகம் ஒன்றில் அடங்கியிருப்பதினாலே, இந்தப் புண்ணியம் நமதிருதயத்தில் எவ்வளவு ஆழமாய்ப் பதிந்திருந்தாலும், அது பற்றுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதினாலல்லோ பிறரைச் சிநேகிக்கிறவன் வேதகற்பனையை நிறைவேற்றி முடித்தானென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம்பற்றினார். ஆண்டவருக்கு நெருங்கின சிநேகமுள்ள சீஷனாகிய அர்ச். அருளப்பர் தன்

டவருடைய நெஞ்சில் சாய்ந்திருக்கிறீரென்று [illegible] தே[illegible]ர் நம்
[illegible] திருமேனியும் நினைக்கிறீரென்றும் உ
ல்லாம் ஏறக்குறைய இந்தப் பிரசங்கத்தில் அவர்கள் ஏக பந்தனமாயிருக்க
யும் போதித்திருக்கவில்லை. அர்ச். [illegible]ருர். [illegible]ர்வேசுரன் யாமொருக்
மூதி வைத்த வர்த்தமானமாவது : [illegible]டு சினேகித்துத் தமது திவ்விய
விறுக்கு காட்டப்படாதற்குப் பெலனற்று ஒத்தாப்போலே, அந்தச் சீஷப
ன் அவனைத் தூக்கி அங்கே கொண்டு இல்லையோவென்று அறிவதற்கு
களை நோக்கி: என்பிள்ளைகளே, நீங்கள் [illegible]தக் கண்டுபிடிக்கவேணுமோ?
ளென்கிற வார்த்தை மாத்திரம் எப்போ[illegible]வாதத்தையும் முதல் பல
இந்த ஒரு வாக்கியத்தை மாத்திரம் அவர்கள் கேட்டுச் சலிப்புற்ப[illegible]
ஒரு நாள் கட்டளையிலே : சுவாமீ, என் எப்போதும் இந்த ஒரு புத்தியே
சொல்லுகிறீரென்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் : மக்களே, இது ஆ
ண்டவர் இட்ட கற்பனை ; இதை மாத்திரம் நிறைவேற்றினால், போது[illegible]
ன்று அருளிச்செய்தார். ஏனென்றால் வேதகற்பனை எல்லாம் உன்னைப்
போலே பிறரைச் சினேகிப்பாயாக வென்கிற இந்தக் கற்பனையில் அட
ங்கியிருக்கிறதென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம் பற்றியிருக்கிறார்.
ஆகையால் இந்தப் பிறசினேகக் கற்பனையை உத்தமமாய் அநுசரித்தா
ல், சகல கற்பனையையும் குறைவற அநுசரித்தாற் போலாகும். அர்ச்.
அகுஸ்தீன் இந்தக் கற்பனையை யோசித்துப்பார்த்துச் சொல்லுகிறதா
வது : நீங்கள் ஒருவர் ஒருவரைச் சினேகித்தால், நம்முடைய சீஷர்க
ளாயிருக்கிறீர்களென்று தெரியப்படுமென்று ஆண்டவர் திருவுளம்
பற்றினாரே. இப்படியிருக்கப் பிறசினேகமானது எவ்வளவு கனமான
காரியமென்று சொல்லவேணுமோ [illegible]ன்றார்.

இதுவுந்தவிரப் பிறசினேகமுள்ளவர்கள் இயேசுநாதருடைய சீ
ஷர்களென்பதற்கு அடையாளமாயிருக்கிறதுமல்லாமல் பிறசினேக
பந்தனமே இயேசுநாதர் இவ்வுலகத்தில் மனுஷனாய் அவதரித்து வந்தத
ற்கு நிச்சயமான அத்தாட்சியாகுமென்று அர்ச். [illegible]சோஸ்தோமு
ஸ் சொல்லியிருக்கிறார். இதினாலேதான் இ[illegible] பெரிய வியாழக்கி
ழமை பிதாவை நோக்கிச் செய்த உன்னத [illegible]செபத்தில் சொல்லியிருக்கி
றதாவது: நம்முடைய சீஷர்களுக்காக நாம் தேவரீரைப் பிரார்த்திக்கி
றதுமல்லாமல் அவர்கள் வழியாய் நம்மை விசுவாசிக்கப்போகிறவர்களு
க்காகவும் பிரார்த்திக்கிறோம். பிதாவே, அவர்களெல்லாரும் ஏகபந்த
னமாகித் தேவரீர் நம்மிடத்திலேயும் நாம் தேவரீரிடத்திலேயும் இருப்

ம்மிட[illegible]தில் ஏக பந்தனமாயிருக்கவு
ம அவ[illegible] [illegible]களைநாம் அறி
யமைப் பிரார்த்திக்கிறோமென்றார்.
[illegible]மானது தேவசுதன் மனிதனாய் அ
[illegible]ஷருக்குருசுபடுத்தி அவருடைய
ங்கீகரித்துக் கொள்ளுவதற்குப் போ
சொன்ன வாக்கியத்தைக்கொண்டு தி
இப்படியிருக்கச் சகோதர சினேக
ன்று இதிலும் அதிகமாய் எதாகிலும் சொ
[illegible]லையோ [illegible]மோ ?

அர்ச். பக்கோமியாருக்கு நடந்த வர்த்தமானம் இந்தச் சத்தியத்
தை உத்தமமாய்த் தெளிவித்துக் காட்டவும். அவர் பெரிய கொ
ன்ஸ்தந்தீனென்னும் இராயன் படையில் சேவிக்கும்போது, அஞ்ஞா
னியாயிருந்தார். மாக்செனஸ் என்பவனுக்கு விரோதமாய்ச் சண்டை
செய்யும் பொருட்டு இவரையும் மற்றவர்களோடு கப்பலில் ஏற்றினார்க
ள். [illegible]கார வஸ்துக்களெல்லாம் அறவாகிப்போய் இவர்கள் ஒரு பட்
டணத்தில் இறங்கினார்கள். அப்பட்டணத்தார் இவர்களுக்கு வேண்டி
ய போசன வஸ்துக்களெல்லாம் வலியச் சந்தோஷத்தோடு திரளாய்க்
கொண்டுவந்து கொடுத்ததினாலே, பக்கோமியார் ஆச்சரியப்ப
ட்டு இந்தச் சனங்கள் இவ்வளவு சந்தோஷத்தோடு உதவி செய்கிறார்
களே இவர்கள் ஆரென்று கேட்டார். அதற்கு இவர்கள் கிறீஸ்து
வர்கள்; தங்களாலே கூடினமட்டும் எல்லாருக்கும் ஒத்தாசை செய்
கிறது இவர்கள் குணமென்று சொன்னார்கள். உடனே அவர்கள் கே
ட்டிருக்கிற வேதம் தாமும் கேட்கவேணுமென்று உருக்கமான ஆசை
அவர் [illegible]ளத்தில் பற்றிக்கொண்டதினாலே, தம்முடைய கையை உ
யர்த்தி [illegible]காசத்தை அண்ணாந்து பார்த்துச் சர்வேசுரனைச் சாட்
சியாக அழைத்துச் சத்தியவேதத்தில் உட்பட்டார். ஆகையால் இக்
கிறீஸ்துவர்களிடத்தில் இருந்த பிறசினேகம் ஒன்றே அவர்களிரு
ந்த வேதம் நல்ல வேதமென்று ஒப்பித்து அவர் மனதைத் திருப்
புகிறதற்குப் பெலத்த காரணமாயிருந்தது.

ஆனால் தேவசுதன் பிதாவை நோக்கிச் செய்த அந்தச் செபத்தில்
தானே இன்னம் ஒரு சத்தியத்தை உற்றுப் பார்த்தால், அதினாலே ந
மக்கு மிகுந்த ஆறுதல் உண்டாவதற்கு இடமாயிருக்கும். அதென்ன

வென்றால், தேவரீர் நம்மை [illegible] மைச் சிநேகித்த[illegible] அவர்க[illegible] லோகம் அறிந்துகொள்ளும்பொருட்[illegible] வேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறோமே[illegible] நியாச சபையை விசேஷ பட்சத்தே[illegible] சுரன்பேரில் நமக்குள்ள பட்சத்துக்[illegible] யையும் பட்சத்தோடு ஆதரிக்கிறோ[illegible] யாதோர் பிரதானமான அடையாளத்[illegible] கேள் : இஸ்பிரீத்து சாந்துவின் முதல் ஆ[illegible] னையும் கொடுத்தருளிய பூர்வீக கிறீஸ்துவர்கள் [illegible] கோதர சிநேக ஒன்றிப்பு எந்தச் சபையாரிடத்தில் விளங்குமோ அந்தச்சபையைச் சர்வேசுரன் விசேஷ பட்சத்தோடு சிநேகித்து ஆதரிக்கிறாரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதினாலல்லோ நாம் ஒருவர் ஒருவரைச் சிநேகித்தால், சர்வேசுரன் நமக்குள் குடிகொண்டிருந்து நம்மை உத்தமமான பட்சத்தோடு நேசிப்பாரென்று அர்ச். அருளப்பர் திருவுளம்பற்றினார். நம்முடைய நாமத்தினாலே இரண்டு மூன்று பேர் கூடியிருக்கும்போது, நாம் அவர்களுக்குள் இருக்கிறோமென்று அவர் தாமே வார்த்தைப்பாடு கொடுத்திருக்கிறதறிவோம். அவருடைய நாமத்தினாலேயும் அவர் பேரிலுள்ள சிநேகத்தினாலேயும் சந்நியாசத்தில் இத்தனைபேர் கூடியிருக்கிறோமே. ஆனபடியால் அவர் நமக்குள் இருக்கிறாரென்று நம்புவதற்கு ஸ்திரமான திருஷ்டாந்தம் உண்டல்லோ? இதின் நிமித்தமாக அவர் நமக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணின மேலான பேறுபலன்களை நாம் சுகித்தநுபவித்து அவர் நமக்குள் குடிகொண்டிருக்கிறாரென்கிற நிச்சயமான திருஷ்டாந்தத்தை அடைந்து அவர் நம்மை விசேஷ பட்சத்தோடு சிநேகிக்கும்பொருட்டுச் சகோதர சிநேகத்தையும் ஒன்றிப்பையும் ஒருபோதும் குறையவிடாமல், எப்போதும் உத்தமமாய் அநுசரித்துவரத் தெண்டித்து உழைக்கக்கடவோம்.

௨-ம் அதிகாரம்.

சகோதர சிநேகபந்தனமாய் வாழ்வது நமக்கு எவ்வளவு அவசரமென்றும், இப்பக்கத்தில் நிலைகொள்ளுவதற்கான வழிபாடு இன்னதென்றும் சொல்லுவது.

அர்ச். சின்னப்பர் கொரிந்தியருக்கு எழுதின நிருபத்தில் அநேகம் புண்ணிய[illegible]களுக்குக் கற்பித்தபின், சொல்லுகிறதாவது : ஆனால் எல்லாத்தையும்விடப் பிறசிநேகத்தை அநுசரியுங்கள் ; இதுவே புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் பந்தனமாயிருக்கிறதென்றார். அர்ச். இராயப்பரும் தாம் எழுதின நிருபத்தில் சில காரியங்களைக் கற்பித்தபின், சொல்லுகிறதாவது: ஆனால், எல்லாத்துக்குமுன் இடைவிடாத அந்நியோந்நிய சிநேகத்தை அநுசரித்து வாருங்களென்றார். திருச்சபைக்குப் பிரபுக்களாகிய இவ்விரு அப்போஸ்தலரும் சிநேகபந்தனத்தை எல்லாத்துக்கும் மேலாகவும் எல்லாத்துக்கும் முந்த முந்தவும் நாம் அநுசரித்து மற்றெதெல்லாத்துக்கும் இதை நாம் மேலாக எண்ணி வரவேணுமென்று கற்பித்திருக்கக்கொள்ளச் சிநேகபந்தனம் எவ்வளவு கனமான காரியமென்று இதினாலே அறிந்துகொள்ளலாம். இந்தப் புண்ணியத்தைவிட அவசரமான புண்ணியம் வேறொன்றும் இல்லையென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் ஒன்றிப்பும் சிநேகமுமில்லாமல் எந்தச் சந்நியாச சபை[illegible]ன் உண்டாகக்கூடும்? எந்த மனுஷ கூட்டந்தான் நிலைபெறமாட்டும்? எந்தக் கூட்டத்திலாகிலுமுள்ள ஒன்றிப்பையும் கட்டுப்பாட்டையும் உடைத்தால், அது கூட்டமேயல்ல ; அதிலே கலக்கமும் நாறுமாறும் உண்டாகுமே ஒழிய மற்றப்படியல்ல. இதினாலேதான் எங்கே சனத்திரள் உண்டோ அங்கே கலக்கமும் நாறுமாறும் உண்டாகுமென்பார்கள். ஆனால் இது ஒன்றிப்பற்ற சனத்திரளைக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கிறதென்று அறியக்கடவாய். ஏனென்றால் உத்தமமாய் ஒன்றித்திருக்கிற சனக்கூட்டத்தில் ஆச்சரியத்துக்குரிய ஒழுங்கும் கிரமமுமுண்டு. இதினாலல்லோ இவ்வுலகத்தில் எவ்விதக் கூட்டம் குடியரசு இருந்தாலுஞ் சரி, இந்தக் கூட்டத்தார் எவ்வளவு துஷ்டரும் கொடியருமாயிருந்தாலுஞ் சரி, அவர்களுக்கு ஒரே பொரு தலைவன் இருந்தாலுஞ் சரி, அவர்கள் பல தலைவருக்குள் அடங்கியிருந்தாலுஞ் சரி, எப்போதும் அவர்களுக்குள்ளே ஒருவித ஒன்

[illegible]யிப்பு அகத்தியமாயிருக்கும். மிருகங்கள் [illegible] எல்லாம் [illegible]ல் இருக்கிறதில்லை. தேனீக்களோ உ[illegible]றப்பா[illegible]களுக்குள் இருக்கும் ஒற்றுமையையும் கிரமத்தையும் [illegible] கண்டு அ[illegible]வாயானால், ஆச்சரியப்படுகிறதற்கு இடமுண்டு. இதனும் த[illegible] ஒ[illegible]ய சிங்கம் முதலிய துஷ்ட மிருகங்கள் முதலாய்த் தாங்கள் பிரிந்[illegible]ருல், கெட்டுப்போவோமென்கிற ஓர்வித அறிவினாலே ஒன்றித்து ஒருமையாய்ப் பிழைக்கிறதென்று கண்டுவருகிறோம். இதனாலே தான் பிரிவினைக்கும் குண்டை சச்சரவுக்கும் காரணமாகிய பா[illegible]கள் முதலாய்த் தங்களுக்குள் ஒருமை ஒன்றிப்பாய் நடந்துவருகிறது. [illegible]ல் பசாசுகளுக்குள் ஒற்றுமை இல்லாவிட்டால், அதின் இராச்சியம் எப்படி நிலைபெறுமென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். இதை ஒப்பிப்பதற்காக ஒன்றிப்பற்ற இராச்சியம் ஒடுங்குவிடுமென்கிற சுலோபத்தை இயேசுநாதர் [illegible] எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் அரசாட்சியில் தேர்ந்தவர்கள் அனைவோரும் இந்தச் சுலோபத்தைக் குன்றாத [illegible]தியமாக அங்கீகரித்து அநுசரித்து வந்ததறிவோம். இதினாலல்லோ [illegible]போல் ஓர் இராச்சியத்தில் சனங்கள் ஒன்றுகூடாதிருக்கிறதுபோலே [illegible] லாப்புமில்லை; குடிகள் சமாதானமாய் ஒன்றுகூடியிருக்கிறதைப்போ[illegible] சாஸ்[illegible]லே பிரயோசனமும் இல்லையென்று பிலாத்தோவென்னும் சாஸ்[illegible] வசனித்தான்.

அர்ச். எரோனிமூசம் சம்போச சபையைக் குறித்து இந்தச் சத்தியத்தை அதிக உறுதியாகப் பே[illegible]த்திருக்கிறார். அதெப்படியென்றால், பிரசினேக ஒன்றிப்பே மனுஷரைச் சந்நியாசிகளாக்கி ஒருமட்டு[illegible] சேர்க்கின்றது. பிரசினேகம் இல்லாத [illegible]ப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்து சேர்க்கின்றது. பிரசினேகம் இல்லாதவர்கள் பசாசுகளாவார்கள். அப்படிப்பட்ட மடமும் நரகமாகும்; அதில் வசிக்கிறவர்களும் பசாசுகளாவார்கள். அதில் [illegible] பிரசினேக ஒன்றிப்புள்ள மடங்களே பூலோக பரகதியாகும்; அதில் கூடியிருக்கும் சினேக ஒன்றிப்புள்ள மடங்களென்றார். எங்கேயும் அவர்கள் கூடியிருந்து வாழுகிறவர்களும் சம்மனசுகளென்றார். எப்போதும் மனப்பிரியமும் எப்போ[illegible] இருந்தாலும், அவர்களுடைய அபிப்பிராயமும் மனப்பிரியமும் விரோதப்பட்டிருக்குமானால், இ[illegible]பார்க்[illegible]ருக்காலும், அவர்களுடைய விரோதப்பட்டிருக்குமானால், [illegible]கும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதப்பட்டிருக்குமானால் ஒன்றோ? மோக்ஷ வாசிகள் சுகித்தநுபவி[illegible] பேரானந்தம் எங்கேயாகிலுமுண்டோ? மோக்ஷ வாசிகள் சுகித்தநுபவிக்கும் சமாதானத்தையும் அமைதி அமரிக்கையையும் இவ்வுலகத்திலே [illegible]க்கும் சமாதானத்தையும் அமைதி அமரிக்கையையும் இவ்வுலகத்திலே சுகித்தநுபவிக்கிற சந்நியாசிகள் சம்மனசுகளைப்போலே சீவிக்[illegible] தானே அல்லவோ சம்மனசுகளென்று சொல்லவேண்டுமோ? இந்தச் சத்தியத்தை [illegible] வாழுகிறார்களென்று சொல்லுகிறதாவது: ஒன்றித்து வா[illegible] [illegible] பரலோக [illegible]ரப்படுத்திச் சொல்லுகிறதாவது

ழுகிற [illegible]கள் மெய்யாகவே சம்மனசுகளைப்போலே சீவித்துக் கொண்டுவருகிறார்கள். சம்மனசுகளுக்குள்ளே பிரியாதும் சச்சரவும் வாக்குவாதமும் இல்லாததுபோல, இந்தச் சந்நியாசிகளிடத்திலும் உத்தமமான ஒன்றிப்புக்கு விரோதமானது ஒன்றுமில்லையென்றார். பிரசினேகத்தால் உ[illegible]மாய் ஒன்றித்திருக்கிற சம்போச சபையைப் போலே, மோக்ஷ ஒட்டோலக சபைக்கு ஒப்பாயிருப்பது இவ்வுலகத்தில் வேறொன்றும் கிடையாதென்று அர்ச். லவுரேஞ்சு யுஸ்தினியார் வசனித்தார். இப்படிப்பட்டவர்களுடைய நடக்கையானது மோக்ஷ வாழ்க்கையென்றும் சம்மனசுகளின் சீவியமென்றும் சொல்லவேண்டுமே. க[illegible] இவர்களுக்குள் குடியிருப்பது மெய்யே; இவர்கள் குடியிருக்கும் இடமானது தேவாலயமும் மோக்ஷவாசலுமொழிய வேறல்லவென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது.

ஆனால் இந்தச் சத்[illegible]த்தைக் குறித்துப் பொது[illegible]லே பேசாமல் விசேஷித்து விளக்கும்பொருட்டு இயேசு சபையாராகிய நாம் சகோதர சினேக ஒன்றிப்பாய் வாழுகிறது எவ்வளவு அவசரமென்று தனித்துக் [illegible]ட்டக்கடவோம். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இயேசு சபையார் ஆத்[illegible]ம நன்மைக்கும் புண்ணிய வர்த்திப்புக்கும் அநேக வழிபாடுகள் [illegible]ளதென்று சொல்லிக்கொண்டு வருமளவில், பிரசினேகமும் ஒன்றி[illegible] இதற்கு முக்கியமான வழிபாடென்று தீர்மானித்தார். சகல சந்[illegible]யாசிகள் சபையிலும் மேற்சொன்ன ஒன்றிப்பு அவசரமென்று சில பொதுவான ஞாயங்களை [illegible] எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோமல்லோ? ஆகிலும் மேற்சொன்ன சினேக ஒன்றிப்பானது இயேசு சபையாராகிய நமக்கு அதிக அவசரமென்பதற்கு விசேஷ முகாந்தரமுண்டு. அதென்னவென்றால், முந்த முந்தத் திருச்சபையானது ஆத்துமாக்களை இரட்சித்து மோக்ஷத்திற சேர்க்கும்பொருட்டு உலகம் பசாசோடு இடைவிடாத போர் பொருதிக்கொண்டு வருகிறதல்லோ? இயேசு சபையாரது இந்த ஞான யுத்தத்தில் திருச்சபைக்கு ஒத்தாசை செய்[illegible]பொருட்டுச் சர்வேசுரன் அனுப்பின புதுப் பட்டாளமாகும். இயேசு [illegible]பையை ஏற்படுத்தின தத்துவ நிருபத்திலும் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது. அர்ச். பாப்பானவர் இயேசு சபையை அங்கீகரிப்பதற்குக் கொடுத்தருளின நிருபத்தின் துவக்கத்திலும் இப்படி வரைந்திருக்கிறதறிவோம். அதெப்படியென்றால், இயேசு சபையார் சர்வேசுரனுக்கு[illegible] அவருடைய பத்தினியாகிய திருச்சபைக்கும் ஊழியம் செய்வதற்கா

கப் பேர் கொடுத்துச் சிலுவைக் கொடியின் கீழ் [illegible]றவர்களென்று சொல்லியிருக்கின்றது. இதினாலல்லோ நம்முடைய சபைக்குக் கம்பனியென்று பேராகும். ஆகையால் நாம் ஒரு கம்பனிப் படைவீரர்; சிலுவையை எதிர்த்த சத்துருக்களோடு போராடும்படிக்கு நாம் தம்புராட்டித்துப் படைக் கொடி விசிப் பட்டாளம் சேர்க்கிறோம். நம்முடைய பட்டாளம் பிரியாமல் நெருங்கி நின்று ஒழுங்காயும் ஒன்றிப்பாயும் யுத்தம் செய்தால், வரும் விக்கினங்களையெல்லாம் மேற்கொண்டு எதிர்க்கிறதெல்லாத்தையும் இடித்துத் தள்ளும். இதினாலல்லோ திருச்சபையானது அணியாக நிறுத்தின படைபோலே பயங்கரத்துக்குரியதென்று இஸ்பிரீத்துசாந்து திருவுளம்பற்றினார். ஆகையால் [illegible] எப்போதும் நன்றாய் ஒன்றித்து ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் சரியாய் அடங்கி நம்முடைய ஒழுங்கை எப்போதும் ஸ்திரமாய் அநுசரித்து எல்லாரும் ஒருவரை ஒருவர் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருவோமானால், நம்முடைய பட்டாளத்தை முறிய அடிப்பதற்கு ஒருவராலும் ஏலாது. ஆனால் நாமே நமக்குள் ஒன்றிப்பில்லாமல்போனால், வெகு சீக்கிரத்தில் நம்முடைய பட்டாளமும் முறிந்து முழுத் தோர்வையும் அடையுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. தாவீதரசன் பிலிஸ்தினர்பேரில் போய்ப் போர செயங்கொண்டபின், தண்ணீரைப் பிரிப்பதுபோலே கர்த்தர் என் சத்துருக்களை எனக்கு முன்பாகப் பிரித்தாரென்று சொன்னார். அப்போர்க் களத்துக்குப் பிரிபட்ட இடமென்று பேராயிற்று. இதி[illegible] சத்துருக்களைப் பிரிப்பதுஞ் சரி, செயங்கொள்ளுவதுஞ் சரி. சத்துருக்களைப் பிரிக்கிற இடம் செயங்கொள்ளுகிற இடமென்று சொன்னாற்போலானதல்லோ? சண்டை செய்யும் வித்தையைக் குறித்து எழுதினவர்கள் ஒழுங்கும் ஒன்றிப்புமில்லாமல் சண்டைக்குப் போகிற படை கொலைக்களத்துக்குப் போகிறதேயல்லாமல் யுத்தத்துக்குப் போகிறதில்லையென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் போர்வீரர் படை அணியை விடாமல் காத்துப் பட்டாளம் இடைவிடாமல் நெருங்கி நின்று படைவீரர் ஒருவர் ஒருவருக்கு ஒத்தாசை செய்து தங்கள் தங்கள் இடத்தை விடாமல், எப்பொழுதும் உறுதியாய் நிலைபெற்றிருக்க[illegible]ணுமென்று போர்ச்சேவகர் ஒழுங்கில் ஸ்திரமாய்க் கற்பித்திருக்[illegible]யிவோம். இப்படி நடக்கிற போர்வீரரைச் செயங்கொள்ள ஒருவராலு முடியாது. இதினாலே பட்டாளத்துக்கு முழுதும் நன்மை உண்டாவதுமன்றி ஒரு படைவீரனுக்கும் சேதம் வராது. ஒருவன் உயிருக்கும் மோசம் வாராதேபோனால், பட்டாளம் முழுதும் குறைபடாமல் இருக்

கும் என்றதற்குச் சந்தேகமில்லை. நம்முடைய இயேசு சபைக்கும் இதுவே செல்லுமென்று சொல்லவேண்டும். நாம் எல்லாரும் சிநேக பந்தனமாய் ஒன்றித்து ஒருவர் ஒருவருக்கு ஒத்தாசை செய்து ஒரு மனதாய் நடந்து நமது சத்துருக்களை ஒற்றுமையாய் எதிர்த்து நிற்போமானால், அவர்கள் நம்மை ஒருகாலும் அசைக்க முடியாது. அவர்களை எப்போதும் நாமே செயிப்போமென்பதும் தப்பாது. இதினாலல்லோ ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசை செய்துகொண்டுவருகிற சகோதரர் கோட்டை கொத்தளமுள்ள பட்டணத்துக்கு ஒப்பாயிருக்கிறார்களென்றும் மூன்று மடிப்புள்ள கயிற்றை அறுப்பது வருத்தமென்றும் வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. தேர் வடத்தில் திரித்து வைத்திருக்கிற கயிறெல்லாத்தையும் வெவ்வேறாய்ப் பிரித்தெடுத்தால், அதையெல்லாம் வருத்தமில்லாமல் அறுத்துப்போடலாமே. ஆகிலும் அதுகளையெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து இறுக்கி விசினால், எப்பேர்ப்பட்ட உருக்குக் கம்பத்தையும் வலிப்பதற்கு அதுக்குப் பெலனுண்டல்லோ? இப்படியே சந்[illegible] எல்லாரும் சிநேக பந்தனத்தினால் ஒருவரோடு ஒருவர் நன்றாய் ஒன்றித்திருந்தால், சத்துருக்களுடைய எந்தப் படையையும் வளைத்து முறிய அடிப்பார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

அர்ச். பசிலியார் இப்படிப்பட்ட ஒன்றிப்பு நம்மிடத்தில் உண்டாகும்பொருட்டுச் சொல்லுகிறதாவது: கர்த்தருக்காக யுத்தம் பண்ணின[illegible] மக்கபேயரிடத்தில் இருந்த ஒன்றிப்பை உற்றுப் பாருங்கள். முந்நூறாயிரம் இஸ்ராயேலர் கூடிச் சண்டைக்குப் போகும்போது, எல்லாரும் ஒரேயாள்போலே [illegible]தார்களென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றதே. அவர்களிடத்திலே இருந்த ஒற்றுமை எவ்வளவென்று யோசித்துப்பாருங்களென்றார். மெய்யாகவே அவர்கள் எல்லாரும் ஒரே [illegible]யும் ஒரே தைரியமுங்கொண்டு நடந்தார்கள். அதினாலே சத்துருக்களிடத்தில் பயமுண்டாகவே, பிரபலியமான செயங்களை அடைந்தார்கள். இவ்வண்ணமே கர்த்தருக்காக நாம் கைக்கொண்ட ஞான யுத்தத்தில் போர் பொரு[illegible]வேணும். இப்படி பொருதினால், வெகு [illegible]களை ஈடேற்றி நமது சத்துருக்களுக்குப் பயங்கரமாயிருப்போம். பசாசானது நாமெல்லாரும் தனக்கு விரோதமாய் ஒன்றித்து நிற்கிறதைக் கண்டு நடுங்கி நம்மை எதிர்க்கத் துணியாமல் உறுதியற்ற அப்போ[illegible]க்குப் பொல்லாப்புச் செய்ய ஏற்படாது.

அர்ச். இஞ்ஞாசியார் உத்தம ஒன்றிப்பாய் வாழ்வது நமக்கு எவ்

வளை அவசரமென்று ஒப்பிப்பதற்காகப் பல முகாந்தரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வருமளவில், ஓரிடத்தில் சொல்லுகிறதாவது: நமக்குள்ளே நெருங்கின ஒன்றிப்பு உண்டாகும்பொருட்டு மகா மகாப்பட்ட கவலை விசாரத்தோடே பிரயாசப்படவேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஒன்றிப்பைச் சற்றாகிலும் குறையவிடப்படாது. சகோதர சிநேகப்பந்தனத்தினால் நெருங்கி ஒன்றித்திருந்தால் தான், தேவ ஊழியத்துக்கும் பிறர் இரட்சணியத்துக்கும் நாம் செய்கிற வேலை அநுகூலப்படுமென்றார். இன்னம் வேறோரிடத்தில் அவர்தானே சொல்லுகிறதாவது: இப்படிப்பட்ட ஒன்றிப்பு நம்மிடத்தில் இல்லாவிட்டால், இயேசு சபை வெகு காலம் நிலைத்திருக்கமுடியாது. அது தனக்குரிய கடமைகளை நிறைவேற்றவும் அறியாதென்றார். மெய்யாகவே நமக்குள் ஒற்றுமையில்லாமல் உலைந்து நிற்போமானால், நமதுபேரில் சுமந்த கடமைகளை நாமே நிறைவேற்றாமலும் ஆத்துமாக்களை இரட்சியாமலும் போவதுமன்றி நம்முடைய சபையும் நிலைபெறமாட்டாதென்பது நிச்சயம். சத்துருக்களோடு யுத்தம் பண்ணவேண்டிய பணியாளர்கள் கையில் பிடித்த ஆயுதத்தைச் சுழற்றித் தங்களுக்குள் ஒருவர் ஒருவரை வெட்டிக்கொண்டால், சத்துருக்களைச் செயங்கொள்ளாமல் போவதுமன்றித் தாங்களே மடிந்து மாளுவது குன்றாத சத்தியமல்லோ? இதினாலே சத்துருக்கள் மனம் வேறுபட்டிருக்கின்றது: இப்போது மடிவார்களென்று ஓசேயாஸ் என்னும் தீர்க்கதரிசி வசனித்தார். அர்ச். சின்னப்பர் கலாசியாரை நோக்கி நீங்கள் ஒருவர் ஒருவரைக் கடித்துக் கிழித்துக்கொண்டால், ஒருவராலே ஒருவர் மாண்டு மடிவீர்களே; இந்த காரியத்தில் எச்சரிக்கையாயிருங்களென்றார். சந்நியாசத்திலே பயந்து நடுங்கவேண்டிய பொல்லாப்பு இதுவே. ஏனென்றால் பிற சத்துருக்களாலே நமக்குப் பொல்லாப்பு வருமென்று அஞ்சக் காரணமில்லை. உலகமும் பசாசும் கூடி நமக்கு விரோதமாய் எத்தனை கலாபனையும் கலந்தியும் பெரும் புசல்போலே எழும்பினாலும், பறவாயில்லை. நம்மிடத்தில் சிநேக ஒன்றிப்பும் அந்நியோந்நிய சமாதானமும் நிலைபெற்றிருந்தால், அதனாலே நமக்கு ஒரு பொல்லாப்பும் வர அறியாது.

ஆகையால் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி அர்ச். பெர்நர்துஸ் தன் சந்நியாசிகளை நோக்கிச் சொன்னதாவது: நீங்கள் உங்களுக்குள்ளே ஒற்றுமைப்பட்டுச் சகோதர சமாதானத்தைச் சுகித்தநுபவித்தால், உங்களுக்குக் கலக்கத்தையும் கஸ்தியையும் உண்டாக்குவதற்கு வெளி மனி

தர் எவராலேயும் முடியுமோ? நீங்கள் தேவ பற்றுதல் நிறைந்தவர்களானால், உங்களுக்குப் பொல்லாப்புச் செய்கிறவன் ஆரென்றார். நாம் நடக்கவேண்டிய ஒழுக்கத்தில் நிலைபெற்று ஒருவர் ஒருவரோடு உத்தம ஒன்றிப்பாய் வாழ்வோமானால்; புறத்திப்பட்டவர்கள் நமக்குப் பலவிதமான இடையூறினாலே ஒரு பொல்லாப்பும் நேரிடாமல் போவதுமன்றி அது நமது ஆத்தும இலாபத்துக்கும் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கும் உதவியாயிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பூர்வீக காலத்திலே திருச்சபைக்கு நேரிட்ட கொடூர கலாபனைகளினாலே அதுக்கு வந்த பொல்லாப்பென்ன? திராட்சக் கொடியை வெட்டி விடும்போது, வெட்டின ஒரு கொடிக்கு அநேகம் கொடி கிளைக்கும். அப்படியே சத்துருக்கள் வேதத்துக்காக ஒரு கிறீஸ்தவனைக் கொல்லவே அநேக அஞ்ஞானிகள் மனம் திரும்பிக் கிறீஸ்துவர்களாவார்கள். இதினாலல்லோ கொலைக்காரர் பரிசுத்த வேதசாட்சி ஒருவரைத் திரேகாக்கியந்தம் வதைக்கையில், அவர் கொடுங்கோலனை நோக்கி நீ கிறீஸ்துவர்கள் இரத்தத்தைச் சிந்தப்பண்ணுகிறதினாலே, நிலத்துக்கு உரம் போட்டுக் கிறீஸ்துவர்களாகிற விதையை விதைத்து வெகு கிறீஸ்துவர்களை விளையச்செய்கிறாயென்றார்.

உரோமானர் வெகு ஒன்றிப்பாய் இருந்ததைப்பற்றி மக்கபேயர் முதலாகமத்தில் அவர்களைப் புகழ்ந்து கொண்டாடியிருக்கின்றது. அதெப்படியென்றால், அவர்கள் வருஷா வருஷம் அதிகாரத்தை ஒரே மனுஷன் கையில் ஒப்படைத்து எல்லாரும் அவன் ஒருவனுக்கே பணிந்து நடக்கிறார்கள்; அவர்களுக்குள் காய்மகாரமும் போட்டியும் கிடையாதென்று சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வாறே அவர்கள் ஒன்றித்திருந்த காலம் முழுதும் சத்துருக்கள் அனைவரையும் செயங்கொண்டு உலோகத்தை முழுதும் கட்டி ஆண்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் தங்களுக்குள்ளே ஒன்றிப்பற்று ஒருவரோடு ஒருவர் யுத்தம்பண்ணத் துவக்கின மாத்திரத்தில் தங்களைத் தாங்களே குத்திச் சங்காரம்பண்ணிக்கொண்டார்கள். இதினாலல்லோ ஒற்றுமையினாலே ஓர் அற்பப் பொருளும் ஓங்கிவளரும்; ஒவ்வாமையினாலே கனத்த பொருளும் கழிந்தொழியுமென்று சுலோகம் உண்டானது.

ஆனால் இயேசு சபையார் அனைவரும் மிகவும் நெருங்கின ஒன்றிப்பாயிருப்பதற்கு நாம் மேற்சொன்னதுந்தவிர வேறோர் விசேஷ முகாந்தரம் உண்டு. அது இன்னதென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இயே

சுசபை ஏற்பாட்டாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிறதாவது: இயேசு சபை
யார் ஒன்றித்துச் சமாதானமாயிருப்பதற்கு அநேக விக்கினங்களும் இ
டையூறுகளும் உண்டு. ஆகையால் சிநேக பந்தனத்தை இயேசு சபை
யில் நிலைப்படுத்துவதற்கும் மேற்சொன்ன விக்கினங்களை நிவர்த்திபண்
ணுவதற்கும் ஆன பரிகாரங்களை ஏற்படுத்தவேண்டியது. மேற்சொன்
ன விக்கினங்களெல்லாம் மூன்றுவிதப்படும். அதின் முதலாவது: இ
யேசுசபையார் உலோகமெங்கும் பரவி அஞ்ஞானிகள் கிறிஸ்தவர்களுக்
குள்ளே சீவிக்கவேண்டியிருப்பதினாலும், அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர்
வெகு தூர தொலையில் வசித்திருப்பதினாலும், அவர்கள் அறிமுகப்பட்
டுப் போக்கு வருத்தாயிருந்து சிநேக பந்தனத்தைக் காப்பாற்றுவது
மகா வருத்தமாயிருக்குமென்றார். அன்றியும் சகல சாதி சனங்களும்
இயேசு சபையில் உட்பட்டிருப்பதினாலும், அவர்களுக்குத் தங்கள் தங்
கள் சாதிக்குரிய சுபாவ குணகுணங்களும் உரோசமும் இருப்பதினாலு
ம், அவர்கள் பாலோடு உண்டு வளர்ந்து வெகு காலமாய்ப் ப[illegible]
யின சுபாவ பற்றுதலும் ஒரு சாதியாருக்கு வே[illegible]
ள்ள சுபாவ அருவருப்பும் முழுதும் விட்டொழிந்து பிறசாதியானைப்
பிறசாதியானல்லவே தன் சொந்த சகோதரனென்றும் இயேசு சபை
யின் பிள்ளை[illegible]றும் மெய்யாகவே எண்ணி நடப்பது வெகு கஷ்டமா
[illegible]ரும். இரண்டாவது: இயேசு சபையாருக்குள் வெகு பேர் கற்
றுத் தேர்ந்த வித்துவான்களாயிருக்கவேண்டியது. ஆனால் கல்வி கலை
க்கியானத்தில் மேற்பட்டவர்கள் சுபாவமாய் ஆங்காரங்கொண்டு தங்க
ளைப் பெருமையாய் எண்ணிப் பிறரை நிந்தித்துத் தங்கள் சுய எண்ண
த்தில் மூர்க்கம் கொள்ளுகிறது வழக்கமாயிருப்பதினாலும், [illegible] தோ
மாஸ் சொல்லுகிறதுபோலே, கல்லாதவர்களிடத்திலுள்ள [illegible]
பத்தி கற்றவர்களிடத்தில் இருப்பது அபூருவமாயிருப்பதினாலும், ச
கோதர சிநேகபந்தனத்தை இயேசு சபையில் ஏற்படுத்துவது மகா
வருத்தமாயிருக்கும். ஆகையால் இதுவெல்லாம் சிநேக பந்தனத்துக்
கு வெகு விக்கினமாயிருக்குமென்றும் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சுய எ
ண்ணத்தில் ஊன்றித் தங்கள் மனசுபோனபடி நடந்து தங்கள் சுய
[illegible]போசனத்தையும் புகழ்ச்சியையும் நாடி நடந்தால், இயேசு சபையில்
ஒற்றுமை அழிந்து ஒன்றிப்பு நீங்குமென்றும் பயப்படுகிறதற்கு இட
முண்டு. மூன்றாவது: மேற்சொன்ன வித்துவான்கள் [illegible]திலு
ள்ள அறிவின் மேன்மையையும் சாஸ்திரத் திறமையையும் கண்டு இரா
சாக்கள் வமிஷபதிகளோடு நெருங்கின சிநேகம் பிடித்து அதிகாரிகள்

ளுள்ளவர்களோடு ஒருவேளை விசேஷ ஒருமை பந்தனமாவார்கள். இதி
னாலே ஒவ்வஞ்சனை உண்டாகும். மேற்சொன்ன சாஸ்திரிகள் மற்றவ
ர்களுக்கு மேற்பட விரும்பித் தாங்கள் மற்றவர்களைப்போலே நடவாம
ல், தங்களுக்கு விசேஷ சுதந்தரமும் உத்தாரமும் வேணுமென்று என்
னுவார்கள். இதுவெல்லாம் சகோதர சிநேக பந்தனத்துக்கு எவ்வள
வு விக்கினமாயிருக்குமென்று அறிந்துகொள்ளுகிறது எளிதே என்றார்.

ஆனால் வியாதிக்கு உரத்த பரிகாரம் செய்யவேண்டியிரு
ப்பதினாலே, இந்த விக்கினங்களையெல்லாம் நீக்குவதற்குச் செய்யவே
ண்டிய வழிபாடு இன்னதென்[illegible]ரியார் தானே நுணுநு
ட்பமாய்க் குறித்[illegible]திருக்கிறார். அதென்னவென்றால், தன் து
[illegible] ஆசாபாசங்களை அடக்குவதற்குக் கெட்டியான மனமில்லா
தவர்களை இயேசு சபையில் சேர்க்கவும் படாது; தங்கள் துர்க்குணங்க
ளை மெய்யாகவே அடக்கிவராதவர்களை இயேசு சபையில் வைத்திருக்
[illegible]ணாதென்றார். இதுவே சகோதர சிநேகத்தைக் காப்பாற்று
வதற்கு அஸ்திவாரமான முதல் பரிகாரமாகும். ஏனென்றால் ஒறுத்த
லென்[illegible]ம் புண்ணியம் இல்லாதவன் ஒருகாலும் கட்டுப்பாட்டுக்கும்
ஒன்றிப்புக்கும் ஒழுங்குக்கும் அடங்கியிருக்கமாட்டான். ஒறுத்தலென்
னும் புண்ணியமற்றவன் மற்றவர்களைவிடக் கல்வித் [illegible] சாம
ர்த்தியமும் உள்ளவனாயிருந்தால், அதினாலே வீண் மகிமை கொண்
டு பிறரை நிந்தித்து மற்றவர்களுக்கு மேற்பட அபேட்சித்து மற்றவர்களு
க்கு இல்லாத விசேஷ உத்தாரவும் மேன்மையும் தனக்குக் கொடுக்கவே
ணுமென்று ஆசிப்பான். இராசாக்கள் சமுகைத் தேடி வமிஷபதிகள் த
யவை நாடித் தனக்கு ஊழியம் செய்வதற்கு ஒருவன் வேணுமென்று
விரும்புவான். மற்றவர்களோடு ஒத்திராத இந்த விபரீதமான நடக்கை
யினாலே சந்நியாசிகளுக்குள் காய்மகாரம் உண்டாகி ஒன்றிப்பற்றுப்
போவதற்கு இடமாயிருக்கும். ஒருவனிடத்தில் எத்தனை சாஸ்திரமும்
புத்திக் கூர்மையும் செட்டிக்காரத்தனமும் இருக்குமோ அவ்வளவுக்கு
அவனிடத்தில் மேலான புண்ணியமும் அருமையான ஆத்தும ஒறுத்
தலும் இல்லாவிட்டால், அவனாலே சிநேகபந்தனம் அழிந்து துர்மாதி
ரிகை உள்ளே நுழைந்து சந்நியாச சபைக்கு வெகு தொந்தரவு நேரிடு
மென்று பயப்படுகிறதற்கு இடமாகும். தாழ்ச்சியும் ஆத்தும ஒறுத்த
லும் இல்லாதவர்களிடத்திலே யுள்ள சாஸ்திரமும் சாமர்த்தியத் திற
மையும் பைத்தியகாரன் கையிலுள்ள கத்திக்கு ஒப்பாகும். பைத்திய

காரன் கையில் பிடித்த கத்தியைக்கொண்டு பிறனையும் தன்னையும் குத்திக்கொள்ளுகிறதுபோலே, மேற்சொன்னவர்கள் தங்கள் கல்வித் திறமையைக்கொண்டு பிறருக்கும் தங்களுக்கும் வெகு பொல்லாப்பு வருவித்துக்கொள்ளுவார்கள். ஆனால் கற்றோர் தாழ்ச்சியில் அமிழ்ந்தித் தங்கள் சுய பிரயோசனத்தையும் மேன்மையையும் நாடாமல் இயேசுநாதரை மாத்திரம் தேடினால், எல்லாம் ஒழுங்காய் நடக்கும். அவர்களுடைய நன்மாதிரிகையை மற்றவர்கள் பின்சென்று நடக்கவே, சமாதானமும் சகோதர ஒன்றிப்பும் எவ்விடத்திலும் ஓங்கி வளரும். இதுவே சிநேக ஒன்றிப்புக்கான பிரதான பரிகாரமாகும். இந்த மன ஒறுத்தலே நம்மிடத்தில் விளங்குமாகில், சகோதர சிநேகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கான வேறே பரிகாரம் தேட அவசரமில்லை.

ஆகிலும் சகோதர சிநேகத்துக்குள்ள விக்கினங்களை நீக்கும்பொருட்டு அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இன்னம் வேறு சில வழிபாடுகளையும் போதித்திருக்கிறார். அதென்னவென்றால், இயேசு சபையார் உலகமெங்கும் எத்திசையிலும் பரவியிருக்கிறதினாலே, ஒருவருக்கொருவர் எவ்வளவாவது அறிமுகப்பட்டு ஒன்றிப்புண்டாகும்படியாய் அந்தந்த [illegible] பக்தி நிறைந்த காகிதம் எழுதிக்கொண்டு ஒருவர் செய்கிற [illegible] றவர்களுக்கு அறிவிப்படுத்திக் கூடினமாத்திரம் எல்லாரும் ஒரேவித [illegible]க்கும்பொருட்டு ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசை செய்யவேணுமென்று கற்பித்திருக்கிறார். இது நமக்கு அவசரமான ஒன்றிப்பை உண்டாக்குவதற்கும் நிலைப்பிப்பதற்கும் தகுந்த வழிபாடென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

ஆனால் இதற்கு இன்னம் மேலான வழிபாட்டை அர்ச். இஞ்ஞாசியார் காண்பித்திருக்கிறார். அதென்னவென்றால், கீழ்ப்படிதல் நமக்குக் கற்பிக்கிறதெல்லாத்தையும் சரியாய் அநுசரித்து வருவதென்று [illegible]ப்படும். ஏனென்றால் கீழ்ப்படிதலல்லோ சந்நியாசிகளைச் சேர்த்து அவர்களை ஒருவரோடு ஒருவர் ஏகசித்தமாய் இணைக்கும்; அவர்களுடைய விபரீதமான மனப் பற்றுதலையும் எண்ணத்தையும் ஒரே மனதாகவும் ஒரே எண்ணமாகவும் இசைத்து ஒன்றிக்கின்றது. ஒவ்வொருவரும் கீழ்ப்படிதலினாலே தங்கள் சுயமனதைத் தள்ளிச் சிரேஷ்டருடைய மனம் ஒன்றே சந்நியாச சபையில் நிலைக்கும். [illegible]தோடு சகல சந்நியாசிகளுடைய மனதும் ஒன்றித்துச் சுய மனதெல்லாம் ஒழியவே, சபையில் ஒரே மனமும் ஒன்றிப்பும் உண்டாகும். அப்போ

து ஒவ்வொருவரும் சிரேஷ்டரோடு ஏகபந்தனமாய் ஒன்றித்து ஒருமைப்படுகிறதினாலே, சந்நியாசிகள் தங்களுக்குள்ளேயும் ஏகபந்தனமாய் ஒன்றித்து ஒருமைப்படுவார்களென்பது குன்றாத சத்தியமாகும். இரு பொருள் வேறொரு பொருளுக்குச் சரியானால், இவ்விரு பொருளும் தங்களுக்குள் சரியாயிருக்குமென்பது சத்திய கணிதமல்லோ? ஒவ்வொருவரும் சிரேஷ்டரோடு எவ்வளவு ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பார்களோ அவ்வளவுக்கு இவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயும் ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பார்களென்பது தப்பாது. கீழ்ப்படிதலும் சந்நியாசக் கட்டுப்பாடும் ஒழுங்கும் எல்லாருக்கும் ஒன்றாயிருக்கிறதினாலே, இதுவெல்லாம் அவர்களுக்குள் ஒன்றிப்பை ஸ்திரமாய் ஸ்தாபிப்பதற்கு உதவும். பூர்வீக எகிப்து தேசத்தாருக்குள்ளே இருந்த ஒன்றிப்புக்கு அடையாளம் ஓர் வீணையாம். வீணையில் கீழ் நரம்புகள் மேல் நரம்போடு ஒற்றுமைப்படவே, வீணை வாத்தியம் மதுர இன்பமான இராகத்தைத் தொனிக்கும். ஆனால் மேல் நரம்பு ஒன்றே அறுந்து தளருமாகில், மேற்சொன்ன இராகம் முழுதும் கெட்டொழியும். அப்படியே ஓர் சபையிலுள்ள சந்நியாசிகள் எல்லாரும் சிரேஷ்டரோடு ஒற்று நடந்தால், இந்த ஒற்றுமையானது [illegible]த்தமமான இராகத்துக்கு ஒப்பாகும். ஆனால் ஒரே சந்நியாசி தன் சிரேஷ்டரோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நடவாதேபோனால், மேற்சொன்ன ஒன்றிப்பாகிற மதுரமான இராகம் குலைந்தழியும்.

அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுமாப்போலே கப்பலில் பலகையெல்லாம் நன்றாய் ஒன்றித்திராதிருந்தால், தண்ணீர் கசிந்தூறும். அப்படியே சபையிலுள்ள சந்நியாசிகள் எல்லாரும் பிற சிநேகமாகிற கயிற்றினாலே இறுகி நெருங்கி ஒன்றித்திராவிட்டால், சபை கெட்டு அழிவதற்கு இதுவே காரணமாகும். நமக்கு அதிசிரேஷ்டராயிருந்த அக்குவாவீவா என்னும் சுவாமியார் சகோதர சிநேக ஒன்றிப்பின்பேரில் எழுதித் தந்த நிருபத்தில் சொல்லுகிறதாவது: சகோதர சிநேகத்தையும் ஒன்றிப்பையும் நம்முடைய சபையில் நிலைப்பிப்பதற்கு எல்லாரும் மகா கவலையோடு பிரயாசப்படவேண்டியது. இந்த ஒன்றிப்பில்லாதேபோனால், இயேசு சபையின் நன்மையும் பிரயோசனமும் சிதைந்து ஒழியுமென்றார். இதினாலல்லோ இயேசுநாத சுவாமி தாம் பாடுபடுகிற [illegible] இராத்திரி இனிமேல் தம்மைப் பின்செல்லப்போகிற சகலரும் புண்ணியத்தில் நிலைபெறுவதற்குப் பிறசிநேக ஒன்றிப்பே முழுதும் அவசரமான வழிபாடென்று காட்டியிருக்கிறார். அதெ

ப்படியென்றால், பரிசுத்த பிதாவே! தேவரீர் நமக்குத் தந்தருளினவர்கள் நம்மைப்போலே ஒன்றாயிருக்கும்படியாய் உம்முடைய திரு நாமத்தைக் குறித்து அவர்களைக் காப்பாற்றியருளுமென்றார். இதிலே நம்மைப்போலே அவர்கள் ஒன்றாயிருக்கவேணுமென்று இயேசுநாதர் பிரார்த்தித்திருக்கிறாரே. இந்த வாக்கியத்தைக் கவனித்தப்பார்: பிதாவும் சுதனும் சுபாவ இயல்பாய் ஒன்றாயிருக்கிறதுபோலே, நாமெல்லாரும் சிநேகபந்தனத்தால் ஒரு மனுஷராகவேணுமென்று பிரார்த்தித்திருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட ஒன்றிப்பே நம்மையும் நம்முடைய சபையையும் நிலைப்பித்துக் காப்பாற்றுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

௩-ம் அதிகாரம்.

நம்முடைய சகோதரரோடு சிநேக பந்தனமாய் ஒன்றித்து வாழ்வது எவ்வளவு அவசரமென்று ஒப்பிப்பதற்காக வேதாகமத்திலுள்ள பற்பல அத்தாட்சிகளை எடுத்துக் காட்டுவது.

[illegible]ரன் தமது ஏக சுதனை நமக்குப் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்ததினாலே, அவர் நமக்குக் காண்பித்த அபூருவமான சிநேகம் எவ்வளவென்று அர்ச். அருளப்பர் சொன்னபின், சர்வேசுரன் நம்மை இவ்வளவு சிநேகித்திருக்க, நாமும் ஒருவர் ஒருவரைச் சிநேகிக்கவேணுமென்று திருவுளம் பற்றினார். ஆனால் சர்வேசுரன் நம்மை இவ்வளவு சிநேகித்ததினாலே, நாமும் அவரைச் சிநேகிக்கவேணுமென்று சொல்லுகிறதல்லோ புத்திக்கும் ஞாயத்துக்கும் ஒத்திருக்கும். இதைவிட்டுச் சர்வேசுரன் நம்மைச் சிநேகித்ததினாலே, நாம் ஒருவரை ஒருவர் சிநேகித்துக்கொள்ளவேணுமென்பது ஞாயத்துக்கு ஒவ்வாத காரியமென்று சொல்லுவோமாக்கும். இதற்கு நாம் சொல்லும் பல மறுமொழியைக் கேள். முதலாவது: சர்வேசுரன் நம்மைச் சிநேகித்ததின் நிமித்தம் நாம் பிறரைச் சிநேகிக்கவேணுமென்று அர்ச். அருளப்பர் திருவளம் பற்றினதினாலே, பிறசிநேகம் எவ்வளவு உச்சிதமானதென்றும் சர்வேசுரனுக்கு எவ்வளவோ பிரியமுள்ளதென்றும் காட்டினார். இதினாலல்லோ [illegible] ஏற்பட்ட வேதசாஸ்திரி ஒருவர் இயேசுநாதரை நோக்கி வேதத்திலே எல்லாத்துக்கும் மேலான கற்பனை எதுவென்று

கேட்குமளவில், இயேசுநாதர் அவரை நோக்கி: உன் கர்த்தாவான சர்வேசுரனை உன் முழு இருதயத்தோடும் முழு ஆத்துமத்தோடும் முழுப் புத்தியோடும் சிநேகிப்பாயாக. இதுவே சகலத்துக்கும் முதலும் முக்கியமுமான கற்பனை. இந்த முதல் கற்பனைக்கொத்த இரண்டாம் கற்பனையாவது: உன்னைப்போலே பிறரை சிநேகிப்பாயாக வென்றார். முதல் கற்பனை எதுவென்று மாத்திரம் மேற்சொன்ன வேதசாஸ்திரி கேட்டிருக்க, இயேசுநாதர் இரண்டாம் கற்பனையையும் அதோடேகூடச் சேர்த்துச் சொல்வானேன்? இதற்கு முகாந்தரமேதென்றால், பிறசிநேகத்தின் மேன்மை இவ்வளவென்றும் சர்வேசுரன் அதை எவ்வளவு கனமாய் மதிக்கிறாரென்றும் நமக்குக் காட்டுவதற்காகவே இயேசுநாதர் தேவ சிநேகக் கற்பனையோடே பிற சிநேக கற்பனையையும் கூட்டிச் சொன்னார்.

இரண்டாவது: தேவ சிநேகமும் பிற சிநேகமும் ஒன்றுக்குள் ஒன்று மாட்டி விரலில் போட்டிருக்கும் இரண்டு மோதிரம்போலே இருக்கின்றது. ஒன்றையல்லாமல் வேறொன்றை எடுக்க முடியாது; இரண்டையும் கூடக் கழற்றவேண்டியது. தேவ சிநேகமும் பிற சிநேகமும் இப்படியே ஒன்றைவிட்டு ஒன்றுபிரியாத மோதிரமாகும். ஒன்றில்லாமல் வேறொன்று ஒருகாலும் இருக்கக்கூடாதென்றால் நாம் சர்வேசுரனைச் சிநேகிக்கிற சிநேகமும் பிறரை நேசிக்கிற சிநேகமும் ஒன்றேயல்லாமல் இரண்டல்ல. ஆகையால் பிறரைச் சிநேகியாதவர்கள் சர்வேசுரனைச் சிநேகிக்கவும் கூடாது; சர்வேசுரனைச் சிநேகியாதவர்கள் பிறரை சிநேகித்தாலும், அது பிற சிநேகமல்ல. ஏனென்றால் பிறரை சிநேகிக்கிறதற்குச் சர்வேசுரனே முகாந்தரமாகக் கொள்ள, தேவ சிநேகமற்றவன் பிற சிநேகத்தை அடையவும் கூடாது. ஆகையால் சர்வேசுரனைச் சிநேகியாதவர்கள் பிறரைச் சிநேகிக்கக்கூடாதென்று நமக்குக் காட்டுவதற்காகவல்லோ அர்ச். அருளப்பர் நாம் ஒருவர் ஒருவரை அந்நியோந்நியமாய்ச் சிநேகித்தால், சர்வேசுரன் நம்மிடத்தில் குடிகொண்டிருக்கிறார்; அவருடைய சிநேகம் நம்மிடத்தில் உத்தமமாயிருக்குமென்று வசனித்தார். இன்னமும் தேவ சிநேகத்தில் பிற சிநேகமும் அடங்கியிருக்கிறதென்று நமக்குப் போதிக்கும்பொருட்டு அவர் தானே திருவுளம் பற்றினதைக் கேள்: சர்வேசுரனைச் சிநேகிக்கிறவன் தன் சகோதரனையும் சிநேகிக்கவேணுமென்பது சர்வேசுரன் நமக்கிட்ட கற்பனையென்றார்.

பிறரைச் சிநேகியாதவர்கள் சர்வேசுரனையும் சிநேகிக்கிறதில்லை; பிறருக்குப் பொல்லாப்புச் செய்கிறவர்கள் சர்வேசுரனுக்குமே அந்தப் பொல்லாப்புச் செய்கிறார்களென்பது சத்தியமாமே. இப்படியிருக்கச் சர்வேசுரனுக்கு மனுஷர்பேரிலுள்ள பட்சம் எவ்வளவு அபூருவமானதென்று தெளிவாய்க் கண்டுகொள்ளலாம். இராசாவானவன் ஓர் குடியானவன் பேரில் கனத்த பட்சங்கொண்டு அவனை யாதொருவன் குத்தவரும் சமயத்தில், அவனை மறைத்துக்கொண்டு வெட்டுகிற வெட்டுக்களெல்லாம் தானே எதிராகப் போய் நின்று தனக்குப் பின்னிருக்கும் குடியானவன்பேரில் வெட்டுப்படாதபடிக்குச் செய்தால், இராசாவுக்கு அவன்பேரில் மிகவும் அருமையான சிநேகம் உண்டென்று அறிந்துகொள்ளுவோமல்லவா? சர்வேசுரன் மனுஷர் மட்டில் காண்பிக்கிற சிநேகம் இதுவே. சர்வேசுரன் எப்போதும் நம்மை மனுஷருக்கு முன்பாக வைத்துக்கொள்ளுகிறதினாலே, சர்வேசுரனுக்குப் பொல்லாப்பு செய்யாமல் பிறருக்குப் பொல்லாப்புச் செய்யக்கூடாது. ஆகையால் சர்வேசுரனுக்குப் பொல்லாப்புச் செய்யாதிருக்கவேணுமானால், பிறருக்கும் பொல்லாப்பு செய்யப்படாதென்று மேற்சொன்ன வசனத்திலே அர்ச். அருளப்பர் நமக்குப் போதித்திருக்கிறார். இதினாலல்லோ உங்களைத் தொடுகிறவன் நம்முடைய கண்விழியைத் தொடுகிறானென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்பற்றினார். ஆகையால் புறத்தியாருக்குப் பொல்லாப்புச் செய்தால், சர்வேசுரனுக்கும் பொல்லாப்புச் செய்கிறோம்; புறத்தியாரைச் சிநேகித்தால், சர்வேசுரனையும் சிநேகிக்கிறோம்; சர்வேசுரனைச் சிநேகித்தால், பிறரையும் சிநேகிக்கிறோமென்பது குன்றாத சத்தியமாகும். இதிப்படியிருக்கத் தேவசிநேகமும் பிறசிநேகமும் எப்போதும் ஒத்து நடந்து ஒன்றோடொன்று முழுதும் ஒன்றித்து ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியாத பந்தனமாயிருப்பதினாலே, சர்வேசுரன் நம்மைச் சிநேகித்திருக்கக்கொள்ள, நாம் பிறரைச் சிநேகிக்கவேணுமென்று அர்ச். அருளப்பர் சொன்னது ஞாயந்தானே. ஏனென்றால் தேவசிநேகக் கடமையிலே பிறசிநேகக் கடமையும் அடங்கியிருக்கிறதினாலே, ஒன்றைக்குறித்துச் சொல்லுகிறது வேறொன்றையும் குறித்துச் சொல்லலாம். ஆனால் சர்வேசுரனை நாம் சிநேகிக்கக்கடன் உண்டென்பது யாவருக்கும் தெளிவான சத்தியமாகக்கொள்ள, இதைப் போதிப்பதும் ஒப்பிப்பதும் அவசரமில்லை. ஆகையால் சர்வேசுரன் நம்மைச் சிநேகித்திருக்கிறதினாலே, நாம் அவரைச் சிநேகிக்கவேணுமென்று சொல்லாமல் பிறரைச் சிநேகிக்கவேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்.

மூன்றாவது: இவ்விடத்தில் அர்ச். அருளப்பர் உபகாரமற்ற வெறுஞ் சிநேகத்தின்பேரில் பேசாமல் உபகாரமும் நற்கிரிகைகளுமுள்ள சிநேகத்தின் பேரில் பேசியிருக்கிறார். இதினாலல்லோ என் மக்களே, வாயினாலும் வார்த்தையினாலும் சிநேகியாமல் கிரிகையினாலே மெய்யாகவே சிநேகிக்கக் கடவோமென்று வசனித்தார். பிறருடைய நன்மைக்காகவும் பிரயோசனத்துக்காகவும் மாத்திரமே நாம் தர்மக் கிரிகை செய்ய வேணுமென்று சர்வேசுரன் சித்தமாயிருக்கிறதல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. இதற்காகவே நாம் இரக்கத்தை விரும்புகிறதல்லாமல் பலியை விரும்புகிறதில்லையென்று ஓசியாசென்னும் தீர்க்கதரிசியாலே இஸ்பிரீத்துசாந்து திருவுளம்பற்றினார்: அசலாருக்குப் போயிருக்கிற ஆஸ்திபந்தனை ஒருவன் தன் கடன்காரனுக்குச் சீட்டெழுதி நீ எனக்குக் கொடுக்கவேண்டியதாக இன்னானுக்குச் செலுத்திப்போடு; நீ அவனுக்குச் செலுத்தினதை நானே பற்றிக்கொண்டதாகப் பதிந்துகொள்ளுவேனென்று சில விசை சொல்லுகிறதுண்டு. இப்படியே நாமெல்லாரும் சர்வேசுரனிடத்தில் எண்ணிறந்த சகாய உபகாரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறதினாலே, அவருக்குக் கடனாளிகளாய் இருக்கிறோமே. ஆகையால் அர்ச். அருளப்பர் சர்வேசுரன் பேராலே நமக்குச் சொல்லுகிறதாவது: சர்வேசுரன் நம்மை இவ்வளவு சிநேகித்திருக்க, நாம் ஒருவர் ஒருவரைச் சிநேகிக்கவேணுமென்று [illegible] சர்வேசுரனைச் சிநேகிக்க வேண்டிய சிநேகமே நாம் அவருக்குச் செலுத்தவேண்டிய கடனாகும்; இந்தக் கடனைப் புறத்தியாருக்குச் சாட்டிவிட்டிருக்கிறார். ஆகையால் புறத்தியாருக்கு நீ காட்டுகிற சிநேகமும் அவருக்குச் செய்கிற உபகாரமும் சர்வேசுரனுக்கே செய்கிறாய்; புறத்தியாருக்கு நீ செய்யும் சகாயத்தையும் சிநேகத்தையும் தாமே பற்றிக்கொண்டதாகக் கணக்கில் பதிந்துகொள்ளுவார். இதினாலல்லோ இயேசுநாதர் நம்முடைய சகோதரர்களில் சிறியவர்களுக்கு நீங்கள் செய்கிற[illegible]க்கே செய்கிறீர்களென்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேனென்றார். நம்முடைய சகோதரரை நாம் சிநேகித்து அவர்களுக்கு நன்மை செய்யும் பொருட்டு இதுவே பெரிய முகாந்தரமாகும். ஏனென்றால் புறத்தியாரை மாத்திரம் நாம் கவனித்துப் பார்ப்போமானால், நாம் அவர்களுக்கு ஒரு உபகாரமும் செய்ய வேண்டியதில்லையென்று தோன்றுமாக்கும். ஆனால் சர்வேசுரன் பேரில் கண்ணோக்கி அவருக்கு நாம் செலுத்தவேண்டிய அளவில்லாத கடனைக் கணக்கேற்றிப் பார்த்து அந்தக் கடனெல்லாத்தையும் புறத்தியாருக்கு

ச்சாட்டிவிட்டிருக்கிருரென்று யோசிப்போமாகில் நாம் அவர்களுக்குச் சகல உபகாரமும் செய்யக் கடனாளிகளாய் இருக்கிருேமென்று அறிந்துகொள்ளுவோம். இவ்விஷயத்தில் அவிலாவென்னும் மகாத்துமா சொல்லுகிறதைக் கேள்: உன்னிடத்திலுள்ள சிநேகிஷமானது உன்னை நோக்கி இன்னானுக்கு நான் நன்மை செய்யவேண்டியதில்லை; அவன் எனக்குத் தின்மை செய்திருக்க, அவனைச் சிநேகிப்பது எப்படியென்று உனக்குத் துர்ப்புத்தி சொல்லும்போது, நீ அதற்குச் சொல்லவேண்டியதாவது: புறத்தியாரைப் பற்றிப் புறத்தியாரைச் சிநேகிக்கவேணுமானல், நீ சொல்லுகிறதை நான் கேட்டு நடக்கலாமாக்கும்; ஆனல் இயேசுநாதரைப் பற்றியல்லோ நான் பிறரைச் சிநேகிக்க வேண்டியது. புறத்தியாருக்கு நான் செய்கிற நன்மையும் புறத்தியாருடைய குற்றம் குறைகளை நான் பொறுத்துக்கொள்ளுகிறதும் இயேசுநாதர் தமக்கே செய்கிற நன்மையாகவும் பொறுத்தலாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளுகிருரே. ஆகையால் புறத்தியார் யாராயிருந்தாலும், பரவாயில்லை; அவர்கள் எனக்கு எவ்வளவு பொல்லாப்புச் செய்திருந்தாலும், பாரமல்ல. அதின் நிமித்தம் அவர்கள் மட்டில் என்னிடத்தில் சிநேகம் குறையவும் என்னாலான உபகாரங்களையெல்லாம் அவர்களுக்குச் செய்யாமல் போகவும் அற்பமாகிலும் காரணமில்லை. ஏனென்றால் என் புறப்பற [illegible] லும் புறத்தியாரை எண்ணாமல் அவர்களிடமாய் இயேசுநாதரை மாத்திரம் கவனிக்க வேணுமென்று சொல்லுகிறேன் [illegible]. ஆகையால் அர்ச். அருளப்பர் சர்வேசுரன் நமக்குக் காண்பித்த அளவு கடந்த சிநேகத்தை எடுத்துக்காட்டினபின், இதின் நிமித்தம் நாம் புறத்தியாரைச் சிநேகிப்பதற்குக் கடன் உண்டென்று திருவுளம்பற்றினது புத்திக்கும் ஞாயத்துக்கும் ஒத்த காரியமாகும். இன்னம் இவ்விஷயத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டியதாவது: நாம பிறரை அதிக உச்சாயத்தோடு சிநேகிக்கும்பொருட்டுத் திவ்விய சுதன் மனுஷாவதாரம் பண்ணின பரம இரகசியத்தை அர்ச். அருளப்பர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிருர். ஏனெனில் சர்வேசுரன் தம்முடைய ஏகசுதனை இவ்வுலகத்தில் அனுப்பியிருக்கிருரென்கிற சத்தியத்தை நாம் எப்பொழுதும் கண்ணுக்கு முன்பாக வைத்துக்கொண்டு சர்வேசுரன் மனுஷனாய்ப் பிறந்ததினலே, மனுஷரோடு சம்பந்தம் போட்டிருக்கிருரென்றும் மனுஷர் அனைவரும் சர்வேசுரனுக்கு முறையாரும் இயேசுநாதருக்கு உடன் பிறந்தாருமாயிருப்பதினலே, நாம் அவர்களைச் சிநேகிக்க வேணுமென்றும் தியானித்துக்கொண்டு நடக்கவேண்டும்.

௪-ம் அதிகாரம்.

நம்முடைய சகோதரரோடு நமக்கிருக்கவேண்டிய சிநேக பந்தனம் இன்னதென்று காட்டுவது.

அர்ச். பசிலியாரும் அர்ச். அகுஸ்தீனும் சம்பாசிகள் எல்லாரிடத்திலும் இருக்கவேண்டிய சிநேகபந்தனம் இன்னதென்று காட்டுவதற்காக மனுஷன் சரீரத்திலுள்ள அவயவங்களிடத்தில் விளங்கும் ஒன்றிப்பைக் குறித்து அர்ச். சின்னப்பர் சொன்னதை அத்தாட்சியாக எடுத்துக் காட்டி அவர்கள் சொல்லுகிறதாவது: அவயவங்கள் ஒன்றுக்கொன்று எவ்வளவு ஒத்தாசையாயிருக்கிறதென்று பார். கண்ணானது கால் நடப்பதற்கு வழி காட்டிக்கொடுக்கும்; கையானது தலையைக் காப்பாற்றும்; ஒரு அவயவம் நோய்ப்பட்டு வியாதியானல், மற்ற அவயவங்களெல்லாம் முயற்சிக்க அதற்கு ஒத்தாசை செய்யும். ஒவ்வொரு அவயவமும் தனக்குப் போதுமான ஆகாரத்தை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு மற்றதெல்லாம் வேறே அவயவங்களுக்குப் போகவிடும். அதுகளுக்குள்ளே இருக்கிற நெருங்கின ஒற்றுமையின் நிமித்தம் வயிற்றிலே வலியுண்டானல், தலையும் நோவுமென்றார்கள். அன்றியும் அர்ச். சின்னப்பர் இந்த காரியத்தில் சொல்லுகிறதைக் கேள்: அவயவங்களெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று உதவியாயிருக்கும்; ஒரு அவயவத்தில் வந்த நோவு மற்ற அவயவங்களிலும் பரவும்; அது சொஸ்தமானவுடனே மற்றதுகளெல்லாம் சந்தோஷப்படுமென்றார். அர்ச். அகுஸ்தீன் இவ்விஷயத்தை உற்று விசாரித்துச் சொல்லுகிறதாவது: காலிலே முள் தைத்தால் காலுக்கும் கண்ணுக்கும் வெகு தூரம் இருந்தாலும் அது வெகு கிட்டத்தில் இருக்கிறதாகத் தோன்றுகிறதென்றார். காலில் முள் தைத்தால், கண்ணானது உடனே அந்த முள்ளைத் தேடிப் பார்க்கும்; உடம்பு வளையும்; நாக்கு அது எங்கே இருக்கிறதென்று கேட்கும்; கை அதை அசைத்துப் பிடுங்கும். ஆகிலும் கண்ணும் கையும் உடம்பும் தலையும் நாக்கும் சௌக்கியமாயிருக்கிறதே யல்லாமல் காலுக்கு முதலாய் ஓரிடத்தில் தானே வலியுண்டு, நோவும் அப்படி இருந்தாலும்; அவயவங்கள் ஒன்றுக்காக வேறொன்று கவலைப்பட்டு ஒன்றுக்கு வந்த நோவு தங்களுக்கு வந்ததுபோலே கஸ்திப்படுமே. இப்படியே நா

மும் புறத்தியார் மட்டில் ந[illegible]க்க வேண்டியது. நம்மை எப்படி விசாரி
க்கிறோமோ அப்படியே [illegible]அவர்களையும் விசாரித்து [illegible] புறத்தியாருக்கு
நேரிட்ட நன்மை நமக்குக் கிடைத்ததுபோலே [illegible] மகிழ்ந்து அவர்களு
க்கு வந்த பொல்லாப்பும் கஸ்தியும் நமக்குத்தானே வந்ததுபோலே வி
சனப்படவேண்டும்.

பிறர் ஆத்துமத்துக்காகிலும் சரீரத்துக்[illegible]கிலும் நேரிட்ட வரு
த்தத்தின் நிமித்தம் கஸ்திப்படுகிறதும் அவர்க[illegible]க்கு வந்த நன்மையி
ன் நிமித்தம் சந்தோஷப்படுகிறதும் மெய்யான பி[illegible]சினேகத்துக்குரிய
முக்கியமான அடையாளமென்று அர்ச். பசிலியா[illegible]வசனித்திருக்கிறார்.
இதின் நிமித்தமாக மகிழ்வாரோடு மகிழ்ந்து அ[illegible]வாரோடு [illegible]ழுங்க
ளென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம்பற்றினார். இச்சத்தியத்தி[illegible]
ரில் அர்ச். கிரிமாக்கருளப்பர் சொல்லுகிறதாவது: யாதாமொ[illegible]
பிறரை மெய்யாகவே சினேகிக்கிறானோ இல்லையோவென்று அறிய[illegible]
னுமானால், பிறர் கட்டிக்கொள்[illegible]ற குற்றத்தின் நிமித்தம் அவன் [illegible]
ழுது அவர்[illegible]க்குக் கிடைத்திருக்கிற வரப்பிரசாத [illegible]ண்ணிய
வர்த்திப்பின் நிமித்தம் சந்தோஷப்படுகிற[illegible]னோ இல்லையோவென்று பா
ர்க்க வேணுமென்றார்.

இதினாலல்லோ என் குற்றத்துக்காக நான் [illegible]ழுகிறதைவி[illegible]ப் பி
[illegible]டைய பாவத்துக்காக நான் அழுது பிரலாபிக்கும்போது, [illegible]வேசு
[illegible] எனக்கு அதிக ஞான வரங்களைத் தந்தருளினாரென்று ஒ[illegible]
ய[illegible]ஷ்டவள் சொல்லியிருக்கிறாள். பிறருடைய குற்றத்துக்காக நாம்
அழுகிறதைவிட நம்முடைய குற்றத்துக்காக அதிகமாய் அழு[illegible]
மென்பது நிச்சயந்தானே. ஆனால் புறத்தியார் பேரிலுள்ள சினேகமா
னது [illegible]சுவேசுரனுக்கு எவ்வளவு பிரியமாயிருக்கிறதென்று காட்டும்
பொருட்டு மேற்சொன்ன அர்ச்சியசிஷ்டவள் இப்படிச் சொ[illegible]லியிருக்
கிறாள். அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுமாப்போலே பிறசினேகத்தி[illegible]
நம்மிடத்தில் பிறக்கும் கஸ்தியும் சந்தோஷமும் வேதாகமத்தில் சொ
ல்லியிருக்கி[illegible]ன பத்தினியின் இரு கொங்கைகளுக்கு ஒப்பாகும்.
பர்த்தாவானவர் இந்தக் கொங்கைக[illegible] நலேசாய்ந்திருக்கிறார்.
ஒன்று மங்க[illegible]ம் சந்தோஷமுமான பாலையும் வேறொன்று [illegible]தனு
ம் இன்பமுமா[illegible]யும் சொரியுமென்றார்.

அர்ச். சின்னப்பர் எடுத்துக் காட்டின உவமையை இன்னஞ் சற்
றே உ[illegible]றுப் பார்க்கக்கடவோம். சரீரத்திலுள்ள அவயவங்கள் உருவத்

தி[illegible]லும் வடிவிலும் [illegible]குணங்[illegible]ளிலும் அந்தந்தற்குரிய அலுவலிலும் எவ்
வளவோ வித்தியா[illegible]ப்பட்டதென்று பார். அப்படியிருந்தாலும், அதுக
ளுக்குள்ளே எத்த[illegible]னயோ அந்நியோந்நியமான ஒன்றிப்பும் ஒற்றுமை
யும் [illegible]ாங்குகின்றது! ஒவ்வொன்றுக்குமுரிய அலுவலை அது செய்து
[illegible]டிக்கிறதேயல்லாமல், வேறே அவயவங்களுக்குள்ள மேலான அலு
வல் தனக்கு வேணு[illegible]ன்று அபேட்சிக்கிறதில்லை. நாமும் நடக்கவே
[illegible]டிய ஒழுக்கம் இ[illegible]வே. அவரவர் தனக்குரிய அலுவலைச் செய்வதே
[illegible]பொருந்திய மற்றவர்க[illegible]க்குள்ள மேலான அலுவல் தனக்கு வேணுமென்
று இச்சிக்கவொண்[illegible]து. அன்றியும் உடம்பிலுள்ள மேலான அவய
வமானது கீழான அவ[illegible]ந்தைப் பிறக்கணியாமல் அதைக் கனம்பண்
[illegible]பாற்றித் தன்னால் இயன்றமட்டும் அதுக்கு ஒத்தாசை செய்
[illegible]பதுபோலே, சந்நியாசத்தில் மேலான அலுவலுள்ளவர்கள் கீ
[illegible]ட்டவர்களை நிந்தியாமல் அவர்களை அதிகமாய்க் கனம்பண்ணி அ
[illegible]களுக்கு அவசரமான காரியங்களில் கவனமாய் ஒத்தாசை செய்து
அவர்கள் [illegible]சந்நியாசத்துக்கு [illegible] அவசரமான அவய[illegible]களென்று
எண்ண[illegible] நடக்கவேண்டும். இதினாலல்லோ கண்ணானது கையை நோ
க்கி உ[illegible] ஒத்தாசை எனக்கு [illegible]தேவையில்லையென்று சொல்லுகிறது
மில்லை [illegible] தலையானது காலைப் பார்த்து நீ எனக்கு அவசரமில்லையென்று
சொல்[illegible]கிறதுமில்லை. மிகவும் ஈனமும் பெ[illegible]னமாய் நமக்குத்
தோ[illegible]றுகிற அவயவங்களே நமக்கு அதிக அவசரமாயிருக்கிறதென்[illegible]
று [illegible]ரமென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம்பற்றினார். கால் நமக்கு
எவ்வ[illegible] அவசரமுள்ளதென்று பார். கால் இரண்டுமில்லாமல்போ
னால், [illegible]த்தலை[illegible]ருள்ளாவோம். ஆகையால் அது எவ்வ
ளவு ஈனமுள்ளதாய்த் தோன்றினபோதிலும், நமக்கு முழுதும் அவ்ச
ரமுள்ளதாமே. அவய[illegible]வங்களுக்குள்ளே பிரிவினை உண்டாகாதபடிக்கு
[illegible] அவய[illegible] அவசரமுள்[illegible]தாயிருக்கும் பொருட்டுச் சர்
[illegible]வேசுரன் தம்முடைய [illegible]வில்லாத [illegible]த்தினாலே நிருபித்து ஏற்ப
டுத்தினார். சந்நியாச ச[illegible]யிலுள்ள நடபடிக்கையும் இ[illegible]. சிலர் ச
ந்நியாசத்துக்குத் தலைய[illegible] சிலர் கண்ணாக[illegible]ம், இன்னஞ் சில
ர் காலாகவும் கையாகவும் இருக்கிற[illegible]கள். தலையாயிரு[illegible]வர்கள் கை
போலே இருக்கிறவர்கள் எங்களுக்கு [illegible]வசரமி[illegible]ம், கண்போ
லே இருக்கிறவர்கள் கால்போலே இருக்கிறவர்கள் எங்களுக்குத் தே
வையில்லையென்றும் எண்[illegible]படாது. கீழ்ப்பட்டவர்கள் தானே சந்
நியாசத்துக்கு அதிக அவ[illegible]றுதோன்றுகிறது. நமக்குள்ள ஒ

வ்வாசையும் கட்சிப் போரும் உண்டாகாமல், நெருங்கின மன ஒன்றி
ப்போடும் உத்தம சிநேக பந்தனத்தோடும் நாம் வாழும்பொருட்டு ந
மக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களே சந்நியாசத்துக்கு அதிக அவசரமுள்ளவர்க
ளாகச் சர்வேசுரன் செய்தருளினர்.

பரிசுத்த ஒன்றிப்புக்கும் எதார்த்தமான சகோதர சிநேகத்துக்கு
ம் மாதிரிகை யிதுவே. ஆகையால் நாம் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசை
செய்து பணிபுரியவேணுமென்று அறிந்துகொள்ளக்கடவோம். சிநே
கபந்தனத்தைக் காப்பாற்றி வளர்ப்பதற்குரிய வழிபாடு இதுவேயல்லா
மல் வேறல்ல. இதினாலல்லோ மனச் சிநேகத்தோடு ஒருவருக்கொரு
வர் பணிபுரியுங்களென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம் பற்றினார். ஆ
கையால் தாட்சணியமும் தயவுமுள்ளவர்களாகி எல்லாருக்கும் ஒத்
தாசைசெய்து ஒருவருக்கும் மனம் நோகாமல் நடப்பது சந்நியாசிகளின்
எல்லாருக்குமுரிய ஒழுக்கமாமே. ஏனென்றால் இப்படி நடப்பவர்களி
டத்தில் சிநேகமும் தாழ்ச்சியும் ஒறுத்தலும் உண்டென்று வெளிப்ப
டும். தங்களுக்கு வருத்தமும் கஸ்தியும் உண்டாகாதபடிக்கும் தங்கள்
சகோதரர் மனம் கோணினாலும் பரவாயில்லை, அவர்களுக்கு இணங்கி
நடவாதேபோனாலும் பாரமல்லவென்று எண்ணுகிறவர்களிடத்திலே
பிறசிநேகமென்னும் புண்ணியம் சற்றாகிலு மில்லையென்று வெளியர
ங்கமாய்த் தோன்றும். இயேசுநாதசுவாமி சீஷர்களுக்குக் கால் கழுவி
னபோது மெய்யான தாழ்ச்சி மாதிரிகையையும் பிறசிநேகத்தின் மாதி
ரியையும் நமக்குக் காட்டினாரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதின் நிமி
த்தமாக அவர் அப்போஸ்தலரை நோக்கி: உங்கள் எசமானும் கர்த்தா
வுமாயிருக்கிற நாம் உங்களுக்குக் கால் கழுவியிருக்கச்செய்த, நீங்
கள் ஒருவருக்கொருவர் கால் கழுவிக்கொள்ளவேண்டும்; ஏனென்றால்
நாம் நடந்ததுபோலே நீங்களும் நடக்கும்பொருட்டு உங்களுக்கு இந்த
மாதிரிகையைக் காண்பித்தேனென்றார்.

௫-ம் அதிகாரம்.

சகோதர சிநேக பந்தனத்தை அடைவதற்கும் அதைக்
காப்பாற்றுவதற்குமான வழிபாடு
இன்னதென்று சொல்லுவது.

அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுகிறதாவது: சிநேகம் பொறுமையு
ள்ளது, அது உபகார குணமுள்ளது; பிறசிநேகம் காய்மகாரப் ப
டுகிறதில்லை, அது அபாசனையின்றி நடக்கிறதில்லை, அது அங்காரப்
படுகிறதுமில்லை, மகிமை பெருமையைத் தேடுகிறதுமில்லை, சுயபிர
யோசனத்தை நாடுகிறதுமில்லையென்றார். ஆகையால் அங்காரம் காய்
மகாரம் மகிமைப்பிரியம் பெருமை சுயசிநேகம் அடங்காமை முதலி
ய சகல துர்க்குணங்களும் இடைவிடாமல் பிறசிநேகத்தை அழிக்கத்
தேடுகிற சத்துருக்களாகக் கொள்ள, அதைக் காப்பாற்றுவதற்காக
நாம் பல புண்ணியங்களை அநுசரிப்பது அவசரமாமே. இந்தச் ச
த்தியத்தை நமக்கு ஒப்பிப்பதற்காகவல்லோ மேற்கண்டபடி பிற சி
நேகம் அது பொறுமையுள்ளது. உபகாரக்குணமுள்ளதென்று அர்ச்.
சின்னப்பர் வசனித்தார். இவ்விரண்டு புண்ணியமும் முழுதும் அவச
ரம். நாம் ஒருவரோடு ஒருவர் ஒத்துவாழ வேணுமானால், எல்லாருடை
ய குற்றங் குறைகளைப் பொறுமையோடு சகிப்பதும் எல்லாருக்கும் உபகா
ரம் செய்வதும் முழுதும் அவசரமாமே. நாமெல்லாரும் மனுஷராகக்
கொள்ள, எல்லாரிடத்திலும் குற்றம் குறைகள் மெத்தவுண்டு. ஆகை
யால் பிறத்தியார் பொறுமையோடு சகித்துக்கொள்ளுவதற்கு நம்மிடத்
தில் வெகு குற்றம் குறைகளுண்டு. அன்றியும் நாம் மிகவும் பலவீன
ராயிருப்பதினாலே, மற்றவர்கள் நமக்கு ஒத்தாசையும் உபகாரமும் செ
ய்வது அவசரமாகும். இதினாலல்லோ ஒருவர் ஒருவருடைய பாரத்தை
ச் சுமந்துகொள்ளுங்கள்; அப்படி சுமந்தால், இயேசுநாதருடைய கற்
பனையை அநுசரித்து நிறைவேற்றுவீர்களென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுள
ம் பற்றினார். அர்ச். அகுஸ்தீன் இவ்வாக்கியத்தை வியாக்கியானித்து
நேர்த்தியான ஒரு உவமையைச் சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னவென்
றால், சுபாவநூலோர் சொல்லுமாப்போலே மான்கள் கடல்முனையைக்
கடந்து பாதோர் தீவிலே மேயப் போகவேணுமானால், கடலில் நீந்துகி

இதற்கு அநேகர்செய்கிற உபாயமாவது: அநேகர் தலையிலுள்ள கொம்பினால் உண்டாகிற பாரம் தலையை இறுத்துகிறதினாலே, தண்ணீரில் அமிழ்ந்தாதபடிக்கு ஒரு மானுக்குப்பின் வேறொன்றாக நெடுவரிசையாய் நிற்குமாம். தலைப் பாரத்தைத் தாங்குவதற்காகப் பின்னே நிற்கிற மான் முன்னே நிற்கிற மான் முதுகின் பேரில் தலையைத் தாங்க வைத்துக்கொண்டு வருத்தமில்லாமல் நீஞ்சிப்போகுமாம். ஆனால் எல்லாத்துக்கும் முதலில் நீஞ்சுகிற மானானது ஆகாயத்திலே தலையை உயர்த்திக்கொண்டு கொஞ்ச நேரம் வருத்தப்பட்டு நீஞ்சுமாம். அதுக்குக் களைப்பு வந்து நீஞ்சக் கூடாமல் இருக்கும்போது, அது முதலிடத்தை விட்டுக் கடைசிக்கு வந்து கடைசி மான் பேரில் தலையைத்தாங்க வைத்துக்கொண்டு போகிறதாம். அப்படியே மாறி மாறி நீஞ்சி அக்கரைப் போய்ச் சேருகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படியே நாமும் ஒருவர் ஒருவருக்கு ஒத்தாசைசெய்து எல்லாரையும் [illegible]மாய்த் தாங்கி நடக்கவேண்டும். இது பிற சிநேகத்துக்கு அவசியமான காரியமாகக்கொள்ள, யாதொருத்தர் வேறொருவரும் பிரயாசத்துக்கும் பயந்து புறத்தியார்மேலே வருத்தமெல்லாம் [illegible]விட்டால், அதினாலே பிற சிநேகம் வெகுவாய்க் கெடுவதற்கு இடமுண்டாகும். பிற சிநேகத்துக்காக நாம் எவ்வளவு வருத்தமும் பிரயாசமும் படுவோமோ அவ்வளவு பேறுபலனும் பெறுவோமென்கிறதிலே, நம்முடைய பிரயோசனத்துக்காகவே நாம் உழைக்கிறோமென்பது சந்தேகமில்லை.

பிறருடைய குணக்கேட்டையும் குற்றங் குறைகளையும் சகிப்பதிலேதான் பிறசிநேகம் விளங்குமென்று அர்ச். அகுஸ்தீன் வசனித்திருக்கிறார். இதினாலல்லோ அர்ச். சின்னப்பர்: ஒருவர் ஒருவரைச் சிநேகித்துச் சமாதான பந்தனத்தையும் உள்ளத்து ஒன்றிப்பையும் மகா சாக்கிரதையோடு அநுசரித்து வாருங்கள்; ஏனென்றால் சிநேகமானது எல்லாத்தையும் பொறுத்துச் சகித்துக்கொண்டு வருகிறதென்றார். பிறருடைய குணக்கேட்டைப் பொறுத்து அவர்களுடைய குற்றங் குறைகளைச் சகித்துக்கொண்டுவர உன்னாலே முடியாவிட்டால், நீ என்னென்ன ஆலோசனை பண்ணினாலுஞ் சரி, என்னென்ன உபாயங்களைத் தேடினாலுஞ் சரி, என்னென்ன பரிகாரம் பண்ணிப்பார்த்தாலுஞ் சரி, பிறசிநேகத்தை ஒருகாலும் அநுசரிக்கமாட்டாய். நல்ல புத்தியுள்ளவள் விரும்பப்பட்ட தன் புருஷனாகிலும் [illegible] பெண்சாதியாகிலும் எவ்வ

[illegible] கவலை விசாரத்தோடு காப்பாற்றி ஆதரிப்பாள். சரீர சம்பந்தமான சிநேகத்தினாலல்லோ இவள் அவர்களாலே வரும் கஸ்தி துன்பங்களனைத்தையும் வருத்தமின்றிச் சகித்துக் கொள்ளுவாள். இது இப்படியிருக்கத் தேவ சம்பந்தமான பிறசிநேகத்தின் நிமித்தம் நமது சகோதரருடைய குணக்கேட்டையும் குற்றங் குறைகளையும் பொறுமையோடும் மதுர குணத்தோடும் சகித்துக்கொள்ளவேண்டாமோ? ஆனால் அவர்களுடைய குற்றங் குறைகளை இடைவிடாமல் சகிப்பது மிகவும் [illegible]மாயிருக்குமென்று எண்ணுவாயாக்கும். இதற்கு அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லுகிறதைக் கேள்: இந்தக் கஸ்திம் எப்போதும் நிலைபெறமாட்டாது; மறு உலோகத்திலே நாம் சகிக்கவேண்டியது ஒன்றுமில்லையென்று [illegible]கடவது யென்றார். மறு உலோகத்திலே நாம் பாக்கியமாய் வாழும்பொருட்டு இப்போது இவ்வுலோகத்திலே கஸ்திப்படவேண்டாமோ? நமக்கு வாய்த்திருக்கிற இந்த நல்ல சமயத்தைப் பிரயோசனப்படுத்திக் கொள்ளாமல் விடவேண்டாம். பிறசிநேகத்தின் நிமித்தம் நாம் படவேண்டிய வருத்தம் நீளித்திராது; அதற்காக நமக்கு வரும் சம்பாவனையோ முடியாமல் நிலைபெற்றிருக்கும். இதினாலே தான் அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லுமாப்போலே பிறர் குறைகளைச் சகிக்கிறதும் அவர்களுக்கு உதவுகிறதுமே கிறீஸ்தவன் நடக்கவேண்டிய நடக்கை. கிறீஸ்துவனுடைய ஒழுக்கமெல்லாம் இவ்விரண்டில் அடங்கும். ஏனென்றால் கிறீஸ்துவனுடைய நடக்கைக்கு அஸ்திவாரமானது [illegible]சிநேகமும் சிநேக சாங்கோபாங்கமும் தேவ கற்பனையை அநுசரித்ததுமாகக் கொள்ள, சிநேகத்தைக் குறைவற அநுசரிக்கிறவன் மாத்திரம் கிறீஸ்துவ[illegible] ஒழுக்கத்தையும் குற்றமற அநுசரிக்கிறானென்று சொல்லவேணுமென்றார்.

பிறசிநேகமானது அகங்காரமும் அகத்தையும் கொள்ளமாட்டாதென்று அர்ச். சின்னப்பர் வசனித்திருக்கிறார். அர்ச். அம்புரோசியார் சொல்லுமாப்போலே சிநேகிதர் அங்காரம் [illegible]னதென்று அறியார்கள். இதினாலல்லோ சிநேகிதனுக்குச் சிநேகிதன் வந்தனைப்பண்ணக் கூச்சப்படவொண்ணாதென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். ஏனென்றால் சிநேகிதர் ஒருவருக்கொருவர் ஆசார உபசாரம் பண்ணிக்கொள்ளுவதற்கு வருத்தப்படுகிறதில்லை. முந்த முந்த வாவென்று அழைக்கவேணுமென்று [illegible]ல் ஒருவனை ஒருவன் முந்திக் கும்பிடுகிறதற்குப் பிரயாசப்படுவோம். ஆகையால் சரிசமானப்பட்டவர்களுக்கு

ள்ளே சிநேகம்பண்ணவேணுமென்று அரிஸ்தோத்தென்பவன்
லியிருக்கிறான். சிநேகமும் மேட்டிமையும் ஒத்துவரமாட்டாது; ஓரி
டத்தில் கூட இருக்கவும் முடியாதென்று ஓர் புலவன் சொன்ன வாக்
கியமல்லோ? அங்காரத்துக்கும் சிநேகத்துக்கும் [..]ணைகடந்த தூரம்
உண்டு. ஆகையால் மெய்யான பிற சிநேகத்[..]டையவிருப்புகிற
வன் தன்னைத் தாழ்த்தித் தான் சிநேகம் பண்ணுகி[ற]வர்களுக்குச் சமா
னஸ்தனாகி அவர்களுக்குள்ளே தானும் ஒருவனாகவேண்டும். இதினாலே
தான் சர்வேசுரனுக்கு மனுஷர்பேரிலுள்ள சிநேகமானது அவ[..]
ளமண்டலத்திலிருந்து தாழ்த்தி மனுஷனுக்கு ஒப்பாக்கினது. தேவச
ங்கீதத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, சர்வேசுரன் சம்மனசு[க]ளுக்கு
க் கீழ்ப்பட்டவராகி நம்மைப்போலே மனுஷனானார். இதின் [..]த்தமா
கவே இயேசுநாதர் நாம் உங்களை ஊழியரென்று அழை[க்]காமல் [சி]நேகி
தரென்று சொல்லுகிறோமென்றார். இதினாலே நாம் அவருக்கு ஒ[..]
க்கில் ச[மா]னஸ்தரென்றாற்போலாயிற்[று]. ஆகையால் நமது பேரில்
அவருக்குள்ள சிநேகம் எவ்வளவென்று ஆச்சரியப்படக்கட[..]வாம். ஏ
னென்றால் பி[ர]ஜைகளுக்குள்ளொருவன் இரா[ச]ாவுக்கு எவ்வள[வு] பிரியப்
பட்டிருந்தாலும், [அ]வன் எவ்வளவு வமிஷ்டதியும் ஆஸ்திபந்தனு[ம]ாயிரு
ந்தாலும், அவன் இ[ரா]சாவுக்குச் சிநேகிதனென்று சொல்லாமல் அர
சனுக்குச் சேவகனென்று சொல்லுவோம். ஏனென்றால் அ[வ]னைச் சி
நேகிதனென்றுசொன்னால், அவன் ஒருவிதத்திலே இராசாவுக்கு[ச் சமா]
னஸ்தனென்றாற்போலாகும். அதிலும் அளவிறந்த மகத்துவ[..]ள்ள
சர்வேசுரன் நம்மோடு சகவாசம்பண்ணி நம்மைச் சிநேகித்து [ந]ம்மை
ஊழியராக நடத்தாமல் சிநேகிதரென்[று ப]ரங்கமாய்ச் [சொ]ல்லு
கிறார். இப்படியிருக்கச் சந்நியாச சபையில் சகலரும் ஏ[..]பித்து
முழுதும் சரிசமானராகவேண்டும். இப்படி எல்லாரும் சமானஸ்தரெ
ன்றெண்ணி நடந்தால், பிற சிநேகமும் ஓங்கி வளர்ந்து [..]ப்பும்
நிலைபெறும். ஆகையால் [தாழ்]ச்சியும் சரிசமானமும் எவ்விடத்தில் வி
ளங்குமோ அங்கே தான் சிநேக பந்தனமும் அவ்விடத்தில் [வி]ளங்குமென்
று தப்பாத அடையாளமாகும். தேவகிருபையினாலே இயே[சு] சபையில்
பிற சிநேகம் விளங்குகிறதினாலே, தாழ்ச்சியும் சரிசமான[மு]ம் அதில்
விளங்குகிறதென்று கண்டு வருகிறோம். இயேசுசபை ஒழு[ங்]கில் [சொ]
ல்லியிருக்குமாப் போலே, எல்லாரும் மற்றவர்களைத் தங்களுக்கு மேற்
பட்டவர்களாக எண்ணி மதித்துக்கொ[..]றார்கள். இதுகாரியத்
தில் அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லுகிறதாவது: யாதாமொருவன் சபையில்

[..]ரவசிக்கு முன் வமிஷபதியும் ஆஸ்திபந்தனுமாய் இருந்தபோதிலும்,
தன் மேற்குல மகிமையைப் பார்க்கத் தரித்திரரான தன் சகோதரரோ
டு கூடிவசிப்பதே தனக்கு அதிக பெருமையென்றெண்ணுவான். ஏ
னென்றால் புண்ண[ிய]ம் ஒன்றே மதிக்கத்தக்க ஆபரணமென்று அவன்
[தி]ட்டமாய் அறிந்[தி]ருக்கிறதினாலே, உலோக மேன்மை அனைத்தையும்
பிறக்கணித்து இக[ழ்]வானென்றார். ஆனால் நாம் இதுவரையில் சொன்
னதெல்லாம் உறு[தி]ப்படுத்திச் சபையில் உள்ளவர்களெல்லாரும் சமா
னஸ்தராக நடப்பது பிற சிநேகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு எவ்வளவு
உதவுமென்று காட்டும் பொருட்டு அர்ச். அம்புரோசியார் இவ்விஷயத்
தில் [சொ]ல்லியிருக்கிறதை இங்கே எடுத்துக் காட்டக்கடவோம். அதெ
ப்படியென்றால் [அர்]ச். சின்னப்பருடைய போதகத்துக்கு ஒத்த பிரகா
ரம் [ஒ]ருவரொருவரைச் சங்கித்துத் தன்னைவிடப் புறத்தியாரைக் கன
[மா]ய் எண்ணிக் கீழ்ப்பட்டவர்கள் மேற்பட்டவர்களுக்கு ஊழியம் செ
ய்து, மேற்[ப]ட்டவர்கள் அங்[கா]ரம் அகந்தைகொள்ளாமல் நட[ந்]து, தரித்
திரர் ஐசு[வ]ரியருக்கு வரும் மேன்மையைக் கண்டு சஞ்சலப்[ப]டாமல், ஐ
சுவரிய[ர்] ஏழைகளோடு சரிசமானமாயிருக்க ஆசைப்பட்டு, வமிஷபதிக
ள் அங்காரங்கொள்ளாமல், கீழ்ச்சாதியா[ர்] மேற்சாதி[யா]ரோடு சமானஸ்
தராய் இருப்பதின் நிமித்தம் பெருமை கொள்ளாம[ல்] நடந்து, நல் நடக்
கையைப் பார்க்கத் திரண்ட ஐசுவரியத்தைத் த[ம]மாய் எண்ணாமல், நல்
லோருடைய சுகிர்த குணத்தை விடக் [கெ]ட்டவர்களுடைய வல்லபத்
தையும் மேட்டிமையையும் மேலாக எண்ணாமல் நடப்பதே பிற சிநே
கத்தை [ஸ]்திரப்படுத்த உதவுமென்றார்.

௯-ம் அதிகாரம்.

பிற சிநேகத்துக்கு அவசரமான வே[..]டு காரியத்தின் பேரில்.

பிற[சி]நேகம் காய்மகாரப் படுகிறதில்லையென்று அர்ச். சின்னப்ப
ர் அருளிச்செய்தார். யாதாமொருவனை மெய்யாகவே சிநேகிக்கிறவன்
தன்னைப்போலே அவனுக்கும் நன்மை வரவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு
அச் சிநேகிதனுக்குக் கிடைத்த பலாபலன் தனக்கும் கிடைத்தது போ
லே அகமகிழ்வான், அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லுமாப்போலே, பொறாத்

தானை தாவீதென்பவரைச் சிநேகித்த முறை இதுவே. இதி[illegible] யோனத்தாசுடைய ஆத்துமம் தாவீதென்பவருடைய ஆத்துமத்தோ டு பசைபோட்டாற்போலே ஒட்டியிருந்தது ; யோனத்தாஸ் தன் ஆத் துமத்தைப்போலே அவரைச் சிநேகித்தானென்று வேதாகமத்தில் எழுதியிருக்கிறதறிவோம். ஆகையால் அவன் ச[illegible]லாசனுக்குக் குமா ரனாயிருந்தாலும், இராச கிரீடம் தன் தலையில் சூ[illegible]டிக்கொள்ளாமல் தாவீதென்பவருக்குச் சூட்டவேணுமென்று அபேட்[illegible]த்துக் கொண்டிரு ந்தான். இதினாலேதான் அவன் தாவீதென்பவரை நோக்கி நீர் இஸ்ரா யேல் சனத்தின்பேரில் செங்கோன்மை செலுத்துவீர், நான் உமக்குப் பின் இரண்டாம் ஸ்தானத்தில் இருப்பேனென்றான்.

வேதபாரகர் சொல்லுமாப்போலே, இப்பேர்ப்பட்ட சிநே[illegible] உருக் கமானது தேவகாட்சியைச் சுகித்தநுபவிக்கும் மோக்ஷவாசிகளிடத்தில் துலக்கமாய் விளங்கும். மோக்ஷத்தில் சொ[illegible]ற்ப பாக்கியத்தை அநுபவி க்கிறவர்கள் அதிகபாக்கியத்தை அடைந்தவர்கள் பேரில் [illegible]மகாரப் படுகிறதில்லை. கூடுமானால் இன்னம் அவர்களுடைய பாக்கிய[illegible] அதிகரி க்கவேணுமென்[illegible]ம் தங்கள் [illegible]க்கியத்தையும் அவர்களுக்குப் [illegible]ர்த்து கொடுத்து எல்லா[illegible]க்கும் கடைசிப்பட்டவர்களைத் தங்களுக்கு மேலா ய் உயர்ந்தவேணுமென்[illegible]றும் ஆசிப்பார்கள். ஏனென்றால் மே[illegible]வாள ர் மற்றவர்களுக்குக் கி[illegible] மகிமை தங்களுக்கு வந்தாற்போல் எண் ணிச் சந்தோஷப்படுவார்கள். இதுவும் கண்டுபிடிப்பதற்கு அ[illegible]யா ன சத்தியமல்ல. தாய்மார் பிள்ளைகள்பேரில் வைத்த பட்சத்தி[illegible] தங்களுக்கு நன்மை தேடுகிறதுபோலே அவர்களுக்கும் பாக்கி[illegible]ம் பெ றுவிக்கிறதைக்கண்டு வருகிறோமல்லோ? இப்படியானால், தே[illegible] காட் சியை அடைந்த பரிசுத்த முத்தர்களிடத்திலுள்ள அன்பு சுபாவ பட் சத்தைப் பார்க்கக் கரைகடந்த விதமாய் உத்தமமும் பரிசுத்[illegible]மாயி ருக்கையிலே, அவர்களிடத்தில் இப்பேர்ப்பட்ட சிநேக [illegible]மை உ ண்டென்று நிதானித்[illegible]துக் கொள்ளுவது எளிதே. சிநேகமானது நம்மி டத்திலும் மேற்சொன்ன பற்றுதலைப் பெறுவிக்கவேண்[illegible]து. இந்த பற்றுதல் நம்மிடத்தில் உண்டாகும்பொருட்டு அர்ச். [illegible]குஸ்தீன் சொல்லுகிறதைக் கேள் : ஒருவன் தனக்குள்ளதை வேறே [illegible]ருக்கும் கொடாதிருந்தாலும், புறத்தியார் செய்கிற நன்மையைக் கண்டு சந்தோ ஷிக்கிறதினாலே மாத்திரம், அவர்களுடைய பேறு[illegible]களையும் நற்கிரிகைக ளையும் தனக்குச் சொந்தமாக்கிக்கொள்ளுவான். இப்[illegible]பிறசிநேகத்

[illegible] உண்டாகும் விசேஷ இலாபமென்றார். இதைக்கேட்டு நீ ஆச் சரியப்படத் தேவையில்லை ; ஏனென்றால் மற்றவர்கள் கட்டிக்கொள்ளுகி ற பாவ அக்கிரமத்தை நீ கண்டு சந்தோஷப்பட்டால், அந்த பாவத்தை நீயே கட்டிக்கொண்டதுபோலே யாகுமல்லோ? அப்படியே பிறருடை ய நற்கிரிகைகளைப்பார்த்து நீ சந்தோஷித்தால், அந்த நற்கிரிகைகளுக் குரிய பலனை நீயும் அடைவாயென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஏனென் றால் ம[illegible]க்ஷ[illegible]ரா[illegible]தண்டிப்பதைவிட அவர்களுக்கு நன்மைசெய்யச் ச ர்வேசுரன் எப்போதும் ஆசையுள்ளவராயிருக்கிறார். ஆகையால் மற்ற வர்க[illegible]டைய பாவத்தின் நிமித்தம் சந்தோஷப்படுகிறவனைத் தெண்டி க்கிற [illegible]வாமி மற்றவர்களுடைய புண்ணியத்தின்பேரில் அகமகிழ்கிறவ [illegible] சம்ப[illegible]னை அளிக்காமற் போவாரோ? ஆகையால் நம்மு டை[illegible] செய்யும் புண்ணியக் கிரிகைகளைக் கண்டுநாம் சந்தோ ஷப்படும்போது, வீண் மகிமைக்கும் இடமில்லை. மற்றவர்களுக்குக் கி டைத்த பிரயோசனத்தின் நிமித்தம் காய்மகாரப்பட்டுக் க[illegible]குகிறா ர்களே. அந்த வேதனைக்கும் இடமில்லாமல் போய்[illegible]விப் பிறரு க்குக் கிடைத்த புண்ணியம் நம்முடை[illegible] புண்ணியமு[illegible]ம். இதினாலே மகா[illegible]க்கிரமத்தோடு காய்மகாரத்தை[illegible]விலக்கிப்[illegible]று சிநேகத்தை ஆ வலோடு அநுசரிக்க வருந்தக்கடவோம்.

நாம் இதுவரையில் சொன்னதை [illegible]று விசாரித்தால், அர்ச். சி ன்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே, பிறசிநேகம் மகிமைப் பிரியமுள்ள துமல்ல, தன் சுய பிரயோசனத்தை நாடுகிறதுமில்லையென்று அறிந் துகொள்ளுகிறது எளிதே. [illegible]னென்றால் பிறர் நன்மை தன் நன்மை யெ[illegible]று களிகூருகிறவன் தன் சுய பிரயோசனத்தையும் சொந்த மகி மையையும் நாடுகிறவனல்லவென்பது நிச்சயமாமே. தன்னையும் தன் செளக்கியத்தையும் தேடுகிற சுயசிநேகப் பற்றுதலைப்போலே பிறசி நேக பந்தனத்துக்கு விரோதமான சத்துரு எங்கும் கிடையாது. இ தினாலல்லோ சுயசிநேகம் எவ்வித ஒன்[illegible]யும் ஒழுங்கையும் கெ டுக்கிற பிரான சத்துருவென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் எழுதிவைத்திரு க்கிறார். அது சங்கியாசத்தையும் சகல சபையையும் வாரிக்கொண்டு போகும் கொள்ளைநோயென்று பேர்போன உம்பெர்த்தென்பவர் வச னித்தார். சுயசிநேகமே சகலத்தையும் பிடித்தழிக்கும் சத்துரு. அ து சகல புண்ணியத்துக்கும் விரோதமாயிருந்தாலும், பிறசிநேகத் தை [illegible]ம் விசேஷ சத்துருவென்று சொல்லவேண்டும். சொந்த

சமூகமென்கிற பேரைக்கொண்டே இந்தச்சத்தியத்தை அறிந்[illegible]ள்ளலாம்; ஏனென்றால் சொந்தமென்கிற வார்த்தையானது மற்றவர்களோடு ஒன்றிப்பை அகற்றுகின்றது. இப்படி ஒன்றிப்பை அகற்றுகிறதினாலே, பிறசினேகத்தையும் அகற்றுகிறதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; ஏனென்றால் மற்றவர்களோடு ஒன்றிப்பே சினேகமாகக் கொள்ள, ஒன்றிப்பை அழிக்கிற சுயசினேகம் பிறசினேகத்தையும் அழிக்குமென்று சொல்ல வேண்டுமே. சுய சினேகமானது தன்னை மாத்திரம் தேடும்; எவ்விடத்திலும் ஒன்றிப்பைக் கெடுக்கும்; தன் நன்மையை மாத்திரம் நாடும்; எப்பொழுதும் எந்தக் காரியத்தையும் தனக்குப் பிரயோசனமாக்கிக்கொள்ள வழிபார்க்கும். இதுவெல்லாம் பிறசினேக பந்தனத்துக்கு முழுதும் விரோதமான நடக்கை யல்லவா?

இவ்விஷயத்தில் வேதாகமத்தில் எழுதியிருக்கும் வர்த்தமானத்தைக் கேள்: அபிராமுக்கும் லோத்தென்பவருக்கும் திரண்ட ஆடு மாடு இருந்ததினாலேயும் அது மேய்வதற்கான காடு கரை பற்றாததினாலேயும் மாட்டுக்காரர் சண்டை போட்டுக்கொண்டதினாலேயும், சமாதானத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக அபிராமும் லோத்தும் பிரிந்துபோக வேண்டியதாயிற்று. அர்ச். கிறிசோஸ்தொமுஸ் சொல்லுமாப்போலே, எனது உனது என்கிற வார்த்தை எவ்விடத்தில சந்திக்குமோ அவ்விடத்தில் இடைவிடாத சண்டையும் ஓயாத வாக்குவாதமும் குடிகொண்டிருக்கும். ஆனால் எவ்விடத்தில் எனது உனதென்றிராமல் எல்லாம் பொதுவாயிருக்குமோ அவ்விடத்திலே நிச்சயமான சமாதானமும் நிலைபெற்ற ஒன்றிப்பும் நின்றிலங்குமென்றே. பூர்வீக திருச்சபையிலுள்ள கிறீஸ்துவர்கள் அனைவரும் நெருங்கி ஒன்றித்திருந்ததினாலே, அவர்களெல்லாருக்கும் ஒரே இருதயமும் ஒரே ஆத்துமமும் உண்டாயிருந்தது. அவர்களுக்குள் ஒருவனும் தன் பொருளைத் தனக்கென்று வைத்துக்கொள்ளாமல் எல்லாருக்கும் பொதுப் பொருளாக்கிக்கொண்டு வந்ததினாலே, அவர்களிடத்தில இவ்வளவு ஆச்சரியமான ஒன்றிப்பு விளங்கினதென்று மேற்சொன்ன அர்ச்சியசிஷ்டவர் திருவுளம்பற்றினர். இதினாலல்லோ சுவிசேஷ போதனையில் ஊன்றித் தேவ அருளால் எழும்பித் தலையெடுத்த சந்நியாச சபைகளுக்கெல்லாம் தரித்திரத்தைப் பிரதான அஸ்திவாரமாக ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. இதின் நிமித்தமாக எந்தப் பொருளையும் ஒருவன் என் பொருளென்று சொல்லிச் [illegible]சினேகத்துக்கு இடமில்லாமல் எல்லாருக்கும் ஒரே இரு[illegible] ஒரே

ஆத்துமமும் உண்டா[illegible]ம்பொருட்டு முந்த முந்த தரித்திரவார்த்தைப்பாடு கொடுக்கிறோமல்லோ?

சினேக பந்தனமானது நம்மிடத்தில் நிலைபெறும் பொருட்டு எந்தப் பொருளையும் நமக்குச் சொந்தமாக வைத்துக்கொள்ளாமல் விலக்கி நீக்குவது வெகு உதவியாயிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆ[illegible] இதுவும் பற்றாது; பொருளைத் தள்ளுகிறதுபோலே சகலத்தையும் வி[illegible]க்கி நீக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் சினேக ஒன்றிப்பு நம்மிடத்தில் நிலைபெற [illegible]டியாது. மற்றவர்கள் உன்னைக் கனமாய் எண்ணிச் சங்கி[illegible] அபேட்[illegible]ப்பாயாகில், மகிமைப்பட்ட அலுவலை நாடுவையாகில், நீ செய்[illegible]கியத்[illegible]த் தேடித் திரிவாயாகில், உன் சகோதரரோடு ஒற்[illegible]னாலே முடியாது. உன் சுய பிரயோசனத்தையும் உ[illegible]ல்லாம் சௌக்கியத்தையும் தேடுகிறது பிறசினேகத்தைக் கெடுக்கிற சத்துருவாமே. ஒருவன் தன்னிடத்திலுள்ள சாமர்த்தியத்தை வெளியில் காண்பித்து அதினால் அவனுக்கு மகிமையும் புகழ்ச்சியும் உண்டாகவே, மற்றவர்களிடத்தில் சிலவிசை ஒருவிதக் காய்மகாரம் பிற[illegible] இந்த மகிமையும் புகழ்ச்சியும் அவரவர் தங்களுக்கு வருவித்துக்கொள்ளத் தேடி மற்றவர்களுக்கு உண்டாகிற பகிமை தங்களுக்கு வர[illegible]யதென்று எண்ணுவார்கள். இதினாலே யாதாமொருத்தர் ஓர் அலுவலை நன்றாய்ச் செய்து முடித்துவிட்டால, அதினாலே மற்றவர்களுக்கு மனதில் ஒருவிதக் கெட்ட சந்தோஷம் எழும்பும்; ஏனென்றால் இதின் நிமித்தம் அவனுக்கு அவமானமும் தங்களுக்குப் பெருமையும் உண்டாகுமென்று எண்ணுவார்கள். ஆகையால் சிலவிசை தன் சகோதர[illegible] நேராகவாகிலும் உபாயமாகவென்கிலும் தாழ்த்தவும் பேச்சில் அவ[illegible] அவமானப்படுத்தவும் அவனைச் சுருக்கென்று குத்துகிற வார்த்தை சொல்லவும் ஏற்படுவார்கள். இதுவெல்லாம் சுயசினேகமும் மகிமைப் பிரியமும் அங்காரமும் காய்மகாரமுமல்லாமல் வேறல்ல. இதுவெல்லாம் சினேக ஒன்றிப்பை முழு[illegible]மூலமாக்குகிற சத்துருக்களாமே. ஏனென்றால் சினேகமானது பிறருக்கு நேரிடுகிற நன்மையின் பேரில் சந்தோஷியா[illegible] அவர்களுக்கு வரும் நன்மையைப் ப[illegible] அக்களிக்குமென்று அர்ச். [illegible]னப்பர் திருவுளம்[illegible]னார். அது [illegible]த்தியோருக்கு வந்த தாழ்மையைக் கண்டு சந்தோஷியாமல், அவர்க[illegible] மனந்[illegible] வரவேணுமென்று அபேட்சிக்கும். அவர்களுக்கு எவ்வள[illegible] வருமோ அவ்வளவுக்குச் சந்தோஷமும் அதிகப்படும்.

இதினாலல்லோ நீ எனக்குச் சகோதரன், ஆயிர[illegible] ஆயிரமாய்ப் ப
ன்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. புண்ணியத்தி[illegible]
மை பெருமையிலும் வர்த்தி ; உன் வர்த்திப்பும் பிரயோசனமும்
பிரயோசனமென்று எண்ணியிருக்கிறேன் ; இதினாலே நான் எ[illegible]
லும் சந்தோஷப்படுவதேயொழிய வேறல்ல. வியாபாரி யொருவ
ற்றவர்களோடு சேர்ந்து கூட்டு வியாபாரம் பண்ணுகையில் அவ
டைய சாமர்த்தியத்தையும் அதினால் உண்டாகும் இலாபத்தை[illegible]
ண்டு கஸ்திப்படுவானோ? இல்லையே. அவர்களுடைய கெட்டி[illegible]
தனத்தினாலே வரும் இலாபத்தில் எனக்கும் பங்குண்டென்[illegible]
துச் சந்தோஷப்படுவானல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. [illegible]ாமும் ந[illegible]
ண்டிய விதம் இதுவே. நமது சகோதரரிடத்திலுள்ள புண்ணியத்
தையும் சாமர்த்தியத்தையும் மகிமையையும் கண்டு நாமும் [illegible]
டும். ஏனென்றால் இதுவெல்லாம் நாம் உள்பட்டிருக்கி[illegible] சபைக்
பிரயோசனமாகி அதினால் வரும் நன்மைக்கு நாமும் பங்காளிகளா
ருக்கிறோம்.

எ-ம் அதிகாரம்.

நமது சகோதரரை நாம் மிகவும் கனமாய் மதித்து வாக்கிலும்
வெளிக் கிரிகையிலும் அவர்களைக் கனம்பண்ண
வேணுமென்பதின் பேரில்.

ஒருவர் ஒருவருக்குள்ள சிநேகமானது மனதில் இருப்பது [illegible]
காமல், வெளிக் கிரிகையிலும் அதைக் காட்டவேண்டும். இ[illegible]ல
லோ தன் சகோதரன் வருத்தப்படுகிறதைக் கண்டு அவன்பேரில்
ரங்காதவனிடத்தில் [illegible]நேகம் எப்படி நிலைபெறுமென்று அர்ச்.
அருளப்பர் திருவுளம்பற்றினார். அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லுமாப்போ
லே, நாம் மோக்ஷத்தில் இருக்கும்போது, நமக்கு ஒன்றும் அவசரமி
லாததினாலே, [illegible]னேகத்தைக் காப்பா[illegible]றுவதற்கு நாம் ஒன்றும் பிர[illegible]
வேண்டியதில்லை. அக்கினி மண்டலத்திலுள்ள நெருப்பு அவியாதப
டு விறகு போடவேண்டியதில்லை ; ஆனால் இவ்வுலகத்திலுள்ள
ப்புக்கு விறகு இல்லாவிட்டால், அவிந்து கெடுமல்லவோ.

இவ்வுலகத்திலே கிரிகையாகிற விறகைக்கொண்டு சிநேக அக்கினியை
மூட்டிக் காப்பாற்றாவிட்டால், அது அவிந்து கெடுமென்பது தப்பாது.
சர்வேசுரன் நமக்காகத் தம்முயிரைக் கொடுத்தாரே ; இதினாலே தான்
அவருடைய சிநேகத்தை அறிவோம். அப்படியே நாமும் நம்முடை
ய சகோதரருக்காக உயிரைக் கொடுக்கவேணுமென்று அர்ச். அருளப்
பர் வசனித்த வாக்கியத்தை இவ்விடத்தில் அர்ச். பசிலியார் எடுத்து
க்காட்டி சொல்லுகிறதாவது : நாம் பிறத்தியார் பேரில் வைத்த பட்ச
த்தினாலே அவர்களுக்காக நமது உயிரைக் கொடுக்கவேணுமென்று இ
யேசுநாதர் சித்தமாயிருக்கக்கொள்ளத் தினந்தோறும் நேரிடுகிற பல
சமயங்களில் பிறசிநேகத்துக்கான பல முயற்சிகளை நா[illegible]ய்து மு
டிக்கவேணுமென்று சொல்லுவேண்டுமோவென்றார்.

[illegible]பிறரைக் கனம்பண்ணுகிறதே பிறசிநேகத்துக்கான முக்கிய வ
[illegible]ாடாகும் ; இதுவே சகோதர சிநேகத்தைக் காப்பாற்றி அதிகரிப்ப
தற்கு மிகவும் உதவும் ; இதுவே மெய்யான பிறசிநேகமாகிற மாளி
கையைத் தாங்கிக்கொண்டு நிற்கும் அஸ்திவாரக் கல்லாமே. ஏனென்
றால் பிறசிநேகம் ஞாயமற்ற குருட்டெண்ணமுமல்ல, சுய இச்சையி
னால் உண்டாகும் சிநேகமுமல்ல, மனதில் பிறக்கும் வியர்த்தமான
பற்றுதலுமல்ல. அது நீதி நியாயத்தால் உண்டான சிநேகமாமே ; அ
து மேலங்கிஷத்தில் பிறக்கும் மெய்யான நேசப் பற்றுதலல்லோ? சி
நேகத்துக்குரிய மூகாந்தரமும் பற்றுதலுமெல்லாம் ஞானத்துக்கடுத்
ததும் மோக்ஷப் பிராப்தியுள்ளதுமாமே. நாம் சர்வேசுரனை எல்லாத்
துக்கும் மேலாக மதிப்பதினாலேயும் பிறர் இப்படிப்பட்ட மேலான ச
ர்வேசுரனைச் சேர்ந்தவர்களென்கிறதினாலேயும் அவர்களைக் கனமாய் எ
ண்ணி அதினால் உண்டாகும் சிநேகமே பிறசிநேகமாகும். நமது ச
கோதரர் பேரில் நாம் கொண்டிருக்கிற மேலான எண்ணத்தினாலே நா
ம அவர்களைச் சிநேகித்துக் கனம்பண்ணிச் சங்கித்துப் பிறசிநேகத்
துக்குரிய முயற்சிகளெல்லாத்தையும் அவர்கள் பட்டில் செய்து முடி
க்க வருந்தவேண்டும். இந்த மேலான எண்ண[illegible] நம்மிடத்தில் எவ்வ
ளவு அதிகப்படுமோ அவ்வளவு[illegible]ப் பிறசிநேகமும் நேசப் பற்றுத
லும் நம்மிடத்தில் ஓங்கி வளரும். இதினாலே தா[illegible] அர்ச். சின்னப்பர்
[illegible]ரிடம் [illegible]ரை எப்போதும் கனமாய் எண்ணித் தாழ்ச்சியோடு
நடக்கவேணுமென்று போதித்திருக்கிறார். இன்னும் வேறோரிடத்தில்
அவ[illegible]ருவர் ஒருவரைச் சங்கிப்பதற்கு முந்திக்கொள்ளவேணு[illegible]

மென்று கற்பித்திருக்கிறார். இவ்வாக்கியத்தின் பேரில் அர்ச். கிறிசோ
ஸ்தோமுஸ் வியாக்கியானம்பண்ணிச் சொல்லுகிறதாவது: ஒருவர் ஒ
ருவரைக் கனப்படுத்துவது பற்றாது; அப்படிக் கனப்படுத்துவதற்கு
எல்லாரும் முந்திக்கொள்ளவேண்டும். மற்றவர்கள் முந்த முந்தி உன்
னைச் சங்கிக்கவேணுமென்று காத்திராதே; நீயே முந்த முந்த அவர்க
ளைக் கனம்பண்ணுவென்றார். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் சொல்லுமாப்போ
லே, நீயே அவர்களுக்கு வழி காட்டி உச்சாபத்தோடு அவர்களுக்கு ம
கிமையைப் பெருவிக்க வாக்கினாலும் கிரிகையினாலும் பிரயாசப்படு.

ஆனால் இக்காரியத்தின்பேரில் போதுமாய்ப் பேசாமல் விஸ்தரித்
து விளக்கக்கடவோம். நம்முடைய பேச்சிலேதான் சகோதரரைக் கன
மாய் எண்ணுகிறோமென்று எப்போதும் காட்டவேண்டும். அர்ச். இஞ்
ஞாசியார் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, அவர் எல்லார்
பேரிலும் எப்போதும் நன்றாய்ப் பேசிக்கொண்டு வந்ததினாலே, எல்லா
ரையும் கனமாய் எண்ணியிருந்தாரென்று சகலரும் நம்பியிருந்தார்கள்.
இதினாலே எல்லாரும் அவரைச் சங்கித்துச் சினேகித்துக்கொண்டு
வருவார்கள். யாதாமொருவன் நம்மைக் கனமாய் எண்ணிச் சினேகித்
து நமது பேரில் மேன்மையாய்ப் பேசுகிறானென்று நாம் அறிந்தால்,
அவன் பேரில் நம்மிடத்திலே சினேக பற்றுதல் உண்டாகுமல்லோ?
ஒவ்வொருவனும் தன் தன் மனசாட்சியை உற்றுப் பார்க்கட்டும். யா
தாமொருவன் உன்பேரில் பட்சபாதமாயிருக்கிறான், உனக்கு நல்
ல உபகாரம் செய்தானென்று நீ கேள்விப்பட்டால், எவ்வளவு பூரித்து
அகமகிழ்வாய்! உன்னாலானமட்டும் அவனுக்கு உபகாரம் செய்யவும்
அவன்பேரில் மகிமையாய்ப் பேசவும் பிரயாசப்படுவாயல்லோ? பிறர்
பேரில் நன்றாய்ப் பேசுவதினாலே உண்டாகும் நன்மை இவ்வளவென்
று சொல்லமுடியாது. இதினாலல்லோ சினேகத்தின் குணங்களை
நன்றாய் அறிந்திருந்த செனேக்கா என்பவன் மற்றவர்கள் உன்னைச் சி
னேகிக்கவேணுமானால், நீ முந்த முந்த அவர்களைச் சினேகி[illegible]றான்.
சினேகத்துக்குச் சினேகமே சம்பளமாகக்கொள்ள, மற்றவர்களைச் சி
னேகிப்பதே உன்பேரில் சினேகத்தை வருவிப்பதற்கு உத்தம வழியா
டாகும்.

மற்றவர்கள் உனக்குச் செய்யவேணுமென்று நீ விரும்புகிறதை
நீயே அவர்களுக்குச் செய்யென்று இயேசுநாதர் திருவுளம் பற்றினார்.
அர்ச். கிறிசோஸ்தோமுஸ் இவ்வாக்கியத்தை வியாக்கி[illegible] சொ

ல்லுகிறதாவது: மற்றவர்கள் உனக்கு நன்மைசெய்யவேணுமோ? நீ மு
ந்தி அவர்களுக்கு நன்மைசெய்; பிறர் உனக்கு இரக்கம் காட்டவேணு
மோ? அவர்களுக்கு இரக்கம் காட்டு; உனக்குப் புகழ்ச்சிவேண்டுமோ?
மற்றவர்களைப் புகழ்ந்துகொள்; பிறர் உன்னைச்சினேகிக்கவேண்டுமோ?
அவர்களை முந்திச் சினேகி; உனக்கு முதலிடம் வேணுமோ? அதைமு
ந்தி அவர்களுக்குக் கொடுவென்றார். நமது சகோதரர்பேரில் எப்போது
ம் நன்றாய்ப் பேசுகிறதினாலேவரும் வேறொரு நன்மையுமுண்டு. அதெ
ன்னவென்றால், இதைக்கொண்டு நாம் ஒருவர் ஒருவரோடே ஏக ஐக்கி
யமாய் ஒன்றித்திருக்கிறோமென்று பிறர் அறிந்துகொள்ளுகிறதினாலே
மிகவும் நல் மாதிரிகைக்கு இடமாகும். நமது சகோதரரை அவமதித்
[illegible]லோவிட்டாலும் குற்றம் சாட்டுவதற்கான ஓர் அற்பவார்த்தை பேசினு
லுஞ் சரி, நாம் அவர்களைக் கனமாய் எண்ணுகிறதில்லையென்று ஓர் அ
ற்ப சாடை சைக்கினை காட்டினாலுஞ் சரி, உடனே இது துர்மாதிரிகைக்
கு இடமாயிருக்கும். ஏனென்றால் இதைக் கண்டவர்கள் நமக்குள்ளே
காய்மகாரமும் புடைசலும் உண்டென்று எண்ணுவார்கள். ஆகைய
ல் ஒருகாலும் இப்பேர்ப்பட்ட சந்தேகத்துக்கு இடம் உண்டாகாதப
டிக்கு வெகு எச்சரிக்கையோடு நடந்துகொள்ளவேண்டும். உன் சகோ
ரனிடத்தில் குற்றங்குறைகள் உண்டானாலும், புகழ்ச்சிக்குரிய காரிய
ம் ஏதாகிலும் அவனிடத்தில் இருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.
அவனிடத்திலுள்ள நன்மையைப் புகழ்ந்து காட்டித் தின்மையின் பே
ரில் வாயெடுக்காதே. சூழ இருக்கும் முள்ளுக்களை விட்டுப் பூவின் மே
ல் போய் உட்காரும் தேனீயைப் போலே நட; கஷ்டத்தையே கவ
[illegible]க்குகிடக்கும் பீபுருட்டி வண்டுபோலாகாதே.

௮-ம் அதிகாரம்.

ஒரு[illegible]ர் வேறொருவருக்கு விரோதமாய்ச் சொன்னதை
[illegible]லே போய்ச் சொல்லாதபடிக்கு [illegible]கா[illegible]ச்ச
[illegible]கையாயிருக்கவே[illegible]மென்பதின் பேரில்.

[illegible] பாவத்தைக் குறித்து இதில் [illegible]
[illegible]த்தில் அதின்பேரிலே பேச[illegible]
[illegible]த்தில் [illegible]
[illegible]

புத்தியை அறிவது மிகவும் அவ[illegible]ரமாயிருப்பதி[illegible]லே, அதைச் சொல்லிக்காட்டக்கடவோம். அதெதன்[illegible]வென்றால், நாம[illegible] புறத்தியார் பேரில் கெடுதலாய்ப் பேசாதபடிக்குச் [illegible]க்கிரதையாய் இருப்பதும் போதாமல் யாதாமொருவன் மற்றொருவ[illegible]க்குக் கஸ்தியும் கோபமும் வருகிறதற்கான யாதொரு பேச்சுப் பேசினதாக நமது காதிலே விழுந்தால், அவனிடத்திலே போய் இன்னான் உன்பேரிலே இதிது சொன்னானென்று சொல்லவே படாது. ஏனென்றால் இதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அவன் [illegible]னம் நொந்து சகோதரருக்குள்ளே ஒவ்வாமை உண்டாகுமே[illegible] பதி[illegible]லே, இதைவிடச் சந்ரியாசத்துக்குக் கேடும் சர்வேசுரனுக்கு[illegible] அருவருப்புமான காரியம் வேறொன்றுமில்லை. இதினாலல்[illegible]லோ சர்வேசுரன் [illegible] காரியத்தைப் பகைக்கிறார்; ஆனால் சகோதரருக்குள்ளே பிரிவினை[illegible]ப விதைக்கிறது ஏழாம் நிங்காகும். இதை அவர் அருவருக்கிறாரென்று ஞானியானவர் திருவுளம் பற்றினார்; நாம் யாதோர் [illegible]ரியத்தின் பேரில் வெறுப்பாய் இருக்கும்போது, முழு இருதயத்தோடே அ[illegible] வெறுத்துத் தள்ளுகிறோமென்று சொல்லுவோமல்லோ? மற்றவர்களுக்[illegible]ள்ளிருக்கும் ஒற்றுமையைக் கெடுத்துப் பிரிவினையை உண்டாக்கிறவ[illegible]கள் சர்வேசுரனுக்கு எவ்வளவு அருவருப்பாய இருக்கிறார்களென்று கா[illegible]இப்பொருட்டு இச்சமயத்திலே நாம் பேசுகிறது போலே [illegible]வேதாகமத்திலே சர்வேசுரன் புறணி சொல்லுகிறதை அருவருக்கிறாரென்று [illegible]சால்லியிருக்கின்றது. ஆனால் சர்வேசுரன் இப்பேர்ப்பட்டவர்களை [illegible]வெறுப்பது போலே, மனுஷரும் இவர்களை வெறுத்துத் தள்ளுவார்க[illegible] இதினாலல்லோ புறணி பேசுகிறவனுடைய ஆத்துமம் அசுசிப்ப[illegible] [illegible]ல்லாரும் அவனைப் பகைப்பார்கள்; அவனோடேகூட இருக்கிறவன்[illegible] [illegible]ரும் வெறுப்புள்ளவனாவானென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். [illegible]ம் அவர் தானே வேறோரிடத்தில் புறணிக்காரனென்[illegible] பே[illegible]காதே யென்றார். அதாவது, இந்தப் பேர் உனக்கு வரா[illegible]படிக்[illegible]ப் பேச்செல்லாம் விட்டுவிடென்று அர்த்தமாகு[illegible]. சந்[illegible] [illegible]ல்லாமல், வேறே யாவருக்கும் புறணிக்கா[illegible] [illegible]பாலே அ[illegible] மானமான பட்டம் வேறொன்றுமி[illegible] [illegible]னால் சகோத[illegible]ருக்குள்ளிருக்கும் [illegible]யை உண்டாக்கி[illegible] பிரிவினைக்கும் அலுவலைச் செய்து கொண்டி[illegible] [illegible]ச சபைக்கு மோ[illegible] [illegible]டா?

இது காரியத்திலே அறிய வேண்டிய விசேஷமாவது: இரண்டு பேருக்குள்ளே வி[illegible]ரதத்தை மூட்டு[illegible]தற்குக் கனமான காரியத்தைப் போய்ச் சொல்லுகிறது அவசரமில்லை[illegible], ஒரு சொற்பக் காரியமே போ[illegible] சொன்னாலும், சிலவிசை அ[illegible]ம்[illegible] அற்பமாயிராத காரியத்[illegible]தச் சொன்னாலும், சிலவிசை அ[illegible]க்த விரோதமுண்டாகும். ஆகையால் நீ சொல்லுகிற காரியம் கனமா[illegible] அற்பமோவென்று யோசிக்கிறது பற்றாது; நீ சொல்லுகிறதைக் கேட்கிறவனுக்கு அதினாலே வருத்தம் உண்டாகுமோ, அதைச் சொ[illegible]ன்ன[illegible]ன் பேரிலே அவனுக்கு மனத்தாங்கலும் விரோதமும் எழும்ப[illegible]மோ[illegible]வென்று கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். யாதாமொருவன் வே[illegible] [illegible]ருவனுடைய புத்தி சாமர்த்தியத் திறமையின் பேரில் கெடு[illegible]ர் வார்த்தை சொன்னானென்று வைத்துக்கொள்! அதை [illegible]அவனிட[illegible]ல் [illegible] சொன்னால், அதினாலே அவனுக்கு எவ்வளவு கஸ்தியும் மன[illegible]வும் உ[illegible]கும். அதை[illegible] சொல்லுகிறதினாலே ஒன்றுமில்லையென்று நினைக்கிறாய்; உன் வார்த்தையே அவன் மனதைக் குத்தித் திறக்கிறவாளென்று அறியவில்லையா? இதினாலல்லோ கோளனுடைய வார்த்தை குற்றமற்றதாகத் தோன்றினாலும், இருதயத்தில் ஆழமாய்க் குத்தித் திறக்குமென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். யாதொரு பே[illegible]ச்சை இது ஒன்றுமில்லையென்று எண்ணு[illegible]றவர்கள் வெகுபேர் உண்டு. அவர்[illegible] அதை கவனிக்கிறார்களோ இல்லையோவென்று தெரியவில்லை. ஆனால் அதைத் தருக்கமாய் உற்றுப்பார்க்கிறவர்களுக்கு அதினால் உண்டாகும் தாறுமாறும் கெடுதியும் எவ்வளவென்று தெரியவருமென்[illegible]னாலே அதிலே சாவான பா[illegible] உண்டோ இல்லையோவென்று ப[illegible]பப்படுகிறதற்கு இடமுண்டு[illegible] பு[illegible]ணி சொல்லுகிறது இப்படிப்பட்ட கனமான நிங்காகும்.

[illegible]ருடைய காரியத்தை வேறொருவரிடத்தில் சொல்லி சகோ[illegible]ருக்கு[illegible]ன இருக்கும் ஒற்றுமையைக் குலைப்பது முதலாய்ப் பிறருக்[illegible] [illegible]ல்லாப்பும் சர்வேசுரனுக்கு மிகவும் அருவருப்புமாயிருக்[illegible] [illegible] [illegible]ரஷ்டருக்கும் அவருக்குக் கீழ்ப்[illegible]டவர்களுக்குமுள்ள [illegible]க்[illegible] [illegible]ழித்து தலைக்கும் அவயவத்துக்[illegible] தகப்பனுக்கும் பி[illegible] [illegible] [illegible]ரோதத்தை [illegible]டுகிறது எவ்[illegible]பெரிய பாதக[illegible] [illegible]களுக்கும் [illegible] சர்வேசுரனுக்[illegible] அருவருப்பா[illegible] [illegible] சொல்[illegible] வேணுமோ? [illegible] [illegible] துரோகமென்[illegible] சொல்லுகிறது ஞாயமல்லோ[illegible] ஆகிலும் இ[illegible] [illegible]பட்ட[illegible] [illegible]த்தை [illegible]கொள்ளாதபடி[illegible] [illegible]சாலையாயி

ராதவர்கள் சிலருண்டு. இவ்வா[illegible]யக் சனங்கள் [illegible]ாவி தாசன்பேரில் ம
கா பட்சமாயிருந்து அவர் செ[illegible]ப்படி உச்சாயப்[illegible] நடந்துகொண்டு
வந்தார்கள். அதிலும் அவர் மகன் அப்சலோன் என்பவன் அவர் [illegible]பேரிலே
கெடுதலாய்ப் பேசி அவர் நடக்[illegible]யையும் ஆளுகையையும் பழித்து இ
கழ்ந்ததைக் கேட்டு அவர்கள் அவருக்கு விரோதமாய்க் கல[illegible] ப
ண்ணினார்கள். ஒரு சந்நியாசி சிரேஷ்டரோடு ஒன்றிப்பாய் [illegible]
அவரைக் கவமாய் எண்ணி அவர் கிரியைகளை எல்லாம் நல்லதென்று
நினைத்துத் தன் உள்ளத்தை அவருக்குத் திட்டமாய்த் திறந்து [illegible]ான்
[illegible]துக்கொண்டு வருகிறாரென்று வைத்துக்கொள். இப்படி யி[illegible]க்கை
யி[illegible]தார்மொருவன் சொன்ன ஒரு வார்த்தையைக் கொண்டு இந்த
ஒ[illegible]மையும் ஒன்றிப்பும் அழிந்துபோனதாக பலமுறைக் கண்டிருக்
கிறோம். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டமாத்திரத்தில் சந்தேகமும் சமுசிய
மும் வீண் எண்ணமும் கோள்க் குண்டினியும் அவன் மனதில் எழு
பும். இதை ஒருவன் மற்றொருவனுக்குச் சொல்லவே, தொற்றுவி[illegible]
போலே மடத்திலுள்ள சகலரையும் பிடிக்கும். இப்படிப்பட்ட வார்த்
தையினாலே சகோதர ஒன்றிப்புக்கும் சமாதானத்துக்கும் வருகிற பொ
ல்லாப்பு இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது.

ஆனால் யாதாமொருவனிடத்திலுள்ள குற்றத்தை அவனுக்குச்
சொல்லுகிறது சிலவிசை நன்மையாயிருக்கும். ஏனென்றால் அவன்
தன் குறையை அறிந்து திரு[illegible]க்கொள்ளுவதற்கு இது நல்ல வழியா
டாகுமென்பாயாக்கும். இது மெ[illegible]தான்; ஆனால் அவன் குற்றத்தை
அவனுக்குச் சொல்லுகிறதேயல்லா[illegible]ல், அதை இன்னார் சொல்லிக் கா
ட்டினாரென்று வெளிப்படுத்தப் பட[illegible]து. ஒருவன் குற்றத்தை வேறொ
ருவன் எல்லாருக்கு முன்னே வெளிப்படுத்தி யிருந்தாலுஞ் ச[illegible] தன்
பேரில் குறை சொன்னவன் இன்னானென்று குற்றமுள்ள[illegible] [illegible]வேறே
எந்தெந்த வழியாய் அறிந்துகொள்ளலாமென்றிருந்தாலு[illegible] சரி, சொ
ன்னவன் இன்னானென்று நீ வெளிப்படுத்தப் படாது. [illegible]கள்
ஒவ்வொருவரும் இ[illegible]த வெளிப்படுத்தாதபடிக்கு எ[illegible]கையாய் இரு
க்கவேண்டும். இதி[illegible]ல்லவோ யா[illegible]லே துர்மாதிரி[illegible] வருமோ அவ
னுக்கு ஐயோ [illegible]பாக்கியமென்று உபேசகாதர் தி[illegible]வளம் பற்ற[illegible]
[illegible]சொல்லிக்காட்டி[illegible]வன் இன்னா[illegible]ன்று சொ[illegible]ம்
[illegible]த்திலே எவ்வளவுதான் அவன் [illegible]ந்திக் கேட்டாலு
ம், [illegible]ல்லாதே. அவன் [illegible]லும், எவ்வள

வு பிரியப்[illegible]டு அலட்டிக் கேட்டாலும் உன் குற்றம் குறையைச் சொ
ல்லி[illegible]டினது இ[illegible]னென்று சுத்[illegible]மாய் வாய்விடாதே. சொல்லு
வாயாகில், இ[illegible] மகா மோசத்துக்[illegible]ிய கெட்ட முகப்பிரதியாகும்.
இதினாலே [illegible]வனுக்கும் அவன் குற்ற[illegible]தைச் சொல்லிக் காட்டினவனு
க்கும் [illegible]க்கும் பெல[illegible]ாதவ[illegible]ப்பு நேரிடும். ஏனென்றால் நீ சொ
ன்னதினாலே அவர்களுக்கு வந்த பொல்லாப்புக்கு நீயே காரணமென்
று நினைத்து எப்போதும் கஸ்திப்பட வேண்டியதாய் வரும். சிரேஷ்ட
ர் ஒருவனுடைய குற்றங்குறைகளை அறிந்து நல்ல தகப்பனைப்போலே
அதை[illegible] திருத்தும்பொருட்டு அதுகளை அவரிடத்தில் வெளிப்படுத்த
வேணுமென்று நம்முடைய ஒழுங்கில் சொல்லியிருக்கிறது மெய்.
[illegible]லும் இந்தக் குறைகளை வெளிப்படுத்தினவன் இன்னானென்று சிரே
ஷ்[illegible]ரிடத்திலும் சொல்லாமல் கமுக்கமாய் வைத்திருக்க வேணுமெ
ன்று அந்த ஒழுங்கிலேதானே குறித்திருக்கிறதறிவோம். ஏனென்றா
ல் அதை வெளிப்படுத்தினவன் இன்னானென்று குற்றமுள்ளவன் அறி
ந்தால், அவனுக்கு மனக்குரோதமும் விரோதமும் உண்டாகலாமென்
கிறதினாலே, இது காரியத்திலே மகா [illegible]முக்கமாய் இருக்கவேணுமென்
று கற்பித்திருக்கின்றது. பிறர்சிநேகத்தினாலேயும் குற்றமுள்ளவனுக்கு
நன்மை யுண்டாக்கவேணுமென்கிற பரிசுத்[illegible] கருத்தினாலேயும் அவனு
[illegible]த்தைச் சிரேஷ்டருக்கு [illegible]வெளிப்படுத்தும்போது முதலா
ய் இவ்வளவு எச்சரிக்கையும் கமுக்கமும் வேண்டியிருக்கையிலே, யா
தாமொருவன் நிர்விசாரப் புத்தியினாலாகிலும் மூடத்தனத்தினாலே
யென்கிலும் காய்மகாரம் பொறா[illegible]மை முதலிய துர்க் குணத்தினாலேயா
கிலும் வேறொருவனுடைய [illegible]ற[illegible]தை இன்னொருவனுக்கு வெளிப்படு
த்தியிருக்கையில், அதைக் கேட்[illegible]ருந்த நீ குற்றமுள்ளவனிடத்திலே
இன்னான் உன்பேரிலே இது சொ[illegible]னான் என்று அறிக்கை இடுவாயாகி
ல், உன்னா[illegible]ல் அவர்களுக்குவரும் [illegible]ப்பு இவ்வளவென்று சொல்
[illegible]டியுமோ? வர்மக்காரரான பலரும் அர்ச். மோனிக்கம்மாளிடத்
தில் [illegible]பேரிலே ஒருவர் மகா காரத்தோடு முறைப்பாடு
செ[illegible]லிக்கொண்டு வருவார்கள். அர்ச். மோனிக்கம்மாள் அது வெல்
லாம் கேட்டிருந்தாலும், ஒருவர் சொன்னதை வேறொருவரிடத்தில் அ
றியாகிலும் ஒ[illegible]காலும் சொல்ல[illegible]ட்டாள். அவர்கள் எல்[illegible]
ஒற்றுமைப் பட[illegible]வதற்காக வந்து அவர்களைச் [illegible]மாதானப்படுத்து
வதற்குத் தகுந்த[illegible] ம[illegible]சொல்லுவாள். [illegible]ன் நிமித்தம்
அர்ச். அகுஸ்தீன் தம்முடைய தாயாராகிற அர்ச். மோனிக்கம்மாளை

வெகுவாய்ப் புகழ்ந்து கொண்டாடியிருக்கிறார். இது காரியத்திலே
நாமும் மேற்சொன்ன அர்ச்சியிஷ்டவரைப் போலே நடந்து எப்போ
தும் சமாதான சம்மனசுகளாய் இருக்கவேண்டும்.

கூ-ம் அதிகாரம்.

பட்சமுள்ள வார்த்தையானது பிறசிநேகத்தைக் காப்பாற்று
வதற்கும் கொடுமையான பேச்சுப் பிறசிநேகத்தை
முறிப்பதற்கும் உதவுமென்பதின் பேரில்.

பிரியமுள்ள வார்த்தையானது சகோதர சிநேகத்தைக் காப்பா
ற்றுவதற்கும் அதிகரிப்பதற்கும் மிகவும் உதவியாயிருக்குமாமே. இதி
னாலல்லோ பட்சத்தோடே சொன்ன ஒரு வார்த்தையானது வெகு சிநே
கிதர்களை உண்டாக்கிச் சத்துருக்களைச் சாந்தப்படுத்தும், கொடும்
சொல்லானது கோபத்தை மூட்டுமென்று ஞானியானவர் வசனித்தா
ர். நாமெல்லாரும் மனிதராயிருக்கிறதினாலே, கொடுமையான சொல்
நமது மனதைக் குத்தும். இப்படி மனம் மாறின மாத்திரத்திலே நம்
முடைய சகோதரனை முன்னேயைப்போலே பட்சமாய்ப் பாராமல், அ
வன் நடக்கையிலே குற்றம் பிடித்து அவனை நம்முடைய மனதில் பழி
ப்பதுமல்லாமல், அவன் பேரிலே சில விசை கெடுதலாய்ப் பேசுகிறது
ம் வழக்கமல்லோ? ஆகையால் நாம் பேசுகிற வார்த்தையெல்லாம் ப
ட்சத்துக்குரிய வார்த்தையாயிருக்கவேண்டும்; அதைக் கேட்கிறவர்க
ள் எல்லாருக்கும் நமதுபேரில் பிரியமும் சிநேகமும் உண்டாகவேண்
டும். இதினாலல்லோ ஞானவானானவன் தன் வார்த்தையினாலே சிநேக
த்துக்குரியவனாவானென்று வேதாகமத்தில் எழுதியிருக்கிறது. இதில்
முந்த முந்த இவ்விடத்தில் மகா பிரதானமான ஒரு காரியத்தைத் தெ
ளிவாய்ச் சொல்லிக் காட்டவேண்டியது. அதென்னவென்றால், சிலர் நி
னைக்கிறதாவது: நம்முடைய சகோதரரிடத்தில் வெகு புத்தியும் பொ
[illegible]மும் உண்டு; நாம் கொடுமையாய்ப் பேசிக் குத்துகிறதுபோல
சொன்னாலும், அவர்கள் அதுக்காகக் கோபப்படமாட்டார்களென்று எ
ண்ணிச் சில விசை கொடும் சொல் சொல்லக் கூசாதிருப்பார்கள். இ
து மகா புத்திகெட்டத்தனமாகும். உன் சகோதரர் புத்தியுள்ளவர்க

ளா புண்ணியமுள்ளவர்களோ வென்று நாம் இங்கே விசாரிக்கிறதில்
லை. அவர்கள் மட்டில் நடக்கவேண்டிய விதம் இன்னதென்று சொ
ல்லிக் காட்டுகிறதுமே யொழிய மற்றப்படியல்ல. நான் சொன்ன இக்
குச் சொற்ப விசனத்துக்கு அவர்கள் கோபிப்பவர்களோவென்று என்
னுகிறாய். நீ சொன்னது எவ்வளவு சொற்பப் பேச்சாயிருக்குமோ
[illegible] சொல்லாமல் இருப்பது உனக்கு எளிதாயிருக்கு
மே. அதை ஏன் சொல்லுகிறாயென்று அர்ச். பெர்னர்துஸ் வசனித்திரு
க்கிறார். அர்ச். கிறிசோஸ்தொமுஸ் இது காரியத்திலே சொல்லுகிறதை
க் கேள்: நீ சொன்னது சொற்பப் பேச்சாயிருப்பதினாலே, உன் குற்றம்
குறையாததுமல்லாமல் அதிகப்படுமென்று சொல்லவேண்டும். ஏனெ
ன்றால் அதைச் சொல்லாமல் இருப்பது எளிதாயிருக்கையிலே, அதை
ச் சொன்னதின் நிமித்தம் நீ அதிக குற்றவாளிதானே யென்கிறார். இதை
ப் பற்றித்தான் நாம் நல்லவராயிருப்பதினாலே, உன் கண் கெட்டதாய்
ப் போனதோவென்று இயேசுநாதர் திருவுளம் பற்றினார். உன் சகோத
ரன் தயவு தாட்சணியமாயிருக்கிறதினாலே, நீ வெடுவெடுத்தவனா யிரு
க்கவேணுமோ? நம்முடைய சகோதரரைக் கனமாய் எண்ணவேணு
மென்பது மெய்தான்; ஒரு சொற்ப வார்த்தைக்காக அவர்கள் கோபமா
கிருரோதம் கொள்ளுவார்களென்று எண்ணப்படாது. ஆனால் இது
எப்படியிருந்தாலும், அவர்கள் சகல நன்மையிலேயும் உரோசக்காரர்
என்றாற்போலே அவர்கள் மட்டில் மெத்த மரியாதையோடே பத்திரமா
ய் நடக்கவேண்டும். அவர்கள் கெட்டால், கருக்கிவிடச் செ
ய்ச் சொல்லினாலே சொம்புகிறவர்கள் போலே அவர்களோடே பதன
மாய்ப் பழகவேண்டும். அவர்கள் எத்தனை கோபக்காரரும் மேட்டிமை
யுள்ளவர்களுமாயிருந்தபோதிலும், அவர்களுக்கு கலகம் வருவதற்
கு அற்ப சொற்பக் காரணமாகிலும் நம்மாலே வராதபடிக்கு மகா சற்
க்கிரமத்தோடே நடந்துகொள்ளவேண்டும். இது காரியத்திலே நாம் பி
ரயாசப்படுவது அவசியமாமே. ஏனென்றால் நாம் சொல்லுகிற கொடும்
சொல்லை நம்முடைய சகோதரர் நல்ல மனதோடே சகித்துக்கொண்ட
போதிலும், அதினாலே நம்முடைய குற்றம் நீங்குகிறதாயில்லை, குறைவது
மில்லை. நம்முடைய சகோதரர் எல்லாரும் எப்பொழுதும் நமது க
டும் சொல்லைச் சாந்தமாய்ச் சகித்துக்கொள்ளுவார்களென்றும் அதி
லே ஒருவருக்கும் ஒருபோதும் மனப் புண் உண்டாகாதென்றும் எண்
ணப்படாது.

கடைசியாய் நமது சகோதரருக்குக் கஸ்தி வருவிக்கக் கூடுமான வார்த்தை இன்னதென்று அறிந்துகொள்ளுகிறது கஷ்டமல்ல. ஏனென்றால் நம்மைக் கஸ்திப் படுத்துகிற சொல்லே அவர்களுக்கும் மன வருத்தம் உண்டாகுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதினாலல்லோ உன்னைக்கொண்டு புறத்தியாரை அறிந்துகொள்ளென்று ஞானி வாக்கிலே இஸ்பிரீத்து சாந்து திருவுளம் பற்றினார். நீயே உன் மனச் சாட்சி அறிய யோசித்துப் பார். மற்றவர்கள் உன்னிடத்திலே கடுகடுப்பாய்ப் பேசினால், கோபமாய் உனக்கு மாறுத்தரம் சொன்னால், நீ இதிலே செய்யவேணுமென்று மேட்டிமையாய்க் கற்பித்தால், அது உனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்குமோவென்று பார். இது உனக்குச் சந்தோஷமாயிராமல் மன வருத்தமாயிருக்குமாகில், நீ மற்றவர்களிடத்திலே அப்படிப் பேசாதே. புறத்தியாரும் உன்னைப்போலே மனுஷரல்லோ? உனக்குக் கஸ்தியான வார்த்தை அவர்களுக்கும் கஸ்தியாயிருக்குமென்பது நிச்சயமாமே. மற்றவர்களோடு நாம் தகுந்தபடி பேசிச் சஞ்சரிப்பதற்குத் தாழ்ச்சியே மிகவும் தகுந்த வழிபாடாகும். நீ தாழ்ச்சியாயிருந்து எல்லாருக்கும் நான் தாழ்ந்தவனென்று மெய்யாகவே எண்ணிக்கொண்டு வருவாயாகில், அதுவே போதும்; வேறொன்றும் அவசரமில்லை. மற்றவர்கள்மட்டிலே நீ எப்படி நடந்துகொள்ளவேணுமென்று தாழ்ச்சியே உனக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும். நீ தாழ்ச்சியாயிருந்தால், மற்றவர்களுக்குக் கஸ்தி வருவிக்கக் கூடுமான வெடுவெடுப்பான வார்த்தை சொல்லமாட்டாய்; எல்லாரிடத்திலும் பட்சத்தோடும் வணக்கத்தோடும் பேசிக்கொண்டு வருவாய். ஒரு சந்நியாசி தன் சிரேஷ்டரிடத்தில் பேசும்போது, கோபத்தோடு கடுகடுப்பாய்ப் பேசமாட்டானென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதற்கு முகாந்தரமேதென்றால், நான் அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டவனென்று எண்ணிச் சங்கிப்பதினாலேதான் அப்படிப் பேசமாட்டானல்லோ? ஆனால் தன் சகோதரனுக்குத் தான் கீழ்ப்பட்டவனென்று எண்ணாததினாலேதான் அவனிடத்தில் கடுகடுப்பாய்ப் பேசுகிறது வழக்கம். ஆகையால் நாம் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாயிருக்கக்கடவோம். [illegible]ப்பர் சொல்லுமாப்போலே, நாம் எல்லாருக்கும் தாழ்ந்தவர்களென்று எண்ணி நடக்கக்கடவோம். இப்படி நடப்போமாகில், நாம் சொல்லவேண்டிய வார்த்தை இன்னதென்றும் அதைச் சொல்லவேண்டிய விதம் இன்னதென்றும் அறிந்துகொள்ளுவோமென்பது தப்பாது. ஆனால் பிறசினேகத்துக்கடுத்த பொதுவான [illegible]களையும் பரிகாரங்களையும் நாம் இதுவரையில் சொல்லிக் காட்டியிருந்தபோதிலும், இது பற்றாத

தினாலே பிறசினேகத்துக்கு விரோதமான வார்த்தைகள் இன்னதென்று விசேஷித்து விளக்கக்கடவோம்.

௰-ம் அதிகாரம்.

நம்முடைய சகோதரருக்கு மன வருத்தத்தையும் எரிச்சலையும் கொடுப்பதற்கான பகிடி பரியாச மெல்லாத்தையும் விலக்கி நடக்க வேணுமென்பதின் பேரில்.

[illegible]ழுந்த மற்றவர்களுக்குத் துக்கிறதற்கான வார்த்தைகள் அனைத்தையும் நாம் விலக்கி நடக்கவேண்டும். இப்படியே புறத்தியாருடைய சரீரக் கூருப்பாட்டைக் குறித்தாகிலும் புத்திக் குறைவைக் குறித்தாகிலும் வேறே எந்த ஈனத்தின் நிமித்தமாகிலும் அவர்கள் பேரில் குறை ஒன்றும் சொல்லப்படாது. இதின் பேரில் சொல்லுகிற வார்த்தை பிறசினேகத்துக்கு மிகவும் விரோதமாயிருக்கும். இந்த வார்த்தைகளைச் சிலவிசை சிரிப்புக்காகச் சரசமாய்ச் சொல்லுகிறது உண்டு. அப்போதுதான் அதைக் கேட்கிறவர்கள் மனசிலே அது அதிகமாய்த் தரித்து ஞாபகத்திலே நிலைநிற்குமென்பதினாலே, இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் பிறசினேகத்துக்கு மகா விரோதமாயிருக்கும். இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னவன் நான் சொன்னதே சரியென்று என் புத்தி சூட்சம் எல்லாருக்கும் வெளிப்பட்டதென்றும் நினைத்துச் சந்தோஷப்படுவானாக்கும். ஆகிலும் இவன் நினைக்கிறது தப்பிதம்; ஏனென்றால் சர்வேசுரன் தமக்கு ஊழியம் பண்ணுவதற்காக அவனுக்குக் கொடுத்த புத்தி சாமர்த்தியத்தைக் கொண்டு பகிடி பரியாசம் பண்ணித் தன்சகோதரர் மனதை ஊடுருவி அவர்களுக்குத் துர்மாதிரிகை காண்பித்துப் பிறசினேகத்தையும் சமாதானத்தையும் அழிப்பதினாலே, அவனிடத்திலுள்ள துர்க்குணம் எல்லாருக்கும் வெளிப்படுகிறதேயல்லாமல் புத்தி சூட்சம் வெளிப்படாது.

பெரிய அல்பெர்த்தென்பவர் சொல்லுகிறதைக் கேள்: வாயில் நின்று புறப்படுகிற அசி நாற்றம் அடி வயிற்றிலுள்ள குடல் புழுத்துப்போயிருக்கிறதென்று அடையாளமாகும். அப்படியே பிறருடைய

மனதை [illegible]ருவுகிறதற்கான வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிற[illegible]டைய
இருதயம் புழுத்துப்போயிருக்கிறதென்று அந்த [illegible]ர்த்தைகளே அ
டையாளமாகுமென்றார். அன்றிச் சந்நியாசியினுடைய [illegible] பு
றப்படுகிற வீண் பரியாசமே தேவ தூஷணத்துக்கும் தேவ[illegible]ரோகத்
துக்கும் ஒப்பாகுமென்று அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லியிருக்கிறார் [illegible]
படியிருக்கப் புறத்தியாரை ஊடுருவிக் கஸ்திப் படுத்துகிற பரியாசத்
தை என்னென்று சொல்லுவோம்? இதைப் பார்க்கச் சந்நியாச சபைக்
கு அத்தனை பாதகம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் ஒருவன் பே[illegible] சிரிப்பு
க்குரிய உவமை சொல்லிக் காட்டுகிறதும், அவனுக்குப் பட்டபேர் இடு
கிறதும், அவன் நடக்கிறதுபோலே நடந்து பேசுகிறதுபோலே [illegible]
காட்டுகிறதும், இதுவெல்லாம் சந்நியாசிகள் முழுதும் விலக்கவேணுமன்
றிச் சும்மா சிரிப்புக்காக முதலாய் இதுகளை ஒருக்காலும் சொல்லவு[illegible]
செய்யவும் ஒண்ணாது. உன்னைப்போலே மற்றவர்களை [illegible]னத்துக்கொ[illegible]
ள். யாதாமொருவன் உன் பேரில் அவமானமான உவமை[illegible]யச் சொல்
லிக் காட்டி மற்றவர்கள் இது சரிதானென்றெண்ணி உன் பேரால் சிரி
த்தால், அது உனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்குமோ? அது உனக்குப் பி
ரியமாயில்லாவிட்டால், [illegible]தைப் புறத்தியாருக்கு நீ செய்வானேன்? ஏ
னென்றால் உனக்குப் பிரியமில்லாததை பிறருக்குச் செய்யப்படாதெ
ன்பது பிறசிநேக ஒழுங்கல்லோ? நீ பிழை[illegible]யாய்ச் சொன்ன ஒரு வா
ர்த்தையைக் கொண்டு கேலிக்குரிய ஒரு கட்டுக் கதையைச் சொன்னா
ல், அது உனக்குப் பிரியமாயிருக்குமோ? இல்லையே. நீ இந்த அவமா
னத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ள மனதில்லாமல் இருக்கையிலே, அதை
ஏன் மற்றவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாய்? இந்தப் பகிடி பரியாசங்களுக்கு
இட்டிருக்கிற பேர் முதலாய்ச் சந்நியாசி வாயிலிருந்து புறப்பட வொ
ண்ணாது. ஆகையால் அது நம்முடைய வாயிலிருந்து புறப்படாதபடி
க்கு எச்சரிக்கையோடு நடந்து அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுகிற புத்தி
யைக் குறை[illegible]யற அ[illegible]சரித்துக்கொண்டு வரக்கடவோம். அதெ[illegible]வெ
ன்றால், பரிசுத்தரு[illegible]குரிய மேரை மரியாதையாய் நடக்கும் பொ[illegible]டு
உங்கள் அந்தஸ்துக்கு அடாத காமம் மரியாதையில்லாத வா[illegible]த்தை
அதப்பியச் சொல் பகிடி பரியாசம் இதுகளுடைய பேர் முத[illegible]ங்
களுக்குள் கேள்விப்பட ஒண்ணாதென்றார். ஆகையால் சந்நியாச அந்த
ஸ்தின் பரிசுத்தத்தனத்துக்கும் பகிடி[illegible] பரியாசத்துக்கும் வெகு [illegible]லே
யுண்டு. நாம் சொன்ன வீணான வார்த்தைக்கு முதலாய்த் தீர்வை நா
[illegible]லே கணக்குச் சொல்லவேண்டியதல்லோ? இது இப்படியானால், [illegible]

ரசிநேகத்துக்கு விரோதமான பகிடி பரியாசத்துக்கு எவ்வளவு கண
டிப்பான கணக்குச் சொல்லவேண்டியிருக்கும்? நம்முடைய சகோதர
[illegible]வமா[illegible]படுத்தி அவர்களுக்கு மன வருத்தமுண்டாகிற வார்
த்தைக்[illegible]வளவோ பயங்கரமாய்க் கணக்குச் சொல்லவேண்டியது?

௰௧-ம் அதிகாரம்.

நம்முடைய சகோதரரோடு வாக்குவாதம் பண்ணி அவர்களோ
டிடக்கிக்கொள்ளப்படாதென்பதின் பேரில்.

நாம் ஒருவரோடேயும் தர்க்கம் பண்ணாதபடிக்கு மகா எச்சரிக்
கையாயிருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் இது சகோதர சிநேக பந்தன
[illegible]சா விரோதமாயிருக்கும். இதினாலல்லோ அர்ச். சின்னப்பர்
திமோத்தேயரை நோக்கி: வாக்குவாதம் பண்ணாதே; ஏனென்றால் இ
தைக் கேட்கிறவர்களுக்குப் பொல்லாப்பே யல்லாமல் இதினாலே வரு
ம் பிரயோசனம் ஒன்றுமில்லை யென்றார். [illegible]ன்றியும் இன்னம் ஒரிடத்
தில் [illegible]வர் தாமே சொல்லுகிறதாவது: தேவ தாசனானவன் தர்க்கம்
பண்ண வொண்ணாது, அவன் எல்லார் மட்டிலும் சாந்தமும் அமைவு
ம் பொறுமையும் உள்ளவனாயிருக்க வேணுமென்றார். சகல அர்ச்சியசி
ஷ்டவர்களும் இந்தப் புத்தியைப் போதித்திருக்கிறார்கள். அர்ச். இசு
ஸாகியாரும் வாக்குவாதம் பண்ண வொண்ணாதென்று ஓர் ஒழுங்கை
ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். [illegible]தாமொரு காரியத்தைச் செய்வதற்காகச் ச
ந்நியாசிகளுக்குள்ளே தர்க்கம் உண்டாகிறதாயிருந்தால், அதைச் செ
ய்யாமல் விட்டுவிடுகிறதே நலம்; இதை நாம் ஆயிரம் விசை படித்து
ப்படித்துச் சொல்லுவோமென்று அர்ச். தொமினிக்கையர் வசனித்தா
ர். ஒன்றுக்கும் உதவாத பெண்டுகள்போலே ஒருவருக்கொருவர் தர்க்
கம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறது தேவ தாசருக்கு அயோக்கியமான நடக்
கையென்று அர்ச். பொனவெந்தூர் அருளிச் செய்திருக்கிறார். அர்ச்.
கிறிசோஸ்தோமருளப்பர் சொல்லுமாப்போலே, மெய்யான காரியத்திலே மு
தலாய் பிடிவாதம் பண்ணுகி[illegible] பசாசினாலே வருகிற காரியமாகும்.
ஏனென்றால் யாதாமொருவ[illegible]தன் எண்ணத்தை நிலைப்பிக்க வருந்துகி
றபோது, மற்றவர்கள் தன்னைக் கனயீனமாய் எண்ணவேணுமென்று தேடு

வான். வேறொருவனைவிடத் தான் கெட்டிக்காரனென்று காண்பிப்பதற்காகவே தான் சொன்னது சரியென்று மெய்ப்பிக்கப் பிரயாசப்படுவான். தான் சொன்னதை மெய்ப்பிக்கக் கூடாவிட்டாலும், அவனுக்குத் தான் கீழ்ப்பட்டவனல்லவென்று காட்டத் தவிப்படுவான். ஆகையால் ஆங்காரிகளுக்கு அப்பனான பசாசே பிடிவாதத்துக்குக் காரணமாகும்.

இது காரியத்திலே இருவிதக் குற்றம் கட்டிக் கொள்ளுகிறது வழக்கம். முந்த முந்த எதிரிட்டுப் பேசுகிறவன் எவனோ அவன் குற்றம் தான் கனமானது ; ஏனென்றால் வாக்குவாதத்தைத் துவக்கி நெருப்பை மூட்டுகிறவன் இவன் தானே. ஆனாலும் தர்க்கம் பண்ணுகிற காரியம் அநேகமுறை அற்பக் காரியமாய்த்தான் இருக்கும். அது நீ சொல்லுகிறபடி இருந்தாலுஞ் சரி, இன்னொருவன் சொல்லுகிறபடி இருந்தாலுஞ் சரி, அதிலே வரவு செலவு ஒன்றுமில்லை. இதுகாகத் தர்க்கம் பண்ணிக் கொண்டால், பிறசினேகமும் சமாதானமும் கெட்டுப் போகுமென்கிறதினாலே, கனத்த மோசம் வந்து நேரிடுமல்லோ? யாதாமொருவன் யதார்த்தமாய்த் தான் நினைக்கிறபடி ஒரு காரியத்தைச் சொன்னானென்று வைத்துக்கொள். சொன்னால் சொல்லட்டுமே ; உனக்கென்ன ? அது சரியல்லவென்று சொல்லுகிறதினாலே உனக்கு வரும் இலாபமென்ன ? இதினாலல்லோ உனக்கடுத்ததாய் இராத காரியத்தின் பேரில் வாக்குவாதம் பண்ணாதேயென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். மற்றவர்களை மறுதலித்துப் பேசுகிற குணம் மகா கெட்ட குணம் ; அதை விலக்கி நடக்கப் பிரயாசப்படு. ஒருவன் சொன்னது கனமான காரியமாயிருந்தாலும், அதினாலே அந்தச் சொன்னவனுக்குப் பொல்லாப்பு வருகிறதாயிருந்தாலும், அவன் சொன்னதை உடனே மறுக்கப்படாது. அதற்குப் பின் அவனைத் தனியே கூப்பிட்டு அவன் சொன்னது சரியல்லவென்று பட்சமாய்ச் சொல்லிக் காட்டித் தன் தப்பிதத்தைத் தானே கண்டுபிடிக்கும் பொருட்டுப் பிரயாசப்படவேண்டும். இப்படிச் செய்தால், நீ நினைத்த காரியத்தை எளிதாய்ச் செய்து முடிப்பதுமன்றி அதினாலே பொல்லாப்பொன்றும் வரவறியாது.

நாம் சொன்னதைப் பிடிவாதமாய் நிலைப்பிக்கத் தேடுகிறது இரண்டாம் வகை குற்றமாகும். நீ சொன்னதை யாதொருவன் மறுத்துச் சொன்னால், நான் சொன்னது தான் சரியென்று பிடிவாதம் பண்ணி அவனை மேற்கொள்ள வேணுமென்று ஆங்காரம் பண்ணாதே. நீ சொல்லுகிறது இன்னதென்று பட்சத்தோடே ஒருவிசை அல்லது இரண்டு

விசை மாத்திரம் சொல்லிக் காட்டு ; அதின்பின் அவனுக்கு என்ன பிரியமோ அதைச் சொல்லிக்கொள்ளட்டும் ; உனக்கு ஒன்றும் தெரியாததுபோலே நீ பேசாமலிரு. ஆனால் சிலர் பூவென்று வாயினாலே அல்லாமற் சத்தம் காட்டிக் கண்ணாலேயும் கையாலேயும் வேறே எந்த விதமாயும் சேஷ்டை செய்து தன்னை மறுத்துப் பேசினவன் சொன்னது சரியல்லவென்றும் தான் புண்ணியத்துக்காகவே அவனோடு தர்க்கம் பண்ணாமல் விட்டுவிடுகிறதென்றும் காட்டப் பிரயாசப்படுவார்கள். இவர்களைப்போலே நடவாதே. வாக்குவாதத்தை விட்டு நீங்குகிறவன் மகிமை அடைவானென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். ஞாயத்தை ஒருவனுக்கு விட்டுக் கொடுக்கிறதும் தர்க்கத்திலே தான் தோற்றவனாகக் காண்பிக்கிறதும் மகா பேறு பலனென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்படி நடக்கிறவன் தர்க்கத்தினாலே விரோதமாய் உண்டாகிற கஸ்தி எரிச்சல் எல்லாத்தையும் நீக்குகிறதினாலே, பிறசினேக முயற்சியைச் செய்து முடிப்பான். அன்றியும் ஒருவரை ஒருவர் மேற்கொண்டு நாங்கள் மகிமை அடையவேணுமென்று மனிதரிடத்தில் இருக்கிற சுபாவமான ஆசையை அவன் அடக்குகிறதினாலே, தாழ்ச்சி முயற்சியும் செய்வான். வாக்குவாதமெல்லாத்தையும் விலக்கவே பாவம் குறையுமென்று ஞானியானவர் வசனித்திருக்கிறார். அப்படியே வாக்குவாதத்திலே எப்போதும் உண்டாகிற பாவ சமயத்தை மேற்சொன்னவன் விலக்குகிறதினாலே, தேவ சினேக முயற்சியும் செய்து முடிப்பான். தர்க்கம் பண்ணுகிறவனோவென்றால், மற்றவர்களுக்குத் துர் மாதிரிகை காட்டுவதுமன்றிப் பிறசினேகமும் சமாதானமும் அழிந்து சந்நியாசிகளுக்குள் மனக்கசப்பும் உண்டாகி வேறே அநேக பொல்லாப்புகள் உண்டாவதற்குக் காரணமாயிருப்பான். அவன் நினைக்கிறதுபோலே மற்றவர்கள் அவனைக் கனமாய் எண்ணாமல் போவதுமன்றி அவன் பிடிவாதக்காரனென்றும் மூர்க்கனென்றும் எப்போதும் மேற்கொள்ளப் பார்க்கிற ஆங்காரியென்றும் ஞாயத்துக்குக் கட்டுப்படாத மூடனென்றும் எண்ணுவார்களே ஒழிய மற்றப்படியல்ல. அர்ச். தோமாஸ் வேத சாஸ்திரத் தர்க்கங்களில் அத்தியந்த சாதுரியத்தோடும் அமைதி அமரிக்கையோடும் தம்முடைய எண்ணத்தைச் சொல்லிக் காட்டுவார். அவர் வீம்பு பாராட்டினதுமில்லை, ஒருவரையும் மறுத்துப் பேசினதுமில்லை. மற்றவர்களை மேற்கொள்ள வேணுமென்கிற கருத்து எள்ளளவுமில்லாமல் உள்ள சத்தியத்தை வெளிப்படுத்தவேணுமென்றே அவருக்குத் தாற்பரியமாயிருக்குமென்று அவர் சரித்திரத்தில் எ

பூதியிருக்கிறதறிவோம். வனவாசிகள் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, விருத்தாப்பியமுள்ள இரண்டு தபோதனர் செய்த தர்க்கம் எல்லாருக்கும் தெரிந்த காரியமாமே. இவ்விருவரும் ஒரு அற்ப வாக்குவாதமுமில்லாமல் வெகு காலம் ஒரே குகையிலே வாசம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தபின், எதின் பேரிலேயாகிலும் ஒரு விசை தர்க்கம் பண்ணிப் பார்க்கவேணுமென்று மனம் கொண்டார்கள். ஆகையால் அவர்களில் ஒருவர் அறையில் கிடந்த செங்கலை எடுத்துக் கையிலே வைத்துக்கொண்டு வேறொருவரைப் பார்த்து இது என் செங்கலென்றார். அதற்கு வேறொருவர் அது உம்முடைய செங்கலானால், வைத்துக்கொள்ளுமென்றார். அப்புறம் அந்தச் செங்கலை அவர் கீழே போடவே வேறொருவர் அதை எடுத்து இது என்செங்கலென்றார். அது உம்முடைய செங்கலானால் எடுத்துக் கொள்ளுமென்று வேறொருவர் மறுமொழி சொன்னார். இப்படி ஒருவர் சொன்னதுக்கு வேறொருவர் மறுத்துச் சொல்லத் தெரியாததினாலே, தர்க்கம் செய்யக் கூடாமற் போயிற்று. இம்மருவாதி[illegible]ரும் எவ்வித வாக்குவாதத்தையும் விட்டு அகற்றித் தர்க்கம் பண்ணுகிறது எப்படியென்று முதலாய்த் தெரியாதவர்களாக வேண்டும்.

அன்றியும் நம்முடைய பி[illegible]கோதரனை நாம் கடிந்துகொள்ளுவோமானால், நீ எவ்வளவு பிறசிநேகத்தோடும் புத்தி சாமர்த்தியத்தோடும் கண்டித்தாலும், இது எப்போதும் தப்பிதம் தான். ஏனென்றால் குற்றத்தைக் கடிந்துகொள்ளுகிறது சிரேஷ்டர் ஒருவருக்கே உரியதேயல்லாமல் மற்றவர்களுக்கு அதிலே காரியமில்லை. இதற்காகக் குறித்திருக்கிற ஒருவர் அல்லது இரண்டு பேர் நம்முடைய குற்றத்தை நமக்கு அறிவித்துக் கண்டனை செய்தால், அதைச் சகித்துக்கொள்ளுகிறது முறைதான். ஆனால் இதற்காகக் குறித்திராதவர்கள் தங்கள் மனதுபோலே மற்றவர்களைக் கடிந்துகொண்டால், அதை யாரும் சகிப்பது அபூருவமாயிருக்கும். பொதுப்பட மனுஷர் தங்களுக்குச் சரியொத்தவர்கள் தங்களைக் கண்டிக்கிறதற்குப் பிரியப்பட மாட்டார்கள். ஆகையால் சிரேஷ்டர் உத்தரவில்லாமல் மற்றவர்களுக்கு ஒன்றும் கற்பிக்கவும் அவர்களைக் கடிந்துகொள்ளவும் படாதென்று நம்முடைய [illegible]ங்கில் ஸ்திரமாய்க் கற்பித்திருக்கிறதறிவோம். இதினாலே மற்றவர்களைக் கண்டிப்பது எல்லாருக்கும் உரிய காரியமல்ல. சிரேஷ்டர் முதலாய்த் தாம் செய்கிற கண்டிப்பைக் குற்றமுள்ளவன் நல்ல மனதோடே ஏற்

றுக்கொண்டு அதினால் அவனுக்குப் பிரயோசனம் உண்டாகும் பொருட்டு ஆன வழிபாடெல்லாம் முன்னமே ஆலோசிக்கவேண்டும். அதற்குத் தகுந்த சமயம் எதுவென்றும் அவனுக்குச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தை இன்னதென்றும் அதைச் சொல்லுகிற விதம் எப்படியென்றும் முன்னமே யோசித்துத் திட்டம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். குற்றமுள்ளவனைச் சிரேஷ்டரே கடிந்துகொள்ளுவதற்கு இவ்வளவு ஆலோசனையும் எச்சரிக்கையும் அவசரமாயிருக்கையிலே, சிரேஷ்டராயிராத ஒரு சந்நியாசி ஒன்றும் நினையாமல் தன்னோடொத்த சந்நியாசியைக் கண்டிக்கிறது அக்கிரமமல்லவோ? அவன் குற்றம் செய்தவுடனே நீ சொல்லுகிற புத்தியைக் கண்டுபிடித்து மனம் திரும்புகிறது மகா கடினமாயிருக்கும். அச்சமயத்திலே நீ அவனைக் கடிந்துகொள்ளுகிறது நிர்மூடத்தனமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. உன் கண்டிப்புத் தேவ பத்தி சுறுசுறுப்பினாலே வருகிற புண்ணியமென்று எண்ணாதே; அது பிறசிநேகத்துக்கு மகா விரோதமான குற்றமாகும். அதினாலே நன்மை வாராமல் தின்மை உண்டாவதே விளக்கம். உன் கண்டனை நியாயமாயிருந்தாலும், குற்றமுள்ளவன் அதின்மேல் மனக் குரோதம்கொண்டு வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, என் குற்றத்துக்குத் தீர்ப்புச் சொல்லும்படியாய் இவனை அதிகாரியாக ஏற்படுத்தினது ஆரென்று அவன் நினைப்பது எளிதே. உன்னலுவலாயிராத காரியத்திலே நீ ஏற்பட்டதென்ன? அவன் செய்தது ஒழுங்குக்கு விரோதமாயிருக்கிறதேயென்று சொல்லுவாயாக்கும். நல்லது இருக்கட்டும். நீ அவனைக் கடிந்துகொள்ளுகிறதும் ஒழுங்குக்கு விரோதந்தானே. ஆகையால் நீ செய்கிறதும் ஒழுங்குக்கு அடாத குற்றமாகும்.

சொக்கிருத்தேஸென்னும் சாஸ்திரி ஓர் நாள் தன் சிநேகிதரோடு போசனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், எல்லாருக்கு முன்பாக ஒருவனை வெகுவாய்க் கடிந்துகொண்டான். அதைக் கேட்டு அங்கிருந்த பிலாத்தோவென்னும் சாஸ்திரி அவனைப் பார்த்து கடிந்துகொள்ளுவதற்கு இது சமயமா? இரகசியமாய் அவனுக்குப் புத்தி சொல்லுகிறதல்லவோ தாவிளையென்றான். அப்போது சொக்கிருத்தேஸென்பவன் இத்தருணத்தில் நீ எனக்கு இதைச் சொல்லாமல் தனியே சொல்லியிருந்தால், தாவிளையல்லோவென்றான். ஆகையால் இந்த வார்த்தைகளைக்கொண்டு சொக்கிருத்தேஸென்பவன் தான் விழுந்த குற்றத்திலே பிலாத்தோவென்பவனும் விழுந்தானென்று காட்டிக் கண்[illegible]ன்

டிப்புக் கைபோடே செய்துவிட்டான். ஆகையால் தகுந்த சமயத்திலே செய்யாத கண்டிப்பினால் வரும் கெடுதல் இதுவே. இது [illegible]வபத்தி சுறுசுறுப்பினாலும் பிறசிநேகத்தினாலும் [illegible]ராமல் பொறுமையினாலும் கோபத்தினாலும் அடிக்கடி[illegible]த்தனத்தினாலும் வருகிறதே யொழிய மற்றப்படியல்ல. மேற்சொன்ன துர்க்குணங்களை உடையவர்கள் தாங்கள் ஒருவனுடைய குற்றத்தின் பேரில் உடனே மனத்தாங்கலாகி அதை அவனுக்கே சொல்லிவிடுவார்கள். சொன்ன மாத்திரத்தில் மனசில் இருந்த பாரம் கீழே விழுந்தாற்போலே சந்தோஷப்படுவார்கள். இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் தங்களைத் தாங்களே ஒறுக்க மனமில்லாமல் புறத்தியாரைக் கஸ்திப்படுத்தி ஒறுக்கத் தேடுகிறதென்ன? ஒவ்வொருவரும் தங்களைத் தாங்களே ஒறுத்துத் தங்கள் நடக்கையின் மட்டில் வெகு கண்டிப்பாயிருந்து புறத்தியாருக்குச் சிநேகமும் [illegible]சமும் [illegible] தாக்ஷணியமும் காண்பிப்பதல்லோ நல்லது. இது[illegible] அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் நமக்கு எழுதி வைத்துப் போதிக்கிற போதகம்; இதுவே அவர்கள் நடக்கையினாலே நமக்குக் காண்பித்திருக்கிற நன்மாதிரிகை; இதுவே சகோதர சிநேக பந்தனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு மிகவும் உதவுகிற வழியாம். நாம் இதுவரையில் சொன்னதெல்லாம் யோசித்துப் பார்க்குமளவில், [illegible] சந்நியாசி மகா புத்தி சாமர்த்தியத்தோடும் சிநேகத்தோடும் தயவு தாக்ஷணியத்தோடும் வேறொருவனுடைய குற்றத்தைக் கடிந்துகொள்ளுகிறது முதலாய்க் கெடுதலென்று தானே. இப்படியிருக்க, ஒரு எச்சரிக்கையுமில்லாமல் யோசனையுமில்லாமல் மற்றவர்களைக் கண்டிப்பது மகா பொல்லாப்பென்று சொல்லவேணுமோ? ஆகையால் நம்முடைய ச[illegible]ரரைக் கடிந்துகொள்ளாமலும் அவர்களுக்குக் கஸ்தியான வார்த்தை ஒன்றும் சொல்லாமலும் இருக்கக்கடவோம்.

இது [illegible]ரியத்திலே க்ரசியான் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் வர்த்தமானத்தைக் கேள்: மோயீசென்னும் மடாதிபதி மக்காரியாரென்னும் மடாதிபதியோடு ஒருநாள் தர்க்கம் செய்யும்போது, அவருக்கு அவமானமான சில வார்த்தை சொன்னார். உடனே பசாசு அவர் பேரில் [illegible]வேசித்துச் சகலவித அவ[illegible]சணமான வார்த்தைகளையும் அவர் வாயாலே சொல்லுவித்தது. அதின்பின் [illegible]காரியாரென்னும் மடாதிபதி அவருக்காக வேண்டிக்கொள்ளவே, அ[illegible]ன பசாசு ஓடிப்போனது. [illegible] சர்வேசுரனுக்கு மகா பிரியமுள்ள தாசருமாய் அருமையான அர்ச்சியசிஷ்டத்தனம் பொருந்தினவருமான மோயீசென்னும் மடாதிபதிக்குச் சர்வேசுரன் இவ்வளவு கனமான ஆக்கினை இட்டிருக்கையிலே, பிறருக்கு அவமானமான வார்த்தை சொல்லுகிறது சர்வேசுரனுக்கு எவ்வளவு அருவருப்பான காரியமென்று வெளிப்பரங்கமாய்த் தோன்றுமே. அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சபை சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கும் வர்த்தமானமாவது: முதிர்ந்த வயசுள்ள சந்நியாசி ஒருவர் கோபமாகி வேறொரு சந்நியாசியாரைக் கோபித்துக்கொண்டு கண்டிப்பான வார்த்தை சொன்னார். இதைக் கேட்டு வால சந்நியாசியார் உடனே மனம் கலங்கினதையும் அங்கே இருந்த அசீஸ் பட்டணத்துத் துரை மகன் ஒருவன் மன விசனப்படுகிறதையும் கண்டு கோபித்துக்கொண்ட சந்நியாசியார் அடுத்தாப்போலே கிடந்த கஷ்டத்தை வாரித் தமது வாய் நிறைய வைத்து அமுக்கி: என் வாயானது என் சகோதரனுக்குக் கசப்பான பித்து விஷமும் கக்கினதினாலே, அது கஷ்டத்தைத் தின்னவேணுமென்றார். இதைப் பார்த்திருந்த அந்தத் துரை மகன் இந்தச் சந்நியாசியார் தாம் செய்த குற்றத்துக்கு இவ்வளவு கண்டிப்பான தெண்டனை இட்டுக்கொண்டாரே யென்று ஆச்சரியப்பட்டு அங்கே இருந்த பிராஞ்சீஸ்கு சபையின்பேரில் வெகு பிரியமாகித் தனக்குள்ளதெல்லாம் அந்தச் சபையாருக்குக் கொடுத்துத் தானும் அந்தச் சபையில் உட்பட்டான்.

௰௩-ம் அதிகாரம்.

பிறசிநேகத்துக்கடுத்த யாதொரு அலுவலை நாம் செய்யும்போது வார்த்தையிலும் கிரிகையிலும் பட்சம் காட்டவேணுமென்பதின் பேரில்.

சந்நியாச சபையிலுள்ள வெளி அலுவலைச் செய்துகொண்டு வருகிறவர்கள் நடக்கவேண்டிய விதத்தைக் குறித்து அர்ச். ப[illegible]லியார் வெகு [illegible]ற்றியான ஓர் புத்தி சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது: இவ்வித அலுவலை நீ செய்யும்போது, சரீரத்துக்கடுத்த வேலையோடு கூடப் பட்சமான வார்த்தையும் சொல்லவேணுமென்றார். நீ வேலை செய்து மிகவும் உழைப்பது பற்றாது; [illegible]வதைச் சந்தோஷ முகத்தோடு செய்

து பட்சமான வார்த்தை சொல்லவேண்டும். இப்படி நடந்தால்தா
ன், நீ பிறசினேகத்தினாலே இதைச் செய்கிறாயென்று மற்றவர்கள் அ
றிந்துகொள்ளுவார்கள்; உன் அனுபவமும் அவர்களுக்குப் பிரியப்படும்.
இச்சத்தியத்தை ஞானியானவர் நமக்குப் போதித்திருக்கிறார். அதெ
ப்படியென்றால், என் மகனே, நீ செய்கிற நன்மையைச்சொல்லி எசிக்
காட்டாதே; நீ மற்றவர்களுக்கு என்ன கொடுத்தாலுஞ் சரி, கோபமா
ன வார்த்தையைச் சொல்லி ஒருவரையும் கஸ்திப் படுத்தாதே; பனி
யானது பகல் உஷ்ணத்தைத் தணிக்கும். அப்படியே நீ கொடுக்கிற
தைவிடப் பட்சமான வார்த்தை நலமாயிருக்கும்; நல்ல வார்த்தையா
னது நன்கொடைக்கு மேற்பட்டதென்றார். நீ உன் வேலையிலே எவ்வ
ளவு பிரியமாய் நடந்துகொள்ளுகிறாயென்றும் எவ்வளவு பட்சமாய்ப்பே
சி மாறுத்தரஞ் சொல்லுகிறாயென்றும் மனுஷர் கவனிக்கிறதேயில்லா
மல் நீ எவ்வளவு வேலை செய்து உழைக்கிறாயென்று ஒருவரும் பேசி
ப் போகிறதில்லை. நீ எவ்வளவு வேலைதான் செய்து உழைத்தாலும்,
அதைச் சந்தோஷத்தோடும் மலர்ந்த முகத்தோடும் செய்து எப்போ
தும் பட்சமான வார்த்தைகளைப்பேசிக்கொண்டு வராவிட்டால், நீ ப
ட்ட பாடெல்லாம் ஒன்றுக்கும் உதவாதென்று எண்ணுவார்கள்; உன்
பிரயாசை எல்லாம் வீணாய்ப்போகும். இதினாலல்லோ ஒவ்வொருவரு
க்கும் நீ எவ்விதமாய் மாறுத்தரம் சொல்லவேணுமென்று அறியும்பொ
ருட்டு உன் பேச்சுக்கெல்லாம் சர்க்கரை போட்டு அதை மற்றவர்களு
க்குத் தித்திப்பாக்க வேணுமென்று அர்ச். [illegible]ப்பர் வசனித்தார்.
போடவேண்டிய சர்க்கரை யென்னவென்றால், மதுரமும் பட்சமுமான
வார்த்தையேயல்லாமல் வேறல்ல. உனக்கு வெகு வேலை இருக்கும்போ
து, யாதாமொருவன் கேட்கிற காரியத்தைச் செய்யக் கூடாதிருந்தாலு
ம், அவனுக்குக் கண்டிப்புக் காண்பியாமல் மதுர குணத்தோடு பேச
வேண்டும். நீ கேட்கிற காரியத்தைச் செய்யக் கூடுமானால், எவ்வள
வோ சந்தோஷமாய்ச் செய்து முடிப்பேன்; எனக்கிருக்கிற அவசரமா
ன அலுவலை அதற்கு விக்கினமல்லாமல் மனசுக்குக் குறையில்லை; அ
வசரமான வேலை முடிந்தபின் நீ கேட்கிற காரியத்தைச் சந்தோஷமா
ய்ச் செய்வேனென்று சொல்லவேண்டும். இப்படிப் பேசினால், உன்னி
டத்தில் இருக்கிற நல் மனதை அவன் கண்டு தான் கேட்டதெல்லாம்
அடைந்தாற்போலே சந்தோஷமாய்ப் போவான். அவன் கேட்கிறதை
நீ செய்வதற்கு உத்தரவில்லாவிட்டால் யாதோ உத்தரவுகேட்கப்போ
கிறேனென்று சொல்லவேண்டும். இப்படியே ஒருவர் கேட்பதைச் செ

ய்வதற்கு உன்னாலே கூடாதபோதெல்லாம் இன்பமும் பிரியமுமான
வார்த்தை சொல்லி உன்னிடத்திலுள்ள நல்ல மனதைக் காட்டவே
ண்டும். இதினாலல்லோ நல்லவர் வாயிலே நற்சொல் நிறைந்திருக்கு
மென்று இஸ்பிரீத்து சாந்து திருவுளம் பற்றினார். நற் சொல்லானது
மனிதர் மனசிலே பிறசினேக ஒன்றிப்பைக் காப்பாற்றுவதற்கு மிகவு
ம் உதவுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

௬. போனவெந்தூர் சொல்லுமாப்போலே, நாம் புறத்தியாருக்
குச் சொன்ன கடுஞ்சொல்லானது எவ்வளவு சொற்பமாயிருந்தாலும்,
அதை நினையாமல் சொல்லியிருந்தாலும், அதின் நிமித்தமாக அவர்களு
க்குக் கஸ்தி வருமென்பதினாலே நாம் மிகவும் வெட்கப்பட்டு உடனே
சர்வேசுரனுக்கு முன்பாக நம்மைத் தாழ்த்தி நமது சகோதரரிடத்தில்
பொறுத்தல் கேட்டுப் பரிகாரம் செய்யவேண்டும். அர்ச். தொசித்தே
யென்பவர் சகலருக்கும் மிகவும் மதுரமும் பட்சமுமுள்ள வார்த்தைக
ளைச் சொல்லுகிறதுமன்றி ஒருவரோடும் வாக்குவாதம் பண்ணுமல் எ
ச்சரிக்கையோடு நடப்பார். ஆனால் நோவாளிகளை விசாரிக்கும் அலுவ
ல் அவருக்கிருந்ததினாலே, பல வகைப் பேர்களோடு பேசி நடமாடவே
ண்டியதாயிருக்கும். சிலவிசை மடத்துச் சமையும்பாகி வியாதிஸ்தருக்கு
வேண்டிய சாப்பாடு தகுந்தபடி சமையாதிருப்பான்; சில விசை உக்கி
ராணக்காரன் நோவாளிகளுக்கு நல்ல [illegible]மான் கொடாமலிருப்பான்;
சில விசை கொடுப்பதற்குத் தாமதம் பண்ணுவான்; சில விசை வியா
திஸ்தருக்கு அவசரமான பண்டத்தை மற்றச் சந்நியாசிகளுக்குக் கொ
டுப்பான். இதின் நிமித்தமாக அவர் சிலவிசை சத்தத்தைக் கொஞ்
சம் எழுப்பிக் கொஞ்சம் கண்டிப்பாய்ப் பேசுவார். ஆனால் தம்மை
அறியாமல் இந்த கடுஞ்சொல் வந்திருந்தாலும், அவர் மிகவும் வெட்
கப்பட்டு அறைக்குள்ளே ஒதுங்கிப் பூமியில் சர்க்கிதெண்டமாய் வி
ழுந்து மாலை மாலையாய்க் கண்ணீர் சொரிவார். சிரேஷ்டரான அர்ச்.
தொரோத்தேயர் அவரிடத்தில் போய் நடந்ததென்னவென்று கேட்கு
மளவில், சுவாமீ என் சகோதரனை பிறக்கணித்துப் பேசினேன் என்
று அழுதுகொண்டு சொல்லுவார். அப்போது அர்ச். தொரோத்தேயர்
அவர் செய்த குற்றத்துக்காக அவரை வெகுவாய்க் கண்டித்து உன்னி
டத்திலிருக்கிற தாழ்ச்சி இவ்வளவுதானா? உன் சகோதரனைக் கஸ்திப்
படுத்தின நீ இன்னம் வெட்கத்தினாலே சாகவில்லையா வென்று சொல்
லி, இருக்கட்டும்! இப்போது எழுந்திரு, சர்வேசுரன் உன் குற்றத்தை

பொறுத்துக்கொண்டார் ; இனிமேல் உன் நடக்கையை மாற்றி வே
றே ஒழுக்கமாய் நடக்கக் கவனியென்பார். அர்ச். தொசித்தேயு இ
தைக் கேட்டுச் சர்வேசுரன் தம்முடைய வாயால் இந்த வார்த்தைகளை
ச்சொன்னதுபோல் எண்ணிக் கொண்டு சந்தோஷப்பட்டு எழுந்திருந்
து. அதின்பின் ஒருகாலும் ஒருவனுக்கும் கடும்சொல் சொல்லாதபடிக்
குத் திரும்பவும் ஸ்திரமான பிரதிக்கினை பண்ணுவார்.

ஆனால் பிறசிநேகத்தினாலே மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்கிறவர்
களுக்கும் அந்த உதவியைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கும் பிரயோ
சனமாகும் பொருட்டு அர்ச். பசிலியார் சொல்லுகிற புத்தியாவது : உ
ன் சகோதரருக்கு உதவி ஒத்தாசை பண்ணுகிறாயே. இந்த அலுவலை
நீ நன்றாய் நிறைவேற்றும் பொருட்டு நீ செய்யவேண்டியது என்னவெ
ன்று அறியவேணுமோ ? கேள் : அவர்களுக்கு நீ ஊழியம் செய்யும்
போது, இயேசுநாதருக்கே ஊழியம் செய்கிறாயென்று திட்டமாய் என்
ணிக்கொள். ஏனெனில் அல்லோ நமது சகோதரர்களில் தாழ்ந்தவர்களுக்கு
நீங்கள் செய்தது எனக்கே செய்கிறீர்களென்று இயேசுநாதர் திருவுளம்
பற்றினார். நான் ஊழியம் செய்கிறது மனிதருக்கல்லவே, சர்வேசுரனு
க்கல்லோ செய்கிறேனென்று எண்ணிக்கொண்டு செய். அப்போது நீ
அதை நன்றாய்ச் செய்து முடிப்பாயென்பது தப்பாது. ஆனால் மற்ற
வர்கள் உனக்கு யாதொரு உதவி ஊழியம் செய்யும்போது, நீ எப்படி
நடக்கவேணுமென்று அறியவேணுமோ ? கேள் : எசமானனவன் அடி
மைக்கு ஊழியம் செய்தால், அப்போது அடிமை எப்படி நடப்பானோ
அப்படியே நீயும் நடந்துகொள். இதினாலேதான் உலோக இரட்சகர்
அர்ச். இராயப்பருக்குக் கால் கழுவப் போனபோது, அவர் நாணி வெ
ட்கிப்போய் : என்ன ! ஆண்டவரே, நீரா எனக்குக் கால் கழுவுகிறதெ
ன்று அபயமிட்டார். இப்படி நடந்தால், இவ்விருவகைப் பேரிடத்திலு
ம் தாழ்ச்சி நிலையாய்த் தங்கும். ஏனென்றால் பிறசிநேகத்தினாலே
உதவி செய்கிறவர்கள் அந்நியரைச் சர்வேசுரனுடைய குமாரரென்
றும் இயேசுநாதருடைய சகோதரரென்றும் எண்ணி அவர்களுக்கு ஊ
ழியம் பண்ணும்போது, இயேசுநாதருக்கே ஊழியம் செய்கிறோமென்
று பயபத்தியோடு செய்து முடிப்பார்கள். பிறர் செய்கிற ஒத்தாசை
யைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறவர்களோவென்றால், மற்றவர்கள் தங்களுக்
கு ஊழியம் செய்கிறதைக் கண்டு ஆங்காரியாமல் நமக்கு ஊழியம் செ
ய்கிறவர்கள் நமக்கு மேற்பட்டவர்கள், நம்மைப்பற்றி நமக்கு ஊழியம்

பண்ணாமல் சர்வேசுரனைக் குறித்து மாத்திரம் நமக்குப் பணி புரிகிறா
ர்களென்று நினைத்து வெட்கப்பட்டுக் கூசி நிற்பார்கள். இதுவுமன்றி
நாம் மிகவும் கரிசனத்தோடு தேடவேண்டிய சகோதர சிநேகமானது
இதினாலே நிலைபெற்று மேன்மேலும் வளர்ந்தோங்கும்.

௰௩-ம் அதிகாரம்.

நம்முடைய சகோதரரோடு வாக்குவாதம் பண்ணி அவர்களுக்குக்
கஸ்தியான வார்த்தை சொல்லியிருந்தால், அப்போது நாம்
நடக்கவேண்டிய விதம் இன்னதென்று காட்டுவது.

நாமெல்லாரும் மனிதராயிருக்கிறதினாலேயும் நமக்குள்ளே வெகு
பேர் இந்த காரியத்தில், சில வினை எச்சரிக்கையற்றுப்போய் இருப்பதி
னாலேயும் பிறருக்குக் கோபமான வார்த்தை சொல்லுகிறதும் அவர்க
ளைக் கஸ்திப் படுத்துகிறதும் ஒரு வேளை நேரிடும். ஆகையால் இச்சம
யத்தில் நாம் நடக்கவேண்டிய விதம் இன்னதென்று சொல்லிக் காட்
டுவது நலமாயிருக்கும்.

முந்த முந்த யாதொருவர் நமக்குக் கடும் சொல் சொன்னால், உட
னே நாமும் சொல்லுக்குச் சொல் சொல்ல ஒண்ணாது. உடனே நம்
மை நாமே அடக்கித் தாழ்த்தி பொறுமையோடு அதைச் சகித்துக்கொ
ண்டு நமக்கு ஒன்றும் சொல்லாததுபோலே இருக்கவேண்டும். நம்மி
டத்திலுள்ள, பிறசிநேகமாகிற நெருப்பின் பேரில் ஒரு துளி தண்ணீ
ர் விழவே அவிந்துபோனால், அது பெரும் சிநேகமென்று சொல்லலா
மோ ? நம்மிடத்திலுள்ள பிறசிநேகமானது இருதயத்தில் ஆழமாய்
ஊன்றி எளிதாய் இடிந்து விழாமல், ஸ்திரமாயும் உறுதியாயும் பதிந்
திருக்க வேணுமென்று காட்டுவதற்காகவல்லோ அர்ச். சின்னப்பர் அ
தைப் பிறசிநேகமென்று சொல்லாமல், சகோதர சிநேகமென்று சொ
ல்லியிருக்கிறார். வாக்கினாலேயும் கிரிகையினாலேயும் மற்றவர்களுக்கு
ஓர் அற்பக் கஸ்தியும் வருவியாமல் இருப்பது நாமெல்லாரும் மிகவும்
அபேட்சிக்கவேண்டியகாரியந்தான். ஆனால் ஓர் அற்பக் காரியத்துக்
காக எளிதாய் மனம் கலங்கிக் கஸ்திப்பட்டுக் கோபித்துக்கொண்டு ம

ன் சமாதானம் அற்றுப்போக வொண்ணாது. ஒருவனும் மறறவாகளை
கடிந்துகொள்ளவும் அவர்களுக்குச் [illegible] இடவும் படாதென்று
மெய்தான். ஆனால் யாதாமொருவர் உன்னைக் கடிந்துகொண்டு உன
க்குக் கற்பித்தால், உடனே அவனுடைய குற்றத்தை முகதாவில் எடுத்
க்காட்டி உனக்கு அதிகாரம் கொடுத்ததார்? மற்றவர்களுக்கடுத்த காரிய
த்திலே ஒருவரும் பிரவேசிக்க வொண்ணாதென்று ஒழுங்கிருக்கிறதே
யென்று சொல்லவேண்டாம். இதுவெல்லாம் காசுபெறாத காரியத்தை
மலைபோலாக்குவதற்கு உதவியேயொழிய மற்றப்படியல்ல. நீ அதைக்
கேளாததுபோலே வாய் விடாதிருந்தால், அதை ஒருவரும் நினைக்கப்
போகிறதில்லை. கெட்டியான இரண்டு பொருள் ஒன்றுமேல் ஒன்று வி
ழுந்தால், கனத்த சத்தம் உண்டாகும்; ஆனால் கெட்டியான ஒரு பொ
ருள் மெதுவான [illegible] பொருளின்மேலே விழுந்தால், சத்தம் ஒன்
றும் கேளாது. இவ்வண்ணமே பீரங்கிக் குண்டு பெலத்த சத்தத்தோ
டு கோட்டைத்தை இடித்துத் தள்ளும்; ஆனால் அந்தக் குண்டு தானே பஞ்
சு சாக்கிலே பட்டால், சத்தமில்லாமல் பெலனற்றுக் கீழே விழும்.
இதினாலல்லோ சாந்தமான மறுமொழி கோபத்தை அமர்த்தும்; கடும்
சொல் காரத்தை மூட்டுமென்று சலோமோன் வசனித்தார். கடுஞ்சொ
ல் சொல்லுகிறவனோடே வாக்குவாதம் பண்ணி நெருப்பிலே விறகு போ
டாதேயென்று இஸ்திரீத்தி சாந்து திருவுளம் பற்றினார். ஆகையால் ஒ
ருவன் உனக்கு எவ்வளவு கொடுமையாய்ப் பேசினாலும், எத்தனை கஸ்தி
வருவித்தாலும், நீ வார்த்தைக்கு வார்த்தை பேசி கோபத்தை எழுப்பி
நெருப்பை மூட்டாதே. அவனுடைய வார்த்தைகள் உன்மேல் படும்போ
து, சத்தம் ஒன்றும் கேளாமல் அது தானாய் விழுந்துபோகும்படி நீயே
வாய் விடாமல் பொறுமையும் சாது குணமுமாய் நடந்துகொள்.

அர்ச். தொரோத்தேயர் இப்படிப்பட்ட சமையத்தில் நாம் நடக்
கவேண்டிய விதம் இன்னதென்று போதித்திருக்கிறார். அதென்னவெ
ன்றால், யாதொருவர் நமக்குக் கடுப்பாய்ப் பேசி நமது குற்றத்தின்பே
ரில் கடிந்துகொண்டாலுஞ் சரி, நாம் செய்யாத குற்றத்தின் நிமித்தம்
நமக்குக் காறுபாறு பண்ணினாலுஞ் சரி, நாம் எப்போதும் தாழ்ச்சி
யோடு அந்தக் கண்டிப்பைக் கேட்டுக்கொண்டு: என் சகோதரனே,
என் குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு எனக்காக வேண்டிக்கொள்ளு
மென்று சொல்லவேணுமென்றார். இந்தப் புத்தியை அர்ச். தொரோத்
தேயருக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த தபோதனர் தாமே இப்படி நடந்தது

மன்றி மற்றவர்களுக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பார். நாமும் இப்பிரகார
மாய் நடந்து நம்முடைய சகோதரருக்கு ஒருகாலும் கஸ்தி வருவியாத
படிக்கு நம்மாலான பிரயாசமெல்லாம் பட்டு மற்றவர்களாலே நமக்கு
வருகிற வருத்தம் கண்டிப்பெல்லாம் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொ
ண்டோமானால், நாமெல்லாரும் நெருங்கின ஒன்றிப்போடும் அச்சரி
யத்துக்குரிய சிநேக பந்தனத்தோடும் நாள் கழிப்போமென்பதற்குச்
சந்தேகமில்லை.

ஆகிலும் நீ இது காரியத்திலே தவறிப்போய் உன் சகோதரன் உ
னக்குக் கண்டிப்பான யாதொரு வார்த்தை சொன்னதினாலே, அதை
நீ தாழ்ச்சியோடும் பொறுமையோடும் மனம் சகிக்காமல் வாக்குவாதம்
பண்ணிக்கொண்டாயென்று வைத்துக்கொள். ஆகிலும் உங்கள் இரு
வருக்குள்ளே சண்டை சச்சரவாகி நான் சுமமா இருக்கையிலே, அவன்
உனக்கு அவமானம் பண்ணினானென்று நீ அவன் மேலேயும், நீ அ
வனுக்கு [illegible] மறுமொழி சொல்லி சச்சரவு பண்ணினதினாலே, அவன்
உன் பேரிலேயும் மனத்தாங்கலாய் இருக்கிறீர்களென்று வைத்துக்கொ
ள்ளும். இச்சமயத்தில் செய்யவேண்டியதென்ன? செய்யவேண்
டியது இன்னதென்று அர்ச். பொனவெந்தூர் சொல்லுகிறதைக் கேள்:
[illegible] உடனே நீங்கள் இருவரும் சீக்கிரமாய் அதற்கான பரிகாரம்
செய்து சமாதானமாகவேண்டும். இதினாலல்லோ அஸ்தமிக்குமுன்னே
உங்கள் கோபமும் அடங்கவேணுமென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செ
ய்தார். நீங்கள் ஒருவர் ஒருவரிடத்தில் பொறுத்தல் கேட்பதே சமாதா
னம் பண்ணுவதற்கான வழியாகும். அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும் ஏற்பா
டாய்க் [illegible]கமத்தில் கற்பித்தது இதுவே. அவர் தாமே சொல்லுகிறதாவது:
[illegible]மக்குள் வாக்குவாதமும் வைராக்கியமும் பிறக்கவொண்ணாது; ஆனா
லும் நம்முடைய பலவீனத்தினாலேயாகிலும் நமக்குள் ஒவ்வாமையாகிற
நெருப்பை ஊதி மூட்டுவிக்க இடைவிடாமல் தேடுகிற பசாசின் சர்ப்ப
னையினாலென்கிலும் நமக்குள் தர்க்கமும் வைராக்கியமும் எப்போவாகி
லும் வருமானால், இப்படி வாக்குவாதம் பண்ணிக்கொண்டவர்களை உட
னுக்குடனே சமாதானப்படுத்தி ஒருவருக்கொருவர் தகுந்த பரிகாரம்
பண்ணும்பொருட்டுப் பிரயாசப்படவேணுமென்றார். ஆனால் அவர் தா
மே எழுதித் தந்த சில புத்திமதிகளில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே,
ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் பொறுத்தல் கேட்பதே மேற்சொன்ன பரிகார
மாகும். அற்றுப்போன பிரீதிமைத்துக்குத் தாழ்ச்சி யொன்றே மெய்

யான பரிகாரமாகுமென்று அர்ச். பேர்னர்துஸ் வசனித்தார். அர்ச். அ ன்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே, நாம் ஒருவர் ஒருவருடைய குற்றத்தை அந்நியோந்நியமாய்ச் சகித்துக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் பேரில் உண்டான கோபத்தையெல்லாம் மன ஐக்கியமாய் மன்னித்துக்கொண்டு மற்றவர்களிடத்தில் பொறுதி கேட்கிறதும் அவர்களுக்குப் பொறுதி கொடுக்கிறதும் நமக்கு எளிதும் வழக்கமுமான காரியமாயிருக்கவேண்டும். இன்னம் இதுவும் பற்றாது : காட்சியாகமத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, உன் முடியை ஒருவனும் பிடுங்கிக்கொள்ளாதபடிக்கு நீயே பொறுதி கேட்பதற்கு முந்திக்கொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால் தன்னைத் தாழ்த்திப் பொறுத்தல் கேட்க முந்திக்கொண்டவன் போகும் முடியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டானென்பது நிச்சயமாமே. ஆகையால் சந்நியாசத்தை அநுசரிக்கும் புண்ணியத்திலும் மன ஒறுத்தலிலும் தெரிப்போய் இருக்கிறவன் நடக்கவேண்டிய விதமாவது : மற்றொருவனல்லோ என்னை அவமானப்படுத்தினான் ; என் குற்றத்தைப் பார்க்க அவன் குற்றம் பெரிது. ஆனால்லோ முந்த முந்த என்னிடத்தில் பொறுதி கேட்க வரவேணுமென்று நினையாமலும் வேறே எந்த எண்ணத்துக்கு இடம் கொடாமலும் முந்த முந்தத் தன்னைத் தானே தாழ்த்திக் கொண்டு மன்னிப்புக் கேட்டுச் சமாதானத்துக்கான வழிபாடெல்லாம் தானே செய்யவேண்டும். அபிராம் லோத்தென்னும் இவ்விருவருடைய இடையர்கள் மந்தைகளை மேய்ப்பதில் சண்டை சச்சரவு பண்ணிக் கொண்டதினாலே, அபிராமென்பவர் லோத்திலும் பெரிய தகப்பனாயிருந்தபோதிலும், தமக்குள்ள சுதந்தரமெல்லாம் லோத்துக்கு விட்டுக் கொடுத்து அவரைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது : நாம் சகோதரராயிருக்கிறதினாலே, எனக்கும் உனக்கும் என் இடையருக்கும் உன் இடையருக்கும் சண்டை சச்சரவு வரப்படாது. இதோ தேசமெல்லாம் உனக்கு முன்பாக இருக்கிறது ; ஆகையால் என்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோக வேணுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நீ இடது பக்கத்தில் போனால், நான் வலது பக்கத்தில் போவேன் ; உனக்கு வலது பக்கம் வேணுமென்று தெரிந்துகொண்டால், நான் இடதுபக்கத்தில் ஒதுங்குவேனென்றார்.

சித்தோவென்னும் சுரூப சந்நியாசிகள் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் வர்த்தமானமாவது : அந்தச் சந்நியாசியார் ஒருவர் திவ்விய நற்கருணை வாங்கும்போதெல்லாம், தேனிறாற்று வாயில் இருந்தாற்போலே மதுரத்தை அநுபவிப்பார் ; மூன்று நாள்வரைக்கும் அவர் வாயிலே மகா இன்பமான மதுரமிருக்கும். ஒரு நாள் அவர் தன் சகோதரர் ஒருவரைக் கொஞ்சம் கோபமாய்க் கடிந்துகொண்டபின், சமாதானம் பண்ணாமல் நன்மை வாங்கப்போனார். அன்றைக்கு முழுதும் இடைவிடாமல் பித்தையும் எட்டிக்காயையும் பார்க்க அதிகமான கசப்பு அவர் வாயில் இருந்ததாம். சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்கிற கற்பனையை அவர் அநுசரியாததினாலே, இந்த ஆக்கினை அவருக்கு வந்தது. அதென்னவென்றால், நீ பீடத்துக்கு முன் காணிக்கை ஒப்புக்கொடுக்கப் போகும்போது உன் சகோதரனுக்கும் உன் பேரில் ஆயாசம் உண்டென்று அங்கே உனக்கு நினைவு வந்தால், உன் காணிக்கையைப் பீடத்துக்கு முன்னே போட்டுவிட்டு முந்த முந்த உன் சகோதரனோடு சமாதானம் பண்ணப்போய் அப்புறம் திரும்பி வந்து காணிக்கையை ஒப்புக்கொடுவென்று சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறதறிவோம். இதினாலே தீவிரமாய்ச் சமாதானம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறது சர்வேசுரனுக்கு எவ்வளவு பிரியமென்று அறிந்துகொள்ளலாம். இதின் நிமித்தமாகவே நாம் பீடத்தடியில் போய்க் காணிக்கை ஒப்புக்கொடுக்கிற தருணத்திலே முதலாய் அதெல்லாம் விட்டுவிட்டு முந்த முந்த நமது சகோதரரோடு சமாதானம் பண்ணிக்கொண்டு அப்புறம் காணிக்கை கொடுக்கவேணுமென்று சித்தமாயிருக்கிறார்.

௧௫-ம் அதிகாரம்.

யாதாமொருவர் நமக்கு மனத்தாங்கல் வருவித்திருந்தால் நாம் அப்போது செய்யவேண்டிய மூன்று காரியத்தின் பேரில்.

இதுவரையில் நாம் சொன்னதெல்லாம் உற்றுப்பார்க்குமளவில், நம்முடைய சகோதரன் நம்மைக் கஸ்திப்படுத்தினதினாலே நாம் அவன்பேரில் மனத் தாங்கலாயிருப்பதற்கு இடமுண்டானால், அப்போது மூன்று காரியம் செய்யவேணுமென்று அறிந்துகொள்ளலாம். முந்த முந்த அதற்காகப் பழிவாங்க வேணுமென்கிற நினைவு முழுதும் நம்மைவிட்டு அகன்று போகவேண்டும் ; நாம் எல்லாரும் சகோதரரல்லோ?

ஒரே சரீரத்துக்கு உறுப்புகளாமே. ஒரு உறுப்பு வேறொரு உறுப்பைக் காயப்படுத்தினால், காயப்பட்ட உறுப்பு அதற்காகப் பழி வாங்குகிறதுண்டோ? பல்லு நாக்கைக் கடித்ததினாலே, பல்லைப் பிடுங்கிப்போடுகிற பைத்தியக்காரன் எங்கேயாகிலுமுண்டோ? நாம் இப்படிப்பட்ட பைத்தியக்காரராயிருக்கவேண்டாம். யாதாமொருவன் நம்மைக் கஸ்திப்படுத்தியிருந்தால், நமக்கு நாமே சொல்லிக்கொள்ளவேண்டியதாவது: இவனும் நானும் ஒரே சரீரத்திலுள்ள அவயவமல்லோ? ஆகையால் இவன் குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளுவோம்; இவனுக்குத் தின்மை வரவேணுமென்று எனக்கு ஆசையில்லை; இவனுக்குத் தின்மை செய்ய மனசுமில்லை. வந்த பொல்லாப்புப் போதும்; [illegible] ஒரு பொல்லாப்பு வருவதற்குக் காரணமாயிருக்கப்படாது. வேதாகமத்தில் எழுதியிருக்கிற பிரகாரம் ஒருவருக்கும் தின்மைக்குத் தின்மை செய்வது ஆகாதென்று நினைத்துக்கொள்ளவேண்டும். நாம் இது சொல்லும்போது, கனமான காரியத்திலே மாத்திரம் பழி வாங்கப்படாதென்று சொல்லுகிறோமோ? அல்லவே. ஏனென்றால் கனத்த காரியத்திலே பழி வாங்க மனசுள்ளவர்கள் சந்நியாச சபைகளில் சுத்தமாயில்லையென்று நமக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால் மிகவும் அற்ப காரியத்திலே முதலாய்ப் பழி வாங்க மனசில்லாதிருக்க வேணுமென்று சொல்லுகிறோம். இது அற்ப காரியமாயிருப்பதினாலே, இதிலே பழி வாங்கினாலும், கனமான பாவமல்லவென்பது மெய்தான். இவ்வண்ணமே ஒருவன் தன் மனசுக்குள்ளே நினைக்கிறதாவது: என் சகோதரனுக்கு ஒரு தின்மையும் வரவேணுமென்று எனக்குச் சுத்தமாய் மனசில்லை. ஆகிலும் அவனுக்கு இரண்டு மூன்று கண்டிப்பான வார்த்தை சொல்லி அவனை எனக்குக் கஸ்தி வருவித்தது தப்பிதமென்று [illegible] ஆசையாயிருக்கிறேனென்று நினைப்பான். வேறொருவன் தன்னோடே வக்குவாதம் பண்ணினவனுக்கு யாதொரு கண்டனை தண்டனை வந்தால், சந்தோஷப்படுவான். தனக்கு அற்ப சொற்ப மனத்தாங்கலை வருவித்தவன் செய்கிற அலுவலை நன்றாய்ச் செய்யாமல் அவமானப்பட்டதினாலே அகமகிழ்வான். இதுவெல்லாம் ஒன்றுக்கும் உதவாது; இப்படிப்பட்டவர்கள் பழி வாங்குகிறவர்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவர்கள் தங்கள் சகோதரர் செய்த குற்றத்தை இன்னம் முழு மனதோடே பொறுத்துக்கொள்ளாததினாலே, இவர்கள் பரமண்டல மந்திரம் சொல்லும்போது, எங்கள் கடன்காரருக்கு நாங்கள் பொறுக்குமாப்போலே எங்கள் கடன்களை எங்களுக்குப் பொறுமென்று சொல்லுவதற்கு அஞ்சிக்

[illegible]சவேண்டும். சமுசாரவாசிகள் தங்கள் சத்துராதிகளின்பேரில் பெருத்த பழி வாங்குகிறதைவிடச் சந்நியாசிகள் மேற்சொன்ன சொற்ப வைராக்கியத்தை மனசில் வைக்கிறது அதிக குற்றமென்று சொல்லலாம். ஆகையால் வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, உன் சகோதரன் யாதொரு சமயத்தில் உனக்குக் கஸ்தி வருவித்திருந்தால், அவன் எனக்குச் செய்ததுபோலே, நானும் அவனுக்குச் செய்வேனென்றெண்ணாதே. ஏனென்றால் அவன் எனக்குச் செய்ததுபோலே, நானும் அவனுக்குச் சரிக்குச் சரி செய்வேனென்று எண்ணுகிறவன் பழி வாங்க ஆசையுள்ளவன். அவன் மனசு கோபக் குரோதம் கொண்டிருக்கிறதென்பது நிச்சயமாமே.

ஆனால் பழி வாங்க மனசில்லாமல் இருக்கிறதும் போறாது; இன்னம் வேறோர் குற்றத்தையும் விலக்கி நடக்கவேணும். அதென்னவென்றால், சமுசாரவாசிகள் சொல்லுகிறதுபோலே, நான் அவனுக்குத் தின்மைக்கு தின்மை செய்யமாட்டேன்; ஆனாலும் அவனோடே சேரவும் போகிறதில்லையென்று சொல்லித் தங்களுக்குக் கஸ்தி வருவித்தவர்கள் பேரில் மனசிலே வைத்த வைராக்கியத்தையும் அருவருப்பையும் விடாமல், அவர்கள் பேரில் பட்சமற்றுப்போகிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய நடக்கை கெட்டதென்று சொல்லுகிறோமல்லோ? இவர்கள் ஒருவரொருவரோடு பேசாமல் பிரிந்திருந்து [illegible]ர்மாதிரிகையாயிருக்கிறதினாலே, இவர்கள் பிறசினேக கடமையை நிறைவேற்றினார்களோ இல்லையோவென்று சந்தேகப்படுகிறோமே. இதிப்படியிருக்க, நமக்குள்ளே தானே இப்படிப்பட்ட வைராக்கியமும் நம்முடைய சகோதரன் பேரில் அருவருப்பு [illegible]ாரமும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு நேற்று முன்றும் நான் [illegible]ன்மட்டில் நடந்ததுபோலே இப்போதும் நடவாதிருந்தால், இது எவ்வளவோ பாரி குற்றமாகும். இது சந்நியாச அந்தஸ்துக்கு மகா விரோதமான நடத்தையாமே. இதினாலல்லோ நீங்கள் எவ்வித மன வைராக்கியத்தையும் கோபத்தையும் ஆயாசத்தையும் விலக்கி நடக்கவேண்டும்; சர்வேசுரன இயேசுநாதரைக் குறித்து உங்கள் குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளுகிறாப்போலே, நீங்களும் ஒருவர் ஒருவர் செய்கிற தப்பிதத்தை மன்னித்துக்கொண்டு ஒருவர்பேரில் ஒருவர் இரக்கமும் பட்சமுமாயிருக்கவேணுமென்று அர்ச். சின்னப்பர் [illegible]ச்செய்தார். நம்முடைய பாவத்துக்காக நாம் மனஸ்தாபப்பட்டுச் சர்வேசுரனிடத்தில் பொறுதி கேட்கும்போது, அவர் முழு இருதயத்

டேதோடு அதைப் பொறுத்துக்கொள்ளுகிறாரல்லோ? அப்படியே நாமு
ம் பிறத்தியாருடைய குற்றத்தை முழு மனதோடே பொறுத்துக்கொ
ள்ளவேண்டும். சர்வேசுரன் நம்முடைய குற்றத்தைப் பொறுத்துக்
கொண்டபின், நமதுபேரில் அற்பமாகிலும் கோபமும் ஆயாசமும் மன
தில் வைத்துக்கொள்ளாமல் இருக்கிறாரே; நாம் அவருக்கு ஒருகாலும்
குற்றம் செய்யாததுபோலே நமது பேரில் உருக்கமான சிநேகம் வை
த்திருக்கிறாரே; நம்முடைய பாவத்தை நமக்கு எசிக் காட்டாமல், அ
தை முழுதும் மறந்துபோகிறாரே. இதினாலல்லோ நாம் அவர்களுடை
ய பாவத்தையும் துரோகத்தையும் நினைக்கப்போகிறதில்லையென்று அ
ர்ச். சின்னப்பர் வாயாலே திருவுளம் பற்றினதுமன்றி நாமுடைய
டைய பாவத்தைக் கடலின் அடியிலே தள்ளிப்போடுவோமென்று மீக்
கேயாசென்னும் தீர்க்கதரிசி வாயாலே திருவுளம்பற்றினார். இப்படியே
நாமும் மற்றவர்கள் நமக்குச் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்
ளவேண்டும். அவர்கள் நமக்குச் செய்த அவமானத்தை முழுதும் மற
ந்துபோகவேண்டும். நம்முடைய சகோதரன் பேரில் அற்ப அருவரு
ப்பும் அற்ப வைராக்கியமும் மனதில் வைக்கவொண்ணாது. அவன் ந
மக்கு ஒருகாலும் கஸ்தி வருவியாததுபோலேயும் அவனுக்கும் நமக்கு
ம் ஒருநாளும் விரோதம் வாராததுபோலேயும் நடந்துகொள்ளவேண்டு
ம். சர்வேசுரன் உன் பாவத்தை இவ்விதமாய்ப் பொறுக்கவேணுமென்
று உனக்கு மனசுண்டானால், உன் சகோதரன் உனக்குச் செய்த குற்
றத்தையும் நீ இவ்விதமாய்ப் பொறுத்துக்கொள்ளவேணும். இல்லா
விட்டால், சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறபிரகாரம் இரக்கமற்ற ஊ
ழியனை எசமான் கொலைக்காரர் கையில் ஒப்புக்கொடுத்ததுபோலே,
உனக்கும் நடக்குமென்று பயந்து நடுங்கக்கடவாய். இதினாலல்லோ
எங்களில் ஒவ்வொருவனும் தன் சகோதரனுடைய குற்றத்தை முழு
மனதோடே பொறுத்துக்கொள்ளாவிட்டால், மோக்ஷ பிதா உங்களை
யும் இப்படியே நடத்துவாரென்று இரட்சகர் திருவுளம்பற்றினார். இ
ன்னமும் அவர் தாமே சொல்லுகிறதாவது: பொறுத்துக்கொள்ளுங்
கள்; உங்களுக்கும் பொறுத்தல் கிடைக்கும். ஏனென்றால் மற்றவருக்கு
நீங்கள் எந்த அளவு அளப்பீர்களோ அந்த அளவே உங்களுக்கும் அள
ப்போமென்றார்.

மூன்றாவது, அர்ச். பசிலியார் சொல்லும் புத்திமைக்கேள்;
இதினால் நாம் மேற்சொன்னது தெளிவாய் விளங்கும். அவர் சொ
ல்லுகிறதாவது: நாம் ஒருவர் பேரிலேயும் விசேஷ பட்சம் வைத்

கொண்ணாது; ஏனென்றால் அதினாலே வெகு பொல்லாப்புகள் நே
ரிடும். அப்படியே நாம் ஒருவர் பேரிலேயும் அருவருப்பாயிருக்கப்படா
து; ஏனென்றால் இதினாலேயும் அநேக கனத்த தின்மைகள் உண்டா
கும். இன்னாருக்கும் இன்னாருக்கும் நல்ல சமாதானமில்லை; அன்றை
க்கு அவர்களுக்குள்ளே இந்தக் காரியம் நடந்ததே. அவர்கள் முன் இ
ருந்ததுபோலே சிநேகமாயிருக்கக் காணோம்; அவர்களுக்குள்ளே எ
ன்னமோ பின்னபேதகம் உண்டு; அது நன்றாயில்லை. அவர்கள் ஒருவரு
க்கொருவர் விரோதமாயிருக்கிறார்களென்று இதற்கொத்த பேச்சு நம
க்குள்ளே வருமானால், இது எவ்வளவோ பெரிய பொல்லாப்பாகும். இ
ப்படிப்பட்ட பேச்சு வாராதபடிக்கு சுவாமி நம்மைக் காக்கக்கடவார்.
சபையை அழித்து நாசமாக்குவதற்கு இதுவே போதும். கா
ரணம் இயேசுநாதருடைய பிரியமுள்ள சிஷ்யர்களென்பதற்கு அடையாள
மாக அவர் பிறர்சிநேகத்தைக் குறித்திருக்கிறாரல்லோ? ஆகையா
ல் தங்கள் சகோதரரைச் சிநேகியாதவர்கள் இயேசுநாதருடைய சிஷ
ர்களுமல்ல, மெய்யான சந்நியாசிகளுமல்ல. இப்படிப்பட்ட பெரிய
பொல்லாப்பு நமக்கு வராதபடிக்குச் செய்யவேண்டியதென்ன?
யாதொருவர் பேரில் உன் மனதிலே விசேஷ பட்சம் எழும்புகிறதாக
கண்டால், அது உன் மனதிலே வேரூன்றிக்கொள்ளாதபடிக்கு
அந்தப் பட்சத்தை உடனே அறுத்துத் தள்ளவேண்டும். அன்றியும்
ஞானத்தில் தேர்ந்தவர்கள் சொல்லுமாப்போலே, பிறருக்குத் துன்மா
திரிகையாகாதபடிக்கு மேற்சொன்ன பட்சத்தை அற்பமாகிலும் வெளி
யிலே காட்டவொண்ணாது. அப்படியே யாதாமொருவர் பேரில் உன்
மனதிலே அருவருப்பிருந்தால், அது உன் இருதயத்தில் வேரூன்
றாதபடிக்கு நீ விரைவாய் அதைப் பிடுங்கி எறியவேண்டும். மேலும் இ
ந்த அருவருப்பை ஒருவருக்கும் வெளியிலே காட்டவொண்ணாது. ஏ
னென்றால் இது வெளியிலே தோன்றுமானால், நமக்குள்ளிருக்கும் ஒ
ன்றிப்பு அழிந்து கனத்த பொல்லாப்பு வெகுவாய் நேரிடுமென்பதற்கு
ச்சந்தேகமில்லை. ஆகையால் உன் அருவருப்பை எவருக்கும் காட்டாமல்
இருப்பதுமன்றி நீ ஆர்பேரில் அருவருப்பாயிருக்கிறாயோ, அவனுக்குத்
தான் விசேஷமாய்க் காட்டவொண்ணாது. இதை நன்றாய் அறிந்துகொ
ள்ளுவதற்காக மேற்சொன்ன உவமையை உற்றுப்பார்: யாதாமொருவ
ன் பேரில் விசேஷ பட்சமுள்ளவன் அதை மற்றவர்களுக்கு மறைத்து
த் தான் விசேஷ பட்சம் வைத்திருக்கிறவனுக்குத் திறந்து காண்பித்தா
ல், அதினாலே வெகு பொல்லாப்பு நேரிடுமல்லோ? அப்படியே யாதா

மொருவன் தன் சகோதரன் பேரிலுள்ள மனத்தாங்கலை மற்றவர்களு
க்கு மறைத்துத் தான் நடக்கிற நடக்கையிலேயும் முகச்சாயலிலேயும்
தான் மனத்தாங்கலாயிருக்கிறவனுக்கு அதைக் காட்டி அவனோடே சே
ராமல் அப்புறம் போய் அவனுக்குப் படசம் காட்டாமல், முகத்தைச்
சுண்டிக்கொண்டு அவன் தனக்குச் செய்த அவமானத்தின் நிமித்தம் த
னக்குள்ள அடத்தைக் காண்பிக்கப் பிரயாசப்படுவான். இதுவெல்லா
ம் சகோதரன் பேரில் பழிவாங்குகிறதுக்குச் சரியாகுமென்கிறதினாலே,
இது மகா கெட்ட நடக்கையாகுமே. இதை விலக்கி நடப்பதற்கு நாம்
எவ்வளவுதான் பிரயாசப்பட்டாலும், அதுவெல்லாம் பற்றாதென்று
சொல்லவேண்டும்.

நமக்குச் சோதனை வரும் தருணத்தில் அதுக்கு உட்படாதபடி
க்கு மற்றச் சமயங்களைவிட அந்நேரத்தில் அதிக எச்சரிக்கையோடே
நடப்போமே. அவ்வண்ணமே யாராமொருவர்பேரில் உன் இருதயத்தி
ல் அருவருப்பும் வைராக்கியமும் எழும்பும்போது, உன் வார்த்தையி
லேயாகிலும் கிரிகையினாலேயாகிலும் மனதிலுள்ள விரோதம் வெ
ளியே தோன்றி அவனுக்குக் கஸ்தி உண்டாகாதபடிக்கு நீ அப்போது
விசேஷ சாகரணையோடே நடக்கவேண்டும். இதுவும் பற்றாது.
அப்போது அவனுக்கு வேண்டிய உதவியெல்லாம் செய்து அவனிடத்
திலே புகழ்ச்சியாய்ப் பேசி அவனுக்கு அதிக பட்சம் காட்டிச் சுவிசே
ஷத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, அவனுக்காக வேண்டிக்கொள்
ளவும் உன்னாலான நன்மை எல்லாம் செய்யவேண்டும். இதினாலே தான்
ஒருவன் உனக்குச் செய்த தின்மையின் நிமித்தம் அவன் பேரிலுள்ள
[illegible]கம் அழிந்து சிதைய் விடாதே. அவன் உனக்குச் செய்த பொல்
லாப்பைப் பார்க்கிலும் அதிக நன்மையை அவனுக்குச் செய். நீ இப்ப
டி நடந்தால், அவன் தலைமேலே நெருப்புத் தணலைக் குவித்து வைப்
பாயென்று அர்ச். சின்னப்பர் திருவுளம் பற்றினார். நீ அவனுக்குச் செ
ய்கிற நன்மையை அவன் நல்ல மனசோடே கைக்கொண்டால், அது உ
னக்குப் பேறு பலனுள்ள சிநேக அக்கினித் தணலாகும். நீ செய்கிற
நன்மையைக் கண்டு அவன் இன்னம் மனவைராக்கியத்தை விடாதிரு
ந்தால், அது மறு உலோகத்திலே அவனைச் சுட்டெரிக்கும் அக்கினித்
தணலாகும்.

தோமாசாக் கெம்பிசென்பவர் சொல்லியிருக்கிற வர்த்தமானமா
வது: தாம் இருந்த மடத்திலேயுள்ள ஒரு பத்தியுள்ள குருவானவர்
ஓர் அலுவல் நிமித்தமாக வேறொரு மடத்துக்குப் போகும்போது, அ

ந்த மடமொருவன் வழியில் எதிர்ப்பட்டான். இவ்விருவரும் துவக்கத்
திலே பற்பல செய்திகளைப் பேசிக்கொண்டு போனபின், ஆத்தும காரி
யத்தைக் குறித்துப் பேசத் துவக்கினார்கள். அப்போது துரைமகன்
அவரை நோக்கி முன்னமே எனக்கு நடந்த காரியம் ஒன்றை உமக்கு
ச்சொல்லுவேன். அதென்னவென்றால்: நான் ஒரு விசை பூசை காணு
ம்போது, குருவானவர் கையில் பிடித்திருந்த திவ்விய நற்கருணை என்
கண்ணுக்குச் சுத்தமாய்த் தோன்றாமற்போனது. இதைக் கண்டு நா
ன் அச்சரியப்பட்டு என்னமோ என் கண்ணிலே மாறுட்டம் இருக்கி
றதாக்கும்; நான் பீடத்துக்கு வெகு தூரமாயிருக்கிறதினாலே, திவ்விய
நற்கருணை என் கண்ணுக்குத் தோன்றவில்லையாக்குமென்றெண்ணிப்
[illegible]கிட்டப்போலே போய் உட்கார்ந்தேன்; அப்படியும் திவ்வி
ய நற்கருணை என் கண்ணுக்குத் தோன்றவில்லை. ஒரு வருஷ காலமா
ய் இப்படி நடந்தது. கடைசியாய் இதற்குக் காரணம் இன்னதென்று
அறியாமல், மிகவும் மனங்கலங்கிக் கஸ்திப்பட்டு ஓர் மகாத்துமாவிட
த்தில் நடந்த வர்த்தமானத்தைச் சொல்லிக்கொண்டேன். அவர் எல்
லாத்தையும் பற்றி [illegible] ஆராய்ந்து [illegible]தபின், புறத்தியான்
ஒருவன் எனக்குச் செய்த அவமானத்துக்கு வெகு காலமாய் நான்
அவன்பேரில் வற்மம் கொண்டிருந்ததாகவும் அவனுடைய குற்றத்தை
நான் ஒருகாலும் பொறுக்காமற் போனதாகவும் அவருக்குத் தெரியவ
ந்தது. அப்போது அந்த மகாத்துமா என் மனதிலுள்ள கல் நெஞ்சத்
தனத்தைக் கண்டு நான் இருக்கிற அந்தஸ்து எத்தனை அபாயமுள்ள
தென்று எனக்குச் சொல்லிக் காட்டி என்னைப் பல முறைக் கடிந்து
கொண்டு பற்பல நல்ல புத்திமதிகளைச் சொல்லிக் காட்டினார். கடை
சியாய் நீ திவ்விய நற்கருணையைக் காணாமல் போகிறதற்கு உன்னிட
த்திலுள்ள வற்மமொழிய வேறே காரணம் இல்லையென்றும் புறத்தி
யான் உனக்குச் செய்த குற்றத்தை நீ பொறுத்துக்கொள்ளாவிட்டால்,
உன் பாவத்தைத ஆண்டவர் பொறுத்துக்கொள்ளமாட்டாரென்றும் நீ
ஒருகாலும் திவ்விய நற்கருணையைக் காணப்போகிறதில்லையென்றும்
திட்டமாய் வெளிப்படுத்தினார். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டமாத்தி
ரத்திலே என் மனம் இளகி உடனே சத்துராதி எனக்குச் செய்திருந்
த பொல்லாப்பை முழுதாம் பொறுத்துக்கொண்டேன். அதின்பின்
பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணிப் பாவப் பொறுத்தல் ஆசீர்வாதம் வாங்கி
க்கொண்டு கோவிலுக்குள்ளே பிரவேசித்துப் பூசை காணும்போது, வ
ருத்தமில்லாமல் திவ்விய நற்கருணையைக் கண்ணாலே கண்டு இப்பே

ர்ப்பட்ட உபகாரத்துக்காகச் சர்வேசுரனுக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் சொல்லி அவர் தமக்குப் பிரியமுள்ள தாசர்களுக்குத் தினந்தோறும் செய்துகொண்டு வருகிற ஆச்சரியத்துக்குரிய அற்புதங்களுக்காக எந்நேரமும் அவருக்கு ஸ்துதி புரிந்துகொண்டு வருகிறேனென்றான்.

௰௫-ம் அதிகாரம்.

புறத்தியார் பேரில் கெடுதலான எண்ணம் வைப்பது எவ்வளவு கனமான பொல்லாப்பென்று சொல்லுவது.

உன் சகோதரன்பேரில் கெடுதியான எண்ணம் வைப்பதற்கு உனக்கு என்ன சுதந்தரம் உண்டு? ஏன் அவனை உன் மனதில் நிந்திக்கிறாயென்று அர்ச். சின்னப்பர் வசனித்தார். நம்முடைய சகோதரர்பேரில் கெடுதியான எண்ணத்தை நம்மிடத்தில் எழுப்புவதே பிராண சத்துருவாகிய பசாசு செய்கிற பிரதான சோதனைகளில் ஒன்றாகும். ஏனென்றால் அவர்கள் பேரில் நம்மிடத்தில் இருந்த மேலான எண்ணத்தையும் நற்கருத்தையும் குலைக்கவே அவர்கள் பேரிலுள்ள சிநேகப் பற்றுதலும் கெடும். முழுதும் கெடாவிட்டாலும், நம்மிடத்திலுள்ள பிறசிநேகம் தளர்ந்து குளிர்ந்துபோகுமென்கிறதினாலே, புறத்தியார்பேரில் நம்மிடத்தில் கெட்ட எண்ணம் உண்டாகப் பசாசு வருந்திப் பிரயாசப்படும். ஆகையால் இது பிறசிநேகத்தை அழிக்குமென்பதினாலே, மகா மோசத்துக்குரிய சோதனையென்று எண்ணி இதைத் தள்ளுவதற்கு எவ்விதப் பிரயாசமும் படவேண்டும். இதினாலல்லோ நீ பிறசிநேகத்தைக் காப்பாற்றி உன் சகோதரரோடு உத்தம ஒன்றிப்பை நிலைப்படுத்தவேணுமானால், சந்தேகத்துக்கும் சமுசயத்துக்கும் உன் மனதில் இடம் கொடாதே; ஏனென்றால் அது சிநேகத்துக்கு நஞ்சென்று அர்ச். அகுஸ்தின் வசனித்தார். மற்றவர்கள் பேரில் கொள்ளுகிற கெடுதியான எண்ணமே மறைந்த கொள்ளை நோய், மகா மோசமுள்ள கொள்ளை நோய்; அது நம்மிடத்திலிருந்து சர்வேசுரனைத் துரத்திவிட்டுச் சகோதர சிநேகத்தைப் பீறிக் காயப்படுத்துமென்று அர்ச். பொனவெந்தூர் சொல்லியிருக்கிறார்.

புறத்தியார்பேரில் நாம் கொள்ளுகிற கெட்ட எண்ணமானது நாம் அவர்கள்பேரில் வைத்திருந்த மேலான மதிப்பைக் கெடுத்து அற்ப காரியத்தின் நிமித்தம் அவர்களை நாம் மனதில் பிறக்கணிக்கும்படி செய்யும். இது நம்முடைய சகோதரனுக்கு அவமானம் [illegible] குச் சந்தேகமில்லை. கனமான காரியத்திலே புறத்தியார் பேரில் நாம் கெடுதியான எண்ணம் கொண்டால், அது கனமான பாவமாகும்; அற்பக் காரியத்திலே கெடுதியான எண்ணம் கொண்டால், அற்பப் பாவமாகும். அன்றியும் அற்ப அடையாளத்தைப் பற்றி கனமான காரியத்தில் அவர்களைக் கெடுதலாய் எண்ணினால், கனமான குற்றமாகுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இந்தக் குற்றத்தின் கனத்தை நீ கண்டு உணரும் பொருட்டு நாம் சொல்லுகிறதைக் கேள். உன் சகோதரன்பேரில் வேறொருவன் வைத்திருந்த நல்ல எண்ணத்தை நீ அழித்து ஒருவனிடத்தில் வேறொருவன் பேரில் நல்லதையும் பொல்லாததையும் சொல்லி அவன்பேரில் அவனுக்குள்ள மதிப்பையும் மேலான எண்ணத்தையும் நீ கெடுத்துப்போட்டால் இது எவ்வளவு பெரிய பாவமாயிருக்குமென்று யோசித்துப் பார். இவ்வண்ணமே நீ தகுந்த முகாந்தரமும் போதுமான அடையாளமும் இல்லாமல் ஒருவன்பேரில் கெடுதியான எண்ணம் வைக்கும்போது, அவனுக்குக் கனமான அவமானம் பண்ணுகிறாயென்பது நிச்சயம். ஏனென்றால் மற்றவர்கள் அவனைக் கனமாய் எண்ணுவதுபோலே நீயும் அவனைக் கனமாய் எண்ணவேணுமென்று அவன் ஆசையாயிருக்கிறானல்லோ? இந்த காரியத்திலே ஒவ்வொருவனும் தன் சகோதரனுக்குத் தான் செய்யும் பொல்லாப்பு இவ்வளவென்று தன்னைக்கொண்டே எளிதாய் அறிந்துகொள்ளலாம். யாதாமொருவன் ஒரு முகாந்தரமுமின்றி உன்னைக் கெடுதலாய் எண்ணினால், அதினாலே நீ கஸ்திப்படமாட்டாயோ? அப்படியே தகுந்த முகாந்தரமின்றி நீ யாதொருவனைக் கெடுதலாய் எண்ணினால், அது அவனுக்குக் கஸ்தியாயிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. உனக்கு எந்த அளவு அளக்கிறாயோ புறத்தியாருக்கும் அந்த அளவு அள. இது நீதி நியாயத்துக்கும் பிறசிநேகத்துக்கும் ஒத்த காரியமாமே.

ஆகிலும் புறத்தியார்பேரில் கெடுதலான எண்ணம் கொள்ளுவதற்குச் சோதனை வந்தாலும் அதுக்கு இடம் கொடாதிருந்தால், அதினாலே பாதகமில்லை. ஏனென்றால் மற்றச் சோதனைகள் எப்படியோ அப்படியே இதுவும் ஒரு சோதனைதான். இவ்வண்ணமே கற்புக்கு விரோ

தமான சோதனை வந்தாலும், அது பாதகமல்லவே; அந்தச் சோ[illegible]
க்குச் சம்மதிப்பதே பாவமாகும். அப்படியே மற்றவர்கள் பேரில் [illegible]
டுதியான எண்ணம் நமது உள்ளத்தில் பிறந்தாலும், அது பாவமல்ல;
அதுக்குச் சம்மதித்து இடம் கொடுத்தால், அதுவே குற்றமாகும். நா
ம் புறத்தியார் பேரில் மேலான எண்ணமும் பிறசினேகமும் நிறைந்
தவர்களாய் நம்முடைய குற்றங்களையே நாம் இடைவிடாமல் யோசித்
து நமது சகோதரருடைய குறைகளை ஒருநாளும் நினையாமலும் அவர்
[illegible]த்தில் குற்றம் உண்டென்று முதலாய் எண்ணாமலும் இருப்பது
மிகவும் நலமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகிலும் அர்ச். பேர்நர்[illegible]
சொல்லுமாப்போலே, அவர்கள் பேரில் தாழ்மையான எண்ணம் வந்
தாலும், அந்தச் சோதனையைச் செயித்து அதற்கு சம்மதியாவிட்டால்
அது குற்றமாகாது. ஆனால் இந்தக் கெடுதியான எண்ணத்துக்கு
நாம் சம்மதித்த மாத்திரத்தில் சோதனைக்கு முழுதும் [illegible]
ற்றம் கட்டிக்கொண்டோமென்பது நிச்சயமாமே. ஏனென்றால் மேற்க
ண்டபடி அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே, புறத்தியார் பேரில்
நம்மிடத்தில் வந்த கெடுதியான எண்ணத்துக்கு நாம் சம்மதித்த உட
னே அவர்கள் பேரில் நமக்கிருந்த மேலான மதிப்பும் கெட்டு அவர்கள்
பேரில் நமது மனசிலே பிறசினேகிப்பும் உண்டாகும். ஆகையால் இந்த
சமயத்தில் நாம் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணும்போது, என் சகோதரன்
பேரில் பற்பலதாழ்மையான எண்ணம் என் நினைவில் வந்ததென்று சொ
ல்லுகிறது பற்றாது; நான் அதற்குச் சம்மதித்துச் சோதனைக்கு இடம்
கொடுத்தேனோ இல்லையோவென்று சொல்லவேண்டும். வேத சாஸ்த்
திரிகள் சொல்லுமாப்போலே, நம்முடைய சகோதரன் பேரில் கழக்கு வ
ந்த சமுசியத்தை வேறே எவருக்கும் சொல்லவொண்ணாது. சொன்னா
ல், அவனுக்கும் அந்தச் சந்தேகம் உண்டாகும். ஏனென்றால் நம்முடை
ய சுபாவம் கெட்டுப்போயிருப்பதினாலே, புறத்தியாரிடத்தில் நன்
மை உண்டென்று எண்ணாமல் தின்மை உண்டென்று எண்ணுவதே
நமக்கு வழக்கம். ஆகையால் நான் இன்னார் பேரில் கெடுதியான எ
ண்ணம் கொண்டேன், இன்னார் எனக்குத் துர்மாதிரிகைக்கு இட
மாயிருந்தார்களென்று பாவசங்கீர்த்தனத்திலே முதலாய்ச் சொல்ல
வொண்ணாது. சொன்னால், ஆத்தும குருவுக்கும் அவர்கள்பேரில் தாழ்
மையான எண்ணம் வந்து அவர்களை முன்னையைப்போலே கனமாய்
மதியாமல் போவதற்கு இது காரணமாகும். [illegible]பாரகர் சொன்ன இ
ந்தப் புத்தி எல்லாம் நாம் யோசித்துப்பார்த்தால், புறத்தியாருடைய

[illegible]யின்பேரில் நாம் எவ்வளவு எச்சரிக்கையாயிருக்கவேணுமென்று
தெரியவருமே. இதிப்படியிருக்க; ஓர் அற்ப அடையாளத்தின் நிமித்த
ம் புறத்தியார் பேரில் நீ கெடுதியான எண்ணம் கொண்டு அவர்களு
டைய கீர்த்தியை உன் மனதிலே அழித்துப்போடுகிறாயே. இது நல்
லதோ?

ஆனால் பிறர்பேரில் கெடுதலாய் நினைப்பது அவர்களுக்கு அவமா
னமாயிருப்பதல்லாமல் சர்வேசுரனுக்கே மிகவும் பெரிய நிந்தை[illegible]
ம். மற்றவர்களைத் தீர்வையிடுகிறது சர்வேசுரன் ஒருவருக்கே உரிய [illegible]
லுவலல்லோ? ஆனால் மற்றவர்கள்பேரில் கெடுதியான எண்ணம் [illegible]
[illegible]றவன் சர்வேசுரனுக்குரிய இந்த அலுவலைத் தனக்[illegible]க்
கொண்டு அவரை அவமானப்படுத்துகிறான். இவ்விஷயத்தில் இரட்ச
[illegible]ம் பற்றினதாவது: ஒருவரையும் தீர்வையிடாதேயுங்கள்;
உங்களுக்குத் தீர்வை கிடையாது; ஒருவரையும் ஆக்கினைக்குரியவர்க
ளென்று எண்ணாதேயுங்கள் [illegible]ம் ஆக்கினைக்குரியவர்களென்று எ
[illegible]ணப்படமாட்டீர்களென்றார். ஒருவன் மனதில் இருக்கிற கருத்து
முதலிய மறைவுள்ள காரியங்கள் இன்னதென்று [illegible]மானிக்கிற கெடுதி
[illegible]ான எண்ணமெல்லாத்தையும் தேவசுதன் இவ்வார்த்தைகளைக்கொண்
டு விலக்கியிருக்கிறாரென்று அர்ச். அகுஸ்தீன் வசனித்தார். மேற்சொன்
ன மறைவுள்ள காரியங்களை ஆராய்ந்து அறிவதைச் சர்வேசுரன் தாம்
ஒருவருக்கே உரிய அலுவலாக வைத்திருக்கிறதினாலே, மனுஷர் அந்த
அலுவலை அபகரித்துக்கொள்ளப்படாதென்று சித்தமாயிருக்கிறார். ஆ
னால் அர்ச். சின்னப்பர் இச்சத்தியத்தை இன்னம் நுணுநுணுக்கமாய்
[illegible]க்கிக் காட்டிச் சொல்லுகிறதாவது: வேறொருவனுடைய ஊழிய
[illegible]ன்பேரில் தீர்வையிடுவதற்கு நீ யார்? அவனுக்குத் தீர்ப்புச் செய்வதும்
விடுவிப்பதும் அவனுடைய எசமானுக்குச் சொந்த அலுவலல்லோ?
ஆகையால் ஆண்டவர் எழுந்தருளி வந்து இருண்ட அந்தகாரத்தைப்
பிரகாசிப்பித்து இருதயத்தில் மறைந்திருக்கிற நினைவுகளை வெளிப்படு
த்துகிற நாளுக்கு முன், நீங்கள் ஒருவர் பேரிலும் தீர்வையிடாதேயுங்க
ள். அந்நாளில் ஒவ்வொருவனும் சர்வேசுரனிடத்தில் தன் தீர்வையை
ப்பெற்றுக்கொள்ளுவானென்றார். ஆகையால் நாம் புறத்தியார் பேரில்
கெடுதியான எண்ணம் கொள்ளாதபடிக்கு அர்ச். சின்னப்பர் இவ்வாக்
கியத்தில் சொல்லியிருக்கிற ஞாயத்தை உற்றுப்பார். புறத்தியார்பேரி
ல் நாம் தீர்மானம் பண்ணுகிற காரியம் மிகவும் சந்தேகத்துக்குரியது;

பலமுறை மனதில் மறைந்திருக்கும். இதை எல்லாம் அறிந்த சர்வேசுரன் ஒருவராகக்கொள்ள, அது இப்படிப்பட்டதென்று தீர்மானம் பண்ணுகிறது அவர் ஒருவருக்கே சொந்தமான அலுவல். ஆனதால் புறத்தியாருக்கடுத்த காரியம் இப்படிப்பட்டதென்று மனக்குள்ளே தீர்மானம் பண்ணுகிறவன் எவனோ, அவன் சர்வேசுரனுடைய சுதந்தரத்தைக் களவாண்டு அவருடைய திவ்விய அதிகாரத்தைத் தனக்கு எடுத்துக்கொள்ளுகிறானென்னத்தகும். வனவாசிகள் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கும் வர்த்தமானமாவது: வனவாசியொருவர் ஒரு சொற்ப அடையாளத்தைக் கண்டு வேறொருவர் பேரில் கெடுதியான எண்ணம் கொண்டார். உடனே மோக்ஷத்திலிருந்து உண்டான சத்தமாவது: [illegible]து நமக்கு மாத்திரமே உரிய சுதந்தரம்; இந்தச் சுதந்தரத்தை மனிதர் அபகரித்துக்கொண்டு நம்முடைய அதிகாரத்தைத் தங்களுக்கு எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்களென்று சத்தமுண்டாயிற்று.

நாம் இதுவரையில் சொன்னதைக்கொண்டு ஒருவர் செய்கிற காரியம் நல்லதோ கெட்டதோவென்று சந்தேகத்துக்கு இடமிருக்கும்போது முதலாய் அவர்கள் பேரில் கெடுதலான எண்ணம் வைப்பது குற்றமென்று தோன்றும். இதிப்படியிருக்க, ஒருவருடைய கிரிகை நல்லதாயிருந்தாலும், அதை அவர் கெட்ட கருத்தோடாகிலும் முகத்தாக்ஷணியத்துக்காகவென்கிலும் செய்கிறாரென்று நினைக்கிறது எவ்வளவோ பெரிய பாதகமாயிருக்கும்? மனுஷருடைய இருதயத்துக்குள் புகுந்து அவர்கள் மனதில் மறைந்திருக்கும் நினைவும் கருத்தும் இப்படிப்பட்டதென்று அறிவது சர்வேசுரனாலே மாத்திரமாகும் காரியமாகக் கொள்க, அது இவ்விதமானதென்று தீர்ப்பதும் அவர் ஒருவருக்கே சொந்தமான அலுவலல்லோ? ஆகையால் அது இப்படிக்கொத்ததென்று நீ மனதில் தீர்மானம் பண்ணும்போது, சர்வேசுரன் ஒருவருக்கே உரிய அலுவலை நீ அபகரித்துக்கொள்ளுகிறாய். இதினாலல்லோ நீங்கள் கெட்ட நினைவு நிறைந்த நடுவரானீர்களென்று இஸ்பிரீத்துசாந்து திருவுளம் பற்றினார். அன்றியும் இப்படிப்பட்டவர்கள் வீண் நிமித்தம் பொருத்தம் பார்த்து அறியக்கூடாத காரியத்தை இன்னதென்று சொல்லுகிற குறிகாரருக்கு ஒப்பாயிருக்கிறார்களென்று இஸ்பிரீத்துசாந்து திருவுளம் பற்றினார்.

௰௬-ம் அதிகாரம்.

பிறர்பேரில் கெடுதியான எண்ணம் வருவதற்குக் காரணம் இன்னதென்றும் அதற்குச் செய்யவேண்டிய பரிகாரம் இன்னதென்றும் சொல்லுவது.

பிறர்பேரில் கெடுதியான எண்ணம் உண்டாவதற்கு முதற் காரணம் ஆங்காரமாமே. அது சகல பாவத்துக்கும் காரணமாயிருந்தாலும் விசேஷமாய்ப் பிறர் பேரில் உண்டாகும் கெட்ட எண்ணமுண்டாக்கிறதற்கு வேராகும். இவ்விஷயத்தில் அர்ச். பொனவெந்தூர் சொல்லுகிறதைக் கவனித்துப் பார். அதாவது: புறத்தியார்பேரில் கெடுதியான எண்ணம் கொண்டு அவர்களுடைய நடக்கையில் குற்றம் பிடிப்பது ஞானத்தில் தேர்ந்திருக்கிறோமென்று நினைக்கிறவர்களுக்கு முக்கியமாய் வரும் சோதனையாகும். ஞானியானவன் சகலத்தையும் தீர்மானிப்பானென்று அர்ச். சின்னப்பர் உரைத்த வாக்கியத்துக்கு வேறோர் அர்த்தமிருந்தாலும், இவர்கள் இந்த வாக்கியம் எங்களுக்கே உரியதென்றும் நாங்கள் புண்ணியத்தில் தேர்ந்த ஞானிகளாயிருப்பதினாலே எல்லார் பேரிலேயும் தீர்மானம் பண்ணுவதற்கு எங்களுக்குச் சுதந்தரம் உண்டென்றும் நம்புகிறார்களாக்கும். ஆகையால் தங்களிடத்தில் மேலான தேவ வரங்கள் இருக்கிறதென்று எண்ணி அதினாலே தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாகாமல் ஆங்காரித்துத் தங்களைக் கனமாய் மதித்து வெளி தோற்றத்தின் நிமித்தம் பராக்காய்த் திரிகிறவர்களை மனதில் பிரக்கணித்துப் புறத்தியாரைக் குற்றம்பிடிக்கிற குணம் கொண்டு தங்களைத் தாங்களே மறந்துபோவார்களென்றார். கபடற்றத் தனமானது தாழ்ச்சியின் பிள்ளையென்று அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் மெய்யாகவே தாழ்ச்சியுள்ளவன் பிறர் குற்றத்தைப் பாராமல், தன் குற்றத்தைமாத்திரம் கவனித்து அதுக்காக அழுகிறதற்கு நேரம் பற்றுகிறதினாலே, பிறர் குற்றத்தை நினைக்கவும் கவனிக்கவுமாட்டான். ஆகையால் நீ மெய்யாகவே தாழ்ச்சியுள்ளவனாயிருந்தால், உன்னிடத்தில் புறத்தியார்பேரில் கெடுதலான எண்ணம் வரவறியாது. இதெல்லாம் இப்படியிருக்க, நமது குற்றங்குறைகளை மாத்திரமே கவனித்துப் பார்த்து நமக்கு இன்ன குறைவாயிருக்கிறது இன்னதென்று

யோசித்துப் பிறர் பிழையைப் பாராமல் எப்போதும் கண்ணை இறுக்கி
மூடுவது, [illegible] துர்க்குணத்துக்கும் வேறே அநேக குற்றத்
துக்கும் தகுந்த பரிகாரமாமே. நாம் இப்படி நடக்காவிட்டால், சுவி
சேஷத்தில் குறித்திருக்கும் கள்ள ஞானிக்குச் சொன்ன வாக்கியம் ந
மக்கே செல்லுமல்லவோ? அதென்னவென்றால், உன் சகோதரனுடை
ய கண்ணிலிருக்கும் ஒரு வைக்கோல் துரும்பைப் பார்க்கிறாய்; உன்
கண்ணில் கிடக்கிற உத்திரத்தை நீ காணவில்லையென்று இயேசுநாத
ர் திருவுளம் பற்றின வாக்கியம் நமக்கே செல்லும். நம்முடைய குற்
றங்களை எப்போதும் நாம் கவனித்துப் பார்ப்போமானால் நமக்கு எவ்வள
வு நன்மையான பிரயோசனம் உண்டாகுமென்று சரியாய்ச் சொல்லி முடி
யாது. அதென்னவென்றால் இதினாலே நம்மிடத்திலே தாழ்ச்சியும் [illegible]
உண்டாகும்; தேவ பயம் நமது ஆத்துமத்தில் வளர்ந்தேறும்; ம
னோ ஏகாந்தம் நிலைபெறும்; மன சமாதானமும் அமரிக்கையும் நமது
இருதயத்தில் பிறக்கும். ஆனால் பிறர் குற்றத்தைக் கவனிப்பதினாலே
அநேக பொல்லாப்பும் மாறுமாறும் உண்டாகிறது வழக்கம். அது அ
கங்காரத்தையும் பிறர் பேரில் கெடுதியான எண்ணத்தையும் கோபத்
தையும் பிறக்கணிப்பையும் மனக்கலக்கத்தையும் யோசனையற்ற குரு
ட்டு பற்றுதலையும் இதற்கொத்த வேறே அநேக பொல்லாப்புகளையும்
நம்மிடத்தில் கொண்டுவந்து விட்டு நமது மனதைக் கலக்கிக் குழப்பு
மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பிறரிடத்தில் யாதொரு குற்றத்தை நீ
கண்டால், அதினாலே உனக்கு ஆத்தும நன்மை உண்டாகப் பிரயாச
ப்படு. அர்ச். பொனவெந்தூர் சொல்லுமாப்போலே, உன் சகோதரனி
டத்தில் யாதொரு குற்றம் உண்டென்று தோன்றினால், அவனைக் கெ
டுதலாய் எண்ணாமல் உன்பேரிலே தானே கண்ணைத் திருப்பி உன்
நடக்கையைச் சோதித்து அந்தக் குற்றம் உன்னிடத்திலும் இருக்கிற
தாகத் தெரியவந்தால், உன் சகோதரன் பேரில் வந்த கெடுதலான எ
ண்ணத்தை விட்டு உன்பேரிலே தானே தாழ்மையான எண்ணம் கொ
ண்டு தாவீதரசன் சொன்னதுபோலே, பாவம் செய்தது நான் தான்,
பாவ துரோகத்தைக் கட்டிக்கொண்டது நான்தானென்று சொல்லு.
நான் கெடுதலான எண்ணம் கொண்டேனே, அவன் நடக்கிற கால் அ
டியை முத்தம் செய்ய நான் பாத்திரவானல்ல; அவனிடத்தில் நான்
கண்ட குறையை என் குற்றங் குறைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால்,
அவன் குற்றம் ஒன்றுமில்லாததுபோலே [illegible]ன்றுகிறதென்று நினை
த்துக்கொள். அர்ச். பெர்நர்துஸ் வேறொரு உபாயம் சொல்லிக் காட்டி

யிருக்கிறார்: அதுவும் நமக்கு மிகவும் உதவியாயிருக்கும். அதென்ன
வென்றால், பிறரிடத்தில் நீ யாதொரு குற்றம் கண்டால், அந்த
க்குறை உன்னிடத்திலும் இருக்கிறதோவென்று பார்; இருந்தால், அ
தை உடனே திருத்திக்கொள். அவர்களிடத்தில் நன்மையானது எதா
கிலும் உண்டென்று கண்டால், அந்த நன்மை உன்னிடத்திலும் உ
ண்டோவென்று யோசித்துப் பார்; உன்னிடத்திலும் அந்த நன்மை உ
ண்டாயிருந்தால், அதைக் காப்பாற்றுவதற்குக் கவனி; அது இல்லா
திருந்தால், அதை அடையப் பிரயாசப்படு. இப்படி நடந்தால், எவ்வி
தத்திலும் நீ ஞான இலாபம் அடைவாயென்றார்.

பிறர்பேரில் கெடுதியான எண்ணம் கொள்ளுவதற்கு [illegible] கா
ரணங்களும் உண்டென்று அர்ச். தோமாஸ் சொல்லியிருக்கிறார். அ
தென்னவென்றால், நம்மிடத்திலுள்ள துர்க்குணமும் ஆசாபாசமுமே
அதற்குச் சில விசை காரணமாயிருக்கும்; நம்மிடத்திலுள்ள கெட்ட
பற்றுதல் பிறரிடத்திலும் உண்டென்று எண்ணி அவர்கள்பேரில் கெ
டுதியான எண்ணம் கொள்ளுகிறதுண்டு. இதினாலே தான் வேதாகம
த்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே, பைத்தியகாரனானவன் வழியிலே
போகிறவர்களெல்லாரும் பைத்தியகாரரென்று எண்ணுவான். கள்ள
னானவன் எல்லாரையுங் கள்ளரென்று எண்ணுவானென்பது யாவரும்
அறிந்த பழமொழியல்லவோ? செவப்புக் கண்ணாடியைக் கண்ணிலே
வைத்துப் பார்த்தால், பார்க்கிறதெல்லாம் செவப்பாய்த் தோன்றும்.
அப்படியே கெட்டவனொருவன் மற்றவர்களும் தன்னைப்போலே கெட்
டவர்களென்று எண்ணுகிறது வழக்கம். தன் குணம் கெட்டுப்போயி
ருப்பதினாலே, எல்லாத்தையும் கெட்டதென்று நினைப்பது அவனுக்குச்
சுபாவம் தான். இந்திந்தக் கருத்தோடு இன்னின்ன காரியத்தைச் செ
ய்துகொண்டு வருகிறதுபோலே, மற்றவர்களும் அந்தக் கருத்தோடே
அந்தந்த காரியத்தைச் செய்வார்களென்று உத்தேசித்துக்கொள்ளுவா
ன். ஆகிலும் அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுமாப்போலே, ஒருவன் புறத்
தியார்பேரில் கொள்ளுகிற கெடுதியான எண்ணத்தைக் கொண்டு தா
னே தன்னிடத்தில் குற்றம் உண்டென்று காட்டுகிறான்; ஏனென்றா
ல் புறத்தியார்பேரில் நீ சமுசியப்படுகிற காரியத்தை நீயே செய்கிறா
யென்று உன் சமுசியமே அடையாளமாகும். ஒரு காரியம் நல்லதோ
கெட்டதோவென்று சந்தேகப்படுகிற [illegible]மாயிருந்தாலும், சற்
குணசாலி அது நல்லதென்று நினைப்பான்: யாதோர் திருத்தியமா

ளது நல்லதென்றும் கெட்டதென்றும் சொல்லக்கூடுமானால், அந்த
க்கெட்[illegible]லிலுகிறது நல்ல மனசுக்கு அடையாளமல்ல.
அர்ச். தொரோத்தேயர் சொல்லுமாப்போலே, சௌக்கியமுள்ள பரா
க்கிரமசாலி செரிக்கக்கூடாத போசன வஸ்துக்களைச் சாப்பிட்[illegible]ம்,
அது செரித்து அவன் சரீரத்துக்கு இரத்தப் புஷ்டியை உ[illegible]க்கும்.
பித்த சரீரமுள்ளவன் எவ்வளவு நல்ல ஆகாரத்தைப் புசித்[illegible] அ
தினாலே பித்தம் மேலாடிக் கெட்ட நீர் சுரக்கும். அப்படி[illegible] புண்ணி
யத்தை அடைய வருந்துகிற நேர்மையுள்ளவன் பிறருடைய கிருத்
யமெல்லாம் நல்லதென்று எண்ணுவான். பு[illegible]ண்ணியம் இன்னதென்
றறியாத குணக்கேடன் பிறர் நடக்கையின்[illegible]ரில் எப்போதும்
தீயான எண்ணம் கொண்டு அதைத் தன் அந்[illegible]மத்[illegible]
க்கொள்ளுவான்.

அர்ச்சியசிஷ்டவர்[illegible]ள் சொல்லுமாப் போலே, யாதாமொருவன்
செய்கிற காரியம் கெட்டதென்று நிச்சயமாய் அறிந்தால், அது கெட்
டதென்று எண்ணுகிறது பாவமல்ல. ஆனால் அது கெட்[illegible]தென்பது
நிச்சயமாய் இருந்தபோதிலும், அதைச் செய்தவன் பேரி[illegible] குற்றமி
ல்லையென்று நினைக்கவும் சொல்லவும் பிரயாசப்படுகிறது [illegible]
சாங்கோபாங்கமுள்ளவர்களுக்கு அடுத்த காரியமாமே. அர்ச். பெர்ந
துஸ் சொல்லுகிறதாவது: ஒருவன் செய்கிற காரியம் கெட்டதானாலு
ம், அவன் ஆகாத கருத்தோடு செய்யவில்லையென்று சொல்லு; அறி
யாமையினாலேயாகிலும் மனக் கலக்கத்தினாலேயென்கிலும் தற்செய
லாய் ஒன்றும் நினையாமல் அதைச் செய்திருப்பானென்று நி[illegible]க்
கொள்ளென்றார். நம்மைப்போலே பிறரையும் நேசி[illegible] அவர்களு
நாமும் ஒன்றுதானென்று எண்ணி நடப்போமாகில், அவர்கள் குற்றம்
செய்யும்போது முதலாய் அது அவர்களுக்குக் குற்றமில்லையென்று நி
னைப்ப[illegible]சொல்லுவதற்கும் ஆன ஞாயமும் யுக்தி[illegible]யும் நம
து மனதில் தென்படுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நாம் செ[illegible]து
அற்பக் குற்றமென்று காட்டுவதற்குச் சுபசினேகமானது எண்ணக்கூ
டா[illegible]ம்போக்குகளையும் ஞாயங்களையும் நம்முடைய புத்தியிலே தே[illegible]
றுவிக்கிறதே. ஆ[illegible]யால் நம்மைப்போலே பிறரையும் நாம் சினேகித்
தால், அவர்கள்பே[illegible] கு[illegible]றமில்லையென்று காட்டுவதற்கு இந்த ஞாய
ங்களை உதவுமென்ப[illegible]நிச்ச[illegible]மாமே. ஆனால்[illegible]ர் செய்த குற்றம் மி
கவும் தெளிவாயும் தோஷ அதி[illegible]கத்துக்குரியதாயும் இருக்கிறதினாலே,

அவன்[illegible]ப் போக்குச் சொல்ல இடமில்லாவிட்டாலும், அர்ச். பெர்ந[illegible]து
ஸ் சொல்லித்தந்த புத்தியைக் கேள்: பொறுக்கக்கூடா[illegible]த
சோதனை வந்ததினாலே, இப்படிப்பட்ட குற்றம் செய்திருக்கிறான்; க
னத்[illegible] சமயம் நேரிட்டதினாலே, இந்தப் பாவத்திலே விழுந்திரு
க்கிற[illegible]று எண்ணிக்கொண்டு இப்படிப்பட்ட சோதனை எனக்கும்
நேரிட்டா[illegible], இவ்வளவு கண்டிப்பாய் என்னைச் சோதிக்கும்பொருட்டு
ச்ச[illegible]வசுரன் பசாசுக்கு உத்தரவு கொடுத்திருந்தால், ஐயோ! எனக்
[illegible] எவ்வளவு பொ[illegible]ட நேரிட்டிருக்குமென்று எண்ணிக்கொள்ளெ
ன்றார். அர்ச். இஞ்[illegible]ாசி[illegible]ர் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிற பிரகார
ம், [illegible]து காரியம் நிச்சயமாகவே கெடுதலாய் இருக்கிற
[illegible]னவி அவ[illegible]ம்பேரில் போக்குச்-சொல்லுவதற்கு ஒருவழியும் இல்
[illegible]ாவிட்டால், அதின்பேரில் அவர் ஒரு தீர்மானம் பண்ணாமல், தீர்வை
நாளைக்கு முன் தீர்வையிடாதேயுங்கள்; கர்த்தர் ஒருவரே இருதயத்
தைப் பார்க்கிறார்; ஊழியனை [illegible]விக்கிறதும் அவனுக்கு ஆக்கினை இ
டுகிறதும் எசமானுக்குரிய [illegible]மென்கிற தேவ வாக்கியங்களை மன
தில் என்[illegible]ணிக்கொண்[illegible] தீர்மானமும் செய்யமாட்டார்.

[illegible]தியார்பேரில் கெடுதலான எண்ணம் கொள்ளுவதற்கு மே
ற்சொன்ன காரணங்களுமன்றி வேறே காரணங்களும் உண்டென்று
அர்ச். தோமாஸ் சொல்லியிருக்கிறார். அதென்னவென்றால், காய்மகா
ரமும் புறத்தியார்பேரிலுள்ள சுபாவ அருவருப்பும் இதுக்கு அந்த
முறை காரணமாயிருக்கும். ஏனென்றால் நாம் ஆசைப்படுகிற காரிய
ம் உண்டென்று எளிதாய் நம்புகிறது வழக்கமல்லோ? ஆகையால் ந
ம்முடைய சகோதரன்பேரில் நம்மிடத்தில் பிரியமில்லாவிட்டால், ஒ
ர் அற்ப முகாந்தரத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அவன் செய்கிறதெல்
லாம் குற்றங் குறையுள்ளதாகவும் அவன் கிரிகை எல்லா[illegible]
கவும் நமக்குத் தோன்றும். இதை எளிதாய் அறிவதற்[illegible]
ல்லு[illegible]தைக் கேள்: நாம் யாதொருவனைக் கண்ணுக்குக் கண்ணாய்ச் சி
னேகித்தால், அவன் கிரிகைகளை எல்லாம் மெய்ச்சிக்கொள்ளுவோம்.
[illegible]ன் குற்றம் செய்திருந்தாலும், அதைக் குற்றமென்று எண்ணா[illegible]
மறைக்கப் பிரயாசப்படுவோம். அவன் செய்த கு[illegible]றம் வெளிப்படை
யாய் இருந்தால், அதை மறைக்கக்கூடா[illegible]ட்டாலும், அது அற்பக் கு
ற்றமென்று குறைக்க[illegible]ந்துவோம். இ[illegible]னாலல்லோ பிறசினேகமான
து ஒருவருக்கும் பொல்லாப்பு நினைக்கி[illegible] இல்லையென்று அர்ச். சின்ன

ப்ப[illegible] வசனித்தார். நம்மை சிநேகிக்கிறவர்களும் சிநேகியாதவர்களும்
ஆகிய இவ்விருவகைப்பேரும் ஒரே வகைக் குற்றம் செய்திருந்தாலும், நா
ம் சிநேகிக்கிறவர்களுடைய குற்றம் அற்பமாகவும், நாம் சிநேகியாத
வர்களுடைய குற்றம் கனமாகவும் நமக்குத் தோன்றுமல்லவோ? சிலர்
செய்கிற காரியமெல்லாம் நம்மிடத்தில் கோபத்தை மூட்டி ஆயாசத்
தை வருவிக்கும். வேறு சிலர் என்னென்ன செய்தாலும், அது நமக்கு
க்கஸ்தியாய் இருக்கிறதுமில்லை, அதை நாம் கவனிக்கிறதுமில்லையென்
று [illegible]றும் கண்டுவருகிறோம். இதினாலல்லோ பகையானது
சண்டையை மூட்டும், பிறசிநேகமானது குற்றமெல்லாத்தையும் ம
றைக்குமென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். அதெப்படியெனில், சிநேகம்
இல்லாததினாலே தான் பிறர்பேரில் கெடுதியான எண்ணம் கொள்ளு
கிறோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பிறசிநேகம் இல்லாததினாலே
தான் நம்முடைய சகோதரனிடத்திலுள்ள குற்றமற்ற காரியமுதலா
ய் நமக்கு அருவருப்பை வருவிக்கும். அவனுடைய சாடை சைக்கினை
பேச்சு அவன் நடக்கிற நடை முதற்கொண்டு அவனிடத்திலுள்ள நற்
குணங்கள் முதலாய் நமக்கு சில் விசை பொறுக்கக்கூடாததாகத் தோ
ன்றும். கபடற்றத்தனம் பிறசிநேகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு உதவுவது
மாப்போலே, பிறசிநேகமானது கபடற்றத்தனத்தையும் காப்பாற்று
வதற்கு மிகவும் உதவுகிறதென்றும் இவ்விருபுண்ணியமும் ஒன்றுக்கொ
ன்று ஒத்தாசையாய் இருக்கிறதென்றும் அறிந்துகொள்ளக்கடவோம்.

நாம் இதுவரையில் சொல்லிக்காட்டின பொல்லாப்புக்கு உள்
ளாகாதபடிக்கு இது காரியத்திலே பசாசு பண்ணுகிற உபாயத் தந்தி
ரத்தை உற்றுப் பார்ப்பது மிகவும் உதவியாய் இருக்கும். இந்தச் சத்
துருவானது ஒன்றுமில்லாததையும் குற்றமாய் இராததையும் குற்றம்
[illegible]காட்டி அல்லது எல்லாரிடத்திலுமுள்ள அற்ப சொற்ப கு
றையின் நிமித்தமாக நமது சகோதரர்பேரில் நமக்கு உண்டாயிருந்த
மேலான எண்ணத்தையும் பட்சத்தையும் அழிக்கத் தேடுகிறதுமே.
ஏனென்றால் இவ்வுலோகத்திலே குற்றங் குறையும் அற்பப் பாவமும் இ
ல்லாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. இதினாலல்லோ எங்களிடத்தில் பாவமி
ல்லையென்று சொல்லுவோமானால், நாம் மோசம் போகிறோம், நம்மு
டைய வார்த்தை மெய்யல்லவென்று அர்ச். அருளப்பர் வசனித்தார்.
நீதிமான் ஏழு குற்றம் செய்தாலென்று ஞானியானவர் நிச்சயித்துச்
சொன்னார். இவ்விடத்தில் ஏழு குற்றமென்பதற்கு அநேக குற்றமென்

று அர்த்தமாகும். இப்படி அநேக குற்றம் செய்தாலும், அவன் நீதி
மானென்பது தப்பாது. இதிப்படியிருக்க, ஒருவன் [illegible]த்தி
ன் நிமித்தம், அவன் நீதிமானென்கிற பட்டத்தையும் தேவ வரப்பிர
சாதத்தை[illegible]ம் இழந்துபோகாதிருக்கையிலே, நீ அவன்பேரில் கொண்
[illegible] எண்ணத்தையும் பட்சத்தையும் விட்டுவிடுகிறது ஞாய
மோ? ஒன்றுமில்லாத அற்பக் காரியத்தின் நிமித்தமாகவும் ஓர் அற்
ப அபராதத்தைப் பற்றியும் செய்யவேண்டிய மரியாதையைச்
செய்யாததினாலேயும் மனுஷருக்குள்ளிருக்கும் சுபாவ சிநேகம் அநந்த
முறை குலைந்து போகும். ஆனால் கிறிஸ்துவர்களுக்குரிய மெய்யான பி
றசிநேகத்துக்கு அதிக பலத்த முகாந்திரமும் ஸ்திரமான அஸ்திவா
ரமும் இருக்கிறதினாலே, அற்பக் காரணத்தைப்பற்றி அது கெட்டுப்
போக விடப்படாது. ஒருநாளும் அசையாத சர்வேசுரனே பிறசிநே
கத்துக்கு அஸ்திவாரமாகக்கொள்ள, அது நம்மிடத்தில் அழியாமல் நி
லைபெற்றிருக்கவேண்டும். நம்மிடத்தில் எவ்வளவு குற்றங் குறைகள்
இருந்தாலும், சர்வேசுரன் நம்மை எப்போதும் சிநேகித்து நமதுபேரி
ல் அன்பு பாராட்டுகிறார். நாம் தினந்தோறும் கட்டிக்கொள்ளுகிற
எண்ணப்படாத குற்றங்களையெல்லாம் நல்ல மனதோடு சகித்துக்
கொள்ளுகிறாரே. இப்படியிருக்க, நம்முடைய சகோதரன் ஒரு அற்ப
க்குற்றம் கட்டிக்கொண்டால், அவன் பேரில் அருவருப்பும் சஞ்சலமு
ம் கோபமும் கொள்ளாமல், நல்ல மனதோடே நாம் சகித்துக்கொள்
ளவேண்டாமோ? இப்படி சகித்துக்கொள்ளாவிட்டால், நாம் பிறரை
மெய்யாகவே சர்வேசுரனுக்காகச் சிநேகிக்கிறதில்லையென்று காட்டுகி
றோமல்லவோ? ஏனென்றால் நாம் அவர்களைச் சர்வேசுரனுக்காகச் சி
நேகித்தால், சர்வேசுரன் அவர்கள் குற்றங் குறைகள் நிமித்தம் அவர்
கள்பேரில் கோபங் கொள்ளாதிருக்கையிலே, நாம் கோபங் கொள்ளுகி
றதென்ன? அவர்கள் எசமானாகிய சர்வேசுரனே அவர்கள் குற்றத்தி
னிமித்தம் அவர்கள்பேரில் ஆயாசமில்லாதிருக்கையிலே, ஊழியரா
கிய நாம் அவர்கள்பேரில் ஆயாசங்கொள்ளுகிறதென்ன? நமது சகோ
தரனை அவர் தமது பிள்ளையாக எண்ணி அன்போடு சிநேகிக்கிறாரே.
நாமும் இப்படி அவனைச் சிநேகிக்கிறது ஞாயமல்லவோ? இதினாலே
தான் சர்வேசுரன் இப்படி நம்மைச் சிநேகித்திரு[illegible]க்கொள்ள, நாமும்
ஒருவர் ஒருவரைச் சிநேகிக்கவேணுமென்று அர்ச். அருளப்பர் வசனி

அர்ச். கிரெகோரியாரும் வேறே அநேக வேதபாரகரும் இவ்விஷயத்திலே சொல்லியிருக்கிற சத்தியத்தை இவ்விடத்தில் எடுத்துக் காட்டக்கடவோம். அதென்னவென்றால், சர்வேசுரன் சில மகாத்துமாக்களுக்கு மேலான வரங்களை நிறையக் கொடுத்துப் பூரிப்பிக்கிறதும், அவர்களுக்குச் சொற்ப வரப்பிரசாதங்களைச் சிலவிசை கொடாமல் இருப்பதுமுண்டு. இதினாலே அவர்கள் அற்ப சொற்பக் குற்றத்தில் விழுகிறது வழக்கம். அவர்கள் தாழ்ச்சியில் நிலைபெற்றுத் தங்களை நம்பாமல் சர்வேசுரன்பேரில் நம்பிக்கை வைக்கும்படிக்குச் சர்வேசுரன் மேற்சொன்ன அற்பகுற்றங்களை அவர்களிடத்தில் வரவிடுவார். ஏனென்றால் அவர்கள் அந்தக் குற்றங்களைத் திருத்திக்கொள்ளுகிறதற்கு எப்பேர்ப்பட்டும் வருந்தி உழைத்தாலும், அது திருந்தாமற் போகிறதினாலும் தாங்கள் எத்தனை பிரதிக்கினை பண்ணிப் பிரயாசப்பட்டாலும், எப்போதும் அந்தக் குற்றத்திலேயே விழுகிறதையும் கண்டு தங்களைத் தாங்களே தாழ்த்தி அற்பச் சோதனையைச் செயிக்க எங்களுக்குப் பெலன் இல்லாதிருக்கையிலே கனத்த சோதனையைத் தள்ள எங்களாலே முடியாதென்று அறிந்துகொண்டு தாழ்ச்சியில் நிலைபெறுவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் மிகுந்த புண்ணியமும் மேலான அர்ச்சியசிஷ்டத்தனமுமுள்ள மகாத்துமாக்களிடத்திலே முதலாய்ச் சில அற்ப குற்றங்களும் இருக்கிறதுண்டு. அந்தக் குற்றங்கள் அந்த மகாத்துமாக்களிடத்தில் தாழ்ச்சியை நிலைப்பிக்கிறதினாலே, அவர்கள் சம்பூரணமாய் அடைந்திருக்கிற தேவ வரங்களை இழந்து போகாமல், அதுகளைக் காப்பாற்றுவதற்கு உதவியாயிருக்கும். ஆகையால் நம்முடைய சகோதரனிடத்திலுள்ள சில சொற்பக் குற்றத்தின் நிமித்தம் அவன்பேரில் கெடுதலான எண்ணம் கொண்டு அவனை நிந்திக்கவும் படாது; நம்மிடத்தில் அந்த குற்றங் குறை இல்லாததினாலே, நாம் அவனுக்கு மேற்பட்டவர்களென்று நினைக்கவும் ஒண்ணாது. அர்ச். கிரெகோரியார் சொல்லுகிற புத்தியை எப்போதும் நினைவில் வைத்துக்கொள். குற்றங் குறையுள்ளவன் இருக்கிறானே; அவன் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் தேர்ந்தவனாய் இருக்கலாம். உன்னிடத்தில் அந்தக் குற்றம் இல்லாவிட்டாலும், புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்திலே நீ அவனுக்கு மிகவும் கீழ்த்தரமாய் இருக்கிறாயாக்குமென்றார். அந்தப் புத்தி நம்மிடத்தில் மனத்தாழ்ச்சியை ஸ்திரப்படுத்துவதுமன்றி நம்முடைய சகோதரன்பேரில் நமக்கிருக்கவேண்டிய மேலான எண்ணத்தையும் சிநேகப் பற்றுதலையும் மனதில் நிலைப்படுத்தி அவன்பேரில் ஒருகாலும் நாம் கெடு

தலான எண்ணம் கொள்ளாதபடிக்குச் செய்யுமென்பது நிச்சயமாமே.

௰௭-ம். அதிகாரம்.

மேற்சொன்ன சத்தியத்தை ஒப்பித்துக் காட்டும் வர்த்தமானங்கள்.

வனவாசிகள் சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் வர்த்தமானமாவது: ஈசாக்கென்னும் மடாதிபதியானவர் ஒரு சமயத்தில் தம்முடைய சங்கத்துக்குப் போயிருக்கும்போது, ஓர் வனவாசி செய்த ஒரு காரியத்தைக் கண்டு அவர்பேரில் கெடுதியான எண்ணம் கொண்டு அவர் தண்டனைக்குப் பாத்திரமென்று நினைத்தார். இப்படி நினைத்துக்கொண்டு அவர் தமது அறைக்குள் பிரவேசிக்கும்போது, ஓர் சம்மனசானவர் உள்ளே பிரவேசியாதபடிக்கு அவரை வெளியே தள்ளிவிட்டார். அப்போது அந்த மடாதிபதியானவர் என் என்னைத் தள்ளுகிறீரென்று கேட்டதற்குச் சம்மனசு சொன்னதாவது: அந்த வனவாசியின்பேரில் நீர் கெடுதலான எண்ணம் கொண்டு அவர் தெண்டனைக்குப் பாத்திரமென்று மனதிலே தீர்மானம் பண்ணிவிட்டீரே. அவருக்குச் செய்யவேண்டிய தெண்டனை என்னவென்று உம்மிடத்தில் கேட்கும்படியாய்ச் சர்வேசுரன் என்னை அனுப்பினார் என்றார். அப்போது அந்த மடாதிபதி தன் குற்றத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து சர்வேசுரனிடத்தில் பொறுத்தல் கேட்டார். இதைக் கண்டு சம்மனசானவர் அவரை நோக்கிச் சொன்னதாவது: சர்வேசுரன் உம்முடைய குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டார்; ஆனால் இனிமேல் உம்மை நீர் நடுவர் நியாயாதிபதியாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு, உம்முடைய சகோதரர்பேரில் கெடுதலான தீர்மானம் செய்யவும் படாது. எல்லாருக்கும் ஏக நியாயாதிபதியாகிய சர்வேசுரன் யாதொருவனைக் குற்றவாளியென்று தீர்மானிக்கப் போகிறபோதுத் தீர்வைநாளைக்கு முன் நீர் ஒருவரையும் குற்றவாளியென்று எண்ணவும் படாதென்றார்.

நாஞ்சியென்னும் பட்டணத்து மேற்றிராணியாரும் சர்வேசுரனுக்கு மிகவும் பிரிய தாசருமான காசியுசென்பவரைக் குறித்து

அர்ச். கிரெகோரியார் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் சங்கதியாவது: காசியுசென்பவருடைய முகம் சுபாவமாய்ச் செவந்து பளபளப்பாயிருக்கும். கோத்தருக்கு இராசாவான தோத்திலாவென்பவன் ஒரு விசை அவரைக் கண்டு [illegible] குடியினாலே அவர் முகம் செவந்திருக்கிறதென்று நினைத்தான். ஆனால் சர்வேசுரன் தமக்குப் பிரியமுள்ள தாசரான காசியுசென்பவருடைய கீர்த்தியைக் காப்பாற்றச் சித்தமானார். அதெப்படியென்றால், அக்ஷணமே தோத்திலாவென்பவனுக்கு ஆயுதம் [illegible]க்கும் அ[illegible]க்காரனாகிய போர்வீரன்பேரில் பசாசு ஆவேசமேறிச் சதலருக்கு முன்பாக அவனைக் கொடூரமாய் உபாதிக்க, அப்போது அவன் காசியுசென்பவருக்கு முன்பாக கொண்டுவரப்பட்டான்; அவர் அவன் பேரில் சிலுவை அடையாளம் வரைந்தவுடனே பசாசு அவனைவிட்டு ஓடிப்போனது. இதைக்கண்டு தோத்திலாவென்பவன் முன்னே அவர்பேரில் தான் கொண்டிருந்த கெடுதியான எண்ணத்தை மாற்றி எப்போதும் அவரைக் கனம்பண்ணிக் கொண்டு வருவான்.

வனத்துத் தபோதனர் சரித்திரத்தில் இரண்டு சந்நியாசிகள் பேரில் எழுதியிருக்கும் சங்கதியைக்கேள்: இவ்விரு சந்நியாசிகளும் மகா சிநேக ஒன்றிப்பாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள். சர்வேசுரன் இவர்களுக்குச் செய்த விசேஷ கிருபையினாலே, ஒருவர் வேறொருவருடைய ஆத்துமம் இருக்கும் அந்தஸ்தை ஓர் வெளி அடையாளத்தைக் கொண்டு அறிந்துகொள்ளுவார். ஓர் நாள் தடவையிலே வெள்ளிக்கிழமை காலமே அவர்களில் ஒருவர் அறையைவிட்டு வெளியே புறப்பட்டு ஓர் வனவாசி சாப்பிடுகிறதைக் கண்டு இவ்வளவு அதிகாலமே சாப்பிடுவதற்கு அவருக்கு யாதோர் அவசரமிருக்குமென்று நினையாமல், அவர்பேரில் கெடுதியான எண்ணங்கொண்டு [illegible] என்ன! இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை யல்லவா? இவ்வளவு அதிகாலமே சாப்பாடாமவென்று கடிந்துசொன்னார். இதின்பின் அவர் அறைக்குத் திரும்பி வரும்போது, அவர் ஆத்துமத்திலுள்ள தேவ இஷ்டப் பிரசாதத்தை வழக்கமாய்க் காட்டுகிற அடையாளம் காணாமல் மறைந்துபோனதை இவருக்கு இஷ்டமான சந்நியாசியார் கண்டு வெகுவாய்த் துக்கப்பட்டு பெருமூச்செறிந்து: நீர் அறையைவிட்டு புறப்பட்டபின், என்ன செய்தீரென்று கேட்டார். அப்போது இவர் நான் ஒரு பொல்லாப்பும் செய்யவில்லையேயென்றார். அதற்கு அவர் யாதொரு வீண் வார்த்தை பேசவில்

லையாவென்று யோசித்துப் பாருமென்றார். அப்போது இவர் சாப்பிட்ட சந்நியாசியார் பேரில் தாம் கெடுதலான எண்ணம் கொண்டாரே; அது இவருக்கு ஞாபகத்தில்வந்தது. அந்தக் குற்றத்துக்கு தபசாக இவ்விரு சந்நியாசிகளும் இரண்டு வாரம் ஒருசந்தியிருந்தார்கள். அதின்பின் அவர் ஆத்துமத்திலுள்ள தேவ இஷ்டப்பிரசாதத்தைக் காட்டுகிற வெளி அடையாளம் திரும்பவும் தோன்றினது.

அர்ச். பிரான்சீஸ்கு சபை சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் வரலாறாவது: இச்சபையில் உட்பட்ட சிங்கராயரென்னும் சந்நியாசியாருக்குச் சர்வேசுரன் ஆச்சரியமான ஒரு காட்சி கொடுத்தருளினார். அதென்னவென்றால், அவர் பரவசமாகி இச்சபையிலிருந்து [illegible]டைந்துபோன அநேகம் சந்நியாசிகள் மகா பிரகாசத்தோடு இலங்குகிறதைக் கண்டார். ஆனால் அவர்களுக்குள்ளே ஒருவர் மற்றவர்களைப்பார்க்க அதிக காந்தியாய்த் துலங்குகிறதையும் அவர் கண்ணிலிருந்து சோதிக்கதிர் புறப்படுகிறதையும் கண்டு கண் கூசி நின்றார். அப்போது இவர் ஆரென்று கேட்குமிடத்தில், அவர் அர்ச். பிரான்சீஸ்கு சபையில் முந்த முந்த உட்பட்ட முத்திபேறுபெற்ற பெர்நர்துஸ் குயின்தவாலென்றும், அவர் உயிரோடிருக்கும் காலத்தில், புறத்தியார் செய்ததெல்லாம் நல்லதென்று எப்போதும் எண்ணி மற்றவர்களெல்லாரும் தம்மைவிடப் புண்ணியவான்களென்று நினைத்துக்கொண்டு வந்ததினாலே, அவர் கண்ணிலிருந்து பிரகாசக்கதிர் புறப்படுகிறதென்றும் அறிந்துகொண்டார். அதெப்படியென்றால், மேற்சொன்ன பெர்நர்துஸ் குயின்தவாலென்பவர் கந்தைத்துணி உடுத்திக்கொண்டு வருகிற ஏழைகளைக் கண்டால், இவர்கள் என்னைப் பார்க்கத் தரித்திரத்தை நன்றாய் அநுசரிக்கிறார்களென்று நினைத்துக்கொள்ளுவார். அவர்கள் மிகப்பிரியத்தோடு தரித்திரமென்னும் புண்ணியத்தை அநுசரித்தாற்போல் எண்ணிக்கொள்ளுவார். ஐசுவரியவான் யாதொருவன் விலையேறப்பெற்ற வஸ்திரம் அணிந்திருக்கிறதைக் கண்டால், அவர் நினைக்கிறதாவது: இவன் என்னைப்பார்க்க அதிக தபசு பண்ணுகிறவனாயிருக்கும்; விலையேறப்பெற்ற இந்த வஸ்திரத்துக்குள்ளே முள்ளொட்டியாணமும் மயிரொட்டியாணமும் கட்டிக்கொண்டு சரீரத்தை உபாதித்து இந்தத் தபசை மற்றவர்கள் அறியாதபடிக்கு மேலே விலையேறப்பெற்ற வஸ்திரம் போட்டிருக்கிறானாக்குமென்று நினைத்துக்கொள்ளுவார். இப்படியே மற்றவர்கள் செய்கிறதெல்லாம் நல்லதென்று எண்ணிக்கொண்டு வருவார். இதின் நி

மித்தியமாக அவர் அந்தப் பிரகாசத்தோடு இலங்கப் பேறுபெற்றார். நீ
மும் இப்படியே மற்றவர்கள்பேரில் எப்போதும் நல்லெண்ணம் கொ
ள்ளுவதற்குப் பழகவேண்டும். இது காரியத்தில் அர்ச். தெரேசம்மாளே
யர் நமக்குச் சொல்லிக்காட்டியிருக்கிற புத்திமதியாவது: நீ உன் சகோ
தரன் அறையில் பிரவேசித்ததினாலே எல்லாம் அலங்கோலையாய்க்
கிடக்கிறதையும் அவன் சுத்தமில்லாமல் இருக்கிறதையும் கண்டால்,
அவன் தியான யோகத்தில் அமிழ்ந்திச் சர்வேசுரன் பேரில் மாத்திர
ம் உள்ளாகத்தாய் இருக்கிறதினாலே, வெளிக் காரியங்களைக் கட்டைப்
பண்ணுகிறதில்லையென்று நினைத்துக்கொள். ஆனால் யாதாமொருவன்
எப்பொழுதும் சுத்தமும் நாகரிகமுமாய் இருக்கிறதைக் கண்டால், அ
வன் வெளிப்பார்வைக்குத் தோன்றுகிறதுபோலே அவன் ஆத்துமமும்
நாகரீகமாய் இருக்கிறதென்று நினைத்துக்கொள்ளென்றார்.

மேற்சொன்ன அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு சபை சரித்திரத்தில் சொல்
லியிருக்கும் வேறோர் திருஷ்டாந்தமாவது: அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு இத்
தாலிய தேசத்தில் பிரசங்கித்துக்கொண்டு வரும்போது, மிகவும் வி
யாதிப்பட்டு ஒடுங்கின ஒரு ஏழை வழியில் அவருக்குத் தென்பட்டா
ன். அர்ச்சியசிஷ்டவர் அவன்பேரில் மனமிரங்கித் தம்மோடு வந்த ச
ந்நியாசியாரை நோக்கி அவன்பேரில் மிகவும் இரக்கமான வார்த்தைக
ளைச் சொல்லிக்கொண்டு போனார். அப்போது அந்தச் சந்நியாசியார்
இவன் வெளிப் பார்வைக்கு மிகவும் தரித்திரனாய் இருக்கிறது மெய்தா
ன்; ஆனால் மனசுக்குள்ளே எல்லாரையும்விட ஆஸ்தியை அபேட்சிக்
கிறவனாக்குமென்றார். அதைக் கேட்டவுடனே அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு அ
வர் எண்ணின கெடுதலான எண்ணத்தின் நிமித்தம் அவரை வெருவா
ய்க் கடிந்துகொண்டு: நீர் கட்டிக்கொண்ட குற்றத்துக்கு நாம் இடப்
போகிற தெண்டனையைச் செய்யாவிட்டால் நம்மோடு இருக்கக்கூடா
தென்று சொன்னார். அந்தச் சந்நியாசியார் அந்தத் தெண்டனைக்கு உ
டன்படுவேனென்று மகா தாழ்ச்சியோடு சம்மதித்துக்கொண்டதினாலே,
அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு நீர் மேல் வஸ்திரத்தை உரிந்துபோட்டு அந்தத் தரித்
திரியவன் காலிலே போய்ச் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து அவன்பேரில் நீர்
கொண்ட கெடுதியான எண்ணத்துக்காக அவனிடத்தில் பொறுத்தல்
கேட்டு அவன் உமக்காகச் சர்வேசுரனிடத்தில் மன்றாட வேணுமென்
று கேட்டுக்கொள்ளுமென்றார். அந்தச் சந்நியாசியார் அந்தத் தெண்ட
னையெல்லாம் செய்து முடித்தார்.

மேற்கண்ட சரித்திரத்திலே தானே எழுதியிருக்கும் வேறோர் ச
ங்கதியைக் கேள்: அர்ச். பிராஞ்சிஸ்குப் பக்திக் கண்ணீர் சொரிவாய்
சிந்திக்கொண்டு வந்ததினாலே, சிலகாலம் வரைக்கும் அவர் கண் மங்கி
ப்போயிருந்தது. இதற்கு ஆறுதலாக இந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் பெர்நர்து
வென்னும் ஓர் சந்நியாசியாரிடத்தில் அநேக காரியத்தின்பேரில் பேச
ப்போவார். அந்தச் சந்நியாசியாரே தேவ காரியத்தின்பேரில் பேசுவ
தற்கு விசேஷ வரம் அடைந்தவர். இவரோடு அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு அ
நந்தமுறை இராமுழுதும் புண்ணிய சம்பாஷணை செய்துகொண்டிருப்
பார். இந்தச் சந்நியாசியாருடைய அறையானது டவேயிலே வெகு அ
சௌகரியமான இடத்தில் கட்டியிருந்தது. ஓர் நாள் அர்ச். பிராஞ்சிஸ
்கு அவர் அறைக்குப்போய் நான் கண் தெரியாத நிர்ப்பந்தனாகையால் என்
னோடு பேச வாருமென்று கத்திக் கூப்பிட்டார். அப்போது பெர்நர்து
வென்னும் சந்நியாசியார் தியான யோகத்தில் அமிழ்ந்தித் தேவ பரவ
சமாய் இருந்ததினாலே, இவர் கூப்பிட்ட சத்தத்தைக் கேட்கவுமில்லை,
இவருக்கு மாறுத்தாரம் சொல்லவுமில்லை. அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு திரும்
பியும் கொஞ்சநேரம் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தாலும், மறுமொ
ழி இல்லையென்று கண்டு அவர் கதவு திறவாமல் இருக்கிறதைப்பற்றி
மனதில் முறைப்பட்டுக்கொண்டு கஸ்தியோடே அப்புறம் போனார்.
இப்படி விசனத்தோடு கொஞ்சத் தூரம் போனபின், செபத்தியானம்
செய்யத் துவக்கினார். அப்போது அவர் கேட்ட சத்தமாவது: நீ கல
ங்குகிறதென்ன? மனுஷன் ஓர் நீச வஸ்துவுக்காகச் சர்வேசுரனை விட்
டுப்பிரிகிறது ஞாயமோ? நீ பெர்நர்துவென்னும் சந்நியாசியாரைக் கூப்
பிடும்போது, அவர் நம்மோடு ஐக்கியமாயிருந்தார். நீ கூப்பிட்ட சத்
தத்தை அவர் கேளாததினாலே, உனக்கு மறுமொழி சொல்லவும் உன்
னிடத்தில் வரவும் கூடாமற் போனதென்று சத்தித்தது. இந்த வார்த்
தைகளைக் கேட்டு அர்ச். பிராஞ்சிஸ்கு உடனே எழுந்திருந்து தாம்
செய்த குற்றத்தைச் சொல்லிக்காட்டி அதற்காக பெர்நர்துவென்பவர்
தம்மைத் தெண்டிக்கும்பொருட்டு அவரிடத்தில் திரும்பி வந்தார். வந்
து அவர் காலில் விழுந்து தாம் அவர்பேரில்கொண்ட சமுசயத்தையும்
அதற்காகச் சர்வேசுரன் தமக்குச் செய்த கண்டிப்பையும் அவருக்குச்
சொல்லிக் காட்டி நாம் உமக்குச் சொல்லப்போகிற விதமாய் நம்மை
த்தெண்டிக்கவேணுமென்று கற்பித்தார். அப்போது பெர்நர்துவென்னு
ம் சந்நியாசியார் அவரைப் பார்த்து நான் சொன்னபடி நீர் செய்தால்,
நீர் சொன்னபடி நான் கேட்பேனென்றார். உடனே இடுவதைப் பார்

க்கக் கீழ்ப்படி[illegible] அர்ச். பிரான்சீஸ்குவுக்குப் பிரியமாய் இருந்ததினா
லே, [illegible] சொன்னபடி நாம் கேட்போமென்று சம்மதித்துக்கொண்டா
ர். சம்மதித்துத் தரையிலே மல்லாக்கப் படுத்துக்கொண்டு பெர்னர்து
வென்னும் சந்நியாசியாரைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: நான் செய்
த குற்றத்துக்குத் தெண்டனை[illegible] என் வாயிலே ஒரு காலும் கழுத்
திலே ஒரு காலும் வைத்து மிதித்து மூன்று விசை என்னைத் தாண்டு
ம். அப்படி ஒவ்வொரு விசையும் மிதித்துத் தாண்டும்போது: நீச பெ
ர்னர்தோன் மகனே, இங்கே தரையிலே கிட; நீ பிறக்கணிப்புக்கே உ
ரியவன்; உனக்கு இவ்வளவு ஆங்காரம் வந்ததென்னவென்று சொல்ல
வேணுமென்றார். இதைக் கேட்டு பெர்னர்துவென்னும் சந்நியாசியார்
அந்த அர்ச்சியசிஷ்டவர் சொன்னபிரகாரஞ் செய்யலாமாவென்று கொஞ்
ச நேரம் சந்தேகப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் அர்ச். பிரான்சிஸ்
கு அப்படிச் செய்யவேணுமென்று கற்பித்ததினாலே, அதைச் செய்யத்
துணிந்து தம்[illegible] [illegible]ங்கை வணக்கத்தோடு அவர் சொன்னபடி செ
ய்து முடித்தார். அதின்பின் அர்ச். பிரான்சிஸ்கு பெர்னர்துவென்னும்
சந்நியாசியாரைப் பார்த்து: இப்போது நீர் கற்பிக்கிறதெல்லாம் நாம் செ
ய்து முடிப்போமென்று சொன்னார். அப்போது அந்தச் சந்நியாசியார்
சொன்னதாவது: நாம் இருவரும் கூட இருக்கும்போதெல்லாம், என்
குற்றத்துக்காக நீர் என்னை வெகுவாய்க் கடிந்துகொள்ள வேணுமென்
று உமக்குக் கற்பிக்கிறேனென்றார். அர்ச். பிரான்சிஸ்கு அந்தச் சந்நி
யாசியாரிடத்திலுள்ள அருமையான புண்ணியங்கள் நிமித்தமாக அவ
ரை மிகவும் கனமாய் எண்ணியிருந்ததினாலே, அவரைக் கண்டியாதப
டிக்கு அதுமுதல் அவரோடு வெகு[illegible] இருக்கிறதில்லை. அவர் தே
வ காரியங்களைக் குறித்துப்பேசுகிறதைக் கேட்கிறதற்கு அவரிடத்தில்
போகும்போதெல்லாம் அந்தப் பேச்சு முடிந்தவுடனே அவரைவிட்டு
அப்பாலே போவார்.

சூரியுசென்பவர் வெளிப்படுத்தின சங்கதியாவது: அர்ச். அர்சே
னியார் வியாதியாய் இருக்கும்போது [illegible]தேதில் இருந்த ஒ[illegible]
ளவர் விருத்தாப்பியமான ஒரு வனவாசியை அழை[illegible]ண்டு
அவரைப் பார்க்கப்போனார். அர்ச். அர்சேனியார் இரத்தினக் கம்
பளியில் படுத்துக்கொண்டு தலையணையில் தலை வைத்துக்கொண்டி
ருக்கிறதைக் கண்டு அந்த வனவாசி அர்ச். அர்சேனியார் முன்னே
உலகத்தில் என்னமாய் இருந்தாரென்று அறியாமல், பெரிய அர்ச்சி

யசிஷ்டவரென்று கீர்த்திப்பெற்ற இவர் இரத்தின[illegible]ம்பளியில் படு
த்துக்கொண்டு தலையணையில் சாய்ந்திருக்கிறாரேயென்று அவர்பேரி
ல் கெடுதலாய் நினைத்தார். கூடவந்த குருவானவர் இதைக் கண்டு
அந்த வனவாசியைக் கொஞ்சம் அப்பா[illegible] அழைத்துக்கொண்டு போ
ய் அவரைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: சுவாமி, நீர் வனவாசியா
வதற்கு முன் உம்முடைய பி[illegible]ழைப்பென்னவென்று கேட்டார். அப்போது
வனவாசி நான் அப்போது[illegible]ம் ஏழையாய் இருந்ததினாலே, ஏழை
களுக்குரிய நீசத் தொழிலைச் செய்து பிழைத்துக்கொண்டு வந்தேனெ
ன்றார். அதற்கு அந்த குருவானவர் அவரைப் பார்த்துச் சொன்னதா
வது: அர்சேனியாரோவென்றால், வனந்தரத்துக்கு வருமுன் [illegible]யர்
ந்த வமிஷபதியும் மகா ஆஸ்திபந்தனும் இராயருக்குப் படித்துக்கொடுத்
து அவரிடத்தில் மகா வரிசை பெற்றவருமாயிருந்தார். இதெல்லாத்
தையும் வெறுத்துவிட்டு வனந்தரத்தில் வந்து தாழ்ச்சியும் தரித்திரமு
ம் தவமும் புரிந்தாரே. சீவியகாலமெல்லாம் [illegible]ஸ்வத்திலும் இன்ப சு
கத்திலும் செலவழித்த இவர் இப்போது விருத்தாப்பிய காலத்தில் வி
யாதியினாலே நொறுங்கிப்போய் இருக்கும்போது, இரத்தினக் கம்பளி
யில் தலையணை வைத்துப் படுத்திருக்கிறது கன சொக்கோ, வெகு
சொகுசோவென்றார். இதைக் கேட்டு அந்த வனவாசி ஆச்சரியப்பட்
டு அர்சேனியாருடைய அர்ச்சியசிஷ்டத்தனத்தின்பேரில் மேலான எ
ண்ணமுற்றுத் தாம் அவர்பேரில் கொண்ட கெடுதலான எண்ணத்து
க்காக மகா வெட்கப்பட்டார்.

காசியான் [illegible]வர்த்தமானமாவது: மக்கேந்தென்
னும் ம[illegible]ாதிபதி புறத்தியார்பேரில் ஒருகாலும் கெடுதலான எண்ண
ம் வைக்கலாகாதென்று காட்டும்பொருட்டுச் சொன்னதாவது: நான்
முன்[illegible] புறத்தியார்பேரில் மூன்றுவிதக் கெடுதலான எண்ணம்
வைத்திருந்தேன். முதலாவது, சில சந்நியாசிகளுக்கு வாய்க்குள்ளே
வீக்கம் உண்டாயிருந்ததினாலே, சத்திர வைத்தியரை அழைத்து அ
[illegible]யுத்து காயம் கட்டிப் பரிகாரம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். நா
ன் இதைக் கண்டு இவர்களிடத்தில் பொறுமையும் தைரியமும் இல்லா
ததினாலே, இப்படிப் பரிகாரம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறார்களென்று நினை
த்தேன். இரண்டாவது, சில சந்நியாசிகள் தாங்கள் செய்து வந்த த
பசைக் கொஞ்சம் குறைக்க[illegible]ண்டிய அவசரம் வந்ததினாலே, வெள்
ளாட்டு [illegible]பிரைக்கொண்டு நெய்த துப்பட்டி வாங்கி போர்த்திக்கொ

ண்டு சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறதை நான் கண்டு இது சந்நியா
சிகளுக்குத் தகாத சொகுசென்று எண்ணினேன். மூன்றாவது, சில ச
ந்நியாசிகள் எண்ணெயை மந்திரித்துச் சமுசாரிகளுக்குக் கொடுக்கிறதை
நான் கண்டு சீச்சீ இதிலே அங்காரம் இருக்கிறதென்று எண்ணினே
ன். நான் எண்ணின இந்த மூன்றுவிதக் கெடுதலான எண்ணத்துக்
காக இந்த மூன்று காரியமும் எனக்கே வரும்படி சர்வேசுரன் சித்த
மானார். எப்படியென்றால், எனக்கு வயிற்றில் வீக்கம் கண்டதினாலே, வ
லி பொறுக்கமாட்டாமல் சிரேஷ்டர் கட்டளைப் பிரகாரம் அந்த வீக்க
த்தை அறுத்துச் சூத்திரம் வைத்துக்கொண்டேன்; இந்த வியாதியின்
நிமித்தமாகவே நான் ஒரு துப்பட்டி வாங்கி போர்த்திக்கொள்ளவேண்
டியதாயிற்று; கடைசியாய் அநேகருடைய அலட்டுக்காற்றாமல், அவ
ர்களுக்கு எண்ணெயை மந்திரித்துக் கொடுத்தேனென்றார். ஆகையால்
தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட சந்நியாசிகளைப் பார்த்து எனக்கு வந்த தெண்ட
னைப்போல நீங்களும் அடைந்துகொண்டு ஒருவர் பேரிலும் கெடுதலான எ
ண்ணம் கொள்ளாதேயுங்கள்; அப்படி எண்ணம் கொண்டால், புறத்
தியார்பேரில் என்ன குற்றம் உண்டென்று நினைப்பீர்களோ அந்தக் கு
ற்றத்திலேயே நீங்களும் விழுவீர்களென்பார்.

திருச்சபை ஆறும் சங்கம் நடந்த காலத்தில், முக்கிய கீர்த்தி பெ
ற்றிருந்த அனஸ்தாசியாவென்னும் மடாதிபதி சொன்ன சங்கதியாவ
து: சீனாய்மலை மடத்தில் அவர் சிரேஷ்டராய் இருக்கும்போது, அங்
கே ஒரு சந்நியாசியார் இருந்தார். அவர் செபத்தியானமுதலிய ஞான
முயற்சிகளை எளிதாய் விட்டுவிட்டதால் அவர் சோம்பலான தவசிச் ச
ந்நியாசியென்று அந்த மடத்தார் எண்ணியிருந்தார்கள். அவர் வியாதி
யாய் விழுந்தார். அவருக்கு மரணம் கிட்டியிருக்கையிலே, அவர் கொஞ்சமும் அஸ்
திப்படாமல் சந்தோஷப்படுகிறதை மடாதிபதி கண்டு அவனைப் பார்த்து உரு
வாய்க் கடிந்துகொண்டு, நீர் வெகு குற்றங் குறையுள்ளவராயிருக்க,
உம்முடைய குற்றங்களுக்காகச் சர்வேசுரனுக்குக் கணக்குச் சொல்ல
ப்போகும் தருணமாகிற இச்சமயத்திலே, நீர் வெகு அமரிக்கையாயி
ருக்கிறதைக் கண்டு நாம் மிகவும் ஆச்சரியப் படுகிறோமென்றார். அப்
போது அவஸ்தையாயிருந்த சந்நியாசியார் சொன்னதாவது; சுவாமி,
தேவரீர் இதின் நிமித்தம் ஆச்சரியப்படவேண்டாம்; கர்த்தர் என்னிட
த்தில் ஓர் சம்மனசை அனுப்பி எனக்குச் சொல்லுவித்ததாவது: பிற
ர்பேரில் கெடுதியான எண்ணம் கொள்ளாதேயுங்கள்; நீங்களும் தீர்

வைக்குள் அகப்படமாட்டீர்கள். புறத்தியார்பேரில் கெடுதியான தீர்
மானம் பண்ணாதேயுங்கள்; உங்களுக்கும் கெட்ட தீர்வை வராதென்று
நாம் வேதாகமத்தில் கொடுத்த வார்த்தைப்பாட்டை நிறைவேற்றி உ
னக்கு நல்ல தீர்வையிட்டு மோக்ஷத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளுவோமென்
று எனக்குச் சொல்லுவித்தார். ஏனென்றால் என் பலவீனத்தினால் நான் சளக்கியக் குறை
யினாலேயும் அசுதி அசமர்த்தத்தினாலேயும் மடத்திலுள்ள கடமைகளை
எல்லாம் நான் சரியாய் நிறைவேற்றவில்லையென்பது மெய்தான். இதற்
காக மற்றவர்கள் என்னைப் பழித்தின பாடுகளெல்லாம் நான் எப்போ
தும் பொறுமையோடு சகித்துக்கொண்டு அவர்கள் குற்றமெல்லாம்
பொறு மனதோடு பொறுத்துக்கொண்டு வந்தேன். என்னைப் பாடுபடு
த்தினவர்கள் பேரில் நான் ஒருகாலும் கெடுதியான எண்ணம் கொள்
ளாமல் அவர்களுடைய வார்த்தை கிரிகைகளையெல்லாம் நல்லதென்று
எப்போதும் எண்ணிக்கொண்டு வந்தேன். இதினாலே தான் இப்போ
து எனக்கு இவ்வளவு சந்தோஷம் உண்டாகிறதென்றார்.

ய௩-ம் அதிகாரம்.

மூன்றுவித ஒன்றிப்பும் சிநேகமும் கட்டதென்று
சொல்லிக் காட்டுவது.

பிறசிநேகத்தினால் உண்டாகும் ஒன்றிப்பைக் குறித்து இதுவ
ரையில் பேசினோம். இப்போது சந்நியாசத்துக்கும் பிறசிநேக
த்துக்கும் விரோதமான ஒன்றிப்பும் சிநேகப் பற்றுதலும் இன்னதெ
ன்று விளங்கக் காட்டக்கடவோம். அர்ச். பசிலியார் வனவாசிகள் ஏற்
பாட்டுச் சமத்தில் சொல்லுமாப்போலே, சந்நியாசிகளுக்குள் மகா நெ
ருங்கின ஒன்றிப்பும் பந்தனமும் இருக்கவேண்டும்; ஆனால் இரண்டு
மூன்று சந்நியாசிகளுக்குள்ளிருக்கும் விசேஷ ஒன்றிப்பெல்லாத்தையு
ம் விட்டு விலகவேண்டும். ஏனென்றால் இந்த விசேஷ ஒன்றிப்பு எவ்
வளவு நல்லதாகத் தோன்றினபோதிலும், சிலருக்குள்ளிருக்கிற ஒன்றி
ப்பே மற்றவர்களை விட்டு நீங்குகிற பிரிவினையாகுமென்றார். அன்றியு
ம் வனவாசிகள் ஏற்பாட்டைக் குறித்து அவர் செய்த முதல் பிரசங்க
த்தில் இதின்பேரில் விசேஷித்துச் சொல்லுகிறதாவது: யாதாமொரு

வனே மற்றொரு சந்நியாசி தனக்கு உறவாய் இருக்கிறதினாலேயாகிலும்
வேறேதோர் முகாந்தரத்தைப் பற்றியென்கிலும் அவன்பேரில் அதிக
பட்ச பற்றுதலாய் இருக்கிறதாகக் கண்டால், பொதுவான பிறசினே
கத்துக்கு அவன் விரோதம் செய்கிறதுபோலே அவனைத் தெண்டிக்க
வேணுமென்றார். இப்படிப்பட்டவன் பொதுவான பிறசினேகத்துக்கு
விரோதம் செய்கிறது எப்படியென்று அந்தப் பிரசங்கத்திலும் விசே
ஷமாய் மறு பிரசங்கத்திலும் விளக்கிக் காட்டி அவர் சொல்லு
கிறதாவது : மற்றவர்களைவிட யாதாமொரு சகோதரனை அதிகமாய்ச்
சினேகிக்கிறவன் அதினாலே மற்றவர்களை உத்தமமாய்ச் சினேகிக்கவி
ல்லையென்று வெளிப்பிரங்கமாய்க் காட்டுகிறான். ஆகையால் இது மற்ற
வர்களுக்கு ஏராத குற்றமும் சந்நியாச சபை முழுதுக்கும் அவமானமு
மாகும் என்றார். யாதொருவனுக்கு நாம் பொல்லாப்புச் செய்யும்போ
து, நம்முடைய கண் விழியில் குத்துகிறதுபோலே ஆகுமென்று சர்
வேசுரன் திருவுளம் பற்றியிருக்கிறாரே. இதினாலே ஒருவனுக்குச் செ
ய்கிற குற்றம் அவருக்கு அவ்வளவு பொருந்தாதிருக்கையிலே, ஓர் சந்
நியாச சபைக்கு முழுதும் செய்கிற அவமானம் அவருக்கு எவ்வளவு
அருவருப்பாய இருக்குமென்று சொல்லவேணுமோ? ஆகையால் ஒரு
வருக்கும் விரோதம் உண்டாவதற்குக் காரணம் வைத்துக்கொள்ளா
தேயுங்களென்று அர்ச். சின்னப்பர் சொன்ன புத்திப் பிரகாரம் சந்நி
யாசிகளுக்குள் யாராகிலும் மற்றவர்களைவிட வேறொருவனோடு விசேஷ
சினேகமும் பற்றுதலும் வைத்திருக்க வொண்ணாதென்று மேற்சொன்
ன அர்ச். பசிலியார் கண்டிப்பாய் விலக்கியிருக்கிறார். சர்வேசுரன் ந
ல்லவர்களுக்கும் கெட்டவர்களுக்கும் சூரியன் உதிக்கவும், நீதிமான்க
ளுக்கும் அநியாயஸ்தருக்கும் மழை பெய்யவும் செய்கிறாரென்று இயே
சுநாதர் திருவுளம்பற்றியிருக்கிறாரே. இதிலே சர்வேசுரனிடத்திலே
ளங்குகிற நன்மைத்தனத்தை நாமும் அநுசரித்து நம்முடைய ச
கோதரர் எல்லார்பேரிலும் சரியான சினேகமாய் இருக்கவேணுமென்
று அர்ச். பசிலியார் கற்பித்திருக்கிறார். இன்னமும் [illegible] அர்ச்சியசி
ஷ்டவர் சொன்னாப்போலே, விசேஷ சினேகம் [illegible] சந்நியாசச்
சபையிலே காய்மகாரத்தையும் சந்தேகத்தையும் நம்பாமையையும் [illegible]
கையையும் மூட்டிக்கிற விதையாயிருக்கின்றது. விசேஷ சினேகமே
ஒற்றுமையை அழித்து ஒவ்வாமையையும் சச்சரவையும் இரகசியமான
கூட்டத்தையும் உண்டாக்கும். இதினாலே சந்நியாச சபை அழிந்து
நாசமாகுமல்லோ? ஏனென்றால் இப்படிப்பட்ட விசேஷ கூட்டாளி

ல் ஒருவன் தன் கருத்தைச் சினேகிதனுக்கு வெளிப்படுத்துவான்; வே
றொருவன் தான் செய்த கெடுதியான தீர்மானத்தைச் சொல்லிக் காட்
டுவான்; இன்னொருவன் தன் முறைப்பாட்டைச் சொல்லிக்கொள்ளு
வான்; மற்றொருவன் சொல்லக்கூடாததைச் சொல்லிக்காட்டுவான்.
விசேஷ சினேகிதர் கூடிப் பேசுகையில் முறைப்பாடு சொல்லுகிறதும்
பிறர் குற்றத்தை வெளிப்படுத்துகிறதும் சிரேஷ்டர் பேரிலே [illegible]
ம் பண்ணி பேசுகிறதும் [illegible] கரில்லாமல் பேசுகிறதும் வழக்கமாகும். இ
ப்படிப் பேசப் பேச இது தொற்று நோய்போலே சகல சந்நியாசிகளை
யும் பிடித்து ஒவ்வொருவனிடத்திலுள்ள கெடுதி எல்லாம் சகலருக்கும்
தெரியவரும். கடைசியாய் இப்படிப்பட்ட விசேஷ சினேகமானது அநேக
க் குழுக்களை மீறுவதற்குக் காரணமாய் இருப்பதுமன்றி ஒருவன் த
ன் சினேகிதனுக்குப் பிரியப்படும் பொருட்டுத் தன் அந்தஸ்துக்கடாத
பற்பல குற்றங்களையும் கட்டிக்கொள்ளுகிறது வழக்கம்.

௩. இதினாலல்லோ இப்படிப்பட்ட சினேகத்தினாலேயும் கூட்டத்தி
னாலேயும் ஆத்துமத்துக்கு அநேக பொல்லாப்பு உண்டாகுமென்று அ
ர்ச். எப்பிரேயுமென்பவர் வசனித்தார். ஆகையால் இதுகளை எல்லாம்
மகா சாக்கிரதையோடு விலக்குகிறது சந்நியாசத்திலே ஒருகா
லும் ஒருவரோடும் விசேஷ சினேகம் பிடிக்கப்படாதென்பதும் சந்நி
யாசிகளுக்குள் விசேஷ சினேகிதர் இருக்கப்படாதென்பதுமே ஒழுங்
காக எண்ணி நடக்கவேண்டும். நமது சிநேகமெல்லாம் ஞானத்துக்
கடுத்ததாய் இருக்கவேண்டும்; நம்முடைய சிநேகமானது சரீரத்தை
ப்பற்றியும் இரத்தத்தைப் பற்றியும் வேறே எந்த உலோக முகாந்தர
த்தைப் பற்றியும் உண்டாகாமல், சர்வேசுரனைப்பற்றி மாத்திரமே உ
ண்டான சினேகமாய் இருக்கவேண்டும். நாமெல்லாரும் சர்வேசுரனு
க்குப் பிள்ளைகளும் இயேசுநாதருக்குச் சகோதரருமல்லோ? ஆகையா
ல் நாம் எல்லாரையும் சரியாய்ச் சினேகிக்கவேண்டியதாமே. நமது
இருதயம் சர்வேசுரன்பேரிலே மாத்திரம் பற்றுதலாய் இருக்கவேண்
டியதல்லாமல் [illegible] பேரிலேயாகிலும் விசேஷ பற்றுதல் வை
க்கவொண்ணாது. அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சபை சரித்திரத்தில் எழுதியி
ருக்கும் வர்த்தமானமாவது : மகா அர்ச்சியசிஷ்டத்தனமுள்ள லூக்க
ருளப்பரென்னும் ஒரு சந்நியாசியார் தனிச் சினேகக் கூட்டங்களையெ
ல்லாம் மகா சாக்கிரதையாய் விலக்கி நடப்பார். அவரைக் கனமாய்
எண்ணிச் சினேகித்துக்கொண்டு வந்த வேறொரு சந்நியாசியார் அவ

[illegible]ம்பாவிட்டதினலே தமது ஆத்துமத்துக்கு நன்மை [illegible]
கிறதென்று கண்டு [illegible]ரிடத்தில் பேசப்போவார். ஆனல் [illegible]
ப்பர் அதுக்கு இடம் கொடாமல் இருக்கிறதைக் [illegible] அந்தச் சந்நி
யாசியார் என் இப்படிக் கண்டிப்பு காண்பிக்கிறீரென்று முறைப்பட்டு
ச்சொன்னர். அப்போது அந்த ஓக்கருளப்பர் மறுமொழியாகச் சொன்
னதாவது: உம்முடைய நன்மைக்காகத்தானே நான் இப்படி நடக்கிறே
ன்; ஏனென்றல் நான் சர்வேசுரனேடு எவ்வளவு [illegible] திருப்பேனே
அவ்வளவு என்னலே மற்றவர்களுக்குப் பிரயோசனம் உண்டாகும். இ
தல்லாமலே விசேஷ சினேகமெல்லாம் வீண் விளையாட்டுத்தானே; அது
என்னிடத்தில் சர்வேசுரனுடைய ஒன்றிப்பைக் கெடுத்து எனக்கும்
உமக்கும் பொல்லாப்புண்டாக்க உதவுமேயல்லாமல் மற்றப்படியில்லை
யென்றர்.

யகூ-ம் அதிகாரம்.

நாம் விலக்கவேண்டிய வேறொரு வகைச் சினேகத்தின்பேரில்,

வேறொரு வகை விசேஷ சினேகமும் உண்டு. இது மேற்சொன்
ன சினேகத்துக்கு விபரீதமாய் இருந்தாலும், சந்நியாச சபையின்
நன்மைக்கும் சகோதர சினேக பந்தனத்துக்கும் அதைப்போலே கே
டுள்ளதாம். அதென்னவென்றல் யாதொருவன் சந்நியாசத்திலே வி
த்தாப்படையவும் மேலான உத்தியோகங்களைச் சம்பாதிக்கவும் தனக்
கு மகிமை பெருமையை உண்டாக்கிக்கொள்ளவும் ஆசைப்பட்டு அத
ற்கு உதவியாயிருப்பது யாரென்று பார்த்து அவர்களோடு சேர்க்கை
யும் சினேகமும் பிடிப்பது. இந்த இரண்டாம் வகை விசேஷ சினேக
மாகும். காசியான் சொல்லுமாப்போலே சரீரத்தில் பிடித்த வியாதி
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வளர்ந்து அசாத்தியமாகிறதுபோலே, ஆத்
துமவியாதியும் சன்னம் சன்னமாய் வளர்ந்து முற்றும். வாலசந்நியா
சியின் ஆத்துமத்திலே மேற்சொன்ன ஆசையாகிற வியாதி எப்படிப்
பிடித்து எந்த வழியாய் அவன் மனசுக்குள்ளே நுழைந்து எவ்விதமா
ய் அவனைக் கெடுத்துப்போடுமென்று இவ்விடத்தில் விளக்கிக் காட்ட
க்கடவோம். இவ்வண்ணமே வாலசந்நியாசியொருவன் நவசந்நியாச

த்தில் இருந்த காலத்தில் தேவ கிருபையினலே புண்ணியத்தில் வெகு
விருத்தியடைந்து நவசந்நியாசத்தை விட்டுப் புறப்படும்போது, ஞா
னத்தாசிரியர்களைப்போல் அவனிடத்திலே மகா மேலான எண்ணமு
ம அருமையான பற்றுதலும் இருக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்ளுவோ
ம். அதின்பின்பு அவன் குறைப் படிப்பையும் முடிப்பதற்காக மடத்து
க்கு அவனை அனுப்புவார்கள். அப்போது படிப்பின்பேரில் அவனுக்கு
ள்ள பற்றுதலினலே ஞான முயற்சிகளில் அசமந்தமாய் இருக்கத் து
வக்குவான்; சிலவிசை ஞான முயற்சிகளைக் கொஞ்சம் விட்டுவிடுவா
ன்; விடாமல் செய்துகொண்டு வந்தாலும், அசட்டைத்தனமாய்க் கட
னைக் கழிக்கிறதற்காக மாத்திரம் நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருகிறதினா
லே அவன் சாங்கோபாங்கத்திலே வர்த்திப்பதற்கு ஒரு பிரயோசன
மும் இல்லாமல் போகும். இப்படிச் சிறிது காலம் நடந்துவருவான்.
ஆனல் அவன் பத்திக்கடுத்த முயற்சிகளைக் கெடுதலாய்ச் செய்துகொ
ண்டு வருகிறதினலே, அவன் கை[illegible] பண்ணுவதற்கு ஞான
ஆயுதமும் இல்லாமல் போகும்; வேறொரு பக்கத்திலே அவன் படிக்கி
ற சாஸ்திரத்தினலே மனதில் ஆங்காரம் எழும்பும். கல்வி சாஸ்திரத்
தின்பேரிலும் அதினல் உண்டாகும் கீர்த்தியின்பேரிலும் அவனுக்குள்
ள ஆசை அவனுக்குத் தெரியாமல் நாளுக்கு நாள் வர்த்திக்கவே, தாழ்
ச்சியின்பேரிலும் புண்ணியத்தின்பேரிலும் பற்றுதல் அவனிடத்தில்
வரவரக் குறைந்துபோகும். சகல பொல்லாப்பும் சந்நியாசி ஆத்துமத்
தில் நுழைவதற்கு வழக்கமான வாசல் இதுவே. வால சந்நியாசிகள் ந
ல் வழியை விட்டுவிடுவதற்கு ஏக காரணமும் இதுவே. இந்தப் பொல்லா
ப்பை நீக்குவதற்கு எவ்வளவு எச்சரிக்கையாய்ப் பிரயாசப்பட்டாலும்
பற்றுமென்று சொல்லவேண்டும். இப்படிப்பட்டவர்கள் தாழ்ச்சி ஆ
த்தும சரீர ஒறுத்தல் கீழ்ப்படிதல் முதலிய ஞான வர்த்திப்புக்கடுத்
த புண்ணியங்களின்பேரில் முன்னே தங்களிடத்தில் இருந்த மேலா
ன எண்ணத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் விட்டுக் கல்வி சாஸ்திரத்
தின்பேரிலே நாளுக்கு நாள் மென்மேலும் கவனம் கொண்டு அதிலே
கெட்டிக்காரராவதற்கு உழைத்து இதினலே மென்மையடைய உயர்
ந்தவராக வேணுமென்று எண்ணி வருந்துவார்கள். இதின்பின் தாங்
கள் குறித்த கருத்துக்கு ஒத்து சேரும்படியான வழிபாடுகளைச் செய்
யத் துவக்குவார்கள்; தாங்கள் புத்தியுள்ளவர்களென்று கீர்த்தி அடை
யவும் சாஸ்திரத் தர்க்கங்களிலும் பொதுக் கூட்டங்களிலும் தங்கள் பு
த்தி சாமர்த்தியத்தைக் காட்டிக் கீர்த்தியைப் பெறவும் மாத்திரம் வரு

சத் தேடுவார்கள். ... தியின்பேரில் அவர்கள் கொண்ட ... ஞ
லே எந்நேரமும் மகிமை அடைவதற்கான சமயத்தைத் தேடி தங்க
க்குச் சரியான புத்தியும் படிப்புமுள்ளவர்களைத் தாழ்த்தப் பிரயாசப்
படுவார்கள். கடைசியாய் மேலான அலுவல்களையும் உத்தியோகங்க
ளையும் அடையும் பொருட்டுச் சிரேஷ்டரிடத்தில் ... சிபாரி
சு பண்ணுவதற்கு உதவியானவர்கள் யாரென்று பார்த்து அவர்களோ
டு விசேஷ சிநேகம் பிடித்து எச்சமயத்திலும் அவர்கள் ...
... த் திரிவார்கள்.

இப்படிப்பட்ட நடக்கையானது சந்நியாச சபைக்கு வரக்கூடுமா
ன பெலத்த பொல்லாப்பும் சகோதர சிநேக பந்தனத்துக்கு முழுவதும்
விரோதமான சத்துருவுமாமே. ஏனென்றால் மகிமைப் பிரியமான சு
இயேசு சபையில் பிரவேசிக்குமாகில், அதிலே நடக்கப்போகிற பேச்
சாவது: ஒவ்வொருவரும் தன் மகிமையைத் தானே சம்பாதித்துக்
கொள்ளவேண்டும்; தன் பிரயோசனத்தைத் தானே நாடவேண்டும்;
உலோகத்திலே மனுஷர் தங்களுக்கு மேன்மையைத் தேடுவதுபோலே
இயேசு சபையிலுள்ளவர்களும் அவரவர் தன் தன் மகிமையைத் தாமே
தேடுகிறார்கள். ஆகையால் யாதொருவன் மகிமையுமில்லாமல் கீர்த்தி
யுமில்லாமல் நடை பிணம்போலே இருக்க மனதில்லாதிருந்தால், அ
வன் தான் தானே தனக்குக் கீர்த்தி உண்டாக்கிக்கொள்ள வேணுமெ
ன்கிற பேச்சு இயேசு சபையில் உண்டாகுமானால், இதைப் பார்க்க அ
திக பொல்லாப்பு ஒன்றுமில்லை. இப்படிப்பட்ட பேச்சு நமக்குள் வரா
தபடிக்குச் சர்வேசுரன் ... கிருபையினாலே விலக்கக்கடவார். க
படமற்ற பரிசுத்தத்தனத்தோடு ... கொண்டுவருகிற நமக்குள்ளே
மகிமைப் பிரியமாகிற மோசமுள்ள விஷத்தைக் கலக்கத் துவக்கிறவ
னுக்கு ஐயோ! நிர்ப்பாக்கியம். மகிமைப் பிரியமான எண்ணத்துக்கும்
நம்முடைய சபைக் கருத்துக்கும் சந்நியாச இயல்புக்கும் வெகு வித்தி
யாசமல்லவோ? இதினாலே தான் ஸ்திரமான புண்ணியத்தைச் சம்பா
திக்கவும் ஞான முயற்சிகளை நன்றாய்ச் செய்யவும் நாம் விசேஷமாய்
உழைத்துக் கல்வி சாஸ்திர முதலிய புத்தி சாமர்த்தியத்தைப் பார்க்க
அதுகளைக் கனமாய் எண்ணவேணுமென்... ர்ச். இஞ்ஞாசியார் நம
து எற்பாட்டாகமத்தில் கற்பித்திருக்கிறார். ஆகையால் நரக சர்ப்பமா
கிய பசாசு உன்னை எய்த்துத் தேவ கற்பனையை மீறி ... விலக்கின கனி
யைத் தின்றால், சர்வேசுரனைப்போலே ஆவாயென்று நீ நம்... தற்குச்

சோதனை செய்தால், அதற்கு நீ இடம் கொடாமல் தாழ்ச்சியையு
ம் ... புண்ணியத்தையும் கைவிடுகிறதினாலே நீ வெளியாய் உயர்ந்துபோவா
யென்றும் மகிமை பெருமையை அடைவாயென்றும் சற்றாகிலும் மன
தினாலே நினைக்காதே. பசாசு என்ன சொன்னாலும், என்ன வாக்குக் கொ
டுத்தாலும் அதுவெல்லாம் பொய்தான்; அது சொல்லுகிறதை நீ நம்
பினால், கடைசி முடிவிலே உனக்கு வெட்கமும் நிறக்கணிப்பும் உண்
டாகுமேயல்லாமல் வேறல்ல. ஆனால் நீ புண்ணிய வழியிலே நடந்து
... புண்ணிய விர்த்திப்பைச் சகலத்தையும் பார்க்கக் கனமாய் என
ண்ணிக்கொண்டு வந்தால், எவ்வகையிலும் உனக்குப் பிரயோசனம் உ
ண்டாகும். ஏனென்றால் அப்போது சர்வேசுரன் உன்பேரில் ... வரங்களையும் திரளாய்ப் பொழிவதினாலே, நீ தேடுகிற புண்ணிய சாங்
கோபாங்கத்தை அடைவதுமன்றி நீ தேடாத மகிமையும் உனக்கு உ
ண்டாகும். இதினாலே சர்வேசுரனும் மனுஷரும் உன்னைச் சரியாய்க்
கனித்துவருவார்கள்.

அரசர் ஆகமத்தின் மூன்றாம் புத்தகத்தில் சொல்லியிருக்கும் வ
ர்த்தமானம் நாம் இப்போது சொன்ன சத்தியத்தை விளக்கிக் காட்டு
ம். அதென்னவென்றால், சர்வேசுரன் சலோமோனுக்குக் காட்சி கொடு
த்து உனக்குப் பிரியமானதைக் கேள், தருவோமென்றார். அப்போது
சலோமோன் அறிவும் ஞானமும் எனக்கு வேணுமென்றார். அவர் கே
ட்ட இந்த காரியத்தின் பேரில் வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கிறதாவ
து: அவர் கேட்டது ஆண்டவருக்கு வெகு பிரியமாய் இருந்ததினாலே,
அவர் சலோமோனை நோக்கிச் சொன்னதாவது: நீ இவ்வகைக் காரிய
த்தைக் கேட்டாயே; நெடுங் சீவியத்தையும் திரண்ட ஆஸ்தியையும்
உன் சத்துருக்களின் சாவையும் கேளாமல் புத்தியோடு அரசாட்சி செ
ய்யும் பொருட்டு ஞானத்தை மாத்திரம் நீ கேட்டதினாலே, நீ ஆசித்த
தை உனக்கு அளிக்கிறோம்; ஞானத்தையும் புத்தியையும் உனக்குத்
தந்தருளுகிறோம். இதினாலே இதற்குமுன் உனக்கொத்தவன் ஒருவனு
ம் இருந்ததுமில்லை, இனிமேல் இருக்கப்போகிறதுமில்லை என்றார்.
ஆனால் இதில் ஒரு விஷயத்தைக் கவனிக்கவேண்டும்; அதென்னவெ
ன்றால், சலோமோனென்பவர் மற்றெல்லாத்தையும் விட்டு ஞானத்
தைக் கேட்டது சர்வேசுரனுக்கு மகா பிரியமாய் இருந்ததினாலே, அவ
ர் கேட்ட ஞானமுமல்லாமல் வேறே அநேக நன்மைகளையும் அவருக்
கு அளித்தருளினார். இதினாலே சர்வேசுரன் இன்னம் அவரை நோக்கி

சொன்னதாவது: நீ கேளாத ஆஸ்தி மகிமையாகிற மற்ற நன்மை
களையும் உனக்குத் தந்தருளுகிறோம்; கடந்த காலத்தில் உனக்குச் சரி
யான இராசா ஒருவனும் இருந்ததில்லையென்றார். இவ்வண்ணமே நீயு
ம் தேடவேண்டியது இன்னதென்று திட்டம் பண்ணிக்கொண்டு கிறி
ஸ்துவர்களுக்கும் சந்நியாசிகளுக்குமுரிய மெய்யான புண்ணியங்களாகி
ய மெய்ஞ்ஞானத்தை அவரிடத்தில் கேட்டு அநுசரித்து வருவாயானால்
நீ தேடாத மற்ற நன்மைகளையும் உனக்கு அளித்தருளுவார். புண்ணி
யமே சர்வேசுரனுக்கும் எல்லாத்தையும்விடப் பிரியமான பெருநன்மை
களைக்கொள்ள, அதை நீ [illegible]த்தில் கேட்டால், கொடுப்பாரே; அதுவுமல்லாமல்
இதைக் கொடுப்பதுமன்றி உன் சகோதராலே உனக்கு மகி
மையும் கீர்த்தியும் உண்டாகக் கிருபைசெய்வார். புண்ணியம் ஒன்றை
யே கனமாக மதித்து அநுசரித்து வருகிறவர்களுக்குத் தேவ வரமும்
மனுஷருடைய மேலான எண்ணமும் உண்டாகிறதாகத் தினந்தோறு
ம் அநுபவ சித்தியினாலே அறிந்திருக்கிறோம். ஏனென்றால் தன்னைத்
தாழ்த்துகிறவன் உயர்த்தப்படுவானென்று இயேசுநாதர் திருவுளம் ப
ற்றின வாக்கியம் மாறாத சத்தியமல்லோ? நீ உன்னை எவ்வளவு தா
ழ்த்துவாயோ அவ்வளவு மனிதர் உன்னைக் கனம்பண்ணுவார்கள். உ
ன் சரீர நிழலானது நீ ஓட ஓட உன்னைப் பின்பற்றி ஓடிவரும். அப்
படியே உன்னிடத்தில் அர்ச்சியசிஷ்டத்தனம் இருந்தால், மகிமை பெ
ருமையும் உன்னைவிட்டு அகலாமல் ஓடிவரும். நீ மகிமையை விலக்க
எவ்வளவு பிரயாசப்படுவாயோ அவ்வளவு உனக்கு மகிமை யுண்டாகு
ம். ஒருவன் வாய் திறந்து காற்றுப் பிடிக்கிறதுபோலே, நீயும் வீண் ம
கிமையாகிற காற்றைத் தேடித் திரிந்து மனிதருடைய எண்ணத்தைத்
தேடுவாயாகில், அது உன்னை விட்டு நீங்கும். உன்னை உயர்த்துகிறதற்
கு இன்ன காரியம் உதவுமென்று எண்ணுகிறாயே; அதுவே உன்னைத்
தாழ்த்துகிறதற்குக் காரணமாயிருக்கும். கீர்த்தியும் வெகுமதியும் அ
டைவதற்கு நீ செய்த உபாயமே உனக்கு அவமானத்தைக் கொண்டுவ
ந்து விடும். ஏனென்றால் உன் நடக்கையைப் பார்த்து நீ ஆங்காரியெ
ன்றும் சந்நியாச சமாதானத்தைத் தாறுமாறாக்கிறதற்கு உரியவனென்
றும் எல்லாரும் சீக்கிரமாய் அறிந்துகொள்ளுவார்கள். அறிந்துகொ
ண்டு உன்னாலே மற்றவர்களும் கெட்டுப்போகாதபடிக்குப் புழுத்துப்
போன பாடின உறுப்பைப்போலே உன்னை அறுத்து நீக்குவதினாலே,
உனக்கு வெட்கமும் நாணமும் உண்டாகும்.

ஆனால் இதின்பேரில் இவ்வளவு சொன்னது போதும்; நாம் அவ
சியமான பொருளின்பேரில் பேசக்கடவோம். அதையாவது சந்நியாசத்தி
லே நாம் மகிமைப் பிரியமில்லாத்தையும் முழுதும் அருவருத்துத் த
ள்ளிவிடுவதுமன்றி அதுக்காகச் செய்கிற விசேஷ சிநேகத்தை யெல்லாம்
விலக்கவேண்டும். நாம் ஒருவர்பேரிலும் விசேஷ பற்றுதல் வைக்க
வொண்ணாது. அர்ச். சின்னப்பர் கொரிந்தியருக்குச் சொன்ன புத்திப்
பிரகாரம், நான் சின்னப்பர் பக்கம், நான் அப்பொல்லோ பக்கம், நா
ன் கேபாசு பக்கமென்கிற வார்த்தை நம்முள்ளே கேள்விப்படவே
யொண்ணாது. இவனையும் சேராதே, அவனையும் சேராதே; நீ சேரவேண்
டியவர் இயேசுகிறிஸ்துநாதர் ஒருவரே; அவரோடு மாத்திரம் நீ ஒன்றித்திருக்க
வேண்டியது; வேறே எவரோடும் நீ விசேஷ சிநேகம் பிடிக்கவொண்
ணாது. சந்நியாசத்திலே சனுவும் சிபாரிசும் அவசரமில்லை; ஒருவனுக்கு
ம் மிஞ்சின உபசாரணை பண்ணவேண்டியதில்லை; ஒருவனுக்கும் புகழ்ச்
சி சொல்லிப் பசப்புவது அவசரமல்ல. இவ்வுலோக நன்மையைச் சம்
பாதிக்கும் பொருட்டு நாம் சந்நியாசிகளாகவில்லையே; நமது ஈடேற்றத்
தை அடையும் பொருட்டாக மாத்திரமல்லோ சந்நியாசத்தில் உள்பட்
டோம். இதையே நாம் ஆசித்துத் தேடவேண்டியதல்லாமல் வேறே
ஒன்றையும் நினைக்கவே ஒண்ணாது. நல்ல சந்நியாசியாயிரு; உன் அந்
தஸ்தின் கடமை என்னவோ, நீ உலோகத்தை வெறுத்துச் சந்நியாசியாகும்
போது, உனக்கிருந்த கருத்தென்னவோ, அதை நிறைவேற்றுவதற்காகக்
கரிசனத்தோடு தெண்டித்துப் பிரயாசப்படு. இதற்காக சர்வேசுரன்
ஒருவரே அவசரமல்லாமல் மற்றவர் பொருட்டும் உனக்கு வேண்டி
யதில்லை. இப்படி நடக்கிறவர்களுக்கே சந்நியாசத்தில் சமாதானமும்
மன அமரிக்கையும் உண்டாகுமல்லாமல், மற்றவர்களிடத்தில் கஸ்தியு
ம் கலக்கமும் நிறைந்திருக்கும். இதை அவர்களே மெய்யென்று ஒத்து
க்கொள்ளுவார்கள். சிபாரிசைத் தேடுகிறவனென்றும் மற்றவர்களுடை
ய தயவு தாக்ஷணியம் அடையும்படியாய் அவர்களுக்கு உபசாரணை பண்
ணிக்கொண்டு திரிகிறவனென்றும் பேர் வாங்குகிறது சந்நியாசிகளுக்
கு எத்தனையோ அவமானமாகும். ஏனென்றால் இதினாலே தன்னிடத்தில்
நடைப்புத்தி உள்ளவனென்றும் மற்றவர்களுடைய உதவி தனக்கு அவ
சரமென்றும் தெளிவாய்க் காட்டுகிறானல்லவா? ஒரு வீட்டுக்கு முட
டுக் கொடுக்கவேண்டியிருந்தால், அது இடிந்து விழுமென்று பயப்படு
கிறதற்கு இடமுண்டு. ஒருத்தருக்கு முட்டுக்கால் இடவேண்டிய அவ
சரமானால், அது இன்னும் நன்றாய் வேரூன்றிப் பலப்படவில்லை

யென்று சொல்லுவோமல்லோ? அப்படியே நீ மற்றவர்கள் உதவியையும் சிபாரிசையும் தேடித் திரிந்தால், நீ இன்னம் புண்ணியத்திலும் சந்நியாசத்திலும் நன்றாய் வேரூன்றாமல் பலவீனனாய் இருக்கிறாயென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதினாலல்லோ இயேசு சபைக்கு அதிசிரேஷ்டராகிய ஆக்குவீவாவென்னும் சுவாமியார் வாலசந்நியாசிகள் பழைய சந்நியாசிகளுடைய உதவியையும் சிபாரிசையும் தேடவொண்ணாதென்றும் பழைய சந்நியாசிகள் வால சந்நியாசிகளுக்காகப் பரிந்துபேசப்படாதென்றும் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். மற்றவர்கள் தங்களைத் தேடித் திரியவேணுமென்றும் தங்கள் சிபாரிசுக்காக காத்திருக்கவேணுமென்றும் பழைய சந்நியாசிகள் விரும்பப்படாது; தங்கள் ஒத்தாசையைத் தேடித் தங்கள் கைக்குள்ளே அநேகம் சந்நியாசிகள் இருக்கவேணுமென்றும், சமயம் கிடைத்தால், அவர்களுக்காகச் சிபாரிசு பண்ணி உதவி செய்யவேணுமென்றும் ஆசிக்கப்படாது; மற்றச் சந்நியாசிகள் தங்கள் உதவியைத் தேடாததினாலே, கஸ்திப்பட்டுத் தங்களை நிந்திக்கிறார்களென்றும் அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே போதுமென்று எண்ணுகிற அகங்காரிகளென்றும் நினைக்கப்படாது. யாதொருவர் மற்றவர்களுடைய உதவியைத் தேடாதிருந்தால், அவர்கள் நடக்கை மிகு புகழ்ச்சிக்குரிய ஒழுக்கமாகும்; இதுவே உலகப்பற்றுதலெல்லாம் அறுத்த மெய்யான சந்நியாசிக்குரிய நடக்கை. மற்றவர்கள் உதவியைத் தேடுகிறது உலோக போதனைப் பிரகாரம் நடக்கிற உலகத்தாருக்குரிய நடக்கையென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நீ மற்றவர்கள் உதவியைத் தேடாதிருக்கிறாயென்று யாதொருவன் முறைப்பட்டால், அதை நீ சட்டைபண்ணவேண்டாம்; ஏனென்றால் நீ புண்ணியவானாய் இருக்கிறாயென்றும் நல்ல சந்நியாசிக்குரிய குணமுடையவனாகிச் சந்நியாச அந்தஸ்துக்கு விரோதமானதெல்லாத்தையும் முழுதும் வெறுத்துத் தள்ளிவிட்டாயென்றும் உன் நடக்கையே தகுந்த அத்தாட்சியாகும்.

௨௰-ம் அதிகாரம்.

சந்நியாசத்துக்கு மிகவும் பொல்லாப்பான மூன்றாம் வித ஒன்றிப்பின்பேரில்.

மேற்சொன்னதுகளைவிடக் கெடுதியான வேறொரு ஒன்றிப்பும் சிநேகமும் உண்டு. அது சகோதர சிநேகமென்பதுக்கு மகா விரோதமாய் இருக்கும். அதெப்படியென்றால், சந்நியாச சபை ஒழுங்கை மாற்றி அதிலே ஏற்படுத்தியிருக்கிற சுகிர்த முறைகளை மாற்றுவதற்காக சில சந்நியாசிகள் கூடிப் பிரயாசப்படுவதே இந்த மூன்றாம் வகை ஒன்றிப்பாகும். என் தாய் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகளே எனக்கு விரோதமாய் யுத்தம் பண்ணினார்களென்று தேவகானத்தில் பாடியிருக்கும் வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். பெர்நர்துஸ் வியாக்கியானம்பண்ணிச் சொல்லுகிறது இவ்விடத்தில் நாம் சொன்னதை நன்றாய் விளக்கிக் காட்ட உதவும். மேற்சொன்ன தேவ வாக்கியத்தில் திருச்சபையானது தன் பிள்ளைகளாலே தனக்கு வந்த பொல்லாப்பைக்குறித்து முறைப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லலாம். இந்த வாக்கியத்தின்பேரில் அர்ச். பெர்நர்துஸ் சொல்லுகிறதாவது: யூதரும் அஞ்ஞானிகளும் கொடுங்கோலரும் திருச்சபைக்குச் செய்வித்த துன்பதுரிதங்கள் இவ்வளவென்று திருச்சபை நன்றாய் அறிந்திருந்தாலும், அதின்பேரில் முறைப்படாமல், தன் பிள்ளைகள் தனக்குச் செய்கிற உள் சண்டையின்பேரில் அது மகா விசனப்பட்டுத் துக்கித்து மனம் கலங்கிப் புலம்பி நாம் இந்த சண்டையை எச்சரிக்கையோடு விலக்கி நடக்கவேணுமென்று அபேட்சிக்கிறதென்றார். நாம் பிரவேசித்திருக்கிற சந்நியாச சபையானது திருச்சபைக்குப் பிரதான ஒரு அவயவமாய் இருக்கிறதினாலே, திருச்சபை நடக்கிற பாதையிலே அதுவும் நடக்கும். ஆகையால் மேற்சொன்ன வாக்கியத்தைச் சந்நியாச சபையைக் குறித்தும் சொல்லலாம். ஆனபடியினாலே சந்நியாச ஒழுங்குகளையும் அதிலுள்ள சுகிர்த வழக்கங்களையும் மாற்றத் தேடுகிறவர்களைக் குறித்துச் சந்நியாச சபை சொல்லுகிறதாவது: என் சொந்த பிள்ளைகள் தானே எனக்கு விரோதமாய் எழும்பினார்கள். உலோகமென்கிற சத்துருவோடு யுத்தம்பண்ணி ஆத்துமாக்களை மனம் திருப்புவதற்காக நான் வெகு வருத்தமும் கவலை

யும் விட்டு வளர்த்த பிள்ளைகள் நான் அவர்களுக்குக் கொடுத்த அறுகத்
தை எல்லாம் கெடுப்பாய்த் திருப்பி என்னோடு சண்டை செய்ய ஏற்பட்டா
ர்களென்று முறைப்படுகின்றது. இதினாலே சந்நியாச சபைக்கு எத்த
னையோ பெருங் கலக்கம் உண்டாகுமென்று யோசித்துப் பார். ஆனால்
இப்படிப்பட்ட விரோதமும் கலகமும் நமக்கு வேதனையைக் கண்டு
ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு உயி
ரோடிருக்கும் காலத்தில் தானே அவருடைய ஒழுங்குகளை மாற்றுவத
ற்கு அவர் சபையாருக்குள்ளே அநேகர் ஏற்பட்டார்கள். அப்போஸ்த
லர் உயிரோடிருக்கும் காலத்தில் தானே, கிறீஸ்துவர்களுக்குள்ளே சி
லர் திருச்சபைக்கு விரோதமாய் எழும்பித் தப்பறையைப் போதித்துக்
கலாபனையை உண்டாக்கித் திருச்சபையை நிர்மூலமாக்க எத்தனித்
தார்கள். அவயவங்கள் தலையைப் பின்தொடர்ந்து போகவேண்டியத
ல்லவோ? நமக்குத் தலையாய் இருக்கிற இயேசுநாதர் கஸ்தி துன்பங்க
ளினால் நிறைந்த பாதையில் நடந்திருக்க, நாமும் அந்தப் பாதையிலே நட
க்கவேண்டும். தங்கம் உலையில் வெந்து சுத்தப்படுவதுபோலே, நா
மும் கஸ்தி துன்பம் விரோதமான நெருப்பில் வெந்து சுத்தப்படவே
ண்டியதல்லோ? இதின் நிமித்தமாகத் தான் நமக்குள் நற்கருத்துள்
ளவர்கள் இன்னொன்று அறியும்படிக்குப் பதிதமார்க்கம் உண்டா
வது அவசரமென்று அர்ச். சின்னப்பர் அருளிச்செய்திருக்கிறாரல்
லோ. துர்மாதிரிகை நேரிடுவது அவசரம் தான்; ஆனால் துர்மாதிரிகை
காட்டுகிறவனுக்கு ஐயோ! கேடாமென்று இயேசுநாதர் திருவுளம் ப
ற்றினார்.

சந்நியாச சபை ஒழுங்குகளையும் சுகிர்த முறைகளையும் மாற்றத்
தேடுகிறவர்களை மிகவும் கண்டித்து அர்ச். பசிலியார் சொல்லுகிறதா
வது: சிலர் தாங்கள் இருக்கிற சந்நியாச சபையிலே மற்றவர்களை வி
ட்டுப் பிரிந்து சிலரோடு ஒன்றாகக் கூடி அநேகம் பிடித்தால் இது ஒன்
றுக்கும் உதவாது; இது கலாபனையும் பிரிவினையுமாகும்; இப்படி ஒன்
றித்திருக்கிறவர்கள் வெறிக்காரரென்று அடையாளமாகுமென்றார்.
ஏனென்றால் சந்நியாச சபையைச் சீர்திருத்தி அதின் நன்மைக்காக உ
ழைக்கிறோமென்று பேர் வைத்துக்கொண்டு அதின் ஒழுங்குகளை மா
ற்றிப் பூர்வீக ஏற்பாட்டைச் சீர்குலைக்க எத்தனிக்கிறவர்கள் இல்லாமல்
அற்றப்படியல்ல. ஆகையால் அர்ச். பசிலியார் சொல்லுமாப்போலே,
முந்த முந்த பெரியோர்களுக்கு இரகசியமாய்ப் புத்தி சொல்லிக் கண்டிக்க

வேண்டும். இதற்கு இவர்கள் அமையாவிட்டால், சுவிசேஷத்தில் பிரசா
ஸ்லியிருக்குமாப்போலே, சந்நியாசிகள் எல்லாருக்கும் முன்பாக இவ
ர்களைக் கடிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆனால் இதுவெல்லாம் உதவாதே
போனால், இயேசுநாதர் சுவிசேஷத்தில் சொல்லியிருக்குமாப்போலே,
இவர்களை அஞ்ஞானிகளாகவும் பாவிகளாகவும் எண்ணி அருவருத்துத்
தள்ளவேண்டும்; இவர்களைப் பிடித்த ஞானத்தொற்றுநோய் மற்றச்
சந்நியாசிகளையும் பிடித்துச் சபை முழுவதையும் கெடுக்காதபடிக்கு ம
ற்றவர்களை விட்டு முழுதும் இவர்களைப் பிரித்து வைக்கவேணுமென்
றார். அர்ச். இஞ்ஞாசியாரும் தமது ஏற்பாட்டாகமத்தில் கற்பித்திரு
க்கிறது இதுவே; அர்ச். சின்னப்பரும் கலாசியருக்கு எழுதின நிருப
த்தில் சொல்லித் தந்த புத்தி இதுவே; இதினாலல்லோ உங்களுக்குள்
ளே கலக்கத்தை உண்டாக்குகிறவர்கள், உங்களை விட்டு அறுபட்டுப்
போகக் கடவார்களென்றார்.

மேற்சொன்னவர்களாலே வரும் பொல்லாப்பு இவ்வளவென்றும்
அது சந்நியாச சபைக்கு எவ்வளவு கேடுள்ளதென்றும் அறிந்துகொள்
ளுவதற்காக அவர்கள் செய்கிற காரியம் இன்னதென்று கண்ணுக்கு மு
ன்பாக வைத்துக் காட்டினோமேயாகில் அதிலுள்ள அக்கிரமத்தைக்
கண்டுகொள்ளுகிறது எளிதே; ஆகையால் அதை அதிகப்படுத்திச்
சொல்லிக் காட்டுவதற்குப் பிரயாசப்படுவது வீணாய் இருக்கும். ஆகி
லும் இது மிகவும் கனத்த காரியமாகத் தோன்ற, இதின்பேரிலே கொ
ஞ்சம் விஸ்தரித்துப் பேசிச் சில நியாயங்களைச் சொல்லிக் காட்டக்கட
வோம். இப்படிப்பட்ட ஒன்றிப்பின்பேரில் நம்மிடத்தில் அருவருப்
பையும் பகையையும் மூட்டி, நம்முடைய அந்தஸ்தில் நம்மை மேன்மே
லும் ஸ்திரப்படுத்துவதற்கு நாம் சொல்லப்போகிற நியாயங்கள் போ
தும் என்று எண்ணுகிறோம். சந்நியாச சபைகள் மனுஷர் உண்டுபண்
ணின கூட்டமல்லவே; சர்வேசுரனுடைய விசேஷ தீர்மானத்தால் ஏ
ற்பட்ட கூட்டங்களாகும். ஆகையால் இந்தச் சபைகள் நிலைப்பதற்கா
கவும் வர்த்திப்பதற்காகவும் அதில் ஏற்படுத்தியிருக்கிற ஒழுங்குகள்
மனுஷர் உண்டாக்கின ஏற்பாடென்று எண்ணாமல், சர்வேசுரன் த
மே நிரூபித்த நன்மைகளென்று எண்ணவேண்டும். இவ்வண்ண
மே அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு அர்ச். தொமினிக்கு அர்ச். இஞ்ஞாசியார் மு
தலிய அர்ச்சியசிஷ்டவர்களை சந்நியாச சபை உண்டாக்குவதற்குச் ச
வேசுரன் தெரிந்துகொண்டதினாலே, அதை ஏற்படுத்துவதற்கான

ழிவுகளையும் அவர்கள் மனதில் தோற்றுவித்தாரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அன்றியும் சர்வேசுரனுடைய கிரிகைகள் உத்தமமாய் இருக்கக்கொள்ள, இச்சபைகளுக்கு ஏதாகிலும் குறை இருக்குமானால், அதுகள் உத்தமமானதென்று சொல்லக்கூடாது. இச்சபைகளை உண்டாக்கினவர்கள் பின்வரும் காரியமெல்லாம் அறியாததினாலே, அந்தச் சபைகள் நிலைபெற்று ஞானத்தில் வர்த்திப்பதற்கானதெல்லாம் சர்வேசுரன் தானே அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறாரென்பது நிச்சயமாமே. இவ்வண்ணமே அப்பசு சபைக்குரிய ஒரு கனமான விஷயத்தில் லேயினேசென்னும் சுவாமியார் சொல்லியிருந்த மறுமொழி இன்னதென்று அர்ச். இஞ்ஞாசியார் அறியாதிருந்தாலும், இவ்விருவரும் ஒரே மறுமொழி சொன்னார்கள். இதினாலே நம்முடைய சபைக்கு திவ்வியமும் அவசரமுமான காரியங்களில் சர்வேசுரனுக்குப் பின் இச்சபைக்குத் தலைவரும் பிரதான காரணருமானவர் இஞ்ஞாசியாருக்கு சர்வேசுரனே சகலத்தையும் வெளிப்படுத்தி மனதில் ஏவியிருக்கிறாரென்று தெளிவாய் அறிந்துகொள்ளலாம். அர்ச். இஞ்ஞாசியார் நம்முடைய ஒழுங்குகளை எழுதின விதமானது இந்தச் சத்தியத்தை ஒப்பிப்பதற்கு வேறோர் அத்தாட்சியாகும். நம்முடைய ஒழுங்குகளிலுள்ள ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் அனேகமுறையோ செபம் செய்து கண்ணீர் சிந்தியிருக்கிறார்! எனென்றால் நமது பிரதான மடங்களிலுள்ள கோவில் செலவுக்காக ஏதாகிலும் வருமானம் வைத்துக்கொள்ளலாமோ இல்லையோவென்று தீர்மானிப்பதற்காக மாத்திரம் நாற்பது நாள் வரையில் தினந்தோறும் பூசைப் பலியைச் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து முன்னேயைப் பார்க்க அதிக உருக்கத்தோடு செபத்தியானம் செய்துகொண்டு வந்தாரென்று அவர் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறதறிவோம். இதினாலே அவர் சர்வேசுரனுடைய புத்தியைக் கேட்டு அவர் இட்ட தீர்மானத்தின்படி ஒழுங்குகளை ஏற்படுத்தினாரென்றும் தேவ மகத்துவத்துக்கு மிகவும் பிரியமானது எதுவோ, அதை அறிந்துகொண்டு நிரூபிப்பதற்கு வேண்டிய திரளான ஞான வெளிச்சம் அவருக்கு உண்டாயிருந்ததென்றும் அறிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் நாம் சொன்னதை ஒப்பிப்பதற்கு ஏற்கனவே எடுத்துக் காட்டின நியாயம் போதுமென்றாலும், இன்னம் இதைவிட மேலான அத்தாட்சியும் உண்டு. இந்தச் சத்தியத்தை ஸ்திரமாய் ஸ்தாபிப்பது மகா அவசரமாயிருப்பதினாலே, மேற்சொன்ன அத்தாட்சியை இங்கே எடுத்துக்காட்டுவது நலமாய் இருக்கும்.

அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சபை ஒழுங்குகளை மூன்றாம் இன்னோசென்சியாரென்னும் பாப்பானவர் வாய்மொழியாய் அங்கீகரித்துக்கொண்ட பின், அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு அதுகளை எழுதி அர்ச். பாப்பானவருக்குக் காண்பித்து அங்கீகார நிருபம் பெற்றுக்கொள்ளுவதற்காக இரண்டு சந்நியாசிகளோடு கூட ஓர் மலையில் ஒதுங்கியிருந்தார். அங்கே நாற்பது நாள அளவாக அப்பமும் தண்ணீரும் மாத்திரம் சாப்பிட்டு ஒருசந்தி பிடித்து இரவும் பகலும் ஓயாமல் செபத்தியானம் பண்ணிச் சர்வேசுரன் அவருக்கு ஏவின பிரகாரம் ஒழுங்குகளை எழுதி முடித்தார். அதின்பின் மலையை விட்டு இறங்கித் தமக்குப் பின் அதிசிரேஷ்டராகிய எலியாஸென்பவரிடத்தில் அதைக் கொடுத்து வைத்தார். இந்த எலியாஸென்பவர் உலோக வாசிகளுக்கடுத்த புத்தியுள்ளவராய் இருந்ததினாலே, இந்த ஒழுங்குகளில் கண்டிருக்கிற தாழ்ச்சியும் தரித்திரமும் உலக வெறுப்பும் அநுசரிக்கக்கூடாத காரியமென்று எண்ணித் தம்முடைய தாற்பரியப்பிரகாரம் வேறே ஒழுங்குகளை ஏற்படுத்தும் பொருட்டு அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு கொடுத்திருந்த ஒழுங்குப் புஸ்தகத்தை வேணுமென்று காணாமல் போக்கடித்தார். அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு மனிதருடைய அபிப்பிராயத்தை விட்டுத் தேவசித்தத்தை அநுசரிக்க அபேட்சித்திருந்ததினாலேயும், உலகவாசிகளுடைய எண்ணத்துக்கொத்த பிரகாரம் நடக்க மனதில்லாதிருந்ததினாலேயும், இன்னம் நாற்பது நாள் ஒருசந்தி பிடித்துச் சர்வேசுரன் ஏவுகிற பிரகாரம் வேறே ஒழுங்குகளை எழுதுவதற்காக மேற்சொன்ன மலைக்குத் தானே திரும்பிப் போனார். எலியாஸென்பவர் அவருடைய கருத்தை அறிந்து அதுக்கு விக்கினம் பண்ணுவதற்காக ஏற்பட்டார். ஆகையால் சபையில் முக்கியமானவரும் கெட்டிக்காரருமான சிலரை வரவழைத்து அநுசரிப்புக்கு வருத்தமான ஒழுங்குகளை அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு ஏற்படுத்தப் போகிறாரென்று அவர்களிடத்தில் சொன்னார். இதைக் கேட்டு அவர்கள்: நீர் சிரேஷ்டராய் இருக்கிறதினாலே அவரிடத்தில்போய் வெகு கண்டிப்பான ஒழுங்குகளை எழுதினால், நாங்கள் எல்லாரும் அதை அநுசரிக்க மாட்டோமென்று எங்கள் பேராலே சொல்லுமென்றார்கள். ஆனால் எலியாஸென்பவர் தனியே போய் இந்தச் செய்தி சொல்லுவதற்குத் துணியாமல்; நீங்களும் கூட வந்தால் எல்லாரும் போவோமென்று சம்மதித்தபடியே அவர்கள் எல்லாரும் மலைமேல் ஏறி அர்ச்சியசிஷ்டவர் செபத்தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், அவர் அறைக்குச் சேர்ந்தவுடனே எலியாஸென்பவர் அவரைக் கூப்பிட்டார். அவர் குரல் சத்தத்

மதைக் கேட்டு அர்ச்சியசிஷ்டவர் அறைக்கு வெளியே வந்து வெகு சந்நியாசிகள் கூடியிருக்கிறதைக் கண்டு எங்கே வந்தீர்களென்று கேட்டார். அப்போது எலியாஸென்பவர் சொன்னதாவது: இவர்களே நம்முடைய தலைக்குப் பிரதான முக்கியஸ்தர்; நீர் வேறே ஒழுங்குகளை எழுதுகிறதாகக் கேள்விப்பட்டு அது மிகவும் கஷ்டிப்பாய் இருக்குமென்று பயந்து வருத்தமான ஒழுங்குகளை ஏற்படுத்தினால், அதை நீர் அநுசரிப்பதேயல்லாமல், நாங்கள் அநுசரிக்கமாட்டோமென்று சொல்லுகிறதற்காக வந்திருக்கிறார்களென்றார். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், அர்ச்சியசிஷ்டவர் முழங்காலில் இருந்து வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துச் சர்வேசுரனே யவர்கள் என்னை நம்பமாட்டார்களென்று தேவரீருக்கு முன்னமே சொன்னேனல்லவாவென்றார். உடனே மேகத்தில் இருந்து சத்தித்த சத்தமாவது: பிராஞ்சீஸ்கே, இந்த ஒழுங்குகளில் நீயாய் எழுதினது ஒன்றுமில்லை; அதிலுள்ளதெல்லாம் நாம் ஏற்படுத்தின காரியம்; வியாக்கியானம் இல்லாமல், விரித்துரை இல்லாமல், வியாக்கியானம் இல்லாமல், வார்த்தைக்கு வார்த்தை, வார்த்தைக்கு வார்த்தை, வார்த்தைக்கு வார்த்தை இந்த ஒழுங்குகளையெல்லாம் அநுசரிக்கவேணுமென்று நாம் சித்தமாயிருக்கிறோம். மனுஷருடைய பலவீனம் எவ்வளவென்றும் அதுக்கான உதவி எவ்வளவு செய்ய நாம் சித்தமாய் இருக்கிறோமென்றும் நமக்குத் தெரியும். இந்த ஒழுங்குகளை அநுசரிக்க மனமில்லாதவர்கள் சபையை விட்டு அப்பாலே போகட்டும். மற்றவர்கள் இவைகளை அநுசரிப்பார்களென்கிற சத்தம் சத்தித்தது. அப்போது அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு அந்தச் சந்நியாசிகள் முகமாய்த் திரும்பிக் கேட்டீர்களோ? கேட்டீர்களோ? கேட்டீர்களோ? இன்னும் ஒரு விசை அதைத் தானே சொல்லச் சொல்லவாவென்றார். அப்போது எலியாஸென்பவரும் மற்றவர்களும் நடுங்கிப் பிரக்கினை தப்பித் தங்கள் குற்றத்துக்காக நாணி ஒன்றும் சொல்லாமல் அப்புறம் போனார்கள். அதின்பின் அர்ச்சியசிஷ்டவர் முதல் விசை சர்வேசுரன் தமக்கு ஏவின ஒழுங்குகளைப்போலே, இந்த ஒழுங்குகளையும் எழுதி மூன்றும் ஒனோரியுஸென்னும் பாப்பானவரிடத்தில் கொண்டுபோனார். அர்ச். பாப்பானவர் அந்த ஒழுங்குகளில் கண்டிருந்த அரும் [illegible] சுத்தத் தரித்திரத்தையும் கண்டு இதை அநுசரிப்பது மகா வருத்தமாய் இருக்குமென்றார். அப்போது அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சொன்னதாவது: பரிசுத்த பிதாவே இந்த ஒழுங்குகளில் நானொரு வார்த்தையும் வைக்கவில்லை; இயேசுநாதர் தாமே இதுகளை

ஏற்படுத்தித் தந்[illegible] இது அவருடைய ஒழுங்குகளானதினாலும் ஆ
த்துமா ஈடேற்றத்துக்கும் சந்நியாசிகளுடைய பிரயோசனத்துக்கும்
இச்சபையின் நிலைமைக்கும் அவசரமானதெல்லாம் அவர் ஒருவரே
அறிந்திருக்கிறதினாலேயும் திருச்சபைக்கும் இச்சபைக்கும் வரப்போகி
ற காரியமெல்லாம் அவர் ஒருவருக்கே தெரியுமென்கிறதினாலேயும்,
அவர் ஏற்படுத்தினதிலே எதாகிலும் மாற்றுவது என்னாலே கூ
டாத [illegible]மென்றார். அர்ச். பாப்பானவர் விசேஷ தேவ ஏவுதலினா
லே அந்த ஒழுங்குகளை அங்கீகரித்துக்கொண்டு ஓர் நிருபம் கொடுத்
தனர். சந்நியாச சபையை உண்டாக்கிறவர்கள் ஒழுங்குகளில் வை
[illegible]ருக்கிறதெல்லாம் சர்வேசுரன் தாமே ஏற்படுத்துகிற காரியமென்
று மேற்சொன்ன வர்த்தமானமே ஸ்திரமான அத்தாட்சியாகுமல்லோ?
இப்படியே அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய ஒழுங்குகளையும் சர்வேசுரன்
தாமே ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். இதற்கு மேற்சொன்ன அத்தாட்சியை
விட அதிக ஸ்திரமான உருசுவும் உண்டு. அதேதென்றால், ௧௩-ம் கிரே
கோரியாரென்னும் பாப்பானவர் இரண்டு நிருபம் கொடுத்து நமது ஒ
ழுங்குகளை அங்கீகரித்திருக்கிறார். இவ்விரு நிருபத்திலும் நமது சபை
[illegible] முறைமைகளையும் சிலருக்கு வருத்தமாகவும் விக்கினமாகவும்
[illegible]ான சில ஒழுங்குகளையும் எடுத்துக் காட்டினபின், அர்
ச். பாப்பானவர் சொல்லுகிறதாவது: ஆகையால் இயேசு சபையிலுள்
ள [illegible]வர்களும் ஒழுங்குகளையும் அந்தஸ்தையும் இவ்விதமாய்
நிட்டப்படுத்தவேணுமென்[illegible] மேற்சொன்ன இஞ்ஞாசியார் தேவ ஏவு
தலால் நிரூபித்தாரென்றார். இதைக் கேட்டபின் அர்ச். இஞ்ஞாசியார்
எழுதித் தந்த ஒழுங்குகள் தேவ ஏவுதலால் ஏற்படுத்தினதென்று இ
தைவிடத் தெளிவாய்ச் சொல்லக்கூடுமோ?

இதிப்படியிருக்க, நம்முடைய இயேசு சபை ஒழுங்குகளையும் அதி
ல் அர்ச். இஞ்ஞாசியார் ஏற்படுத்தின சுகிர்த முறைமைகளையும் மாற்று
வதற்கு எத்தனைத்தவர்களை நோக்கிப் பேசக்கடவோம். அர்ச். இஞ்ஞா
சியார் நமது ஒழுங்குகளில் காட்டின வழி நல்லதல்ல; அதுக்கு மே
லான வேறோர் மார்க்கத்தை அநுசரிப்பது உத்தமமென்று யாதொரு
வன் சொல்லவும் நினைக்கவும் துணிவானாகில், இந்தத் துணிவு பொறு
க்கக்கூடாத அ[illegible]மென்று உனக்குத் தோன்றவில்லையோ? [illegible]தை
விடக் கனமான பைத்தியம் எங்கேயாகிலும் உண்டோ? இன்னம் வே
றொரு வகைப் பைத்தியத்தை எடுத்துக் காட்டி நாம் இப்போது சொ
ன்னதை அதிகத் தெளிவாய் விளக்கக்கடவோம். திருச்சபையில் வர

க்கூடுமான பொல்லாப்புகளுக்குள்ளே பதிதத் [illegible] ர்து பெரும் பொ
ல்லாப்பு என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பதிதத்தனத்தைவிடப் பெரிய
பாவம் உண்டா இல்லையோவென்று இங்கே விசாரிக்க நமக்கு மனசி
[illegible] என்றால் சர்வேசுரனை நோய்ப் பகைப்பது பதிதத்தனத்
தைவிடக் கனத்த தோஷமென்பது நிச்சயமாமே. ஆனால் இவ்வுலோ
கத்திலுள்ள மனுஷரிடத்தில் இப்படிப்பட்ட தோஷத்தைக் கண்டு பி
டிப்பது மகா அருமையாயிருப்பதினாலேயும், நாக வாசிகள் மாத்தி
ரம் இந்த துரோகத்தைக் கட்டிக்கொள்ளுவார்களென்பதினாலேயும்,
மனுஷர் பொதுப்பட இவ்வுலகத்தில் செய்கிற பாவங்கள் எல்லாத்தி
லும் பதிதத்தனமே கனத்த பாவமென்று எண்ணத்தக்கதாகும். [illegible]
[illegible]மானது புத்திக்கும் ஞாயத்துக்கும் ஒத்திருக்கிறதென்பதற்
குச் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் இந்தச் சத்தியத்தை ஒப்பிப்பதற்கா
ன பல முகாந்தரங்கள் இருந்தாலும் அதுகளை விட்டு ஒன்றை மாத்தி
ரம் சொல்லிக் காட்டக்கடவோம். அதெதெனவென்றால், பதிதத்தன
மானது கிறீஸ்து வேதத்துக்கு அஸ்திவாரமாகிய விசுவாசத்தை அடி
யோடு புரட்டித் தள்ளி நிர்மூலமாக்குகிறதினாலே, இது எல்லாத்துக்
கும் கனத்த பாவமாகும். அன்றியும் யாதாமொருவன் தன் [illegible]
மலான எண்ணம் கொண்டு தன் கருத்திலே மூக்கு [illegible]
கத்தோலிக்குத் திருச்சபை தீர்மானித்து அத்தனைப் பொது சங்கங்
கள் அங்கீகரித்து அர்ச்சியசிஷ்டத் தனத்திலுடை சாஸ்திரிகள் [illegible] பே
சோங்கின அத்தனை மகாத்துமாக்கள் அநுசரித்து, அத்தனை ஆயி
ரம் வேத சாட்சிகள் இரத்தத்தால் தேவ முத்திரை பெற்று அத்த
னை புதுமைகளால் ஸ்திரப்பட்ட வேத சத்தியங்களைப் பார்க்கத் தா
ன் மூளை வரண்டு தலையில் கொண்ட எண்ணமே மெய்யென்று நம்பு
கிறது கண்டுபிடிக்கக் கூடாத ஆங்காரமல்லோ? இப்படிப்பட்ட வே
த சத்தியங்களைப் பார்க்கத் தன் சொந்த கருத்தையாகிலும் தீர்மார்க்
கனும் வைப்பாட்டி வைத்திருந்த விபசாரியும் தேவ துரோகியுமான
லுத்தேரென்னும் பெரும் பாவியுடைய கருத்துகளையென்கிலும் மே
லாக எண்ணுகிறது எவ்வளவு பெரிய பைத்தியமும் பொறுக்கக்கூடா
த ஆங்காரமும் கண்டுபிடிக்கக்கூடாத குருட்டாட்டமுமாகும். ஆனா
[illegible] பொய் இபேசு சபையை உண்டாக்குவதற்காகச் சர்வேசுரன்
தெரிந்து எடுத்துக்கொண்ட தலைவராகிய அர்ச். இஞ்ஞாசியாருடைய
எண்ணத்தைப் பார்க்க தன் எண்ணம் பெரிதென்றும், சர்வேசுரன் அ
வரை [illegible] அவருக்கு அறிவித்த வழிபாடுகளைவிடத் தான் கண்டுபிடி

த்த வழியே உத்தமமென்றும் யாதாமொருவன் எண்ணுவானாகில், அ
து எக்குறைய [illegible] சொன்ன துக்கொத்த பைத்தியமும் ஆங்காரமும்
குருட்டாட்டமுமல்லோ? இதுவே பசாசுக்கு உரிய ஆங்காரம். என்
ன! இந்தச் சபையை உண்டாக்குவதற்குச் சர்வேசுரன் தெரிந்தெடுத்
த அர்ச். இஞ்ஞாசியாருக்கு அதை நன்றாய் நடத்துவதற்கான வழி
யைச் சர்வேசுரன் காட்டாமல் மறைத்துவைத்து, உனக்கா அதைக்
காட்ட வந்தார்! உன் எண்ணமானது பேய்த் தந்திரமென்றும் அதின்
[illegible] அறிந்துகொள்ளுவதற்கு இதுவே போதும். இ
[illegible] சமென்றும் அறிந்துகொள்ளுவதற்கு [illegible] பிராண சத்துருவாகிய பசாசு அத்தோடு யுத்தம் ப
ண்ணி முன்னமே ஓர் பதிதனைக்கொண்டு இந்தச்சபையின் சமாதான
த்தைக் கலக்கி அழித்ததுபோலே, இப்பசு சபையின் சமாதானத்தை
[illegible] யும் உன்னைக்கொண்டு நிர்மூலமாக்குவதற்கா [illegible]
[illegible] றாய் இச்சபையைச் சீர்
திருத்துகிறதற்காக ஏற்பட்டேனென்று அறிக்கைபடுவாய். ஆனால் [illegible] ன் இச்சபையைச் சீர்
[illegible] ஒழிய மற்றப்படியல்லவென்று சொ
ல்லுவாயாக்கும். ஆனால் நீ சொல்லுகிறது தப்பிதம்; நப்புறைக்குச் [illegible]
தகப்பனாகிய பசாசு இந்தப் போக்கை உனக்குக் காட்டி உன்னை [illegible]
குகின்றது. நீ இயேசு சபையின் சீர்திருத்தலைத் தேடுகிறதில்லை; அ
[illegible] அழித்து நிர்மூலமாக்கத் தேடுகிறாய். நாம் இங்கே சொல்லுகிற
[illegible] கவனிக்கவேண்டும்; ஏனென்றால் உள்ளதுக்கு மேலாய்
நாம் [illegible] சொல்லுகிறதில்லை, வெளியரங்கமான தப்பாத சத்திய
த்தைத் தாமே [illegible] வெளிப்படுத்துகிறோம். யாதோர் சந்நியாச சபை தன்
[illegible] நழுவிக் கெட்டுப்போயிருக்கையில், அ
முதல் ஏற்பாட்டை [illegible] கொண்டுவந்து நிலைநிறுத்துவதும் அதை
தை முந்தின ஏற்பாட்டில் கொடுத்திருந்த ஒழுங்குகளைச் சரியாய் அநுசரிக்கும்
உண்டாக்கினவர் கொடுத்திருந்த ஒழுங்குகளைச் சரியாய் அநுசரிக்கும்
படி செய்வதும் அதை சீர்திருத்துகிறதென்று சொல்லப்படும். இது
[illegible] க்கெதிரான கிருத்தியமாம்; அநேகம் சந்நியாச சபைக
ளை இவ்விதமாய்ச் சீர்திருத்திப் பழைய ஒழுங்குகளைச் சரியாய் அநுச
ரித்துவரும்படி செய்திருக்கிறதாக அறிவோம். ஆனால் பழைய ஒழு
ங்குகளை மாற்றுவதற்கு ஏற்படுகிறவர்களும் சபையை உண்டாக்கினவ
ர் தேவ ஏவலால் நமக்குக் காண்பித்த மார்க்கத்தை விட்டு வேறோர்
வழியைப் பின்செல்ல விரும்புகிறவர்களும் சந்நியாச சபையைச் சீர்தி
ருத்துகிறவர்களல்லவே; அதை அடியோடு புரட்டி நிர்மூலமாக்கி அ
துக்குப் பதிலாய் தங்கள் எண்ணம்போலே வேறொரு சபையை உண்
டாக்க ஏற்படுகிறவர்களாமே. அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சபையில் எலியா

லென்பவர் செய்ய எத்தனித்தது இதுவே. ஆகையால் இவர்களுடை
எண்ணம் தேவ ஏவலால் உண்டாகாமல், பசாசின் கபட தந்திரத்தி
னால் வரும் யோசனையென்பது நிச்சயமாகும்.

திரிதெந்தினென்னும் திருச்சபை சங்கத்தில் சந்நியாச சபைகளை
ச்சீர்திருத்துவதற்கு மகா உதவியான சுகிர்த கட்டளைகளை ஏற்படுத்தி
னபின், இயேசு சபைக்கு அதிசிரேஷ்டராகிய லேய்னேசென்னும் சுவ
மியார் அத்திருச்சங்கத்துக்குச் செய்துகொண்ட விண்ணப்பமாவது:
இயேசு சபையானது மற்ற சபைகளுக்கு விபரீதமான ஒரு சபையா
யிருக்கிறதினாலேயும், அர்ச். பாப்புக்கள் அங்கிகரித்துக்கொண்ட
ப்ரகாரம் அதின் ஒழுங்குகள் விபரீதமா யிருக்கிறதினாலேயும், தேவ கி
ருபையினாலே இயேசு சபை தன் ஒழுங்குகளாலும் முதல் எட்டிய
லும் அற்பமாகிலும் தவறாமல் அதுகளைச் சரியாய் அநுசரித்து வரு
கிறதினாலேயும், மற்றச் சபைகளுக்குத் திருச்சபை நிரூபித்த கட்டளை
களை இயேசு சபைக்கும் நிரூபித்தால், அது இயேசு சபையின் அழிவுக்
குச் சரியாகுமென்பதினாலேயும், மேற்சொன்ன கட்டளைகளை இயே
சு சபையை விட்டு நீக்கவேணுமென்று அத்திருச்சங்கத்துக்கு விண்
ணப்பம் செய்துகொண்டார். ஆகையால் அத்திருச்சங்கத்தார் அ
வர் சொன்ன நியாயங்களைக் கேட்டு அங்கீகரித்துக்கொண்டு இருப
த்தைந்தாம் அட்டத்தில் சொன்ன மறுமொழியாவது: அதிலும் இக்
கட்டளைகளைக் கொண்டு இயேசு சபையில் ஒன்றாகிலும் புதிதாய் ஏற்படு
கிறதும் இயேசு சபையார் அர்ச். பாப்புக்கள் அங்கிகரித்துக்கொண்டப
டி தங்களை சுகிர்த ஏற்பாட்டை அநுசரித்துச் சர்வேசுரனுக்கும் திருச்
சபைக்கும் ஊழியம் செய்துகொண்டு வருவதற்கு விக்கினம் பண்ண
வும் இத்திருச்சங்கத்துக்குக் கருத்தில்லையென்றது. ஆகையால் உத்தம
சுரன் அர்ச். இஞ்ஞாசியாரைக்கொண்டு இயேசு சபையில் உண்டாக்கி
ன ஏற்பாட்டையும் சுகிர்த நடக்கையையும் ஒன்றாகிலும் மாற்றுவத
ற்குத் திரிதெந்தினென்னும் திருச்சங்கத்துக்கு மனமில்லாமற் போன
துமல்லாமல், அதெல்லாவற்றையும் அர்ச். பாப்புக்கள் அங்கிகரித்துக்
கொண்ட பிரகாரம் இத்திருச்சங்கமும் அங்கீகரித்துக்கொண்டதல்
லோ? நீயோவென்றால் உன் புத்தியிலே தோன்றின உபவாத நியாய
ங்களையும் உலகத்தாருக்கடுத்த யோசனைகளையும் நம்பி இச்சபை
ச் சபையில் ...ன் ஒழுங்குகளை வேறாக்கவும் துணிந்திருக்கிறாய்!

முந்த முந்தக் கர்தினாலும் அதின்பின் இரண்டாம் மார்செலெ
னென்னும் அர்ச். பாப்புமான மார்செல் செர்வீனியென்பவர் நம்முடை
ய ஒழுங்குகளைப்பேரிலும் அர்ச். இஞ்ஞாசியார்பேரிலும் வைத்திருந்த
மேலான எண்ணத்துக்கும் உன் எண்ணத்துக்கும் வெகு வித்தியாசம்
உண்டு. அதெப்படியென்றால், இயேசு சபையாருக்குள் ஒருவரும் மேற்
றிராணிப்பட்டம் கர்தினால் பட்டம் முதலிய மேலான உத்தியோகங்
களைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடாதென்றும் அர்ச். பாப்பானவர் அவர்க
ளுக்குக் கீழ்ப்படிதலின்பேராலே கண்டிப்பான கட்டளையிட்டு அந்த
ப்பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளாதே போனால், உனக்குச் சாவான பா
வமொன்று கற்பித்தாலொழிய, முன்சொன்ன மேலான பட்டங்களைக்
கைக்கொள்ளப்படாதென்றும் ஓர் ஒழுங்குண்டு. அர்ச். பாப்பு கட்டளை
இட்டாலொழிய, அதிசிரேஷ்டர் முதலாய் மேற்சொன்ன பட்டங்களை
ப்பெற்றுக்கொள்ள வேணுமென்று கற்பிக்க அதிகாரம் உள்ளவரில்லை.
இந்த ஒழுங்கை இயேசு சபையிலே மகா சாக்கிரதையாய் எல்லாரும்
அநுசரித்துக்கொண்டுவருகிறதுமன்றி இயேசுசபை சார்பிரிக்கின் இதை
அநுசரிப்போமென்று ஒரு விசேஷ வார்த்தைப்பாடு கொடுக்கிறார்கள்.
மேற்சொன்ன கர்தினால் அர்ச். பாப்புவாகிறதற்குக் கொஞ்ச காலைக்
கு முன் இந்த ஒழுங்கின் பேரில் பேர்போன சாஸ்திரியாகிய ஓலாவென்
னும் இயேசு சபை சுவாமியாரோடு பெரும் தர்க்கம் செய்தார். அவர்
சொன்ன நியாயமாவது: இயேசு சபையில் நல்ல பிரசங்கிகளும் உத்
தம குருக்களும் சாஸ்திரிகளும் உண்டாயிருக்கிறது மெய்தான்; ஆ
னால் இவர்களெல்லாரும் வெறும் குருக்கள் தானே. இயேசு சபையி
ல் மேற்றிராணிமார்கள் இருந்தால், அவர்களாலே திருச்சபைக்கு அ
திக நன்மை உண்டாகுமென்று இது முதலாகத் தமக்குத் தோன்றின
பல ஞாயங்களைச் சொல்லிக் காட்டினார். இதுக்கு ஓலாவென்னும் சு
வாமியார், இயேசு சபையார் தாழ்ச்சியில் நிலைபெற்றுத் தங்கள் ஒழுங்
குகளைச் சரியாய் அநுசரித்துக்கொண்டு வந்தால் தான், திருச்சபைக்கு
நெடுங்காலம் நல்ல ஊழியம் செய்வார்களேயல்லாமல், மேலான பட்
டங்களினாலே திருச்சபைக்கு அதிக ஊழியம் செய்ய முடியாதென்று
மறுமொழி சொன்னார். ஆகிலும் அந்தக் கர்தினால் தாம் சொன்ன ஞா
யம் இதற்கு மேற்பட்டதென்றும் தாம் சொன்னதே சரியென்றும் எ
ண்ணியிருந்தனாலே, ஓலாவென்னும் சுவாமியார் அவருக்குச் சொன்
னதாவது: நான் சொன்ன ஞாயம் உமக்குத் திருப்தியில்லாதே போனா
ல், அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இந்த ஒழுங்கை ஏற்படுத்தினதினாலே அவர்

எண்ணம் மேலானதென்று நம்புகிறதற்கு இதுவே போதுமென்றார். அப்போது அந்தக் கர்தினாலானவர்: நீர் இப்போது சொன்னதே சரியான நியாயம்; ஏனென்றால் நாம் சொல்லுகிறது சரியாகத் தோன்றினபோதிலும், அர்ச். இஞ்ஞாசியார் இந்த ஒழுங்குகளை ஏற்படுத்தினதினாலே, இது காரியத்தில் அவர் அதிகாரம் மேலானது; அத்தனை ஆத்துமாக்களுடைய நன்மைக்காக இயேசு சபையை உண்டாக்கும்பொருட்டு சர்வேசுரன் அவரைத் தெரிந்துகொண்டிருப்பதினாலே, இந்தச் சபை என்றென்றைக்கும் நிலைபெற்றுச் சர்வேசுரனுக்கு உகந்த ஊழியம் செய்வதற்கான வழிபாடெல்லாம் சர்வேசுரனே அவருக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறாரென்பது தப்பாததென்றார். இவ்வளவு பேர்பெற்ற கர்தினாலானவர் தமக்குத் தோன்றின நியாயங்களையும் தம்முடைய எண்ணத்தையும் தள்ளி அர்ச். இஞ்ஞாசியார் ஏற்படுத்தினதே மேலானதென்று அங்கீகரித்திருக்கையிலே, சந்நியாசிகளுமாய்க் கீழ்ப்படிதலின் புத்திரருமாயிருக்கவேண்டிய நாம் இயேசு சபை ஒழுங்கு முதலிய தகுந்த முறைமைகளெல்லாம் சர்வேசுரன் தாமே தெரிந்துகொண்ட சபைத் தலைவராகிய அர்ச். இஞ்ஞாசியார் ஏற்படுத்தினதென்று கண்டு நமது புத்தியையும் மனதையும் கீழ்ப்படுத்தவேண்டாமோ? ஆனால் இயேசு சபை ஏற்பாட்டையும் ஒழுங்குகளின் விவரத்தையும் சகல பாப்புக்களும் திரிதெந்தினென்னும் திருச்சபைப் பொதுச் சங்கமும் அங்கீகரித்து ஸ்திரப்படுத்தியிருக்கத்தோடு, அந்த ஒழுங்குகளை நாம் அநுசரித்துவருகிற நிமித்தம் நமது சபையானது சர்வேசுரனிடத்தில் அத்தனை வரப்பிரசாதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அத்தனை ஆத்துமாக்களுக்குத் திவ்வியமான நன்மை செய்துகொண்டுவரக் கொள்ள, அந்த ஒழுங்குகளை மாற்றவேணுமென்று நினைக்க முதலாய் ஆருக்குத் துணிவு வரும்? இதினாலல்லோ உன் பிதாக்கள் ஏற்படுத்தின பழைய எல்லையைக் கடந்துபோகாதேயென்று ஞானியானவர் வசனித்தார்.

ஆனால் இயேசு சபை ஒழுங்குகளை மாற்றவேணுமென்று எண்ணுகிறவர்களுடைய துர்மார்க்கமான துணிகரத்தை அடியோடு நிர்மூலப்படுத்துவதற்காக அர்ச். பாப்புக்கள் இந்த காரியத்தில் நிருபித்த கண்டனை தெண்டனைகளை எடுத்துக் காட்டக்கடவோம். ௰௩-ம் கிரெகோரியாரென்னும் அர்ச். பாப்பானவர் கொடுத்த நிருபத்தில் இயேசு சபை ஒழுங்குகளையும் பிரமாணங்களையும் யாதாமொருவர் விரோதித்

துப் பேசக்கூடுமான சில முறைமைகளையும் எடுத்துக் காட்டி அதுகளையெல்லாம் மறுபடியும் அங்கீகரித்து ஸ்திரப்படுத்தின பின், யாராகிலுஞ் சரி, எந்த அந்தஸ்திலும் மேலான பட்டத்திலும் உள்ளவர்களானாலுஞ் சரி, இயேசு சபை ஒழுங்குகளில் எதையாகிலும் எவ்விதமாயென்கிலும் விரோதித்துப் பேசுவார்களாகில், அவர்களுக்கு உடனே சாபமென்று கற்பித்தார். இது காரியத்தில் யாதொருவரிடத்தில் சந்தேகம் நேரிடுமானால், அர்ச். பாப்புவுக்காகிலும் இயேசு சபை அதிசிரேஷ்டருக்கென்கிலும் வெளிப்படுத்துவதேயல்லாமல், வேறெவருக்கும் வெளிப்படுத்தவொண்ணாதென்று நிருபித்தார். ௰௪-ம் கிரெகோரியாரென்னும் அர்ச். பாப்பானவரும் மேல்சொன்னதெல்லாம் அங்கீகரித்து ஸ்திரப்படுத்தினதுமல்லாமல் இயேசு சபை ஒழுங்குகளில் எதையாகிலும் எதிர்த்துப் பேசுகிறவர்களுக்கு வேறொரு சாபமிட்டார். அன்றியும் யாதாமொருவர் இயேசு சபை ஒழுங்குகளில் எதாகிலும் கூட்டவும் குறைக்கவும் மாற்றவும் ஏற்படவொண்ணாதென்றும், இந்த அதிகாரம் அர்ச். பாப்புவுக்கும் இயேசு சபை பொதுச் சங்கத்துக்கும் மாத்திரமே உண்டென்றும் கற்பித்துத் தீர்மானித்தார். ௫-ம் பவுலென்னும் அர்ச். பாப்பானவர் இயேசு சபை ஏற்பாட்டையும் விசேஷ சுதந்தரங்களையும் ஸ்திரப்படுத்துவதற்காகக் கொடுத்த நிருபத்தில் ௰௩-ம் ௰௪-ம் கிரெகோரியாரென்னும் பாப்புக்கள் மேற்சொன்னவர்களுக்கிட்ட கண்டனை தெண்டனை சாபமெல்லாத்தையும் அங்கீகரித்துத் திரும்பவும் ஸ்திரப்படுத்தினார். ஆகையால் இயேசு சபையிலுள்ளவர்களும் இயேசு சபைக்குப் புறம்பான சந்நியாசிகள் குருக்கள் முதலிய எந்தெந்த அந்தஸ்திலும் எக்காலத்திலும் எப்பட்டத்திலும் எவ்வுத்தியோகத்திலும் உள்ள சகலரும் இயேசு சபை ஒழுங்குகளில் எதையும் எவ்வளவேனும் மாற்றுவதற்கு ஏற்படவொண்ணாது. ஏற்பட்டால், அந்த க்ஷணமே பெரிய சாபத்துக்கு உள்ளாவார்கள். இதிப்படியிருக்க, இயேசு சபை ஒழுங்குகளெல்லாம் எவ்வளவு ஸ்திரமாய் ஸ்தாபித்து எவ்வளவு கண்டிப்பாய் நிரூபித்திருக்கிறதென்று அறிந்துகொள்ளலாம். கடைசியாய் அர்ச். சின்னப்பர் கொரிந்தியருக்கு எழுதின இரண்டாம் நிருபத்தின் கடையில் சொன்னதை இங்கே எடுத்துக் காட்டி இப்போது கத்தை முடிக்கக்கடவோம்: மற்றபடி என் பிரியமான சகோதரரே, ஆநந்தமாயிருங்கள்; உத்தமராகி ஒருவர் ஒருவரைப் புண்ணியத்தில் தூண்டி எழுப்புங்கள்; உங்கள் எல்லாருக்கும் ஒரே எண்ணமும் ஒரே மனதும் உண்டாயிருக்கக்கடவது; சமாதானமாய் வாழுங்கள்; ச

பாதாளத்துக்கும் சினேகத்துக்கும் கர்த்தராகிய சர்வேசுரனே உங்களோடு நித்திய காலம் குடிகொண்டிருப்பாரென்றுர்.

நாலாம் போதகம் முற்றிற்று.

பொருளட்டவணை.

முதற்போதகம்.

நமது புண்ணிய வர்த்திப்புக்கு அடுத்தவைகள் எல்லாத்தையும் அதிக உசிதமான [illegible] காரியங்களையும் கனமாய் எண்ணிப் [illegible]றுதலோடே தேடவேணுமென்பதின் பேரில்.

அதிகாரம்.	பொருள்.	பக்கம்
க	[illegible] முயற்சியை நாம் கனமாய் மதிக்கவேணுமென்பதின் பேரில்	7
உ	புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தின் மட்டில் நமக்குண்டாய் இருக்கவேண்டிய ஆவலின்பேரில்	17
ங	புண்ணியத்தில் வர்த்திக்கவேணுமென்று ஆவலோடு அபேட்சிக்கிறது சர்வேசுரனுடைய வரப்பிரசாதங்களை அடைவதற்கு நேர்மையான வழியாகுமென்பதின்பேரில்...	25
ச	ஞான [illegible]பற்றிகளைப் பற்றுதலோடு செய்யச் செ[illegible] அநுக [illegible] பேரில் [illegible] அதிக ஆசையும் ஆவலும் உண்டாக [illegible]பதின்பேரில்	32
ரு	புண்ணியத்தில் வர்த்திக்க வேணுமென்று நம்மிடத்தில் மெய்யான [illegible]சை உண்டானால் அது நம்மிடத்தில் தேவ இஷ்ட [illegible]தம் இருக்கிறதென்பதற்குப் பெலத்த அடையாளமாய் இருக்குமென்பதின் பேரில், ...	37

அதிகாரம்.	பொருள்.	பக்கம்.
சு	புண்ணியத்திலே வர்த்திப்பவர்கள் புண்ணியத்திலே குறைந்து போகிறார்களென்பதின் பேரில்	40
எ	நாம் சம்பாதித்த புண்ணியத்தை நினையாமல் நம்மிடத்தில் இல்லாத புண்ணியத்தை இடைவிடாமல் நினைத்து அதை அநுசரிக்கத் தேடுவது சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு நல்ல உதவியாய் இருக்குமென்பதின் பேரில்	47
அ	மேலான புண்ணியத்தை எப்போதும் நாடித்தேடுகிறது புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு மிகவும் உதவியாய் இருக்குமென்பதின் பேரில்	56
கூ	அற்பக் காரியங்களிலும் அசட்டைபண்ணாமல் இருப்பது எவ்வளவு அவசரமென்பதின் பேரில்	67
ய	அற்பக் காரியங்களைக் கனமாய் எண்ணுவது மிகவும் அவசரமென்று காட்டுவதற்கு வேறோர் பெலத்த முகாந்திரம் சொல்லுவது	73
யக	நாம் புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்குக் காரியங்களைப் பொதுப்பட மொத்தமாய் விசாரியாமல் ஒவ்வொரு கிரிகைகளையும் தனித்தனியே கவனிக்க வேணுமென்றும் சர்வேசுரன் நம்முடைய மனதில் தோற்றுவிக்கும் நற்கருத்துகளை நிறைவேற்றுகிறது எவ்வளவு அவசரமென்றும் காட்டுவது	79
யஉ	ஒரு குற்றத்தையும் மனதுபொருந்திக் கட்டிக்கொள்ளாமல் இருக்கிறதும் ஒருக்காலும் தளராமல் புண்ணிய வழியிலே நடக்கிறதும் புண்ணியசாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு அவசரமென்று சொல்லுவது	85
யங	புண்ணியத்தில் வர்த்திப்பதற்கு இன்னமும் உதவியான மூன்று காரியங்களின் பேரில்	88
யச	சபையில் பிரவேசித்த முதல் நாளில் எப்படி நடந்தோமோ அப்படியே நம்முடைய சீவியகாலம் முழுதும் நடக்க வேணுமென்று சொல்லுவது	94
யரு	எதுக்காகச் சந்நியாசத்தில் பிரவேசித்தோமென்று அடிக்கடி தன்னிடத்தில் தானே கேட்பது மிகவும் பிரயோசனமாய் இருக்குமென்பதின் பேரில்	100

அதிகாரம்.	பொருள்.	பக்கம்.
சு	புண்ணியத்தில் வர்த்தித்துச் சாங்கோபாங்கத்தை அடைவதற்கு மிகவும் உதவியான வேறே சில புத்திமதிகளின் பேரில்	107
எ	புண்ணியத்தில் நமக்கிருக்கவேண்டிய நிலைமையின்பேரில் ...	[illegible]
அ	ஞானப் போதகங்களின் பேரிலும் அதைக் கேட்டுப் பலனடைவதற்குச் செய்யவேண்டியதின் பேரிலும் ...	119

உ-ம் போதகம்.

வழக்கமான கிரிகைகளை உத்தமமான விதமாய்ச் செய்வதின் பேரில்.

அதிகாரம்.	பொருள்.	பக்கம்.
	நம்முடைய வழக்கமான கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்வதிலே தான் புண்ணிய வர்த்திப்பும் சாங்கோபாங்கமும் அடங்கியிருக்கின்றது ...	132
	இவ்வளவு எளிதான காரியத்திலே நமது புண்ணியசாங்கோபாங்கம் அடங்கியிருக்கிறதினாலே அதை அடைவதற்கு நம்மிடத்தில் மிகுந்த தைரியம் உண்டாகவேணுமென்பதின் பேரில்	136
	நம்முடைய கிரிகைகளில் நாம் அடையவேண்டிய சாங்கோபாங்கம் இன்னதென்றும் அதுகளை நன்றாய்ச் செய்வதற்குரிய சிலவழிபாடுகளையும் சொல்லுவது	139
	அந்தந்த நேரத்தில் செய்கிற கிரிகை ஒன்றே நாம் செய்யவேண்டியது போலேயும் வேறொன்றுஞ் செய்ய அவசரமில்லாததுபோலேயும் எண்ணி ஒவ்வொரு கிரிகையையும் நன்றாய்ச் செய்துவருவது நல்ல வழிபாடாகுமென்பதின் பேரில்	146
	ஒவ்வொரு கிரிகையும் நம்முடைய சீவியத்துக்குக் கடைசிக் கிரிகையாயிருந்தாற்போலே எண்ணிக்கொண்டு செய்வது அதை நன்றாய் முடிப்பதற்கு வேறொரு நல்ல வழிபாடாகுமென்பதின் பேரில்...	150

அதிகாரம்.	பொருள்.
௬	தன் கிரிகைகளை நன்றாய்ச் [illegible]வதற்கு அந்தந்த நாளை ம[illegible]திரம் கவனிக்கவேணு மென்பதின் பேரில் ...
௭	தன் கிரிகைகளை நன்றாய்ச் செய்து செய்து அப்பியாசப் ப[illegible]கிறது எவ்வளவு பிரயோசனமென்பதின் பேரில் ...
௮	புண்ணிய வழியிலே [illegible] ஒம் தளராமல் நடப்பது சந்நியாசிகளுக்கு [illegible] அவசரமென்பதின் பேரில் ...
௯	நவ சந்நியாசிகள் சோதனைக்குக் குறித்திருக்கிற காலத்தை நன்றாய்ச் செலவ[illegible]த்துச் சந்நியாச முயர்ச்சிகளெ ல்லாம் உத்தமமாய்ச் செய்து பழகுகிறது எவ்வளவு அவசரமென்பதின் பேரில் ... ...

௫-ம் போதகம்.

நம்முடைய கிரிகைக ளெல்லா[illegible]

நாம் வை[illegible]கவேண்டிய நேர்மையான

சுத்தக் கருத்தின்பேரில்.

அதிகாரம்.	பொருள்.
௧	நமது கிரிகைகளில் வீண் மகிமையை விலக்கவேணு மென்பதின் பேரில் ... ...
௨	வீண்மகிமையினுடைய கேடு இன்னதென்று சொல்லுவது ...
௩	வீண் மகிமையினால் வரும் பொல்லாப்பின் பேரில்
௪	வீண் மகிமையாகிய சோதனை சாங்கோபாங்கத்தை [illegible]க் குறிறவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல அதிலே வெகு [illegible] தேர்ந்த[illegible]ளுக்கு முதலாய் உண்டாகுமென்பதின் பேரில் ... ...
௫	மற்றவர்களை [illegible]ற்றும் உத்தியோக முதல்[illegible]கள் முக்கியமாய் வீண் மகிமையை விலக்கி நடக்கவேணுமென்பதின் பேரில் ... ...

பொருள்.	பக்கம்.
வீண் மகிமையை விலக்குவதற்கான சில பரிகாரத்தின் பேரில்	198
நமது கிரிகைகளில் நாம் வைக்கவேண்டிய நற்கருத்தின் பேரில்	207
எப்போதும் மிகுந்த சுத்தக்கரு[illegible] நமது கிரிகைகளைச் செய்து முடிக்கும்பொருட்டு நா[illegible]வேண்டியது இன்னதென்று சொல்லுவது	209
நம்மிடத்தில் வருகிற பராக்குக்[illegible] புண்ணிய தளர்ச்சிக்கும் வெளிக் கிரிகைகள் காரணமா[illegible]ராமல் அதுகளை நாம் அசட்டைத்தனமாய்ச் செய்கிறதே முகாந்திரமா[illegible]மென்பதின் பேரில்	212
நாம் இப்போது சொன்னபிரகாரம் நமது கிரிகைகளைச் செய்[illegible] உண்டாகும் பிரயோசன[illegible] பேரில் ...	216
நாம் செய்கிற கிரிகைகள் எல்லாத்திலும் வைக்க[illegible]ண்டிய நேர்மையான சுத்தக்கருத்து இன்னதென்று இன்ன[illegible] அடையச் சொல்லிக் காட்டுவது	222
நாம் செய்கிற கிரிகைகளை எப்போதும் சர்வேசுரனுக்காக மாத்திரம் செய்கிறோமென்றும் எப்போது அதில் நம்மை [illegible]டும் [illegible]கிறோமென்றும் அறிந்துகொள்வதற்கான சில அடையாளங்களின் பேரில்	229
தினந்தோறும் அதிக அதிகமான [illegible]த்தக்கருத்தை அடைவதற்கு நாம் செய்யவேண்டியதின் பேரில்	234
மகா பரிசுத்த கருத்திலும் உத்தம தேவ சினேகத்திலும் நாம் ஏறுவதற்கான மூன்றுபடியின் பேரில் ...	242

௬-ம் போதகம்.

சகோதர சினேக பந்தனத்தின் பேரில்.

பொருள்.	பக்கம்.
சகோதர சினேக பந்தனத்தின் மேன்மையின் பேரில் ...	250

அதிகாரம்.	பொருள்.	பக்கம்.
௨	சகோதர சினேக பந்தனமாய் வாழ்வது நமக்கு எவ்வளவு அவசரமென்றும் இப்பந்தனத்தில் நிலைக்கொள்ளுவதற்கான வழிபாடு இன்னதென்றும் சொல்லுவது ...	259
	நம்முடைய சகோதரரோடு சினேக பந்தனமாய் ஒன்றித்து வாழ்வது எவ்வளவு அவசரமென்று வேதாகமத்திலுள்ள ப... ...டிகளை எடுத்துக் காட்டுவது ...	270
௪	நம்முடைய சகோதரரோடு நாம் கொண்டிருக்கவேண்டிய சினேக பந்தனம் இன்னதென்று காட்டுவது ...	27[illegible]
௫	சகோதர சினேகபந்தனத்தை அடைவதற்கும் அதைக் கா...றுவதற்குமான வழிபாடு இன்னதென்று சொல்லுவது...	27[illegible]
௬	பிறசினேகத்துக்கு அவசரமான வேறே இரண்டு காரியத்தின் பேரில்	2[illegible]3
௭	நமது சகோதரரை நாம் மிகவும் கனமாய் மதித்து ...லும் வெளிக் கிரியையிலும் அவர்களைக் கனம் பண்ணவேணுமென்பதின் பேரில்	2[illegible]
௮	ஒருவர் வேறொருவருக்கு விரோதமாய்ச் சொன்னதை அவரிடத்திலேபோய்ச் சொல்லாத படிக்கு மகா எச்சரிக்கையாயிருக்கவேணுமென்பதின் பேரில் ...	291
௯	பட்சமுள்ள வார்த்தையினாலே பிறசினேகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கும் கொடுமையான பேச்சு பிறசினேகத்தை ...றிப்பதால் ...வுமென்பதின் பேரில் ...	2[illegible]
௰	நம்முடைய சகோதரருக்கு மனவருத்தத்தையும் எரிச்சலையும் மூட்டுவதற்கான பகிடி பரியாச மெல்லாவற்றையும் விலக்கி நடக்கவேணுமென்பதின் பேரில் ...	299
௰௧	நம்முடைய சகோதரரோடு வாக்குவாதம் பண்ணி அவர்களைக் கடிந்து கொள்ளப்படாதென்பதின் பேரில் ...	301
௰௨	பிற சினேகத்துக்கொத்த யாதொரு அலுவலை நாம் செய்யும் போது வார்த்தையிலும் கிரிகையிலும் பட்சம் காட்டவேணுமென்பதின் பேரில்	307

பொருள்.	பக்கம்.
நம்முடைய சகோதரரோடு வாக்குவாதம் பண்ணி அவர்களுக்குக் கஸ்தியான வார்த்தை சொல்லி யிருந்தால் அப்போது நாம் நடக்கவேண்டிய விதம் இன்னதென்று காட்டுவது	311
...ர்தாமொருவர் நமக்கு மனத்தாங்கல் வருவித்திருந்தால் நாம் அப்போது செய்யவேண்டிய ...த்தின் பேரில்	315
பிறத்தியார்பேரில் கெடுதலான எண்ணம் வைப்பது எவ்வளவு கனமான பொல்லாப்பென்று சொல்லுவது ...	322
பிறர்பேரில் கெடுதியான எண்ணம் வருவதற்குக் காரணம் இன்னதென்றும் அதற்குச் செய்யவேண்டிய பரிகாரம் இன்னதென்றும் சொல்லுவது ...	327
மேற்சொன்ன சத்தியத்தை ஒப்பித்துக் க...ம் ...ர்த்தமானங்கள்...	335
...னறுவித ஒன்றிப்பும் சினேகமும் ...தென்று சொல்லிக் காட்டுவது	3[illegible]
நாம் விலக்கவேண்டிய வேறொரு வகைச் சினேகத்தின் பேரில்	346
ச...பாசத்துக்கு மிகவும் பொல்லாதான மூன்றும்வித ஒன்றிப்பின் பேரில்	353

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	
35	30	பட்டுக்கொளவுடிருப்பார்க்கள்.	பட்டுக்கொள்
37	4	இருக்குமென்பதில்பதில்.	இருக்குமே